STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 03671

DER GEHEYMNISFOLER INZEL, ODER, DER NAYER ROBINZON

Jules Verne

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

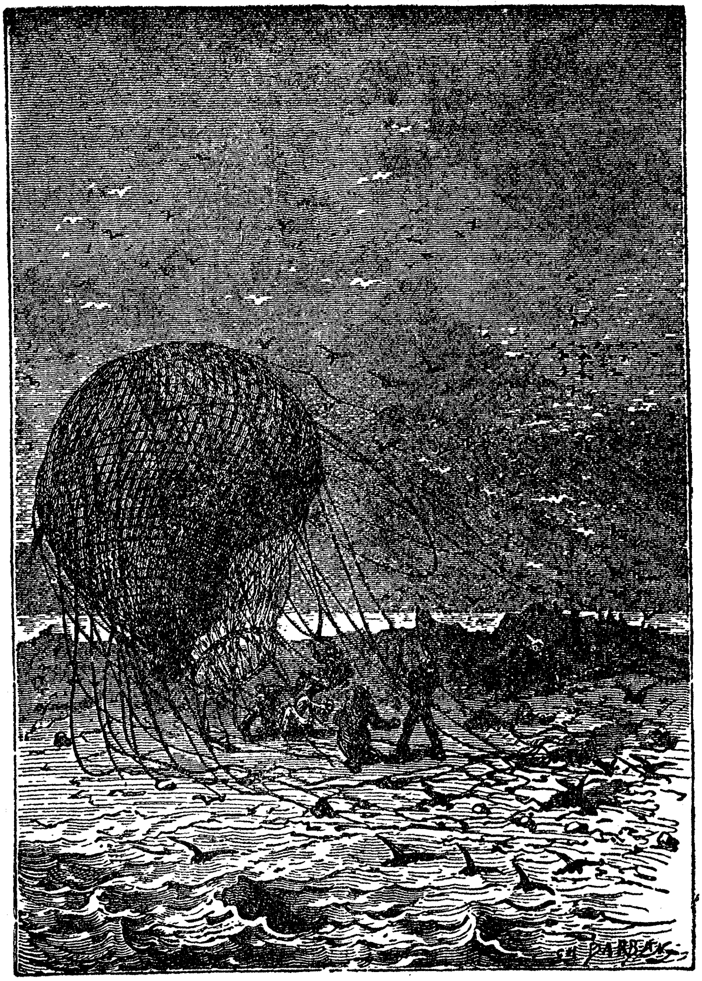

ענדליך געקומען צו לאנד.

דער געהיימניספאָלער אינזעל

אָדער

דער נייער ראבינזאן קרוזא

פון

זשול ווערן

אין דריי טייל:

1. געפאלען פון די וואָלקענס. 2. דער פערשטויסענער.
3. די געהיימנים פון אינזעל.

איבערזעצט פון

א. ד. אָגוז

אילוסטרירט

New York
HEBREW PUBLISHING COMPANY
50-52 Eldridge Street
1920

ערשטער טהייל

געפאַלען פון דיא וואָלקענס

1טעם קאַפּיטעל.

דער שטורם פון יאָהר 1865. — קולות אין דער לופט. — אַ באַלון פערטראָגען פון אַ שטורם־ווינד. — פינף פּאַסאַזשירען. — וואָס האָט פּאַסירט אין וואַגאָן?

— הויבען מיר זיך צוריק אויף?
— ניין. גראַדע פערקעהרט.
— שטייגען מיר אַרונטער?
— נאָך ערגער וויא דאָס, קאַפּיטאַן. מיר פאַלען!
— אום גאָטעס ווילען, וואַרפט אַרונטער דעם באַלאַסט! שיט אַרויס דעם זאַמד פון דיא זעק, אום אונזער לופט־שיף זאָל ווערען לייכטער!
— דאָס איז שוין געטהאָן געוואָרען! דער לעצטער זאַק איז שוין ליידיג!
— אין דער באַלון הויבט זיך אַלץ ניט אויף?
— ניין!
— איך הער אַ גערויש אַזוי וויא דאָס קלאַפּען פון כוואַליעס!
— דער ים איז אונטער אונז! מיר זיינען ניט מעהר וויא פינף הונדערט פוס הויך פון ים!
— לאָמיר אַרונטערוואַרפען יעדע שטיקעל משא. אַלעס, אַלעס לאָמיר אַרונטערוואַרפען!

דיעזע ווערטער, וועלכע זיינען אויסגעשפּראָכען געוואָרען מיט שרעק און פערצווייפלונג, האָבען זיך אָבגעקלונגען אין דער לופט איבער דיא וויסטע וואַסערען פון פּאַסיפיק אָקעאַן (שטילער ים) אום פיער דעם זייגער אין אָבענד, דעם 23טען מערץ, 1865.

מאנכע האָבען שוין פיליכט פערגעסען דעם שרעקליכען שטורם וואָס איז געקומען פון נאָרד־אָסט זייט (צפונית־מזרחית) אין דעם מאָנאט מערץ פון יענעם יאָהר. דאָס איז געווען דער בייזעסטער, פירכטליכסטער שטורם וואָס האָט אָנגעהאַלטען אָהן אויפהער פון דעם 18טען ביז דעם 26טען פון יענעם מאָנאט. ער האָט פעראורזאכט צושטערונגען און פערוויסטונגען אין אמעריקא, אייראָפּא און אזיען אויף א שטרעקע פון אכטצעהן הונדערט מייל. ער האָט חרוב געמאכט שטעדט, אויסגעריסען וועלדער, פערניכטעט הונדערטע שיפען, פער־פלייצט וואסער־ברעגען און טויזענדע מענשען האָבען דערביי זייערע לעבענס פערלאָרען אויף'ן ים און אויף דער יבשה. וואו דער שטורם איז דורכגעלאָפען האָט ער איבערגעלאָזט נאָך זיך שרעקליכע חורבנות. גאנצע פּראָווינצען האָט ער אָבגעווישט פון דער ערד און האָט בעזעצטע געגענדען פערוואנדעלט אין מדבריות, אין וויסטענהייטען. דיעזער שטורם איז געווען פיעל ערגער און גרויזאמער אלס דיא גרויסע שטורעמס וואָס האָבען פערוויסטעט האוואנא און דעם אינזעל גאדעלאָופּ אין וועסט אינדיען, דער ערשטער אום 25טען אָקטאָבער, 1810 און דער צווייטער דעם 26טען יולי, 1825.

און וועהרענד אזוי פיעל קאטאסטראָפען האָבען דאמאָלס פּאסירט אויף'ן לאנד און אויף'ן וואסער, האָט זיך אויך אין דער לופט אָבגעשפּיעלט א פירכט־ליכע און שוידערליכע סצענע.

א לופט־באַלון איז געשליידערט געוואָרען אזוי וויא א פּילקע (באָל) אין דער הויך איבער'ן ים. דער ווינד האָט איהם געוואָרפען אין אלע זייטען און איהם געדרעהט רונד און ארום מיט א שנעלקייט פון ניינציג מייל א שטונדע, אקוראט אזוי וויא א שטיק האָלץ אין א ברויזענדע קעסעל־גרוב.

פון אונטער דעם באַלון איז ארונטער געהאנגען א קאר, אָדער א גרויסער קאָרב, אין וועלכען פינף פּאסאזשירען האָבען זיך געוויעגט, געשאָקעלט און געטרייסעלט אונגעהייער שנעל. מען האָט דיא אונגליקליכע קוים געקענט זעהן צוליעב דעם געדיכטען נעבעל וואָס האָט זיך אויפגעהויבען פון דיא ברויזענדע וועללען פון ים.

זייט ווען האָט דער פירכטליכער שטורם געמאכט דיעזען באַלון מיט דיא פּאסאזשירען פאר זיין שפּיעל־צייג? זייט ווען ווערען יענע פינף אונגליקליכע געטראָגען אין דער לופט? אין וועלכען טהייל פון דער וועלט האָט זיך דער באַלון אויפגעהויבען פון דער ערד? מען קען דאָך ניט גלויבען אז מענשען זאָלען זיין אזוי ריזיקאליש און זיך אויפהויבען אין א באַלון אין דער צייט פון אזא שרעקליכען שטורם. דיא לייטע האָבען וואהרשיינליך אונטערגענומען זייער לופט־רייזע ווען דער וועטער איז נאָך געווען רעגעלמעסיג, און אזוי וויא דער ווילדער שטורם האָט שוין דאמאָלס געבושעוועט פינף טעג האָט קיין צווייפעל ניט געקענט זיין אז דער באַלון איז געקומען פון גאנץ ווייט, וויל

לויט וויא ער איז געטראָגען געוואָרען פון ווינד האָט ער געקענט איינפליהען צווי טויזענד מייל אין פיער און צוואנציג שטונדען.

אייגענטליך האָבען דיא הילפלאָזע פּאסאזשירען פון באלון אליין אויך ניט געקענט וויסען וואו זיי זיינען אין דער וועלט. זיי האָבען ניט געהאט קיין קאָנטראָל איבער זייער לופט־שיף. זיא איז געפלויגען אויף גאָט'ס בעראָט און דיא לייטע האָבען קיין אהנונג ניט געהאט וויא ווייט זיי זיינען אָבגעפלויפען פון דעם פּלאַץ וואו זיי האָבען זיך אויפגעהויבען אין דער לופט. עס איז געוועזען א זאָנדערבארער פאקט, אז אָבוואָהל דער באלון איז, וויא געזאָגט, ניט געפלויגען אין איין ריכטונג, זאָנדערן ער איז געדרעהט געוואָרען פון שטורם אין אלע זייטען מיט אן אונגעהייערע שנעלקייט, דאָך האָבען דיא מענשען אויף איהם כמעט גאָר ניט געליטען דערפון. זיי האָבען זיך געדרעהט רונד און ארום און זיי האָבען עס ניט געפיהלט און זאָגאר ניט געוואוסט וויא ווייט זיי בלאָנדזשען ארום אין דיא לופט.

וואָס אונטער זיי טהוט זיך האָבען זיי ניט געקענט זעהן צוליעב דעם די־קען נעבעל. ארום און ארום איז דיא געגענד געווען איינגעוויקעלט אין א פינסטערע פּארע אזוי, אז דיא לייטע האָבען זאָגאר ניט געקענט בעשטימען אויב עס איז טאָג אָדער נאכט. קיין שטראהל ליכט האָבען זיי ניט געזעהן, קיין שאַרף פון קיינעם האָבען זיי ניט געהערט, דאָס רוישען פון דיא כוואַליעס פון ים האָט זיי אויך ניט דערגרייכט ביז דער באלון האָט זיך ארונטערגעלאָזט נידריגער און ערשט דאן האָבען זיי איינגעזעהן דיא געפאהר וואָס עס שטעהט זיי פאָר. זיי האָבען צוערשט דערפיהלט, אז זיי שטייגען פּלוצלונג ארונטער זעהר שנעל און אום צו פערמיידען א פּלוצלינגען, האסטיגען פאל, האָבען זיי אָנגעהויבען ארונטערוואַרפען דיא שווערע משא וואָס זיי האָבען געהאט אין קארב, אום דער באלון זאָל לאַנגזאַמער ארונטער שטייגען. אָבער זיי האָבען נאכהער ערפאהרען, אז אונטער זיי איז א ים און זיי זיינען שוין גאָר ניט ווייט פון וויאסער. זיי האָבען דאן אָנגעהויבען ארונטערוואַרפען אלע אנדערע זאכען וואָס זיי האָבען מיט זיך געהאט, וויא געוועהר, שפּייז פּראָדוקטען און אלע אנדערע נויטיגע און ניצליכע ארטיקלען, אום דער באלון זאָל זיך אויפהויבען און זיי זאָלען ניט ארונטערפאלען און ניט געפינען א נאסען קבר אין דיא טיעפענים פון מעער. אין דער לופט, האָבען זיי גערעכענט, וועלען זיי אלענפאלס פאַרלויפיג זיין זיכערער וויא אין וואסער און זיי האָבען לייכטער געמאכט זייער באלון פון פיעלע זאכען וואָס זיי האָבען מיטגעפיהרט. דיא לייטע האָט ניט געקימערט דיא צוקונפט, אבי צו רעטען זיך אין דער געגענוואַרט. און דאָס האָט ווירקליך געהאָלפען. דער באלון האָט זיך נאכהער צוריק אויפגעהויבען ביז פיער טויזענד פיגף הונדערט פוס הויך און איז ווייטער געפלויגען אויף גאָט'ס בעראָט.

א שרעקליכע נאכט האָבען דיא פּאסאזשירען פון דער לופט־שיף איבער־געלעבט אין דער הויך אונטער דיא וואָלקענס, א נאכט פון טויט שרעק, וואָס ווייניגער מוטהיגע און ענערגישע מענשען וואָלטען זיכער ניט איבער־געטראָגען. עס האָט אָנגעהויבען טאָגען און מיט דיא אנקונפט פון טאָג איז דער שטורם מילדער געוואָרען. אין אָנפאנג פון יענעם טאָג, דעם 24טען מערץ האָבען זיך געצייגט סמנים, אז דער פירכטעליכער שטורם פאנגט אָן צו פער־שווינדען. לייכטע וואָלקענס האָבען זיך אויפגעהויבען העכער אין דיא לופט און דער שטורם האָט אָנגעהויבען בלאָזען אלץ שוואכער און שוואכער. אין איינינע שטונדען ארום איז דער האָריקיין (שטורם־ווינד) פערוואנדעלט גע־וואָרען אין א פרישען לייכטען ווינטעל, וועלכער האָט לאנגזאם דורכגעדרונגען דיא אטמאָספערישע שיכטען.

ארום עלף אוהר איז דיא לופט געוואָרען קלאָהרער און ריינער. עס האָט אויסגעזעהן, אז דער שטורם איז שוין מיעד געוואָרען און ער האָט זיך גענומען צייט צו רוהען נאָך זיין שטיפען און בושעווען עטליכע טעג כסדר.

אָבער אין דער זעלבער צייט האָט זיך אויך ארויסגעוויזען, אז דער באלון שטייגט ביסלעכווייז און רעגעלמעסיג ארונטער. עס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא דער אפּאראט אָדער דער גאז־בעהאלטער ווערט עפּעס ביסלעכווייז אויסגעצוי־גען, און אנשטאָט וואָס ער איז פריהער געווען עכט קוגעל־פאָרמיג, ווערט ער אויסגעצויגען און בעקומט דיא פאָרמע פון אן איי. ארום מיטאָג צייט האָבען דיא לופט־שווימער געוואוסט, אז זיי זיינען שוין בלויז צוויי טויזענד פוס הויך איבער'ן ים. זיי זיינען שוין אלזאָ ארונטערגעשטיגען 2,500 פוס און עס וועט שוין וואהרשיינליך ניט לאנג דויערען ביז זיי וועלען ארונטערפאלען אין וואסער.

דיא לייטע האָבען זיך איבערצייגט, אז דיא גאז פון זייער באלון רינט, אָבער גליקליכערווייזע לאנגזאם דורך זעהר א קליינע עפענונג. דער באלון האָט געהאט ענטהאלטען פופציג טויזענד קוביק פוס גאז און ער האָט זיך דארום געקענט האלטען אין דער לופט, אָבוואָהל דיא גאז איז ביסלעכווייז אָבגעקומען. דיא איינציגע זאך וואָס דיא אונגליקליכע האָבען דאן געקענט טהאָן איז געווען אָבצוהאלטען פיעל מעגליך דאָס פאלען פון דעם באלון, פיליכט וועט ער צופעליג פערפליהען איבער טרוקענע לאנד און ער וועט זיך דאָרט ארונטערלאָזען. אויף לאנד האָבען זיי געקענט האָפען צו בלייבען לעבען, אָבער ווען זיי פאלען ארונטער אין וויסטע וואסערען, פערבלייבט זיי נור איין וועג — צו זינקען צום אָבגרונד.

דיא פּאסאזשירען פון באלון האָבען דארום ארונטערגעוואָרפען אלעס וואָס זיי האָבען נאָך געהאט איבערגעלאָזט ביי זיך: אביסעל שפּייז וואָס זיי האָבען געהאט אויף א פּאָר מאָל אָבצועסען, א טהייל פון זייערע בגדים, וואָס זיי

האָבען אויף זיך געטראָגען, פערשיעדענע ארטיקלען וואָס זיי האָבען געהאט אין זייערע קליידער־טאשען, זאָגאר זייערע פען־מעסערלעך האָבען זיי ארונטער־געשליידערט, אום צו לייכטער מאכען דיא משא און זיי זאָלען זיך קענען לענגער האלטען אין דער לופט.

אָבער דיא רייזענדע האָבען איינגעזעהן, אז דיא גאז פאלט אָב פון מינוט צו מינוט אלץ מעהר און מעהר און דער באלון קען שוין לענגער אין דער הויך ניט פערבלייבען. ער מוז פאלען און דאָס מיינט פאר זיי א זיכערער טויט.

זיי האָבען ארונטערגעקוקט אונטען. קיין לאנד, קיין אינזעל איז אין ערגיץ ניט צו זעהן! דורכאויס איז וואסער, דורכאויס ווארפען כוואליעס און עס איז קיין האָפנונג ניטאָ, אז זייער לופט־שיף זאָל זיך אָן אירגענד וועלכען געגענשטאנד אָנשטויסען.

דיא אונגליקליכע האָבען געקענט זעהן צעהנדליגע מיילען ווייט ארום, ווייל דיא לופט איז געווען העל און ריין, אָבער וואו זיי האָבען זייערע בליקען אָנגעווענדעט האָבען זיי קיין אנדער זאך אויסער וואסער ניט בעמערקט. קיין שיף, זאָגאר אירגענד וועלכען צייכען פון א שיף איז ניט געווען צו בעמערקען. דיא גאנצע געגענד, אויף אזוי ווייט וויא זייערע אויגען האָבען געקענט זעהן, האָט אויסגעוויזען אזוי וויא אן אונענדליכער בעקען פול מיט ברויזענדע וואסער. דיא רייזענדע האָבען אָנגעווענדעט אלעם מעגליכע. זיי האָבען ענערגיש און פלייסיג געארבייט אָבצוהאלטען דעם פאל פון זייער באלון, אָבער אָהן ערפאָלג. אלע ווײלע זיינען זיי געקומען אלץ נידריגער און נידריגער צום וואסער, וועה־רענד דער ווינד האָט אָבגעקירעוועט דיא לופט־שיף אין אָן אנדער ריכטונג, פון נאָרד־איסט (צפונית־מזרחית) צו זיד־וועסט (דרומית־מערבית).

שרעקליך און שוידערליך איז געווען דיא לאגע פון דיא אונגליקליכע פער־זאָנען. זיי האָבען קיין קאָנטראָלע געהאט איבער זייער לופט־שיף און זייערע אלע אָנווענדונגען צו רעטען זיך זיינען געווען נוצלאָז. דער זיידענער גאז־בעהאלטער איז איינגעפאלען אלץ מעהר און מעהר, ווייל דיא גאז האָט פון איהם גערונען און עס האָט אויסגעזעהן, אז אָט, אָט פאלען זיי ארונטער און ווערען פערשלונגען פון דיא וועללען פון ים. עס האָט לאנג ניט געדויערט און דער קאָרב מיט דיא מענשען איז געהאנגען בלויז ביי א זעקס הונדערט פוס פון מעער.

עס איז געווען אונמעגליך אָבצוהאלטען דאָס פאלען פון דעם באלון, ווייל אין גאז־בעהאלטער איז געווען א גרויסער ריס און דאָס רינען פון דיא גאז איז געווען אונפערמיידליך. דערמיט וואָס דיא פאסאזשירען האָבען אלעס ארונטערגעוואָרפען פון זייער וואגאָן האָבען זיי בלויז פערלענגערט זייער הענגען אין דער לופטען איניגע שטונדען, אָבער דיא קאטאסטראָפע האָט געמוזט קומען. דיא איינציגע וועג וואָס האָט געקענט ברייגען זייער רעטונג איז געווען,

ווען דער באַלון זאָל פאַלען אויף טרוקענע לאַנד, און דאָס איז געווען זעהר ווייטלויפיג, ווייל קיין לאַנד האָט מען נאָך אַלץ ערגיץ ניט געזעהן.

דיא לייטע זיינען אָבער געווען בראוו און אונערשראָקען. שטיל, ניט רעדענדיג א וואָרט האָבען זיי ערוואַרטעט זייער שיקזאַל און איינפאַך געקוקט דעם טויט אין געזיכט. זיי זיינען געווען פעסט ענטשלאָסען צו קעמפפען וויא ווייט מעגליך ביז דער לעצטער מינוט און טהאָן אַלעס וואָס זיי וועלען קענען, אום צו רעטען זיך.

עס זיינען פאַראיבער נאָך צוויי שטונדען און דער באַלון איז שוין קוים געווען פיער הונדערט פוס הויך איבער'ן וואַסער.

אין יענעם מאָמענט האָט זיך אין דער לופט געהערט א הויכע שטימע פון א מאַן. באַלד נאָכדעם האָט זיך געהערט א קול פון א צווייטע פערזאָן.

— איז שוין אַלעס ארונטערגעוואָרפען געוואָרען? — האָט איינער געפרעגט.

— ניין! — האָט דער צווייטער געענטפערט — מיר האָבען נאָך דאָ צוויי טויזענד דאָלער אין גאָלד.

א שווערער זאַק מיט גאָלד שטיקע איז באַלד ארונטערגעשליידערט געוואָרען אין מעער.

— הויבט זיך דער באַלון אויף? — האָט ווייטער א שטימע געפרעגט.

— אביסעל! — האָט אַן אַנדער שטימע געענטפערט — אָבער עס וועט לאַנג ניט דויערן און אונזער באַלון וועט ווידער פאַלען.

— וואָס איז נאָך דאָ פערבליבען אויף ארויסצוואַרפען?

— קיין זאַך ניט.

— מיר קענען נאָך ארונטערוואַרפען דעם קאָרב אין וועלבען מיר זיטצען.

— יאָ! לאָמיר זיך ארייַנקלייבען אין געפלאָכטענעם נעטץ און לאָמיר אונזער וואַגאָן אראָבוואַרפען.

דאָס איז ווירקליך געשעהן. דיא פינף פאַסאַזשירען האָבען זיך ארייַנגעכאַפּט אין נעטץ. זיי האָבען אָבגעשניטען דיא שטריק אויף וועלכע דער קאָרב איז געהאַנגען און דער קאָרב איז ארונטערגעפאַלען. דאָס איז געווען דיא לעצטע זאַך וואָס זיי האָבען געקענט ארונטערוואַרפען. מעהר לייכטער מאַכען דעם באַלון האָבען זיי שוין זיכער ניט געקענט. פון דיעזע ערלייכטערונג האָט זיך דער באַלון ווידער אויפגעהויבען צוויי טויזענד פוס הויך.

א לופט־באַלון איז א דעליקאַטע זאַך. דיא מינדעסטע ענדערונג אין זיין וואָג מאַכט אויף איהם א פיהלבאַרע ווירקונג. עס איז זעלבסטפערשטענדליך, אז ווען מען מאַכט א באַלון פּלוצלונג פיעל לייכטער וויא ער איז געווען, הויבט ער זיך שנעל אויף אין דער הויך. אָבער דאָס איז ניט אַלעס. א באַלון קען זיך אויפהויבען גאַנץ הויך, אפילו ביי א גאַנץ קליינע ערלייכטערונג און קען

פלוצלונג ארונטערפאלען, ווען מען גיט איהם צו עטוואס געוויכט. דער פאקט איז דאָ אויך אזוי געווען. באלד וויא מען האָט דעם קאָרב אָבגעשניטען פון באלון האָט ער זיך מיט אמאָל אויפגעהויבען אויף 1600 פוס, אָבוואָהל די ערלייכטערונג איז געווען גאָר א קליינע. אָבער בלויז טאקע א קליינע ווייל־ע האָט זיך דער באלון מיט די פאסאזשירען געהאלטען אין די הויכע שיכטען פון דער לופט. די גאז פון דעם געלעכערטען גאז־זאק האָט אלץ געפלאָסען און דער באלון האָט ווידער אָנגעהויבען פאלען. אצינד איז שוין קיין עצה און קיין מיטעל ניט געווען צו רעטען זיך פון דער געפאהר וואס האָט די פינף פאסאזשירען גערדראָהעט. קיינע מענשליכע מיטעל האָבען דאָ שוין ניט געקענט העלפען און די לייטע האָבען בלויז געקענט האָפען אויף א נס, אויף אַן אויסער־געוועהנליכע רעטונג. אום פיער דעם זייגער זיינען זיי שוין ווידער געווען בלויז פינף הונדערט פוס ווייט פון דער אָבערפלעכע פון ים. אין יענער צייט האָט זיך געהערט דאָס בילען פון א הונד. איינער פון די פאסאזשירען האָט מיטגעפיהרט אין באלון זיין ליעבלינג־הונד. ער האָט איהם די גאנצע צייט געהאלטען נעבען זיך, ווייל ער האָט זיך מיט איהם ניט געוואָלט שיידען ביז די לעצטע סעקונדען פון זיין לעבען.

— טאפ (דאָס איז געווען דער נאָמען פון הונד) זעהט עטוואס ! — האָט איינער פון די אונגליקליכע אויסגעשריען — ער זאָגט אונז פיליכט אָן א גוטע בשורה.

באלד נאָכדעם האָט זיך אין דער לופט געהערט א הויכע, הילבענדע שטימע :

— לאנד ! לאנד !

דער באלון, וועלכער איז נאָך פון ווינד געטריבען געוואָרען צו זיד־ וועסט, איז פון בעגינען ביז איצט איינגעפלויגען א גרויסע שטרעקע, פיליכט אויף הונדערטער מיילען און ער איז ווירקליך געקומען אין א ריכטונג פון לאנד. אָבער די טרוקענע ערד איז געווען דרייסיג מייל ווייט, און אויב דער באלון וועט זיך נאָך האלטען אין דער לופט און וועט פליהען נאָך די זעלבע ריכטונג, קענען זיי אהין קומען אין ניט ווייניגער וויא א שטונדע צייט, און אויב דער שיקזאל וועט זיי בעשטימען צו קומען אהין און דאָרט ארונטערפאלען, זיינען זיי פאָרלויפיג גערעטעט.

א שטונדע ! וועט זיך נאָך דער באלון האלטען אין דער הויך דיזע שטיקעל צייט, וועהרענד די גאז פליסט פון איהם ארויס אלץ מעהר און מעהר ? — דאָס איז געווען די שרעקליכע פראגע, וועלכע די רייזענדע האָבען ניט גע־ קענט בעאנטוואָרטען און זיי האָבען זיך געמוזט פערלאָזען אויף זייער שיקזאל ער זאָל עס ענטשיידען.

די לייטע האָבען דייטליך געזעהן די טרוקענע ערד פון ווייטענס. אויב דאָס איז אַן אינזעל אָדער א וועלט־טהייל האָבען זיי ניט געקענט ערקלערען,

ווייל זיי האָבען זאָגאר ניט געוואוסט אין וועלכע געגענד פון דער וועלט זיי געפינען זיך. אָבער ערגרייכען יענע לאנד מוזען זיי, אויב זיא איז בעוואָהנט אָדער וויסט, אויב דיא בעשעפעניסען וואָס געפינען זיך דאָרט זיינען גאסט־פריינדליך אָדער ניט.

עס האָט אויסגעזעהן, אז דער באַלון קען זיך שוין מעהר ניט האלטען אין דער הויך. ער איז שוין געפלויגען אזוי ניעדריג ביי'ם וואסער, אז איינינע מאָל האָבען דיא וועללען, וועלכע האָבען זיך אויפגעהויבען, בענעצט דעם נעטץ, אין וועלכען דיא פאסאזשירען האָבען זיך געהאלטען. דער נעטץ איז פון דיא נאסקייט שווערער געוואָרען און דאָס האָט געמאכט דיא געפאהר גרעסער, אז דער באלון זאָל ארונטערפאלען. אָבער עפּעס אזוי וויא דער באלון אליין האָט געקעמפּפט, אום ניט צו פערלאָרען געהן אין דיא וויסטע וואסערען. ער האָט זיך אלע מאָל אביסעל אויפגעהויבען און זיך צוריק ארונטערגעלאָזט אזוי וויא א פויגעל מיט פערוואונדעטע פליגעל.

מיט א האלבע שטונדע שפּעטער זיינען דיא לופט רייזענדע העכסט דער־פרעהט געוואָרען, ווען זיי האָבען דערזעהן, אז זיי געפינען זיך בלויז א מייל ווייט פון לאנד. אָבער דער באלון איז זעהר שוואך געוואָרען. דיא גאז קראפט איז אין איהם אויסגעגאנגען. דער גאז־זאק איז צוקנייטשט געוואָרען אזוי וויא א געפּלאצטער פענכער און בלויז א קליין ביסעל גאז האָט זיך נאָך געפונען אין זיין אויבערשטע טהייל. דיא פאסאזשירען זיינען שוין געווען א צו שווערע משא פאר דעם שוואכען באלון, וועלכער האָט זיך ארונטערגעלאָזט אין ים און דיא פאסאזשירען זיינען האלב אָבגעטונקט געוואָרען אין וואסער. דער באלון האָט זיך ווידער עטוואָס אויפגעהויבען און זיך צוריק ארונטערגעלאָזט און איז צו דער זעלבער צייט געקומען אלץ נעהענטער און נעהענטער צום ברעג. דיא לייטע האָבען דאָך געהאָפט, אז זיי וועלען קומען צום לאנד און זיי וועלען גערעטעט ווערען.

אָבער ווען דער באלון איז שוין געווען בלויז א פּאָר קלאפטער ווייט פון ברעג, האָט איהם א שטארקע כוואליע א קלאפּ געטהאָן. א שרעקליכער געשריי האָט זיך געהערט פון פינף מיילער, און אין דעם זעלבען מאָמענט האָט זיך דער באלון אויפגעהויבען 1500 פוס הויך און איז פערטראָגען געוואָרען פון ווינד אין אן אנדער ריכטונג. דיא פאסאזשירען זיינען שוין אין איהם ניט געווען און דיא ערלייכטערונג פון דער משא האָט עס איהם געמאכט צו אויפהויבען זיך צוריק אין דער הויך. מיט צוויי מינוטען שפּעטער איז דער באלון האסטיג ארונ־טערגעפאלען אויף א זאמדיגען ברעג פון מעער.

די פאסאזשירען זיינען פערבליבען אויף'ן זאמדיגען ברעג, איינגעפּלאָנטערט אין נעטץ, אין וועלכע זיי זיינען געזעסען. זיי האָבען איינע דיא אנדערע גע־

האַלפּען אויספּלאָנטערען זיך און זיי האָבען זיך אויפגעשטעלט אויף זייערע פיס.

אָבער דער באַלון האָט דאָך געפיהרט פינף פּערזאָן מיט א הונד און ער האָט ביים ברעג בלויז איבערגעלאָזט פיער! וואו איז היינגעקומען דער פינפטער מיט'ן הונד? מעגליך, אז דיא כוואליעס האָבען זיי ערגיץ פערטראָגען. דיא פיער גערעטעטע זיינען געווען שטארק בעזאָרגט וועגען זייער פערשוואונדענעם חבר און וויא נור זיי זיינען עטוואָס צו זיך געקומען פון דער לעצטער שרעק וואָס זיי האָבען געהאט, האָבען זיי אַלע מיט אמאָל אויסגעשריען:

— פיליכט וועט ער פּרובירען צושווימען צום לאַנד? פיליכט וועט ער דארפען אָנקומען צו אונזער הילף? לאָמיר איהם רעטען! לאָמיר איהם רעטען!

2טעס קאַפּיטעל.

א פּאַרפאַל אין דער אַמעריקאַנער בירגער־קריעג. — דער אינזשיניר סיירוס הארדינג. — גידעאָן ספּילעט. — דער ניגער נעב. — פּענקראָפּט דער מאַטראָז. — די צוזאמענטרעפונג בייננאכט. — דאָס אָבפאָהרען אין שטורם.

דיא לייטע וואָס זיינען פון שטורם פערטראָגען געוואָרען אויף דעם אונבעקאַנטען ברעג פון ים זיינען ניט געווען קיין פּראָפּעסיאָנעלע לופט־פליהער און אויך ניט קיין ליעבהאָבער פון דיעזער קונסט. זיי זיינען געווען קריעגס־געפאַנגענע, דרייסטע און בראווע מענשען, וועלכע זיינען אנטלאָפען אויף אזא זאָנדערבארען אופן פון א בעלאַגערטער שטאָדט, וועהרענד דיא גרויסע בירגער־קריעג אין דיא פעראייניגטע שטאאטען איז געווען אין פולען גאַנג.

ביי א הונדערט מאָל זיינען דיעזע בראווע מענשען שיער אומגעקומען. ביי א הונדערט מאָל זיינען זיי, וועהרענד זייער רייזע אין דער לופט, שיער ארונטערגעפאַלען מיט זייער צוריסענעם באַלון אין דיא טיעפענים פון גרויסען און ברייטען ים, אָבער פון הימעל איז זיי בעשטימט געוואָרען א זאָנדערבארער שיקזאל, און נאָכדעם וויא זיי זיינען, דעם 20טען מערץ, אנטלאָפען פון ריטשמאָנד, וואָס גענעראל יוליסיז ס. גרענט האָט מיט זיין חיל בעלאַגערט, האָבען זיי זיך ערשט געפונען זיעבען טויזענד מייל ווייט פון יענער הויפּט־שטאָדט פון דעם שטאאט ווירדזשיניא, וואו דיא קריעגער פון דיא זיד־שטאאטען זיינען געווען בעפעסטיגט.

דיא זאָנדערבארע אומשטענדען וואָס האָבען דיא לייטע געבראַכט צו מאַכען אזא געפעהרליכע רייזע אונטער דיא וואָלקענס, זיינען פאָלגענדע:

אין דעם זעלבען יאָהר, 1865, אין מאָנאט פעברואר, האָט דער גרויסער

קריעגס־העלד, גענעראל גרענט, וועלכער איז שפּעטער געוואָרען פּרעזידענט פון די פעראייניגטע שטאאטען, געמאכט א פערזוך צו פערכאפּען ריטשמאָנד און פער־טרייבען פון דאָרט דיא געגנער. דיא זאך איז איהם ניט געלונגען און אייניגע פון זיינע אָפיצירען זיינען אריינגעפאלען אין דיא הענד פון שונא און זיי זיינען געהאלטען געוואָרען געפאנגען אין שטאָדט. איינער פון דיא מעהר אויס־געצייכענטע ארמעע בעאמטע, וואָס דער שונא האָט געפאנגען, איז געוועזן קאפּיטאן סיירוס הארדינג. ער איז געוועזן א געבוירענער פון שטאאט מאסאַ־טשוזעטס, א בראווער און העלדישער מאן און אן ערשטע קלאסע אינזשיניר, אויף וועמען דיא רעגיערונג האָט אָנפערטרויט צו פיהרען דיא באהנען, א זאך וואָס איז געוועזן זעהר וויכטיג אין יענער צייט. ער איז געוועזן א מאן פון אונ־געפעהר פינף און פיערציג יאָהר אלט, א דינער, א מאָגערער, וואָס דיא ביינער פון זיין קערפּער האָבען ארויסגעשטאַרטשעט. זיינע האָר האָבען שוין אָנגעהויבען גראָה ווערען, דער בליק פון זיינע אויגען איז געוועזן שארף און אן ערנסטע מינע איז שטענדיג געלעגען אויף זיינע ליפּען. אין אלגעמיין האָבען זיינע געזיכטסציגע געצייגט, אז ער איז א געשיקטער, פעהיגער און אונ־ערשראָקענער מאן פון א מיליטערישע שולע. הארדינג איז געוועזן איינער פון יענע אינזשינירען וואָס האָט אָנגעפאנגען זיין קאריערע פון איינפאכע ארבייט מיט'ן האמער און האָט ערגרייכט א הויכע שטופע, אזוי וויא גענעראלען וואָס האָבען אָנגעפאנגען זייער מיליטערישע קאריערע אלס פּראָסטע סאָלדאטען.

אויסער זיין גייסטיגע פעהיגקייט איז קאפּיטאן הארדינג אויך געוועזן בע־גאבט מיט א זעלטענע געשיקטקייט אין זיינע הענד. זיינע מוסקלען זיינען געוועזן שטייף און בעוועגליך, אזוי וויא דיא מוסקלען פון א גבור. ער איז געוועזן א מענש מיט א שטארקער ווילענס־קראפט, מיט אן אונטערנעהמונגס־גייסט און העכסט טהעטיג, פלייסיג און ערפאהרען. ער האָט, מיט איין וואָרט, בעזעסען אלע אייגענשאפטען וואָס קענען פיהרען א מענשען צו ערפאָלג. ער האָט געהאט א זאָנדערבארע מוטה און ער האָט אויף זיך מיט רעכט געקענט זאָגען: "איך קען אונטערנעהמען און זיין טהעטיג אין זאכען זאָגאר אָהן דיא האָפנונגען צו האָבען ערפאָלג".

נאָכדעם וויא קאפּיטאן הארדינג איז פרייוויליג אריינגעטראָטען אין דער ארמעע צו העלפען דיא רעגיערונג געגען דעם אויפשטאנד פון דיא איינוואָהנער פון דיא זיד, אונטער דער קאָמאנדע פון גענעראל גרענט, האָט ער העלדיש געקעמפּפט אין בעלמאָנט, פּיטסבורג, לענדינג, אין דיא בעלאגערונגען פון קאָרינט, פּאָרט גיבסאָן, בלעק ריווער און אנדערע פּלעצער. איבעראל האָט ער ארויסגעצייגט פיעל העלדענמוטה און זעלטענע פעהיגקייטען, און וואו ער האָט זיך געקעהרט און געווענדעט, האָט מען געזעהן אז ער איז ווערטה צו דיענען

אונטער'ן גענעראַל, וועלכער האָט געזאָגט: "איך צעהל קיינמאָל ניט מיינע טויטע!"

און פיליכט הונדערט מאָל איז דער בראַווער קאַפּיטאַן שיער ניט געווען צווישען דיא וואָס זיין גענעראַל האָט ניט געצעהלט. אָבער אין אַלע פעלע, וואו זיין לעבען איז געהאַנגען אויף א האָר און וואו ער אַליין האָט ניט געדענקט צו רעטען זיך, האָט איהם דאָס גליק געשפּיעלט און ער איז לעבען געבליבען און איז ניט אריינגעפאַלען אין דיא הענד פון שונא, ביז ער איז פערוואונדעט געוואָרען און מען האָט איהם צוגענומען געפאַנגען פון שלאַכט־פעלד נעבען ריטשמאָנד. אין דעם זעלבען טאָג איז נאָך א וויכטיגע פערזענליכקייט אריינגעפאַלען אין דיא הענד פון דיא זידליכע קריעגער. דאָס איז געווען גידעאָן ספּילעט, א רעפּאָרטער פון דיא "ניו יאָרק העראַלד", וועלכער האָט נאָכגעפאָלגט דיא מלחמה אין מיטען פון גענעראַל גרענט'ס ארמעע.

גידעאָן ספּילעט איז געווען אן ערשטע ראַנג רעפּאָרטער, וועלכער האָט אונפערמיידליך געזאַמעלט און איבערגעגעבען וויכטיגע נייעס צו זיין צייטונג פּינקטליך און אזוי שנעל וויא מעגליך. ער איז געווען א וויכטיגע קראַפט אין דיא "ניו יאָרק העראַלד", וועמעס פערטרעטער ער איז געווען אויף'ן קריעגס־פעלד. דיעזער ספּילעט האָט בעזעסען פיעלע מעלות און אייגענשאַפטען וואָס האָבען זיין נאָמען גרויס געמאַכט אלס רעפּאָרטער. ער איז געווען ענערגיש, פּינקטליך און גרייט צו אַלעס. האָט ער געדאַרפט קריגען א וויכטיגע שטיקעל נייעס, איז פאַר איהם רעכט געווען צו געהן אויף לעבען און טויט און קיין זאַך האָט איהם ניט אָבגעהאַלטען פון זוכען און ענטדעקען אזעלכע פּאַסירונגען, וואָס אנדערע רעפּאָרטערס האָבען ניט געקענט וויסען. ער איז געווען א מאַן פול מיט אידעען, א וועלט־רייזענדער, א גוטער סאָלדאַט, אן ארטיסט, און איבערהויפּט זעהר טהעטיג און אונערשראָקען. ער האָט פאַר קיין זאַך קיין מורא געהאַט און איז געגאַנגען אין דיא גרעסטע געפאַהרען, אום צו קריגען אירגענד וועלכע ידיעה אין א זאַך וואָס זאָל האָבען אן אינטערעסע פאַר איהם אַליין אָדער פאַר דיא לעזער פון א צייטונג אָדער זשורנאַל אין וועלכע ער האָט געשריבען. ער איז געווען אן אוצר, א זאַמלונג פון אַלערליי אינטערעסאַנטע ידיעות וואָס אנדערע האָבען ניט געוואוסט און ניט געקענט וויסען. ער האָט געשריבען דיא קריעגס נאַכריכטען אונטער פייער, אונטער א האַגעל פון קוילען און קיין זאַך איז איהם אין וועג געשטאַנען צו ערפילען זיינע פפליכטען.

אין אַלע צוזאַמענשטויסע צווישען דיא זידליכע און נאָרדליכע בירגער איז ספּילעט געשטאַנען אין דער ערשטער רייהע פון דיא קריעגס העלדען. אין איין האַנד האָט ער געהאַלטען א רעוואָלווער, אין דער צווייטער זיין נאָטיץ־ביכעל, אין וועלכען ער האָט פערצייכענט אַלע וויכטיגע געשעהעניסען. קוילען זיינען געפלויגען ביי זיין זייט און איבער זיין קאָפּ און ער האָט זיך געטהאָן

זיינס. זיין בלייפּערער האָט זיך קיינמאָל ניט געטרייסעלט פון דיא פערבלייפליהענדע קוילען און ער האָט זיינע נאָטיצען געשריבען אזוי וויא ביי זיין שרייבטיש ביי זיך אין דער היים. און דיא נאכריכטען וואָס ער האָט טעלעגראפיש איבערגעגעבען צו זיין צייטונג זיינען געוועזן קלאָהר און דייטליך, אלעס צום פונקט און אָהן פוסטע פראזען אָדער מליצות. ספּילעט איז עס געוועזן דער רעפּאָרטער, וועלכער האָט, נאָך דער מלחמה אין בלעק ריווער, בעשלאָסען ניט אָבצוטרעטען פון דער טעלעגראףביידעל, כדי אן אנדערער זאָל דעם טעלעגראף ניט קענען בענוצען, און נאָכדעם וויא ער האָט טעלעגראפירט דיא וויכטיגע נייעס פון טאָג, האָט ער טעלעגראפיש איבערגעגעבען דעם גאנצען ערשטען קאפּיטעל פון דער ביבעל. דאָס האָט ביי איהם גענומען צוויי שטונדען צייט און דיא "ניו יאָרק הערא‌לד" האָט דערפאר בעצאָהלט צוויי טויזענד דאָלאר. דיא צייטונג האָט זעלבסטפערשטענדליך בלויז געדרוקט דיא נייעס, אָבער ניט דיא שטיק תורה, וואָס איהר רעפּאָרטער האָט איהר צוגעשיקט.

גידעאָן ספּילעט איז געוועזן מעהר וויא פיערציג יאָהר אלט. ער איז געוועזן פון הויכען וואוקס, מיט א רונדע באָרד און בעוועגליכע אויגען, וועלכע האָבען שנעל דורכגעדרונגען יעדע סצענע אויף וועלכע זיי האָבען געבליקט. זיין קערפּער איז געוועזן פעסט געבויט, געזונד און קרעפטיג אויף אלע גליעדער. ער איז געוועזן צוגעוואָהנט צו אלע קלימאטען און האָט געקענט איבערטראָגען אי היטץ, אי קעלט.

צעהן יאָהר צייט איז גידעאָן ספּילעט געוועזן רעפּאָרטער פון דיא "ניו יאָרק הערא‌לד", וועלכע ער האָט פערשעהנערט און רייכער געמאכט מיט זיינע בריעף, טעלעגראמען און צייכנונגען. ער איז געוועזן א גרויסער בריה אין צייכנען און דיא צייטונג האָט פיעל פּראָפיטירט פון דיא קונסט־ווערק וואָס זיין האנד פלעגט אויסארבייטען. ווען מען האָט איהם געפאנגען, האָט ער געהאלטען אין מיטען דער ארבייט פון א בעשרייבונג און א צייכנונג פון דער מלחמה. דיא לעצטע ווערטער אין זיין נאָטיץ־ביכעל זיינען געוועזן:

"א סאוטהערן (זידליכער) סאָלדאט האָט נור וואָס געציעלט אויף מיר, אָבער — "

וויא מען פערשטעהט האָט יענער סאָלדאט ניט געטראָפען אין ציעל, ווייל ספּילעט, וועלכער האָט שטענדיג געהאט דאָס גליק געראַטעט צו ווערען פון אלע געפאהרען, איז אויך דיעזען מאָל ארויס פאָלשטענדיג אונבעשעדיגט.

סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט, וועלכע האָבען בלויז איינע פון דיא אנדערע געהערט, אָבער זיי האָבען זיך פערזענליך ניט געקענט, זיינען צוגענומען געוואָרען פון לאגער און מען האָט זיי אוועקגעשלעפּט קיין ריטשמאָנד. דעם אינזשיניר'ס וואונדען זיינען שנעל פערהיילט געוואָרען, און ווען ער איז געזונד געוואָרען האָט ער זיך בעקאנט מיט'ן רעפּאָרטער. דיא צוויי זיינען שטארק

בעפריינדעט געוואָרען. זיי האָבען אנערקענט איינער דעם אנדערען׳ס פעהיג־קייטען און זיי האָבען געלעבט אזוי וויא צוויי טרייע ברידער. באלד וויא זיי האָבען זיך בעקאַנט, האָבען זיי ביידע אָנגעהויבען דענקען און שטרעבען צו איין זאך, צו אנטלויפען און זיך אָנשליסען אָן גרענט׳ס ארמעע און העלפען דיא רעגיערונג געווינען דיא קריעג.

דיא צוויי קאמעראדען האָבען אָנפאנגס געהאט בעשלאָסען דורכצופיהרען דיא זאך אויף וועלכען אופן עס זאָל ניט זיין; אָבער זיי האָבען נאכהער איינ־געזעהן, אז דאָס איז ניט אזא לייכטע אויפגאבע, ווייל אָבוואָהל מען האָט זיי ניט געהאלטען איינגעשפארט און מען האָט זיי ערלויבט ארומצוגעהן אין דיא גאסען, האָט מען זיי אָבער שטרענג בעוואכט אויף יעדען שריט און טריט און עס איז אונמעגליך געווען צו מאכען אירגענד וועלכען פערזוך צו אנטלויפען.

קאפיטאן הארדינג האָט געהאט א בעדיענטען, וועלכער איז צו איהם געווען איבערגעגעבען מיט לייב און לעבען און איז שטענדיג גרייט געווען צו לאָזען זיך טויטען פאר זייןווירטה. דיעזער טרייער דיענער איז געווען א ניגער, געבאָרען אויף הארדינג׳ס גוט אין מאסאטשוזעטס. זיין פאָטער און מוטער זיינען געווען שקלאפען, אָבער אזוי וויא הארדינג איז געווען א געגנער פון שקלאפעריי, האָט ער דעם ניגער שוין פון לאנג געהאט בעפרייט. דער ניגער אָבער האָט זיין ווירטה ניט געוואָלט אוועקלאָזען. ער וואָלט בעסער געשטאָר־בען איידער פערלאָזען דעם אינזשיניר׳ס הויז און ער איז ביי איהם פערבליבען. דער דיענער איז געווען א יונגער מאן פון אומגעפעהר דרייסיג יאָהר. ער איז געווען פלייסיג, טהעטיג, קלוג, ערפאהרען און ערדל. ער איז שטענדיג געווען לוסטיג, געהאָרכזאם און העכסט אָרענטליך. זיין נאָמען איז געווען נעביוקעד־נעזער (נבוכדנאצר), אָבער מען האָט דיעזען נאָמען אָבגעקירצט און מען האָט איהם גערופען "נעב".

ווען נעב האָט ערפאהרען אז זיין ווירטה איז געפאנגען, האָט ער באלד פער־לאָזט מאסאטשוזעטס און איז אָנגעקומען נעבען ריטשמאָנד. אריינקומען אין דער בעלאגערטער שטאָדט איז איהם אָנגעקומען זעהר שווער. ער האָט פיעלע מאָל ריזיקירט מיט זיין לעבען, אָבער ענדליך איז איהם, דורך פערשיעדענע קונצען און קלוגע איינפעלע, געלונגען אריינצוקומען אין ריטשמאָנד. קאפיטאן הארדינג האָט זיך זעהר געפרעהט זעהענדיג זיין טרייען דיענער און צו נעב׳ס שמחה, וואָס ער האָט געפונען זיין ווירטה אין געזונדען צושטאנד, איז גאָר קיין שיעור ניט געווען.

אָבער אָבוואָהל דעם ניגער איז געלונגען אריינצוקומען אין ריטשמאָנד, איז אָבער פאָר איהם אויך שווער געווען ארויסצוגעהן צוריק פון דאָרט, ווייל דיא געפאנגענע זיינען בעוואכט געווען העכסט שטרענג. הונדערטע אויגען האָ־בען אויף זיי געקוקט און עס איז פאָר זיי קיין וועג געווען ארויסצוגעהן הינטער׳ן

שטאָדט. דערצו האָט מען געמוזט אַנווענדען אויסערגעוועהנליכע מיטעל, און אזעלכע מיטעל האָבען זיי נים געהאט און ניט געקענט בעקומען.

אונטערדעסען האָט גענעראל גרענט פאָרטגעזעצט דיא מלחמה. ער האָט אין אייניגע פונקטען געוואונען, אָבוואָהל ער האָט דערביי פערלאָרען פיעלע פון זיינע מענשען. אָבער יעדער פערזוך צו פערטרייבען דעם געגנער פון ארום ריטשמאָנד איז געווען אָהן ערפאָלג און דיא געפאנגענע האָבען פאָרלויפיג קיין האָפנונג געהאט בעפרייט צו ווערען.

פאר'ן רעפּאָרטער, וועלכער איז געווען געוואָהנט צו זעהן און הערען נייעס און אלעס נאָטירען, איז דיא געפאנגענשאפט געווען זעהר א שווערע לאסט. ער האָט אין ריטשמאָנד ניט געהאט וואס צו טהאָן און וועגען וואָס צו דענקען און ער האָט זיך נור אומגעטראָגען מיט איין געדאנק וויא אזוי צו פערלאָזען דיא שטאָדט. ער האָט עס אייניגע מאָל פּרובירט טהאָן, אָבער מען האָט איהם אָבגעהאלטען און ניט געלאָזט זיין פּלאן דורכפיהרען.

דיא בעלאגערונג אויף דער שטאָדט האָט אלץ אָנגעהאלטען, און אזוי וויא דיא געפאנגענע זיינען גערן געוואָרען ארויסצוקומען פון ריטשמאָנד און זיך אנשליסען אָן גרענט'ס ארמעע, אזוי האָבען פיעלע מענשען, איינוואָהנער פון דער בעלאגערטער שטאָדט, גרויס לוסט געהאט אָנצושליסען זיך אָן דער ארמעע פון צווייטען צד, אונטער דיא קאָמאנדע פון גענעראל לי. אָבער דיא רעגיערונגס סאָלדאטען האָבען זיי ניט ארויסגעלאָזט פון שטאָדט. דער גאָווערנאָר פון ריטש־מאָנד האָט פאר א לאנגע צייט ניט געקענט קומען אין אירגענד וועלכע פערבינ־דונג מיט גענעראל לי און ער האָט זעהר געוואָלט געבען איהם צו וויסען וועגען דער לאגע פון שטאָדט, אום ער זאָל מיט זיין ארמעע קומען און זיי העלפען, אָבער דער גאָווערנאָר האָט עס ניט געקענט בעווייזען.

צווישען דיא וואָס האָבען זיך געוואָלט אָנשליסען אָן גענעראל לי'ס ארמעע איז געווען א מאן מיט'ן נאָמען דזשאָנאטהאן פאָרסטער. דיעזער איז געפאלען אויף אן אידעע, אז מען זאָל מאכען א לופט־באלון און אין איהם אריבערפליהען גענעראל גרענט'ס לאגער און קומען צום לאגער פון זייער גענעראל לי. דיעזער פּלאן איז פאָרגעשלאָגען געוואָרען פאר'ן גאָווערנאָר און ער האָט עס בעשטעט־טיגט.

מען האָט געמאכט א באלון און עס איז איבערגעגעבען געוואָרען צו פאָר־סטער, וועלכער האָט געזאָלט אָבפאָהרען אין דער לופט אין בעגלייטונג פון נאָך פינף פערזאָן. זיי האָבען זיך בעזאָרגט מיט וואפען, אין פאל זיי וועלען זיך דארפען פערטהיידיגען געגען שונא, וועהרענד זייער רייזע אין דער הויך, און מיט שפייז וואָס זאָל זיין פאר אלעמען גענוג, אפילו ווען עס וועט זיי אויסקומען צו פערבלייבען אין דער לופט א לענגערע צייט.

אלעס איז געווען פערטיג און דיא לייטע האָבען געדארפט אָבפאָהרען דעם

18טען מערץ. דיא לייטע וואָס האָבען אונטערנומען דיא לופט־רייזע האָבען אויסגערעכענט, אז זיי וועלען ערגרייכען גענעראל לי'ס לאגער אין אייניגע שטונדען צייט, ווייל אין יענער צייט האָט רעגעלמעסיג געבלאָזען א נאָרד־וועסט ווינטעל און זיי האָבען גערענקט, אז דער ווינד וועט זיי שנעל ברייננען צו דעם געוויגשטען אָרט.

אָבער דער נאָרד־וועסט ווינטעל, אויף וועלכען דיא לופט־פליהער האָבען געלעגט האָפנונג, איז ניט געוועזן אן איינפאכער, מילדער ווינד. גראדע דעם 18טען מערץ ווען דיא לייטע האָבען געדאַרפט אָבפאָהרען, האָט מען געזעהן, אז פון דעם קליינעם ווינטעל ווערט א גרויסער שטורם און דיא רייזע איז אָב־געלעגט געוואָרען, ווייל עס איז ווירקליך געוועזן זעהר ריזיקאליש אויפצוהויבען זיך אין א באלון, אין דער צייט ווען דער שטורם האָט געריסען דעכער און אומגעוואָרפען בוימער.

דער באלון, וועלכער איז געוועזן אויסגעשטאטעט מיט אלעם וואָס מען האָט געדאַרפט צו דער רייזע און דער גאז־זאק אָנגעפילט מיט גאז, איז געוועזן צוגעבונדען אויף א ברייטען פלאץ אין ריטשמאָנד, גרייט צו דער רייזע ווען דער שטורם וועט נור אויפהערען. אָבער אנשטאָט דער שטורם זאָל קלענער ווערען, איז ער נאָך, אזוי וויא צו להכעיס דיא בעלאגערטע, גרעסער געוואָרען.

דער 18טער און דער 19טער מערץ זיינען פאַראיבער און קיין פערמיל־דערונג אין וועטער איז ניט געקומען. דער שטורם איז געוועזן אזוי גרויס, אז דער באלון האָט זיך קוים געהאלטען צוגעבונדען צו דער ערד.

דיא נאכט פון דעם 19טען מערץ איז אויך פאַראיבער, אָבער אויף מאָרגען פריה האָט דער שטורם געבלאָזען מיט א דאָפּעלטע קראפט און עס איז אונ־מעגליך געוועזן אָבצופאָהרען אויף'ן באלון.

אין יענעם טאָג האָט זיך דער אינזשיניר סיירוס הארדינג בעגעגענט אין גאס מיט אן אונבעקאנטען מאן, וועלכער האָט איהם פריינדליך בעגריסט. דיעזער מאן איז געוועזן א געוועזענער מאטראָז מיט'ן נאָמען פענקראָפט. ער איז געוועזן א מאן פון נאָהענט צו פיערציג יאָהר אלט, פעסט געבויט, שטארק אָבגעברענט פון דער זונן, מיט א פּאָר העלע פינקלענדע אויגען און זעהר שעהנע געזיכטסציגע. ער איז געוועזן אן איינוואָהנער פון דיא זידליכע געגענד פון אמעריקא, וועלכער איז שוין ניט איינמאָל אריבערגעפאָהרען דעם ים און האָט שוין דורכגעמאכט פיעלע מעגליכע און כמעט אונמעגליכע אונטערנעהמונגען, וואָס א בעשעפעניש מיט צוויי פיס און אָהן פליגעל קען קוים בעווייזען. עס איז ניט נויטהיג צו זאָגען, אז דער מאן איז געוועזן העכסט בראוו, מוטהיג און ענערגיש און האָט אונערשראָקען געקענט אונטערנעהמען דיא שווערסטע און זאָגאר געפעהרליכ־סטע זאכען.

דיעזער פענקראָפט איז אין אָנפאנג פון יענעם יאָהר געקומען קיין ריטש־

מאַנר וועגען געשעפטס אנגעלעגענהייטען, צוזאמען מיט הערבערט בראון, א יונגער אינגעל פון פופצעהן יאָהר. דער אינגעל איז געווען א יתום, דער זוהן פון א קאפיטאן פון ניו דזשוירזי. פענקראַפט האָט דעם אינגעל ליעב געהאט אזוי וויא ער וואָלט געווען זיין אייגען קינד און ער האָט איהם מיט זיך מיט־געפיהרט איבעראל וואוהין ער איז געפאָהרען. פענקראַפט האָט זיך געמוזט פערזאמען אין ריטשמאָנד און ער האָט ניט געקענט פערלאָזען דיא שטאָדט ביז זיא איז בעלאַגערט געוואָרען פון גענעראל גרענט און זיין חיל. נאכהער וויעדער האָט מען איהם פון שטאָדט ניט ארויסגעלאָזט און ער איז דאָרט פערבליבען אזוי וויא א געפאנגענער. דאָס איז איהם געווען זעהר איבערדריסליך און ער האָט בעשלאָסען צו זוכען א מיטעל וויא אזוי צו אנטלויפען, מעג עס איהם אפילו אָנקומען מיט דיא גרעסטע שוועריגקייטען.

פענקראַפט האָט דעם קאפיטאן הארדינג געוואוסט ביים נאָמען, אָבער פערזענליך האָט ער זיך מיט איהם ניט געקענט. ער האָט געוואוסט וויא שווער און וויא איבערדריסליך עס איז דעם אינזשעניר־קאפיטאן צו זיין געפאנגען און וויא גערן ער וואָלט געווען צו בעפרייען זיך, און ער האָט דארום בעשלאָסען דורכצופיהרען זיין פלאן צוזאמען מיט'ן בראווען און מוטהיגען קאפיטאן. ווען ער האָט איהם בעגעגענט אין גאס, האָט ער איהם בעגריסט און געזאָגט:

— זיינט איהר שוין זאט מיט ריטשמאָנד, קאפיטאן?

דער אינזשעניר האָט אויף דעם אונבעקאנטען מאן געוואָרפען א שארפען בליק, וועהרענד יענער האָט פאָרטגעזעצט מיט א ניעדריגע שטימע:

— קאפיטאן הארדינג, ווילט איהר פּרובירען אנטלויפען פון דאנען?

— ווען? — האָט הארדינג שנעל א פרעג געטהאָן.

דיעזע פראגע האָט דער קאפיטאן געשטעלט דעם אונבעקאנטען אָהן אי־בערלעגונג און ער האָט באלד חרטה געהאט דערויף, ווייל ווער ווייס, אויב יענער איז אזא פערזאָן וועלכען מען קען אנפערטרויען א געהיימניס? אָבער דער קלוגער קאפיטאן האָט דעם פרעמדען דורכגעדרונגען מיט זיינע שארפע בליקען און ער האָט זיך איבערצייגט, אז ער האָט דאָ צו טהאָן מיט אן ערענט־ליכען מענשען און ער האָט זיך בערוהיגט.

— ווער זיינט איהר? — האָט הארדינג געפרעגט.

פענקראַפט האָט איהם געזאָגט ווער ער איז.

— זעהר גוט! — האָט דער אינזשעניר־קאפיטאן געזאָגט — אָבער דורך וואָס פאר אן אופן דענקט איהר צו אנטלויפען?

— מיט דעם פוילען באלון, וועלכער איז דאָרט צוגעבונדען און טהוט גאָר ניט און וועלכער, וויא עס זעהט אויס, וואַרט אז מיר זאָלען איהם בענוצען —

דער מאטראָז האָט נאָך ניט צייט געהאט צו ענדיגען דיא פראזע און דער אינזשעניר האָט איהם באלד פערשטאנען. ער האָט אָנגעכאפט פענקראַפט'ן

פּאַר'ן ארם און האָט איהם אוועקגעשלעפּט אויף זיין קוואַרטיר. דאָרט האָט פּענקראָפט אויספיהרליך ערקלערט זיין פּראָיעקט, וועלכער איז געווען זעהר איינפאַך. עס איז אפּילו געווען זעהר ריזיקאַליש ארויסצופאָהרען אין א באַלון, וועהרענד דער שרעקליכער שטורם האָט געבושעוועט, אָבער אזא פעהיגער און געשיקטער אינזשיניר וויא קאַפּיטאַן האַרדינג איז געווען, האָט אויך גוט געוואוסט וויא אָנצוגעהן מיט א באַלון און ער האָט אויף זיך געשטעלט, אז דער באַלון וועט זיי ברייננגען צו א געווינשטען פּלאַץ, זאָגאַר אין אזא פירכטליכען שטורם. ווען פּענקראָפּט זאָל געווען פיהלען ביי זיך, אז ער האָט אזא ידיעה אין לופט פליהעריי וויא אין פּאָהרען אויף'ן ים, וואָלט ער דיא רייזע אין באַלון אליין אונטערנומען און וואָלט אוועקגעפלויגען צוזאַמען מיט'ן יונגען הערבערט. דער שטורם וואָלט איהם ניט אָבגעהאַלטען, ווייל ער איז געווען געוואָהנט מיט שטורעמס אויף'ן ים, אָבער דער פעהלער איז געווען, וואָס ער איז געווען פּרעמד מיט דער קונסט פון לופט־שווימעריי און ער האָט דאַרום גערדאַרפט אָנקומען צו קאַפּיטאַן האַרדינג'ס הילף.

דער קאַפּיטאַן האָט דעם מאַטראָז אויסגעהערט און ער האָט א וואָרט ניט געזאָגט, אָבער זיינע אויגען האָבען געשיינט און א מינע פון צופריעדענהייט האָט זיך פערצויגען איבער זיין געזיכט. דאָס איז געווען דער איינציגער לאַנג געזוכטער מיטעל צו אנטלויפען און ער האָט עס ניט געוואָלט דורכלאָזען. דער פּלאַן איז געווען א מעגליכער דורכצופיהרען, אָבוואָהל ער איז געווען פערבונדען מיט געפאַהרען צוליעב דעם בייזען און פירכטליכען וועטער. זיי האָבען אָבגערעדט, אז יענע נאַכט זאָלען זיי זעהן אויסמיידען דיא וועכטער, וועלכע האָבען אויף זיי געהאַלטען אן אויג, אריינקלייבען זיך אין געהיים אין באַלון, אָבשניידען דיא שטריק מיט וועלכע ער איז צוגעבונדען צו דער ערד און אוועקפליהען.

— איך בין דאָ ניט אליין — האָט האַרדינג געזאָגט נאָכדעם וויא זיי האָבען שוין אלעס בעשטימט.

—וויפיעל פּערזאָן דענקט איהר מיטנעהמען מיט אייך? — האָט דער מאַטראָז געפרעגט.

— צוויי. מיין פריינד ספּילעט און מיין דיענער נעב — האָט האַרדינג געענטפערט.

— וועט עס הייסען דריי — האָט פּענקראָפט גערעכענט — איך און הערבערט, איז פינף. אָבער דער באַלון האָט פּלאַץ פאַר זעקס —

— דאָס וועט זיין גענוג, מיר וועלען פּאָהרען, מיר וועלען פּאָהרען! — האָט דער קאַפּיטאַן צופריעדען און ענטשלאָסען געענטפערט.

מיט'ן וואָרט "מיר" האָט האַרדינג געמיינט זיין דיענער און דעם רעפּאָרטער ספּילעט. ער האָט זיכער געוואוסט, אז זיין טרייער נעב וועט מיט

איהם געהן אפילו אין פייער, און מיט ספּילעט איז ער אויך געווען זיכער אז ער וועט ניט אָבשטעהן פון זיין קאָמפּאַניע.

און ער האָט ווירקליך קיין טעות ניט געהאט. ווען ער האָט דעם פּלאַן פאָרגעשלאָגען פאר ספּילעט און נעב האָבען זיי זיך ביידע אָן דעם אָנגע־כאַפּט מיט דיא גרעסטע צופריעדענהייט. דער רעפּאָרטער האָט זיך בלויז גע־וואונדערט, וואָס ער אליין אָדער הארדינג זיינען פריהער ניט געפאלען אויף אזא איינפאכע אידעע.

— אלזאָ דיעזען אבענד — האָט פּענקראָפט געזאָגט — וועלען מיר זיך דאָרט בעגעגענען.

— יא, דיעזען אבענד, אום צעהן אוהר — האָט קאפּיטאַן הארדינג זיך אָבגערופען — און העלף גאָט, אז דער שטורם זאָל ניט אויפהערען ביז דער צייט, ווען מיר וועלען אָבפאָהרען.

פּענקראָפט האָט אבשיעד גענומען פון זיינע נייע פריינד און ער איז אוועק אויף זיין קווארטיר. דער יונגער הערבערט בראון האָט איהם דאָרט ער־ווארטעט. דער איינגעל האָט געוואוסט פון פּענקראָפּט׳ס פּלאַן און ער איז זעהר גערן געווען צו וויסען א קלאָהרע תשובה, אויב דער אינזשיניר האָט דערצו איינגעשטימט אָדער ניט. הערבערט איז צופריעדען געווען, ווען פּענקראָפּט האָט איהם געזאָגט, אז זיי געהען דיא זאך דורכפיהרען, אָבוואָהל ער האָט גוט פערשטאנען, אז דאָס איז פערבונדען מיט געפאהר און אז זיי וועלען זיך אויפ־הויבען אין דער לופט אויף גאָט׳ס בעראָט.

און הארדינג׳ס וואונש איז ערפילט געוואָרען. דער שטורם האָט ניט אויפגעהערט און ניט דזשאָנאטהאן פאָרסטער און ניט דיא וואָס האָבען גע־זאָלט מיט איהם מיטפאָהרען האָבען אין זינען געהאט אויפצוהויבען זיך אין באלון אין אזא שרעקליכען וועטער.

דער אינזשיניר האָט בלויז פאר איין זאך מורא געהאט, אז דער באלון, וועלכער איז געווען צוגעבונדען צו דער ערד און איז געשליידערט געוואָרען פון ווינד אין אלע זייטען, זאָל ניט צוריסען ווערען אין שטיקער. אייניגע שטונדען האָט ער אומגעשפּאצירט אויף׳ן פּלאץ, וואו דער באלון איז געווען בעפעסטיגט און האָט בעטראכט דעם אפּאראט פון אלע זייטען. דאָס זעלבע האָט אויך געטהאָן פּענקראָפט. זיי זיינען ביידע אומגעגאנגען מיט דיא הענד אין דיא קעשענעס, אזוי וויא מענשען וואָס האָבען ניט וואָס צו טהאָן און דיא צייט איז זיי לאנגווייליג, און זיי זיינען געווען פאָרזיכטיג גענוג, אז קיינער זאָל ניט מערקען וואָס זיי האָבען אין זינען און צו וואָס זיי ציעלען.

עס איז נאכט געוואָרען. עס איז געווען אונגעהייער פינסטער. א געדיכטער נעבעל האָט אָנגעפילט דיא לופט אזוי וויא שווארצע וואָלקענס. רעגען געמישט מיט שנעע איז געפאלען פון דער הויך און עס איז געווען זעהר קאלט. עס האָט

אויסגעזעהן אז דער שטורם האָט געבראכט וואפען־שטילשטאנד צווישען דיא בעלאגערער און בעלאגערטע, ווייל צוליעב דעם שטארקען און פירכטליכען ווינד האָט מען ניט געהערט ניט קיין שאָס פון א קאנאָנע, ניט אירגענד וועלכען מיליטערישען סיגנאַל. דיא גאַסען פון ריטשמאָנד זיינען געווען פערלאָזען און לעער. קיין מענש האָט זיך ערגיץ ניט בעוויזען, זאָגאר אויף'ן פלאץ, וואו דער באלון האָט זיך געפונען, איז אויך קיין וועכטער ניט געווען. דיא געפאנגענע האָבען אלזאָ קיין שטערונג ניט געקענט האָבען און קיין זאך האָט ניט געקענט פערהינדערען זייער ריזיקאלישע און געפעהרליכע רייזע.

פענקראָפט און הערבערט זיינען פריהער געקומען אויף'ן פלאץ און ער־ווארטעט זייערע קאָמפאניאָנען.

— פאסקודנער וועטער! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען בעפעסטי־גענדיג זיין הוט אויף'ן קאָפּ דורך א קלאַפּ מיט'ן פויסט — דער שטורם איז גרויזאם, שרעקליך, אָבער מיר וועלען, האָפענטליך, אונזערם סאי וויא סאי אויס־פיהרען!

אום האלב צעהן דעם זייגער זיינען הארדינג מיט זיינע בעגלייטער אָנגע־קומען. זיי זיינען אלע דריי געקומען פון פערשיעדענע ריכטונגען. זיי האָבען ניט געוואָלט געהן צוזאמען, אוים מורא אז אימעצער זאָל זיי ניט אָנטרעפען און זיך אָנשטויסען וואָס זיי האָבען בדעה צו טהאָן. דיא גאז לאָמפען וואָס האָבען געברענט אין גאס האָט דער ווינד אויסגעלאָשען און עס איז געווען אזוי פינסטער ,אז מען האָט קיין געגענשטאנד ניט געקענט זעהן, זאָגאר דעם גרוי־סען באלון איז קוים געווען צו בעמערקען.

דער באלון איז געווען צוגעבונדען צו גרויסע זעק אָנגעפילט מיט ערד, און אויסער דעם מיט א שטארקע שטריק, וועלכע איז געווען צוגעבונדען צו א רינג וואָס איז געווען איינגעריכטעט אין טראָטואר. דיא פינף געפאנגענע זיינען צוגעקומען צום באלון. זיי זיינען געווען זיכער אז קיינער זעהט זיי ניט, ווייל זיי אליין האָבען אויך איינער דעם אנדערען ניט געזעהן צוליעב דיא דיקע פינסטערניס און זיי האָבען געדארפט טאפען דעם וועג ארייןצוקומען אין וואגאָן אָדער אין קאָרב, וואָס איז געווען איינגעריכטעט פאר פאסאזשירען.

ניט רעדענדיג א וואָרט זיינען הארדינג, ספילעט, נעב און הערבערט אריין אין וואגאָן און דאָרט פערנומען זייערע פלעצער, וועהרענד פענקראָפט האָט אָבגעשניטען דיא זעק משא וואָס האָבען אויפגעהאלטען דעם באלון אונטען. דיא גאנצע ארבייט האָט בלויז געדויערט אייניגע מינוטען. דאן האָט ער זיך אויך ארייגעכאפט אין קאָרב צו זיינע קאָמפאניאָנען.

דער באלון האָט זיך דאמאָלס בלויז געהאלטען אויף דער שטריק וואָס איז געווען צוגעבונדען צום רינג. עס האָט שוין אלזאָ בלויז געפעהלט מען זאָל

איבערשניידען יענע שטריק און דער באַלון וועט זיך מיט זיינע פּאסאזשירען אויפהויבען אין דער לופט.

אין יענעם מאָמענט איז א הונד אריינגעשפּרונגען אין קאָרב צו דיא פּאַסאזשירען. דאָס איז געווען טאָפּ, דעם אינזשעניר'ס ליעבלינג הונד. הארדינג האָט זיין הונד צוגעשמידט צו א קייט. אָבער דיא טרייע בעשעפענים האָט צוריסען דיא קייט און האָט נאָכגעפאָלגט איהר ווירטה. הארדינג האָט מורא געהאט, אז דיא משא פון הונד וועט שטערען דעם באַלון פון אויפהויבען זיך און ער האָט איהם געוואָלט פערטרייבען.

— אָרימע בעשעפענים! — האָט זיך פּענקראָפט אבגערופען — מיר מוזען מאכען פּלאַץ פאר איהם אויך! מיר קענען ארונטערוואַרפען אנדערע משא און זאָל טאָפּ דאָ פערבלייבען.

רעדענדיג דיעזע ווערטער, האָט ער ארויסגעשליידערט צוויי פון דיא זעקלעך זאמד, וואָס זיינען געווען אָנגעגרייט, אום צו פערהיטען אז דער באַלון זאָל זיך ניט אויפהויבען צו הויך. אין דיעזען אויגענבליק האָט דער אינזשיניר געגעבען א סיגנאַל און דער מאטראָז האָט אָבגעשניטען דיא שטריק. דער באַלון מיט דיא לייטע האָט זיך אויפגעהויבען און אָנגעהויבען פליהען אין א קרומע ריכטונג. פליהענדיג איבער דיא געביידעס האָט זיך דער וואגאָן אָנגעשטויסען אָן צוויי קוימענס און האָט זיי אומגעשליידערט.

אין דער הויך האָבען ערשט דיא אנטלאָפענע דערפיהלט דעם שטורם מיט זיין פירכטליכען וואוטה און בייזהייט. וויא דער שטורם איז געווען גרויזאם אונטען אויף דער ערד, איז ער אין דער לופט געווען פיעל שטארקער און ערגער. דער באַלון איז געטראָגען געוואָרען פון ווינד אין קרומע און צודרעהטע ריכטונגען און אין פערלויף פון דער נאכט האָט דער אינזשיניר ניט געקענט אָנהויבען דענקען וועגען ארונטערלאָזען זיך, ווייל דאָס איז געווען אונמעגליך צו בעווייזען. ווען עס איז טאָג געוואָרען האָבען דיא לופט־פליהער דיא ערד אונטער זיך ניט געזעהן צוליעב דעם געדיכטען נעבעל, מיט וועלכען דיא לופט איז געווען אָנגעפילט.

אזוי זיינען פאָראיבער פינף שרעקליכע טעג פאר דיא אנטלאָפענע פון ריטשמאָנד, ביז ענדליך דיא לופט איז אביסעל ריינער געוואָרען און זיי האָבען דערזעהן, אז אונטער זיי איז א ברייטער ברויזענדער ים.

דיא לעזער געדענקען געוויס וואָס מיט דיעזע פינף בראווע און וואגענדע אמעריקאנער האָט פּאסירט נאָך דיא פינף טעג פון זייער רייזע אין באַלון. פיער פון זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף אן אונבעקאנטען, וויסטען ברעג פון ים, זיעבען טויזענד מייל ווייט פון זייער לאנד און דער פינפטער איז פערשוואונדען געוואָרען. דער פערשוואונדענער איז געווען זייער פיהרער, דער מאַן וואָס איז געשטאנען אן דער שפּיצע פון דער קליינער עקספּעדיציאָן — קאַ־

פּיטאַן הארדינג ! אין דעם מאָמענט, ווען דיא פּיער חברים זיינען עטוואָס צו זיך געקומען, זיינען זיי אַלע צוגעלאָפען צום וואסער, מיט דער האָפנונג, אז זיי וועלען קענען שאפען הילף פאר זייער פינפטען און וויכטיגען חבר.

3טעם קאַפּיטעל.

דער פערשוואונדענער. — נעב׳ס פערצווייפלונג. — דער קליינער אינזעל. — א שרעקליכע נאכט. — נעב שווימט. — דאָס אונבעקאנטע לאנד. — דאָס ארי־בערגעהן דעם קאנאל. — געזוכט און ניט געפונען.

ווען דער באַלון איז ארונטערגעפאלען אין ים, זיינען דער רעפּאָרטער, דער מאַטראָז, דער יונגער הערבערט און נעב פערשליידערט געוואָרען פון א שטארקע כוואַליע אויף׳ן זאמדיגען ברעג פון ים, וועהרענד קאַפּיטאַן הארדינג איז פון אן אנדער כוואַליע פערשליידערט געוואָרען אין אן אנדער ריכטונג. זיין הונד איז איהם נאָכגעשוואומען און האָט זיך איבערגעגעבען צום שיקזאַל פון זיין ווירטה.

ווען דיא פּיער גערעטעטע זיינען צוגעקומען צום וואסער, האָבען זיי דאָרט ניט געטראָפען ניט דעם קאַפּיטאַן, ניט זיין הונד. דער ניגער נעב האָט פערגאָסען ביטערע טרערען און האָט געוויינט וויא א קינד. ער איז געווען זעהר פערצווייפעלט, דער אָרימער נעב. דער געדאנק אז ער האָט שוין פיליכט אויף אייביג פערלאָרען זיין ווירטה, וועלכען ער האָט אזוי הערצליך געליעבט, האָט איהם אזוי בעאונרוהיגט, אז ער איז געווען אזוי וויא צומישט.

בלויז צוויי מינוטען זיינען פאַראיבער פון דער צייט ווען סירוס הארדינג איז פערשוואונדען געוואָרען ביז זיינע חברים זיינען געשטאנען אויף זייערע פיס גרייט צו העלפען איהם. זיי האָבען דארום געהאָפט אז זיי וועלען איהם ערגיץ אין ים דערזעהן און זיי וועלען געפינען א מיטעל וויא אזוי צו ברייננען איהם אויף דער טריקעניס.

— לאָמיר קוקען אין אלע זייטען ! — האָט נעב געשריען — לאָמיר איהם זוכען ! לאָמיר איהם רעטען !

— יא, נעב — האָט ספּילעט געזאָגט — מיר וועלען איהם זוכען און מיר וועלען איהם געפינען.

— איך האָף אז א לעבעדיגען ! — האָט זיך נעב אָבגערופען.

— געוויס א לעבעדיגען ! — האָט ספּילעט געענטפערט.

— קען ער שווימען ? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— געוויס ! — האָט דער ניגער געענטפערט — און אויסערדעם איז דאָך

זיין טרייער הונד נעבען איהם און ער וועט איהם פיליכט אויף העלפען צו רעטען זיך.

דער מאטראָז, וועלכער האָט געהאט שאַרפע אויגען, האָט געוואָרפען בלי־קען אין אלע זייטען און האָט געצויגען זיינע אקסלען.

עס איז געווען אומגעפעהר זעקס אוהר אבענדס. א דיקער נעבעל האָט גע־מאכט דיא נאכט זעהר פינסטער. דיא גערעטעטע האָבען זיך געלאָזט געהן מיט'ן ברעג ים נאָך נאָרדען. זיי האָבען פערשטאַנען, אז אויב א כוואַליע האָט זייער חבר פערטראָגען, האָט זיא איהם פערטראָגען אין יענע זייט. וואו זיי זיינען, אין וועלכען טהייל פון דער וועלט, האָבען זיי קיין ידיעה ניט געהאט. זיי זיינען גע־גאנגען אויף א זאמדיגען באָדען, געמישט מיט שטיינער און קיין גראָז, קיין וואקסונג האָבען זיי אונטער זייערע פיס ניט געפיהלט און מיט זייערע אויגען ניט געזעהן. דער באָדען איז געווען זעהר ניט גלייך. אין מאנכע ערטער זיינען געווען בערגלאך און אין מאנכע — גריבער און לעכער. דאָס האָט געמאכט זייער שפּאַציער זעהר שווער און שמערצליך. פון דיא גריבער און לעכער זיינען יעדע וויילע ארויסגעלאָפען גרויסע פויגלען, וועלכע זיינען אונגעשיקט צום פליהען. דיא פויגלען האָבען זיך פונאנדערגעלאָזט אין פערשיעדענע ריכטונגען, אזוי וויא צושראָקענע היהנער. פיעלע פון דיא דאָזיגע אומגעלומפּערטע גע־פליגעלטע ברואים האָבען זיך אויפגעהויבען העכער און זיינען געפלויגען גאנצע מחנות איבער דיא קעפּ פון דיא פיער פערזאָן. אָבער זיי זיינען געפלויגען זעהר לאנגזאם, מיט מאטערנים, אזוי וויא זיי זאָלען זיך ערשט לערנען דיא דאָזיגע מלאכה. און וויא אומגעלומפּערט דיא פויגלען זיינען געווען, אזוי אומגעלומ־פּערט זיינען געווען זייערע געשרייען. פּענקראָפט האָט זיי אָנגענומען פאר מע־פען און קאָרמאָראנטס (אזעלכע מינים ים פויגלען).

פון צייט צו צייט האָבען דיא פיער אנטלאָפענע זיך אָבגעשטעלט און אויס־געשריען. זיי האָבען געדענקט פיליכט איז דער אינזשיניר ערגיץ ארויסגעשליי־דערט געוואָרען, וועט ער זיך אָברופען, אָדער פיליכט ליגט ער א גע'חלש'טער, וועט זיך זיין הונד אָברופען. זיי זיינען אלע מאָל געשטאַנען א היבשע וויילע און זיך צוגעהערט, אָבער קיין קול, קיין שאָרך איז געהערט געוואָרען פון דעם פערשוואונדענעם. דיא כוואַליעס פון ים האָבען געקלאַפּט און גערוישט, דיא פויגלען האָבען געשריען און געקוויטשעט און מעהר האָט מען קיין זאך ניט געהערט.

דיא פערוואָרפענע האָבען זיך געלאָזט געהן ווייטער ביים ברעג פון וואַ־סער.

נאָך א שפּאַציר פון צוואנציג מינוטען האָבען זיי פּלוצלינג דערזעהן וויא א שטארקע, שוימיגע כוואַליע קלאַפּט נעבען זייערע פיס. דיא טרוקענע ערד האָט

זיך געענדיגט און זיי האָבען ווייטער ניט געקענט געהן מיט דער זעלבער ריכ־טונג, ווייל דער ים איז זיי געווען אנטקעגען.

— דאָס איז א פּראָמאָנטאָורי (א שפּיציגע שטיק לאַנד וואָס קומט אריין אין ים) — האָט דער מאטראָז געזאָגט — לאָמיר זיך נעהמען רעכטס וועלען מיר קומען צום הויפּט לאַנד.

— אָבער פיליכט איז ער דאָרט ? — האָט נעב געפרעגט, אָנצייגענדיג אויף'ן ברויזענדען ים — פּיליכט שווימט ער ערגיץ און דיא כוואליעס האָבען איהם ניט ארויסגעשליידערט ?

— לאָמיר פּרובירען נאָך אמאָל רופען, פּיליכט וועט ער זיך אָברופען — האָט דער מאטראָז געענטפערט.

און באלד האָבען אַלע פיער אויסגעשריען מיט זייערע גאנצע כחות, אָבער קיין אנטוואָרט איז ניט געקומען. זיי האָבען אביסעל אָבגעוואַרט און דאן ווידער אמאָל אויסגעשריען, אָבער קיין אנטוואָרט איז אַלץ ניט געקומען.

דיא לייטע האָבען זיך געלאָזט געהן ווייטער. דער באָדען איז דאָ אויך געווען זאמדיג און ניט גלייך. פּענקראָפּט האָט מיט זיינע שארפע אויגען בע־מערקט, אז ווייטער צום לאַנד געהט דיא ערד אביסעל בארג ארויף און ער האָט דערפון פערשטאַנען, אז זיי געפינען זיך ביים גרונד פון א בארג, וועלכער איז פּיליכט גאַנץ הויך, אָבער ער האָט עס ניט געקענט זעהן אין דער פינסטער.

ביי דיעזען זייט וואסער זיינען געווען אזוי פיעל פויגלען וויא דאָרט וואו זיי זיינען פריהער געגאנגען. דאָס רוישען פון דיא וועללען איז געווען פיעל שטילער און פון צייט צו צייט האָט מען עס קוים געהערט. דיא וואנדערער האָבען געגלויבט, אז זיי געהען ניט ביים ברעג ים, זאָנדערן ביי א האלב רונדען בעי אָדער בוכטע (א צווייג פון ים, א שטיק וואסער וואָס געהט ארויס וויט פון גלייכען ים־ברעג), וואו דיא שטארקע כוואליעס פון ים ווערען אָב־געהאקט. אָבער וויא זיי האָבען אויסגערעכענט קען זיך דער פערשוואונדענער גיכער געפינען ביים נאָרדליכען זייט פון דער פּראָמאָנטאָורי — דער קליין לאַנד וואָס קומט אריין אין ים — און ניט ביי דעם זידליכען זייט וואו זיי זיינען ערשט געגאנגען, דאָך האָבען זיי בעשלאָסען צו געהן ווייטער, פיליכט איז ער דורך א צופאַל אהין פערטראָגען געוואָרען און דיא כוואליעס האָבען איהם דאָרט ארויסגעוואָרפען.

אָבוואָהל זיי זיינען געווען זעהר מיעד און צובראָכען, דאָך זיינען זיי גע־גאנגען מיט שנעלע טריט, אויף אזוי פיעל וויא זייערע קרעפטען האָבען זיי ערלויבט. דער וועג איז געווען זעהר שלעכט. בערגלאָך און גריבער האָבען זיי געשטערט דעם גאנג. אָבער זיי האָבען ניט געאכטעט אויף דיא שוועריגקייטען און האָבען מארשירט. דאָס וואסער האָט זיך אַלץ געצויגען מיט א גלייכע ליניע, דורכאויס אין איין ריכטונג. ווען זיי זיינען אָבגעגאנגען כמעט צוויי מייל

זיינען זיי געקומען אויף א הויכען אָרט וואָס איז געווען בעדעקט מיט גלאַטע, גליטשיגע פעלזען. זיי האָבען זיך וויעדער געפונען ביים ברעג פון ברויזענ־דען ים.

— מיר זיינען אויף א קליינעם אינזעל, וועלכען מיר האָבען דורכגעשפאַצירט פון איין ברעג צום אנדערען — האָט פענקראַפט געזאָגט.

דער מאַטראָז האָט רעכט געהאַט. זיי זיינען טאַקי ניט פערוואָרפען געוואָרען אויף א קאָנטינענט — א גרויסע שטיק לאַנד אָדער וועלט־טהייל, אויך ניט אויף א גרויסען אינזעל, זאָנדערן אויף א גאַנץ קליינעם אינזעל, וואָס איז געווען ניט מעהר וויא צוויי מייל לאַנג און נאָך פיעל וויניגער ברייט.

אויב דיעזע שטיקעל נאַקעטע ערד, בעדעקט מיט שטיינער, אָהן פלאַנ־צונגען און אָהן וואַקסונגען, איז אן איינזאַמער אינזעל, אָדער ער איז פערבונדען מיט אנדערע אינזלען — דאָס האָבען דיא וואַנדערער ניט געקענט וויסען. ווען זיי האָבען פון לופט־באַלון דערזעהן דאָס טרוקענע לאַנד דורכ'ן געדיכטען נעבעל, האָבען זיי עס ניט געקענט בעאָבאַכטען ריכטיג. פענקראַפט האָט מיט זיין שאַרפען בליק געזעהן דיא יבשה בעסער וויא זיינע חברים, אָבער ער האָט מיט זיינע ליכטיגע אויגען אויך ניט געקענט כאַפּען, אויב דאָס איז איין אינ־זעל אָדער א גרופּע פון איינינע אינזלען. אצינד האָבען זיי ווייטער ניט געקענט געהן, ווייל דער ים איז זיי געשטאַנען אין וועג. אויסער דעם האָט זיי דיא פינסטערניס פון דער נאַכט זעהר פיעל געשטערט און זיי האָבען ניט געוואוסט וואָס ווייטער צו טהאָן. זיי האָבען ניט איינגעזעהן אז זיי וועלען קענען פאַרט־זעצען צו זוכען דעם פערשוואונדענעם בײנאכט און זיי האָבען קיין אנדער ברירה געהאַט נור צו וואַרטען אויף מאָרגען און ביי דיא ליכטיגקייט פון טאָג ווע־לען זיי איהם גיכער געפינען, אויב נור דער ים האָט איהם ארויסגעוואָרפען אויף יענעם אינזעל.

— דאָס וואָס מיר הערען גאָר ניט פון אונזער פריינד האַרדינג, איז קיין בעווייז אז ער לעבט ניט — האָט דער רעפּאָרטער געטרייסט זיינע חברים — מעגליך אז ער ליגט ערגיץ א גע'חלש'טער אָדער א פערוואונדעטער און ער קען זיך ניט אָברופען. מיר דאַרפען דאַרום ניט אויפגעבען דיא האָפנונג, אז מיר וועלען איהם געפינען און איהם האָבען אין אונזער קאָמפּאַניע.

דער רעפּאָרטער האָט דאַן פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען אויפלעגען א פייער, פּילייכט וועט עס דיענען אלס סיגנאַל פאַר'ן אינזשיניר. און אויב ער איז אפילו אין אזא צושטאַנד וואָס ענטפערען קען ער ניט, וועט איהם אמווייניג־סטען לייכטער ווערען אויף'ן האַרצען, אויב ער וועט נור דעם פייער זעהן, אָדער פּילייכט וועט זיך זיין הונד אָברופען, ווען ער וועט דערזעהן דעם פייער. זיי האָ־בען אָנגעהויבען זוכען מאַטעריאַל וואָס זיי זאָלען קענען אָנצינדען, אָבער זיי האָבען קיין זאַך ניט געפונען. קיין בוימעלע, קיין צווייגעלע איז דאָרט ניט

געוועז. בלויז זאמד און שטיינער. דיא ערגערניס און האריץ־וועהטאָג וואָס זיי האָבען דערפון געהאט, איז ניט אָבצומעלדען.

לאנגע און שמערצליכע שטונדען זיינען פאָראיבער. עס איז געוועז זעהר קאלט און דיא עלענדע פערוואָרפענע האָבען זעהר פיעל געליטען. אָבער זיי האָבען עס אפילו אין זינען ניט געהאט. זיי האָט מעהר געקימערט זייער פערשוואונדענער חבר, זייער פיהרער און זייער וועג ווייזער. זיי האָבען אָן אלעם פערגעסען און זייער איינציגע האָפנונג, זייער איינציגער ווונש איז געוועזען צו געפינען קאפיטאן הארדינג. א גאנצע נאכט האָבען זיי ניט גערוהט. זיי זיינען אומגעגאנגען הין און צוריק, זיי האָבען געשריען, גערופען, זיך צו־געהערט, אָבער אומזיסט! קיין אנטוואָרט איז ניט געקומען. זיי האָבען זייערע כחות פערלאָרען פון אָנשטרענגונג, אָבער זייער מיה איז געוועזען ארויסגעוואָרפען. דער ווינד איז געוואָרען שטילער. דער גערויש פון דיא וועללען אין ים איז געוואָרען שוואכער. נעב האָט זיך א מינוט ניט געקענט איינהאלטען און ער האָט כמעט ניט אויפגעהערט צו שרייען און רופען, פיליכט וועט ער דאָך עטוואָס הערען פון זיין בעליעבטען ווירטה. פון איינעם פון זיינע געשרייען האָט זיך געהערט א ווידער־קול. דער יונגער הערבערט האָט וועגען דעם אויפמערקזאם געמאכט פענקראָפט׳ען, ערקלערענדיג, אז דאָס בעוויזט אז עס געפינט זיך ערגיץ לאנד גאָר ניט וויט. דער מאטראָז האָט צוגעגעבען, אז דאָס איז אזוי, ווייל פון ים וואָלט זיך קיין ווידער־קול ניט געהערט.

אונטערדעסען זיינען דיא וואָלקענס ביסלעכווייז פונאנדערגעגאנגען און ארום האלבע נאכט איז דער הימעל קלאָהר געוואָרען און דיא שטערען האָבען ארויסגעשיינט. ווען הארדינג זאָל דאָרט געוועזען זיין מיט זיי, וואָלט ער בע־מערקט, אז דיא שטערען וואָס האָבען זיך דאָרט געזעהן אין הימעל בעלאנגען ניט צו דיא שטערען וואָס וועלען געזעהן אויף׳ן נאָרדליכען האלב־קוגעל פון דער ערד. דיא שטערען זיינען ניט געוועזען יענע וועלכע מען איז געוואָהנט צו זעהן אין דיא פעראייניגטע שטאאטען פון אמעריקא.

דיא נאכט איז פאָראיבער. ארום פינף דעם זייגער אין דער פריה, דעם 25טען מערץ, איז דער הימעל געוועזען גאנץ לויטער און דיא פערוואָרפענע האָבען געהאָפט, אז באלד וועלען זיי האָבען א געלעגענהייט צו זעהן וואו זיי זיי־נען אין דער וועלט. אָבער זיי האָבען אומזיסט געהאָפט. באלד האָט זיך פון ים אויפגעהויבען א דיקער נעבעל און עס איז געוואָרען אזוי פינסטער, אז מען האָט קוים געקענט זעהן וואָס פאָר איייניגע פוס ווייטער טהוט זיך. אין דער זעלבער צייט האָבען דיא כוואַליעס פון ים אזוי אָנגעהויבען רוישען, אז דיא פיער פער־וואָגעלטע האָבען ניט געקענט הערען וואָס איינער צום אנדערען האָט גערעדט.

דיא לייטע האָבען זיך געפיהלט זעהר הילפלאָז און אונגליקליך. זיי האָבען קוים איבערגעלעבט דיא נאכט מיט דער האָפנונג, אז דער טאָג וועט זיי ברייג־

גען אירגענד וועלכע טריסט, אז זיי וועלען געפינען זייער חבר אָדער עטוואָס ערפאַהרען וועגען איהם, און ענדליך איז דער טאָג ניט בעסער וויא דיא פינ־סטערע, אומעטיגע נאַכט! דער רעפּאָרטער און נעב זיינען געשטאַנען און גע־קוקט אויף׳ן ים, וועהרענד דער מאַטראָז און דער יונגער הערבערט האָבען גע־קוקט צו דיא וועסט, פיליכט וועלען זיי דאָרט דערזעהן לאַנד. אָבער זיי האָבען קיין צייכען פון לאַנד ניט בעמערקט.

— עס מאַכט ניט אויס — האָט פּענקראָפט געזאָגט — אָבוואָהל איך זעה עס ניט מיט מיינע אויגען, פיהל איך אָבער אז דאָרט געפינט זיך לאַנד. יא, איך בין זיכער אז איך האָב קיין טעות ניט — אזוי זיכער אזוי וויא מיר זיינען ערשט ניט אין ריטשמאָנד.

אָבער דיא פינסטערניש האָט ניט לאַנג אָנגעהאַלטען. דיא זונן האָט באַלד אויפגעשיינט און געשיקט וואַרימע שטראַהלען אויף׳ן קליינעם, וויסטען אינ־זעל און דער טומאַן האָט אָנגעהויבען פונאַנדערגעהן. ארום האַלב זיעבען דעם זייגער, דריי פיערטעל שטונדע נאָך זונן־אויפגאַנג האָט זיך דער נעבעל אויפ־געהויבען אַלץ העכער און העכער און אונטען איז דיא לופט געוואָרען אַלץ קלאָהרער און קלאָהרער. דער אינזעל האָט באַלד אויסגעזעהן אזוי וויא ער זאָל האָבען ארונטערגעפאַלען פון דיא וואָלקענס. אביסעל שפּעטער האָט מען דעם ים געקענט זעהן אויף׳ן גאַנצען האָריזאָנט אין אָסטען (מזרח זייט), וועהרענד אין צווייטען זייט איז געווען א לאַנגע, אונענדליכע יבשה.

יא, דאָס איז ווירקליך געווען לאַנד. בלויז א שטראָמיגער קאַנאַל פון אונ־געפעהר א האַלב מייל ברייט האָט אָבגעטהיילט דעם קליינעם אינזעל פון יענעם ברעג. דיא פיער פערוואָרפענע זיינען געוואָרען מונטערער. עס איז זיי פּרעה־ליכער געוואָרען אויף דיא הערצער, וויל זייער עקזיסטענץ איז ערשט געווען זיכערער. אויף דעם איינזאַמען וויסטען אינזעל וואָלטען זיי ניט געקענט עק־זיסטירען, אָבער זיי האָבען ערשט געקענט האָפען צו בעקומען הילף פון יענער לאַנד, און אויב אפילו זיא איז ניט בעזעצט, וועלען זיי פיליכט אהין קענען קומען און זיי וועלען דאָרט געפינען מיטעל צום לעבען.

איינער פון דיא פיער פערזאָן איז אזוי איבערראַשט געוואָרען דערזעהענ־דיג דאָס לאַנד, אז ער האָט זיך אפילו ניט בעדענקט און ניט זאָגענדיג א וואָרט איז ער אריינגעשפּרונגען אין קאַנאַל און זיך געלאָזט שווימען. דאָס איז געווען דער ניגער נעב. ער האָט גיכער געוואָלט זיין אויף יענער זייט, פיליכט וועט ער דאָרט זיין ווירטה געפינען. זיינע חברים האָבען איהם גערופען צוריק, אָבער ער האָט זיך אפילו ניט אומגעקוקט. ספּילעט איז געווען גרייט נאָכצו־פאָלגען דעם ניגער, אָבער פּענקראָפט האָט איהם אָבגעהאַלטען.

— ווילט איהר אריבערשווימען דעם קאַנאַל? — האָט איהם פּענקראָפט **געפרעגט.**

— יא, דאָס וואָס איך וויל! — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— גאַנץ גוט! — האָט דער מאַטראָז געזאָגט — אָבער איהר דאַרפט זיך ניט אַזוי איילען. אויב אונזער פריינד האַרדינג איז דאָרט, וועט איהם שוין נעב אַליין געפינען. צו וואָס זיין ניט איבערלעגט און ריזיקירען מיט'ן לעבען? פערשטעהט איהר דען ניט אַז דער שטראָם קען אייך פערטראָגען אין בריי־טען מעער און דאַן זייט איהר פערלאָרען? לאָמיר בעסער האָבען געדולד און וואַרטען. אויב איך האָב קיין אירטהום ניט, קומט ערשט אָן דיא עבבע (דער אָבפּאַל פון וואַסער אין ים) און מיר וועלען פּיליכט באַלד קענען אַריבערגעהן דעם קאַנאַל צופוס.

— איהר האָט רעכט! — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — מיר וועלען בעסער וואַרטען און זיך ניט אָבשיידען איינער פון אַנדערען, זאָלאַנג מיר קענען דאָס אויספיהרען.

אונטערדעסען האָט נעב געקעמפּפט מיט אַלע קרעפטען געגען דעם שטראָם פון קאַנאַל. ער איז געשוואומען אין אַ קרומע ריכטונג, ווייל דאָס וואַסער האָט איהם געטריבען אָן אַ זייט. אָבער ער האָט זיך ניט געלאָזט בעזיעגען פון דעם שטראָם און ער האָט אָנגעווענדעט אַלעס מעגליכע צו קומען צום ברעג. עס האָט געדויערט מעהר וויא אַ האַלבע שטונדע ביז ער האָט דערגרייכט דעם ברעג און ער איז אַרויף אויף'ן לאַנד אייניגע הונדערט פוס ווייט פון דעם געגענזייט פון וואַנען ער האָט אָנגעפאַנגען שווימען.

יענער ברעג איז בעשטאַנען פון הויכע גראַניט שטיינער. נעב האָט זיך דאָרט אַ ווײַלע אָבגערוהט און ער האָט זיך געלאָזט לויפען. ער איז באַלד פער־שוואונדען געוואָרען הינטער אַ באַרג און זיינע חברים האָבען ניט געזעהן וואו ער איז הינגעקומען.

ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט האָבען זייערע אויגען ניט אַראָבגענומען פון נעב דיא גאַנצע צייט וואָס ער איז געשוואומען ביז ער איז פערשוואונדען. זייערע מאָגענס האָבען שוין פון לאַנג געמאָהנט זייער חוב, נור ניט אַזוי שטרענג; אַצינד אָבער האָבען דיא פערוואָרפענע אָנגעהויבען פּיהלען אַזאַ הונגער, אַז זיי האָבען זיך קוים אויף דיא פיס געהאַלטען. זיי האָבען אָנגעקלי־בען אַביסעל שעל־פיש (אַ מין פיש וואָס ליגט אין אַ ביינערנע שאָלעכץ), וואָס זיינען געלעגען אויף'ן זאַמד, און האָבען דערפון געמאַכט אַ מאָהלצייט. זיי זיינען דערמיט ניט זאַט געוואָרען, אָבער זיי האָבען אַביסעל געשטילט דעם הונגער.

זיי האָבען נאָכהער אָנגעהויבען אַרומקוקען דיא געגענד. זיי האָבען געזעהן אַז דאָס לאַנד געגענאיבער איז טהיילווייז וויסט, לעער אַזוי וויא דער קליינער אינזעל אויף וועלכען זיי האָבען זיך געפונען. צווי בעים שניידען זיך אַריין אין יענעם ברעג לאַנד, איינער אַ ברייטער און דער צווייטער אַ שמאָלער. דער

אינזעל איז בלויז געווען א פיערטעל מייל ברייט און האָט אויסגעזעהן אזוי וויא דער טויטער קערפער פון א וואלפיש.

דאָס וואסער פון ים און פון קאנאל, וואָס האָט אָבגעזונדערט דעם קליינעם אינזעל פון דער לאנד געגענאיבער, איז אביסעל אָבגעפאלען. דיא דריי אמע־ריקאנער האָבען אנגעהויבען בעאָבאכטען דאָס לאנד געגענאיבער מיט מעהר אויפמערקזאמקייט און זיי האָבען געזעהן, אז דער באָדען ביי יענעם ברעג איז א זאמדיגער, בעדעקט מיט שווארצע שטיינער. אביסעל ווייטער פון ברעג האָט זיך אָנגעפאנגען א בארג פון גראניט שטיינער, אין מאנכע פלעצער ביז דריי הונדערט פוס הויך. דער בארג האָט זיך געצויגען אויף דריי מייל לאנג און איז פלוצלונג אָבגעהאקט געוואָרען אין א גלייכע וואנד אזוי וויא מענשען זאָלען עס האָבען אויסגעהאקט. אין דער לינקער זייט האָט זיך ניט געזעהן קיין בוים און קיין וואקסונג, דערפאר אָבער האָט עס געגרינט הינטער דיא בערג אין דער רעכטער זייט. פון גאנץ ווייט האָט זיך געזעהן א שפיטץ פון א הויכען בארג, וועלכער איז געווען אין דער הויך ווייס, אזוי וויא בעדעקט מיט שנעע.

דיא פערוואָרפענע האָבען ניט געקענט ענטשיידען, אויב דאָס לאנד וואָס זיי זעהן איז א גרויסער אינזעל, אָדער עס בעלאנגט צו א וועלט־טהייל. אָבער בעטראכטענדיג דיא בערג שטיינער וואָס זיינען געווען אָנגעוואָרפען אין דער לינקער זייט, זיינען זיי אין איין זאך געקומען צו א בעשלוס, אז א וואולקאנישער בארג האָט יענע שטיינער ארויסגעשליידערט. קיין געאָלאָג (א קענער פון דער ערד־לעהרע) וואָלט וועגען דעם קיין אנדער מיינונג ניט געגעבען.

דיא דריי אמעריקאנער האָבען פינקטליך בעטראכט דאָס לאנד, אויף וועלכע זיי וועלען פיליכט דארפען לעבען יאָהרען לאנג און אפשר אויך שטאר־בען. זיי האָבען קליינע האָפנונגען געהאט צו קומען אמאָל צוריק אהיים, וויל קיינע שפורען פון שיפען איז דאָרט ניט געווען צו בעמערקען, הײנט וויא אזוי וועלען זיי קענען ערגיץ קומען?

— נו — האָט דער יונגער הערבערט געפרעגט — וואָס זאָגט איהר יעצט, הערר פענקראָפט?

— איך זעה דאָרט אי גוטעס, אי שלעכטעס אזוי וויא אין יעדע זאך — האָט דער מאטראָז געענטפערט — מיר וועלען זעהן. ערשט פאלט דאָס וואסער אָב און מיר וועלען באלד קענען פרובירען אריבערגעהן דעם קאנאל און זוכען א שטיקעל היים הינטער יענעם ברעג. איך האָף אז מיר וועלען דעם קאפיטאן אויך געפינען און מיר וועלען זיך לעבען אלע צוזאמען.

אין דריי שטונדען ארום איז דאָס וואסער אזוי אָבגעפאלען, אז צווישען אינזעל און דעם ברעג געגענאיבער איז בלויז פערבליבען א גאנץ שמאָלער טייכעל, וועלכער האָט געשיינט צו זיין זעהר פלאך און דיא געוועזענע לופט־פליהער האָבען געהאָפט, אז זיי וועלען איהם לייכט קענען אריבערגעהן.

ארום צעהן דעם זייגער האָבען גידעאָן ספּילעט און זיינע צוויי קאמעראַדען אויסגעטהאָן זייערע קליידער. זיי האָבען זיי צוזאמענגעבונדען און ארויפגעלעגט אויף זייערע קעפּ, אום זיי זאָלען זיך ניט דורכנעצען, און זיי זיינען אריין אין וואסער, וואָס איז ווירקליך געווען ניט מעהר וויא פינף פוס טיעף. פאר'ן יונגען הערבערט, וועלכער איז געווען קליין־געוויקסיג, איז דאָס וואסער צו טיעף געווען. ער האָט דארום איבערגעגעבען זיין בינטעל קליידער צו דיא אנדערע צוויי און ער איז געשוואומען אזוי וויא א פיש, וועהרענד דער רעפּאָרטער און דער מאטראָז זיינען געגאנגען, און זיי זיינען אלע אָהן שוויריגקייט געקומען צום ברעג.

זיי האָבען זיך דאָרט אוועקגעשטעלט אנטקעגען דער זונן און זיך אָבגעטריקענט. דאן האָבען זיי אָנגעצויגען זייערע בגדים און האָבען זיך אוועקגעזעצט צו בעראטהען זיך וואָס זיי זאָלען ווייטער טהאָן.

4טעס קאפּיטעל.

דיא ליטהאָדאָמען. — דער מויל פון טייך. — דיא "קוימענס". — דיא ווייטערע זוכונג. — דער אייביג גרינער וואלד. — ווארטענדיג פאר'ן וואסער אָבפאל. — דיא האָלץ־פּליטע. — געבראַכט הייץ־מאטעריאל.

א קליינע ווילע זיינען דיא דריי געזעסען און האָבען זיך אביסעל דורכגערעדט צווישען זיך. דער רעפּאָרטער איז דאן אויפגעשפּרונגען און געזאָגט, אז דיא ערשטע זאך וואָס ער דענקט צו טהאָן איז צו געהן אויפזוכען דעם ניגער, פיליכט האָט ער עפּעס נייעס פון דעם פערשוואונדענעם, און ווען אפילו ניט, איז אויך מעהר ראטהזאם צו בריינגען איהם צוריק און זיי זאָלען זיין צוזאמען, זיך בעראטהען צוזאמען און זוכען דעם קאפּיטאן צוזאמען.

— אונזער קאָמפּאניע איז קליין — האָט ער געזאָגט — מיר זיינען פאָרלויפיג אין גאנצען פיער פערזאָן אין אן אונבעקאנטען, וויסטען אָרט און מיר טאָרען זיך ניט צושיידען. מיר דארפען לעבען צוזאמען, שאפען צוזאמען און פיליכט וועט אונז אויסקומען צו שטארבען, דארפען מיר אויך זיין איינע נעבען דיא אנדערע.

רעדענדיג דיעזע ווערטער איז דער רעפּאָרטער אוועק מיט שנעלע טריט און איז באלד פערשוואונדען געוואָרען הינטער א שפּיציגען פעלז. הערבערט האָט געוואָלט מיטגעהן מיט איהם, אָבער פענקראָפט האָט איהם אָבגעהאלטען.

— פערבלייב דאָ, מיין יונגע! — האָט דער מאטראָז צו איהם געזאָגט — מיר מוזען אויסזוכען און פערפערטיגען א שטיקעל וואָהנונג פאר אונז,

מיר קענען ניט ליגען אונטער'ן פרייען הימעל און מיר מוזען ערגיץ זיין בע־שיצט פון רעגען, פון קעלט און פיליכט אויך פון ווילדע טהיערע. מיר דאַרפען אויך אויסזוכען עפּעס צום עסען. מיט שעל־פיש אליין קען מען ניט פּטור'ן קיין מאָהלצייטען. מיר מוזען געפינען בעסערע נאהרונג וויא דיא רויהע חיה'לאך. לאָמיר דערוויל טהאָן וואָס מיר קענען און ווען אונזערע פריינד וועלען צוריק קומען וועלען זיי אונז מיטהעלפען. עס וועט זיין גענוג ארבייט פאר אלעמען.

— איך בין גרייט צו טהאָן אלעס וואָס איהר וועט מיר הייסען — האָט הערבערט געענטפערט.

— זעהר גוט! — האָט דער מאטראָז געזאָגט — מיר מוזען זיך נעהמען צו דער ארבייט. מיר זיינען אויסגעמאטערט און מיר ליידען קעלט און הונ־גער. מיר מוזען דארום זעהן בעזאָרגען דיא דריי זאכען: א שוץ־פּלאץ, פייער און שפּייז. דאָרט איז דאָ גענוג האָלץ אין וואלד און אייער אין דיא נעסטען. מיט פייער און מיט שפּייז איז שוין אלזאָ א קליינע זאָרג, אָבער מיר מוזען זוכען א הויז, א היים, וואו מיר זאָלען קענען דיא קעפּ אָנשפּארען.

— איהר זיינט גערעכט! — האָט זיך דער יונגע אָבגערופען. איך וועל געהן זוכען א הייהל צווישען דיא פעלזען און איך בין זיכער, אז איך וועל ערגיץ געפינען א לאָך אין וועלכע מיר וועלען קענען ארייננקריכען.

— וואויל, זעהר וואויל! — האָט פּענקראָפט צופריעדען געזאָגט — געה, זוך און געפין.

זיי זיינען ביידע ארונטערגעגאנגען צום אונטערשטען טהייל פון בארג. דער פלוטה (דאָס שטייגען פון וואסער אין ים) איז אָנגעקומען און דאָס וואסער האָט שוין דערגרייכט כמעט ביז'ן בארג. זיי זיינען געגאנגען ביי דער זייט צו זידען (דרום זייט) און זיי האָבען פון וויטענס דערזעהן א שמאָלען טהאָל, וואָס האָט געשיינט צו זיין א טייך אָדער וואסער־שטראָם, וואָס פליסט פון ים. פּענקראָפט האָט גערענקט, אז עס איז נויטהיג פאר זיי צו בעזעצען זיך אין יענע געגענד. אויב דאָס איז א טייך, וועלען זיי האָבען פרישעס וואסער צום טרינ־קען, און אויב דאָס איז א וואסער־שטראָם פון ים, וועלען זיי דאָרט פיליכט געפינען זייער פריינד סיירוס הארדינג, וויל עס קען דאָך מעגליך זיין אז ער איז ערגיץ פערטראָגען געוואָרען מיט דיזען שטראָם.

דער פעלזען־בארג, וועלכער איז געוועזען ביי א דריי הונדערט פוס הויך, האָט אין זיין אונטערשטען טהייל ניט געהאט קיינע לעכער און קיינע שפּאלטען. ער איז געוועזען דורכאויס גאנץ, און פּענקראָפט האָט קיין אויסזיכט געהאט צו געפינען דאָרט א שוץ־אָרט פאר איהם און זיינע קאמעראדען. נאָהענט פון שפּיץ בארג זיינען אומגעפלויגען צעהנדליגע טויזענדע ים־פויגלען, מעהרסטענטהייל אזעלכע וואָס קענען אי שווימען, אי פליהען. דיא דאָזיגע מינים פויגלען האָבען לאַנגע, פלאַכע און שפּיציגע שנאָבעל און זיי שרייען און ליארמען מעהר וויא

אירגענד אנדערע געפליעגעלטע ברואים. זיי זיינען אויך זעהר דרייסט און אונ־ערשראָקען. דיא צוויי פיסיגע בעשעפעניסען אָהן פליעגעל — דיא מענשען, וואָס דיא פויגלען האָבען פיללייכט צום ערשטען מאָל געזעהן, האָבען אויף זיי קיין מורא ניט געוואָרפען. פענקראָפט האָט אייניגע מינים פון זיי דערקענט און ער האָט זיי אָנגערופען ביי דיא נעמען. ווען מען זאָל אויסשיסען אין דער גרויסער מענגע עופות, וואָלט מען געוויס פיעלע פון זיי געטויטעט, אָבער ניט פענקראָפט און ניט הערבערט האָבען געהאט א ביקס אָדער א רעוואָלווער. אויסער דעם, זיינען דיא מעהרסטע פון דיא פויגלען געווען אזעלכע וואָס מען קען ניט עסען און זאָגאר זייערע אייער קענען ניט געברויכט ווערען אלס שפייז־מיטעל. עס וואָלט זיך אלזא ניט געלוינט צו שיסען זיי, ווען אפילו דער מאטראָז און הערבערט זאָלען האָבען געוועהר.

הערבערט איז געגאנגען פאָראויס און ער איז געקומען צו פעלזען, וועלכע זיינען געווען בעדעקט מיט ים־גראָזען. שפעטער, ווען דאָס וואסער אין ים וועט מעהר אויפשטייגען וועלען דיעזע פעלזען זיין פערטרונקען, אָבער צו יענער צייט איז דאָרט געווען טרוקען און דער יונג האָט געקענט זוכען אונטער דיא גראָז און זעהן וואָס דאָרט געפינט זיך. ער האָט דיא גראָז אָבגעשארט און האָט דערזעהן מאסען שעלם (ביינערנע שאָלעכץ אין וועלכע עס ליגען וואַסער־טהיערע) צוגעקלעפּט צו דיא פעלזען. א הונגעריגער מאָגען איז ניט קיין איבערקלייבער. ווען מען איז אויסגעהונגערט כאפט מען זיך צו עסען וואָס עס קומט צום האנד, אפילו אזעלכע זאכען, וואָס מען ווייס ניט, אויב זיי וועלען שמעקען אָדער ניט. הערבערט האָט ביים ערשטען בליק ניט געוואוסט וואָס פאר א מינים ברואים אין דיא שעלם געפינען זיך, דאָך איז ער אויפגעשפּרונגען מיט פרייד און האָט גערופען פענקראָפט'ען, וועלכער איז באלד געקומען צו־לויפען.

פענקראָפט האָט א בליק געטהאָן אויף דיא שעלם און האָט אויסגעשריען:

— דאָס זיינען דאָך מושעלען! זיי וועלען אונז דיענען אנשטאָט אייער!

הערבערט האָט גענויער בעטראכט דיא חיה'לאך וואָס האָבען ארויסגע־שטעקט פון מאנכע אָפענע שעלם און ער האָט זיך אָבגערופען:

— ניין, דאָס זיינען ניט קיין מושעלען, זאָנדערן ליטהאָדאָמען.

— זיינען זיי גוט צום עסען? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— זעהר גוט, אויסגעצייכענט!

— אויב אזוי לאָמיר מאכען א שטיקעל סעודה. לאָמיר פּרובירען אויפעסען אייניגע ליטהאָדאָמען.

וואָס אָנבעלאַנגט צו נאטור געשיכטע האָט דער יונגער אינגעל פיעל מעהר געוואוסט אלס פענקראָפט. פון קינדהייט אָן האָט הערבערט געהאט א גרויסע נייגונג צו וויסענשאפט. זיין פאָטער האָט פון איהם אויך געוואָלט מאכען א

וויסענשאפט־מאן און ער פֿלעגט איהם שטענדיג שיקען צו לעקטשורס, וואָס דיא גרעסטע פּראָפעסאָרען פֿלעגען געבען. מעהר פון אלעם האָט דער אינגעל שטודירט נאטור־געשיכטע און ער האָט אין דעם א היבשע ידיעה געהאט. ער האָט דארום ערשט קיין טעות געהאט און ער האָט דיא חיה'לעך אָנגערופען מיט'ן ריכטיגען נאָמען.

דיא ליטהאָדראָמען זיינען מאָלוסקען (ווייך־טהיערע) — ברואים וואָס האָבען קיין ביינער. זיי ליגען אין שעלס אָדער ביינערנע שיסעלעך פעסט צו־געזויגען אין לעבער פון פעלזען, וועלכע זיי אליין בויערען דורך. דיא שעלס אין וועלכע דיא ליטהאָדראָמען ליגען זיינען רונד פון ביידע עקען, וועהרענד דיא שעלס פון געוועהנליכע מושעלען האָבען עטוואָס אן אנדער פאָרמע.

דיא צוויי פערוואָרפענע האָבען געמאכט א היבשען מאָהלצייט פון דיא ליטהאָדראָמען, וועלכע זיינען געוועזען ארויסגעשטעקט פון דיא שעלס אנטקעגען דער זון. זיי האָבען זיי געשלונגען מיט גרויס אפעטיט. דיא חיה'לעך האָבען געשמעקט אביסעל פעפערדיג און מען האָט זיי געקענט עסען רויה, אָהן אירגענד וועלכע צוריכטונגען.

זייער הונגער איז געשטילט געוואָרען, אָבער ניט זייער דורשט, וואָס האָט זיך נאָך פערגרעסערט נאָכדעם וויא זיי האָבען אָבגעגעסען דיא פון נאטור געפעפערטע מאָלוסקען. זיי האָבען דערפון שטארק געליטען. זייערע ליפען האָ־בען געטריקענט, אין זייערע הערצער האָט געברענט אזוי וויא א פייער און דער דורשט איז זיי געוואָרען אונערטרעגליך. זיי האָבען געמוזט פערגעסען אָן אלעם און געהן זוכען פרישעס וואסער צו טרינקען. דאָך האָבען זיי צו דער זעלבער צייט אין זינען געהאט אז זיי וועלען שפּעטער ווידער וועלען עסען. זיי האָבען דארום אָנגענומען ליטהאָדראָמען אין זייערע טאשען און טאשען־טיכלאָך און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן צום שמאָלען טהאָל וואָס זיי האָבען פון וויטענס געזעהן.

זיי זיינען אָבגעגאנגען ביי א צוויי הונדערט טריט און זיי זיינען געקומען צו יענעם פּלאַץ. דאָרט איז ווירקליך געלאָפען א שטראָם וואסער אָדער א טייך, אזוי וויא פּענקראָפט האָט פאָראויס געגלויבט. אויב דאָס איז פרישעס אָדער געזאַלצענעס וואסער פון ים, איז פאר זיי פערבליבען צו איבערצייגען זיך. דיא פעלזען־וואנד איז אין יענעם פּלאַץ געוועזען הויך אויפגעהויבען פון גרונד. דער שטראָם איז אביסעל אריין אונטער'ן בארג און דאן האָט ער זיך פערדרעהט אָן א זייט. דער טייך איז דאָרט געוועזען ביי א הונדערט פוס ברייט און דיא ברעגען פון ביידע זייטען, וואָס זיינען בעשטאנען פון גראניט שטיינער, זיינען געוועזען אייניגע פוס העכער פון גלייכען באָדען. צווישען דיא גראניט־ווענד איז דאָס וואסער געלאָפען זעהר האסטיג. אָבער אומגעפעהר א האלב מייל ארונטער

האָבען זיך דיא װענד אָנגעהויבען ארונטערלאָזען נידריגער און דאן האָט זיך דער טייך אריינגעדרעהט אין א װאלד און מען האָט איהם מעהר ניט געזעהן.

— אָט האָבען מיר װאסער און דאָרט האָבען מיר א װאלד אויך — האָט פענקראָפט געזאָגט — איך גלויב, אז דאָס איז פרישעס װאסער, װאָס מיר װעלען קענען געברויכען. אין װאלד װעלען מיר בעקומען גענוג הייץ־מאטעריאל און נאהרונג װעלען מיר אויך האָפענטליך געפינען. אצינד, הערבערט, פעהלט אונז בלויז א הויז און מיר זיינען פאָלשטענדיגע בעלי הבתים.

דאָס װאסער אין טייך איז געװען קלאָהר און דורכזיכטיג. פענקראָפט איז צוגעגאנגען צו א ניעדריגען פלאץ, האָט מיט זיינע הויפענס אָנגעשעפט א ביסעל און עס פערזוכט. ער האָט זיך איבערצייגט, אז װייניגסטענס צו יענער צייט װען דאָס װאסער איז געװען אָבגעפאַלען, איז עס געװען געשמאַק און אנגענעהם צום טרינקען. דיא צװיי דורשטיגע האָבען זיך אָנגעטרונקען. זיי האָבען זיך אָב־געפרישט און זיי האָבען נייע קרעפטען בעקומען. זיי זיינען העכסט צופריעדען געװען װאָס זיי האָבען געפונען אזא װיכטיגע און נויטװענדיגע זאך צום לעבען און זיי האָבען אָנגעהויבען נאָכזוכען א שוץ־פלאץ.

דיא גראניט װענד ארונטער דעם טייך זיינען געװען גלייך און גלאַט, אָבער ביי דעם אָנפאנג פון װאסער־גראָבען איז דער ברעג בעשטאנען פון גרויסע שטיקער גראניט שטיינער, װאָס זיינען געװען אָנגעלעגט איינע אויף דיא אנ־דערע און האָבען געבילדעט אזעלכע הייהלען אָדער פון נאטור געשאַפענע צי־מערען, װאָס האָבען געהאט עפענונגען ביי דיא זייטען און אין דער הויך. אין דיא געגענדען װאו עס געפינען זיך פיעל גראניט שטיינער בעגעגענט מען אָפט אזעלכע אליין געװאָרענע געביידעס, װעלכע ענגליש שפרעכענדע רופען "טשימ־נים" (קוימענס אָדער קאמינס), װייל דיא שטיינער זיינען אויסגעלעגט אין אזעלכע פאָרמען, אזוי װיא פייער פלעצער, געבויט פון ציעגעל אָדער שטיי־נער. מיר װעלען דיזע פון נאטור געשאַפענע הויז אָדער הייזער אויך רופען מיט'ן ענגלישען נאָמען "טשימנים".

בענקראָפט און הערבערט זיינען אריין א היבשע ביסעל װייט צװישען דיא פעלזען. דאָרט איז געװען ליכטיג און לופטיג. דער װינד האָט געבלאָזען דורך דיא לעכער צװישען דיא שטיינער, פון װעלכע מאנכע זיינען כמעט אין דער לופטען געהאנגען. פענקראָפט האָט בעטראַכט דיא דאָזיגע זעלטענע נאטירליכע געביידעס מיט דיא געדרעהטע און פערפלאָנטערטע קאָרידאָרען און ער האָט אויסגערעכענט אז מען קען דאָרט מאכען א שוץ־פלאץ אָדער א װאָה־נונג, װען מען װעט מאנכע לעכער פערשטעלען מיט שטיינער אָדער מיט איר־דענע װעלכע אנדערע זאכען.

— אָט דאָ איז אונזער ארבייט — האָט פענקראָפט געזאָגט — װען מיר

האָבען ערשט מיט אונז קאַפּיטאַן הארדינג, וואָלט ער שוין אויסגעפּלאַנט וויא אזוי צו מאכען דאָ א גוטע און בעקוועמע וואָהנונג.

— מיר וועלען איהם נאָך זעהן, הערר פּענקראָפט — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — ער וועט נאָך צו אונז קומען און ער וועט אויף דיזען פּלאַץ אויסבויען א פיינעם פּאַלאַסט פאר אונז אלע. דערוויילּ וואָלט איך געזאָגט מיר זאָלען דאָ אויפלייגען א פייער, אויב נור דאָס איז מעגליך.

— ווארום ניט ? — האָט דער מאַטראָז געפרעגט — געוויס קענען מיר דאָס טהאָן. דער רויך וועט דאָ ארויס דורך דיא אויבערשטע עפענונגען און מיר קע־נען דאָ גאַנץ בעקוועם אפילו א גאַנצען אָקס אָבבראָטען. איך דענק, אז דיא זייטיגע לעכער דורך וועלכע דער ווינד בלאָזט שטארק קענען מיר דערווייל פערשטעלען מיט צווייגען פון בוימער און מיר קענען שוין האָבען א הויז מיט אן איוועז. אויב מיר וועלען נאָך דאָ האָבען אונזער אינזשיניר הארדינג, וועט ער אויף'ן זעלבען פּלאַץ מאכען א וואָהנונג מיט בעסערע ארכיטעקטור, לויט זיין געשמאַק. אָבער דערווייל לאָמיר זיך נעהמען צו דער ארבייט און געהן זוכען הייץ־מאַטעריאַל.

זיי האָבען ביידע פערלאָזען דיא "טשימניס" און האָבען זיך געלאָזט געהן ביים ברעג טייך צום וואלד. דער שטראָם איז געלאָפען זעהר שנעל און האָט געטריבען אייניגע שטיקער טרוקענע האָלץ. דער מאַטראָז איז געפאלען אויף אן אידעע, אז דיזער טייכעל קען זיי דיענען אלס טראנספּאָרט מיטעל צו בריינגען האָלץ און אנדערע נויטהווענדיגקייטען פון וואלד.

נאָך א שפּאַציער פון אומגעפעהר א פיערטעל שטונדע צייט זיינען זיי געקו־מען צו א פּלאַץ וואו דער טייך האָט זיך אָבגעדרעהט אביסעל אָן א זייט. דאָרט האָט זיך אָנגעפאנגען א וואלד מיט שעהנע, גרינע בוימער. דיעזע בוימער האָ־בען בעלאנגט צו דיא זאָרטען וואָס זיינען גרין אין אלע צייטען פון יאָהר, אזוי וויא דער טאנענבוים אָדער אנדערע אזעלכע בוימער אויף וועלכע עס וואקסען שישקעס און וועלכע האָבען קיין בלעטער, זאָנדערן דינע שטעכלען אָדער נאָדלען. דער יונגער נאטור־פאָרשער האָט צווישען זיי דערקענט דאָדארא בוימער, וועלכע וואקסען זעהר פיעל אויף דיא הימאלעאן אינזלען און האָבען א געשמאַ־קען גערוך. געהענדיג האָט פּענקראָפט געפיהלט אז ער טרעט אויף טרוקענע, פערדארטע צווייגען וואָס ליגען אונטער'ן גראָז.

— מיין יונגע — האָט ער געזאָגט צו הערבערט — אויב איך וויים ניט דיא נעמען פון דיעזע בוימער, וועל איך זיי אליין א נאָמען געבען. איך וועל זיי רופען "ברען־האָלץ", ווייל דאָס איז וואָס מיר דארפען און זייערע וויסענ־שאפטליכע נעמען אינטערעסירען מיר ווייניג.

— לאָמיר זיך נעהמען צו דער ארבייט און אָנקלייבען אביסעל האָלץ — האָט הערבערט זיך אָבגערופען.

זיי האָבען ניט געדאַרפט קריכען אויף דיא בוימער צו אָבברעכען צווייגען, ווייל זיי האָבען געפונען גענוג אלטע דארע האָלץ אויף דער ערד, און עס האָט ניט פיעל געדויערט ביז זיי האָבען אָנגעקליבען א היבשען בערגעל.

— אצינד — האָט הערבערט געזאָגט — האָבען מיר שוין איינע פון דיא וויכטיגסטע זאכען וואָס מיר האָבען געזוכט. אָבער עס פעהלט אונז ערשט א פערד און וואָגען אוועקצופיהרען דיא האָלץ אהיים. אוועקטראָגען קענען מיר ניט פיעל און דאָס איז א צו שווערע מלאכה צו טהאָן א פערד׳ס ארבייט.

— דוא ביזט גערעכט, הערבערט — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — אָבער מיר קענען זיך אן עצה געבען אָהן א פערד. א שיפעל קען פאר אונז טהאָן דיא זעלבע ארבייט דורכ׳ן טייך.

— איהר זיינט אויך גערעכט! — האָט הערבערט געזאָגט — א טייך האָבען מיר דאָ און אָנשטאָט א שיף קענען מיר מאכען א רעפט (פּאַראָם אָדער פּליטע). מיר קענען צוזאַמענבינדען שטיקער האָלץ און פיהרען דערויף אונזער משא. אָבער יעצט קענען מיר דאָס ניט טהאָן, ווייל דאָס וואסער שטייגט און דער שטראָם לויפט אויף צוריק.

— ניט קיין אונגליק — האָט פענקראָפט געזאָגט — מיר וועלען ווארטען ביז דאָס וואסער וועט אָבפאלען. אין דער צייט פון עבבע, האָב איך שוין בעמערקט, לויפט דער שטראָם צו דיא ״טשימניס״ און דער טייך וועט פאר אונז דאמאָלס דיענען אלס פערד אָדער באהן צו ברייננגען אונזער הייצונגס־מאטעריאל צום געווינשטען פּלאַץ.

זיי האָבען ביסלעכווייז איבערגעטראָגען דיא האָלץ צום ברעג, וואו דאָס וואסער האָט געבילדעט א קליינעם בעי אָדער בוכטע. דאָרט האָבען זיי אויך געפונען פיעלע אָבגעבראָכענע צווייגען און זיי האָבען זיך גענומען צו דער ארבייט.

זיי האָבען אויסגעקליבען דיא גרעסטע שטיקער האָלץ וואָס זיי האָבען געהאט און האָבען זיי צוזאמענגעבונדען מיט לאנגע, פייכטע ריטער. זיי האָבען דערויף אָנגעלעגט דיא האָלץ וואָס זיי האָבען צוזאמענגעקליבען און עס איבער־געלאָזט ביז עס וועט קומען דיא גינסטיגע צייט ארונטערצולאָזען עס אין וואסער.

זיי האָבען נאָך געהאט צו ווארטען איינציגע שטונדען ביז דעם וואסער־אָבפאל. זיי האָבען דארום בעשלאָסען צו פערשווענדען דיעזע צייט אויף עטוואָס ניצליכעס, אָדער וויינינגסטענס אויף אזעלכעס וואָס וועט פיליכט נוצען ברייננגען. נאָך א קורצע בעראטהונג איז ביי זיי פערבליבען ארויפצוגעהן אויף א הויכען פּלאַץ און בעאָבאכטען דאָס לאנד ארום און ארום.

פונקט צוויי הונדערט פוס ווייט ביי דער זייט, וואו דער טייך האָט זיך פערדרעהט, איז געווען א הויכער בארג צוזאמענגעוואָרפען פון גרויסע פעלזען.

ביי איין זייט האָט דער בארג געבילדעט פון נאטור געשאפענע טרעפּ און עס איז געווען ניט שווער ארויפצוגעהן אין דער הויך. דער מאטראָז איז געגאנגען פאָראויס און הערבערט האָט איהם נאָכגעפאָלגט. אין אייניגע מינוטען ארום האָבען זיי דערגרייכט דעם סאמע שפּיץ פון בארג.

קומענדיג אין דער הויך האָבען זיי דעם ערשטען בליק געוואָרפען אויף׳ן ים, אין דיא געגענד וואו זיי זיינען ניט לאנג צוריק געפלויגען אין באלון און וואו זיי האָבען דורכגעמאכט אזעלכע שרעקליכע מאָמענטען. זיי האָבען גענוי בעאָבאכטעט דעם פלאץ וואו דיא קאטאסטראָפע מיט זייער לופט־באלון האָט פאסירט. דאָס איז געווען יענער אָרט וואו סיירוס הארדינג איז אָבגעריסען געוואָרען פון זיינע קאָמפּאניאָנען און איז פערשוואונדען. זיי האָבען געקוקט אויף׳ן ברייטען מעער פיליכט וועלען זיי דערזעהן זייער באלון אָדער א טהייל פון איהם שווימענדיג אויף׳ן וואסער, און פיליכט שווימט דער אינזשיניר מיט דער צובראָכענער לופט־שיף, אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט געזעהן. דער ים האָט אויסגעזעהן וויא א גרויסע אונענדליכע פערפלייצטע וויסטע, וואו קיין זאך אויסער וואסער איז ניט געווען צו בעמערקען. דער ברעג איז אויך, אזוי וויית וויא זיי האָבען געקענט זעהן, געווען וויסט און פערלאָזען. ניט דער רעפּאָרטער און ניט נעב זיינען ערגיץ געזעהן געוואָרען. זיי זיינען אויך אזוי וויא אין וואסער אריין. אָבער פענקראָפט און הערבערט האָבען וועגען דיא לעצטע צוויי חברים ניט פיעל געזאָרגט. זיי האָבען געגלויבט, אז דער רעפּאָרטער מיט׳ן ניגער זיינען אוועק ערגיץ וויית, אָבער זיי וועלען קירצליך צוריק קומען. דער עיקר האָבען זיי געזאָרגט וועגען דעם פערשוואונדענעם קאפּיטאן הארדינג.

א היבשע צייט זיינען זיי געשטאנען און בעדויערט זייער פערשוואונדענעם קאָמפּאניאָן, וועלכען דער טרויעריגער שיקזאל האָט ערגיץ פערוואָרפען און זיי וועלען איהם שוין פיליכט קיינמאָל א לעבעדיגען ניט זעהן. דאן האָט זיך הערבערט אָבגערופען:

— מיין הארץ זאָגט מיר, אז אזא מאן, אזא בראווער און ענערגישער מאן וויא קאפּיטאן הארדינג, האָט זיך ניט געלאָזט דערטרונקען ווערען אזוי וויא אנדערע מענשען. איך גלויב, אז אין ערגסטען פאל, אויב אפילו א כוואליע האָט איהם פערוואָרפען, האָט ער זיך אויך ערגיץ צוגעשלאָגען צו א ברעג. דענקט איהר ניט אזוי, הערר פענקראָפט?

דער מאטראָז האָט טרויעריג געשאָקעלט זיין קאָפּ. ער האָט ווייניג וואָס געהאפט צו זעהן ווען עס איז סיירוס הארדינג. אָבער ער האָט ניט געוואָלט אוועקנעהמען דיא זיסע האָפנונג פון יונגען הערבערט און ער האָט געענטפערט:

— איך צווייפעל אויך, אויב אזא בראווער, אונערשראָקענער און פעהיגער מאן וויא אונזער אינזשיניר איז האָט קיין מיטעל געפונען וויא אזוי צו רעטען זיך און מעגליך אז דיא נבואה פון דיין הארץ איז א ריכטיגע.

פּענקראַפט האָט מיט זיינע שאַרפע בליקען בעקוקט דעם ברעג פון ים מיט גרויס אויפמערקזאַמקייט. דער סאַמע ברעג איז געווען א זאַמדיגער און ווייטער האָבען זיך אָנגעפאַנגען פעלזען, וועלכע האָבען אויסגעזעהן אַזוי וויא גרויסע, אומגעלומפּערטע ברואים וואָס ליגען און שלאָפען. ניט ווייט צו זידען האָט זיך דער גלייכער ברעג געענדיגט און דער ים האָט זיך אריינגעדרעהט אין דער זייט. פּענקראַפּט און הערבערט האָבען ניט געקענט וויסען אויב דאָס לאַנד איז שוין דאָרט אין גאַנצען געענדיגט אָדער א בעי פליסט אריין אין יענער זייט און דיא טרוקענע ערד ציהט זיך אוועק ווייט. צו נאָרדען ווידער האָט זיך דער ברעג געצויגען ווייט און מען האָט קיין ענדע ניט געזעהן. וואָס ווייטער צו נאָרדען, איז דער ברעג אַלץ געווען פלאַכער און קיינע פעלזען אָדער בערג זיינען דאָרט ניט געזעהן געוואָרען.

זיי האָבען זיך אומגעקעהרט צו דיא וועסט און בעקוקט דיא געגענד אין יענער זייט. זיי האָבען אויפמערקזאַם בעטראַכט דעם הויכען באַרג מיט זיין שנעע ווייסען שפּיץ, וואָס איז געווען אומגעפעהר זעקס אָדער זיעבען מייל ווייט פון זיי. זיי האָבען דאָרט אויך געזעהן פיעלע בוימער און גרינע שטיקער לאַנקעס. קיין שטאָדט, קיין דאָרף, זאָגאר קיין איינציגע הויז אָדער פּאַלאַטקע פון א האַלב ווילדען אָדער ווילדען מענשען איז ניט געווען צו בעמערקען.

— זיינען מיר אויף אן אינזעל? — האָט פּענקראַפּט געפרעגט.

— אויב אפילו אויף אן אינזעל — האָט הערבערט געענטפערט — איז ער אויך גרויס גענוג צו זיין א גאַנץ גרויסעס לאַנד.

— אן אינזעל איז אן אינזעל! — האָט דער מאַטראָז זיך אָבגערופען

— אויב ער איז גרויס אָדער קליין, איז איינס און דאָס זעלבע.

אָבער דאָס האָט זיי אייגענטליך ניט פיעל געקימערט און זיי זיינען גאָר ניט אַזוי שטאַרק נייגעריג געווען צו וויסען, אויב זיי געפינען זיך אויף א וועלטטהייל אָדער אויף אן אינזעל. זיי זיינען געווען צופריעדען דערמיט וואָס דאָס לאַנד, וואָס עס זאָל ניט זיין, א גרויסע שטיק יבשה אָדער א קלענערע, האָט אויסגעזעהן צו זיין פרוכטבאַר און מען קען זיך דאָרט האַלטען ביים לעבען. זיי האָבעןביידע געדאַנקט גאָט וואָס דער שיקזאַל האָט זיי וויינינגסטענס בעשטימט פערוואָרפען צו ווערען אין אן אָרט וואו מען קען קריגען אירגענד וועלכע לעבענס־מיטעל.

זיי האָבען אַלזאָ געקענט האָפען, אז זיי וועלען זיך דורכמיטלען מיט לעבענס נויטווענדיגקייטען, אָבער זיי האָבען ניט געקענט האָבען דיא מינדעסטע אידעע וואָס דער סוף פון זיי וועט ווערען.

אין זידליכען זייט פון פעלזען־באַרג האָט הערבערט דערזעהן גרויסע לעכער, אין וועלכע הונדערטע פויגלען האָבען געהאַט זייערע נעסטען. ער איז צוגעלאָפען און א גרויסע מחנה געפליעגעלטע ברואים זיינען צושראָקענע ארויסגע־

פלויגען און זיך אויפגעהויבען אין דער לופט. פענקראָפט האָט דיא פויגלען דערקענט אלס ווילדע אָדער פעלזען־טויבען. הערבערט האָט ערקלערט אז דיעזע טויבען זיינען גוט צום עסען און זיי האָבען ביידע געשלונגען דיא שפייעכץ קוקענדיג אויף זיי. אָבער וויא אזוי קען מען פאנגען כאָטש איין טויב און גע־ניסען א שטיקעל גוטען מאָהלצייט? דאָס איז געווען א פראגע וואָס דיא פערוואָר־פענע האָבען ניט געקענט פערענטפערען.

— אויב דיא פויגלען אליין זיינען גוט צום עסען — האָט פענקראָפט געזאָגט — זיינען זייערע אייער אויך געוויס ניט שלעכט. לאָמיר געהן, הער־בערט, און זעהן וויפיעל אייער זיי האָבען איבערגעלאָזט אין זייערע נעסטען.

— און וואָס וועט איהר מאכען מיט דיא אייער, אויב מיר וועלען זיי געפינען? — האָט הערבערט געפרעגט.

— זיי זיכער — האָט פענקראָפט געענטפערט — אז מיר וועלען זיי ניט לאָזען ליגען ביז דיא טויבען וועלען זיי אויסבריהען. מיר וועלען נעהמען פיעל מיר וועלען קענען און מיר וועלען פון זיי מאכען א פאנקוכען.

— אין וואָס? אין אייער הוט? — האָט זיך דער יונג געוויצעלט.

— אזא כשוף־מאכער בין איך ניט — האָט דער מאטראָז געענטפערט. מאכען א פאנקוכען אין הוט קען איך ניט. אָבער לאָמיר נור בעקומען דיא אייער און איך וועל שוין געפינען א מיטעל וויא צו פערפערטיגען פון זיי א גוטען מיטאָג.

פענקראָפט און הערבערט האָבען זיך באלד גענומען זוכען אין דיא לעכער פון פעלזען־בארג און זיי האָבען דאָרט ווירקליך געפונען אביסעל אייער. זיי האָבען צוזאמענגעקליבען אייניגע צעהנדליג, האָבען זיי פערפאקט אין זייערע טאשען־טיכלאך און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן צוריק צום ברעג טייך, ווייל דאָס וואסער איז שוין אָבגעפאלען און זיי האָבען געדארפט אוועקלאָזען זייער פליטע.

עס איז דאמאָלס געווען ארום איינס דער זייגער נאָכמיטאָג. עס איז ווירקליך געווען א גינסטיגע צייט אוועקצולאָזען דיא האָלץ צום אָרט וואו זיי האָבען בעשטימט פאר א וואָהנונגס פלאץ, ווייל דער שטראָם איז געלאָפען אין יענער ריכטונג. פענקראָפט האָט ניט געוואָלט לאָזען דיא פליטע אליין שווימען, ווייל דער שטראָם קען א טרייב טהאָן דיא צוגעבונדענע האָלץ אָן א זייט און עס קען בלייבען שטעקען אין זאמד; מיטפאָהרען און אליין זיין דער פיהרער פון דער פליטע, האָט ער אויך קיין לוסט געהאט און ער האָט דארום געפונען גאָר אן אנדער מיטעל וויא אזוי צו קאָנטראָלירען דעם גאנג פון דער פליטע געהענדיג ביים ברעג טייך. א מאטראָז פערלירט זיך קיינמאָל ניט אין אזעלכע זאכען און ער געפינט שטענדיג עצות אין אלע היגזיכטען וואָס אָנבעלאנגט צום פיה־רען וועלכע עס איז געגענשטענדע אויף'ן וואסער. ער האָט אָנגעקליבען לאנגע

ים־גראָזען, האָט דערפון צוזאמענגעדרעהט א לאנגע שטריק און ער האָט עס פעסט צוגעבונדען צו דער פליטע, און וועהרענד הערבערט האָט דיא פליטע ארונטערגעשטופּט אין וואסער מיט דער הילף פון א לאנגע שטיק האָלץ, האָט פענקראָפט געהאלטען דיא גרינגע שטריק אין זיינע הענד און ניט געלאָזט דיא האָלץ פערשווימען אָן א זייט. ארונטערשטופען דיא פליטע איז ניט געווען קיין שווערע זאך, ווייל דער ברעג איז געווען גלאט און בארג אראב.

אזוי איז דיא פליטע מיט דיא אָנלאָדונג פון הייץ־מאטעריאל געשוואומען מיט'ן שטראָם, וועהרענד פענקראָפט און הערבערט זיינען געגאנגען ביים ברעג און האלטענדיג דיא שטריק אין זייערע הענד האָבען זיי געהיט, אז דיא פליטע זאָל זיך ערגיץ ניט אָנשטויסען און שווימען אין מיטען טייך. עס האָט פיעל ניט געדויערט און דיא פליטע איז געבראכט געוואָרען צום אנפאנג פון טייך, איינינע טריט ווייטער פון דיא "טשימנים".

5טעם קאַפּיטעל.

איינגעאָרדענט א וואָהנונג. — דיא פראגע פון מאכען פייער. — א קעסטעלע שוועבעלעך. — ספּילעט און נעב קומען צוריק. — אן איין און איינציג שוועבעלע. — דער ערשטער אבענד־ברויט און נאכטלעגער אין דער נייער היים.

נאָכדעם וויא זיי האָבען אויסגעלאָדען דיא האָלץ, האָט זיך פענקראָפט דיא ערשטע זאך גענומען איינצוריכטען א וואָהנונג אין דיא "טשימנים". ער האָט פריהער פאר אלעם גענומען פערשטעלען דיא זייטיגע לעכער, דורך וועלכע עס האָט געבלאָזען א צוג־ווינד. ער האָט דיעזע לעכער פערשטאָפּט מיט זאמד, שטיינער, צווייגען און טרוקענע גראָז. אין איין זייט האָט ער געלאָזט א שמאָלע עפענונג פאר אן ארייגאנג אָדער א טהיר. ער האָט אויך איבערגעלאָזט לעכער אין דער הויך און א קליינע עפענונג ביים צווייטען זייט פון טהיר, אום עס זאָל ארויסציהען דעם רויך, ווען מען וועט אויפלעגען א פייער. הערבערט האָט איהם אויך מיטגעהאָלפען אין דער ארבייט און זיי האָבען אזוי פערפערטיגט א וואָהנונג פון פיער צימערען. דער באָדען איז געווען טרוקען און איז בעשטאנען פון דינע, ווייכע זאמד — א גוטער פּלאץ צו רוהען און צו שלאָפען. דאָרט איז אָבער געווען שטאָק פינסטער, ווייל דורך דיא אויבערשטע עפענונגען, וועלכע זיינען געווען אויסגעדרעהט אזוי וויא דיא לופט־ציהער פון א שיף, זיינען דיא זונען־שטראהלען ניט ארייגעדרונגען.

— פיליכט — האָט הערבערט געזאָגט — האָבען אונזערע קאָמפּאניאָנען

ערגיץ געפונען א בעסערע און בעקוועמערע וואָהנונג? פיליכט איז גאָר אונ־זער מיה אומזיסט?

— עס קען מעגליך זיין — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — אָבער אזוי וויא מיר ווייסען עס ניט, דארפען מיר זיך ניט פוילען און ברייגנען אונזער וואָהנונג אין פאָלקאָמענהייט, אזוי וויט וויא מיר קענען. עס איז שטענדיג בעסער צו האָבען צוויי פאָר שיך איידער גאָר ניט האָבען קיין שיך. לאָמיר בעסער געהן אויף אן אייזערנעם בריק און זיין זיכערער.

— אָה! — האָט הערבערט אויסגעשריען — וויא פרעהליך, וויא לוסטיג עס וועט זיין, אויב ספילעט און נעב וועלען געפינען סיירוס הארדינג און זיי וועלען איהם אהער ברייגנען! איהר וועט דאן מאכען א פאנקוכען פון דיא טויבען אייער און מיר וועלען אלע צוזאמען עסען און טאנצען און שפרינגען.

— יא — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — קאפיטאן הארדינג פעהלט אונז זעהר פיעל. ער איז געווען א מאן פון ריכטיגען זאָרט.

— געווען? — האָט דער יונגער הערבערט אויסגעשריען מיט שרעק — גלויבט איהר אז ער איז שוין ערשט ניטאָ?

— גאָט בעהיט! — האָט פענקראָפט געענטפערט — איך האָב זיך ניט ווילענדיג אזוי אויסגערעדט. איך האָף און ערווארטע אז אלע דריי אונזערע פריינד וועלען צו אונז קומען און מיך פרעהט זעהר וואָס זיי וועלען געפינען א פערטיגע היים, וואו אויסצורוהען זייערע מידע ביינער און וואו בעשיצט צו ווערען פון רעגען און קעלט.

דיא צוויי חברים האָבען זייער ארבייט געענדיגט. עס האָט זיי בלויז גע־פעהלט צו בעשטימען אן אָרט וואו אויפצולעגען פייער און פערטיג מאכען עפעס צום עסען. אָבער דערויף האָבען זיי לאנג ניט געדארפט טראכטען. זיי האָבען געפונען אייניגע פלאכע שטיינער, וועלכע זיי האָבען אויסגעלעגט אויף דער ערד און ביי דיא זייטען נעבען אריינגאנג און זיי האָבען בעשלאָסען דאָרט צו מאכען זייער קיך און הייץ־אויוון. פענקראָפט האָט אויסגערעכענט, אז ווען זיי וועלען דאָרט אויפלעגען א פייער, וועט עס ציהען וואַרימקייט אין דיא אי־בעריגע צימערען אויך. ווען פענקראָפט איז פערטיג געוואָרען מיט'ן אויוון אָדער קאמין, האָט ער געבראכט אייניגע טרוקענע צווייגען און עס דאָרט אוועקגעלעגט.

— האָט איהר שוועבעלעך? — האָט איהם הערבערט געפרעגט.

— געווים! — האָט פענקראָפט צופריעדען געענטפערט — צום גליק האָב איך עס. וואָס וואָלטען מיר געטויגט אָהן מיטעל צו מאכען פייער?

— אָהן שוועבעלעך איז נאָך ניט אזא גרויסער אונגליק — האָט דער יונגער נאטור־פאָרשער געזאָגט — פאר א גוט קען מען מאכען פייער אזוי

וויא דיאווילדע מאכען. מען רייבט צוויי טרוקענע שטיקלעך האָלץ איינע אָן דיא אנדערע און עס ווערט פייער!

— רעכט! פּרוביר, מיין יונגע, לאָמיר טאקי זעהן, אויב דוא וועסט עס קענען בעוויזען — האָט זיך דער מאטראָז שפּאָטיש אָבגערופען.

— ווארום ניט? — האָט הערבערט געפרעגט — דאָס איז אַן איינפאכע זאך. דיא איינוואָהנער פון דיא אינזלען אויף׳ן שטילען ים געברויכען שטענדיג דיעזען מיטעל.

— איך לייקען עס ניט — האָט פּענקראָפט געזאָגט — אָבער דיא ווילדע וויסען וואהרשיינליך וויא אזוי צו מאכען עס, אָדער זיי האָבען א בעזונדער זאָרט האָלץ, פון וועלכע מען קען ארויסציהען פייער; אָבער מיט אבי וועלכע האָלץ און ניט קענענדיג דיעזע קונסט וועסט דוא נור פערמאטערען דיינע הענד און קיין פייער וועסט דוא ניט מאכען. איך האָב עס שוין אליין פּרובירט און עס איז מיר טאקי ניט געלונגען. שוועבעלאך איז דער בעסטער און לייכטסטער מיטעל צו מאכען פייער און מיר זיינען שולדיג טויזענדע דאנקען צו דעם וואָס האָט עס ערפונדען. אָבער וואו זיינען מיינע שוועבעלעך?

פּענקראָפט האָט זיך גענומען טאפּען אין דיא טאשען פון זיינע אלע בגדים, אָבער צו זיין גרויס פערצווייפלונג האָט ער זיי ניט געקענט געפינען.

— מיר זיינען אויסגעשטעלט! — האָט ער אויסגעשריען קוקענדיג אויף הערבערט — איך האָב מורא אז דיא קעסטעלע שוועבעלעך, וואָס איך האָב ביי זיך געהאט, איז ערגיץ ארויסגעפאלען און אונזער האָפנונג אויפצולעגען א פייער וועט זיך אויסלאָזען מיט גאר נים. פיליכט, הערבערט, האָסט דוא ביי זיך א שטיקעל צונטער אָדער אן אנדער זאך וואָס מען קען אָנצינדען?

— ניין, הערר פּענקראָפּט, איך האָב קיין זאך ניט — האָט דער אינגעל געענטפערט.

— אויב אזוי — האָט פּענקראָפט האלב צומישט געזאָגט — איז גאנץ שלעכט. אָהן פייער קען מען ניט אויסקומען אקוראט אזוי וויא מען קען ניט אויסקומען אָהן וואסער אָדער אָהן לופט.

דער מאטראָז איז ארויסגעלאָפען און הערבערט האָט איהם נאָכגעפאָלגט. זיי האָבען געזוכט אין זאמד ביים ברעג טייך, אָבער אומזיסט! זיי האָבען דיא שוועבעלעך ניט געפונען. דיא קעסטעלע איז געווען א קופערנע און ווען זיא וואָלט דאָרט געווען, וואָלטען זיי עס לייכט דערזעהן.

— הערר פּענקראָפט — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — דערמאָהנט זיך נור, פיליכט האָט איהר דיא קעסטעלע אריינגעוואָרפען אין ים, ווערענד מיר זיינען געווען אין באלון?

— פיליכט — האָט דער מאטראָז געענטפערט — אין צוטומלעניש האָב איך פיליכט ארונטערגעוואָרפען אזא קליינע און לייכטע זאך, דענקענדיג אז

דאָס וועט לייכטער מאכען דיא משא פון דער לופט־שיף, וועלכע האָט געהאלטען אין פאלען.

— לאָמיר צוגעהן צו דעם פּלאַץ וואו מיר זיינען ארויסגעשליידערט גע־וואָרען פון מעער, פיליכט וועלען מיר דאָרט דיא שוועבעלעך געפינען — האָט הערבערט געראטהען.

עס איז שווער געווען צו גלויבען, אז דיא כוואליעס פון ים זאָלען האָבען ארויסגעוואָרפען דיא קופּערנע קעסטעלע אויף'ן ברעג, דאָך האָבען זיי בעשלאָסען צו פּרובירען זוכען. פּענקראָפט און הערבערט זיינען אוועק צום ברעג ים. זיי האָבען געזוכט אין זאמד, צווישען דיא פעלזען, אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט געפונען. און וויא דער שכל האָט זיי דיקטירט, האָט דיא קעסטעלע דאָרט ניט געקענט זיין אויף קיין פאל, ווארום ווען אפילו פּענקראָפט זאָל עס האָבען פערלאָרען נאָכדעם וויא דיא וועללען האָבען זיי ארויסגעוואָרפען, איז עס נאכהער ביים אנקונפט פון פלוטה אָבגעשווינקט געוואָרען. פּענקראָפט איז העכסט פער־צווייפעלט געוואָרען. ער האָט געקוקט מיט טרויעריגע בליקען אויף הערבערט, אָבער ער האָט א וואָרט ניט גערעדט.

— איהר דאַרפט ניט זיין אזוי פערצווייפעלט — האָט הערבערט דעם מאטראָז געטרייסט — דיא שוועבעלעך וואָלטען מיר סאי וויא סאי ניט גע־קענט געברויכען, אפילו ווען מיר זאָלען זיי געפינען, ווייל זיי זיינען זיכער פערנעצט.

— ניין, הערבערט — האָט פּענקראָפט געזאָגט — דיא קופּערנע קעסטעלע אין וועלכע זיי ליגען, איז ענג פערמאכט און קיין וואסער קען אינווייניג ניט אריינדרינגען. דיא קעסטעלע שוועבעלעך איז ביי מיר ערשט דער גרעס־טער פערלוסט וואָס איך האָב ווען געהאט אין מיין לעבען.

— אָבער מיר וועלען זיכער געפינען א מיטעל וויא אזוי צו מאכען פייער

— האָט דער יונג געזאָגט — קאפּיטאן הארדינג און הער ספּילעט וועלען אָהן פייער ניט זיין .

— יא — האָט פּענקראָפט געענטפערט — איך גלויב אויך, אז אזא מאן וויא הארדינג וועט געפינען אן עצה וויא אזוי צו שאפען פייער. אָבער דאָס איז א זאך וואָס מיר דארפען שוין האָבען, דאָס איז א נויטווענדיגקייט, אָהן וועלכע מען קען ניט אויסקומען.

— ניט געפעהרליך ! — האָט הערבערט געזאָגט — אז מיר האָבען גע־ווארט אזוי פיעל, וועלען מיר ווארטען נאָך א שטיקעל צייט.

— און מיט וואָס ביזט דוא עס זיכער, אז אונזערע פריינד וועלען קענען מאכען פייער ? פון דיא פינגער קען קיינער קיין פייער ניט ארויסציהען.

— דענקט איהר אז קיינער פון זיי האָט קיין שוועבעלע ביי זיך ?

— פיליכט טאקי ניט.

— האָט איינער פון זיי א שטיקעל צונטער און מיר וועלען עס אָנצינדען קלאַפּענדיג א שטיין אָן א שטיין.

— איך גלויב ניט אויב זיי האָבען דאָס אויף. הארדינג און זיין דיענער רויכערען ניט און זיי האָבען קיינמאָל קיין צונטער געברויכט. ספּילעט האָט פּי־לייכט יא געהאט צינד־מאַטעריאַל, אָבער ער האָט עס וואהרשיינליך אריינגע־וואָרפען אין מעער.

דער יונגער הערבערט האָט ניט געענטפערט. ער האָט אויך זעהר בעדויערט דעם פערלוסט, אָבער ער האָט זיך געטרייסט מיט דער האָפנונג, אז זיי וועלען קענען אויפלעגען א פייער דורך אן אנדער מיטעל. פּענקראָפט אָבער האָט פער־לאָרען אירגענד וועלכע האָפנונג און זיין פערצווייפלונג איז געוואָרען גרעסער פון מינוט צו מינוט.

יעדענפאלס האָבען זיי פאָרלויפיג געמוזט ווארטען ביז ספּילעט און נעב און פּילייכט אויך הארדינג וועלען קומען. דעם פאנקוכען אָדער געבראָטענע אייער, וואָס זיי האָבען געדענקט צו מאכען פאר אבענד־ברויט, האָבען זיי געמוזט אויפגעבען און עס האָט זיך בייא זיי אויפגעהויבען דיא פראגע: וואָס קען מען געפינען צו עסען? צו דיא רויהע פלייש פון ליטהאָדאָמען אָדער אנדערע שעל־פיש האָבען זיי קיין גרויס לוסט געהאט און אויך עפּעס אנדערש איז פאָרלויפיג קיין אויסזיכט ניט געווען.

אָבער דער הונגער קוקט ניט אויף'ן ווילען פון מענשען. ער איז א ביטערער יונג, דער הונגער. ווען ער שפּארט זיך איין מוז מען עסען אפילו אזעלכע זאכען וואָס געפעלען ניט, וואָס שמעקען ניט. ווען ער דריקט צו איז קיין תירוץ ניט, דאן קען מען שלינגען אפילו אבשייליכעס און עקעלהאפטעס, בפרט אז דיא דאָזיגע ווייך־טהיערע זיינען ניט שלעכט געווען, האָבען זיי בעשלאָסען צו לעבען ווייטער אויף דיעזע שפּייז, ביז עס וועט זיי געלינגען צו פערפערטיגען עטוואָס בעסערס. זיי האָבען געהענדיג צוריק אָנגעקליבען א היבשע ביסעל ליטהאָדאָמען און אנדערע אזעלכע מינים און זיי האָבען עס געבראכט אין זייער וואָהנונג אונטער דיא פעלזען.

וויא הונגעריג פּענקראָפט איז געווען, האָט ער זיך ניט געכאפּט באלד צום עסען. איהם איז דיא קעסטעלע שוועבעלעך געלעגען אין זינען און ער האָט ווידער געזוכט ארום און ארום אין דיא זאמד און אין דיא גראָז, ביז עס איז געוואָרען עכט פינסטער. אָבער זיין מיה איז אלץ געווען אומזיסט.

ארום זעקס דעם זייגער אין אבענד האָט הערבערט שפּאצירענדיג בייםברעג טייך דערהערט דעם סיגנאַל פון ספּילעט'ס און נעב'ס אָנקומען. זיי זיינען געקומען אליין אָהן דעם פערשוואונדענעם אינזשיניר! דיא צוויי האָבען איהם דעם גאנצען טאָג געזוכט, אָבער זיי האָבען קיין שפּור צו איהם געפונען!

פּענקראָפט און הערבערט זיינען פערבליבען ניעדערגעשלאָגען, האָפנונגס־

לאַז און עס האָט זיי אַזוי פערקלעמט ביי דיא הערצער, אז זיי זיינען שיער אין חלשות געפאַלען.

דער רעפּאָרטער האָט זיך אוועקגעזעצט אויף א שטיין און א וואָרט ניט גערעדט. ער איז געוועזן אויסגעמאַטערט, צובראָכען, אויפגערעגט און טויט הונגעריג און ער האָט ניט געקענט רעדען.

דער יונגער ניגער איז געזעסען און געוויינט אָהן אויפהער. דער ווידער־קול פון זיין געוויין האָט אָבגעקלונגען צווישען דיא פעלזען און עס האָט אויס־געוויזען, אז דיא טרוקענע שטיינער העלפען איהם וויינען אויף זיין בראָך.

גידעאָן ספּילעט האָט זיך אביסעל אויסגערוהט און ער האָט דערצעהלט וויא ער און נעב האָבען מייל ען ווייט געזוכט דעם פערשוואונדענעם קאפּיטאן־איינ־זשיניר, אָבער זיי האָבען ניט געפונען קיין ברעקעל שפּור ניט צו איהם און ניט צו זיין הונד טאָפּ.

ווען ספּילעט האָט געענדיגט זיין רעפּאָרט, איז נעב אויפגעשפּרונגען און האָט העכסט אויפגערעגט און ווילד אויסגעשריען:

— ניין! ער איז ניט טויט! ער קען ניט זיין טויט! דאָס וואָלט געקענט פּאסירען מיט אן אנדערען, אָבער ניט מיט מיין ווירטה! ער קען ארויסקומען פון דיא גרעסטע געפאהרען און ער איז ערשט אויך גערעטעט! אָה! איך קען שוין מעהר גאָר ניט טהאָן פון זיינטוועגען.

— נעב — האָט הערבערט געזאָגט צוליפּענדיג צו איהם — איהר דאַרפט ניט זיין אזוי פערצווייפעלט. מיר וועלען איהם געפינען. אָבער דערווייל זיינט איהר דאָך הונגעריג און איהר מוזט עפּעס עסען.

רעדענדיג דיזע ווערטער האָט ער דעם אָרימען ניגער דערלאנגט אייניגע הויפענס שעל־פיש. נעב האָט עס ניט געוואָלט נעהמען, אָבוואָהל ער האָט א גאנצען טאָג ניט פערזוכט עסען און ער איז געוועזן טויט הונגעריג. עס איז איהם אין זינען ניט געלעגען קיין עסען און זיין לעבען איז ביי איהם גאָר ניט ווערטה געוועזן אָהן זיין בעליעבטען ווירטה.

דער רעפּאָרטער האָט דיא שעל־פיש איינגעשלונגען מיט גרויס אפּעטיט און ער האָט זיך באלד אוועקגעלעגט אויף'ן זאמד נעבען א פעלזען. ער איז געוועזן זעהר שוואך, אָבער ער האָט זיך איינגעהאלטען און ער האָט עס ניט גע־געבען צו מערקען פאר זיינע חברים. הערבערט איז צו איהם צוגעלאָפען און געזאָגט:

— מיין הערר, מיר האָבען אויסגעפונען א בעסערען שוץ־אָרט וויא דאָ. עס איז דאָך שוין נאכט. מיר קענען שוין יעצט גאָר ניט טהאָן, קומט אריין און רוהט זיך אויס. מאָרגען וועלען מיר ווידער געהן זוכען אונזער פערשוואונ־דענעם קאָמפּאניאָן.

ספּילעט איז אויפגעשטאנען און הערבערט האָט איהם געפיהרט צו זייער

וואָה/ונג. אויף'ן וועג האָט פּענקראָפט געפרעגט דעם רעפּאָרטער, פּילייכט האָט ער א שוועבעלע.

דער רעפּאָרטער האָט זיך אָבגעשטעלט, האָט ארומגעטאפּט זיינע טאשען, אָבער ער האָט קיינע געפונען.

— איך האָב ביי זיך געהאט איינינע — האָט ער געזאָגט — אָבער איך האָב עס וואהרשיינליך ארויסגעוואָרפען.

— איהר האָט ארויסגעוואָרפען א טהייערען אוצר — האָט זיך דער מאַט־ראָז אָבגערופען מיט בעדויערען — איהר האָט מיט אייערע אייגענע הענד פערניכטעט קאָסטבארע בריליאנטען, אָבער פערפאַלען!

פּענקראָפט האָט געפרעגט דעם ניגער, פּילייכט פערוואלגערט זיך ביי איהם א צינד־העלצעל, אָבער נעב איז געווען זיכער אז ער האָט עס ניט און ער האָט זאָגאר אין דיא טאשען ניט געזוכט.

— פערפלוכט זאָל עס ווערען! — האָט דער מאטראָז העכסט אויפגערעגט אויסגעשריען — פייער איז ערשט ביי אונז אזא נויטווענדיגקייט, איינפאך א לעבענס פראגע און צוליעב איין שטיקעלע האָלץ און א ברעקעלע פּאַספּאָר וואָס אונז פעהלט, קענען מיר עס ניט בעקומען!

— אָה! — האָט נעב אויסגעשריען — ווען מיין ווירטה זאָל דאָ זיין, וואָלט ער שוין אויסגעפונען א מיטעל וויא אזוי צו מאכען פייער. הערר הארדינג קען בעווייזען אזעלכע קונצען וואָס מיר אלע קענען ניט.

דיא פיער פערוואָרפענע זיינען א היבשע ווייל געבליבען שטיל און גע־קוקט איינע אויף דיא אנדערע. דער יונגער הערבערט איז געווען דער ערשטער צו אונטערברעכען דיא שטילקייט.

— הערר ספּילעט — האָט ער געזאָגט — איהר זיינט דאָך א רויכערער און איהר האָט שטענדיג געהאט שוועבעלעך ביי זיך, פּילייכט האָט זיך ביי אייך ערגיץ פערוואלגערט איינע אָדער צוויי. זוכט נאָך אמאָל. איין און איינציגע שוועבעלע וועט פאר אונז גענוג זיין.

ספּילעט האָט נאָך אמאָל אָנגעהויבען ארומטאפּען דיא טאשען פון זיינע קליידער און פּלוצלונג האָט ער העכסט ענטציקט אויסגעשריען:

— עס איז דאָ! עס איז דאָ!

ספּילעט האָט ווירקליך אָנגעטאפּט א דינעם און לאנגליכען געגענשטאנד אונטער דיא אונטערשלאַג פון זיין זשילעט (וועסט). ער האָט עס געהאלטען מיט זיינע פינגער, אָבער ארויסנעהמען האָט ער עס ניט געקענט.

זעלבסטפערשטענדליך האָט מען דאָ געמוזט זיין העכסט פאָרזיכטיג און זיך היטען ניט אָבצורייבען דיא פּאַספּאָר פון דער בת יחידה־שוועבעלע. הער־בערט איז צוגעלאָפען און האָט מיט זיינע דינע, עדעלע פינגער ארויסבעקומען דעם אוצר גאַנץ.

— הוראה! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — דאָס איז ביי אונז ווערטה טויזענדער, א שיף אָנגעלאָדען מיט טהייערע סחורה האָבען מיר ערשט געפונען. אצינד איז אונזער עקזיסטענץ געזיכערט.

ער האָט צוגענומען דיא שוועבעלע פון הערבערט׳ס האנד און זיי זיינען אלע אריין אין דער פעלזען־הייהל.

דיא שטיקעלע האָלץ וואָס האָט אין א בעוואָהנטע לאנד קיין ווערטה און מען פערשווענדעט אזעלכע טאָג טעגליך אין דיא מיליאָנען, איז ווירקליך ביי דיא פערוואָרפענע געווען פעררעכענט פאר אן אוצר. זיי וואָלטען צו יענער צייט דיא איינציגע צינד־העלצעל ניט אויסגעביטען אויף דיא טהייערסטע זאַכען אין דער וועלט, און עס איז ניט קיין וואונדער וואָס דיא הערצער פון דיא פיער פערזאָן האָבען געקלאַפט אויס מורא טאָמער וועט דיא איינציגע שוועבעלע ניט טהאָן איהר שליחות און וועט קיין פייער ניט ארויסברייינגען, אָדער טאָמער וועט זיא זיך יא אָנצינדען און זיך פערלעשען.

פענקראָפט האָט צו ערשט בעטאַפט מיט דיא פינגער דיא פאָספאָר קעפעל פון דער שוועבעלע און ער האָט זיך איבערצייגט אז עס איז פאָלקאָם טרוקען. דאן האָט ער ערקלערט זיינע חברים אז אום צו מאכען פייער מוז מען אויך האָבען עטוואָס פאפיער. דער רעפּאָרטער האָט אויסגעריסען א בלעטעל פון זיין נאָטיץ־ביכעל און עס דערלאנגט צו פענקראָפט, וועלכער האָט זיך געשטעלט אויף דיא קניע נעבען פייער־אָרט וואָס ער און הערבערט האָבען איינגעריכטעט און ער האָט לאנגזאם אָנגעפאנגען רייבען דיא צינד־העלצעל. אונטער דיא טרוקענע האָלץ האָבען זיי פריהער אונטערגעלעגט פערדארטע גראָז און בלעטער, אום עס זאָל זיך גיכער אָנצינדען.

מיט קלאַפּענדע הערצער האָבען דיא פיער פערוואָרפענע געוואַרט אויף׳ן רעזולטאַט. זיי האָבען אָנגעשטרענגט זייערע אויגען צו דערזעהן דעם ערשטען פונק, דעם ערשטען בליאסק פון דיא פאָספאָר, אָבער קיין ליכט האָט זיך ניט בעוויזען.

— איך קען עס ניט מאכען — האָט דער מאטראָז געזאָגט — מיינע הענדי ציטערען מיר און איך מוז עס אויפגעבען.

דער יונגער הערבערט, וועלכער איז ניט געווען אזוי נערוועז האָט צוגענומען דיא שוועבעלע פון פענקראָפט׳ס האנד און ניט מאכענדיג קיינע פאָרבערייטונגען האָט ער עס א שטארקען רייב געטהאָן אָן א טרוקענעם שטיין. עס האָט זיך באלד געהערט א קנאק און א בלויער פייער האָט זיך בעוויזען. דער בראווער יונג האָט אויגענבליקליך אָנגעצונדען דיא שטיקעל פאפיער און עס אונטערגעלעגט אונטער דיא דארע גראָז און בלעטער, וועלכע האָבען זיך צופלאקערט.

א ווייל שפעטער האָבען דיא פלאמען ארומגענומען דיא טרוקענע האָלץ

און עס איז געוואָרען ליכטיג אין אלע ווינקעלאך. דיא עלענדע האָבען זיך געפיהלט גליקליך און זיי האָבען אליין ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן פון פרייד.

דער פייער האָט רעגעלמעסיג געברענט, דער רויך איז ארויס דורך דיא עפענונג אין דער הויך און דיא ווארימקייט האָט אריינגעדרונגען אין אלע צימערען פון דער פעלזען־געביידע.

אצינד האָבען דיא אנטלאָפענע פון ריטשמאָנד געהאט אכטונג צו געבען, אז דער פייער זאָל ניט אויסגעהן. זיי האָבען אלע מאָל געמוזט צולעגען האָלץ און ניט צולאָזען, אז דער פייער זאָל אויסגעלאָשען ווערען. און הייץ־מאטעריאל האָבען זיי געהאט א היבשען זאפאס פון פריהער און זיי האָבען עס צו יעדער צייט געקענט ברייננגען פון וואלד. דיא הויפט זאך האָבען זיי געדארפט האלטען אן אויג אויף זייער אויוועז אָדער קאמין און ניט פערנאכלעסיגען צו צולעגען האָלץ און אָנהאלטען דעם פייער.

פענקראָפט׳ס ערשטער געדאנק איז געווען צו געברויכען דעם פייער צו פערפערטיגען א מאָהלצייט וואָס זאָל זיין מעהר נאהרהאפט וויא דיא שעל־פיש, וואָס איז ביז יעצט געווען זייער איינציגע שפייז. אויף זיין פערלאנג האָט הערבערט געבראכט צוויי טוצען אייער פון דיא וואָס זיי האָבען געבראכט פון וואלד און ער האָט זיי אריינגעלעגט אין דיא הייסע אש צו בראָטען. דער מאטראָז האָט אפילו געוואוסט וויא אזוי צו מאכען פערשיעדענע געריכטען פון אייער, אָבער ניט האָבענדיג קיין כלים און קיינע צוריכטונגען האָט ער זיי בלויז געקענט בראָטען.

וועהרענד דיא אייער האָבען זיך געבראָטען איז דער רעפּאָרטער געזעסען פערטראכט. דרייערליי געדאנקען האָבען געעגבערט זיין מח: לעבט נאָך ערגיץ קאפיטאן הארדינג? אויב ער לעבט, וואו איז ער? און וויא אזוי איז עס מעגליך אז ער זאָל לעבען און ניט געפינען א מיטעל וויא אזוי צו געבען זיי צו וויסען וועגען זיין עקזיסטענץ? דעם ניגער נעב איז ניט געלעגען אין זינען דער אבענד־ברויט וואָס האָט זיך געבראָטען. ער איז אומגעגאנגען ביים ברעג טייך, פיליכט וועט ער דערהערען עפּעס א שפור פון זיין ווירטה. ער איז געווען צומישט און ער האָט ניט געפיהלט קיין הונגער און קיין קעלט. אזוי וויא א קערפער אָהן א נשמה איז ער געווען.

אין איינינע מינוטען ארום זיינען דיא אייער פערטיג געוואָרען און פענקראָפט האָט אלעמען איינגעלאַדען צום עסען. נעב האָט זיך שטארק געלאָזט בעטען, אָבער ענדליך האָט מען איהם קוים איינגערעדט און ער האָט אויך אנטהייל גענומען אין דער סעודה.

דיא הארטע אייער זיינען געווען אויסגעצייכענט. דאָס איז געווען דער ערשטער גוטער מאָהלצייט וואָס דיא פערוואָרפענע האָבען געהאט אויף דעם אונבעוואוסטען ים־ברעג, אייער ענטהאלטען אין זיך אלע נויטיגע נאהרונג,

וואָס א מענש דאַרף האָבען, און דיא לייטע האָבען געפיהלט אז פון דעם עסען איז זיי א שטיק געזונד צוגעקומען.

אך! וויא גליקליך וואָלטען זיי געווען, ווען איינער פון זייערע חברים וואָלט ניט אָבגעריסען געוואָרען פון זיי! וויא פרעהליך, וויא לוסטיג זיי וואָלטען ערשט פערברואַכט ביים פייער אין דער פעלזען-הייהל! אָבער גראַדע דער פער־היגסטער, דער מעהר געלערענטער, וועלכער איז געווען און וואָלט איצט אויך געווען זייער פיהרער און רעגירער, האָט זיי געפעהלט! סייררוס האַרדינג איז פערשוואונדען און אָהן איהם זיינען זיי אזוי וויא פערבלאָנדזשעטע שעפסען אין א טרוקענע וויסטע!

דער טאָג פון 25טען מערץ איז פאַראיבער און עס איז ווידער געקומען דיא פינסטערע נאַכט. א שטאַרקער ווינד האָט געבלאָזען און מען האָט געהערט וויא דיא כוואַליעס האָבען געקלאַפּט און געראוישט ביים ברעג ים. אין זייער וואָהנונג האָבען דיא פערוואָרפענע קיין קעלט ניט געפיהלט. דער רעפּאָרטער און הער־בערט האָבען זיך אויסגעזוכט ווינקעלעך און האָבען זיך געלעגט שלאָפען אויף׳ן ווייכען זאמד. פענקראָפט האָט יענע נאַכט געדיענט אלס וועכטער ביים פייער. ער איז געזעסען און געהיט אז דער פייער זאָל ניט אויסגעהן און האָט אלע מאָל צוגעלעגט האָלץ. ער האָט בלויז פון צייט צו צייט עטוואָס א דרעמעל געטהאָן, אָבער ער איז שטאַרק פאָרזיכטיג געווען אז ער זאָל ניט איינשלאָפען. בלויז איינער פון זיי, נעב, האָט ניט גענעכטיגט אין הייהל. דער פערצווייפעלטער ניגער האָט א גאַנצע נאַכט אומגעוואַנדערט ביים ברעג און האָט געזוכט זיין פערשוואונדענעם ווירטה. זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען פּרובירט איבעררעדען איהם, אז ער זאָל אביסעל רוהען, אז ער זאָל זיך צולעגען שלאָפען, אָבער זייערע רייד זיינען געווען אומזיסט.

6טעם קאַפּיטעל.

דאָס פערמעגען פון דיא פערוואָרפענע. — פערברענטע לייוועגד. — אן עקספּעדי־ציאָן אין וואַלד. — א יאַגד אויף פויגלען. — א שפור פון ווילדע טהיערע. — ווילדע היהנער געפאַנגען אזוי וויא פיש.

דיא אנטלאָפענע געפאַנגענע פון ריטשמאָנד, וועלכע זיינען אַרונטערגעפאַ־לען פון אונטער דיא וואָלקענס און זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף לאַנד וואָס האָט אויסגעזעהען אונבעוואָהנט, האָבען אויף א קליין שטיקעלע פּאַפּיער געקענט אויסשרייבען אלע אַרטיקלען וואָס זיי האָבען מיטגעבראַכט פון זייער לופט־באַלון. זייער גאַנצער פערמעגען איז בעשטאַנען פון זייערע קליידער, וואָס

זיי האָבען געטראָגען אין דער צייט פון דער קאטאסטראָפע, מעהר האָבען זיי קיין זאך ניט געהאט, מיט דער אויסנאהמע פון א נאָטיץ־ביכעל און א קליין זייגערעל, וואָס גידעאָן ספּילעט האָט ביי זיך איבערגעלאָזט, וואהרשיינליך דורך א פערזעהן אָדער אוים נאכלעסיגקייט. קיין וואפען, קיין שטיקעל ווערק־צייג, קיין אינסטרומענט האָבען זיי ניט געהאט, זאָגאר זייערע פּען־מעסערלעך האָבען זיי אויך ארונטערגעוואָרפען אין מעער, אום לייכט צו מאכען דיא משא פון זייער צוריסענעם באלון. זייער לאגע איז דארום געוועזן ערגער און שרעקליכער פון אנדערע פערבלאָנדזעטע רייזענדע, וואָס ווערען בעשריבען אין פערשיעדענע ביכער. קיינער פון דיא וואָס זיינען געווען אונטערוואָרפען אונטער אן עהנליכען שיקזאל, האָט זיך געפונען אין אזא טרויעריגע לאגע. מאנכע פערוואָרפענע האָבען מיט זיך געהאט געוועהר, מאנכע זיינען געווען פערזאָרגט מיט שפּייז, און דיעזע אונגליקליכע האָבען קיין זאך ניט געהאט! פון גאָר ניט האָבען זיי זיך געדארפט פערזאָרגען מיט אלעם!

און דאָך, ווען סיירוס הארדינג זאָל געווען זיין מיט זיי, ווען ער זאָל זיי דורך זיין ערפאהרונג, קענטניס און וויסענשאפט צו הילף קומען, וואָלטען זיי ניט געווען אזוי אונגליקליך און האָפנונגלאָז. אָבער וועה! זיי האָבען ווייניג וואָס געקענט האָפען צו זעהן איהם מעהר. זיי האָבען זיך געמוזט פערלאָזען אויף זיך אליין און אויף דער הימעלשער השגחה, וואָס איז שטענדיג מיט דיא עלענדע און אונגליקליכע.

אָבער האָבען זיי זיך געדארפט בעזעצען אויף יענעם ברעג ים, ניט ווי־סענדיג צו וואָס פאר א טהייל פון דער וועלט דאָס לאנד בעלאנגט און אויב דאָרט וואָהנען ערגיץ מענשען אָדער ניט? דאָס איז געווען א וויכטיגע פראגע וואָס דיא פערוואָרפענע האָבען באלד געמוזט פערענטפערען. זיי האָבען זיך וועגען דעם בעראטהען און עס איז ביי זיי פערבליבען, אז זיי מוזען פריהער פון אלץ וויסען וואו זיי זיינען אין דער וועלט. זיי מוזען זיין איבערצייגט, אויב זיי געפינען זיך אויף אן איינזאמען אינזעל אָדער זיי קענען ערגיץ צוקומען צו בעוואָהנטעם לאנד, און דאן וועלען זיי וויסען וואָס זיי האָבען צו טהאָן. אָבער פענקראָפט איז געווען מיט דער מיינונג, אז זיי זאָלען אָבווארטען עטליכע טעג און דאן וועלען זיי אונטערנעהמען אן עקספּעדיציאָן דורכצוקוקען דאָס לאנד אין אלע זייטען.

און דער מאטראָז איז ניט אונגערעכט געווען מיט זיין עצה. זיי זיינען אלע געווען זעהר אויסגעמאטערט און עס שוואך און עס וואָלט געווען ריזיקאליש ארויס־צולאָזען זיך וואנדערען אין אונבעקאנטע וויסטע געגענדען. אויסערדעם האָבען זיי געמוזט צוגרייטען אביסעל שפּייז, פיליכט וועט זיי דער שיקזאל ברייגנען אין אן אָרט וואו זיי וועלען קיין זאך ניט קריגען צום עסען. דאָ האָבען זיי אמווייניגסטען שעל־פיש און אייער און פיליכט וועט זיי אויך געלינגען צו

פאנגען אייניגע פעלזען־טויבען אָדער אנדערע פויגלען וואָס מען קען געברויכען אלס שפייז, און אז זיי וועלען דיעזע געגענד פערלאָזען, ווער ווייס אויב זיי וועלען זיך ניט פערשלעפּען אין אזא וויסטענהייט, וואו מען וועט דאָס אויך ניט קריגען? דיא איבעריגע דריי האָבען דארום איינגעשטימט מיט פענקראָפט און עס איז ביי זיי פערבליבען צו פערבלייבען אייניגע טעג אין זייער נייע היים ביז זיי וועלען אָנזאמלען אביסעל קרעפטען און צוגרייטען שפייז מיט־צונעהמען אין וועג.

פאָרלויפיג האָבען דיא פערוואָרפענע געהאט א גוטען און זיכערען שוץ־אָרט אין דיא "טשימנים". זיי זיינען דאָרט געוועזען געשיצט פון רעגען און ווינד, פייער האָבען זיי אויך געהאט און מיט שפייז האָבען זיי אויך געקענט דורכקומען. זיי האָבען געהאָפט אז זיי וועלען נאָך א פליישיגען מאָהלצייט אויך געניסען, און פיליכט וועלען זיי אין וואלד געפינען פרוכט, וואָס איז גוט צום עסען.

נעב איז העכסט צופריעדען געוועזען וואָס זיי פערבלייבען פאָרלויפיג נעבען דעם אָרט וואו דיא קאטאסטראָפע מיט זייער באלון האָט פאסירט. דער ניגער האָט ניט געדענקט און ניט געוואָלט דענקען אז זיין ווירטה סיירום הארדינג איז טויט. עס איז אונמעגליך — האָט ער געהאלטען אין איין טענה'ען — אז אזא בראווער, ענערגישער און פעהיגער מאן וויא קאפּיטאן הארדינג זאָל שטאַר־בען מיט אזא פּראָסטען טויט. עס קען ניט זיין אז אזעלכער זאָל פערוואָרפען ווערען פון דיא כוואַליעס און דערטרונקען ווערען אין מעער. דיעזער געדאנק איז געוועזען איינגעוואָרצעלט טיעף אין זיין הארצען און זאָ לאנג דיא וועללען האָבען ניט ארויסגעוואָרפען סיירום הארדינג אויף'ן ברעג און זאָ לאנג ער, נעב, האָט דעם טויטען קערפּער ניט געטאַפּט מיט זיינע אייגענע הענד, האָט ער געגלויבט און איז געוועזען אזוי גוט וויא זיכער, אז ער לעבט. ער האָט דארום ניט געוואָלט פערלאָזען יענעם פּלאַץ, ווייל ער האָט געגלויבט, אז ער וועט דאָרט זיין בעליעבטען ווירטה געפינען. דיא אנדערע דריי האָבען שוין זייער האָפנונג פערלאָרען צו בעקומען צוריק זייער פערשוואונדענעם קאָמפּאניאָן, אָבער זיי האָבען דעם ניגער געלאָזט טרייסטען זיך מיט דער האָפנונג אז זיין ווירטה לעבט.

דעם 26טען מערץ, באלד וויא עס איז טאָג געוואָרען, איז נעב אוועק צום ברעג ים און ער האָט זיך געלאָזט געהן צום נאָרדען, אין דיא געגענד, וואו ער האָט געדענקט אז קאפּיטאן הארדינג געפינט זיך.

פענקראָפט, ספּילעט און הערבערט האָבען יענעם פריהמאָרגען געגעסען פריהשטיק געבראָטענע אייער און ליטהאָדאָמען. דיעזען מאָל האָבען זיי פון זייער עסען מעהר הנאה געהאט, ווייל זיי האָבען געהאט זאלץ, וואָס האָט

צוגעגעבען א טעם צו דיא שפייזען. דער יונגער הערבערט האָט דיעזען נויטה־ווענדיגען מינעראַל געפונען אין דיא לעבער פון דיא פעלזען.

נאָך'ן עסען האָט דער מאטראָז פאָרגעשלאָגען דעם רעפּאָרטער, אז זיי זאָלען ביידע צוזאמען מיט הערבערט געהן אין וואלד און פּרובירען מאכען א יאגד אויף פויגלען. זיי האָבען זיך אָבער איבערלעגט, אז איינער מוז פערבלייבען צו היטען אז דער פייער זאָל ניט אויסגעהן, און פיליבט וועט נעב ברייננען א ידיעה פון פערשוואונדענעם אינזשיניר און ער וועט פאָדערען הילף. דער רעפּאָרטער האָט דארום בעשלאָסען צו פערבלייבען אויף'ן פּלאַץ.

— קום, הערבערט — האָט פּענקראָפט געזאָגט צום יונגע — קום, לאָמיר פּרובירען מאכען א יאגד. געוועהר וועלען מיר געפינען אויף'ן וועג אָדער אין וואלד.

וועהרענד דיא יעגער האָבען אָנגעהויבען פערלאָזען זייער וואָהנונג, איז הערבערט געפאלען אויף אַן אידעע צו בעזאָרגען זיך פריהער, אז זיי זאָלען קענען מאכען א פרישען פייער אין פאל ווען דיעזער פייער וועט אויסגעלאָשען ווערען. האָבענדיג א ידיעה אין נאטור־וויסענשאפט, האָט דער אינגעל געוואוסט, אז אביסעל צוגעברענטע לייבוואנד ווערט אָנגעצונדען פון א פונק אזוי גוט וויא צונטער. ער האָט עס פאָרגעשלאָגען זיינע קאָלעגען און זיי איז דיא אידעע זעהר געפעלען געוואָרען. הערבערט האָט באלד ארויסגענומען זיין טאשען־טוך, האָט עס אריינגעלעגט אין פייער און אין א ווײלע איז עס פערוואנדעלט געוואָרען אין א פערסמאליעטע שמאטע. זיי האָבען עס בעהאלטען אין א לאָך אין איינעם פון זייערע צימערען און בעוואָרענט אז א ווינד זאָל עס ניט פערטראָגען און אז קיין פייכטקייט זאָל דערצו ניט צוקומען. ווען זיי האָבען דאָס פערזאָרגט, זיינען דיא צוויי אוועק צום וואלד.

עס איז דאמאָלס געווען ניין אוהר אין דער פריה. דער וועטער איז געווען ניט אמבעסטען. א ווינד האָט געבלאָזען און מען האָט געקענט ערווארטען א רעגען אָדער א שטורם. אָבער דאָס האָט דיא צוויי יעגער ניט אָבגעהאלטען. זיי האָבען געהאט גרויס אפּעטיט צו א געשמאקען ביסען, צו א שטיקעל פלייש און זיי האָבען עס געוואָלט בעקומען.

זיי זיינען אָנגעקומען אין וואלד. פּענקראָפט האָט פון דער ערשטער בוים אָבגעבראָכען צוויי גלייכע צווייגען און האָט געזאָגט צו זיין בעגלייטער:

— היער, הערבערט, האָבען מיר ביקסען און ביי דיא ערשטע געלעגענהייט קענען מיר אָנפאנגען צו שיסען.

— מיט אזעלכע ביקסען — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — איז זעהר ניט אנגענעהם צו שיסען. וועניגסטענס מוז מען אָבשניידען דיא שארפע שפּיצען, אום מיר זאָלען אונזערע אייגענע הענד ניט בעשעדיגען.

— יא, איך וויים עס אויך — האָט פּענקראָפט געזאָגט מיט בעדויערען

— אָבער וואו נעהמט מען א מעסער? וואו נעהמט מען דיעזען אינסטרומענט דאָ אין דער וויסטע?

— מיר קענען אויסקומען אָהן א מעסער — האָט הערבערט געזאָגט מיט שטאָלץ — לאָזט נור מיר, דערויף בין איך א מייסטער.

ער האָט גענומען דיא צוויי שטעקענס, האָט אָבגעריבען דיא שפּיצען אָן א שטיין און האָט זיי אויך ביי דיא ברעגען פערשארפט.

— אצינד — האָט דער יונגע שפּאסהאפט געזאָגט — האָבען מיר שוין ניט נור ביקסען, זאָנדערן שפּיזען אויך. אצינד קענען מיר שוין זיין וואהרע קריעגס־העלדען.

דיא צוויי יעגער האָבען אָנגעהויבען געהן צווישען דיא לאַנגע גראָז אין דער ריכטונג פון זיד־וועסט. אום זיי זאָלען ניט פערבלאָנדזשען אין טיעפען וואלד, האָבען זיי אָבגערעדט, אז זיי זאָלען דורכאויס געהן ביים ברעג טייך, וועלכער ציהט זיך ביז זייער היים, און זיי וועלען צו יעדער צייט טרעפען דעם וועג. אָבער אָבגעהענדיג א שטיקעל וועג האָבען זיי איינגעזעהן, אז געהן פּאזע טייך איז אונמעגליך, ווייל גריבער, שטיינער און דערנער האָבען זיי פערשטעלט דעם וועג. ניט איינמאָל האָבען זיי זיך אויף דיא גלאטע שטיינער אויסגעגליטשט און זיי האָבען געמוזט קריכען אויף זייערע הענד און קניע.

ביי א געוויסען פּונקט האָבען זיי זיך אָבגעשטעלט און פּענקראָפט האָט גענומען בעקוקען דיא געגענד ארום. ער האָט געזעהען אז דער וואלד ציהט זיך גאנץ ווייט און דער טייך לויפט אין איהם אין קרומע ריכטונגען. אין מאנכע פּלעצער איז דער טייך געווען בעוואקסען מיט בוימער פוןביידע זייטען. דיא צווייגען אין דער הויך זיינען געווען געבויגען איינע צו דיא אנדערע און דער טייך איז געווען בעדעקט מיט א גרינעם דאך. אזוי וויא דאָס לאנד אזוי איז אויך דער וואלד געווען פערלאָזען, וויסט און לעער פון מענשליכע בעשעפעניסע. קיין שפּור פון א מענשען איז דאָרט ניט געווען צו בעמערקען. אויף דער ערד האָט בענקראָפט בעמערקט טריט פון פיער פיסיגע חיות, אָבער ער האָט אויך ניט געקענט בעשטימען פון וואָס פאר א מינים טהיערע זיי זיינען. יעדענפאלס זיינען זיי געווען זיכער אז ווילדע טהיערע געפינען זיך דאָרט און זיי האָבען אָנגעהויבען מורא האָבען, פילייכט וועלען זיי ערגיץ אָנטרעפען בייזע חיות און זיי וועלען ניט האָבען מיט וואָס צו פערטהיידיגען זיך. פאר א ווילדעס טהיער איז א שטעקען וועניג און מעהר וויא שטעקענס האָבען זיי ניט געהאט. זיי האָבען זיך איינגעקוקט אין אלע זייטען, פילייכט וועלען זיי ערגיץ אויף א בוים געפינען א צייכען פון א האק אָדער אן אנדער אינסטרומענט, אָבער זיי האָבען אזעלכע צייכענס ניט בעמערקט און זיי זיינען געווען זיכער אז קיין מענש האָט נאָך יענעם וואלד בעטראָטען.

ביי א שטונדע צייט האָבען פּענקראָפט און הערבערט אומגעוואנדערט אין

וואַלד. אָבער זיי זיינען געגאַנגען זעהר לאַנגזאַם און זיי האָבען דורך דער צייט בלויז דורכגעמאַכט א שפּאַציר פון א מייל. זיי האָבען נאָכהער אָנגעטראָפען פויגלען, וועלכע האָבען זיך זעהר דערשראָקען דערזעהענדיג דיא מענשען און זיי זיינען אַנטלאָפען אָדער אַוועקגעפלויגען. צווישען אַנדערע, האָט הערבערט אָנגעצייגט דעם מאַטראָז אויף א פויגעל מיט א לאַנגען פערשפּיצטען שנאָבעל. דיא פעדערען פון יענעם פויגעל האָבען געגלאַנצט אַזוי וויא געשייערטע מעטאַל.

— דאָס איז, וויא איך פערשטעה, א דזשאַקאַמאַר — האָט הערבערט געזאָגט.

— גוט! — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — וועלען מיר האָבען א געלעגענהייט צו פערזוכען וואָס פאַר א טעם דזשאַקאַמאַר פלייש האָט, אויב ער, דער דזשאַקאַמאַר, וועט ניט האָבען דאַגעגען מיר זאָלען איהם אָבבראָטען.

הערבערט האָט זיך ביסלעכווייז צוגערוקט נעהענטער צום פויגעל, האָט לאַנגזאַם אויפגעהויבען א שטיין און איהם א שליידער געטהאָן. דער שטיין האָט געטראָפען דעם דזשאַקאַמאַר אין פליגעל און ער איז אַנטלאָפען און פערשוואונדען געוואָרען צווישען דיא בוימער און גראָזען פון וואַלד.

— אַך, וויא אונגעשיקט, וויא אונגעהרעווּדיג איך בין! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— ניין, ניין, מיין יונג! — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — דוא האָסט זעהר גוט געציעלט און גוט געטראָפען. אָן אַנדערער אויף דיין פּלאַץ וואָלט עס ניט געקענט בעווייזען. קום, הערבערט, ערגער זיך ניט. מיר וועלען איהם פאַנגען אָן אַנדער טאָג.

דעם יונגען אינגעל האָטווירקליך געקלעמט ביים הארצען וואָס איהם איז ניט געלונגען צו פאַנגען דעם דזשאַקאַמאַר, וועלכער איז א זעלטענער פויגעל, וואָס זעהט אויס פון ווייטענס אַזוי וויא א שטיק מעש אָדער קופּער. אָבער וואָס האָט ער געקענט העלפען?

דיא צוויי יעגער זיינען אַוועק טיעפער אין וואַלד. ווען זיי זיינען אָבגעגאַנגען א שטיק וועג, זיינען זיי געקומען צו א פּלאַץ וואו דיא בוימער זיינען געווען צו־וואָרפען, ווייט איינע פון דיא אַנדערע. מאַנכע בוימער זיינען געווען פּרעכטיג שעהן, אָבער פרוכט וואָס מען זאָל קענען געברויכען צום עסען, איז אויף זיי ניט געוואַקסען. פּענקראָפט האָט געזוכט אין אַלע זייטען, פּילייכט וועט ער געפינען אירגענד וועלכע שפּייז־פרוכט, אָבער זיין מיה איז געווען אומזיסט. דער וואַלד איז בלויז בעשטאַנען פון פיכטען בוימער (סאָסנא) און אַנדערע אַזעלכע מינים. מאַנכע פון דיא בוימער זיינען געווען 150 פוס הויך.

אין יענעם מאָמענט האָט זיך פּלוצלינג בעוויזען א מענגע קליינע, אָבער פּראַכטפאָל שעהנע פויגלען, וועלכע זיינען אומגעפלויגען צווישען דיא צוויי־

גען פון דיא בוימער. דיא פעדערען פון דיעזע געפליעגעלטע ברואים האָבען גע־גלאנצט און געבלישצעט און זייערע לאנגע עקען האָבען געפינקעלט אזוי וויא בלישצענדע שטיינדעלעך. רייבענדיג זיך צווישען דיא צווייגען זיינען פיעלע פעדערען פון דיא פויגלען ארונטערגעפאלען אויף'ן גראָז און עס האָט פון וויי־טענס אויסגעזעהן אזוי וויא דער גראָז איז פּלוצלינג בעדעקט געוואָרען מיט א פרישען מאָרגען־טהוי.

הערבערט איז צוגעגאנגען, האָט אויפגעהויבען איינינע פעדערלעך און געזאָגט:

— דאָס זיינען קאָראָקוסען, איינע פון דיא שעהנסטע פויגלען וואָס דיא נאטור האָט בעשאפען.

— איך וואָלט מעהר צופריעדען געווען מיט אן איינפאכע געגזעל אָדער א הוהן — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — מיין מאָגען פאָדערט עפּעס צו עסען, ניט אויף וואָס צו קוקען.

— דיעזע פויגלען זיינען גוט צום עסען אויך — האָט דער יונגער נאטור־פאָרשער געזאָגט — און אויב איך האָב קיין טעות ניט, קען מען זיי לייכט טויטען מיט א שטעקען.

פּענקראָפט און הערבערט זיינען לאנגזאם צוגעקראָכען צו א בוים, אויף וועלכע פיעלע קאָראָקוסען זיינען געזעסען אויף דיא ניעדריגע צווייגען. דיא פויגלען האָבען דאָרט געוואָרט אויף פליעגען און אנדערע אינזעקטען, מיט וועלכע זיי ערנעהרען זיך. דיא יעגער האָבען זיך לאנגזאם אויפגעהויבען און א שליידער געטהאָן זייערע שטעקענס אין דער מעננע פויגלען. ביי א הונדערט פון זיי זיינען מיט אמאָל ארונטערגעפאלען, איידער דיא איבעריגע האָבען צייט געהאט אוועקצופליהען.

— פאר אזעלכע יעגער וויא מיר זיינען — האָט פּענקראָפט געזאָגט — איז עס נאָך מעהר וויא גענוג. איך האָב זיך גאָר ניט פאָרגעשטעלט אז מיר זאָלען מאכען אזא גוטע יאגד. ערשט פערבלייבט פאר אונז בלויז צו געהן און צו־נעהמען דיא געפאלענע פון אונזער שלאכט.

דער מאטראָז האָט דיא פויגלען ארויפגעשטאָכען אויף דינע בויגענדע צווייגלעך און ער מיט הערבערט זיינען אוועק ווייטער. דער שטראָם, וועלכער האָט זיך געצויגען צו דיא "טשימנים" האָט זיך דאָרט שארף פערדרעהט נאָך זידען און וויא פּענקראָפט האָט פערשטאנען, קומט דאָס וואסער פון דיא שנעע וואָס צושמעלצט אויף'ן שפּיץ פון הויכען בארג, וועלכען זיי האָבען גע־זעהן באלד אויף מאָרגען נאָכדעם וויא דער אונגליק מיט זייער באלון איז געשעהן.

דער הויפּט צוועק פון זייער אויספאָרשען דעם וואלד איז געווען צו געפי־נען עסענוואָרג פאר זיי און זייערע חברים. אָבער אזוי וויא מיט דיא ביסעל

קליינע פויגלען וואָס זיי האָבען געפאַנגען האָבען זיי זיך ניט געקענט בענו־גענען, ווייל דאָס איז קוים גענוג געווען אויף א טאָג חיונה פאר זיי אלע, האָבען זיי מארשירט ווייטער, פיליכט וועלען זיי געפינען עטוואָס בעסערס. אויף׳ן וועג איז א היבשעס טהיער דורכגעלאָפען אין דיא גראָז. פענקראָפט און הער־בערט האָבען זאָגאר ניט געקענט בעמערקען וואָס פאר א מין טהיער דאָס איז געווען, אזוי געשווינד איז עס דורכגעלאָפען.

— אך! — האָט פענקראָפט בעדויערט — ווען מיר האָבען דאָ ערשט דעם אינזשיניר׳ס הונד טאָפּ! ער וואָלט שוין דיא פערביילויפענדע חיה געפאַנ־גען, און מעגליך אז מיר וואָלטען פון איהר געהאט עטליכע גוטע מיטאָגס אָבצו־עסען! אָבער טאָפּ איז פערשוואונדען געוואָרען גלייך מיט זיין ווירטה און זיי האָבען וואהרשיינליךביידע געפונען א נאַסען קבר אין דיא טיעפענים פון מעער.

ארום דריי אוהר נאָכמיטאָג האָבען דיא יעגער אָנגעטראָפען אייניגע בירקהעהנער — א מין ווילדע היהנער, וועלכע האָבען געפּיקט ווילדע בעערען (יאגדעס) פון בוימלעך. פענקראָפט האָט גרויס לוסט געהאט צו פאנגען כאָטש איינע פון דיעזע שעהנע פויגלען, וועמעס פלייש עס איז זעהר גוט צום עסען, אָבער דיעזע געפליגעלטע ברואים האָבען זיך ניט געלאָזט פאנגען אָדער טויטען און דיא אלע פּראָבעס וואָס ער און הערבערט האָבען געמאכט צו בעקומען א פויגעל, זיינען ניט געלונגען.

— וויא איך זעה — האָט פענקראָפט געזאָגט — זיינען דיעזע פויגלען צופיעל קלוג פאר אונז און מיר וועלען מיט אונזערע שטעקענס גאָר ניט אויס־פיהרען מיט זיי. לאָמיר פּראָבירען פאנגען זיי מיט פעדים און הוקס.

— אזוי וויא מען פאנגט פיש? — האָט הערבערט געפרעגט.

— יא, אזוי וויא מען פאנגט פיש! — האָט פענקראָפט געענטפערט — אויף אזוי פיעל קלוג וועלען שוין דיא פויגלען ניט זיין און מיר וועלען זיי בעקומען.

פענקראָפט האָט צווישען דיא גראָז געפונען אייניגע נעסטען פון דיא ווילדע היהנער, אין וועלכע עס זיינען געלעגען צו דריי אָדער צו פיער אייער. ער איז שטארק פאָרזיכטיג געווען אז ער זאָל דיא נעסטען ניט צושטערען. פענקראָפט איז געווען זיכער, אז דיא אייגענטהימער פון דיא נעסטען וועלען אהין קומען און ער האָט געפּלאַנט צו פערשפרייטען דאָרט דיא נעצען פאר זיי. ער האָט דעם יונגען הערבערט אָבגעפיהרט עטוואָס פון דיא נעסטען. דאָרט האָבען זיי זיך אוועקגעזעצט און פענקראָפט האָט זיך גענומען פערפערטיגען דיא פאנג־פעדים. הערבערט האָט ניט געגלויבט, אז דאָס זאָל האָבען אן ערפאָלג און ער איז געזעסען און צוגעקוקט וואָס דער מאטראָז טהוט און ער האָט א וואָרט ניט גערעדט.

פענקראַפט האָט געפונען לאַנגע, דינע און שטאַרקע גראָז, וועלכע ער האָט צוזאַמענגעבונדען איינע צו דיא אַנדערע אויף א לענג פון פופצעהן אָדער צוואַנציג פוס. דאַן האָט ער פון דערנער וואָס זיינען דאָרט געוואַקסען אָב־געבראָכען שאַרפע אויסגעבויגענע שטעכעלן און עס צוגעבונדען צו דיא ברע־גען פון דיא פעדים. נאָכהער האָט ער געפונען אייניגע רויטע ווערים און זיי צוגעטשעפעט צו דיא פעדים ביי דיא זעלבע ברעגען וואו דיא שטעכעלן זיינען געווען און דיא ארבייט איז געווען פערטיג. ער האָט לאַנגזאַם און פאָרזיכ־טיג אוועקגעלעגט דיא דאָזיגע פאַנג־פעדים נעבען דיא נעסטען. ער און הער־בערט האָבען זיך דאַן בעהאַלטען הינטער א בוים און זיי זיינען געזעסען שטיל און אונבעוועגט. פענקראַפט האָט דיא צווייטע ברעגען פון דיא פעדים געהאַל־טען אין זיינע הענד.

אומגעפעהר א האַלבע שטונדע זיינען זיי געזעסען און געוואַרט אויף רע־זולטאַטען. פענקראַפט איז געווען זיכער, אז דיא קונץ וועט האָבען אַן ער־פאָלג, הערבערט אָבער האָט אַלץ געצווייפעלט אויב דיא קלוגע פויגלען וועלען זיך לאָזען פאַנגען.

זיי האָבען נאָכדעם דערזעהן וויא אייניגע פאָרלעך פון דיא ווילדע עופות געהן צו זייערע נעסטען און אויף'ן וועג זוכען זיי מיט זייערע שנאָבלען אין דיא גראָז. פענקראַפט האָט דאַן דיא פעדים געצויגען אביסעל צו זיך אום פאר דיא פויגלען זאָל אויסזעהן אז דיא אָנגעטשעפעטע ווערים קריכען. אי פענקראַפט, אי הערבערט האָבען איינהאַלטענדיג זייערע אָטהעמס מיט גרוים אינטערעס פון וויטענס צוגעקוקט וואָס דער סוף וועט דאַ זיין. פאר'ן מאַטראָז איז יעדע מי־נוט, יעדע רגע געווען צו גרוים. ער האָט שוין גיכער געוואָלט זיינס אויספיהרען און פערנארען א פאַר פון דיא היהנער אָדער העהנער אין זיין נעץ. זיין הארץ האָט איהם געקלאַפט און זיינע הענד האָבען געציטערט. ער איז געווען אויסער זיך פון אונגעדולד.

וויא עס האָט אויסגעזעהן, האָבען זיך דיא ווערים געוואָרפען דיא פויג־לען אין דיא אויגען, ווייל מאַנכע פון זיי האָבען זיך אויף א ווײלע אָבגעשטעלט און געקוקט אין דיא גראָז מיט זשעדנע בליקען. פלוצלינג זיינען דריי פון דיא עופות צוגעלאָפען און האָבען מאָמענטאַלנע איינגעשלונגען דיא ווערים מיט דיא הוקס, וועלכע האָבען זיך פערטשעפעט אין זייערע געדערים. זיי האָבען באַלד אָנגעהויבען קלאַפען מיט דיא פליגעל און שלעפען דיא פעדים. פענק־ראַפט איז אויפגעשפרונגען מיט א "הוראה" געשריי און ער איז געלאָפען צו־כאַפען זיינע געפאַנגענע. הערבערט האָט איהם נאָכגעפאָלגט פאַטשענדיג מיט דיא הענד פון גרוים ענטציקונג. דאָס איז פאר איהם געווען א גרויסע איבער־ראַשונג, ווייל ער האָט קיינמאָל ניט געזעהן און ניט געהערט אז מען זאָל פאַנ־גען פויגלען מיט דער זעלבער מעטהאָדע וויא מען פאַנגט פיש.

פענקראַפט האָט דעם יונגען הערבערט ערקלערט, אז דאָס איז ניט דאָס ערשטע מאָל וואָס ער האָט בעוויזען אזא קונץ; אז ער האָט עס שוין איינינע מאָל פּראַקטיצירט און עס איז איהם שטענדיג געלונגען. אָבער ער האָט דערביי מודה געווען, אז דיעזע ערפינדונג איז ניט זיינע אן אייגענע, זאָנדערן ער האָט עס געגאַשט פון אן אנדערען, און אין אזא לאַגע וויא זיי געפינען זיך ערשט איז זעהר נויטיג צו וויסען פון אזעלכע און עהנליכע מיטעל.

זיי האָבען דיא דריי ווילדע היהנער צוגעבונדען איינע צו דיא אנדערע און זיי האָבען בעשלאָסען צו אומקעהרען זיך צוריק צו זייער וואָהנונג. פאר'ן ערש־טען מאָל האָבען זיי מיט זייער יאגד זעהר גוט אויסגעמאכט און זיי האָבען זיך ניט געהאט צו שעהמען פאר זייערע קאָמפּאַניאָנען.

זיי זיינען געגאַנגען מיט א גלייכען וועג ניט ווייט פון טייך און ארום זעקס דעם זייגער זיינען זיי אויסגעמאַטערטע און הונגעריגע געקומען צוריק אין דיא "טשימנים".

7טעם קאַפּיטעל.

נעב קומט ניט צוריק. — א פליישיגער אבענד־ברויט. — א שרעקליכע נאכט. — דער פירכטעליכער וועטער. — קאמפף געגען ווינד און רעגען: — טאָפּ'ס גוטע בשורה. — סיירוס הארדינג געפונען. — דער חורבן אין דיא "טשימ־נים".

גידעאָן ספּילעט איז געשטאַנען אונבעוועגט ניט ווייט פון ברעג ים מיט פערלעגטע הענד. בעזאָרגט האָט ער געקוקט אויף'ן וואסער און אויף'ן הימעל וואָס האָט אָנגעהויבען בעדעקט ווערען מיט א דיקען, געדיכטען וואָלקען, וועל־כער איז שנעל געפלויגען פון מזרח זייט און האָט יעדע וויילע פערנומען א גרע־סערען טהייל פון האָריזאָנט. דער ווינד וואָס האָט שוין א גאנצען טאָג גע־בלאָזען, איז ערשט זעהר פיעל שטארקער געוואָרען און אלע צייכענס האָבען בעוויזען, אז א בייזער שטורם וועט קירצליך אויסברעכען.

ווען דיא צוויי זיינען געקומען פון זייער יאגד, איז הערבערט אריין אין זייער פעלזען־וואָהנונג, וועהרענד פענקראַפט איז צוגעגאַנגען צום רעפּאָרטער, וועלכער איז געווען אזוי פערטראכט, דאָס ער האָט ניט בעמערקט, אז יעמאנד שטעהט נעבען איהם.

— מיר וועלען היינט האָבען א פאסקודנע נאכט, הערר ספּילעט — האָט דער מאַטראָז געזאָגט — פיליכט א רעגען־שטורם וועלען מיר האָבען.

דער רעפּאָרטער האָט זיך אומגעקוקט און דערזעהן זיין קאָמפּאַניאָן. אָבער

אַנשטאָט צו זאָגען איהם עטוואָס וועגען דעם ערוואַרטעטען שטורם, האָט ער איהם גאָר געפרעגט:

— זאָגט מיר, וויא ווייט פון ברעג איז אונזער באַלון געווען, ווען דיא וועללען האָבען אונזער פריינד הארדינג פערטראָגען?

פענקראָפט האָט אזא פראַגע ניט ערוואַרטעט. ער האָט זיך דארום א קורצע ווײַלע בעדענקט און דאַן האָט ער געענטפערט:

— אומגעפעהר צוויי קייבעלס. מעהר זיכער ניט.

— אָבער וואָס איז דיא לענג פון א קייבעל? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— אומגעפעהר הונדערט און צוואַנציג קלאַפטער, אָדער זעקס הונדערט פוס.

— אויב אזוי — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איז סיירוס הארדינג פערשוואונדען געוואָרען ערגיץ ניט זעהר ווייט פון ברעג.

— עס שיינט אזוי — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען.

— און זיין הונד איז מסתמא דאָרט וואו ער, הארדינג, איז.

— וואהרשיינליך.

— וואָס מיך וואונדערט איז: וויבאַלד מיר מוזען צוגעבען, אז אונזער קאַמפּאַניאָן און זיין הונד זיינען דערטרונקען געוואָרען, הײַנט וויא קומט עס וואָס זייערע קערפּערס זיינען ניט ארויסגעוואָרפען געוואָרען אויף'ן ברעג?

— און מיך וואונדערט עס וועניג. אין אזא ברויזענדען ים קען זיין אז דיא כוואַליעס האָבען זיי פערטראָגען ערגיץ ווייט, אָדער זיי זיינען ארויסגעשליידערט געוואָרען אויף דער יבשה גאַנץ ווייט.

— אָבער דענקט איהר אויף זיכער, אז אונזער פריינד איז אומגעקומען?

— האָט ספּילעט ווידער געפרעגט.

— יא, דאָס איז מיין מיינונג! — האָט דער מאַטראָז געענטפערט.

— און מיר פאַלען נאָך אריין ספקות אין מיין קאָפּ — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — דאָס פערשווינדען פון אונזער פריינד מיט זיין הונד קומט מיר פאָר זעהר זאָנדערבאַר און אָפטמאָל פליהט מיר דורך א געדאַנק, אז זיי לעבען ערגיץ.

— איך וואָלט זעהר געוואָלט אז איך זאָל אויך קענען דענקען וויא איהר, הערר ספּילעט — האָט פענקראָפט געזאָגט מיט בעדויערען — ליידער אָבער בין איך כמעט אזוי וויא איבערצייגט, אז אונזער פערשוואונדענער חבר איז שוין לאַנג טויט.

מיט דיעזע ווערטער איז דער מאַטראָז אריין אין זייער וואָהנונג. הערבערט האָט נור וואָס געהאט צוגעלעגט האָלץ אויף'ן פייער און דיא פלאַמען האָבען זיך לוסטיג געהויבען און בעלויכטען דיא פעלזען-צימערען ארום און ארום.

פענקראָפט און הערבערט האָבען זיך באַלד גענומען פערפערטיגען א

מאָהלצייט. דיא קאָוראָוקוסען, וואָס זיי האָבען געבראַכט פון זייער געיעג, האָבען זיי בעשלאָסען צו איבערלאָזען אויף מאָרגען און דערווייל האָבען זיי אָב־געפליקט א פּאָר פון דיא ווילדע היהנער, האָבען זיי ארויפגעשטעקט אויף א שטעקען און געבראָטען אויף׳ן פייער.

עס איז שוין געוואָרען זיעבען דער זייגער און נעב איז נאָך אלץ ניט געקומען. פּענקראָפט איז דערפון זעהר אונרוהיג געוואָרען. ער האָט שטארק מורא געהאט אז מיט׳ן ניגער האָט א סיבה געטראָפען אין דער אונבעוואוסטער לאנד, אָדער דער אונגליקליכער האָט פיליכט אויס פערצווייפלונג זיך אליין בייזעס געטהאָן. אָבער הערבערט האָט פון נעב׳ס אָבוועזענהייט אנדערש געדרונגען. נאָך זיין מיינונג איז דעם ניגער׳ס פערזאמען זיך געוועזן א גוטער סימן, אז ער האָט געפונען א שפּור צום פערשוואונדענעם קאַפּיטאַן און ער וויל זיך ניט אומקעהרען ביז ער וועט איהם געפינען.

— מעגליך — האָט הערבערט געזאָגט — אז נעב האָט ערגיץ בעמערקט טריט פון מענשען, מעגליך אז ער האָט געהערט א קול פון זיין ווירטה אָדער פון הונד, אָדער פיליכט האָט ער שוין געפונען זיין ווירטה אין א קראנקען אָדער שוואכען צושטאנד און ער וויל איהם אליין ניט איבערלאָזען.

וועהרענד הערבערט האָט געזאָגט זיין מיינונג איז ספּילעט אויך אריינ־געקומען. ער האָט דעם אינגעל׳ס ווערטער אויסגעהערט און ער איז געוועזן אביסעל איינפערשטאנען מיט איהם. ער האָט אָבער צוגעגעבען נאָך א מיינונג, דאָס עס קען זיין, אז דער ניגער איז ערגיץ פערגאנגען צו ווייט און ער האָט נאָך קיין צייט געהאט צוריק צו קומען.

הערבערט האָט פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען אלע געהן בעגעגענען דעם ניגער, פיליכט האָט ער עפּעס גוטע נייעס פאר זיי. אָבער פּענקראָפט איז געוועזן מיט דער מיינונג, אז דאָס איז אן אומזיסטע ארבייט, ווייל זיי ווייסען דאָך ניט וואו נעב איז און אין אזא פינסטערע נאכט און אין אזא שלעכטען וועטער וועלען זיי איהם ניט געפינען. ער האָט דארום געראטהען צו ווארטען ביז מאָרגען. גידעאָן ספּילעט איז אויך געוועזן מיט דער זעלבער מיינונג. הער־בערט האָט זיין פּראָיעקט געמוזט אויפגעבען, אָבער צוויי גרויסע טרעהרען זיינען ארונטערגעפאלען פון זיינע אויגען.

ספּילעט האָט דעם אינגעל אומגעארמט און ליעבליך געדריקט צו זיין ברוסט.

אונטערדעסען איז דער וועטער געוואָרען פיעל ערגער. א פירכטליכער ווינד האָט זיך אויפגעהויבען, דיא וועללען פון ים האָבען געקאָכט, געררוישט און האסטיג געקלאפּט דיא פעלזען־ברעגען. דער זאמד איז געטראָגען געוואָרען פון ווינד אזוי וויא א געדיכטע מאסע און עס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא מען זאָל פון דער הויך אויסשיטען טויזענדע זעק זאמד מיט אמאָל. דער וועטער

פון יענער נאכט האָט זיי דערמאָהנט אָן דעם וועטער פון דער נאכט, ווען זיי זיינען אין לופט־באַלון אנטלאָפען פון ריטשמאָנד. באַלד נאָכדעם האָט אָנגע־הויבען גיסען א שלאַגס רעגען. דאָס וואסער אין טייך ביי דיא "טשימנים" האָט זיך אויפגעהויבען העכער און העכער און דער שטראָם האָט אָנגעהויבען רוישען, אז דיא לייטע זיינען שיער פערטויבט געוואָרען.

אָבער ערגער פון אַלעס איז געווען, וואָס דער ווינד האָט דעם רויך פון דעם פייער געטריבען צוריק פון דיא עפענונגען אין דער הויך און דיא צי־מערען פון דיא פערוואָרפענע זיינען אָנגעפילט געוואָרען מיט רויך, איינפאך דערשטיקט צו ווערען. פענקראָפט האָט קוים געענדיגט בראָטען דיא עופות און זיי האָבען מעהר קיין האַלץ ניט צוגעלעגט אויף'ן פייער. זיי האָבען בלויז איינינגע האַלאָוועשקעס פערשאַרט אין דיא אש, אום עס זאָל זיי דיענען אויף שפּעטער אויפצובלאָזען א נייעם פייער און פאַרלויפיג זיינען זיי פערבליבען אין דער פינסטער.

עס איז שוין געווען אכט אוהר און נעב איז נאָך אַלץ ניט געקומען. אין בעסטען פאַל, האָבען דיא דריי חברים גערעגנקט, קען דאָך א מענש ניט געהן אין אזא וועטער, און אויב אפילו ער איז שוין געווען אויף'ן וועג צו דיא "טשימנים" אָדער זאָגאר נאָהענט פון זייער שוץ־אָרט, האָט ער זיך אויך געמוזט פערשטעקען ערגיץ אין א הייהל אָדער אונטער א פעלזען און איבערוואַרטען דעם שטורם. וועגען געהן זוכען איהם איז שוין דאַמאָלס קיין רייד ניט געווען.

זיי זיינען אַלע דריי געווען הונגעריג און מיעד און זיי האָבען דיא געבראָ־טענס געגעסען מיט גרויס אַפּעטיט. עס האָט ווירקליך זעהר גוט געשמעקט און זיי האָבען פון דיעזען ערשטען פליישיגען מאָהלצייט שטארק הנאה געהאַט.

נאָך'ן עסען איז יעדער פון זיי אוועק אויף זיין נאכטלעגער, וואו ער האָט געגעכטיגט דיא פאָריגע נאכט, און זיך געלעגט אָברוהען. אין דרויסען איז דער וועטער געוואָרען נאָך שרעקליכער וויא פריהער, און וויא מיעד דיא דריי עלענדע זיינען געווען, האָבען זיי ניט געקענט איינשלאָפען. עס האָט זיך זיי אויסגעוויזען, אז דער גאנצער פעלזען־באַרג וועט אויסגעריסען ווערען פון דעם בייזען ווינד. עס האָט זיך זיי יעדע ווײַלע געדאַכט, אז דיא "טשימנים", דיא גרויסע שטיי־נער, וואָס זיינען אָנגעלעגט איינע אויף דיא אנדערע, פאַלען איין און זיי האָבען געציטערט מיט אַלע גליעדער, אז זיי זאָלען ניט דער'הרג'עט ווערען און דיא ווענד און דער דאך פון זייער וואָהנונג זאָלען ניט פערבלייבען אַן אונבעוואוסטער מאָנומענט אויף זייער קבר.

אָבער דער באַרג שטיינער וואָס האָט געבילדעט דיא "טשימנים" איז גע־ווען פעסט געגנוג. דיא נאטור האָט דיא פעלזען־הייהלען אזוי געבויט אז זיי זאָ־לען ניט קענען איינפאַלען און זאָלען ווידערשטעהן דעם גרעסטען שטורם. עס האָט זיך אויסגעוויזען אז דיא פעלזען טרייסלען זיך, אָבער אין אמת'ען זיינען

זיי געלעגען גאנץ פעסט און מען האָט ניט געדארפט מורא האָבען פאר אן אונגליק.

פענקראָפט, וועלכער איז געלעגען ביים פייער־פלאַץ, וואו דיא האָלאָוועשקעס האָבען געגליהט אין דיא אש, האָט געהערט וויא שטיינער זיינען ארונטערגעפאלען פון שפיץ בארג. מאנכע פון זיי האָבען זיך פערקייקעלט און מאנכע זיינען צושמעטערט געוואָרען. ער האָט א פּאָר מאָל ארויסגעקוקט דרויסען. ער האָט געדענקט פּיליכט וועט זיין גלייכער פאר איהם און פאר זיינע חברים צו פערלאָזען זייער שוץ־אָרט, אָבער ער האָט זיך איבערצייגט אז דאָס איז אונמעגליך און ער האָט זיך צוריקגעקעהרט אויף זיין אָרט.

דער יונגער הערבערט איז ענדליך אנשלאָפען געוואָרען. דער שלאָף האָט אויך בעזיעגט דעם מאטראָז, בלויז גידעאָן ספּילעט איז פערבליבען וואכענדיג. איהם האָט קיין שלאָף ניט גענומען, אָבוואָהל ער איז זעהר גערן געווען איבערצושלאָפען דיא שרעקליכע און פירכטליכע צייט. ער איז געלעגען מיט פערמאכטע אויגען, האָט זיך געדרעהט פון איין זייט אויף׳ן אנדערען, אָבער ער האָט פאר קיין פאל ניט געקענט איינשלאָפען זאָגאר אויף א ווײַלע און פערשיידענע געדאנקען האָבען געעגבערט זיין מח. איבערהויפּט האָט ער געטראכט וועגען נעב׳ס פערזאמען זיך און ער האָט קיין בעשטימטען ענטפער דערויף ניט געפונען.

דיא נאכט האָט זיך לאנגזאם געצויגען. עס איז שוין געווען בלויז צוויי שטונדען צו טאָג און דער רעפּאָרטער איז נאָך אלץ ניט איינגעשלאָפען. דער מאטראָז אָבער איז געשמאק געשלאָפען. אָבער פלוצלינג האָט איהם יעמאנד א שטארקען טרייסעל געטהאָן, ער האָט זיך אויפגעכאפּט א צושראָקענער און אויסגעשריען:

— וואָס האָט פּאסירט? וואָס איז געשעהן?

דער רעפּאָרטער האָט זיך צוגעבויגען צו איהם און געזאָגט מיט העכסטע איבערראשונג:

— הערט זיך צו, פענקראָפט, הערט זיך צו!

פענקראָפט האָט אָנגעשטרענגט זיינע אויערען, אָבער ער האָט קיין זאך אויסער דעם גערויש פון שטורם ניט געהערט.

— דאָס איז דער ווינד — האָט דער מאטראָז געזאָגט — וואָס זיינט איהר אזוי איבערראשט, הערר ספּילעט?

— ניין — האָט ספּילעט געענטפערט — דאָס איז ניט דער ווינד. הערט זיך צו בעסער. מיר דאכט אז איך האָב געהערט —

— וואָס?

— דאָס בילען פון א הונד!

— דאָס בילען פון א הונד? — האָט פענקראַפט אויסגעשריען און איז אויפגעשפרונגען פון זיין נעלעגער.

— יא, דאָס בילען פון א הונד.

— דאָס קען ניט זיין! דאָס איז אונמעגליך! אין דעם גערויש פון דעם שטורם קען מען ניט הערען א הונד׳ס קול.

— שווייגט, הערט זיך צו! — האָט דער רעפּאָרטער נאָך מעהר איבער־ראשט אויסגערופען.

פענקראַפט האָט זיך ווידער אמאָל גוט צוגעהערט און ער האָט ווירקליך געהערט א קול וואָס האָט אויסגעוויזען אזוי וויא דאָס בילען פון א הונד.

— נו, וואָס זאָגט איהר יעצט? — האָט ספּילעט געפרעגט אָנכאַפּענדיג דעם מאַטראָז פאר׳ן האַנד.

— יא, יא, איהר האָט רעכט! — האָט דער מאַטראָז געענטפערט.

— דאָס איז טאָפּ! דאָס איז טאָפּ! — האט אויסגעשריען הערבערט, וועל־כער האָט זיך נור וואָס אויפגעכאַפּט.

אלע דריי זיינען באלד צוגעלאָפען צו דיא עפענונג פון זייער פעלזען־הויז. זיי האָבען זיך געוואָלט ארויסכאַפּען דרויסען, אָבער דער שטאַרקער ווינד האָט זיי צוריק געטריבען און זיי האָבען ניט געקענט ארויסגעהן. עס איז זיי אָנגע־קומען זעהר שווער ביז ענדליך זיינען זיי דאָך אלע ארוים דרויסען און זיי זיינען געבליבען שטעהן אָנגעשפּאַרט צום וואַנד. אָבגעהן א טריט ווייטער איז פאר זיי אונמעגליך געווען צוליעב דעם אונגעהייער שטאַרקען ווינד. זיי האָבען זיך ארומגעקוקט אין אלע זייטען, אָבער זיי זיינען ניט אימשטאַנד געווען א וואָרט צו רעדען, אזוי איבערראשט און צוטומעלט זיינען זיי געווען. עס איז געווען שרעקליך פינסטער. דער הימעל, דיא ערד און דער ים זיינען געווען אויסגעמישט אין איין שווארצע מאַסע און קיין שטראַהל, קיין פונק, קיין צייכען פון ליכט האָט מען ערגיץ ניט געזעהן.

איינינע מינוט זיינען זיי אזוי געשטאַנען. זיי זיינען אויסגעווייקט געוואָרען פון רעגען, איבערגעפּראַרען פון ווינד און שיער בלינד געוואָרען פון דיא זאַמד וואָס האָט זיך געטראָגען אין דער לופט. דער גערויש פון שטורם האָט א ווייל־ע אויפגעהערט און זיי האָבען ווידער געהערט דאָס בילען פון א הונד, דיעזען מאָל פיעל דייטליכער, אָבער וויא זיי האָבען משער געווען, איז דער קול גע־קומען פון ניט זעהר ווייט.

דיא פערוואָרפענע האָבען ניט געצווייפעלט אז דאָס איז טאָפּ, וואָרום וויא קומט אַן אנדער הונד אין אזא וויסטע געגענד? אָבער טאָפּ מוז ערגיץ זיין אליין — האָבען דיא דריי פריינד ביי זיך געטראַכט — וואָרום ווען נעב וואָלט דאָרט געווען, וואָלט ער דעם הונד געבראַכט נעהענטער צו דיא "טשימנים", אום מען זאָל זיין סיגנאַל בעסער הערען. וואָס אָנבעלאַנגט צום קאַפּיטאַן

האָרדינג, האָבען זיי געדענקט, אז ענטוועדער ער ליגט מאכטלאָז, אָדער ער איז טויט. דער מאטראָז האָט א דריק געטהאָן דעם רעפּאָרטער'ס האנד. ער האָט דערמיט געמיינט אויסצודריקען, אז ער איז געפאלען אויף א קלוגע אידעע. ער איז באלד אריינגעלאָפען אין פעלזען־שטוב און אין א פּאָר מינוטען ארום איז ער צוריקגעקומען מיט א בינטעל ברענענדע ריטער אין זיין האנד.

דיא אידעע איז געווען זעהר א ריכטיגע. עס איז נויטיג געווען צו געבען א סיגנאל וויא דיא זאך זאָל ניט זיין. און וויא עס האָט זיך באלד ארויסגעוויזען האָט פענקראָפט זעהר גוט געטהאָן מיט דיעזען סיגנאל, דען דאָס בילען פון הונד איז געקומען אלע מאָל נעהענטער און נעהענטער און עס האָט ניט לאנג גערויערט ביז א הונד איז געקומען צו לויפען און איז אריין אין דיא "טשימניס". פענקראָפט, ספּילעט און הערבערט האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. הערבערט האָט באלד ארויפגעוואָרפען א הויפען טרוקענע ריטער אויף דיא גליהענדע האָלאָ־וועשקעס. דיא ריטער האָבען זיך אָנגעצונדען און עס איז ליכטיג געוואָרען.

— דאָס איז טאָפּ! — האָט דער יונג אויסגעשריען — דאָס איז דעם קאפּיטאן'ס הונד טאָפּ!

און דאָס איז ער ווירקליך געווען. אָבער וואו איז זיין ווירטה? און וואו איז נעב? דאָס האָבען דיא דריי פערוואָרפענע ניט געקענט וויסען.

עס איז אויך געווען שווער צו פערשטעהן, וויא אזוי דער הונד איז געקומען צו דיא "טשימניס", וועהרענד ער איז דאָרט פריהער קיינמאָל ניט געווען, און נאָך אין אזא פינסטערע נאכט און אין אזא שלעכטען וועטער! אָבער מעהר פון אלעס איז געווען אונפערשטענדליך וואָס טאָפּ איז ניט געווען אויסגעמאטערט, אקוראט אזוי וויא ער זאָל ערשט קומען פון א גוטע און בעקוועמע היים. הער־בערט האָט דעם הונד געגלעט און געצערטעלט און טאָפּ האָט געלעקט זיינע הענד.

— אז טאָפּ איז דאָ, וועלען מיר שוין זיין ווירטה אויך געפינען! — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.

— זאָל עס גאָט בעשערען! — האָט הערבערט זיך אָבגערופען — קומט, לאָמיר געהן. טאָפּ וועט זיין אונזער וועגווייזער.

פענקראָפט האָט ניט געהאט דאגעגען. ער האָט געפיהלט אז ער האָט דיעזען מאָל ניט געטראָפען דערמיט וואָס ער איז דורכאויס געווען מיט דער מיינונג, אז סיירוס האָרדינג וועט זיך שוין קיינמאָל ניט אָבזוכען, אָבער ער איז העכסט צופריעדען געווען וואָס ער האָט ניט געטראָפען.

— קומט, לאָמיר געהן! — האָט ער געזאָגט צו זיינע קאָמפּאניאָנען — לאָמיר ניט פערלירען קיין צייט, פיליכט דאַרף דער קאפּיטאן אונזער הילף.

רעדענדיג דיעזע ווערטער האָט ער פאָרזיכטיג פערשאַרט דיא גליהענדע האָלאָוועשקעס אין אש, אום אָנצוהאלטען פייער ביז זיי וועלען צוריק קומען,

און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן. הערבערט איז פערבליבען דער לעצטער, ווייל ער האָט איינגעבונדען אין א טיכעל א שטיקעל געבראָטענע פלייש וואָס איז פערבליבען פון זייער אבענד־מאָהלצייט און עס מיטגענומען, פיליכט וועט מען עס דארפען צו ערקוויקען דעם אינזשיניר אָדער זיין טרייען דיענער, וועלכער איז שוין זיכער אויך גוט אויסגעהונגערט. טאָפּ איז געגאנגען פאָראויס און האָט אלע ווײלע א שטילען ברום געטהאָן, אום דיא לייטע וואָס האָבען איהם נאָכ־געפאָלגט זאָלען איהם ניט פערלירען און ניט אראָבגעהן פון וועג.

דער שטורם האָט נאָך געבושעוועט אזוי וויא פריהער, פיליכט נאָך שטאר־קער. עס איז געווען שטאָק פינסטער און דיא דריי וואנדרערער האָבען זאָגאר איינע דיא אנדערע ניט געקענט זעהן. וויא עס האָט זיך צו זיי געגומען קרעפּ־טען צו געהן אין אזא וועטער, האָבען זיי אליין ניט געקענט פערשטעהן. זיי האָבען נאָכגעפאָלגט דעם הונד טריט ביי טריט. זיי זיינען געווען זיכער אז אין אזא פאל קען מען זיך אויף א הונד פערלאָזען און ער וועט זיי געוויס ברייננגען צום ריכטיגען פּלאַץ. זיי האָבען געהענדיג א וואָרט ניט גערעדט איינער צום אנדערען, צוליעב דעם שטארקען ווינד וואָס האָט געבלאָזען אין זייערע פּנים׳ער און זיי האָבען איינפאך זייערע מיילער ניט געקענט עפענען.

אָבער דיא נאטור האָט וואהרשיינליך מיטלייד געקראָגען מיט דיא דריי פערוואָרפענע און דער ווינד האָט זיך אָבגעדרעהט און האָט געבלאָזען אין זייערע רוקענס. דאָס האָט זייער גאנג פיעל לייכטער געמאכט; ערשטענס, האָט זיך דער זאמד ניט געטראָגען אין זייערע אויגען; און צווייטענס, האָבען זיי זיך ניט געדארפט אזוי פיעל אָנשטרענגען. אין גאנצען בעקוועם איז זיי אָבער ערשט אויך ניט געוועז, ווייל דער ווינד האָט זיי געשטופּט און זיי האָבען גע־מוזט לויפען, ניט געהן. אָבער דיא האָפנונג צו געפינען זייער פערשוואונדענעם קאָמפּאניאָן האָט זיי געשטארקט און געגעבען קרעפטען צו לויפען איבער דער מיט שטיינער בעדעקטער וועג.

נאָכדעם וויא זיי זיינען אריבערגעגאנגען דעם באָדען פון דעם פעלזען בארג, האָט זיך טאָפּ פערקירעוועט אָן א זייט און ספּילעט, פענקראָפט און הערבערט האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. אלע דריי האָבען זיך דאָרט געשטעלט אביסעל אָברוהען. דער זייט פון בארג האָט זיי בעשיצט פון ווינד און זיי האָבען געקענט אָבציהען דעם אָטהעם. דאָרט האָבען זיי שוין געקענט רעדען איי־נע צו דיא אנדערע, און ווען הערבערט האָט דערמאָהנט דעם נאָמען סיירוס הארדינג, האָט דער הונד איינינגע מאָל א ביל געטהאָן, אזוי וויא ער זאָל זאָגען: מיין ווירטה איז געראַטעט, מיין ווירטה לעבט.

— ער איז געראַטעט! ניט אזוי, טאָפּ? — האָט הערבערט א פּאָר מאָל איבערגעדרעדט.

און טאָפּ האָט אלס אנטוואָרט ווידער א פּאָר מאָל א ביל געטהאָן.

זיי זיינען געגאנגען ווייטער. דער פלוטה האָט זיך אויפגעהויבען און דאָס וואסער פון ים האָט געשטיגען גאַנץ הויך און איז אריבער די שטיינערנע וועגד פון ברעג. עס האָט זיך אויפגעהויבען א נייער שטארקער ווינד און די וואנדערער האָבען זיך געדארפט שטארק מאטערען נאָכצופאָלגען זייער וועג־ווייזער טאָפּ, וועלכער האָט, וויא עס האָט אויסגעזעהן, פאר׳ן ווינד קיין מורא געהאט. ביי זייער רעכטע זייט איז געווען דער ים, פון וועלכען הויכע אונענדליכע כוואליעס האָבען זיך געוואָרפען מיט אַן אונגעהייער גרויסען און פערטויבענדען גערויש און אין דער לינקער זייט איז געווען לאַנד, וועלכע זיי האָבען ניט גע־קענט זעהן אין דער פינסטער. אָבער וויא זיי האָבען זיך פאָרגעשטעלט איז דאָרט דאָס לאַנד געווען פלאַך, ווייל דער ווינד האָט געבלאָזען האסטיג און גלייך.

ארום פיער דעם זייגער בעגינען האָבען די וואנדערער אָבגעשאצט, אַז זיי זיינען שוין אָבגעגאנגען אומגעפעהר פינף מייל. די וואָלקענס האָבען ביס־לעכווייז אָנגעהויבען פונאנדערגעהן און דער רעגען האָט כמעט אין גאַנצען אויפגעהערט, אָבער דער ווינד האָט נאָך אַלץ געבלאָזען שארף אזוי וויא פריהער. פּענקראָפט, ספּילעט און הערבערט זיינען געווען אויסגעווייקט פון רעגען און זיי האָבען זעהר פיעל געליטען פון די קעלט, אָבער זיי האָבען זיך ניט בע־קלאָגט און זיי האָבען וועגען דעם א וואָרט ניט גערעדט.

ארום פינף אוהר האָט אָנגעהויבען טאָגען און מען האָט שוין געקענט בעמערקען די גראָהע וואָלקענס אונטער׳ן הימעל. אין מזרח זייט האָט זיך בעוויזען עטוואָס ליכט און מען האָט שוין געקענט זעהן די שוימיגע כוואליעס אין מער, אָבוואָהל ניט זעהר דייטליך.

אום זעקס אוהר איז שוין טאָג געווען. די דריי חברים זיינען דאמאָלס געווען אומגעפעהר זיעבען מייל פון זייער היים אין די "טשימנים". זיי זיינען געגאנגען מיט א פלאכער וועג ניט ווייט פון ברעג ים, וועלכער איז געווען אָבגעצאמט פון די טריקענים מיט פעלזען וועגד. דאָ און דאָרט האָבען זיך גע־וויזען ביימער און פון ווייטענס האָט זיך געזעהן א געדיכטער וואלד.

אין יענעם מאָמענט איז טאָפּ געוואָרען זעהר אויפגערעגט. ער איז געלאָ־פען פאָראויס, האָט זיך צוריק אומגעקעהרט און איז ווידער אנטלאָפען. עס האָט אויסגעזעהן, אַז ער מיינט עס צו געבען די מענשען א צייכען אַז זיי זאָלען שטעלען גרעסערע טריט און געהן שנעלער. דער הונד האָט זיך נאָכדעם אביסעל אָבגעדרעהט פון מעער און די לייטע האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. די געגענד איז געווען וויסט און פערלאָזען און קיין לעבעדיגע בעשעפענים איז דאָרט ניט געווען צו בעמערקען.

דער זאמדיגער באָדען פון יענע געגענד איז בעשטאנען פון קליינע און

גרעסערע בערגלעך. פון ווייטענס האָט יענע געגענד אויסגעזעהן אזוי וויא א זאמדינגער מאָדעל פון דיא שווייץ.

פינף מינוטען שפּעטער זיינען דער רעפּאָרטער און זיינע קאָמפּאניאָנען אָנגעקומען צו א גראָבען הינטער א הויכען און לאנגען בארג. דאָרט האָט זיך טאפּ אָבגעשטעלט און האָט הויך א ביל געטהאָן. ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט זיינען ארונטען אונטען אין גראָבען.

זיי האָבען דאָרט געטראָפען דעם ניגער נעב, וועלכער איז געשטאנען אויף דיא קניע נעבען דעם קערפּער פון א מאן וואָס איז געלעגען אויף א בערגעל גראָז.

דאָס איז געווען דער פערשוואונדענער אינזשיניר סיירוס הארדינג!

8טעם קאפּיטעל.

סיירוס הארדינג גערעטעט. — נעב'ס ערצעהלונג. — אונערקלערליכע שפּורען. — הארדינג'ס ערשטע ווערטער. — געטראָגען אויף א טראָג־בעטעל. — צוריק צו דיא "טשימנים". — דער חורבן אין דער וואָהנונג.

נעב האָט זיך ניט בעוועגט. ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט זיינען א היבשע ווײַלע געשטאנען אזוי וויא געלעהמט פון ערשטוינונג, דאן האָט פּענקראָפט מיט א וויינענדע שטימע געפרעגט:

— לעבט ער?

נעב האָט ניט געענטפערט. ספּילעט און דער מאטראָז זיינען בלאס געוואָרען. הערבערט האָט פערבראָכען דיא הענד און טרעהרען האָבען אָנגעהויבען פאלען פון זיינע אויגען. דער אָרימער ניגער, וועלכער איז געווען זעהר פערטרויערט האָט וואהרשיינליך ניט געזעהן זיינע קאָמפּאניאָנען און ניט געהערט וואָס פּענקראָפט האָט איהם געפרעגט.

דער רעפּאָרטער האָט זיך געשטעלט אויף דיא קניע, האָט פונאנדערגעעפענט דיא קליידער פון אונבעוועגליכען קערפּער און האָט צוגעלעגט זיין אויער צום אינזשיניר'ס ברוסט. אין דער זעלבער צייט האָט זיך נעב אויפגעהויבען. ער האָט געקוקט מיט זיינע אויגען, אָבער וויא עס האָט אויסגעוויזען, האָט ער קיינעם ניט געזעהן. אוים פערצווייפלונג איז ער אזוי וויא פּאראליזירט געווען און ער האָט כמעט פערלאָרען זיינע געפיהלען. זיין געזיכט איז אזוי פערענדערט געוואָרען, אז מען האָט איהם ניט געקענט דערקענען.

א היבשע ווײַלע האָט זיך ספּילעט צוגעהערט צו הארדינג'ס ברוסט, דאן האָט ער זיך אביסעל אויפגעהויבען און געזאָגט:

— ער לעבט! זיין הארץ קלאפּט נאָך! ער לעבט!

פּענקראָפט האָט זיך אויף צוגעבויגען צום אינזשיניר און ער האָט זיך איבערצייגט, אז זיין לעבענס־גייסט איז נאָך ניט אויסגעלאָשען. ער האָט זאָגאר בעמערקט אויף דעם בעוואוסטלאָזען׳ס באקען אז ער אָטהעמט.

אויף א בעפעהל פון רעפּאָרטער איז הערבערט אוועקגעלאָפען זוכען א ביסעל וואסער. ביי א הונדערט פוס ווייט האָט ער געפונען א שטראָם פון קלאָהרעס, דורכזיכטיגעס וואסער, וואָס איז געלאָפען דורך׳ן זאמד, אָבער ער האָט זעלבסט־פערשטענדליך ניט געהאט קיין כלי אין וואָס אָנצושעפּען א ביסעל וואסער, זאָגאר א שעל פון אירגענד וועלכען ווייך־טהיער איז דאָרט ניט געווען צו בע־קומען. דער יונג האָט איינגעטונקט זיין טאשען־טוך אין שטראָם און איז שנעל צוריק געלאָפען צום פּלאַץ וואו הארדינג איז געלעגען.

דאָס נאסע טיכעל איז גענוג געווען צו בענעצען דעם גע׳חלש׳טען׳ס ליפּען. דאָס קאלטע וואסער האָט באלד געצייגט א גוטע ווירקונג. דעם אינזשיניר׳ס ברוסט האָט זיך אָנגעהויבען הויבען און עס האָט אויסגעזעהן אז ער זאָגט עפּעס, אָבער געהערט האָט מען גאָר ניט.

— מיר וועלען איהם רעטען! — האָט דער רעפּאָרטער אויסגעשריען.

ביי דיעזע ווערטער האָט נעב אזוי וויא ערוואכט פון א לעטארגישען שלאָף. ביז יעצט האָט ער געדענקט אז זיין ווירטה איז טויט און דעם רעפּאָרטער׳ס ווערטער האָבען איהם גאָר אָבגעפרישט. ער האָט אראָבגעצויגען דיא קליידער פון זיין ווירטה, אום צו זעהן אויב ער איז פערוואונדעט, אָבער מען האָט אויף איהם קיין וואונד אָדער שלאג צייכען ניט געפונען. וויא אזוי דער אינזשיניר איז אהין געקומען און וואָס האָט איהם געבראכט צו אזא לאנגע ניט זייענדיג ערגיץ צוקלאפּט, איז געווען אונערקלערליך.

אָבער דאָס, האָבען דיא אנדערע פיער פערוואָרפענע געהאָפט, וועט זיי זייער געפונענער קאָמפּאניאָן ערקלערען, ווען ער וועט אימשטאנד זיין צו רע־דען. דיא פראגע איז ערשט געווען וויא אזוי צו רעטען זיין לעבען און וויא אזוי צו ברייננען איהם צו זיך. זיי האָבען געדענקט, אז רייבען דעם פער׳חלש׳טען וואָלט איהם גוטס געטהאָן און זיי האָבען זיך באלד גענומען צו דער ארבייט.

הארדינג האָט אָבגעלעבט. דיא טרוקענע רפואה האָט ווירקליך געהאָלפען און ער האָט אָנגעהויבען אָטהעמען שטארקער און רעגעלמעסיגער. ער איז אין אונמאכט געפאלען אויס ערשעפּפונג, אויס שוואכקייט און ווען הילף זאָל ניט געווען קומען אין צייט, וואָלט אלעס געווען פערפאלען און סיירום הארדינג וואָלט שוין אויף דער וועלט ניט געווען.

— דוא האָסט געמיינט אז דיין ווירטה איז טויט? — האָט פּענקראָפט גע־פרעגט דעם ניגער — ניט וואהר, נעב?

— יא, אזוי האָב איך געדענקט! — האָט נעב געענטפערט — און ווען

טאָפּ זאָל איך ניט געווען געפינען, וואָלט איך מיין ווירטה בעערדיגט און איך וואָלט דאָ פערבליבען אויף זיין קבר צו שטאַרבען!

און דאָס איז ווירקליך אמת געווען. ווען ספּילעט, פּענקראָפט און הער־בערט זאָלען ניט געווען אָנקומען, וואָלטען זיי פערלאָרען צוויי פון זייערע קאָמ־פּאַניאָנען, אי סיירוס הארדינג, אין זיין דיענער נעב.

דער ניגער האָט דאַן דערצעהלט וויא אזוי ער האָט זיין בעליעבטען ווירטה געפונען.

דעם פאָריגען טאָג, נאָכדעם וויא נעב האָט בעגינען פערלאָזען דיא "טשימ־נים", איז ער געגאַנגען ביים ברעג ים צו נאָרדען (צפון זייט) און איז געקומען צו א פּלאַץ, וואָס ער האָט שוין פריהער בעזוכט. ניט האָבענדיג קיינע אויס־זיכטען אז ער קען דאָרט דעם פערשוואונדענעם געפינען, האָט ער פון דעסטוועגען גענוי ארומגעזוכט יענע געגענד, פיליכט וועט ער אירגענד וואו געפינען א שטיקעל שפּור צום קאַפּיטאַן. ער האָט הויפּטזעכליך געזוכט אין דיא זאמד וויטליך פון ברעג, וואו דאָס וואסער פון מעער קומט ניט צו זאָגאר אין גרעס־טען פלוטה. וואו דער ים פליצט ארויס, האָט ער געדענקט, קען קיין שפּור ניט זיין, ווייל אויב אפילו דאָרט איז געווען צו דערקענען טריט אָדער אנדערע צייכענס פון פערשוואונדענעם האָט עס דאָס וואסער אָבגעשווענקט. געפינען זיין ווירטה א לעבעדיגען, האָט נעב ניט געדענקט. ער האָט שוין געהאט פערלאָרען זיין האָפנונג צו זעהן איהם א לעבעדיגען. אָבער ער האָט געוואָלט געפינען זיין לייכע און זיא בעערדיגען מיט זיינע אייגענע הענד.

א לאַנגע צייט האָט ער געזוכט אומזיסט. עס האָט אויסגעזעהן, אז קיין מענש האָט ווען עס איז בעטראָטען יענעם וויסטען ים ברעג, ווייל קיין צייכען אז א מענשען'ס האנד האָט דאָרט עטוואָס בעריהרט, איז ניט געווען צו בע־מערקען.

נעב האָט בעשלאָסען צו געהן אין דער זעלבער ריכטונג איינינע מייל ווייטער. ער האָט געדענקט, פיליכט האָבען דיא וועללען פון מעער פערטראָגען זיין ווירטה'ס לייכע. ער האָט געוואוסט אז א טויטער קערפּער ווערט ארויסגע־וואָרפען פון ים פריהער אָדער שפּעטער, און ער האָט געוואָלט א קוק טהאָן אויף זיין ווירטה צום לעצטען מאָל.

— איך בין אזוי אָבגעגאַנגען נאָך צוויי מייל — האָט נעב דערצעהלט — און האָב פּאָרזיכטיג, גוט געקוקט אין אלע זייטען, אָבער איך האָב צו מיין גרעסטע פערצווייפלונג אלץ קיין זאך ניט געפונען. אָבער נעכטען ארום פינף אוהר פּאַרנאַכט, האָב איך דערזעהן טריט אין דיא זאמד.

— טריט! האָט פּענקראָפט פערוואונדערט אויסגעשריען.

— יא, טריט, האָב איך דערזעהן! — האָט פּענקראָפט געענטפערט.

— האָבען זיך דיא טריט אָנגעפאנגען פון ברעג וואסער? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— ניין! — האָט נעב געענטפערט — גראדע א היבשע ביסעל ווייט פון ברעג. איך בין שיער פון זינען אראָב ווען איך האָב עס דערזעהן. דיא טריט־צייכענס אין זאמד זיינען געווען דייטליך און איך בין געווען איבערצייגט, אז דאָס זיינען טריט פון א מענשען. איך בין מיט דעם סליאד פון דיא טריט געגאנגען אומגעפעהר א פיערטעל מייל. איך בין ניט געגאנגען, נור געלאָפען און איך האָב שטרענג אכטונג געגעבען אז איך זאָל דעם שפור ניט פערלירען. אביסעל שפּעטער, ווען עס איז שוין פינסטער געוואָרען האָב איך דערהערט דאָס בילען פון א הונד. דאָס איז געווען טאָפּ, וועלכער האָט מיך אהער געבראכט צו מיין טהייערען ווירטה.

נעב האָט ווייטער דערצעהלט, אז ווען ער האָט זיין ווירטה געפונען ליגענדיג אונבעוועגט אין גראָבען האָט ער איהם פּרובירט מינטערען. ער האָט איהם געדריקט, געריבען און געטהאָן אלעס מעגליכע, אָבער ער האָט אין איהם קיין פונק לעבען ניט בעמערקט און ער איז שיער געשטאָרבען פון הארץ־וועהטאָג. פריהער האָט ער געוואונשען אז ער זאָל כאָטש געפינען דעם פערשוואונדענעם א טויטען, אָבער נאכהער האָט ער איהם געוואָלט זעהן א לעבעדיגען. אָבער וויא אזוי? אז דער אונגליקליכער ליגט אזוי וויא א שטיק האָלץ און זיינע אלע געליעדער זיינען פערגליווערט, אָבגעשטאָרבען! עס איז איהם בלויז פערבליבען אָבצוגעבען זיין בעליעבטען ווירטה זיין לעצטען כבוד, ניט לאָזען זיין טויטען קערפּער וואלגערן זיך און בעערדיגען איהם. אָבער דיא איבעריגע דריי חברים — האָט ער געדענקט — ווילען דאָך געוויס אויך א קוק טהאָן אויף זייער קאָמפּאניאָן צום לעצטען מאָל און ער האָט דארום בעשלאָסען צו שיקען דעם הונד רופען זיי. דער ניגער האָט געוואוסט, אז טאָפּ איז זעהר קלוג און געשיקט און ער איז געווען זיכער אז ער וועט דיא שליחות ערפילען. ער האָט אייניגע מאָל דערמאָהנט דעם נאָמען פון רעפּאָרטער, ווען טאָפּ האָט בעסער געקענט וויא דיא אנדערע צוויי. דערביי האָט ער דעם הונד אָנגעצייגט מיט'ן האנד צו זידען (דרום זייט) און טאָפּ האָט פערשטאַנען, אז ער האָט צו לויפען אין יענע ריכטונג און אויפזוכען גידעאָן ספּילעט. טאָפּ האָט אזוי געטהאָן, און אויסגעלאָזט האָט זיך אז ער האָט דיא דריי פערזאָן געבראכט ניט צו זיין ווירטה'ס בעערדיגונג, זאָנדערן צו זיין רעטונג.

נעב'ס קאָמפּאניאָנען האָבען אויסגעהערט זיין ערצעהלונג און זיי האָבען זיך ניט געקענט אָבוואונדערען וויא אזוי סיירוס הארדינג האָט זיך געראַטעוועט פון דעם ברויזענדען ים און וויא אזוי ער איז אין יענעם גראָבען געקומען פאָלשטענדיג אונבעשעדיגט.

— אלזאָ, נעב — האָט דער רעפּאָרטער צו איהם געזאָגט — איז ניט דוא האָסט דיין ווירטה געבראכט אין דיזען פּלאַץ?

— ניין, ניט איך! — האָט דער ניגער געענטפערט.

— ער איז וואהרשיינליך אליין אהער געקומען — האָט זיך פּענקראָפט אבגערופען.

— געוויס אזוי — האָט ספּילעט בעשטעטיגט — וויא קען דען אנדערש זיין?

וויא אזוי דיא זאך איז געשעהן האָט נאטירליך בלויז דער אינזשעניר אליין געקענט ערקלעהרען און מען האָט געמוזט ווארטען ביז ער וועט אימשטאנד זיין דאָס צו טהאָן.

הארדינג'ס רעטער האָבען איהם נאָך א ביסעל געריבען און מעהר דער־ווארעמט זיין בלוט. דער בעוואוסטלאָזער האָט אָנגעהויבען בעוועגען זיין האנד און נאָכדעם זיין קאָפּ.

נעב האָט זיך צו איהם צוגעבויגען, האָט איהם א קוש געטהאָן אין שטע־רען און האָט צו איהם גערעדט, אָבער דער אינזשיניר האָט ניט געהערט. ער האָט אָבגעלעבט, אָבער זיינע געפיהלען האָט ער נאָך ניט בעקומען. זיינע אויגען זיינען אויך געווען געשלאָסען און ער האָט גאָר ניט געוואוסט וואָס ארום איהם טהוט זיך.

מעהר האָבען דיא פיער פּערזאָן גאָר ניט געקענט טהאָן פאר זייער געפו־נענעם חבר. ווארימקייט וואָלט פאר איהם זעהר גוט געווען. ווען מען לעגט איהם אוועק נעבען א פייער, וואָלט ער זיך דערווארעמט און ער וואָלט מעהר צו זיך געקומען. אָבער וואו האָבען זיי דאַרט געקענט שאפען פייער? ווען זיי וואָלטען געווען מיטברייננגען דיא איבערגעבריענטע לייוואנד וואָלטען זיי עס געקענט אָנצינדען דורך א פונק, וואָס זיי וואָלטען ארויסגעצויגען קלאפענדיג א שטיין אָן א שטיין. אָבער זיי האָבען יענע לייוואנד ניט מיטגעבראכט און קיין שוועבעלע האָט קיינער פון זיי ניט געהאט. זיי האָבען דורכגעזוכט דעם אינזשיניר'ס קליידער־טאשען און מעהר וויא א זייגעריל האָבען זיי ביי איהם ניט געפונען. זיי האָבען אלזאָ קיין אנדער ברירה געהאט וויא אוועקטראָגען דעם בעוואוסטלאָזען צו זייער וואָהנונג אין דיא "טשימנים", וואו זיי האָבען פייער, און דאָס מוז געטהאָן ווערען אזוי שנעל וויא מעגליך.

אונטערדעסען האָט דאָס קאַלטע וואסער, וועלכעס זיי האָבען פון דער נאַ־סער טיכעל נאָך אמאָל אריינגעטריפט אין אינזשיניר'ס מויל, אויף איהם גוט געווירקט, בעסער און שנעלער וויא זיי האָבען ערווארטעט. זיין געזיכט האָט בעקומען אן אנדער געשטאַלט און זיין בעוואוסטזיין האָט זיך צו איהם א היבשע ביסעל אומגעקעהרט. פּענקראָפט האָט געדענקט, אז עס וואָלט ניט גע־שאדט איינצוגעבען דעם קראנקען אייניגע טראָפּענס זאפט פון דיא געבראָטענע

פלייש, וואָס הערבערט האָט מיטגענומען פון זייער היים. ער האָט עס געזאָגט זיינע חברים און זיי האָבן דערצו איינגעשטימט. הערבערט האָט באַלד דער־לאַנגט דיא שטיקעל פלייש און פענקראָפט האָט אויסגעדריקט אביסעל זאַפט אין אינזשיניר׳ס מויל. דער מאַן האָט באַלד דיא אויגען געעפענט.

דער רעפּאָרטער און נעב האָבען זיך איינגעבויגען איבער דעם אָבגעמיג־טערטען און זיי האָבען איהם אריינגעקוקט אין דיא אויגען.

— מיין ווירטה, מיין ווירטה! — האָט נעב געשריען אויסער זיך פון פרייד.

הארדינג האָט שוין דיעזען מאָל געהערט זיין דיענער׳ס שטימע און ער האָט זאָגאר דערקענט אלע זיינע חברים. ער האָט אָנגענומען נעב׳ס און ספּי־לעט׳ס הענד און ער האָט זיי שוואַך געדריקט. זיינע ליפּען האָבען זיך אָנ־געהויבען בעוועגען און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען פון איהם דייטליך געהערט דיא ווערטער:

— אן אינזעל אָדער א קאָנטינענט?

— זאָלען אייך, קאַפּיטאַן, ניט קימערען אזעלכע זאכען! — האָט פענק־ראָפט אויסגעשריען — מיר האָבען נאָך צייט צו רעדען דעריבער. פאָרלוי־פיג ליגט עס אונז ניט אין זינען און מיר זיינען צופריעדען אבי איהר לעבט.

הארדינג האָט א שאָקעל געטהאָן מיט׳ן קאָפּ און איז אזוי וויא איינ־געשלאָפען.

דיא פיער קאָלעגען זיינען צופריעדען געווען וואָס זייער פינפטער קאָלעגע איז אנשלאָפען געוואָרען. זיי האָבען געגלויבט אז דאָס וועט איהם קיין שלעכ־טעס ניט טהאָן און דאָס וועט איהם נאכהער מעהר אָבפרישען. זיי האָבען דער־ווייל גענומען מאכען פאָרבערייטונגען צו טראנספּאָרטירען דעם אינזשיניר אין א בעסערען און בעקוועמערען פּלאַץ. נעב, הערבערט און פענקראָפט זיינען אוועק צו א נאָהענטען בארג אויף וועלכען עס זיינען געשטאַנען אייניגע דארע בוימער. אויף׳ן וועג האָט דער מאַטראָז אייניגע מאָל ווידערהאָלט דעם אינזשיניר׳ס ווערטער: „אן אינזעל אָדער א קאָנטינענט?” ער האָט זיך ניט געקענט אָב־וואונדערען וואָס זייענדיג אין אזעלכע אומשטענדען, פיליכט מעהר טויט וויא לעבעדיג, ליגען דעם קאַפּיטאַן אין זינען אזעלכע נארישקייטען!

זיי זיינען אָנגעקומען אויף׳ן שפּיץ פון בארג. פענקראָפט און זיינע בע־גלייטער האָבען זיך גענומען צו דער ארבייט צו מאכען א טראָג־בעטעל אויסצוטראָגען זייער שוואכען קאָמפּאַניאָן. און דיא ארבייט האָבען זיי געמוזט טהאָן מיט זייערע נאקעטע הענד, ווייל קיין ווערקצייג האָבען זיי דאָך ניט געהאַט. דיא בוימער זיינען אפילו געווען דארע, דאָך איז זיי גאַנץ שווער אָנגעקומען ביז זיי איז געלונגען אָבצוברעכען אזעלכע צווייגען, פון וועלכע זיי זאָלען קענען מאכען דאָס טראָג־בעטעל.

אָבער זיי האָבען עס ענדליך געמאכט און אין פיערציג מינוטען ארום איז דיא בעטעל געווען פערטיג. זיי האָבען אויף איהר פערשפרייט גראָז און בלעטער, און ווען זיי זיינען געקומען צוריק צו סיירוס הארדינג און דעם רעפּאָרטער, וועלכער האָט איהם געהיט, איז שוין געווען צעהן דער זייגער אין דער פריה.

הארדינג האָט זיך נור וואָס אויפגעכאפּט פון שלאָף, אָדער, בעסער געזאָגט, פון דיא בעוואוסטלאָזיגקייט אין וועלכע זיי האָבען איהם געפונען. זיין געזיכט האָט בעקומען א מעהר רויטליכען קאָליר. ער האָט זיך אביסעל אויפגעהויבען, האָט זיך ארומגעקוקט, אזוי וויא ער זאָל זיך אליין פרעגען: וואו בין איך דאָ אין דער וועלט?

— וועט איך ניט שווער זיין אויסצוהערען מיך? — האָט איהם דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— יא, איך קען אייך אויסהערען — האָט דער אינזשיניר שוואך געענטפערט.

— מיין מיינונג איז — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען — אז קאפּיטאן הארדינג וועט אייך בעסער קענען אויסהערען, ווען מיר וועלען איהם איינגעבען נאָך אביסעל נאהרונג.

אין יענעם מאָמענט איז דער יונגער הערבערט צוגעלאָפען נעהענטער צום ברעג מעער און האָט געבראכט איניגע פרישע שעל־פיש.

— אביסעל זאפט פון שעל־פיש און אביסעל פלייש־זאפט — האָט פּענקראָפט געזאָגט צום קאפּיטאן — וועט אייך קרעפטיגען און איהר וועט אימשטאנד זיין אויסצוהערען דעם הערן ספּילעט און איהם זאָגען וואָס איהר וועט דארפען.

הארדינג האָט איינגעשלונגען אביסעל נאהרונגס זאפט וואָס מען האָט איהם אריינגעדריקט אין מויל און ער איז פיעל קרעפטיגער געוואָרען. דיא איבעריגע פיער פּערזאָן, וועלכע זיינען געווען טויט הונגעריג, האָבען געגעסען אביסעל שעל־פיש און זיי האָבען עטוואָס דעם הונגער פערטריבען.

— ווייסט איהר, קאפּיטאן — האָט דער מאטראָז זיך אָבגערופען — אז מיר האָבען א הויז ארונטער נאָך זידען? א הויז איינגעריכטעט מיט צימערן, מיט בעטען און מיט א פייער־פּלאץ. מיר האָבען דאָרט אויך א שפּייז־קאמער מיט פויגלען און אייער צום עסען. מיר האָבען דאָ פערפערטיגט א טראָג־בעט און זאָבאלד איהר וועט פיהלען אביסעל קרעפטיגער וועלען מיר אייך אהיים אוועקטראָגען.

— איך דאנק אייך, מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — ווארט נאָך א שטונדע אָדער צוויי און איהר וועט מיך קענען נעהמען אין אייער וואָהנונג. אצינד רעדט, הערר ספּילעט.

דער רעפּאָרטער האָט איהם דערצעהלט אז זיי געפינען זיך אין א וויסטע,

אויב זיי זיינען אויף אן אינזעל אָדער א קאָנטינענט (א גרויסע שטיק לאנד אָדער א וועלט-טהייל), ווייסען זיי ניט. ער האָט איהם ווייטער דערצעהלט אלעס וואָס מיט זיי האָט פאסירט פון דער צייט וואָס זיי זיינען ארויסגעשליידערט געוואָרען אויף'ן ברעג ביז דעם מאָמענט ווען זיי האָבען איהם געפונען און וויא אזוי טאפ איז געווען דער שליח צו זיין רעטונג.

— אָבער האָט איהר מיך ניט אויפגעהויבען ביים ברעג ים? — האָט הארדינג געפרעגט מיט א שוואכע שטימע.

— ניין! — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— ניט איהר האָט מיך געבראכט אין דיעזען גראָבען?

— ניין.

— וויא ווייט איז דיעזער גראָבען פון מעער?

— אומגעפעהר א מייל — האָט פענקראָפט געענטפערט — און מיר קענען ניט פערשטעהן וויא אזוי איהר זיינט אהער געקומען.

— מיך וואונדערט עס אויך — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — עס איז א זאָנדערבארע געהיימניס!

— אָבער — האָט דער מאטראָז געפרעגט — קענט איהר אונז זאָגען, קאַפּיטאן, וואָס מיט אייך האָט פאסירט נאָכדעם וויא איהר זיינט ארויסגעשליידערט געוואָרען פון ים?

הארדינג האָט זיך פערטראכט. ער האָט זיך אָנגעהויבען דערמאָהנען וואָס מיט איהם איז געשעהן און אזוי ווייט וויא ער האָט זיך געקענט עראינערען האָבען איהם דיא כוואליעס ארויסגעריסען פון נעץ פון באלון אומגעפעהר א האלבע מייל ווייט פון ברעג. ער האָט זיך געלאָזט שווימען און פּלוצלינג האָט ער דערפיהלט עפּעס א לעבעדיגע בעשעפּעניס נעבען איהם. דאָס איז געווען זיין הונד טאפ, וועלכער האָט איהם געהאלטען פעסט ביי זיינע קליידער און איהם געהאָלפען קעמפּפען געגען דיא בייזע כוואליעס. ענדליך אָבער איז ער געזונקען צוזאמען מיט זיין טרייען הונד, און וואָס עס איז געשעהן ווייטער ביז דעם מאָמענט ווען ער האָט זיך אויפגעכאפּט פון זיין בעוואוסטלאָזיגקייט, האָט ער ניט געוואוסט. ער האָט אזוי דערצעהלט פאר זיינע פריינד און זיי זיינען העכסט איבערראשט געוואָרען.

— אָבער, הערר קאפּיטאן — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — דיא וועללען האָבען אייך דאָך זיכער ניט פערשליידערט אהער. איהר זיינט דאָך געווים ארויסגעוואָרפען געוואָרען אויף'ן ברעג און ביז דיעזען פּלאץ האָט איהר א שפּאציר געמאכט. נעב האָט דאָך אייך אויפגעזוכט נאָך צייכענס פון טריט וואָס ער האָט ענטדעקט אין זאמד.

— טריט! — האָט הארדינג איבערראשט אויסגערופען — בין איך אליין געגאנגען אָדער אימעצער האָט מיך אהער געבראכט? דאָס איז מיר זעהר שווער

צו גלויבען, ווייל איך הויב ניט אָן צו געדענקען קיין זאך. זאָג מיר, נעב, האָסט דוא ווירקליך ענטדעקט מענשען טריט אין זאמד?

— יא, מיין הערר! — האָט נעב געענטפערט — ווען ניט דער שפור וואָס האָט מיך געפיהרט אהער וואָלט איך אייך ניט געפונען.

— זיינען נאָך ערשט אויך דאָ דיא צייכענס פון יענע טריט? — האָט הארדינג געפרעגט.

— יא — האָט דער ניגער געענטפערט — דאָ הינטער'ן בארג זיינען נאָך דאָ דיא צייכענס, ווייל דער רעגען איז דאָ ניט צוגעקומען; ווייטער אָבער האָט דער רעגען דיא צייכענס אָבגעשווענקט.

— פענקראָפט — האָט הארדינג געזאָגט — ווילט איהר אזוי גוט זיין נעהמען מיינעם א שוך און געהן זעהן אויב ער פאסט זיך צו יענע טריט אין זאמד?

— ווארום ניט? — האָט דער מאטראָז געענטפערט — מיט'ן גרעסטען פערגניגען. מיר זיינען אלע זעהר נייגעריג דיעזע זאָנדערבארע רעטענים צו לייזען.

פענקראָפט האָט ארונטערגענומען הארדינג'ס א שוך און ער, הערבערט און נעב זיינען אוועק הינטער'ן בארג. ספילעט איז פערבליבען נעבען אינזשיניר.

— א זאָנדערבארע געהיימניס, א מערקווירדיגע רעטענים! — האָט הארדינג געזאָגט — האָט איהר קיינמאָל קיין מענשליכע טריט ניט בעמערקט?

— ניין — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — מיר האָבען דאָ קיין געדעכנים פון קיין מענשען בעמערקט.

— דאן זיינען דאָך טאקי דיא טריט מיינע! — האָט הארדינג געזאָגט.

א ווייצע שפּעטער זיינען דיא דריי צוריקגעקומען מיט א בעריכט, אז הארדינג'ס שוך פאסט זיך ריכטיג צו דיא לעכער אין זאמד.

— א פאקט בלייבט א פאקט! — האָט הארדינג געזאָגט — וואהרשיינליך האָב איך שפּאצירט אזוי וויא א נאכטוואנדלער און איך האָב עס אליין ניט געשפּירט! טאָפּ האָט מיך וואהרשיינליך געפיהרט און איך בין איהם נאָכגע־גאנגען אליין ניט וויסענדיג אז איך שטעה אויף מיינע פיס.

ער האָט צוגערופען זיין הונד און אויך זיין טרייען דיענער און ער האָט זיי ביידען אומגעארמט און געדאנקט פאר דיא רעטונג וואָס זיי האָבען איהם געשאפט.

ארום צוועלף אוהר האָט פענקראָפט געפרעגט דעם אינזשיניר, אויב מען קען איהם שוין נעהמען אין זייער וואָהנונג. הארדינג האָט געענטפערט אז ער וועט פּרובירען.

ער האָט זיך לאנגזאם אויפגעהויבען און זיך געשטעלט אויף זיינע פיס, אָבער מען האָט איהם געמוזט אונטערהאלטען, זאָנסט וואָלט ער אומגעפאלען.

— קאפיטאן — האָט דער מאטראָז געזאָגט — איהר זיינט ערשט אזוי וויא א נייגעבאָרענעס קינד. איהר זיינט ערשט ווירקליך אויף דאָס ניי געבאָרען געוואָרען און איהר ווילט זיך שוין לערנען געהן! נאָך צו פריה, מען מוז אייך נאָך טראָגען.

אויף זיין בעפעהל האָט הערבערט צוגעטראָגען דיא טראָג־בעטעל. מען האָט דעם שוואכען מאן אויף איהר ארויפגעלעגט און זיינע פיער קאָמפאניאָנען האָבען איהם געטראָגען.

פון דאָרט ביז זייער היים איז געווען אומגעפעהר אכט מייל ווייט. שנעל האָבען דיא טרעגער ניט געקענט געהן, ווייל זיי זיינען צו שוואך געווען; זיי האָבען אויך געוואוסט, אז זיי וועלען אויף'ן וועג זיך מוזען שטעלען אָברוהען און זיי האָבען דארום אויסגערעכענט, אז ביז זיי וועלען קומען צו דיא "טשימ־נים" וועט עס דויערען פינף אָדער זעקס שטונדען.

דער ווינד האָט נאָך שטארק געבלאָזען, אָבער גערעגענט האָט עס ניט. הארדינג האָט ליגענדיג אויף'ן בעטעל בעקוקט דיא געגענד ארום. פון צייט צו צייט האָט ער זיך אביסעל אויפגעהויבען, האָט זיך אָנגעשפאַרט אויף זיין עלענבויגען, אום ער זאָל בעסער קענען בעאָבאכטען וואָס ארום איהם טהוט זיך. ער איז געווען פערטיעפט אין גדאנקען, אָבער ער האָט קיין וואָרט ניט גערעדט. נאָכדעם וויא זיי זיינען שוין געווען א צוויי שטונדען אין וועג, איז הארדינג איינגעשלאָפען.

אום האלב זעקס דעם זייגער אין אבענד זיינען דיא לייטע אָנגעקומען צו דיא "טשימנים". זיי האָבען דיא טראָג־בעטעל אוועקגעשטעלט אויף'ן זאמד. הארדינג איז נאָך אלץ געשמאק געשלאָפען. זיינע חברים האָבען איהם ניט געוואָלט אויפוועקען. זיי האָבען איהם געוואָלט מאכען אן איבערראשונג און אויפוועקען איהם אין זייער וואָהנונג נעבען דעם פייער, ווען זיי וועלען האָבען א פּאָר געבראָטענע פויגלען צום עסען.

פענקראָפט איז דער ערשטער אריינגעלאָפען אין זייער פעלזען־וואָהנונג, אום צו מאכען פלאַץ פאר'ן קראנקען, אָבער וויא דערשראָקען איז ער געוואָרען, ווען ער האָט דאָרט געטראָפען א גאנצע איבערקעהרעניש! אויף'ן באָדען זיינען געווען אָנגעוואָרפען שמיינער און מעער־גראָז, דער פייער איז געווען אין גאנ־צען אויסגעלאָשען און דיא האָלאָוועשקעס מיט דיא אש זיינען געווען צושפּרייט איבער'ן גאנצען צימער. דיא צוגעברענטע לייווענד וואָס זיי האָבען בעהאלטען איז פערשוואונדען געוואָרען און עס איז דערפון קיין גערעכנים ניט געבליבען! וואהרשיינליך האָט דער ים ביי זייער אָבוועזענהייט ארויסגעפלייצט און חרוב געמאכט זייער וואָהנונג און פערניכטעט דאָס וויכטיגסטע און נויטיגסטע וואָס זיי האָבען געהאט — דעם פייער!

9טעם קאפּיטעל.

סיירוס הארדינג נעכטיגט אין דיא "טשימניס". — זיינע פּראָיעקטען. — אויף יאגד אין מיטען וואלד. — הערבערט געפינט מאנדלען. — פּאפּ פאנגט א קאַפּיבארא. — א נייגעמאכטער פייער אין דיא "טשימניס".

פענקראַפט איז ארויסגעלאָפען און דערצעהלט פאר זיינע חברים פון דעם אונגליק וואס האט פאסירט. ער איז געוועזן אזוי ניעדערגעשלאָגען, אז ער האט קוים געקענט רעדען. אָבער אויף זיינע קאָמפּאניאָנען האט עס געמאכט א קנאַפּע ווירקונג.

נעב, וועלכער איז אזוי ענטציקט געווען דערפון וואס זיין ווירטה האט זיך אָבגעזוכט, האט זיך גאר ניט צוגעהערט צו פענקראַפט'ס רייד. איהם איז קיין זאך אין זינען ניט געלעגען נור זיין ווירטה און ער האט וועגען קיין זאך ניט געזאָרגט, נור צו זעהן דעם אינזשיניר פאָלשטענדיג געזונד.

הערבערט האט אביסעל מיטגעפיהלט מיט'ן מאטראָז, אָבער ער האט זיך אויך שטארק צום הארצען ניט גענומען. וואס אָנבעלאנגט צום רעפּאָרטער, האט ער איינפאך געענטפערט:

— אויף מיין וואָרט, פענקראַפט, אז דאס הויבט מיך ניט אָן צו אארען.

— אָבער מיר זיינען דאך פערבליבען אָהן פייער! — האט פענקראַפט בעזאָרגט אויסגעשריען.

— א קלייניגקייט! — האט ספּילעט קאלטבלוטיג געענטפערט.

— אָבער מיר האָבען דאך קיין מיטעל אויפצולעגען א נייעם פייער!

— עט, נארישקייטען!

— וואס רעדט איהר, הערר ספּילעט?

— איך רעד וואס איך מיין!

— אום גאָטעס ווילען, אָהן פייער —

— האָבען מיר דאָ ניט אונזער פריינד סיירוס הארדינג? — איז דער רעפּאָרטער איהם אריינגעפאלען אין דיא רייד — אבי אונזער אינזשיניר לעבט, וועט ער שוין געפינען אן עצה וויא אזוי צו מאכען פייער.

— מיט וואס? — האט דער מאטראָז פערוואונדערט געפרעגט.

— מיט גאָר ניט! — האט דער רעפּאָרטער געלאסען געענטפערט.

פענקראַפט האט שוין מעהר ניט געהאט וואס צו רעדען, ווייל אין יענעם מאָמענט האט ער בעקומען צוטרויען צו סיירוס הארדינג, אז ער קען בעוויי־זען אזעלכע קונצען וואס אנדערע קענען ניט. דער אינזשיניר איז דאן ביי אלע

זיינע קאָמפּאניאָנען געווען פּערדעבענט פאר א כל־בו, פאר א מענש וואָס ווייס אלעס און קען אלעס און זיי האָבען זיך מעהר געשעצט גליקליך צו זיין מיט איהם צוזאמען אין א פּערוואָרפענע וויסטע געגענד, איידער אָהן איהם אין א בעוואָהנטע שטאָדט אין דיא פּעראייניגטע שטאאטען. זאָבאלד זיי האָבען איהם, זיינען זיי געווען זיכער, אז זיי וועלען שוין האָבען אלעס. זיין קענטניס און וויסענשאפט, האָבען זיי געגלויבט, וועט פאר זיי אלעס שאפען און ער וועט זיי פּערהיטען פון אלע אונגליקען. ווען יעמאנד זאָל קומען און זיי זאָגען, אז א וואולקאן וועט זיך אויפהויבען און וועט חרוב מאכען דאָס לאנד אויף וועלכע זיי געפינען זיך, וואָלטען זיי געענטפערט „סיירוס איז דאָ!" אזוי פיעל אמונה האָבן זיי אין איהם געהאט.

ליגענדיג אויף'ן טראָג־בעטעל איז דער אינזשיניר וויעדער פערבליבען בעוואוסטלאָז. וועהרענד זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען איהם געטראָגען איז ער אויפגעטרייסעלט געוואָרען און דאָס האָט איהם זעהר אָבגעשוואַכט. מען האָט אלזאָ ערשט מיט איהם ניט געקענט רעדען וועגען מאכען פייער, און עס איז ביי זיי געוואָרען א פראגע: וואָס וועלען זיי עסען? קיין שעל־פיש האָבען זיי אין זאפּאס ניט געהאט; זיי וואָלטען אָבגעבראָטען איינינע קאָראָקוסען אָדער אייער, איז קיין פייער ניט געווען, און זיי האָבען זיך קיין עצה ניט געקענט געבען וואָס צו טהאָן.

אָבער פריהער פאר אלעס, האָבען זיי געפונען פאר נויטיג אריינצוטראָגען דעם אינזשיניר אין דעם מיטעלסטען צימער פון זייער וואָהנונג און מאכען פאר איהם א גוטען געלעגער, וואו ער זאָל זיין געשיצט פון קעלט. דאָס, האָבען זיי געגלויבט, וועט איהם גוטעס טהאָן און אבי נור ער וועט צו זיך קומען, וועט ער זיי שוין ארויסנעהמען פון אלע זייערע פערלעגענהייטען.

זיי האָבען איהם אריינגעטראָגען און פאר איהם געמאכט א געלעגער אויף טרוקענע מעער־גראָז. אָבער דיא פערפלייצונג וואָס איז דאָרט מיט איינינע שטונדען פריהער פאָרגעקומען, האָט צושטערט איינינע פערשטאָפּונגען פון דיא לעכער און דער ווינד האָט געבלאָזען. עס איז געוואָרען שפּעטליך אין אבענד. א שניידענדער ווינד האָט זיך אויפגעהויבען און הארדינג וואָלט פיליכט אומגעקומען פון קעלט, ווען זיינע קאָמפּאניאָנען זאָלען איהם ניט געווען צודעקען מיט זייערע קליידער וואָס זיי האָבען פון זיך אראָבגעצויגען. זיי זיינען געווען קרעפטיגער און ביים בעוואוסטזיין, האָבען זיי געקענט געפינען א מיטעל וויא אזוי צו דערוואָרימען זיך, אָבער דעם שוואכען האָבען זיי געמוזט פערזאָרגען.

ניט האָבענדיג קיין בעסערע זאך צום עסען, האָבען זיי יענעם אבענד געהאט א מאָהלצייט פון ליטהאָדאָמען. הערבערט און נעב האָבען דיעזע מאָלוסקען אָנגעקליבען אין דיא לעכער פון דיא פעלזען ביים ברעג ים און יעדער איינער פון דיא פערוואָרפענע האָט איינגעשלונגען איינינע פון זיי. אָבער דיעזען מאָל

האָבען זיי אויך געהאט א צושפּייז; געמליך, א מין זעע־גראָז, וועלכע איז זאפֿ־טיג און נאהרהאפט. הערבערט האָט דיעזע גראָז געפונען. דער אינגעל, וועלכער האָט אמאָל געלערענט נאטור־וויסענשאפט, האָט געוואוסט, אז דיעזע גראָז ווערט געברויכט אלס שפּייז ביי איינוואָהנער פון געוויסע אינזלען און ער האָט עס געבראכט צו זיינע קאָמפּאניאָנען, וועלכע האָבען אויסגעזויגען דעם זאפט דערפון און זיי האָבען שטארק הנאה געהאט.

וואָס שפּעטער אין דער נאכט איז אלץ געוואָרען קעלטער און קעלטער. פּענקראָפט האָט געזוכט מיטעל וויא אזוי צו אויפלעגען א פייער. ער האָט געפונען טרוקענע מאָס (מאָך), האָט געקלאפּט א שטיין אָן א שטיין, אום ארויסצוציהען א פונק און אָנצינדען דיא מאָך, אָבער עס איז איהם ניט גע־לונגען. נעב האָט איהם מיטגעהאָלפען אין דער ארבייט, אָבער זיי האָבען זיך בלויז אביסעל אָנגעווארעמט קלאפּענדיג דיא שטיינער איינע אָן דיא אנדערע און קיין פייער איז ניט געוואָרען. פונקען זיינען געפלויגען און האָבען געבליאס־קעט אזוי וויא קליינע בליטצען, אָבער דער מאָך האָט זיך ניט אָנגעצונדען.

אָבוואָהל פּענקראָפט האָט ניט געגלויבט אז מען קען ארויסציהען פייער רייבענדיג טרוקענע שטיקלעך האָלץ איינע אָן דיא אנדערע, דאָך האָט ער דיעזען מיטעל אויך פּרובירט. ווען א מענשען איז שלעכט טהוט ער אָפטמאָל אזעלכע סגולות אין וועלכע ער האָט קיין אמונה ניט און פון וועלכע ער לאכט גאָר שטענדיג אָב. דער מאטראָז האָט דעם ניגער אויך גענומען צו הילף אין דיע־זער ארבייט, וועלכע האָט קיינע רעזולטאטען ניט געבראכט. זיי האָבען ביידע געשוויצט אזוי וויא אין א שוויץ־באָד, אָבער קיין פייער האָבען זיי ניט ארויס־געצויגען.

א שטונדע צייט האָבען זיך פּענקראָפט און נעב געמאטערט, אָבער אָהן ערפאָלג. פּענקראָפט איז שטארק בייז געוואָרען, האָט א שליידער געטהאָן דיא שטיקלעך האָלץ און האָט געזאָגט:

— ניין, מען וועט מיר קיינמאָל ניט איינרעדען, אז ווילדע מאכען פייער אויף אזא ארט! זאָגט אייך וואָס איהר ווילט, דאָס איז אן אויסגעטראכטע זאך! ווען איך רייב מיינע הענד איינע אָן דיא אנדערע אזא לאנגע צייט, וואָלטען זיי זיך גיכער אָנגעצונדען וויא דיא שטיקלעך האָלץ!

דער מאטראָז איז אונגערעכט געווען מיט זיין בעהויפּטונג. דיא ווילדע מאכען ווירקליך פייער רייבענדיג האָלץ אָן האָלץ, אָבער ניט אַלע זאָרטען האָלץ טויגען דערצו. אויסערדעם איז פּענקראָפט אָדער אן אנדער ציוויליזירטער מענש ניט אזוי געשווינד וויא א ווילדער. דיא ארבייט דארף געטהאָן ווערען זעהר שנעל, נאָכאנאנד, אָהן אן אָברוה, זאָנסט ברייננגט עס קיינע רעזולטאטען.

ווען פּענקראָפט האָט דיא שטיקלעך האָלץ אוועקגעוואָרפען, האָט זיי הער־

בערט אויפגעהויבען און ער האָט זיך גענומען צו דער ארבייט. פענקראָפט האָט געלאכט און זיך געוויצעלט און הערבערט האָט זיך געטהאָן זיינס.

— רייב, מיין יונגע, רייב!... — האָט פענקראָפט שפּאָטיש געזאָגט.

— איך רייב עס ניט אום ארויסצוציהען פייער — האָט הערבערט צוריק געענטפערט מיט א געלעכטער — איך טהו דאָס בלויז אום אָנצוואַרימען זיך.

עס איז געוואָרען גאַנץ שפּעט און אלע האָבען זיך צולעגט שלאָפען. נעב האָט זיך אוועקגעלעגט נעבען זיין ווירטה, וועלכער איז געשמאַק געשלאָפען אונטער זיין וואַרימען צודעק. טאָפּ איז געלעגען ביי איהם צופוסענס. אזוי איז פאַראיבער דיא נאַכט.

אויף מאָרגען, דעם 28טען מערץ, ארום אכט אוהר אין דער פריה, האָט זיך דער אינזשיניר אויפגעכאַפּט און ער האָט געזעהן וויא זיינע קאַמעראַדען שטעהען ארום איהם. ערשט אויך זיינען זיינע ערשטע ווערטער געוועז:

— אַן אינזעל, אָדער א קאָנטינענט?

וויא עס האָט אויסגעזעהן, האָט ער נור וועגען דעם געדענקט. ער איז געוועזען זעהר נייגעריג צו וויסען עס און דאָס איז איהם דורכאויס אין זינען געלעגען.

— מיר ווייסען גאָר ניט וועגען דעם — האָט פענקראָפט געענטפערט — מיר האָבען נאָך קיין צייט געהאַט צו ערפאַהרען עס.

— אזוי, איהר ווייסט נאָך ניט? — האָט הארדינג איבערגעפרעגט.

— אָבער מיר וועלען עס וויסען, קאַפּיטאַן, ווען איהר וועט אימשטאַנד זיין ארויסצוגעהן מיט אונז אויף דער ליכטיגער וועלט — האָט דער מאַטראָז זיך אָבגערופען.

— איך דענק — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — אז איך קען עס שוין טהאָן.

רעדענדיג דיעזע ווערטער האָט ער זיך אויפגעהויבען פון זיין געלעגער און האָט זיך געשטעלט אויף זיינע פיס.

— אויסגעצייכענט! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — אָט אזוי, קאַ־פּיטאַן, זייט א מענש!

— איך בין נאָך צו שוואַך — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — גיט מיר, פריינדע, עפּעס צו עסען און מיר וועלען באַלד ארויסגעהן זעהן וואו מיר זיינען אין דער וועלט. פייער האָט איהר דאָך דאָ, ניט וואַהר?

— ליידער — האָט פענקראָפט מיט בעדויערען געענטפערט — האָבען מיר קיין פייער, אָדער בעסער געזאָגט: מיר האָבען עס ניט מעהר!

דערביי האָט דער מאַטראָז דערצעהלט פון דיא פערפלייצונג לעצטע נאַכט, וויא שווער עס איז זיי אָנגעקומען צו מאַכען דעם פייער, וואָס דער פלוטה

האָט אויסגעלאָשען, און וויא זיי האָבען זיך שוין שטונדען לאַנג געמאַטערט צו שאַפען אַן אַנדער פייער, אָבער עס איז זיי ניט געלונגען.

— מיר וועלען זיך איבערלעגען וועגען דעם — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — און מיר וועלען שוין געפינען אַ מיטעל וויא אַזוי צו מאַכען פייער.

— וויא אַזוי? — האָבען אַלע מיט אַמאָל אַ פרעג געטהאָן.

— מיר וועלען מאַכען שוועבעלעך.

— כעמישע שוועבעלעך?

— געוויס כעמישע!

— זעהט איהר שוין — האָט ספּילעט אויסגעשריען אַ קלאַפּ טהאָנדיג דעם מאַטראָז אין פּלייצע — אַז מיר האָבען סיירוס הארדינג, האָבען מיר שוין אַלעס!

פּענקראָפט האָט געגלויבט און ער האָט געשוויגען.

אַלע פינף זיינען אַרויס דרויסען. דער ווינד האָט שוין דאַמאָלס אויפגעהערט און עס איז געווען אַ שעהנעס וועטער. דיא זונן האָט געשיינט אויף'ן ים און אויף דיא פעלזען־בערג און דיא לופט איז געווען פריש און ערקוויקענד.

הארדינג האָט זיך אַרומגעקוקט אין אַלע זייטען, דאַן האָט ער זיך אַוועקגעזעצט אויף אַ שטיין. הערבערט האָט איהם געבראַכט אַביסעל שעל־פיש און אַביסעל פון דיא זעע־גראָז, וועלכע זיי האָבען געברויכט צום עסען.

— אָט דאָס איז אַלעס וואָס מיר פערמאָגען, קאַפּיטאַן הארדינג — האָט דער יונגער הערבערט צו איהם געזאָגט.

— אַ דאַנק דיר, מיין ליעבער יונגע — האָט דער קאַפּיטאַן געענטפערט — פאָרלויפיג וועט עס זיין גענוג פאַר מיר.

ער האָט דיא שפּייז געגעסען מיט גרויס אַפּעטיט און האָט פערטרונקען מיט פרישעס וואַסער, וואָס הערבערט האָט געבראַכט אין אַ גרויסע שעל וואָס ער האָט געפונען ביים ים.

נאָכדעם וויא הארדינג האָט אָבגעגעסען און אָבגעטרונקען, האָט ער זיך אָבגערופען:

— אַזוי, מיינע פריינדע, איהר ווייסט נאָך ניט אויב דער שיקזאַל האָט אונז פערוואָרפען אויף אַן אינזעל אָדער אויף אַ גרויסעם שטיק לאַנד?

— ניין, קאַפּיטאַן, מיר ווייסען נאָך ניט — האָט הערבערט געענטפערט.

— מיר וועלען עס מאָרגען וויסען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — און ביז דאַמאָלס האָבען מיר גאָר ניט וואָס צו טהאָן.

— ווארום גאָר ניט? — האָט פּענקראָפט געפרעגט — מיר האָבען שוין גראָדע אַ וויכטיגע אַרבייט.

— וואָס אַזעלכעס?

— פייער! דאָס מוזען מיר האָבען, אָהן דעם קענען מיר זיך ניט בע־געהן! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען.

— מיר וועלען מאכען פייער, הערר פענקראָפט — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — זאָגט מיר, פריינדע, וועהרענד איהר האָט מיך געבטען געטראָגען, האָב איך ניט געזעהן א גאַנץ הויכען בארג?

— יא — האָט ספילעט געענטפערט — דאָ איז פאראן ניט ווייט א בארג וואָס איז אונגעהייער הויך.

— נו — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — וועלען מיר מאָרגען ארויפקלע־טערען אויף'ן שפיץ פון יענעם בארג און מיר וועלען זיך איבערצייגען, אויב מיר געפינען זיך אויף אַן אינזעל אָדער אויף א קאָנטינענט. אָבער ביז מאָרגען, זאָג איך נאָך אמאָל, אז מיר האָבען ניט וואָס צו טהאָן.

— יא, מיר האָבען וואָס צו טהאָן, פייער! — האָט דער מאטראָז ווידער אמאָל אויסגעשריען.

— צו וואָס אויפגערעגט זיין? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט — עס וועט אונז ניט פעהלען קיין פייער! האָט נור גערולד, הערר פענקראָפט.

דער מאטראָז האָט אויף איהם א בייזען בליק געטהאָן, וויא איינער רעדט: ווען מיר זאָלען זיך דארפען אויף דיר פערלאָזען, וואָלטען מיר קיינמאָל קיין שטיקעל בראטען ניט פערזוכט.

קאפיטאן הארדינג האָט געשוויגען. עס האָט אויסגעזעהן אז דיא פראגע פון פייער מאכען האָט איהם וועניג וואָס געקימערט. א היבשע ווייל איז ער געווען פערטראכט, דאן האָט ער ווידער אָנגעפאנגען רעדען.

— מיינע פריינדע — האָט ער געזאָגט — אונזער יעצטיגע לאגע איז פיי־לייכט א קלעגליכע. עס איז אונז ערשט ניט אזוי אם בעסטען, אָבער יעדענפאלס קענען מיר האָפען אז מיר וועלען ניט אייביג פערבלייבען אין אזעלכע אומשטענ־דען. צו מיר זיינען אויף א קאָנטינענט, אויף א וועלט־טהייל, צו גאָר אויף אַן אינזעל, זיינען אלץ פאראן וועגען וויא אזוי פון אונזער איינזאמקייט און עלענדקייט בעפרייט צו ווערען. אויב מיר זיינען אויף א קאָנטינענט, וועלען מיר זיך מוזען געבען דיא מיה און געהן אזוי לאנג ביז מיר וועלען קומען צו א בעזעצטעס לאנד; זיינען מיר ווידער אויף אַן אינזעל, איז אויב ער איז אירגענד וואו בעזעצט, וועלען מיר דאָך קענען זיך צושלאָגען צו מענשען; מאָמער ווידער איז ער דורכאויס וויסט, וועלען מיר מוזען זוכען אנדערע מיטעל וויא אזוי ארויסצוקריכען פון דיעזער פרייער געפאנגענשאפט.

— געוויס אזוי! — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — אנדערש קען דאָך ניט זיין.

— אָבער אויב דאָס איז אַן אינזעל אָדער א קאָנטינענט — האָט גידעאָן ספילעט געפרעגט — אומגעפעהער וואו געפינען מיר זיך, הערר קאפיטאן?

— איך קען עס פּינקטליך ניט זאָגען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער איך בין משער, אז דאָס איז א לאַנד אין פּאַסיפיק (שטילען ים). פּאַקטיש איז, אז ווען מיר האָבען פערלאָזען ריטשמאָנד האָט דער ווינד געבלאָזען פון נאָרד־אָסטען און מיר זיינען דורכאויס געפלויגען צו זיד־וועסט. וויא מיר שיינט, איז קיין ענדערונג אין ווינד ניט פאָרגעקומען דיא גאַנצע צייט און אונזער באַלון איז אַלץ געטראָגען געוואָרען אין איין ריכטונג. אויף דיעזען אופן זיינען מיר דורכגעפלויגען דיא שטאַאטען נאָרד קאַראָליינא, סאַוטה קאַראָליינא און דזשאָרדזשיא. דאַן זיינען מיר אריבערגעפלויגען דעם מעקסיקאַנישען גאָלף, מעקסיקאָ אַליין אין איהר שמאָלען טהייל און נאכהער א טהייל פון פּאַסיפיק אָקעאַן. איך קען גענוי ניט וויסען וויפיעל מייל מיר זיינען געטראָגען געוואָרען פון שטורם אין דער לופט, אָבער איך שאַטץ, אז מיר זיינען איינגעפלויגען פון זעקס ביז זיעבען טויזענד מייל, און נאָך דעם חשבון געפינען מיר זיך ערשט ענטוועדער אויף דיא מענדאָוואַ אָדער אויף דיא פּאָמאָטאָ אינזלען, און עס קען אמאָל זיין, אז דער שיקזאַל האָט אונז גאָר פערוואָרפען אין זעעלאַנד. אויב מיין לעצטע מיינונג וועט זיין דיא ריכטיגע, דאַן וועט אונז גאַנץ לייכט זיין צו קומען צוריק אהיים. אבי נור מיר וועלען זיך צושלאָגען ערגיץ צו א שטאָדט אָדער צו א דאָרף, וועלען מיר שוין געפינען מענשען מיט וועלכע מיר וועלען זיך קענען צוזאַמענרעדען און דאַן איז שוין קיין זאָרג ניט; טאָמער וויעדער איז עס א פערוואָרפענער אינזעל, וועלען מיר עס מאָרגען אויף׳ן שפּיץ בארג זיך דערוויסען, און אויב עס וועט ווירקליך אזוי זיין, דאַן וועלען מיר זיך מוזען בעזאָרגען, אז מיר זאָלען דאָ קענען דערציהען אונזער ביסעל יאָהרען און קיינמאָל דיעזע ערד ניט פערלאָזען.

— קיינמאָל! — האָט דער רעפּאָרטער אויסגעשריען — איהר זאָגט קיינמאָל, מיין טהייערער סיירוס?

— עס איז שטענדיג בעסער — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — צו ערוואַרטען דאָס ערגסטע און צו זיין בעזאָרגט אויף דאָס ערגסטע. איך האָב שוין פריהער געזאָגט, אז מיר וועלען דאַרפען זוכען וועגען וויא אזוי פריי צו ווערען פון דאַנען, אָבער אין ערגסטען פאַל, אויב מיר וועלען עס ניט קענען אויספיהרען, מוזען מיר פאָראויס בעזאָרגען אונזער עקזיסטענץ דאָ.

— גוט געזאָגט — האָט פּענקראָפט בעמערקט — מיר קענען האָפען אז שיפען געהען דאָ אמאָל פערביי און מיר האָבען גאָר ווייניג צו זאָרגען, אָבער מיר דאַרפען זיין פאָרבערייטעט צו דאָס ערגסטע.

— מיר קענען ערשט גאָר ניט וויסען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — מיר וועלען זעהן מאָרגען וואָס מיר האָבען צו טהאָן.

— אָבער וועט איהר מאָרגען זיין אימשטאַנד ארויפצוקלעטערען אויף׳ן שפּיץ בארג? האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— איך האָף אזוי — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — וויא איך האָב געהערט זיינט איהר א גוטער יעגער, וועט איהר נאָך וואהרשיינליך היינט קענען פאנגען פויגלען אָדער טהיערע און מאכען פאר מיר א גוטען מיטאָג און איך וועל האָפענטליך גענוג קרעפטען בעקומען.

— קאפּיטאן — האָט דער מאטראָז געזאָגט — וואָס נוצט עס וואָס איך בין א גוטער יעגער, אז איך בין אָבער ניט קיין גוטער קעכער!

— ווארום? — האָט הארדינג געפרעגט — א געוועזענער מאטראָז דארף קענען קאָכען און בראָטען.

— אָהן פייער קען קיינער ניט קאָכען! — האָט פּענקראָפט געזאָגט שטאָלץ דערמיט וואָס ער האָט ארויסגעבראכט א וויץ — ווען איך זאָל וויסען אז ביז מיר וועלען צוריק קומען, וועלען מיר דאָ טרעפען פייער, וואָלטען מיר שוין ארויסגעגאנגען אויף יאגד און געפאנגען פויגלען און טהיערע.

— איהר קענט געהן — האָט דער אינזשיניר געענטפערט מיט א שמייכעל.

עס איז בעשלאָסען געוואָרען, אז דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער זאָלען דעם טאָג פערבלייבען אין דיא "טשימניס" און פּענקראָפט, הערבערט און נעב זאָלען געהן אין וואלד אויף געיעג און אויך בריינגען האָלץ צום הייטצען, ווייל פון דיא האָלץ, וואָס זיי האָבען מיט א טאָג פריהער טראנספּאָרטירט דורך'ן טייך, איז שוין וועניג פערבליבען.

עס איז געוועזען צעהן אוהר פאר מיטאָג, ווען דיא דריי האָבען אָבשיעד גענומען פון זייערע קאמעראדען און זיי זיינען אוועק צום וואלד. דעם הונד האָבען זיי אויך מיטגענומען. דיעזען מאָל זיינען זיי ניט געגאנגען פאזע טייך, זאָנדערן גלייך אין מיטען וואלד.

— אויב איך וועל טרעפען פייער אין אונזער וואהנונג, ווען מיר וועלען צוריקקומען — האָט פּענקראָפט געזאָגט — וועל איך גיכער גלויבען אז א דונער האָט עס אָנגעצונדען, ווייל מיר לעגט זיך דאָך ניט אויף'ן שכל, אז אונזער קאפּיטאן זאָל קענען מאכען פייער. וואָס איז ער דען, א כשוף־מאכער?

— איהר קענט זיך אויף מיין ווירטה פערלאָזען! — האָט דער ניגער האלב צאָרנדיג אויסגעשריען — ער קען אפילו וואסער אויך מאכען, ניט נור פייער!

— זייט ניט בייז, פריינד נעב — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — זאָגט מיר בעסער מיט וואָס וועלען מיר אָנפאנגען, אלס יעגער אָדער אלס האָלץ־העקער?

— אלס יעגער — האָט הערבערט געענטפערט — טאָפּ איז אויך דאָ און ער וועט אונז מיטהעלפען.

— צופריעדען! — האָט פּענקראָפט געזאָגט — לאָמיר פריהער געהן אויף יאגד, נאכהער וועלען מיר צוריק קומען און טראנספּאָרטירען אביסעל האָלץ.

זיי האָבען אָבגעבראָכען דריי שטעקענס פון בוימער, האָבען אָן א שטיין אָבגעריבען דיא שארפע שפּיצען, אום עס זאָל זיי זיין בעקוועמער צו האלטען זייערע וואפען אין דיא הענד און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן דורך דיא לאנגע גראָז אין סאמע מיטען וואלד.

דער וואלד איז דאָרט בעשטאנען מעהרסטענס פון פיכטען (סאָסנא) בוימער. אין מאנכע פלעצער זיינען זיי געוואקסען געדיכט איינע נעבען דיא אנדערע און אין מאנכע — פונאנדערגעוואָרפען, צושפּרייט. אין אייניגע ערטער זיינען געלעגען גאנצע בערג דארע צווייגען, וועלכע האָבען געשטערט דיא יעגער צו געהן אין א גלייכע ריכטונג און זיי האָבען זיי געמוזט אויסמיידען.

זיי זיינען אלזאָ געגאנגען מיט געדרעהטע וועגען און זיי האָבען שטארק מורא געהאט, אז זיי וועלען ניט טרעפען צוריק אהיים. פענקראָפט איז געפאלען אויף אן אידעע, אז זיי זאָלען מאכען געוויסע צייכענס. ער האָט אלע מאָל אָבגעבראָכען צווייגען פון בוימער, וואָס זאָל זיי דיענען אלס סימנים צוריקוועגס. אָבער וויא עס האָט געשיינט האָבען זיי דיעזען מאָל ניט געטראָפען וואו אנצופיהרען א יאגד, ווייל זיי זיינען אָבגעגאנגען א שטונדע צייט און קיין שפּור צו קיין לעבעדיגע בעשעפענים איז ניט געוועזן. אויף זייער ערשטע יאגד ביים ברעג וואסער האָבען פענקראָפט און הערבערט באלד אנגעטראָפען פויגלען און דאָ האָבען זיי אפילו א פּישץ פון א פויגעלע ניט געהערט. טאפּ איז אומגעלאָפען, האָט געשמעקט, געזוכט, אָבער ער האָט אויך זאך קיין זאך ניט געפונען. פענקראָפט האָט דארום אנגעהויבען דענקען, אז זיי זאָלען זיך אומקעהרען צו דיא געגענד וואו זיי האָבען אמאָל געפונען דיא קאָוראָוקוסען און דיא ווילדע היהנער, אָדער צוגעהן צו א זומפּ און אמווייניגסטען אָנקלייבען שעל־פישען.

— נו, פענקראָפט — האָט דער ניגער סארקאסטיש געזאָגט — וואו זיינען דאָס דיא פויגלען און טהיערע וואָס איהר האָט פערשפּראָכען צו ברייגגען מיין ווירטה?

— האָט געדולד — האָט דער מאטראָז אביסעל בעליידיגט געענטפערט — מיר געהען נאָך ניט צוריק. איהר וועט צייט האָבען דאמאָלס רעדען וואָס איהר וועט וועלען.

— האָט איהר צוטרויען צו קאפּיטאן הארדינג? — האָט נעב געפרעגט.

— געוויס! — האָט פענקראָפט געענטפערט.

— אָבער איהר גלויבט ניט, אז ער וועט מאכען פייער.

— איך וועל עס גלויבען, ווען איך וועל עס זעהן מיט מיינע אויגען.

— און איך וועל גלויבען אין דעם ערפאָלג פון אונזער יאגד, ווען מיר וועלען האָבען דיא פויגלען אָדער טהיערע אין אונזערע הענד.

פענקראָפט האָט זיך געפונען שטארק אָנגעגריפען פון דעם ניגער'ס ווערטער, אָבער ער האָט געשוויגען.

דיא דריי יעגער זיינען געגאנגען ווייטער. קיין לעבעדיגע בעשעפענים האָבען זיי אלץ ניט געפונען, דערפאר אָבער האָט הערבערט ענטדעקט א בוים, אויף וועלכען עס איז געוואקסען א זאָרט מאנדלען, וואָס זיינען גוט צום עסען. דיא פרוכט איז געווען פאָלקאָם צייטיג און דער יונגער נאטור־פאָרשער האָט ער־קלערט זיינע קאָמפאניאָנען וואָס פאר א טהייערען אוצר ער האָט געפונען. זיי זיינען צוגעגאנגען צום בוים און אָנגעפילט זייערע טאשען מיט מאנדלען.

— קומט, פריינדע — האָט פענקראָפט נאָכדעם געזאָגט — דיין ענטדע־קונג, הערבערט, איז זעהר א וויכטיגע. מעער־גראָז פאר ברויט, רויהע מושעלען פאר פלייש און מאנדלען פאר א צושפייז איז ווירקליך א גוטער מאָהלצייט פאר אזעלכע וואָס האָבען קיין איינציגע צינד־העלצעל אין טאש!

— נאָך אלעמען האָבען מיר ניט וואָס צו בעקלאָגען זיך, פריינד פענקראָפט — האָט הערבערט זיך אָבגערופען.

— איך בעקלאָג זיך גאָר ניט — האָט דער מאטראָז געענטפערט — איך ווידערהאָל נור דאָס זעלבע וואָס איך האָב שוין אייניגע מאָל געזאָגט, אז אָהן פייער איז שווער אויסצוקומען אויף דער וועלט.

— טאָפ האָט עפּעס געפונען! — האָט פּלוצלינג נעב אויסגעשריען און זיך געלאָזט לויפען אין געדיכטען וואלד, וואו דער הונד איז אנטלאָפען בילענדיג.

פענקראָפט און הערבערט האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. דער מאטראָז האָט שוין ערשט ניט געדענקט וועגען דער פייער פראגע. פריהער פון אלעם האָט מען געדארפט זעהן וואָס פאר א חיה טאָפ האָט געפונען און זיא בעקומען, און וועגען קאָכען אָדער בראָטען זיא איז א שפּעטערע זאַך.

דיא דריי יעגער זיינען קוים אריינגעקראָכען צווישען דיא געדיכטע בוימ־לעך און זיי האָבען דאָרט געטראָפען דעם הונד האלטענדיג א טהיער ביים אויער. דיא פיער־פיסיגע חיה איז געווען א זאָרט שוויין, צוויי און א האלב פוס לאנג. זיין קאָליר איז געווען שווארצליך־ברוין, מיט הארטע, קורצע האָר. הערבערט האָט דיא חיה דערקענט אלס א קאפּיבארא, א מין גריזון, וואָס פרעסט ניט, נור גריזעט.

דיא קאפּיבארא האָט זיך ניט געוועהרט געגען איהר אָנגרייפער. זיא האָט אָנגעקוקט דיא מענשען, וואָס זיא האָט פיליכט צום ערשטען מאָל געזעהן און איז געשטאנען רוהיג, ווערענד טאָפּ האָט איהר געהאלטען ביים שפּיץ אויער.

נעב איז צוגעלאָפען און געוואָלט בעפאלען דיא בריאה מיט זיין שטעקען, אָבער זיא האָט זיך באלד ארויסגעריסען פון הונד'ס צייהן און איז אנטלאָפען אין וואלד. לויפענדיג האָט דיא קאפּיבארא שיער אומגעוואָרפען הערבערט'ן.

— פערפלוכט זאָל זיא ווערען דיא פאסקודנע חיה! — האָט פענקראָפט העכסט אויפגערעגט אויסגעשריען.

טאָפּ האָט דער חיה נאָכגעיאָגט און דיא דריי יעגער האָבען דעם הונד

נאָכגעפאָלגט. דיא קאפיבארא איז פערשוואונדען געוואָרען אונטער׳ן וואסער פון א טייכעל אָדער א גרויסע לוזשע וואָס איז געווען ארומגערינגעלט מיט בוימער.

דיא יעגער האָבען זיך אָבגעשטעלט, אָבער טאפּ איז אריינגעלאָפען אין וואסער נאָך׳ן טהיער.

— לאָמיר ווארטען — האָט הערבערט געזאָגט — לאָמיר זעהן וואָס אונזער טאפּ וועט אויפטהאָן. דיא קאפּיבארא וועט ארויפקומען אין דער הויך צו כאפּען דעם אָטהעם און טאפּ וועט זיא פּילייכט פאנגען.

— וועט דיא חיה ניט דערטרונקען ווערען? — האָט נעב געפרעגט.

— ניין — האָט הערבערט געענטפערט — דיא קאפּיבארא קען לעבען אין וואסער כמעט אזוי וויא אויף דער יבשה. מען קען איהר אָנרופען האלב פיש, האלב טהיער.

טאפּ איז פערבליבען אין וואסער, ווערענד דיא דריי קאמעראדען האָבען זיך אוועקגעשטעלט אביסעל ווייט איינע פון דיא אנדערע ביים ברעג פון דער לוזשע, אום ניט צו לאָזען דער חיה אנטלויפען, אויב זיא וועט זיך ארויסכאפּען פון וואסער.

הערבערט האָט קיין טעות געהאט. אין איינינע מינוטען ארום איז דיא קאפּיבארא ווירקליך ארויסגעשוואומען אין דער הויך צו שעפּען לופט. דער הונד האָט זיך אויף איהר ארויפגעכאפּט און ניט געלאָזט איהר זינקען צוריק אונטער׳ן וואסער. א ווייליע שפּעטער האָט טאפּ ארויסגעשלעפּט דיא חיה צום ברעג און נעב האָט זיא דערשלאָגען מיט זיין שטעקען.

— הוראה! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — אצינד גיט מיר נור פייער און איך וועל פון דעם קליינעם שוויין מאכען א בראטען, אן אנטיקעל.

ער האָט אויפגעהויבען דיא געטויטעטע קאפּיבארא אויף זיינע שולטערן און אויסרעכענענדיג נאָך דער זונן אז עס איז שוין ארום צוויי אוהר נאָכמיטאָג, האָט דער מאטראָז געגעבען א סיגנאל, אז מען זאָל געהן צוריק. טאפּ איז געלאָפען פאָראויס און דיא יעגער האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. אין א האלבע שטונדע ארום זיינען זיי שוין געווען ביים טייך.

דאָרט האָבען זיי זיך אָבגעשטעלט. פּענקראָפט האָט געמאכט א רעפּט (פּליטע) פון גרויסע צווייגען וואָס זיי האָבען געפונען, אקוראט וויא ער האָט עס געמאכט צום ערשטען מאָל. זיי האָבען דערויף אָנגעלעגט נאָך האָלץ און עס אוועקגעלאָזט מיט׳ן שטראָם צו דיא "טשימנים", אָבוואָהל ער, פּענקראָפט אליין האָט ניט געהאט פיעל אמונה, אז זיי וועלען האָבען פייער און דיא האָלץ וועט זיי צוניטץ קומען.

אָבער ווען זיי זיינען נאָך קוים פופציג טריט אָבגעגאנגען, האָט זיך פּענקראָפט אָבגעשטעלט און מיט העכסטע איבערראשונג אויסגעשריען:

— הערבערט! נעב! קוקט! זעהט וואָס דאָרט איז!
א געדיכטער רויך האָט זיך געקייקעלט פון צווישען דיא פעלזען איבער זייער שוטץ־אָרט.

10טעם קאַפּיטעל.

דעם אינזשיניר'ס ערפינדונג. — דיא פראגע וואָס ער האָט געוואָלט פערענטפערען. — אלע צום באָרג. — טראַגאַפּאַנען און שעפּסען. — א שפּאַציער דורך א וואולקאַן. — אַן אינזעל, ניט קיין קאָנטינענט.

אין איינינגע מינוטען ארום זיינען דיא דריי יעגער געוועזען אין זייער היים נעבען א ברייטען פייער וואָס האָט געברענט אויף זייער קאַמין. הארדינג און ספּילעט זיינען דאָרט אויך געוועזען. פּענקראָפט איז געבליבען שטעהן העכסט ערשטוינט, האַלטענדיג דיא קאַפּיבאַרא אין זיין האנד און ניט רעדענדיג א וואָרט.

— נו, וואָס זאָגט איהר ערשט? — האָט איהם דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— יאָ! — האָט פּענקראָפט געענטפערט — א פייער, אַן אמת'ער פייער, וועלכער וועט אָבבראָטען דיעזען שוויין און מיר וועלען האָבען א פעטען מאָהל־צייט. אָבער ווער האָט דיעזען פייער אָנגעצונדען?

— דיא זונן! — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

ספּילעט'ס אַנטוואָרט איז געוועזען א ריכטיגער. דיא זונן האָט ווירקליך אָנגעצונדען דעם פייער, וואָס האָט אזוי ערשטוינט דעם מאַטראָז.

— האָט איהר א ברען־גלאָז? — האָט הערבערט געפרעגט דעם אינזשיניר.

— ניין, מיין יונגער פריינד — האָט הארדינג געענטפערט — איך האָב קיינע, אָבער איך האָב אזעלכע געמאַכט.

רעדענדיג דיעזע ווערטער האָט הארדינג געצייגט דעם אפּאַראַט וואָס ער האָט געמאַכט און וואָס האָט איהם געדיענט אלס א ברען־גלאָז. דאָס איז געוועזען צוויי גלעזלעך, וועלכע ער האָט ארונטערגענומען פון זיינעם און פון רעפּאָרטער'ס טאַשען־זייגערס. ער האָט עס אָנגעפילט מיט וואַסער און צוגעקלעפּט איינע צו דיא אנדערע מיט קלעי און דאָס האָט אויסגעמאַכט א ברען גלאָז, וועלכע האָט קאָנצענטרירט דיא זונען־שטראַהלען. ער האָט דורך דעם אָנגעצונדען טרוקענע מאָך און געמאַכט דעם פייער.

דער מאַטראָז האָט בעטראַכט דיא צוויי גלעזלעך און ער האָט עס שטאַרק בעוואונדערט. ער האָט געקוקט אויף סיירוס הארדינג אזוי וויא אויף אַן אויסערגעוועהנליכען מענשען וואָס קען אויפטהאָן אזעלכע וואונדער וואָס קיין

אנדערער קען בעווייזען. א היבשע ווײלע איז ער געשטאנען שטיל, דאן האָט ער אויסגעשריען:

— פערשרייבט עס אין אייער נאָטיץ־ביכעל, הערר ספּילעט! פערשרייבט עס!

— עס איז שוין פערשריבען — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

באַלד נאָכדעם האָט זיך פּענקראָפט גענומען פערפּערטיגען א בראָט־שפּיעז. נעב האָט איהם געהאָלפען און אין א ווײלע ארום האָט זיך דיא קאפּיבארא געבראָטען אויף'ן פייער.

דיא "טשימנים" האָבען ערשט אינוועניג געהאט א בעסערען אויסזעהן. אויסער דעם וואָס דער פייער האָט דאָרט געברענט, זיינען דיא לעכער געווען פערשטאָפּט און דיא װענד, וואָס האָבען אָבגעטהײלט איין צימער פון צווייטען, געבראכט אין בעסטען אָרדנונג. דיעזע ארבייט האָבען סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט געמאכט ווערהענד דיא אנדערע דריי זיינען געווען אין וואַלד.

ביי דיא אָבוועזענהייט פון זייערע דריי קאמעראדען זיינען דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער ארויף אויף'ן שפּיץ פון דיא פעלזען שטיינער און זיי האָבען פון דאָרט בעאָבאכטעט דעם גרויסען און הויכען בארג. דער אינזשיניר, וועלכער האָט מיט זיין בליק געקענט אויסמעסטען הויכקייט און ווייטקייט, האָט אָבגעשאצט אז דער שפּיץ פון בארג איז ביי דריי טויזענד און פינף הונדערט פוס העכער פון ים און איז פיליכט ביי א פופציג מייל לאנג. ער איז דארום געווען אזוי גוט וויא זיכער, אז אויב נור ער וועט ארויפקלעטערען אויף יענעם בארג, וועט דיא פראגע פון "אן אינזעל אָדער א קאָנטינענט" באלד פינקטליך פערענטפערט ווערען. דיעזע פראגע איז פאר איהם געווען זעהר וויכטיג און ער האָט זיא געוואָלט וואָס שנעלער ענטשיידען.

דיא פינף קאמעראדען האָבען דאמאָלס געהאט א רייכען מיטאָג. דאָס פלייש פון דער קאפּיבארא איז זעהר געשמאק געווען. דיא ווילדע מאנדלען וואָס זיי האָבען נאָך דיא פלייש געגעסען זיינען אויך געווען אויסגעצייכענט און זיי האָבען אלע שטארק הנאה געהאט. ביים עסען האָט סיירוס הארדינג כמעט גאָר ניט גערעדט, וויל זיינע געדאנקען זיינען איהם געווען פערנומען מיט פּלענער פאר מאָרגענדיגען טאָג.

פּענקראָפט האָט געמאכט א פּאָר פּאָרשלעגע, וואָס מען זאָל מאָרגען טהאָן, אָבער דער אינזשיניר האָט בלויז צוגעשאָקעלט מיט'ן קאָפּ, וואהרשיינליך זיינען איהם פּענקראָפט'ס פּלענער ניט געפעלען געווען און ער האָט עטוואָס אנדערש אין זינען געהאט.

נאָך'ן עסען האָבען דיא בעוואָהנער פון דיא "טשימנים" צוגעלעגט האָלץ אויף'ן פייער. עס איז געווען ליכטיג און ווארים אין אלע ווינקעלעך און אלע פינף פערזאָן זיינען געשמאק אנשלאָפען געוואָרען. טאָפּ, וועלכער האָט אויך

אָבגעגעסען א גוטען מאָהלצייט, איז אויך אריינגעפאַלען אין א טיעפען שלאָף ביי דיא פיס פון זיין ווירטה.

דיא נאכט איז פאָראיבער אָהן קיינע בעזונדערע געשעהעניסען. דיא אַלע פערוואָרפענע זיינען אויף מאָרגען פריה, דעם 29טען מערץ, אויפגעשטאַנען פריש, געזונד און מונטער, פערטיג ארויפצוקלעטערן דעם הויכען בארג, אום צו ערקונדיגען זיך וואוהין דער שיקזאַל האָט זיי פערוואָרפען.

אַלעס איז געווען פערטיג צום וועג. מיט שפייז זיינען זיי געווען פערזאָרגט. דיא געבראָטענע פלייש פון דער קאפיבארא וואָס איז זיי פערבליבען פון נעכטען איז גענוג געווען פאר הארדינג און זיינע בעגלייטער אויף פיער און צוואנציג שטונדען. אויסערדעם האָבען זיי געהאָפט צו געפינען עסענווארג אויף'ן וועג. פענקראָפט האָט איבערגעברענט א שטיקעל לייווענד, אום עס זאָל זיי דיענען אלס צונטער אין פאַל פון נויטה, ווען מען וועט ווידער אמאָל דארפען מאכען פייער און מען וועט עס מיט דיא גלעזלעך ניט קענען מאכען. זיי האָבען אַלע גענומען שטעקענס אין דיא הענד און זיי זיינען אוועק. דעם הונד האָבען זיי אויך מיטגענומען.

עס איז דאמאָלס געווען האלב אכט דער זייגער. פענקראָפט האָט געראטהען אז זיי זאָלען געהן גלייך דורך'ן וואלד און צוריק מיט אַן אנדער וועג, אום זיי זאָלען פאר איין וועג קענען מעהר אויספאָרשען דאָס לאנד. זיין ראטה איז אָנגענומען געוואָרען. דער וועג צום בארג דורך'ן וואלד איז געווען א גלייכער און אביסעל אויסגעטראָטען פון דיא פריהעריגע שפאציער גאנגען וואָס פענקראָפט, הערבערט און נעב האָבען דאָרט געמאכט און עס איז זיי געווען לייכטער צו געהן דורך דיא לאנגע געפלאָנטערטע גראָז. דער קאפיטאן און זיינע קאָמפאניאָנען האָבען דערגרייכט דעם וועסט זייט ברעג פון וואלד. דיא ערד איז דאָרט געווען אביסעל זומפיג, אָבער ווייטער האָט זיך אָנגעפאנגען א טרוקענער באָדען בעדעקט מיט זאמד. אונטער דיא בוימער האָבען זיך געוויזען אייניגע קליינע טהיערע, וועלכע זיינען צושראָקענע אנטלאָפען באלד וויא זיי האָבען דיא מענשען דערזעהן. טאפ האָט זיך גענומען יאָגען נאָך דיא חיה'לעך, אָבער זיין ווירטה האָט איהם צוריק גערופען. סיירוס הארדינג איז געווען א מענש וואָס האָט פיינד געהאט צו מישען איין זאך מיט אַן אנדערער. האָט ער געוואָלט עטוואָס דורכפיהרען, האָט ער זיך מיט קיין אנדער זאך פערנומען ביז ער האָט געהאט דיא ערשטע פאָלשטענדיג דורכגעפיהרט. זיין אידעאַל איז ערשט געווען ארויפצוקלעטערן אויף'ן שפיץ בארג, אום צו ערפאהרען אויב דיא ערד אויף וועלכע זיי געפינען זיך איז אַן אינזעל אָדער א וועלט־טהייל און ער האָט זיך דארום ניט געוואָלט אָבגעבען מיט יאגד, ביז ער וועט האָבען ערגרייכט זיין ציעל. ער האָט זאָגאר געהענדיג ניט פיעל בעאָבאכטעט דאָס לאנד און ער האָט דאָס אויך אָבגעלעגט אויף שפעטער. זיין אידעע איז געווען צו וויסען

פריהער בעשטימט וואו זיי זיינען אין דער וועלט און דאן אויספאָרשען דאָס לאנד, וואָס עס זאָל ניט זיין, אן אינזעל אָדער א קאָנטינענט.

ארויסגעהענדיג פון וואלד האָבען דיא פאָרשער געזעהן דעם גאנצען בארג פאר זייערע אויגען. דאָס זיינען געווען צוויי בערג איינע אויף דיא אנדערע, א מין הר ההר, וויא מען וואָלט עס גערופען אין העברעאיש. דער אונטערשטער טהייל פון בארג איז בעשטאנען פון אייניגע בערג צווישען וועלכע עס האָבען זיך געצויגען שמאָלע טהאָלען אָדער טונעלען בעוואקסען מיט בוימער. עס האָבען זיך דאָרט אויך געזעהן גראָבענס, אזוי וויא שמאָלע וואסערשטראָמען. דער אויבערשטער טהייל פון בארג איז געווען לענגער פון אונטערשטען און איז ארויס פוןביידע זייטען אזוי וויא דיא ברעגען פון א הוט. דיעזער טהייל בארג איז בעשטאנען מעהרסטענטהייל פון נאקעטע ערד וואָס האָט זיך געצויגען גלייך און איז ניט געווען איבערגעהאקט אין מיטען. דער גאנצער בארג האָט אויסגעזעהן אזוי וויא אן אונגעהייער גרויסע חיה וואָס שטעהט אויף איהרע פיס.

עס איז געווען נאָך צעהן דעם זייגער ווען זיי זיינען אהין אָנגעקומען און זיי האָבען באלד אויסגעפונען א וועג וויא אזוי ארויפצוקומען אויף'ן שפיץ בארג.

קלעטערענדיג ארויף, האָט סיירוס הארדינג ערקלערט זיינע קאָמפאניאָנען, אז זיי טרעטען אויף א וואולקאנישען באָדען, און עס האָט ווירקליך אזוי אויסגעזעהן. עס האָבען זיך אין בארג געפונען פיעלע לעכער און שפאַלטען, וועלכע זיינען וואהרשיינליך דורכגעבויערט געוואָרען פון אן אונטערערדישע קראפט. דאָ און דאָרט זיינען געווען אָנגעוואָרפען באזאלט און פימשטיינער און וואו ניט וואו זיינען געלעגען אויסגעריסענע בוימער.

געהענדיג האָט הערבערט בעמערקט פרישע טריט, וואָס האָבען אויסגעזעהן צו זיין פון א גרויסעס טהיער, וואָס איז דאָרט ניט לאנג דורכגעגאנגען. ער האָט עס אָנגעצייגט זיינע קאָמפאניאָנען.

— פיליכט וועלען דיעזע טהיערע אונז שטעהן אין וועג און אונז ניט לאָזען געהן? — האָט פענקראָפט האלב דערשראָקען געפרעגט.

— איהר ברויכט ניט צו שרעקען זיך — האָט גידעאָן ספילעט, וועלכער איז געווען א געניטער יעגער, זיך אָבגערופען — מיר וועלען שוין געפינען א מיטעל וויא אזוי צו בעקעמפפען זיי. פאָרלויפיג דארפען מיר זיין פאָרזיכטיג.

דיא פינף פערזאָן האָבען געקלעטערט העכער און העכער, אָבער זעהר לאנגזאם. ווען זיי וואָלטען געקענט געהן מיט א גלייכען וועג, וואָלט עס ביי זיי ניט אזוי פיעל געדויערט; אָבער זיי האָבען געמוזט אויסמיידען גריבער, שפאַלטען און בערג שטיינער און דאָס האָט ביי זיי פיעל צייט צוגענומען.

אום צוועלף אוהר, ווען זיי האָבען זיך אוועקגעזעצט אונטער א גרופע בוימער

עסען מיטאָג, האָבען זיי אויסגערעכענט אז זיי זיינען בלויז אָבגעגאנגען האלב וועג פון דעם אונטערשטען טהייל פון בארג. זיי האָבען אלזאָ ניט געקענט האָפען צו קומען סאמע אין דער הויך איידער עס וועט נאכט ווערען. פון דעם פּלאַץ וואו זיי זיינען געווען האָבען זיי פון דער זייט געזעהן דעם ים אויף א גאנץ ווייטע שטרעקע; זיי האָבען אָבער ניט געקענט זעהן אויב הינטער'ן בארג איז לאנד אָדער וואסער.

אום איינס אוהר האָבען דיא לייטע געהאט אָבגעגעסען און זיך אויסגערוהט און זיי האָבען אָנגעהויבען קלעטערען ווייטער. זיי זיינען געגאנגען אין דער קרים צו זיד־וועסט און זיינען אריין צווישען געדיכטע בוימלעך. דאָרט האָבען זיי אָנגעטראָפען טראגאָפּאנען, אזאַ זאָרט ווילדע היהנער מיט גרויסע וואָליעם און אזוי וויא צוויי קליינע הערנער ביי דיא אויגען. דיא "זיא" טראַגאַפּאַן איז געווען ברוין און דער "ער" האָט שטאָלצירט מיט זיינע רויטע פּעדערען, בעציערט מיט ווייסע פלעקען. דער רעפּאָרטער האָט א שליידער געטהאָן א שטיין און געטויטעט איינע פון דיעזע פויגלען. פּענקראָפט האָט אויף דעם פויגעל געקוקט מיט זשעדנע בליקען. ער האָט שטארק לוסט געהאט צו מאכען פון איהם א בראטען.

ארויסגעהענדיג פון וועלדעל זיינען דיא פאָרשער געקומען צו א פּלאַץ, וואו דער בארג האָט געבילדעט אזוי וויא הויכע טרעפּ און עס איז זיי אונמעגליך געווען צו קלעטערען אויף זיי. דיא לייטע האָבען הונדערט פוס הויך געמוזט קריכען שטעלענדיג זיך איינער ביי דעם אנדערען אויף דיא אקסלען, אום צו דערגרייכען דיא ווייטערע טרעפּ. דעם לעצטען האָבען זיי מיט גרויסע שוועריגקייטען קוים ארויפגעצויגען. אויף יענע טרעפּ זיינען קענטיג געווען טריט פון חיות, וואהרשיינליך אזעלכע וואָס האָבען פעסטע פיס אָדער קענען הויך שפּרינגען, זאָנסט וואָלטען זיי אהין ניט געקענט קומען. שפּעטער האָבען זיי געזעהן איניגע פון דיא דאָזיגע חיות. זיי האָבען אויסגעזעהן אזוי וויא שעפּסען, מיט הערנער פערבויגען אויף הינטען און מיט לאנגע דונקעל־רויטע וואָל.

דיא פינף פּערזאָן האָבען זיך אָבגעשטעלט, וועהרענד זיי זיינען געווען פופציג פוס ווייט פון דיא טהיערע. דיא חיות מיט דיא הערנער האָבען א בליק געטהאָן אויף דיא הויכע צוויי פיסיגע ברואים און זיי זיינען צושראָקענע אנטלאָפען.

— געהט געזונד ביז מיר וועלען זיך נאָך אמאָל בעגעגנען! — האָט דער מאטראָז געשריען בעוועגענדיג זיין האנד אין דער הויך — לעבט וואָהל! צום וויעדערזעהן אויף'ן בראָט־שפּיעז.

ער האָט עס אזוי קאָמיש אויסגעדריקט, אז הארדינג, ספּילעט, נעב און הערבערט האָבען אויסגעשאָסען מיט א געלעכטער.

זיי האָבען געקלעטערט ווייטער. אין מאנכע פּלעצער האָבען זיי דאָרט

געטראָפען צייכענס פון לאַווא. שוועבעל קוואלען האָבען זיי אין איינ־יגע ערטער פערשטעלט דעם וועג און זיי האָבען זיי געמוזט אויסמיידען. אין מאנכע ערטער האָט דיא שוועבעל געשפריצט אין דער הויך אזוי וויא פאָנטאנען פון א ליכטיגען קריסטאָל ווייסען און דורכזיכטיגען מאטעריאל.

עס איז זיי דאָרט זעהר שווער געווען צו קלעטערען. דער בארג איז דאָרט געווען מעהר סלענט (משופע) און הארדינג מיט זיינע קאָמפאניאָנען האָבען זיך געדארפט שטארק אָנשטרענגען און אָנווענדען אלע קרעפטען ארויפצוקומען העכער. אין איין זאך האָט זיי אָבער דאָס גליק געשפיעלט, וואָס עס איז געווען א שעהנעס וועטער און זיי זיינען ניט געשטערט געוואָרען פון ווינד אָדער רעגען.

ארום פיער דעם זייגער האָט זיך דער וואלד אויף'ן בארג געענדיגט, בלויז דאָ און דאָרט זיינען געזעהן געוואָרען דערנער און קליינע בוימלעך. וואו ניט וואו האָט מען אויך געזעהן א פערדארטע סאָסנע, אָבער ניט קיין וואלד אזוי וויא אויף'ן אונטערשטען טהייל פון בארג. דער הימעל איז געווען ריין. דיא זונן האָט נאָך געלויכטען, אָבער מען האָט זיא ניט געקענט זעהן, ווייל דער אונטערשטער טהייל פון בארג האָט זיא פערשטעלט.

פינף הונדערט פוס העכער, האָבען דיא פאָרשער געזעהן, איז דיא ערד פלאַך, ניט משופע און זיי קענען דאָרט האָבען א פאסענדען אָרט פאר א נאכטלעגער. פון דערגרייכען דעם שפיץ בארג אין יענעם טאָג איז שוין קיין רייד געווען. דאָרט אויף'ן פלאכען פלאַץ האָבען זיי געזעהן גרויסע שטיינער, וועלכע האָבען געבילדעט הייהלען, און זיי וועלען דאָרט זיין בעשיצט פון רעגען און קעלט. אָבער דיא פינף הונדערט פוס ארויפקלעטערען איז זיי זעהר שווער אָנגעקומען, ווייל זיי האָבען געהאט שטערונגען אין וועג און אנשטאָט דיא פינף הונדערט פוס האָבען זיי געהאט צו קלעטערען צוויי מייל.

דער באָדען אונטער זייערע פיס איז געווען גליטשיג און דאָס האָט זיי נאָך פיעל שווערער געמאכט זייער גאנג. עס איז שוין כמעט עכט נאכט געווען, ווען דיא לייטע האָבען דערגרייכט יענעם שוטץ־אָרט. זיי זיינען געווען זעהר פערמאטערט און זיי האָבען זיך באלד אוועקגעזעצט רוהען. זיי האָבען א קליינע ווײלע גערוהט און דאן האָבען זיי בעשלאָסען צו עסען און זוכען אן אָרט פאר א נאכטלעגער. עס איז געוואָרען שטארק קאלט און דיא פינף וואנדערער האָבען זיך גענויטיגט אין פייער. אָבער וועגען דעם איז קיין זאָרג ניט געווען. איבערגעברענגטע לייווענד וואָס זאָל זיי דיענען אלס צונטער האָבען זיי געהאט און הייץ מאטעריאל האָט מען דאָרט אויך געקענט קריגען. פענקראָפט און הערבערט זיינען אוועק און האָבען געבראכט טרוקענע מאָס (מאָך) און פערדארטע דערנער. זיי האָבען קלאפענדיג א שטיין אָן א שטיין ארויסגעבראכט פונקען, פון וועלכע דיא פערברענטע לייווענד האָט זיך אָנגעצונדען, דאן האָבען

זיי אויפגעבלאָזען א פייער אין דיא טרוקענע מאָך און אָנגעצונדען דיא האָלץ. זיי האָבען זיך אַלע דערוואַרעמט און מיט אַפּעטיט געגעסען דיא פֿלייש וואָס זיי איז נאָך פערבליבען פון דער קאַפּיבאַרא, האָבען צוגעביסען מיט מאַנדלען וואָס זיי האָבען נאָך געהאט און זיי זיינען זאט געוואָרען. ווען זיי זיינען פערטיג געוואָרען מיט זייער מאָהלצייט איז שוין געווען האלב זיעבען דער זייגער אין אָבענד.

זיי האָבען שוין געהאט צוגעגרייט א זיכערען פלאַץ פאַר א נאַכטלעגער, אָבער קאַפּיטאַן האַרדינג האָט, ווערענדיג קרעפטיגער נאָך׳ן עסען, בעשלאָסען צו געהן אויספאָרשען אַביסעל דעם באַרג, ניט אַרויף אין דער הויך, זאָנדערן ביי דיא זייטען. ער האָט געוואָלט ערפאַהרען אויב מען קען דעם באַרג אַרומרינגלען. ער איז אויך געווען גערן צו וויסען פיליכט קען מען אין אַן אַנדער זייט שנעלער און לייכטער דערגרייכען דעם שפּיץ באַרג. האַרדינג האָט געהייסען, אַז פּענקראָפט און נעב זאָלען פערפערטיגען זייער נאַכטלעגער און מאַכען דעם פּלאַץ מעהר בעקוועם און זיכערער. דעם רעפּאָרטער האָט ער געהייסען פערבלייבען דאָרט ביים פייער און נאָטירען אין זיין נאָטיץ־ביכעל דיא אַלע געשעהעניסען פון טאָג און אַלעם וואָס זיי האָבען קלעטערענדיג אויף׳ן באַרג געזעהן, און ער מיט הערבערט׳ען זיינען אַוועק צום נאָרדליכען זייט פון באַרג.

עס איז געווען א שעהנע נאַכט. עס איז נאָך ניט געווען זעהר שטאַרק פינסטער און זיי האָבען געקענט זעהן וואָס פאַר א היבשע שטרעקע ווייט פון זיי טהוט זיך. האַרדינג און הערבערט האָבען שפּאַצירט איינער נעבען אַנדערען. אין מאַנכע פּלעצער האָבען זיי געטראָפען טיעפע שפּאַלטען אין דער ערד, אין מאַנכע פּלעצער זיינען געווען אָנגעוואָרפען גרויסע שטיינער און זיי האָבען מיט א גלייכער ליניע ניט געקענט געהן. נאָך א שפּאַציער פון צוואַנציג מינוט האָבען זיי זיך געמוזט אָבשטעלען, ווייל דאָרט האָט זיך דיא פלאַכע שטיקעל לאַנד געענדיגט און דער אויבערשטער טהייל פון באַרג איז געווען שטאַרק אויסגעבויגען אַנטקעגען זיי.

אונטען איז דאָרט געווען א טיעפער גראָבען. דאָס איז געווען דער קראַטער — דער מויל פון וואולקאַן, וועלכער האָט זיך געצויגען אַרויף דורך׳ן באַרג. אין גראָבען איז געווען אָנגעוואָרפען פערהאַרטעוועטע לאַווא און צובראָכענע שטיינער. אַרויף איז דער קראַטער בעשטאַנען פון גרויסע שטיינער, וואָס האָבען געבילדעט גרויסע טרעפּ. דער וואולקאַן איז געווען אַן אויסגעלאָשענער. קיין פלאַם, קיין רויך איז ניט געזעהן געוואָרען אין טיעפען שפּאַלט, קיין גערויש האָט זיך ניט געהערט און קיין גערוך פון שוועבעל האָט זיך ניט געשפּירט. דאָס איז געווען א טויטער וואולקאַן אָדער א שלאָפענדער וואָס וועט זיך נאָך

אמאָל אויפכאפּען. סיירוס הארדינג האָט בעשלאָסען צו פּרובירען קלעטערען מיט דיא שטיינערנע טרעפּ ארויף.

און דאָס איז איהם געלונגען. פאָרזיכטיג און לאנגזאם איז ער אריין אין גראָבען ביים סאמע ברעג, וואו עס איז ניט געווען זעהר טיעף און פון דאָרט האָט ער זיך געלאָזט קלעטערען אויף דיא פון נאטור געשאפּענע טרעפּ. הערבערט האָט איהם נאָכגעפאָלגט.

וואָס העכער דיא צוויי פאָרשער זיינען ארויפגעקומען, אלץ מעהר שטערען האָבען זיי געזעהן אין הימעל. ארום אכט אוהר האָבען הארדינג און הערבערט דערגרייכט דעם שפּיץ בארג. עס איז דאמאָלס געווען עכט פינסטער און זיי האָבען מעהר וויא צוויי מייל ארום זיך ניט געקענט זעהן. זיי האָבען דארום ניט געקענט וויסען, אויב דער ים רינגעלט ארום דאָס לאנד אויף וועלכע זיי געפינען זיך, אָדער עס איז פערבונדען מיט א גרויסע שטיק לאנד, מיט א וועלט־טהייל ביים פּאסיפיק אָקעאן (שטילען מעער).

אָבער אביסעל שפּעטער האָט זיך בעוויזען א שיין אין מערב זייט. דאָס איז געווען דיא לבנה וואָס האָט געהאלטען ביים אונטערגעהן און איז נור וואָס ארוים פון א וואָלקען וואָס האָט איהר פריהער בעדעקט. דער אינזשיניר האָט ביי דיעזען שיין געזעהן, אז דער הימעל פערבינדט זיך מיט וואסער אין אלע זייטען. ער האָט אָנגענומען הערבערט׳ס האנד און האָט אויסגעשריען:

— אן אינזעל! אן אינזעל! מיר זיינען אויף אן אינזעל!

אין דעם זעלבען מאָמענט איז דיא לבנה פערשוואונדען געוואָרען אין האָריזאָנט אונטער דיא רוישענדע וואסערען פון מעער.

11טעם קאפּיטעל.

אַלע אויף׳ן שפּיץ בארג. — ים ארום און ארום. — דיא פראכטפאָלע אָזיערא. — פּענקראָפט׳ס קליין אמעריקא. — נעמען פון אמעריקאנער גדולים. — דער פרענקלין בארג און דער לינקאָלן אינזעל.

מיט א האלבע שטונדע שפּעטער האָבען זיך הארדינג און הערבערט אומ־געקעהרט צוריק צו זייער לאגער. דער אינזשיניר האָט ערקלערט זיינע קאמפּא־ניאָנען אז דאָס לאנד אויף וועלכע זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען איז אן אינ־זעל. אלע פינף האָבען זיך דאן געלעגט שלאָפען. דאָס בעשפּרעכען וואָס זיי האָבען צו טהאָן האָבען זיי אָבגעלעגט אויף מאָרגען. דער פּלאץ וואו דיא פער־וואָרפענע האָבען געהאט זייער נאכטלעגער איז געווען 2500 פוס העכער פון

די אָבערפֿלעכע פֿון ים. די לייטע האָבען פֿערבראַכט אַ רוהיגע נאַכט און זיי זיינען געשמאַק געשלאָפֿען.

אויף מאָרגען, דעם 30טען מערץ, נאָכדעם וויא זיי האָבען אָבגעגעסען פֿריהשטיק, וואָס איז בעשטאַנען פֿון דער געטויטעטער טראַגאָפּאַן, וועלכע זיי האָבען אָבגעבראַטען, האָט דער אינזשיניר ערקלערט, אַז עס וואָלט ראַטהזאַם געווען אַרויפֿצוקלעטערען נאָך אַמאָל אויף׳ן שפּיץ פֿון וואולקאַן און ביי די ליכטיגקייט פֿון טאָג אַרומקוקען דעם אינזעל, אויף וועלכען זיי געפֿינען זיך און וואו זיי וועלען פֿילייכט דאַרפֿען פֿערברייננגען זייער גאַנצען לעבען אַלס פֿרייע געפֿאַנגענע.

— מיר מוזען וויסען גענוי — האָט האַרדינג ערקלערט — אויב דיעזער אינזעל האָט אירגענד וועלכע פֿערבינדונגען מיט אירגענד וועלכע לאַנד, אויב שיפֿען געהען דאָ פֿערביי, אויב מענשען קומען ווען אהער, אָדער דאָס איז אַ פֿערוואָרפֿענער אינזעל אין אַן איינזאַמע געגענד פֿון ים, וואו קיינער קומט ניט און קיינער פֿאָהרט ניט פֿערביי. אַז מיר וועלען אין דאָס אַלעס איבערצייגט זיין, וועלען מיר וויסען וואָס מיר האָבען צו טהאָן.

אַלע האָבען איינגעשטימט מיט׳ן אינזשיניר און זיי זיינען פֿערטיג געווען מיטצוגעהן מיט איהם.

עס איז געווען אַרום זיעבען אוהר אין דער פֿריה, ווען סיירוס האַרדינג, גידעאָן ספּילעט, פּענקראָפֿט, נעב און הערבערט האָבען פֿערלאָזט זייער לאַגער. קיינער פֿון זיי איז געווען שטאַרק פֿערצווייפֿעלט, אָבוואָהל זייער לאַגע האָט אויסגעזעהן צו זיין ניט אַזוי גלענצענד. זיי האָבען געהאַט אמונה אין זיך אליין, אַז זיי וועט ווען עס איז געלינגען בעפֿרייט צו ווערען פֿון דעם וויסטען אינזעל. איבערהויפּט האָבען זיי געלעגט פֿיעל האָפֿנונג אויף׳ן אינזשיניר, אַז ער וועט זיי פֿון אַלע שוועריגקייטען אַרויסציהען. זאָגאַר פּענקראָפֿט, וועלכער האָט פֿריהער יאָ געגלויבט און ניט געגלויבט אין האַרדינג׳ס וויסענשאַפֿט און חכמה, האָט ערשט אויך געקראָגען פֿולען צוטרויען צו איהם. פֿון דער צייט וואָס האַרדינג האָט בעוויזען די קונץ מיט דער אייגענער געמאַכטער ברען־גלאָז, האָט איהם דער מאַטראָז איינפֿאַך פֿערגעטערט.

— פֿריינדע — האָט פּענקראָפֿט געזאָגט — מיר האָבען זיך ניט צו שרעקען. אַז מיר האָבען געקענט אַנטלויפֿען פֿון ריטשמאָנד, וואו פֿיעלע אויגען פֿון בעאַמטע האָבען אונז געהיט, וועלען מיר פֿון דיעזען וויסטען אינזעל זיכער קענען אַנטלויפֿען. דאָ וועט אונז קיינער ניט אָבהאַלטען און ווען עס וועט קומען די צייט, וועלען מיר דיעזען פֿאַסקודנעם פּלאַץ פֿערלאָזען.

— יאָ, אמת! — האָט זיך נעב אָבגערופֿען — מיין ווירטה וועט אונז שוין צייגען אַ וועג, וויא אַזוי פֿון דאַנען לויז צו ווערען.

דער קאַפּיטאַן איז געגאַנגען מיט דער זעלבער וועג צום וואולקאַן וויא ער

איז פאַריגען אבענד געגאנגען. זיינע קאַמעראַדען האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. עס איז געווען אן עכט שעהנעס וועטער. דיא זונן, וועלכע איז ניט לאַנג אויפ־געגאנגען, האָט שטאָלץ געשיינט און בעגאָסען מיט איהרע שטראַהלען דיא גאנצע געגענד און דער גאנג איז פאר דיא פערזאָנען גאנץ אנ־גענעהם.

זיי זיינען אָנגעקומען צום קראַטער. ביינאַכט, אין דער פינסטער, האָט הארדינג ניט געקענט גענוי בעטראַכטען דעם מויל פון דעם פייער שפּייענדען בארג, וועלכער איז ערשט געווען שטום און טויט. יעצט אָבער האָט ער זיך גע־נומען דיא מיה צו בעקוקען אלעס פּינקטליך. ער האָט אָבגעשאַצט וויא טיעף דער קראַטער איז אין סאַמע מיטען, וויא הויך עס איז פון אונטען ביז ארויף צום שפּיץ בארג און וויא לאַנג דער וואולקאַנישער פלאַם איז שוין אויסגע־לאָשען.

פאר אכט דעם זייגער זיינען דיא פינף פערזאָן שוין געווען אין דער הויך.

— דער מעער! דער מעער! ארום און ארום איז וואסער! — האָבען זיי אלע מיט איין קול אויסגעשריען.

עס איז ווירקליך אזוי געווען. דער ים האָט ווירקליך ארומגערינגעלט דיא טרוקענע לאַנד פון אלע זייטען. הארדינג האָט געהאַט געהאָפט, אז אין דער ליכטיג וועט ער פיליכט ערגיץ בעמערקען א ברעג לאַנד אָדער א שיף, אָבער זיין האָפנונג איז געווען א פאַלשע. ארום און ארום איז געווען אן אונענדליכער ים און דער אינזעל איז געלעגען אין מיטען, אזוי וויא אן ארבעס וואָס שווימט אין דער הויך אין א גאנץ גרויסע כלי מיט וואסער.

שווייגענד און אונבעוועגט האָבען דער אינזשעניר און זיינע קאָמפּאַניאָנען ארומגעקוקט דעם האָריזאָנט אין אלע זייטען איינינע מינוטען צייט, אָבער זיי האָבען קיין זאך געזעהן. זאָגאר פענקראָפט, וועמעס אויגען זיינען געווען א לעבעדיגער טעלעסקאָפּ און ער האָט געקענט זעהן פאר צעהנדליגע מיילען וויט, האָט אויך קיין צייכען פון לאַנד אָדער אירגענד וועלכען געגענשטאַנד ערגיץ ניט בעמערקט.

נאכהער האָבען אלע פינף אָבגעווענדעט זייערע אויגען פון מעער און גענומען בעטראַכטען דעם אינזעל, וועלכען זיי האָבען פאָלקאָמען בעהערשט. גידעאָן ספּילעט איז דער ערשטער ארויס מיט א פראַגע:

— וויא גרויס אומגעפעהר איז דיעזער אינזעל?

דער אינזעל האָט אויסגעזעהן זעהר קליין אנטקעגען דיא אונענדליכע וואַ־סערען וואָס האָבען איהם ארומגערינגעלט, אָבער אָבשאַטצען זיין מאָס האָט דער רעפּאָרטער ניט געקענט.

סיירוס הארדינג האָט איינינע מינוטען געטראַכט, האָט ארומגעקוקט דעם אינזעל ארום און ער האָט זיך אָבגערופען:

— מיינע פריינדע, איך דענק אז איך האָב קיין טעות. נאָך מיין מיינונג איז דיא גארטעל־ליניע, דער אומקרייז פון דעם אינזעל ניט מעהר וויא הונדערט מייל. עס הייסט, אז ארומריינגלען דעם אינזעל ארום און ארום ביים וואסער, וועט עס אויסמאכען א וועג פון הונדערט מייל.

— און דער רוים, דער שטח פון אינזעל וויא גרויס איז? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— דאָס קען איך ניט וויסען — האָט הארדינג געענטפערט — ווייל ער איז ניט דורכאויס גלייך. אין מאנכע ערטער איז ער ברייטער און אין מאנכע שמעלער.

דער אונבעקאנטער אינזעל האָט געהאט דיא פאָרמע פון א ריעזיגע, פאנטאסטישע ים בריאה, פון א לויתן, וועלכער ליגט און שלאָפט אויף'ן פּאסיפיק. דער רעפּאָרטער האָט ארונטערגענומען א מאפּ (לאנד־קארטע) פון דעם אינזעל און דיא צייכנונג האָט ווירקליך אויסגעזעהן אזוי וויא א צייכנונג פון א מין חיה.

דער מזרח טהייל פון אינזעל, וואו דיא פינף אמעריקאנער זיינען ארויסגעוואָרפען געוואָרען פון ים, האָט געבילדעט צוויי קייפּס (שטיקער לאנד וואָס קומען אריין אין ים) און אין מיטען איז געווען א קליינער בעי אָדער בוכטע. יענער זייט פון אינזעל האָט אויסגעזעהן אזוי וויא דער קאָפּ פון א פיש וואָס האלט דעם מויל אָפען. אין נאָרד־איסט און אין סאוטה־וועסט זיינען דיא ברעגען געווען אזוי וויא האלב רונד און עס האָט אויסגעזעהן וויא דער אונטערשטער טהייל פון דעם קאָפּ פון א פיש. ווייטער זיינען ביי ביידע זייטען צו נאָרד און צו סאוטה געווען קליינע קייפּס, וועלכע האָבען אויסגעזעהן אזוי וויא פליעגעל אָדער שווים־פעדערען, און נאָך ווייטער ארונטער איז דער אינזעל געגאנגען אלץ שמעלער און צו ענדע אין מערב זייט אביסעל ברייטער און עס האָט געהאט דעם אויסזעהן פון אן עק פון א פיש.

דער שמאָלסטער טהייל פון אינזעל איז געווען בלויז צעהן מייל ברייט און דער ברייטסטער טהייל, זאָ צו זאָגען, דער קאָפּ, איז געווען אומגעפעהר דרייסיג מייל ברייט.

צווישען דעם וואולקאנישען בארג און דעם ברעג ים ביי מזרח זייט האָבען דיא פאָרשער דערזעהן א פּראכטפאָלען לייק (אָזיערא), ארומגערינגעלט מיט גרינע בוימער. זיי זיינען אלע העכסט איבערראשט געוואָרען פון דער שעהנער לאנדשאפט וואָס דיא אָזיערא מיט דיא בוימער ארום האָט פאָרגעשטעלט. קוקענדיג פון דער הויך ארונטער האָט עס אויסגעזעהן פּראכטפאָל שעהן און דיא לייטע האָבען פאר א היבשע ווייל'ע ניט אָבגעווענדעט זייערע אויגען פון דעם נאטירליכען וואסער־בעקען, א זאך וואָס מען בעגעגענט זעלטען אין מדבריות און ווילדערניסע.

— איז דאָרט פרישעס וואסער אין לייק, אָדער געזאָלצענעס פון ים ? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— געוויס איז דאָרט פרישעס וואסער — האָט הארדינג געענטפערט — דער לייק ווערט אָנגעפילט מיט דיא וואסער וואָס רינט ארונטער פון בארג און עס קומט ניט פון מעער.

— איך זעה — האָט הערבערט געזאָגט — וויא א גאנץ שמאָלער וואסער־שטראָם אָדער טייכעל ציהט זיך צום לייק.

— יא, דאָס איז וואהר — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — דיעזער טייכעל אָדער רינע ברייננגט עס דאָס וואסער אין לייק און איך גלויב, אז עס איז ערגיץ דאָ א פלאץ דורך וועלכען דאָס וואסער ווערט פון בעקען אָבגעצויגען, ווייל זאָנסט וואָלט דאָך פון דעם לייק א ים געוואָרען.

דיא פאָרשער האָבען איינגעזעהן, אז דער אינזעל איז ניט אזוי אָרעם און וויסט וויא זיי האָבען זיך פריהער פאָרגעשטעלט. אז דאָרט געפינט זיך אזא שעהנער לייק, קען דאָך זיין אז צווישען דיא בוימער אין דיא וועלדער ציהען זיך טייכען און מעגליך אז עס וואקסען פרוכט בוימער אויך. יעדענפאלס, קיין ווילדע וויסטע איז דער אינזעל ניט און מען קען דאָרט זיין פערזאָרגט מיט אן עקזיסטענץ.

דער וואולקאן איז ניט געוועזן אין מיטען בארג, זאָנדערן אן עכט ביסעל אָן א זייט. דער אנדערער זייט פון בארג איז געוועזן בעדעקט מיט גרינס. וואָס דאָרט האָט געוואקסען, האָבען דיא לייטע ניט געקענט בעשטימען איידער זיי זיינען דאָרט געוועזן.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפאניאָנען האָבען פערזאמט אויף'ן בארג ביי א שטונדע צייט. זיי האָבען בעאָבאכטעט דעם אינזעל אין אלע זייטען, אָבער נאָך אלעמען איז זיי פערבליבען א וויכטיגע פראגע צו פערענטפערן: וואָהנט אימעצער אויף דיעזען אינזעל אָדער ניט ?

דער רעפּאָרטער איז געוועזן דער ערשטער וואָס האָט דיעזע פראגע געשטעלט, און אום צו פערענטפערען עס פינקטליך, האָבען זיי אויף דאָס ניי אָנגעהויבען בעקוקען דעם אינזעל און דער ריכטיגער אנטוואָרט איז געקומען, אז קיינע מענשען, האלב־ווילדע אָדער ווילדע וואָהנען דאָרט ניט — פון ציוויליזירטע איז אָבגערעדט, דאָס האָבען זיי באלד געוואוסט אז אזעלכע געפינען זיך דאָרט ניט.

דיא ארבייט פון מענשען'ס הענד איז ערגיץ ניט געוועזן צו בעמערקען. קיין הייזעל, קייןביידעל, קיין פישער שטיבעל האָט מען ניט געזעהן. קיין רויך אָדער אירגענד וועלכער אנדער צייכען פון פייער איז אין דעם גאנצען האָריזאָנט געזעהן געוואָרען. עס איז אמת, אז דריי פיערטעל טהיילען פון דעם אינזעל זיינען געוועזן בעדעקט מיט גרינע וועלדער און מען האָט געוועהנליך ניט געקענט

זעהן וואָס אין דיא וועלדער טהוט זיך. מען האָט אלזאָ געקענט דענקען פיליכט וואָהנט דאָרט ערגיץ א ווילדער אָדער א האלב־ווילדער שבט, אָבער דאָס איז געווען זעהר ווייטלויפיג צו גלויבען, ווייל דאָס רוב וואָהנען ווילדע אָדער האלב־ווילדע ביי דיא ים ברעגען, ניט אין וועלדער, און דיא ברעגען, האָבען דיא פערוואָרפענע דייטליך געזעהן, זיינען וויסט.

דיא פֿאָרשער זיינען אלזאָ געקומען צום שלום, אז דער אינזעל איז זיכער אונבעוואָהנט. אָבער אין איין זאך האָבען זיי געצווייפעלט: אויב דיעזער אינזעל ווערט אמאָל בעזוכט פון איינוואָהנער פון אנדערע אינזלען אָדער ניט? אזוי ווייט וויא זייערע בליקען האָבען דערגרייכט, איז קיין לאנד ניט געזעהן געוואָרען פופציג מייל ארום, אָבער עס קען דאָך מעגליך זיין, אז ווייטער זיינען פאראן אינזלען, וואו עס וואָהנען ווילדע שבטים און זיי קענען צו דיעזען אינזעל צוקומען מיט זייערע שיפלעך. דיעזע פראגע האָט פֿאָרלויפיג ניט געקענט פער־ענטפערט ווערען און זיי האָבען געמוזט ווארטען, פיליכט וועט עס דיא צייט ענטשיידען.

ווען דיא פערוואָרפענע האָבען דעם אינזעל פינקטליך בעאָבאכטעט ארום און ארום, האָט דער רעפּאָרטער אויסגעמאכט א פּלאן פון דער גאנצער שטיקעל לאנד מיט איהרע בערג און טהאָלען, וועלדער, פעלדער און וויסטענהייטען. עס איז זיי ערשט פערבליבען אויסצופֿאָרשען דעם באָדען פון דעם אינזעל, דיא וואקסונגען וואָס דאָרט וואקסען, דיא טהיערע און פויגלען וואָס לעבען דאָרט און דיא מינעראלען וואָס אויף איהם געפינען זיך.

אָבער איידער זיי זיינען ארונטער פון בארג אָנצופאנגען זייערע פֿאָר־שונגען, האָט סיירוס הארדינג געזאָגט צו זיינע קאָמפּאניאָנען:

— מיינע פריינדע, מיר געפינען זיך ערשט אין א קליינעם ווינקעל לאנד אויף וועלכען דער אלמעכטיגער האָט אונז פערוואָרפען. מיר וועלען דאָ פיליכט דארפען לעבען א לאנגע צייט, און פיליכט וועט אונז א גליק טרעפען און א שיף וועט דאָ פערבייפאָהרען און וועט אונז פון דאנען אוועקנעהמען. אָבער ווען דאָס זאָל פּאסירען וואָלט עס ווירקליך געווען א נס, ווייל מיר גלויבט זיך ניט אז שיפען זאָלען דאָ פערבייפאָהרען. איך וויל, מיינע פריינדע, פון אייך קיין זאך ניט פערבאָרגען. איך וויל אייך זאָגען אלעס וואָס איך ווייס און פערשטעה. נאָך מיין חשבון געפינען מיר זיך אין אזא געגענד וואו עס איז קיין וואסער וועג ניטאָ און קיינע שיפען געהען דאָ ניט פערביי. אָט דאָס איז דיא ריינע וואהרהייט, וועלכע איך מוז אייך, לײדער, ענטדעקען.

— איהר זיינט זעהר גערעכט, טהייערער הערר הארדינג! — האָט זיך ספּי־לעט אָבגערופען — איהר דארפט אונז שטענדיג דעם ריינעם אמת זאָגען. איהר האנדעלט דאָ מיט מענשען, וועלכע האָבען צוטרויען צו אייך און אויף וועלכע

איהר קענט זיך פערלאָזען אז זיי וועלען אייך אין קיין זאך זיין דאנקבאַר... איז ניט אזוי, מיינע פריינדע?

— איך וועל אייך אלעס פאָלגען, קאפּיטאן! — האָט זיך הערבערט אָב־געגעבן, אָנבאפּענדיג דעם אינזשיניר'ס האנד.

— מיין ליעבער ווירטה, שטענדיג, אלעם און איבעראל וועל איך אייך פאָלגען! — האָט נעב אויסגעשריען.

— און וואָס אָנבעלאנגט צו מיר — האָט דער מאטראָז זיך אָבגערופען — איז מיין נאָמען ניט דזשעק פענקראָפט, אויב איך וועל ניט טהאָן אלעס וואָס דער קאפּיטאן וועט מיר הייסען. אויב איהר ווילט, קאפּיטאן, וועלען מיר פון דיעזען אינזעל מאכען א קליינע אמעריקא! מיר וועלען דאָ בויען שטעדט, אייזען־באהנען, טעלעגראפען און אלע בעקוועמליכקייטען וואָס מענשען דארפען האָבען, און אין א שעהנעם פריהמאָרגען, ווען מיר וועלען האָבען אלעס פערטיג, וועלען מיר אונזער נייעס לאנד אָדער נייעם שטאאט אוועקגעבען צו דיא פעראייניגטע שטאאטען פון אמעריקא.

— און איהר וועט זיין אונזער גאָווערנאָר! — האָט הערבערט שפּאָטיש אויסגערופען.

— אָבער איך פערלאנג איין זאך — האָט פענקראָפט ווייטער געזאָגט.

— וואָס אזעלכעס? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— איך וויל — האָט פענקראָפט געענטפערט — אז מיר זאָלען זיך אליין ניט רעכענען אלס פערוואָרפענע, זאָנדערן אלס קאָלאָניסטען, וועלכע זיינען פרייוויליג אהער געקומען צו בעזעצען זיך דאָ.

הארדינג האָט זיך ניט געקענט איינהאלטען פון לאכען, אָבער ער האָט דעם מאטראָז צוליעב געטהאָן און ער האָט זיין פאָרשלאָג אָנגענומען. ער האָט איהם גאנץ פיין בעדאנקט און אויך אויסגעשפּראָכען א הערצליכען דאנק צו אלע זיינע קאָמפּאניאָנען פאר זייער צוטרויען צו איהם.

— אצינד — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — לאָמיר ארונטערגעהן פון בארג און גלייך צו דיא "טשימנים"!

— ווארט אויף א ווײַלע — האָט דער אינזשיניר זיך אָבגערופען — איך דענק אז עס וואָלט געווען א גלייכע זאך מיר זאָלען דיעזען אינזעל א נאָמען געבען. עס איז אויך ראטהזאם מיר זאָלען געבען נעמען דיא בערג און דיא וואסערען וואָס געפינען זיך דאָ.

— זעהר גוט! — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — יעדע זאך מוז האָבען א נאָמען. דאָס וועט אונז צוניטץ קומען. ווען מיר וועלען אמאָל ערגיץ געהן, וועלען מיר קענען בעצייכענען מיט'ן נאָמען צו געהן אהין און אהין.

— ווירקליך! — האָט דער מאטראָז צוגעשטימט — יעדער פּלאַץ מוז

האָבען א נאָמען. וויא דען? א מענש מוז דאָך וויסען וואוהין ער געהט אָדער פון וואנען ער קומט.

— צום ביישפיעל, דיא "משימנים"! — האָט זיך הערבערט אָבגערופען.

— ריכטיג! — האָט פענקראָפט געזאָגט — פון מיין מויל ארויסגענומען. איך האָב געוואָלט דיעזען ביישפיעל געבען. וואָס זאָגט איהר, קאפּיטאן, געפעלט אייך דיעזער נאָמען?

— יא, פענקראָפט — האָט הארדינג געענטפערט — ווארום ניט? א גאנץ פאסענדער נאָמען.

— אלזאָ אזוי פערבלייבט עס! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — מיר וועלען אלעס געבען נעמען. הערבערט פלעגט פאר מיר אָפט פאָרלעזען דיא געשיכטע פון ראָבינזאָן קרוזאָ, וועלכער איז פערוואָרפען געוואָרען אויף אן אינזעל און ער האָט אויך אלעם אליין נעמען געגעבען. דעם בעי דאָרט לאָמיר רופען "פּראָווידענס בעי" (דיא פאָרזעהונג־בוכטע); דעם שפּיץ לאנד וואָס געהט דאָרט אריין אין ים לאָמיר א נאָמען געבען "וואַיל פּאָינט" (דער שפּיץ פון א וואלפיש) —

— איך האָב א בעסערען פּלאן — איז איהם הערבערט אריינגעפאלען אין דיא רייד — לאָמיר עס בעסער געבען דיא נעמען פון קאפּיטאן הארדינג, פון הערר ספּילעט, פון נעב —

— מיין נאָמען? — האָט דער ניגער פּלוצלונג אויסגעשריען און ארויס־געשטעלט זיינע ווייסע צייהן.

— ווארום ניט? — האָט פענקראָפט געפרעגט — "פּאָינט נעב" איז א גאנץ פאסענדער נאָמען.

— און איך וואָלט געזאָגט — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — אז מיר זאָלען בארגען נעמען פון אונזער געבורטס־לאנד, דאָס וועט אונז שטענדיג דערמאָהנען אָן אמעריקא.

— יא — האָט קאפּיטאן הארדינג צוגעשטימט — דאָס איז דער בעסטער פּלאן. יענע בוכטע אין אָסטען (מזרח זייט) וועלען מיר א נאָמען געבען "יוניאָן בעי" (דיא פעראייניגונג בוכטע), אלס אנדענקונג פון דיא פעראייניגטע שטאַ־אטען; דיא גרויסע בוכטע אין זידען (דרום זייט) לאָמיר רופען "וואשינגטאָן בעי", אלס אנדענקונג פון דעם ערשטען פּרעזידענט פון דיא פעראייניגטע שטאאטען דזשאָרדזש וואשינגטאָן; דעם בארג, אויף וועלכען מיר געפינען זיך ערשט, לאָמיר רופען "מאָונט פרענקלין" (פרענקלין בארג), אלס אנדענקונג פון דעם גרויסען בענדזשאמין פרענקלין, און דעם לייק (אָזיערא), וואָס מיר זעהען פאר אונזערע אויגען, לאָמיר בעטיטלען מיט'ן נאָמען "לייק גרענט", אלס אנ־דענקונג פון גענעראל גרענט. אזוי וועלען מיר געפינען היימישע נעמען פאר דיא טייכלעך און וואסערען און פאר דיא אנדערע בערג וואָס געפינען זיך

אויף דיעזען אינזעל. עס קען גאָר בעסער ניט זיין, מיינע פריינדע. דאָס וועט אונז שטענדיג עראינערען אָן אונזער לאַנד און מיר וועלען אונזער בעליעבטע אמעריקא קיינמאָל ניט פערגעסען.

אַלע זיינען איינשטימיג געווען מיט׳ן אינזשיניר׳ס מיינונג און אזוי איז עס בעשלאָסען געוואָרען, אז הארדינג׳ס נעמען זאָלען אַנגענומען ווערען.

דער גאַנצער אינזעל איז פאר זיי געלעגען אונטען אזוי וויא א מאפּ. ספּי־לעט האָט שוין אויך געהאט דעם גאַנצען פּלאַן פון אינזעל אויף׳ן פּאפּיער און עס האָט בלויז געפעהלט אז מען זאָל צושרייבען דיא נעמען. דיא בעים האָבען זיי גלייך א נאָמען געגעבען "יוניאָן" און "וואשינגטאָן" בעים, דעם בארג האָבען זיי בעטיטעלט מיט דעם נאָמען "מאונט פרענקלין" און דעם לייק מיט׳ן נאָמען "לייק גרענט", אזוי וויא סיירוס הארדינג האָט פאָרגעשלאָגען.

— אצינד — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — וואָלט איך געזאָגט, אז דאָס וואסער וואָס קומט דאָרט אריין צווישען צוויי שפּיצען לאַנד זאָל גערופען ווערען "שארק גאָלף" (האי־פיש מעער־בוזים), ווייל עס זעהט אויס אזוי וויא אן אָפענער מויל פון א האי־פיש.

— אויסגעצייכענט ! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — און איך וואָלט צוגעבען אז דיא צוויי קייפּס (שפּיצען לאַנד וואָס געהען אריין אין ים) זאָלען גערופען ווערען "מענדיבל קייפּס" (קינבאקען קייפּס), ווייל זיי זעהען אויס אזוי וויא קינבאקען פון א פיש.

— אָיך רעכט ! — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען.

פּענקראָפט איז העכסט צופריעדען געווען וואָס זיין נאָמען איז געפעלען געוואָרען און ער האָט פון גרויס פרייד צוגעטאנצט.

דעם טייכעל פון וועלכען זיי האָבען געשעפּט פרישעס וואסער און וועלכעס האָט זיי געדיענט אַלס טראנספּאָרט מיטעל צו ברייגנגען האָלץ צו דיא "טשימ־נים" האָבען זיי א נאָמען געגעבען "מערסי" (גנאדע), דעם קליינעם אינזעל, וואו זיי זיינען צוערשט ארויסגעוואָרפען געוואָרען פון ים, האָבען זיי בעטיטעלט מיט׳ן נאָמען "סייפטי איילענד" (רעטונגס־אינזעל). דעם געדיכטען וואלד אין מערב זייט האָבען זיי גערופען "פאר וועסט" (ווייטער מערב), און דעם פעל־זען־בארג איבער דיא טשימנים — "פּראָספּעקט האיטס" (אנזיכטיגע הויכקייט).

פאָרלויפיג האָבען זיי דערמיט געענדיגט דעם צעטעל פון דיא נעמען, מיט דעם בעשלוס, אז אויב זיי וועלען אויף׳ן אינזעל געפינען נאָך וויכטיגע פּלעצער, וועלען זיי צו אַלעם צופּאסען נעמען.

אצינד האָבען דיא פּערוואָרפענע אָדער דיא קאָלאָניסטען, וויא דער מאטראָז האָט פערלאנגט זיי זאָלען זיך רופען, אַנגעהויבען ארונטערגעהן פון פרענקלין־בארג מיט דעם אבזיכט צוריק צו קעהרען זיך צו דיא "טשימנים", אָבער דער

מאטראָז האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען אָבגעהאַלטען און האָט אומגעלומפּערט אויס־געשריען:

— אך, וויא דום, וויא נאריש מיר זיינען!

— ווארום? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט — וואָס פאר א נאריש־קייט האָט איהר פון אונז געזעהן?

— וואָס הייסט? — האָט דער מאטראָז צוריק געפרעגט מיט פערוואונדע־רונג — און אונזער אינזעל א נאָמען געבען? א שעהנע געשיכטע, דעם עיקר האָבען מיר פערגעסען!

— פאָלקאָם גערעכט! — האָט הערבערט אויסגעשריען — לאָמיר דעם אינזעל א נאָמען געבען „סיירוס הארדינג"! דער קאפּיטאַן האָט דיזע עהרע פאָלשטענדיג פערדיענט.

— ניין — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — לאָמיר דעם אינזעל א נאָמען געבען נאָך א גרויסען אמעריקאנער בירגער. לאָמיר עס רופען „לינקאָלן אינזעל", צום אנדענקען פון דעם גרויסען פרייהייטס קעמפּפער אייבערעהעם לינקאָלן, דער יעצטיגער פּרעזידענט פון דיא פעראייניגטע שטאאטען.

דיא אנדערע פיער האָבען אַלע מיט אמאָל דריי מאָל „הוראה!" אויס־געשריען און דיזער נאָמען איז איינשטימיג אָנגענומען געוואָרען.

און יענע נאכט, איידער זיי זיינען געגאנגען שלאָפען, האָבען דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל פיעל גערעדט וועגען דיא פעראייניגטע שטאאטען, דאָס לאנד פון וואנען זיי זיינען געקומען, וועגען דיא בירגער קריעג וואָס דאָרט איז צו יענער צייט אָנגעגאנגען און דיא בלוט פערגיסונגען וואָס דאָרט זיינען פאָרגעקומען. זיי האָבען ניט געצווייפעלט, אז דיא זיד וועט זיך מוזען אונטער־געבען און אז דיא רעגיערונג וועט פייערען איהר גרויסען זיעג, וועלכען מען וועט האָבען צו פערדאנקען פּרעזידענט לינקאָלן און גענעראל גרענט.

דאָס האָט פּאסירט דעם 30טען מערץ, 1865. דיא לייטע אויף'ן אונבעקאנ־טען אינזעל וואָס האָבען אזוי געהאָפט און ערווארטעט אז פּרעזידענט לינקאָלן וועט טריאומפירען געגען דיא קריעגער פון דיא זיד, האָבען ניט געוואוסט אז מיט 15 טעג שפּעטער, אין דער נאכט פון 14טען אפּריל וועט אין וואשינג־טאָן בעגאנגען ווערען א שוידערליכער פערברעכען און דער בראוור און מענ־שען־פריינדליכער פּרעזידענט וועט פאלען א קרבן פון דיא הענד פון א ברוטאלען פאנאטיקער.

12טעם קאפיטעל.

זיי רעגולירען דיא זייגערס. — א פערדעכטיגער רויך. — דער רויטער טויכעל. — בארג־פאזאנען. — געיעג נאָך בייטעל־טהיערע. — פענקראַפט׳ס וואונש. — דיא קאָלאָניסטען צוריק אין דיא "טשימנים".

זיי האָבען אָנגעהויבען ארונטערגעהן פון בארג. קלעטערענדיג דורך׳ן קראַטער זיינען זיי ארונטערגעקומען אונטען און אין אייניגע מינוטען ארום זיינען זיי געווען ביי זייער לאגער וואו זיי האָבען פאָריגע נאכט גענעכטיגט. פענקראַפט האָט געדענקט אז עס איז צייט עפּעס עסען און ער האָט זיין וואונש אויסגעדריקט צו זיינע קאמעראדען. דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער האָבען ארויסגענומען זייערע זייגערס צו זעהן וויא שפּעט עס איז.

דעם רעפּאָרטער׳ס זייגער איז געווען פון בעסטען זאָרט, וואָס איז געגאַנגען פּינקטליך אויף׳ן סעקונדע. וועהרענד ספּילעט איז ארונטערגעפאַלען פון באלון אין ים און דיא כוואליעס האָבען איהם ארויסגעשליידערט, איז זיין זייגער ניט פערנעצט געוואָרען, ווייל ער איז געווען פעסט צוגעמאכט פון אלע זייטען. דער אינסטרומענט איז דארום פערבליבען אין גוטען אָרדנונג און איז ניט געשטערט געוואָרען פון זיין גאנג. הארדינג׳ס זייגער אָבער איז געווען פון אַן ערגערען זאָרט און אין דער צייט פון דער קאטאסטראָפע איז ער געבליבען שטעהן.

הארדינג האָט קוקענדיג אויף דער זונן געוואוסט דיא צייט. עס איז דאמאָלס געווען ארום ניין אוהר און ער האָט גענומען אָנשטעלען זיין זייגער אויף דיזער צייט. ספּילעט האָט איהם געוואָלט נאָכטהאָן און אויך אָנשטעלען זיין זייגער אויף דער זעלבער צייט. דער אינזשיניר האָט איהם אָנגעכאפּט ביים האנד און געזאָגט:

— ניין, מיין טהייערער ספּילעט, טהוט עס ניט. צייגט ניט אייער זייגער דיא צייט פון ריטשמאָנד?

— יא, הערר סיירוס. מיין זייגער געהט דורכאויס פון דער צייט וואָס מיר האָבען פערלאָזען ריטשמאָנד.

— אז אזוי, שטימט אייער זייגער כמעט מיט דיא זייגערס פון וואַשיגנגטאָן.

— אָהן צווייפעל.

— זעהר גוט. האלט אייער זייגער אין זיין יעצטיגען גאנג. דרעהט איהם אָן רעגעלמעסיג און היט אז ער זאָל זיך ניט אָבשטעלען. דאָס וועט אונז פיליכט אמאָל נוצען בריינגען.

פענקראָפט האָט זיך צוגעהערט צו דיזען געשפּרעך און ער האָט זיך

שטאַרק געוואונדערט. ער האָט ניט געקענט בעגרייפען וואָס פאר א נוצען קען עס זיי ברייגען, ווען זיי וועלען וויסען דיא צייט פון וואשינגטאָן.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען זיך אוועקגעזעצט און געגעסען מיט אפעטיט. ביי דיעזען מאָהלצייט האָבען זיי פערצעהרט דיא גאנצע פלייש און מאנדלען וואָס זיי האָבען געהאט. טאָפּ האָט אויך בעקומען א חלק פלייש און האָט געגריזשעט דיא ביינער. דער הונד איז געווען בערעכטיגט צו א גוטען חלק, ווייל דיא לייטע זיינען געווען זיכער, אז ער וועט פאנגען נאָך טהיערע אָדער פויגלען און זיי וועלען אלע האָבען וואָס צו עסען. פענקראָפט האָט זיך ניט געוואָלט פערלאָזען אויף'ן הונד און אויף זייערע געוועהר — דיא שטעקענס, און ער האָט געבעטען דעם אינזשיניר, אז ער זאָל פאבריצירען שוס-פולווער און א זאָרט ביקסען מיט וועלכע זיי זאָלען קענען געהן אויף יאגד. ביי איהם איז אויסגעקומען, אז אזא קונצען מאכער וויא דער אינזשיניר וואָס קען מאכען פייער אָהן שוועבעלעך און אָהן צונטער, קען אלעס אין דער וועלט מאכען.

ארונטערגעהענדיג פון בארג, האָט דער אינזשיניר פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען געהן צו דיא "משומנים" מיט א נייעם וועג. ער האָט געוואָלט גענוי בעקוקען און אויספאָרשען דעם "לייק גרענט", וועלכער האָט פון ווייטענס אויסגעזעהן אזוי שעהן און פרעכטיג. זיי זיינען דארום געגאנגען פערביי דעם טייכעל אָדער דיא רינע דורך וועלכע דאָס וואסער איז געלאָפען אין לייק. געהענדיג האָבען זיי צווישען זיך גערעדט און זיי האָבען אלע פלעצער אָנגערופען ביי דיא נעמען וואָס זיי האָבען זיי אליין געגעבען.

— הער, הערבערט! — האָט דער מאטראָז העכסט צופריעדען אויסגערופען — וויא גרויסארטיג דאָס קלינגט! וויא שעהן דיא נעמען זיינען! מיר קענען שוין אין אונזער מעריטאָריע קיינמאָל ניט פערבלאָנדזשען, ווייל יעדעס ווינקעלע פון דיעזען אינזעל איז בעצייכענט מיט א נאָמען און מיר קענען שטענדיג וויסען וואו מיר זיינען.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען אָבגערעדט צווישען זיך, אז זיי זאָלען פאָרלויפיג זיין צוזאמען און ניט אָבשיידען זיך איינע פון דיא אנדערע. עס איז געווען זיכער, אז אין דיא געדיכטע וועלדער פון אינזעל געפינען זיך ווילדע טהיערע און דיא לייטע האָבען געדארפט זיין זעהר פאָרזיכטיג. פענקראָפט, הערבערט און נעב זיינען געגאנגען פאָראויס. טאָפּ איז געלאָפען נאָך פריהער און האָט אלע ווילדע ארייגעשטעקט זיין נאָז צווישען דיא בוימלעך און דערנער. דער רעפּאָרטער און דער אינזשיניר זיינען נאָכגעגאנגען פון הינטען. געהענדיג האָט זיך דער אינזשיניר אלע מאָל איינגעבויגען, האָט אויפגעהויבען שטיקלעך מינעראַלען אָדער אויסגעריסען גראָזען און זיי ארייגעלעגט אין טאש. פענקראָפט האָט ניט געקענט פערשטעהן צו וואָס האָרדינג דארף עס. ביי איהם איז

אויסגעקומען, אז דאָס זיינען ווערטהלאָזע זאכען און עס איז ניט כדאי איינצו־בויגען זיך צוליעב דעם.

ארום צעהן דעם זייגער איז דיא קליינע קאָמפּאניע געגאנגען אויף א קאל־כינגען באָדען. יענע שטיקעל לאנד איז פּילייכט מיט מיליאָנען יאָהרען צוריק דורכגעברענט געוואָרען פון א וואולקאנישען פייער און איז פערוואנדעלט געוואָ־רען אין קלאָהרען, פיינעם קאלך; דאָך זיינען דאָרט קיינע צייכענס פון לאווא ניט געווען צו בעמערקען.

ווען זיי זיינען אָבגעגאנגען א שטיקעל וועג אויף דעם קאלכינגען באָדען, וואָס האָט פערנומען אומגעפעהר א מייל אין דער לענג און אין דער ברייט, האָט זיך הערבערט געלאָזט לויפען צוריק א צושראָקענער, וועהרענד נעב און דער מאטראָז האָבען זיך בעהאלטען הינטער א פעלזען.

— וואָס האָט פּאסירט, מיין יונגע? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— א רויך! — האָט הערבערט געענטפערט — מיר האָבען געזעהן א רויך צווישען דיא פעלזען, אומגעפעהר הונדערט טריט ווייט פון אונז.

— זיינען דאָ פאראן מענשען? — האָט דער רעפּאָרטער אויסגעשריען.

— מעגליך — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — מיר מוזען זיין פאָר־זיכטיג און זיך ניט ווייזען איידער מיר וועלען וויסען מיט וועמען מיר האָבען צו טהאָן. איך גלויב אפילו ניט אז מיר זאָלען האָבען ווילדע אויף דיעזען אינזעל. פאר דיא חברה האָב איך שטארק מורא, אָבער מעגליך, אז זיי זיינען יא פאראן. יעדענפאלס מוזען מיר ערפאהרען פון וואָס דער רויך קומט. וואו איז טאפּ?

— טאפּ איז דאָרט ווייטער. ער איז געלאָפען פאָראויס פון אונז.

— האָט ער געבילט?

— ניין.

— דאָס איז זאָנדערבאר. מיר מוזען יעדענפאלס דעם הונד צוריק רופען.

אין אייניגע מינוטען ארום זיינען דער אינזשיניר, דער רעפּאָרטער און הערבערט צוגעקומען צו זייערע צוויי קאמעראדען און זיי האָבען זיך אויך בעהאלטען אונטער א בארג שטיינער.

פון דאָרט האָבען זיי דייטליך געזעהן א רויך און אין דער לופט האָט אָב־געשיינט א געלבליכער קאָליר. קאפּיטאן הארדינג האָט א לייכטען פייף געטהאָן און טאפּ איז באלד געקומען צולויפען.

הארדינג האָט א וואונק געטהאָן צו זיינע קאָמפּאניאָנען, אז זיי זאָלען וואר־טען און אליין איז ער אוועק צווישען דיא פעלזען. אלע זיינען געזעסען שטיל, אונבעוועגט און געוואַרט אויף דיא נייעס וואָס הארדינג וועט זיי ברייננגען. פּלוצ־לונג האָבען זיי דערהערט וויא דער אינזשיניר שרייט צו זיי, אז זיי זאָלען ווייטער געהן. זיי האָבען זיך אלע אויפגעהויבען און זיך געלאָזט געהן אין דיא

ריכטונג וואו הארדינג איז אוועק. ווען זיי זיינען צו איהם צוגעקומען האָבען זיי באלד דערשפּירט אן אונאנגענעהמען ריח, וועלכער האָט אָנגעפילט דיא לופט.

פון דעם גערוך האָט שוין דער אינזשיניר פערשטאנען וואָס פאר א רויך דאָס איז און פון וואנען עס קומט.

— דיעזער פייער אָדער רויך — האָט ער ערקלערט זיינע קאמעראדען — איז א שאפונג פון דער נאטור. עס קומט פון א שוועבעל קוואל און עס איז דער בעסטער הייל־מיטעל צו האלדז קראנקהייט. ליידעט ווער פון אייך שמער־צען אין האלדז? וועט ער זיכער באלד קורירט ווערען פון איינאָטהעמען דיע־זען רויך.

— קאפּיטאן! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — שאדע וואָס איך האָב ניט בעקומען אן ערקעלטונג. איך וואָלט זיך דאָך ערשט בענוצט מיט אייער רעצעפּט.

אלע האָבען געלאכט און דער מאטראָז האָט אויך אָנגעקוואָלען פון זיך אליין, וואָס ער האָט אזא חכמה געזאָגט.

זיי האָבען זיך געלאָזט געהן צום פּלאַץ פון וואנען דער רויך איז געקומען און זיי האָבען דאָרט ווירקליך געזעהן א שוועבעל קוואל, וועלכער האָט געפּליסט אין א שטראָמיגען טייך צווישען דיא פעלזען.

סיירוס הארדינג האָט איינגעטונקט זיין האנד אין דיא וואסער און ער האָט געפיהלט אז עס איז פעט. ער האָט עס פערזוכט און אויסגעפונען, אז עס איז זיס. דיא טעמפּעראטור פון קוואל האָט הארדינג געשאצט 95 גראד פאהרענהייט. הערבערט האָט איהם געפרעגט אויף וואָס ער בעגרינדעט זיין אָבשאצונג, און הארדינג האָט איהם געענטפערט:

— דאָס איז אן איינפאכע זאך, מיין יונגע. דיא טעמפּעראטור פון מענשען׳ס קערפּער איז אומגעפעהר 95 גראד ווארימקייט. ווען איך האָב איינ־געטונקט מיין האנד אין דיא וואסער האָב איך ניט געפיהלט ניט קיין ווארימ־קייט און ניט קיין קעלט; פאָלגליך בין איך איבערצייגט, אז דאָס וואסער האָט דיא זעלבע טעמפּעראטור וויא מיין האנד, וויל ווען דאָס וואסער זאָל זיין עטוואָס ווארימער אָדער עטוואָס קעלטער, וואָלט איך עס געפיהלט.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען ניט געקענט מאכען קיין געברויך פון דעם שוועבעל קוואל און זיי זיינען דארום אוועק וויטער צום געדיכטען וואלד, וואָס האָט זיך אָנגעפאנגען ביי א הונדערט טריט וויטער.

דאָרט איז דאָס וואסער פון שטראָם געווען פון א רויטליכען קאָליר און איז געווען קלאָהר און דורכזיכטיג. זיי האָבען דיעזען שטראָם באלד א נאָמען גע־געבען "רעד קריק" (רויטער טייכעל).

דער שוועבעל שטראָם האָט זיך ארייגעגאָסען אין א לייק (אָזיערא). די וואַ־סערען פון שטראָם און פון לייק זיינען געווען אנגענעהם און געשמאק צום

טרינקען. דער באָדען ארום וואסער איז געווען זאמדיג און טרוקען. דאָרט זיי־נען אויך געווען הויכע פעלזען און דיא קאָלאָניסטען פון לינקאָלן איילענד האָבען איינגעזעהן, אז אין יענע געגענד קענען זיי האָבען א בעסערען און בעקוועמערען וואהנונגס פלאץ וויא אין דיא "טשימניס".

הייצונגס־מאטעריאל האָט דאָרט אויך ניט געפעלט. בוימער זיינען דאָרט געווען גענוג. דער וואלד איז דאָרט בעשטאנען פון אנדערע זאָרטען בוימער, ניט אזעלכע וויא זיי האָבען געזעהן אין אנדערע טהיילען פון אינזעל. אין די פּלע־צער וואָס דיא פערוואָרפענע האָבען ביז איצט אויסגעפאָרשט זיינען בלויז גע־וואקסען סאָסנעס און אנדערע זאָרטען שטעכעלן בוימער, וועלכע זיינען גרין סאי זומער, סאי ווינטער; דאָ אָבער זיינען געוואקסען בוימער מיט בלעטער, וועלכע פאלען וואהרשיינליך ארונטער אום ווינטער. צו יענער צייט, אָבוואָהל דאָס איז געווען אנפאנגס אפּריל זיינען נאָך דיא בלעטער אויף דיא בוימער געווען גאנץ, ווייל דער מאָנאט אפּריל איז אין יענע געגענד דער אָנפאנג פון הערבסט, אזוי וויא דער מאָנאט אָקטאָבער אין דיא לענדער פון נאָרדליכען האלב־קוגעל.

וואָס אָנבעלאנגט צו פויגלען, זיינען דאָרט אומגעפלויגען פערשיעדענע זאָר־טען: גרויסע, קליינע און פון פערשיעדענע קאָלירען. דיא געפליעגעלטע ברואים האָבען געקוויטשעט, געברומט, געזונגען און ארויסגעגעבען אלערליי קולות. א גאנצע קאפּעליע איז דאָרט געווען, א וואהרער קאָנצערט. פון צווישען קליינע בוימלעך האָבען זיך געהערט שטימען אזוי וויא דאָס געזאנג פון ווילדע מענשען. נעב און הערבערט זיינען אהין אוועקגעלאָפען, פערגעסענדיג אויף א ווייל, אז מען דאַרף זיין פאָרזיכטיג; אָבער זיי האָבען דאָרט בלויז געטראָפען אייניגע פויגלען, וועלכע האָבען געברומט און געזונגען. דאָס זיינען געווען בארג־פאזאנען. ציעלענדיג גוט מיט א שטעקען האָבען נעב און הערבערט געמאכט אן ענדע צו זייער קאָנצערט און האָבען געהאט פלייש אויף א גוטען מיטאָג.

הערבערט האָט דאָרט אויך ענטדעקט אייניגע פּראכטפאָלע שעהנע טויבען מיט פליעגעל פון בראָנז קאָליר, אָבער זיי האָבען דיזע פויגלען ניט געקענט ערגרייכען. זיי האָבען דאָרט אויך געזעהן אנדערע מינים געפליעגעלטע ברואים, אָבער פאנגען זיי איז אונמעגליך געווען. ווען זיי וואָלטען געהאט א ביקס, וואָלטען זיי געקענט טויטען פיעלע פויגלען און אויך קליינע טהיערע, וואָס זיינען דאָרט אומגעשפּרונגען פון איין בוים אויף'ן אנדערען, אָבער מיט זייערע שטעקענס האָבען זיי גאָר ניט געקענט מאכען.

אביסעל שפּעטער האָט זיך א טרופּע קליינע טהיערע א לאָז געטהאָן איבער דיא בוימער נעבען דיא פינף קאָלאָניסטען. דיא חיה'לעך האָבען געשפּרונגען אזוי שנעל אזוי וויא וועוויאָרקעס, (סקוואירלס אין ענגליש).

— קאנגארוס! קאנגארוס! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— זיינען זיי גוט צום עסען? האָט פּענקראָפט געפרעגט.

—יא — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — געבראָטענע זיינען זיי זעהר געשמאַק. דיא פלייש פון דיעזער חיה איז פעררעכענט אלס איינע פון דיא בעסטע יאגד־פלייש.

ספּילעט האָט נאָך ניט געענדיגט זיינע ווערטער, ווען פּענקראָפט, נעב און הערבערט האָבען זיך א לאָז געטהאָן לויפען נאָך דיא „טהיערע מיט דער האָפּנונג, אז זיי וועלען איינע אָדער מעהרערע טויטען און האָבען צו פערזוכען א געשמאַקען ביסען. דיא יעגער זיינען געלאָפען אָהן אָטהעם. זיי זיינען בעגאָסען געוואָרען מיט שוויס, אָבער אָהן ערפאָלג. דיא חיה'לעך זיינען אנטלאָפען און זיינען פערשוואונדען געוואָרען. אפילו דער געאיבטער יאגדהונד טאָפּ האָט דאָ אויך גאָר ניט געקענט העלפען.

דיא קאַנגארו איז א מערקווירדיגעס בעשעפעניס. דער דייטש רופט עס „בייטעל־טהיער", צוליעב א געוויסען אָרגאַן, וואָס קיין אנדער טהיער האָט ניט. דיעזע בריאה האָט אונטער'ן בויך א מין זעקעל אָדער בייטעל אין וועלכע דיא „זיא" קאַנגארו טראָגט איהרע ניי־געבאָרענע קינדער. דיא קליינע קאַנגארוס ליגען אין דער דאָזיגער הויט־בייטעל האַלטענדיג דיא נאַפּלען פון דיא בריסט אין זייערע מיילכלעך, ביז זיי ווערען עלטער און זיי קענען שוין אליין אומגעהן: דיא קאַנגארוס ווערען געבאָרען זעהר קליין און דיא בייטעל קען אויפהאַלטען אייניגע פון זיי. קאַנגארוס זיינען פאַראַן פערשיעדענע מינים, גרעסערע און קלענערע. עס גיט א מין קאַנגארו וואָס איז גרויס וויא א שעפּס און אויך אַזעלכע וואָס איז ניט גרעסער פון א קליין קעטצעל.

ווען דיא יעגער זיינען צוריק געקומען מיט ליידיגען, האָט זיך דער מאַטראָז אָבגערופען צום אינזשיניר:

— קאַפּיטאַן, איהר זעהט גאַנץ גוט, אז מיר קענען ניט זיין קיין פּלאָקען שיסער. א שטעקען איז א שטעקען און מען קען דערמיט אויף יאגד ניט געהן. פיילייכט וואָלט איהר אונז געקענט מאַכען עטליכע ביקסען?

— פיליייכט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער מיר וועלען צוערשט פאַבריצירען שיס־בויגענס, און איך צווייפעל ניט אז איהר וועט זיך צוגעוואָהנען צו געברויכען דיעזע וואָפע אזוי וויא דיא אויסטראַלישע יעגער.

— פייל און בויגען מיינט איהר? — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — דאָס איז א שפּיעל־צייג פאר קינדער, אָבער ניט געוועהר פאר יעגער.

— זייט נור ניט אזוי גרויס ביי זיך! — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — איהר קענט זיך מאַקי זיין א גוטער יעגער, פון דעסטוועגען דאַרפט איהר זיך ניט שעהמען צו שיסען מיט א פייל און בויגען. א סך הונדערטע יאָהרען האָבען מענשען ניט געוואוסט פון אנדערע וואָפען. דיא ערד איז דורכגעווייקט געוואָרען פון בלוט אין פערשיעדענע מלחמות, וואו מען האָט ניט געברויכט קיין

ביקסען אָדער קאַנאָנען, נור שים־בויגען. שים־פּולווער איז א נייע ערפינדונג און מלחמה איז, ליידער, אזוי אלט וויא דיא מענשהייט.

— יא, דאָס איז אמת — האָט זיך דער מאטראָז פערענטפערט — איהר מוזט מיר ענטשולדיגען פאר רעדען אונבעטראכטערהייד. איך האָב אזא גע־וואהנהייט צו רעדען איידער איך בעטראכט אויב איך וועל זאָגען א גלייכע זאך אָדער א קרומע.

דעם יונגען הערבערט איז דערווייל געקומען אויף'ן זינען א שטיקעל זאָ־אָלאָגיע (נאטור־וויסענשאפט פון חיות) וועגען דיא קאַנגאַרוס אָדער בייטעל־טהיערע, און ער האָט זיך אָבגערופען:

— יעדענפאלס דארפט איהר, הערר פענקראָפט, זיך ניט ערגערען וואָס מיר האָבען ערשט קיין געוועהר געהאט, ווייל דיעזע קאַנגאַרוס וואָס מיר האָבען געזעהן בעלאַנגען צו אזא זאָרט, וואָס עס איז גאַנץ שווער צו פאנגען אפילו מיט געוועהר. דיעזע חיות, דארפט איהר וויסען, זיינען קלאַסיפיצירט אין פיעלע זאָרטען. מיר דאכט אז צוועלף מינים זיינען זיי פאראַן —

— הערבערט — איז דער מאטראָז איהם אריינגעפאלען אין דיא רייד — וואָס דערצעהלסט דוא מיר א מעשה, אז זיי זיינען פאראַן א סך מינים? ביי מיר איז נור פאראַן איין מין און דאָס איז דיעזער וואָס מיר האָבען דאָ ערשט געזעהן און מיר האָבען אפילו א פּיטצעל פלייש פון איהם ניט בעקומען.

דיא אנדערע פיער קאַמעראַדען האָבען זיך ניט געקענט איינהאַלטען און זיי האָבען אויסגעשאָסען מיט א געלעכטער. פענקראָפט איז געווען א מענש וואָס האָט זיך ניט געלאָזט בענוגענען. דיא פאזאַנען וואָס ער האָט געטויטעט זיינען איהם געווען ווייניג און עס האָט איהם שטארק פערדראָסען וואָס ער האָט א פּאָר קאַנגאַרוס ניט בעקומען.

אָבער אביסעל שפּעטער האָט דער אונצופריעדענער מאטראָז געהאט אביסעל נחת פאר זיין צער. דער שאדען פון דיא בייטעל־טהיערע האָט זיך איהם אומגע־קעהרט.

טאפּ, וועלכער איז געווען שטארק הונגעריג האָט זיך ניט געקענט דערוואַר־טען ביז זיין ווירטה וועט איהם געבען עפּעס צו עסען און ער איז אוועק צו בעזאָרגען זיך אליין. ער האָט געשמעקט און געשפּירט צווישען דיא בוימלעך און דערנער, אום צו געפינען עפּעס א גוטען ביסען און מעגליך, אז ווען ער זאָל אירגענד וועלכע חיה פאנגען וואָלט ער זיא אליין אויפגענאשט און וואָלט גאָר ניט איבערגעלאָזט פאר דיא יעגער, אָבער נעב האָט איהם נאָכגעקוקט און ער האָט גראדע גוט געטראָפען.

ארום דריי אוהר איז דער הונד פערשוואונדען געוואָרען צווישען געדיכטע בוימלעך. נעב האָט פערשטאַנען אז טאפּ האָט דאָרט עפּעס געפונען און ער איז געלאָפען נאָך איהם. ער האָט ווירקליך געטראָפען דעם הונגעריגען הונד

ראנגלענדיג זיך מיט א פיער פיסיגע חיה'לע, וועלכע ער, טאַפּ, האָט שוין גע־האַלטען ביים צורייסען און איינשלינגען. ווען דער ניגער זאָל געווען איניגע סעקונדען פערשפּעטיגען, וואָלט שוין פון טאפּ'ס רויב קיין זכר ניט געווען. אָבער ער איז געקומען פונקט אין צייט ארויסצורייסען דעם פעטען ביסען פון דעם הונד'ס צייהנער. אין דעם זעלבען אויגענבליק האָט זיך בעוויזען נאָך א טהיער פון זעלבען זאָרט. נעב האָט זיי ביידע געכאַפּט אין דיא הענד און איז מיט זיי אנטלאָפען צו זיינע קאַמפּאַניאָנען.

דיא צוויי קליינע טהיערע זיינען געווען מאראען, א זאָרט האָזען, וועלכע לעבען פּאָר־וויִיז און ערנעהרען זיך פון גראָז אָדער פון רינדע (קאָרע) וואָס זיי גריזשען ארום פון בוימער.

— הוראה! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען און געפּאטשט מיט דיא הענד — אצינד וועלען מיר שוין האָבען א גוטען בראטען און מיר קענען שוין געהן אהיים.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען זיך געלאָזט געהן צום "לייק גרענט" און אין איינינע מינוטען ארום זיינען זיי געווען ביים וועסט (מערב) זייט פון דער שעהנער אָזיעראָ, וועלכע איז ווערטה געווען צו בעאָבאכטען. דאָס וואסער איז געווען ארומגערינגעלט מיט שעהנע און פּראכטפאָלע בוימער און דער באָדען איז דורכאויס געווען בעדעקט מיט פערשיעדענע גראָזען און גרינסען. דאָרט האָבען זיי געזעהן פערשיעדענע פויגלען, צווישען זיי קעניגס־פישער אָדער אייז־פויגעל, וועלכע ערנעהרען זיך פון פיש, וואָס זיי פאנגען מיט זייערע שנאָבלען. דיא לייטע האָבען צוגעקוקט וויא דיא דאָזיגע געפליגעלטע ברואים לאָזען זיך אויף א ווײלע ארונטער אין וואסער און קומען ארויף צוריק מיט צאפּעלדיגע פיש אין זייערע מיילער. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך ניט געקענט אָבקוקען פון דיעזער סצענע.

זיי האָבען דאָס וואסער פון אָזיעראָ פערזוכט. עס איז געווען געשמאַק און אנגענעהם צו טרינקען. דאָס וואסער איז געווען פון א דונקעלען קאָליר, אָבער ריין און דורכזיכטיג. אין פיעלע ערטער האָט זיך דאָס וואסער געפּליושקעט און זיך געדרעהט אין רינגען. דיא לייטע האָבען דערפון פערשטאנען אז דיא אָזיעראָ איז רייך אין פיש.

— דיעזער לייק איז פּראכטפאָל שעהן! — האָט גידעאָן ספּילעט אויסגע־רופען — מיר קענען זיך בעזעצען ביי זיינע ברעגען.

— יא — האָט הארדינג געענטפערט — מיר וועלען דאָ מאכען אונ־זער היים.

דערווייל האָבען דיא לייטע געוואָלט אומקעהרען זיך צוריק צו דיא "טשימ־ניס", אָבער אום צו מאכען דעם וועג קורץ, האָבען זיי געדאַרפט געהן מיט א גלייכען וועג דורך דיא געדיכטע בוימלעך. אָבער דאָס איז זיי ניט אזוי לייכט

אָנגעקומען. אָבבויגען דיא בוימלעך, וועלכע קיין מענשען׳ס האנד האָט פּילייכט אָדער זיכער קיינמאָל ניט בעריהרט, איז געווען א שווערע אויפגאבע, דאָך האָבען זיי אזוי געשניטען א וועג אויף א שטרעקע פון אומגעפעהר צוויי מייל. זיי זיינען דורכאויס געגאנגען פערביי א שמאָלען שטראָם דורך וועלכען דאָס וואסער פון אַזיערא האָט זיך געצויגען. דער אינזשיניר האָט פון יענעם וועג ניט געוואָלט אָבטרעטען, ווייל ער האָט געוואָלט וויסען וואוהין דער שטראָם פאַלט אריין. הארדינג האָט געהאט אַן אויסקוק אויף שפּעטער. זיין אבזיכט איז געווען אויסצוגעפינען וואוהין דער שטראָם לויפט, פּילייכט וועט מען פון איהם קענען ציהען אירגענד וועלכע נוצען. וואסער־קראפט קען געברויכט ווע־רען אזוי וויא דאמפף און עס קען זעהר צוניץ קומען. זיי זיינען דארום אזוי געגאנגען ווייטער, ביז זיי האָבען אויסגעפונען אז דאָס וואסער ציהט זיך ביז ״פּראָספּעקט האיטס״, וואו דער וועג איז פערשטעלט מיט א הויכען פעלזען־בארג.

עס איז שוין געווען האלב פינף דער זייגער פאר נאכט. דיא קאָלאָניסטען זיינען שוין געווען גוט הונגעריג און זיי האָבען אָנגעהויבען דענקען וועגען פער־פערטיגען א מאָהלצייט. צוליעב דעם האָבען זיי זיך געמוזט צואיילען און קומען גיכער צו זייער וואָהנונג. זיי האָבען זיך אָבגעדרעהט אָן א זייט און זיי זיינען שנעל געקומען צום געווינשטען פּלאַץ.

דער פייער וואָס זיי האָבען איבערגעלאָזט האָט נאָך דאָרט געברענט. נעב און פּענקראָפט, דיא קאָך־מאסטערס פון דער קאָמפּאניע, האָבען זיך באלד גענו־מען און האָבען אָבגעבראָטען דיא צוויי מאראען, וועלכע דיא פינף פערזאָן האָבען אויפגעגעסען מיט גרויס אַפּעטיט. דעם הונד האָבען זיי אויך געגעבען א חלק און ער האָט זיך אויך צו זאט אָנגעפרעסען. ווען זיי זיינען פערטיג געוואָרען מיט׳ן עסען און יעדער איינער האָט אָנגעהויבען צו דענקען וועגען געהן שלאָ־פען, האָט סיירוס הארדינג ארויסגענומען פון זיין טאש שטיקלעך פון פער־שיעדענע זאָרטען מינעראַלען און ער האָט געזאָגט:

— מיינע פריינדע, דאָס איז אייזען מינעראל, דאָס איז קופּער, דאָס איז ליים, דאָס איז קאלך און דאָס איז קויהלען. דיא נאטור גיט אונז דאָס אלעס און מיר דארפען דערפון מאכען א געברויך. מאָרגען וועלען מיר אָנפאנגען עטוואָס פערפערטיגען.

13טעם קאפיטעל.

מעסערס פון א הונד׳ס האלזבאנד. — פייל און בויגען פאבריצירט. — ציעגעל־מאכער, מויערער און טעפער. — ערשטער מאָהלצייט מיט זופּ. — דער סאוטהערען קראָס. — א וויכטיגע אסטראָנאָמישע אונטערזוכונג.

— נו, קאפיטאן, וואו און וואָס וועלען מיר אָנפאנגען? — האָט אויף מאָרגען פריה פענקראָפט געפרעגט דעם אינזשיניר.

— פון אָנפאנג! — האָט הארדינג אויסגעשריען.

און פאקטיש האָבען דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל גערארפט אָנפאנגען פון סאמע אָנפאנג. זיי האָבען גערארפט, זאָ צו זאָגען, אָנפאנגען בעשאפען א וועלט. זיי האָבען דאָך קיין זאך ניט געהאט, זאָגאר קיין ווערקצייג מיט וועלכע צו מאכען ווערקצייג, אום צו קענען מאכען אָדער פאבריצירען אירגענד וועלכע זאך וואָס א מענש מוז האָבען. זיי האָבען ערשט געמוזט פערזאָרגען זייער עקזיסטענץ און זיי האָבען בּאָרלויפיג קיינע מיטעל ניט געהאט דערצו. דיא נאטור האָט זיי אויף׳ן אינזעל געגעבען מינעראלען, אָבער ניט קיין פער־טיגע אייזען אָדער שטאָהל; דיא נאטור האָט זיי געגעבען ליים, אָבער קיינע פערטיגע כלים; דיא נאטור האָט זיי געגעבען וועב־מאטעריאלען, אָבער קיינע פערטיגע קליידער אָדער וועב־צייג. דאָס אלעס און נאָך פיעלע זאכען האָבען זיי אליין גערארפט פערפערטיגען, אום צו לעבען מעהר אָדער וועניגער וויא מענשען דארפען אָדער מוזען לעבען.

מען מוז אָבער צוגעבען, אז אלע פינף קאָלאָניסטען זיינען געווען ענערגישע און פעהיגע מענער, אין פולען זינען פון דיעזע ווערטער. סיירוס הארדינג איז געווען פיעל מעהר וויסענשאפטסמאן און פיעל פּראקטישער פון דיא אנדערע פיער; אָבער אלס העלפער, אלס מיטווירקער אין וואָס עס זאָל ניט זיין, האָט דער אינזשיניר ניט גערארפט קיין בעסערע און פעהיגערע וויא זיינע קאָמ־פּאניאָנען, יעדער איינער אין אן אנדער פאך.

גידעאָן ספּילעט, וועלכער איז געווען א טאלאנטפאָלער רעפּאָרטער, האָט גע־האט א גרעסערע אָדער קלענערע ידיעה אין אלעס. זיין פּראָפעסיאָן האָט געפּאָ־דערט, אז ער זאָל ניט זיין פרעמד פון קיין זאך. אלס רעפּאָרטער האָט ער גע־מוזט וויסען וואָס צו זאָגען און וואָס צו רעדען איבער אלע ענינים און געגענ־שטענדע, און אזא מאן מיט א שארפען מח און שטארקע הענד צו ארבייטען האָט זיכער פּיעל געקענט העלפען צו קאָלאָניזירען דעם אינזעל. פאר אזא מאן איז קיין זאך ניט צו שווער און ער קען שטענדיג נוצען ברייגגען.

הערבערט, אָבוואָהל נאָך א יונגער אינגעל, האָט אָבער געהאט א

היבשע ידיעה אין נאטור־וויסענשאפט. קיין פוילער יונג איז ער אויך ניט גע־וועזן און ער האָט געקענט פיעל לייסטען פאר איהם און פאר זיינע קאָמפּאַ־ניאָנען.

נעב איז געוועזן איבערגעגעבען צו זיין ווירטה מיט לייב און לעבען. ער וואָלט פאר איהם אין פייער און אין וואסער געגאנגען. ער איז געוועזן א פעסט־געבויטער יונג, מיט שטארקע מוסקלען און ער האָט געקענט פיעל אויפטהאָן. דערצו איז ער געוועזן בראוו, אונערשראָקען און ער האָט געהאט אברייטע ידיעה אין פיעלע האנד־ארבייט. אויף איהם האָט מען זיך געקענט פערלאָזען צו טהאָן א מלאכה, וואָס אן אנדערער וואָלט פיליכט ניט געקענט טהאָן.

פענקראָפט ווידער, וועלכער האָט געארבייט אלס סטאָליאר אין ברוק־לינער נייוורי און האָט אויך פערשטאנען אביסעל שניידעריי און אנדערע קול־טורעלע מלאכות, איז זיכער אויך געוועזן א ניצליכע פערזאָן צו העלפען אויפבויען זייער נייע וועלטעל. קאפּיטאן הארדינג האָט זיינע קאמעראדען גוט געקענט און ער איז זיכער געוועזן, אז ער האָט מיט וועמען צו געהן צום טיש.

צוערשט האָט סיירוס הארדינג געוואָלט איבערמאכען אָדער פערפאָלקאָמען דיא נאטירליכע שטאָפען. ער האָט, צוםביישפּיעל, געוואָלט מאכען אייזען פון אייזען־מינעראל און נאָך אזעלכע זאכען. אָט דאָס האָט ער געמיינט מיט דיא ווערטער: "מיר וועלען אָנפאנגען פון סאמע אָנפאנג". אום צו מאכען מינע־ראלען נוצפאָל שפּיעלט היץ א גרויסע ראָלע. פייער איז דער הויפּט פאקטאָר אויף איבערארבייטען מינעראלען. וועגען הייץ־מאטעריאל איז קיין זאָרג ניט געוועזן. זיי האָבען דאָרט געהאט גענוג האָלץ אויף צו ברענען מאָנאטען און זאָ־גאר יאָהרען. שטיין־קויהלען איז דאָרט אויך געוועזן און מען האָט עס געקענט בעקומען. פיליכט וועט זיין שווער צו בעקומען גענוג קויהלען, קען מען פאר נויט מיט האָלץ אליין אויך הייצען. עס האָט זיי בלויז געפעהלט אן אויווען. הארדינג האָט געזאָגט זיינע קאָמפּאניאָנען, אז דיא ערשטע זאך וועלען זיי זיך נעהמען בויען אן אויווען.

— צו וואָס טויג אייך אן אויווען? — האָט פענקראָפט פערוואונדערט געפרעגט.

— צו מאכען ליימענע כלים, וועלכע מיר מוזען האָבען — האָט האר־דינג געענטפערט.

— און פון וואָס וועלען מיר מאכען דעם אויווען?

— פון ציעגעל.

— און פון וואָס וועלען מיר מאכען ציעגעל?

— פון ליים! ווייסט איהר דען ניט אז ציעגעל מאכט מען פון ליים?

דער מאטראָז איז אביסעל פערשעהמט געוואָרען וואָס ער האָט געפרעגט אזא פראגע, וואָס זאָגאר קינדער ווייסען עס.

קאפּיטאַן הארדינג האָט געזאָגט זיינע קאַמפּאַניאָנען, אז מען זאָל זיך טאקי שוין נעהמען צו דער ארבייט. נעב — האָט ער געזאָגט — וועט זיין אונזער פּראָוויאַנט מאַסטער, ער וועט אונז פערזאָרגען מיט שפּייז און מיר וועלען ארבייטען, אום צו פערדיענען אונזער עסען.

— הערר הארדינג — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — נאָך מיין מיינונג האָבען מיר זיך צוערשט געדארפט בעזאָרגען מיט אירגענד וועלכע אינ־סטרומענטען צו געהן אויף יאגד. אייער דיענער איז אפילו א גוטער יענער, אָבער מיט ליידיגע הענד וועט ער גאָר ניט מאכען און אז ער וועט אונז ניט ברייגגען צו עסען, וועלען מיר ניט קענען ארבייטען.

— אך, ווען מיר וואָלטען כאָטש געהאט א מעסער! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.

— וואָס וואָלט איהר געמאכט מיט'ן מעסער? — האָט הארדינג געפרעגט.

— איך וואָלט געמאכט פייל און בויגען און דאן וואָלט שוין קיין יאגד־פליש ניט געפעהלט.

— יא, א מעסער, א שארפען קלינג — האָט דער אינזשיניר געמורמעלט צו זיך אליין.

אין יענעם מאָמענט האָט ער געוואָרפען א בליק אויף זיין הונד, וועלכער איז אומגעלאָפען ביים ברעג וואסער. פּלוצלונג האָט זיך געציינט א פרעהליכע מינע אויף זיין פּנים און ער האָט אויסגעשריען:

— טאפּ, קום אהער!

דער הונד איז באלד געקומען אויף זיין ווירטה'ס רוף און הארדינג האָט ארונטערגענומען דעם שטאָהלענעם האלדז־באנד וואָס טאפּ האָט געטראָגען אויף זיין האלדז און עס צובראָכען אויף צווייען.

— אָט דאָ האָט איהר צוויי מעסערס! — האָט ער געזאָגט דערלאנגענ־דיג דעם מאטראָז דיא צוויי שטיקלעך שטאָהל.

אלס אנטוואָרט האָט פּענקראָפט אויסגעשריען צוויי מאָל "הוראה!" און ער האָט איינפאך געטאנצט פאר שמחה.

דער צובראָכענער האלדז־באנד איז געווען דין און מען האָט דיא שטיקלעך שטאָהל בלויז געדארפט אָנשארפען אָן א זאמד־שטיין. דיעזער מין האָט דאָרט ניט געפעהלט. פּענקראָפט האָט דיא שטיקלעך שטאָהל אָנגעשארפט און מען האָט זיי גאנץ גוט געקענט געברויכען אלס מעסערס. ער האָט זיי נאכהער איינגע־פאסט אין הילצערנע הענטלעך און אין צוויי שטונדען ארום האָבען דיא קאָלאָ־ניסטען פון לינקאָלן אינזעל געהאט צוויי גוטע און שארפע אינסטרומענטען.

זיי זיינען אלע העכסט צופריעדען געווען מיט דער ערשטער שטיקעל ארבייט. דיא צוויי מעסערס זיינען ביי זיי געווען פון גרויס וויכטיגקייט און זיי האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך פון דיעזע ערפינדונג.

זיי האָבען זיך געלאָזט געהן זוכען א ליימיגען באָדען. סיירוס הארדינג האָט געראַטהען, אז זיי זאָלען צוריק געהן צו דיא געגענד וואו זיי זיינען נעכטען געווען, ווייל דאָרט האָט ער בעמערקט א שטיק ליימיגע לאַנד און זיי וועלען דאָרט קענען אויפשטעלען א לאַגער און זיך נעהמען פאבריצירען ציעגעל.

אויף׳ן וועג האט הערבערט ענטדעקט א בוים, וואָס פון איהרע צווייגען מאכען דיא אינדיאנער פון זיד אמעריקא זייערע שיס־בויגענס. דער בוים רופט זיך "קרעדזשימבא", א מין טייטעל בוים, אָבער איהרע פרוכט איז ניט עסבאר. זיי האָבען אָבגעשניטען לאנגע און גלייכע צווייגען, האָבען ארומגע־שניטען דיא בלעטער און דיא סוקעס און מען האָט זיי לייכט געקענט אויס־בויגען. עס האָט זיי ערשט בלויז געפעהלט צו געפינען אזא מין פלאנצע אָדער גראָז וואָס זאָל זיי קענען ניצען אלס שטריקלעך. זיי האָבען באלד דאָס אויך געפונען און דיא בויגענס זיינען שנעל פערטיג געוואָרען. אצינד האָבען נור געפעהלט פיילען מיט וועלכע צו שיסען. קיין אייזערנע האָבען זיי נאטירליך ניט געקענט קריגען אָדער פאבריצירען און זיי האָבען עס געמאכט פון האָלץ. פענקראָפט האט אָנגעטהאָן א בויגען אויף׳ן אקסעל און ער איז געווען אזוי שטאָלץ דערמיט אזוי וויא א גענעראל מיט זיינע גאָלדענע עפּאָלעטען.

דיא קליינע קאָמפּאניע איז אָנגעקומען אין דיא געגענד וואו זיי זיינען נעכטען געוועזען. דאָרט האָבען זיי געפונען גענוג ליים פון וועלכע מען מאכט ציעגעל אָדער דאך־ציעגעל און מאכען א ציעגעל פאבריק איז פאר זיי געווען ניט קיין שווערע אויפגאבע. מען האָט בלויז געדארפט אויסמישען דיא ליים מיט זאמד, אויסקנעטען אין דער פאָרמע פון ציעגעל און עס טריקענען אָדער ברע־נען ביי דיא היץ פון א פייער.

אין אלגעמיין מאכט מען ציעגעל אין הילצערנע פורמס, אָבער דער אינ־זשיניר האָט בעשלאָסען צו מאכען עס מיט דיא הענד. עס וואָלט צו לאנג גע־נומען צו מאכען פורמס, ווען זאָגאר עס זאָל זיי געלינגען צו מאכען עס מיט דיא מעסערס, דיא איינציגע שטיקלעך ווערקצייג וואָס זיי האָבען געהאט, און פילייכט וואָלטען זיי עס גאָר ניט געקענט מאכען. הארדינג האָט דארום ניט געוואָלט ווארטען און ער און זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען זיך שוין גענומען צו דער ארבייט.

יענעם גאנצען טאָג און אויף מאָרגען האָבען זיי זיך אָבגעגעבען מיט פאבריצירען ציעגעל. זיי האָבען דיא ליים געקנאָטען מיט דיא פיס און מיט דיא הענד און דאן פונאנדערגעטהיילט אויף שטיקער לויט דיא מאָס פון א ציעגעל און וויא ווייט מעגליך זיי געמאכט גלייך און איין־פאָרמיג. אן ערפאהרענער ציע־געל־מאכער קען מאכען צעהן טויזענד ציעגעל אין צוועלף שטונדען; אָבער ביי דיא ציעגעל פאבריקאנטען פון לינקאָלן אינזעל איז דיא ארבייט געגאנגען לאנגזאם און דיא אלע פינף ארבייטער האָבען אין דיא צוויי טעג בלויז דריי

טויזענד שטיק אויסגעמאכט. זיי האָבען דיא געמאכטע ציעגעל אויסגעלעגט אין רייהעס איינע נעבען דיא אנדערע צו טריקענען.

נאכהער האָבען זיך דיא ציעגעל פאבריקאנטען גענומען זאמלען האָלץ אויף ברענען דיא ציעגעל. זיי האָבען צוזאמענגעקליבען פיעלע אָבגעבראָכענע צווייגען וואָס האָבען זיך געוואלגערט אויף דער ערד און זיי האָבען אויך אויסגעבראָכען און אויסגעשניטען פיעל פרישע צווייגען פון בוימער. זיי האָבען דיא ברען־מאטעריאל געבראכט אויף איין פלאץ, גרייט צו מאכען א גרויסען פייער צו ענדיגען דיא ציעגעל פאבריקאציאָן.

שפּייז האָבען דיא ארבייטער געהאט גענוג. צו פערדאנקען דעם אינזשיניר׳ס הונד טאפּ, האָבען זיי זייערע יאגד געוועהר פיעל פערגרעסערט. טאפּ האָט געפאנגען א שטאכעל־טהיער (יאָזש, אויף רוסיש) און דיא לייטע האָבען זיך בענוצט מיט דיא שארפע נאָדלען פון זיין פעל, וועלכע זיי האָבען איינגעפאסט אין דיא הילצערנע פיילען וואָס זיי האָבען געמאכט און זיי האָבען דערמיט געשאָסען מיט זייערע בויגענס. זיי האָבען אויך צו דיא פיילען צוגעבונדען גרויסע פעדערען פון א פויגעל און דאָס האָט געמאכט, אז דיא פיילען זאָלען פליהען האסטיגער. מיט דיא פערשארפטע שטיקלעך האָלץ וואָלטען זיי פיליכט וועניג אויפגעטהאָן, אָבער דעם שטאכעל־טהיער׳ס נאָדלען האָבען געווירקט אזוי וויא עכט אייזערנע אָדער שטאָהלענע פיילען און דיא יאגדען וואָס דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען געמאכט זיינען געוועזען ערפאָלגרייך. זיי האָבען געטויטעט קאפּיבאראס, ווילדע טויבען און אנדערע פערשיעדענע פויגלען און קליינע טהיערע און זיי האָבען געהאט פלייש איבער גענוג. אם מעהרסטען האָבען זיי בעגליקט אין זייער יאגד אין יענעם טהייל וואלד, וואו פענקראָפט און הערבערט האָבען אמאָל געפאנגען דעם דזשאקאמאר. זיי האָבען יענע געגענד א נאָמען געגעבען "דזשאקאמאר וואלד", צום אנדענקונג פון דער ערשטער פויגעל וואָס איז דאָרט געפאנגען געוואָרען.

דיא לייטע האָבען אלזאָ געהאט גענוג צו עסען און אויך אָנצוגרייטען פלייש אין זאפּאס. זיי האָבען א היבשע ביסעל פלייש אויסגעטריקענט און עס צוגעריכטעט מיט שמעקענדיגע בלעטער, וועלכעס איז ארויסגעקומען זעהר א גוטע און געשמאקע דעליקאטעסע. אָבער דיא פינף פעראייניגטע קאָלאָניסטען האָבען זיך דערמיט ניט בענוגענט. זיי האָבען אלע גרויס לוסט געהאט צו אביסעל זופּ און זיי וואָלטען אוועקגעגעבען צעהן געבראָטענע טויבען פאר איין לעפעל פון ריעזען מאכל; אָבער דאָס האָבען זיי ניט געקענט קריגען זאָלאנג זיי האָבען קיין טאָפּ ניט געהאט. זיי האָבען אלזאָ געמוזט ווארטען ביז דער אויווען וועט פערטיג ווערען און דאן וועלען זיי קענען פאבריצירען טעפּ און קאָכען זופּ.

ווערענד זיי זיינען איין טאָג אויף יאגד געגאנגען ניט ווייט פון דעם פלאָץ וואו זיי האָבען געמאכט דיא ציעגעל, האָבען דיא יעגער בעמערקט

טריט פון א גרויסע חיה, וועלכע איז דאָרט ניט לאַנג דורכגעלאָפען. זיי האָבען פון דיא טריט ניט געקענט דערקענען וואָס פאר א חיה דאָס איז געווען. סיירוס הארדינג האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען געראטהען, אז זיי זאָלען זיין העכסט פאָרזיכטיג, ווייל עס איז זעהר מעגליך אז דאָרט געפינען זיך געפעהרליכע ווילדע ברואים.

און דער אינזשיניר איז ווירקליך גערעכט געווען. גידעאָן ספּילעט און הערבערט האָבען דאָרט אַן אנדער טאָג געזעהן א טהיער וואָס איז געווען עהנליך צו א יאגואר (אמעריקאנישער טיגער). גליקליכערווייזע האָט ער זיי ניט אטאַקירט, אָבער ווען ער וואָלט אויף זיי געמאכט זאָגאר דיא קלענסטע אטאקע, וואָלטען זיי זיכער ניט גוט אָבגעשניטען. ספּילעט האָט בעשלאָסען, אז זאָבאלד זיי וועלען האָבען א ריכטיגע שטיקעל געוועהר וועט ער זיך נעהמען אויסצוראָטען דיא געפעהרליכע ברואים פון אינזעל. פאָרלויפיג אָבער האָט ער געדאנקט גאָט וואָס דיא חיה האָט איהם און זיין חבר ניט געזעהן.

עס זיינען אזוי פאָראיבער עטליכע טעג. דיא קאָלאָניסטען האָבען געמוזט ווארטען ביז זייערע געמאכטע ציעגעל וועלען זיך אויסטריקענען פון דער זונן און נאכהער וועלען זיי זיך קענען נעהמען צו ברענען זיי. דערווייל אָבער האָבען זיי ניט געהאט וואָס צו טהאָן און זיי האָבען זיך בעשעפטיגט מיט יאגד. געצעכטיגט האָבען זיי אין זייער אלטע היים, אין דיא "טשימניס", דאָרט האָבען זיי אויך צוגעגרייט זייערע מאהלצייטען און דאָרט האָבען זיי געגעסען. קיינע פערבעסערונגען אָדער מעהר בעקוועמליכקייטען האָבען זיי אין דיא "טשימניס" ניט געמאכט, ווייל וויא געזאָגט, איז דעם קאפּיטאַן'ס פּלאַן געווען צו בעזעצען זיך אנדערשוואו נעבען דער אָזיערא, אָדער לייק גרענט, וויא זיי האָבען עס גערופען, און זיי האָבען ניט געוואָלט ארויסווארפען אומזיסטע מיה אויסצובעסערען זייער ערשטע וואָהנונג.

דעם זעקסטען אפּריל, דאָס איז געווען דער דרייצעהנטער טאָג זייט דיא פינף פּערזאָן זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף'ן אינזעל, זיינען זיי אויפגעשטאנען גאנץ פריה און זיינען אוועק ברענען דיא ציעגעל. זיי האָבען ארום דעם בארג האָלץ, וואָס זיי האָבען צוגעגרייט, ארומגעלעגט דיא טרוקענע ציעגעל, איינינגע רייהעס איינע אויף דיא אנדערע און האָבען אין מאנכע פּלעצער געלאָזט לעכער אזוי וויא לופט רעהרען, אום דער פייער זאָל דורכדרינגען דיא ציעגעל ארום און ארום. דיעזע ארבייט האָט ביי זיי פערנומען דעם גאנצען טאָג און ערשט פארנאכט האָבען זיי דיא האָלץ אונטערגעצונדען. יענע נאכט האָט קיינער פון דיא איינזאמע ציעגעל פאבריקאנטען געשלאָפען, ווייל זיי האָבען געהיט אז דער פייער זאָל ניט אויסגעהן.

אכט און פיערציג שטונדען האָט געדויערט צו ברענען דיא ציעגעל און דיא ארבייט האָט זיך זעהר גוט איינגעגעבען. נאכהער זיינען זיי אוועק פון

דאָרט צו א פּלאַץ וואו דער באָדען איז געווען קאַלך. זיי האָבען פון ריטער אויסגעפלאַכטען ברייטע טראַג־ברעטער און האָבען דערויף געבראַכט קאַלך און אַזעלכע שטיינער, וועלכע ווערען פון היץ פערוואַנדעלט אין קאַלך אָדער וואַפּנע. דער אינזשיניר האָט עס אויסגעמישט מיט ליים און האָט בעקומען א גוטען צעמענט. דעם ניינטען אַפּריל איז שוין אַלזאָ אַלעס געווען גרייט און דיא לייטע וואָס האָבען פריהער געמאַכט ציעגעל האָבען גלייך געקענט ווערען מויער ארבייטער— מוליארעס.

און זיי האָבען זיך טאַקי באַלד גענומען צו דער ארבייט פון מויערען אַן אויווען. זיי זיינען גערן געווען צו פערטיג ווערען וואָס שנעלער מיט דעם אויווען, אום זיי זאָלען וואָס שנעלער קענען פאבריצירען טעפּ פאַר זייער הויזליכען געברויך. און דיא ארבייט איז זיי ניט שווער אָנגעקומען. מיט פינף טעג שפּע־טער איז שוין דער אויווען אָדער ברען־אויווען געווען פערטיג און מען האָט אין איהם איינגעהייצט מיט שטיין־קויהלען וואָס הארדינג האָט געפונען ליגענ־דיג פון אויבען אויף דער ערד ניט ווייט פון רעד קריק (רויטען טייכעל). דיא קויהלען האָבען געברענט זעהר גוט און פון הויכען געמויערטען קוימען האָט ארויסגעשפּארט א שווארצער רויך. דער לעערער פּלאַץ אין וואלד איז אלזאָ פערוואַנדעלט געוואָרען אין א פאבריק.

דיא ערשטע זאַך האָבען דיא פעראייניגטע קאָלאָניסטען זיך גענומען צו פאבריצירען טעפּ, אום צו האָבען אין וואָס צו קאָכען זייער עסען. סיירוס הארדינג האָט צוזאַמענגעמישט ליים, קאַלך און קווארץ (אזא מין גלאָז שטיין) און דאָס איז ארויסגעקומען געדיכט און קלעפּיג אזוי וויא דיא ליים פון וועלכע מען מאַכט ליולקעס אָדער פּאָרצעלייענע כלים.

אונזערע פריהעריגע ציעגעל פאבריקאַנטען און מויערער זיינען ערשט גע־וואָרען טעפּער און האָבען פאבריצירט שיסלען, טעפּ, קריג און אנדערע קיך כלים, וועלכע זיינען אפילו געווען ניט אזוי שעהן אין פאָרמע און גלאַט אין אויסזעהן, אָבער גוט צום געברויכען אויף קאָכען און עסען פון זיי. פּענקראָפט האָט פון דיא ליים אויסגעמאכט עטליכע גרויסע ציבוק ליולקעס, וועלכע זיינען ארויסגעקו־מען זעהר געראָטען. ער האָט גרויס לוסט בעקומען צו רויכערען, אָבער וואו נעהמט מען טאבאק? דאָס איז דאָך ניט אזא זאַך וואָס מען קען אליין פאב־ריצירען. טאבאק איז א נאטור־פּראָדוקט און אז דיא נאטור גיט עס ניט, קען מען עס ניט בעקומען.

אָבער זיין צוטרויען צום אינזשיניר איז געוואָרען אזוי שטארק, אז ער האָט פעסט געגלויבט, דאָס ער וועט טאבאק אויך שאפען. אויף וואָס פאַר אן אופן, האָט ער זעלבסטפערשטענדליך ניט געקענט דענקען.

דיא טעפּעריי ארבייט האָט געדויערט ביז דעם פופצעהנטען אַפּריל. זיי האָבען אלע געפאָלגט הארדינגס אָרדערס. ווען ער האָט זיי געהייסען מאַכען טעפּ

האָבען זיי געמאכט טעפּ; ווען ער זאָל זיי זאָגען: "ווערט שמיעדען", וואָלטען זיי געוואָרען שמיעדען.

דער קומענדער טאָג איז געווען זונטאָג און דערצו אזוי א פייער־טאָג און זיי האָבען אלע בעשלאָסען צו רוהען. דיא פינף אמעריקאנער זיינען געווען רע־ליגיעז געזאָנען און זייענדיג פערוואָרפען אויף'ן אינזעל האָבען זיי אויך פון זייער רעליגיאָן ניט אָבגעטראָטען.

דעם אבענד פון פופצעהנטען אפריל האָבען זיי זיך אומגעקעהרט צו דיא "טשימנים" און אוועקגעטראָגען אהין דיא פערטיגע כלים וואָס זיי האָבען גע־מאכט. דעם פייער אין אויווען האָבען זיי אויסגעלאָשען ביז זיי וועלען איהם ווייטער דארפען געברויכען. געהענדיג צו דיא "טשימנים" האָט דער אינזשיניר ענטדעקט אזא מין וואקסונג וואָס קען גוט דיענען אלס צונטער. דאָס איז גע־ווען א מין שוואָם אָדער גאָמקע, וועלכע, ווען צוגעריכטעט דורך בעוואוסטע מיטעל, צינדט זיך זעהר שנעל אָן פון קלענסטען פונק. אָבער זיי האָבען פאָר־לויפיג ניט געהאט דיא מאטעריאלען וואָס מען דאַרף צו פערפערטיגען דיא צונטער און זיי האָבען עס ניט געקענט געברויכען. אָבער אָבגעהענדיג נאָך א שטיקעל שטרעקע האָט הארדינג אויסגעפונען אזא מין פלאנצע וואָס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא וואָרים־האָלץ (ווערמוטה) און ער האָט עס אָנגעצייגט דעם מאטראָז.

— נעהמט עס — האָט ער צו איהם געזאָגט — דאָס וועט אייך צוניץ קומען.

— וואָס איז עס אזעלכעס? — האָט פענקראָפט געפרעגט — איז עס פּי־לייכט א זאָרט טאבאק?

— ניין — האָט הארדינג געענטפערט — דאָס איז וואָרים־האָלץ, כינעזי־שע וואָרים־האָלץ, רופען עס דיא געלעהרטע, אָבער ביי אונז וועט עס דיענען אלס צונטער צו מאכען פייער צו יעדער צייט, וואו און ווען מיר וועלען נור דארפען.

— און טאבאק? — האָט פענקראָפט געפרעגט — ליולקעס האָב איך געמאכט און ווען איך האָב נאָך טאבאק דערצו, וואָלט איך ערשט געווען א מאגנאט.

— איהר פערלאנגט צופיעל — האָט דער אינזשיניר דעם מאטראָז פאָר־ווירפע געמאכט — איהר ווילט דאָ אלע לוקסוסען האָבען און פערגעסט זיך גאָר, אז מיר זיינען ערשט אזוי וויא ניי־געבאָרענע מענשען אויף א ניי־בעשאפענע ערד. אדם הראשון, אָבוואָהל ער איז געווען אין גן עדן, האָט ער זיכער אויך ניט גערויכערט.

— איהר האָט רעכט, הערר קאפּיטאן — האָט זיך פענקראָפט ענטשולדיגט

— אָבער מיר ווילט זיך זעהר בעניייען א ליולקע און טאבאק בלעטער ליגען מיר שטארק אין זינען.

ער האָט אָנגעריסען אביסעל פון דיא פלאנצען, וועלכע זיי האָבען אויסגע־טריקענט און דאָס איז ווירקליך געווען אן עכט גוטער מאטעריאל אויף אונ־טערהייצען.

דיא לייטע האָבען יענעם אבענד געגעסען א גוטען מאָהלצייט. נעב האָט פערפערטיגט א גוטען זופ פון פעטע פויגעל פלייש מיט אזא מין גרינס, וואָס האָט זעהר גוט געשמעקט. דיא גרינס האָט געהאט כמעט דעם זעלבען ריח און דעם זעלבען טעם וויא דער מין גרויפען וואס מען פערקויפט אין ענגלאנד אונטער דעם נאָמען "פּאָרטלענד סייגאָו". דאָס איז אויך געווען נאהרהאפט און האָט געקענט דיענען פאר ברויט.

נאָכ'ן עסען זיינען הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען אוועק צום ברעג ים צו געניסען פרישע ים־לופט. עס איז געווען אכט אוהר אבענדס. דיא נאכט איז געווען זעהר א שעהנע. דיא לבנה איז נאָך אפילו דאמאָלס ניט אויפגעגאנגען, אָבער דער הימעל איז געווען קלאָהר און דיא שטערען האָבען געפינקעלט אי־בער'ן האָריזאָנט. עס איז געווען העכסט אנגענעהם צו זיצען ביים ים און בע־אָבאכטען דיא וואונדער פון דער נאטור.

סיירוס הארדינג איז אביסעל געזעסען מיט דיא אויגען צום הימעל און האָט בעטראכט דיא שטערען. איבערהויפּט האָט ער געוואָרפען זיינע בליקען אויף צוויי שטערען וואָס האָבען געלויכטען אין דרום זייט. פּלוצלינג איז איהם איינגעפאלען א גוטע אידעע און ער האָט זיך געווענדעט צום יונגען הערבערט:

— איז היינט ניט דער פופצעהנטער אפּריל?

— יא, קאפּיטאן — האָט הערבערט געענטפערט — **היינט איז דער פופ־צעהנטער.**

— אויב איך האָב קיין טעות ניט — האָט דער קאפּיטאן ווייטער געזאָגט — איז מאָרגען איינער פון דיא פיער טעג אין יאָהר, אין וועלכע דיא זונן לויפט דורך אין אזא ריכטונג, דאָס איבעראל געפינט זיא זיך אום האלבען טאָג פונקט אין מיטען פון האָריזאָנט, עס הייסט, אז צוועלף דער זייגער איז אומעטום מיטאָג צייט. איך וועל זיך בענוצען מיט דיעזער געלעגענהייט און אויב נור מיר וועלען מאָרגען האלבען טאָג האָבען שעהנעם וועטער און דיא זונן וועט שיינען, וועלען מיר פּרובען אויסצוגעפינען גענוי וואו מיר זיינען אין דער וועלט, נעמליך: אונטער וועלכען גראד.

— **גאָר אָהן אינסטרומענטען? גאָר אָהן א סעקסטאנט (אן אסטראָנאָמישער מעסט־אינסטרומענט)?** — האָט הערבערט פערוואונדערט געפרעגט.

— יא, הערבערט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — מיר וועלען עס קענען בעווייזען אָהן אינסטרומענטען. טאָמער וועל איך עס ניט אזוי פּינקט־

ליך אויסרעכענען, אָדער טאָמער וועט מיין אויג ניט כאַפּען אזוי ריכטיג, איז אויך קיין בייז. עס איז פאר אונז גענוג מיר זאָלען וויסען אומגעפעהר וויא וויט מיר זיינען פון בעזעצטעס לאנד אין דער לענג פון דער ערד, צווישען מזרח און מערב. אָבער דאָס איז אן ארבייט אויף מאָרגען און היינט אבענד דענק איך צו פּרובירען אויסגעפינען וויא וויט מיר זיינען צו דיא פּאָלס (דיא ברעגען וועלט ביי צפון און דרום), געמליך: אונטער וועלכען פּאראלעל אומגעפעהר אונזער אינזעל ליגט.

— וויא אזוי וועט איהר עס וויסען? — האָט הערבערט פערוואונדערט געפרעגט.

— איך וועל עס אויסרעכענען דורך אסטראָנאָמישע און געאָמעטרישע רעכענונגען — האָט הארדינג געענטפערט — זעהסט דוא דאָרט דעם סאוטהערן קראָס (זידליכער צלם) — א גרופּע שטערען אין דער לענג און איבערגעהאקט אין דער ברייט? דער אונטערשטער שטערען, וואָס איז דער גרעסטער פון דער גרופּע איז 27 גראד וויט פון זיד פּאָל, און דורך איהם, דורך דיעזען שטערען וועל איך עס קענען אויסרעכענען. איהר מוזט פערשטעהן, מיינע פריינדע, אז איידער מיר נעהמען אונטער צו בויען דאָ א וועלט, מוזען מיר וויסען וואו מיר זיינען, וויא וויט דיעזער אינזעל איז פון אמעריקא, אויסטראליען אָדער פון אן אנדער וועלט־טהייל.

— גאנץ ריכטיג — האָט זיך גידעאָן ספּילעט אָבגערופען — מעגליך אז מיר זיינען דאָ ניט זעהר וויט פון .א בעוואָהנטען ברעג און עס לוינט זיך אונז בעסער צו בויען א שיף איידער א שטאָדט.

— אָט דאָס מיין איך אויך — האָט הארדינג געזאָגט — צו וואָס אוועקלעגען מיה און צייט אויף אן אונזיכערע זאך? פיליכט וועלען מיר ווירקליך אויסגעפינען אז אונזער אינזעל איז בלויז, לאָמיר זאגען, א הונדערט מייל פון א בעוואָהנטעס לאנד, וועלען מיר, וויא פריינד ספּילעט זאָגט, פּרובירען בויען א שיף און צוקומען צו יענעם ברעג.

דער אינזשיניר איז אריין אין דיא "טשימנים", האָט דאָרט פון צוויי לאנגע און דינע שטיקלעך האָלץ געמאכט אזא מעסט־אינסטרומענט, וואָס האָט געהאט דיא פאָרמע פון צוויי ווייזערס אויף א זייגער און ער האָט געזאָגט זיינע קאמעראדען, אז דורך דעם וועט ער אימשטאנד זיין אויסצוגעפינען וויא וויט זיי זיינען פון זיד־פּאָל. אָבער דאָס האָט געמוזט געטהאָן ווערען אויף א פּלאץ, וואו דער גאנצער האָריזאָנט איז פריי און מען קען זעהן דעם הימעל דורכאויס ביז ער לאָזט זיך ארונטער צו דער ערד. ביים ברעג ים האָט אלזאָ דיעזע בעאָבאכטונג נים געקענט געמאכט ווערען, ווייל דער האָריזאָנט צו דרום זייט איז געווען פערשטעלט מיט א בארג. דער אינזשיניר האָט דארום בעשלאָסען ארויפצוקלע־

טערען אין דער הויך אויף פראָספעקט האיטס — אויף'ן פעלזען בארג איבער דיא "טשימנים" און דאָרט מאכען זיין אָבסערוואַטאָריום.

הערבערט, וועלכער איז געווען נייגעריג צו זעהן וויא אזוי דער אינזשיניר וועט זיינע פאָרשונגען מאכען, איז מיט איהם מיטגעגאנגען. זיי האָבען ארויף־געקלעטערט אויף'ן שפיץ פון פעלזען־בארג פון דער זייט. ביים ארייגאנג צו דיא "טשימנים" איז דער בארג געווען אן עכט גלייכע וואנד און מען האָט דורך דאָרט ניט געקענט ארויפקומען אין דער הויך. סיירוס הארדינג האָט אָנגעשטעלט דעם הילצערנעם אינסטרומענט מיט איין שפיץ צום שטערען און מיט'ן צווייטען צום ים און דערפון האָט ער געמאכט זיינע רעכענונגען. אָבער דיא אסטראָנאָמישע חשבונות האָבען געָארפט גערעכענט ווערען לויט דיא אָבערפלעכע פון ים, און אזוי וויא הארדינג האָט עס געמאכט גאנץ הויך איבער'ן ים, האָט ער גע־דארפט וויסען דיא הויך פון פראָספעקט האיטס, אום צו מאכען דעם חשבון גענויער. דיעזע ארבייט האָט ער איבערגעלאָזט אויף מאָרגען.

14טעם קאפיטעל.

געמאָסטען דיא הויך פון פעלזען־בארג. — געאָמעטרישע חשבונות. — וואו דער אינזעל ליגט אין דער ברייט פון דער וועלט. — דער זונן־זייגער. — וואו דער אינזעל ליגט אין דער לענג פון דער וועלט. — פלענער פאר דיא צוקונפט.

אויף מאָרגען, דעם זעכצעהנטען אפריל, דאָס איז געווען דער קריסטליכער איסטער, אָדער פאסחא אויף רוסיש, זיינען דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל אויפגעשטאנען גאנץ פריה און זיי האָבען זיך גענומען וואשען זייערע אונטער־וועש. דיא ארבייט איז נאטירליך אָנגעקומען אביסעל שווער און דער אינזשיניר האָט איינגעזעהן, אז זייף איז א נויטווענדיגעם ארטיקעל וואָס זיי מוזען האָבען. ער האָט דארום בעשלאָסען צו פאבריצירען דיעזען ארטיקעל זאָבאלד ער וועט געפינען דיא מאטעריאלען וואָס מען ברויכט דערצו — סאָדא אָדער פאָטאש און אָיל אָדער פעטס. וועגען נייע קליידער איז דאן ניט געווען וואָס צו דענקען; ערשטענס, ווייל זייערע בגדים זיינען נאָך געווען שטארק גענוג און זיי האָבען זיי נאָך געקענט טראָגען וועניגסטענס א האלב יאָהר; און צווייטענס, האָבען זיי פאָרלויפיג קיין מינדעסטע האָפנונג ניט געהאט, אז זיי וועלען עס קענען מאַ־כען, זאָגאר ווען עס וועט נויטיג זיין. דיא הויפט זאך האָבען זיי ערשט גע־דארפט פערענטפערען דיא פראגע: וואו זיינען זיי אין דער וועלט? און הארדינג האָט פערשפראָכען, אז ער וועט קירצליך קענען געבען א ריכטיגע ענטשיידונג.

יענעם טאָג איז דאָס וועטער געווען שעהן. דיא זונן האָט הערליך גע־

שיינט און קיין ברעקעל וואָלקען איז אונטערן הימעל ניט געזעהן געוואָרן. צו מאכען פֿאָלקאָמען דעם רעכענונג אונטער וועלכען פּאראלעל צווישען צפֿון און דרום דער אינזעל געפינט זיך, האָט מען נאָך געדאַרפֿט אויסמעסטען די הויך פֿון דעם פעלזען־בארג, וואו דיא בעאָבאכטונגען אויף'ן "סאוטהערן קראָס" זיינען געמאכט געוואָרען. אָבער דערצו מוז מען דאָך האָבען א גאנץ לאנג שטריק אָדער פֿאָדעם, חוץ דעם מוז מען ארויפקלעטערען אויף'ן שפּיץ באַרג וואָס דאָס איז געוועזן א זעהר שווערע שטיקעל ארבייט. קאפּיטאן הארדינג האָט א טראכט געטהאָן און ער האָט אויסגעפונען א פּיעל לייכטערען מיטעל ווי אזוי אויסצומעסטען דיא הויך פֿון פּראָספּעקט האיטס.

ער האָט מיטגענומען דעם יונגען הערבערט און זיי האָבען אויסגעזוכט א גלייכען שטעקען, צוועלף פֿוס לאנג. הארדינג האָט דעם שטעקען אויסגעמאָסטען נאָך דיא הויך פֿון זיין קערפּער. סיירוס הארדינג האָט זיין הויך פּינקטליך געוואוסט און ער האָט זיך אליין געדיענט אלס מאָס־שנור. ער האָט דעם שטעקען אוועקגעשטעלט איינגעגראָבען אין זאמד, פּונקט אויף צוויי פֿוס טיעף, אומגעפֿעהר 500 פֿוס ווייט פֿון דער גלייכער וואנד פֿון דעם פעלזען־בארג, דאַן איז ער אבגעגאנגען אייניגע פֿוס ווייטער, האָט זיך אוועקגעלעגט אויף דער ערד און געקוקט מיט א שיפֿע (משופּע'דיגע) ליניע ארויף צום שפּיץ פֿון שטעקען און צום שפּיץ פֿון פעלזען־בארג. אויף דיעזען פּלאַץ האָט ער ניט געזעהן ריכטיג וואָס ער האָט געוואָלט און ער האָט זיך אָבגערוקט אביסעל ווייטער. אזוי האָט ער געטהאָן אייניגע מאָל, ביז ער איז געבליבען ליגען אויף אן אָרט, וואו קוקענדיג ארויף ווייט אין א שיפֿע ריכטונג, האָבען זיך זיינע בליקען בעגעגענט אין מיט'ן שפּיץ פֿון שטעקען, אין מיט'ן שפּיץ פֿון בארג. ער האָט יענעם פּלאַץ בעצייכענט מיט א קליין שטעקעלע, וועלכען ער האָט אריינגעשטעקט אין זאמד און דאן האָט ער אויסגעמאָסטען דיא ווייטקייט פֿון קליין שטעקעלע ביז'ן גרויסען שטעקען. עס איז געוועזן פּונקט פֿופֿצעהן פֿוס.

— אצינד, מיין יונגע — האָט הארדינג געזאָגט צו הערבערט — האָב איך שוין דעם געאָמעטרישען רעכענונג וויא הויך דער פעלזען־בארג איז.

— וויא אזוי? — האָט הערבערט געפֿרעגט.

— ווייסט דוא ניט דיא ערשטע כללים פֿון געאָמעטריע (וויסענשאַפֿט פֿון מעסטען)? — האָט דער אינזשיניר געפֿרעגט.

— איך האָב עס אמאָל געלערענט, אָבער איך געדענק עס זעהר ווייניג.

— וועל איך דיר דערמאָהנען — האָט הארדינג געזאָגט — זעהסט דוא, הערבערט, איך האָב ערשט געבילדעט צוויי עהנליכע רעכטווינקעלדיגע דרייעקען (א רעכטווינקעלדיגער דרייעק איז א דרייעקיגע פיגור, וואָס איין ווינקעל זיינער האלט ניינציג גראד), א קליינע און א גרויסע. דיא קליינע איז א טהייל פֿון דער גרויסער. דיא ליניע פֿון דעם קליין שטעקעלע ביז'ן בארג האָבען מיר

איין זייט פון דער גרויסער דרייווינקעל פיגור; דיא הויך פון בארג, איז דיא צווייטע זייט און דיא שיפּע ליניע וואָס איך כאַפּ מיט'ן אויג אין דער לופט פון דער ערד ביים שטעקעלע ביז'ן שפּיץ פון פעלזען־בארג, איז דיא דריטע זייט. דוא פערשטעהסט, הערבערט, וואָס איך מיין? שטעל זיך פאָר, ווען מען זאָל אוועקשטעלען א גאנץ לאנגען לייטער דאָ ביים קליין שטעקעלע און דער צווייטער ברעג פון לייטער זאָל זיך אָנשפּארען אָן שפּיץ פון פעלזען בארג, וואָלט דער שטח אין מיטען ניט געבילדעט צוויי דרייעקיגע פיגורען?

— גאנץ געוויס! — האָט הערבערט געענטפערט — דער גרויסער שטעהענדער שטעקען אונטער'ן לייטער וואָלט געבילדעט דעם צווייטען קליינעם דרייעק. דער שטעקען איז איין זייט; דיא שטיקעל לייטער פון שפּיץ פון שטעקען ביז דער ערד, איז דער צווייטער זייט און דיא ליניע אויף דער ערד פון גרויסען שטעקען ביז'ן קליין שטעקעלע, וואו דער לייטער וואָלט געשטאנען, איז דער דריטער זייט.

— ריכטיג, מיין יונגע! — האָט דער אינזשיניר אויסגעשריען — אצינד האָבען מיר א כלל אין געאָמעטריע, אז ביי אזעלכע עהנליכע רעכטווינקעלדיגע דרייעקען פערהאלטען זיך זייערע זייטען פּראָפּאָרציאָנעל. פאָלגליך איז דער רעכענונג אזוי: דיא הויך פון שטעקען, ווייסט דוא דאָך, איז צעהן פוס, ווייל צוויי פוס האָב איך איהם איינגעגראָבען אין זאמד. די ווייטקייט פון קליין שטעקעלע ביז'ן הויכען שטעקען איז פופצעהן פוס; עס הייסט, אז דיא הויך פון שטעקען איז צוויי דריטעל פון דער שטרעקע פון וואנען איך האָב זיין שפּיץ געקענט זעהן ליגענדיג אויף דער ערד און קוקענדיג מיט א שיפּע ליניע ארויף. פאָלגליך, איז דער זעלבער רעכענונג אויך ביים גרויסען דרייעק. וויסענדיג אז פון דאנען, פון דעם קליין שטעקעלע, פון וואנען איך האָב ליגענדיג אויף דער ערד ערבליקט דעם שפּיץ בארג, איז פינף הונדערט פוס, ווייסען מיר שוין, אז דיא הויך פון בארג איז צוויי דריטעל דערפון, אלזאָ: 333 פוס מיט א דריטעל.

וויסענדיג דיא הויך פון פעלזען־בארג, וואו ער האָט געמאכט זיינע בעאָבאכטונגען אויף'ן שטערען, האָט ער שוין לייכט געקענט פּראָפּאָרציאָנעל אויסרעכענען לויט דעם חשבון פון דיא אָבערפלעכע פון ים, וואו דיא ריכטיגע אסטראָנאָמישע בעאָבאכטונג דארף געמאכט ווערען און ער האָט דיא זאך פּינקטליך אויסגערעכענט. נאָך זיין חשבון איז אויסגעקומען, אז דער לינקאָלן אינזעל ליגט אונטער דעם 37טען גראד אָדער פּאראלעל פון זיד־פּאָל. אָבער אָננעהמענדיג אז ער האָט אין ועלכען עס איז חשבון א טעות געהאט, האָט מען אלץ געקענט רעכענען אומגעפעהר, אז זיי געפינען זיך צווישען 35טען און 40טען פּאראלעל.

דער ערד־קוגעל איז לויט דיא געאָגראַפישע לעהרע איינגעטהיילט אין בע־

שטימטע גלייכע טהיילען. דיא לאָנגיטיוד (לענג פון דער ערד) צווישען מזרח און מערב ווערט דורך מערידיאַנען צוטהיילט אין 360 גראדען, 180 אין איין זייט פון דער ערד און 180 אין צווייטען זייט, ווייל דיא ערד איז דאָך קיילעכדיג אזוי וויא א פילקע אָדער באָל, וויא מען רופט עס אין ענגליש. דיא לאַטיטיוד (ברייט פון דער ערד), צווישען צפון און דרום, ווערט אויך אזוי איינגעטהיילט אין גראדען דורך פאראלעלען, ווי מען רופט עס אין דער געאָגראַפיע. א גראד צווישען דיא פאראלעלען איז אומגעפעהר ניין און זעכציג מייל, דיא ערד האָט אייגענטליך ניט קיין לענג און קיין ברייט, ווייל זיא איז דאָך קוגעל-פאָרמיג, אָבער אין דער געאָגראפיע האָט מען אזוי אָנגענומען צו רופען צווישען מזרח און מערב "דיא לענג" און צווישען צפון און דרום — "דיא ברייט". דער מיטעל-פונקט פון דער ערד צווישען צפון און דרום רופט זיך עקוואטאָר. יעדעם לאנד, יעדער ים און יעדער ווינקעלע פון אונזער ערד-פלאַנעטע ווערט אין דער געאָגראפיע בעצייכענט אונטער וועלכען מערידיאַן און פאראלעל דאָס געפינט זיך. ווען מען ווייס אלזאָ אונטער וועלכען מערידיאַן און פאראלעל מען איז, קען מען שוין וויסען אין אָדער ביי וועלכע לאנד מען געפינט זיך. הארדינג'ס אסטראָנאָמישע אויסרעכענונגען זיינען דארום געווען זעהר וויכטיג פאר איהם און פאר זיינע מיטברידער. אצינד האָט נאָך געפעהלט אויסצוגעפינען אונטער וועלכען מערידיאן זייער אינזעל ליגט, צווישען מזרח און מערב און דאן וועלען זיי שוין וויסען וואו זיי זיינען אין דער וועלט.

אָבער דיעזע אונטערזוכונג האָט דער אינזשיניר נור געקענט מאכען פונקט אום האלבען טאָג, ווען דיא זונן וועט זיך געפינען אין רעכטען מיטען פון הימעל, און אזוי וויא עס איז נאָך געווען פריה, האָבען דיא קאָלאָניסטען בעשלאָסען צו מאכען א שפאציער אין א געגענד פון אינזעל, וואָס זיי האָבען נאָך ניט אויסגע-פאָרשט. זיי האָבען זאָגאר אָבגערעדט, אז זיי זאָלען זיך ניט אומקעהרען צו דיא "טשימנים" ביז אין אבענד, און עטוואָס צו עסען וועלען זיי אויף'ן וועג געפינען.

ארום האלב ניין דעם זייגער איז דיא קליינע קאָמפאַניע אוועק גלייך ביים קאנאל, וואָס שיידעט אָב זייער אינזעל פון דעם סייפטי איילענד (רעטונגס אינ-זעל) — דער קליינער אינזעל אויף וועלכען זיי זיינען צוערשט ארויסגעוואָר-פען געוואָרען פון ים. אויף יענער זייט קאנאל האָבען זיי געזעהן פויגלען, וועלכע האָבען זיך געטונקען אין וואסער און זייערע קולות זיינען געווען עהנליך צו דאָס ברומען פון אן עזעל. פענקראָפט, וועלכער האָט זיך ניט אינטערעסירט אין דער וויסענשאפטליכער זייט פון דיא געפליגעלט ברואים, האָט זיך נור נאָכגעפרעגט, אויב מען קען דיא פלייש פון דיעזע פויגלען עסען, און ער האָט בעקומען אן אנטוואָרט, אז זיי זיינען גאָר ניט קיין שלעכטער מאכל. דער מאן האָט איינפאך דיא שפייעכץ געשלונגען קוקענדיג אויף זיי.

דאָרט האָט מען אויך געזעהן גרויסע חיות, וועלכע לעבען אי אויף דער

יבשה, אי אין ים; צווישען זיי ים־הינד, וועלכע מען קען ניט געברויכען אלס שפייז. אָבער קאפיטאן הארדינג האָט געהאט אן אנדער אויסזיכט אויף דיעזע בעשעפעניסע און ער האָט געזאָגט זיינע חברים, אז זיי וועלען אָבשטאטען א וויזיט דעם קליינעם אינזעל צוליעב די ים־הינד וואָס געפינען זיך דאָרט. ביים ברעג ים זיינען דאָרט געלעגען פערשיעדענע שעל־טהיערע — חיה'לאך וואָס ליגען אין ביינערנע שאָלעכץ — צווישען זיי אזעלכע וואָס האָבען א גרויסען ווערטה פאר דיא ווימענשאפט, אָבער דיא ניצליכסטע און וויכטיגסטע שעל־טהיער האָט נעב ענטדעקט. דאָס איז געוועזן א מין אוסטריצא אָדער אָיסטער, וועלכען ער האָט געפונען צווישען דיא פעלזען. דאָרט זיינען געוועזן א סך אזעלכע און דיא לייטע האָבען זיי בעטראכט אלס אן ענטדעקטען אוצר.

— אונזער פריינד נעב — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איז א מזל'דיגער מענש, ווייל לויט וויא מען זאָגט, פּראָדוצירט יעדע פון דיעזע אָיסטערס פון פופציג ביז זעכציג טויזענד אייער יעהרליך און דאָס איז דאָך פאר אונז ווירקליך אן אוצר, אן אונשעצבאַרער אוצר.

— אָבער איך גלויב — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — אז דיעזע אָיסטערס זיינען ניט זעהר נאהרהאפט.

— ניין — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — דער אָיסטער ענטהאלט זעהר ווענינ שטיק־גאז און ווען א מענש זאָל לעבען בלויז אויף דיעזע חיה'לעך, מוזז ער אלע טאָג אויפעסען פון פופצעהן ביז זעכצעהן דוצענד.

— אויסגעצייכענט! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — איך נעהם זיך אונטער איינצושלינגען אזעלכע צוואנציג דוצענד, אויב נור זיי זיינען געשמאק. זאָל איך נעהמען אביסעל פאר פריהשטיק?

און ניט ווארטענדיג אויף אן אנטוואָרט האָט דער מאטראָז אָנגענומען א היבשע ביסעל פון דיעזע מאָלוסקען (ווייך־טהיערע). נעב האָט איהם נאָכגעפאָלגט און ער האָט אויך אָנגענומען א היבשע ביסעל. זיי האָבען עס אריינגעלעגט אין א געפלאָכטענעם נעטיץ, וואָס נעב האָט געמאכט פון לאנגע גראָז און זיי האָבען זיך אלע געלאָזט געהן ווייטער.

קאפיטאן הארדינג האָט זיך אלע ווילע פערקוקט אויף'ן הימעל און האָט געמאכט דיא נויטיגע פאָרבערייטונג צו דיא זונן בעאָבאכטונגען מיטאָג־צייט, אום צו ערפאהרען אונטער וועלכען גראד צווישען מזרח און מערב זייער אינזעל געפינט זיך. פענקראָפט האָט דאָרט דערזעהן איינינע פויגלען און ער האָט אויף זיי געשאָסען מיט א פייל און בויגען, אָבער עס איז איהם ניט געלונגען צו ניעדערשלאָגען זאָגאר איינע פון זיי. דאָס האָט אין איהם ערוועקט דיא אלטע פראגע וועגען פאבריצירען וואפען.

— איהר זעהט, קאפיטאן — האָט ער געזאָגט — זאָלאנג מיר וועלען ניט האָבען קיין ריכטיגע געוועהר, וועלען מיר גאָר ניט קענען אויפטהאָן.

— אָהן צווייפעל, אז מיר מוזען האָבען א פּאָר ביקסען — האָט דער רע־פּאָרטער בעמערקט — אָבער דאָס ווענדט זיך, הערר פּענקראָפט, אָן אייך, שטעלט נור צו אייזען, שטאָהל, בליי, סאַלפּעטער (אזא מין זאַלץ), שוועבעל און ניטריק עסיד, דערצו אויך פערשיעדענע ווערק־צייג און דער קאַפּיטאַן וועט פאר אייך מאכען ביקסען מיט קוילען, אז מען דארף גאָר ניט בעסער.

— אָה! — האָט אויסגערופען דער אינזשיניר — מיר ווילען דיא אלע זאכען, וואָס איהר האָט אויסגערעכענט, בעקומען. דיא איינציגע שוויריגקייט איז, וואָס א ביקס איז א דעליקאַטנע זאך און מען מוז דערצו האָבען דעליקאַטנע געצייג. אָבער וועגען דעם ווילען מיר נאָך צייט האָבען צו דענקען.

— אָבער ווארום האָבען מיר אונזערע וואפען ארונטערגעוואָרפען פון באַלון אין ים? — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — ווארום האָבען מיר ביי זיך קיין זאך ניט איבערגעלאָזט, זאָגאר אונזערע טאַשען־מעסערלעך?

— אָבער, הערר פּענקראָפט — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — ווען מיר וואָלטען אלעס ניט ארונטערגעוואָרפען, וואָלטען מיר מיט'ן באלון ארונטערגעפאלען אין מיטען ים און מיר וואָלטען געזונקען.

— יא, דאָס איז אמת — האָט דער מאַטראָז צוגעגעבען און ער איז ארויפגעקומען אויף א נייעם געשפּרעך.

— שטעלט זיך פאָר — האָט ער געזאָגט — וויא ערשטוינט און פערצווייפעלט דזשאָנאַטהאַן פאָרסטער, וועלכער האָט געבויט דעם באלון, און זיינע קאָמפּאַניאָנען זיינען געוואָרען, ווען זיי זיינען אויף מאָרגען נאָך אונזער אָב־רייזען געקומען און דעם באלון ניט געפונען! איך וואָלט ווילען זעהן וואָס פאר א מינע זיי האָבען דאַמאָלס געמאכט.

— און מיך — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — אינטערעסירט ווייניג צו וויסען, וואָס יענע האָבען געטראַכט אָדער וואָס פאר א מינע זיי האָבען געמאכט.

— אָבער ווּעמען קומט דער קרעדיט פאר דער גאַנצער אידעע? — האָט פּענקראָפט מיט שטאָלץ געזאָגט — ניט מיר? ווען מיר זאָל ניט געווען איינפאלען דער פּלאַן צו אנטלויפען מיט'ן באלון, וואָלט עס פּיליכט קיינעם ניט איינגעפאלען.

— א שעהנעם דאנק אייך פאר דער זעלטענער אידעע! — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט מיט א געלעכטער — ווען ניט איהר וואָלטען מיר ערשט דאָ ניט געווען.

— איך בין מעהר צופריעדען צו זיין דאָ איידער אין דיא הענד פון דיא סאָוטהערנערס (דיא איינוואָהנער פון דיא זידליכע שטאאטען)! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — איבערהויפּט, אז מיר האָבען דאָ דעם קאַפּיטאַן, איז געוויס בעסער צו זיין דאָ איידער אין דיא הענד פון שונא.

— אין דיא ריכטינקייט — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען — מיין איך אזוי. ווארום נאָך אלעמען, וואָס פעהלט אונז דאָ? מיר דאכט אז גאָר ניט.

— דאָס איז שוין אביסעל איבערטריבען — האָט פענקראַפט געזאָגט מיט א געלעכטער — אָט וויא אונז פעהלט דאָ גאָר ניט, פון דעסטוועגען ועט אמאָל קומען א צייט, ווען מיר וועלען פון דאנען אנטלויפען.

— און עס קען זיין — האָט דער אינזשיניר בעמערקט — אז דאָס וועט געשעהן גאנץ גיך. לאָמיר נור אויסגעפינען, אז אונזער אינזעל איז ניט זעהר וויים פון בעוואָהנטער לאנד, וועלען מיר באלד אָנהויבען טראכטען וויא אזוי צו בעפרייט ווערען פון דאנען. דאָס איז דאָך זיכער, אז מיר געפינען זיך ביים פּאסיפיק אָקעאן (שטילער ים) און אָבוואָהל איך האָב קיין מאפּ אָדער ים־קארטע, דאָך וועל איך קענען וויסען צו וועלכע לאנד מיר זיינען נעהענטער און אויב עס איז אונז מעגליך צו קומען אירגענדוואו, וויל איך געדענק אויף׳ן קאָפּ א גרויסען טהייל פון דער קארטע פון פּאסיפיק, לאָמיר נור צוערשט דער־געהן אונטער וועלכען גראד דער לינקאָלן אינזעל ליגט צווישען איסט און וועסט. לויט מיינע חשבונות, וואָס איך האָב געמאכט קומט אויס, אז אונזער אינזעל ליגט צווישען ניי־זעעלאנד צו דיא וועסט און דיא רעפּובליק טשילי צו דיא איסט. אָבער צווישען דיזע צוויי לענדער איז א שטח פון 6000 מייל ווייט און מיר דארפען אויסגעפינען אין וואָס פאר א פונקט דער אינזעל געפינט זיך צווישען דיא צוויי דערמאָהנטע וועלט־טהיילען, און דאָס, האָפּ איך, וועלען מיר וויסען, אויב ניט גענוי, איז אומגעפעהר, ווען איך וועל היינט אויסמאכען דיא רעכענונגען אונטער וועלכען גראד מיר וואָהנען ערשט אין דער לענג פון דער וועלט צווישען מזרח און מערב.

— זיינען דיא פּאָמאָטאָוס אינזלען ניט די נעהענטסטע צו אונז צו נאָרדען? — האָט הערבערט געפרעגט.

— יא — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער זיי זיינען ווייט פון אונז מעהר וויא צוועלף הונדערט מייל.

— און וואָס איז אין יענער זייט? — האָט נעב געפרעגט אָנצייגענדיג צו דיא סאוטה.

— גאָר ניט! — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— נו, הערר סיירוס — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט — און אויב דער לינקאָלן אינזעל איז מעהר ניט וויא צוויי אָדער דריי טויזענד מייל פון ניי־זעע־לאנד אָדער טשילי?

— אויב מיר וועלען אויסגעפינען אז דאָס איז אזוי — האָט סיירוס גע־ענטפערט מיט א שמייכעל — וועלען מיר אנשטאָט בויען א הויז בעסער בויען

א שיף און הערר פענקראַפט, וועלכער איז א געניטער מאטראָז, וועט זיין איהר קאָמאנדיר.

— זעהר פיין! — האָט פענקראַפט אויסגעשריען — איך בין גרייט צו אָננעהמען דעם אמט אלס קאפיטאן, אויב נור איהר וועט קענען בעווייזען אויפצובויען אזא שיף, וואס זאָל קענען דורכמאכען אזא רייזע אויף'ן ים.

— מיר וועלען עס מאכען, אויב עס וועט נויטיג זיין — האָט קאפיטאן הארדינג געענטפערט כמעט מיט א געלעכטער.

דערווייל איז געקומען דיא צייט פאר מיטאָג, ווען הארדינג האָט זיך געדארפט צוגרייטען צו מאכען זיינע בעאָבאכטונגען אויף דער זונן. אָבער עס איז נאָך געוועזען מעהר וויא א האלבע שטונדע צייט. הארדינג האָט דארום געהייסען זיינע קאָלעגען אוועקזעצטצען זיך און צוגרייטען מיטאָג, וועהרענד ער איז אוועק זוכען א פאסענדען פלאַץ פאר זיינע אסטראָנאָמישע פאָרשונגען.

הערבערט איז דערווייל צוגעלאָפען און געבראכט פרישעס וואסער אין א קרוג, וואס נעב האָט מיטגעטראָגען און אין דער זעלבער צייט האָט דער קאפיטאן אויסגעזוכט א גלייכען פלאַץ ביים ברעג ים און ער האָט בעשלאָסען צו מאכען דאָרט זיין אָבסערוואטאָריום.

דיא הויפט זאך האָט הארדינג געדארפט וויסען דעם פינקטליכען מאָמענט, ווען דיא זונן געפינט זיך דאָרט אויף'ן סאמע מיטען הימעל, עס הייסט, דער מאָמענט, ווען עס איז פונקט האלבער טאָג אויף לינקאָלן אינזעל, און ער האָט ביים ברעג ים געפונען דעם פאסענדסטען פלאַץ צו מאכען דיעזע ענטדעקונג.

דער באָדען איז דאָרט געוועזען בעדעקט מיט א דינעם זאמד און איז געווען גלאַט אזוי וויא אייז. קיין קערענדעל זאמד איז ארוים פון פלאַץ. דער זאמד איז דורכאויס געלעגען שטייף, געפרעסט אזוי וויא איין שטיק. הארדינג האָט געפונען א שטעקעל, זעקס פוס לאַנג און ער האָט עס אריינגעשטעקט אין דער ערד. ער האָט דעם שטעקעל געשטעלט עטוואָס משופע, אָנגעבויגען צו דיא סאוטה און האָט געקוקט אויף'ן שאָטען פון שטעקעל. הערבערט איז באלד געקומען צולויפען און ער האָט זאָפאָרט פערשטאנען וואס הארדינג וויל מאכען. דאָס איז ווירקליך געוועזען אן איינפאכע זאך. דאָס איז געוועזען א זונן־זייגער און דער שאָטען האָט געקענט צייגען פינקטליך ווען דער מיטען טאָג איז.

פאר האלבען טאָג, ווען דיא זונן איז ווייט פון מיטעל־פונקט פון האָריזאָנט, איז דער שאָטען פון א געגענשטאנד וואָס שטעהט אויף דער ערד אנטקעגען דער זונן, גרעסער; אום האלבען טאָג ווען דיא זונן איז אין העכסטען פונקט, פאלען איהרע שטראהלען מעהר ארום דעם געגענשטאנד און דער שאָטען ווערט קליין. שפעטער וויעדער, ווען דיא זונן הויבט זיך אָן ארונטערצולאָזען, ווערט דער שאָטען צוריק גרעסער. אויף דיעזען אופן האָט דער אינזשיניר בלויז געדארפט

דערהיטען דיא מינימום, דיא קלענסטע מאָס פון דעם שאָטען פון שטעקעל און דאַן איז עס זיכער פונקט האלבער טאָג.

הערבערט, פּענקראָפט, נעב און ספּילעט האָבען מיט גרויס אויפמערקזאמ־קייט אכטונג געגעבען און ערוואַרטעט דיא רעזולטאַטען. הארדינג האָט זיך אויסגעצויגען אויף דער ערד און ניט ארונטערגענומען דיא אויגען פון דעם שאָטען. יעדעס מאָל וואָס ער האָט בעמערקט, אז דער שאָטען רוקט זיך אָב, ווערט קלענער, האָט ער אויף יענעם פּלאַץ אוועקגעלעגט א שטיקעלע האָלץ, וואָס זיינע קאַמעראַדען האָבען איהם דערלאַנגט, ביז ענדליך האָט דער שאָטען אָנגעהויבען רוקען זיך אויף צוריק און הארדינג האָט געוואוסט אז מיט א מאָמענט פריהער איז געווען פּונקט האלבער טאָג, אָדער ריכטיג צוועלף דער זייגער.

— הערר ספּילעט, וויא האלט אייער זייגער ? — האָט דער אינזשיניר אין יענעם מאָמענט א פרעג געטהאָן.

— איין מינוט נאָך פינף — האָט ספּילעט געענטפערט.

— אצינד איז דיא פראַגע ענטשיעדען ! — האָט הארדינג פרעהליך אויס־געשריען אויפהויבענדיג זיך פון דער ערד — אצינד קענען מיר שוין אויסרעכע־נען וואו מיר זיינען אין דער וועלט.

דעם רעפּאָרטער'ס טאַשען־זייגער האָט געצייגט דיא פּינקטליכע צייט אין וואשינגטאָן. אויב דיא לעזער געדענקען, האָט ספּילעט דערצעהלט, אז זיין זייגער געהט נאָך לויט דיא זייגערס פון ריטשמאָנד, ווייל זייט זיי זיינען פון דאָרט אנטלאָפען אין באלון געהט דער זייגער רעגעלמעסיג און ער האָט זיך נאָך קיינ־מאָל ניט אָבגעשטעלט. הערר ספּילעט האָט דאמאָלס געוואָלט אָנשטעלען זיין צייט־ווייזער לויט דיא טעגליכע צייט רעכענונג פון אינזעל, אָבער קאַפּיטאַן הארדינג האָט איהם אָנגעזאָגט, אז ער זאָל זיין זייגער ניט ריהרען און איהם לאָזען געהן רעגעלמעסיג מיט'ן זעלבען גאַנג, ווייל ער צייגט דיא צייט פון ריטשמאָנד, וואָס איז אלעס איינס וויא דיא צייט פון וואשינגטאָן און דאָס וועלען זיי פּיליכט אמאָל דארפען וויסען. און עס האָט זיך טאַקי אזוי אויסגעלאָזט, אז דער ווירדזשיניער זייגער איז העכסט צוניץ געקומען.

דער אינזשיניר האָט פון דער צייט, וואָס ספּילעט'ס זייגער האָט געצייגט, געצויגען פאָלגענדעס :

ווען אויף לינקאָלן אינזעל איז געווען צוועלף דער זייגער מיטאָג איז אין ריטשמאָנד אָדער אין וואשינגטאָן געווען פינף אוהר אבענדס ; שליסליך, ליגט דער אינזעל ווייט פון וואשינגטאָן צו נאָרדען אויף אזוי פיעל, וויפיעל דיא ערד לויפט איין ארום דער זונן אין פינף שטונדען. הייסט בערעכענענדיג, אז דיא זונן זעהט זיך ארום דעם גאנצען ערד־קוגעל, וואָס האלט ארום און ארום 360 גראַד, אין 24 שטונדען, מאכט עס אויס צו פופצעהן גראַד א שטונדע ; אין פינף

שטונדען, איז אלזאָ 75 גראד. וואשינגטאָן ליגט אונטער 77 גראד, דריי מינוטען און עלף סעקונדען (יעדער גראד ווערט צוטהיילט אין 60 טהיילען און יעדער טהייל ווערט גערופען "מינוט". יעדע מינוט ווערט וויעדער געטהיילט אין 60 טהיילען, וועלכע רופען זיך "סעקונדען"). סיירוס הארדינג האָט דיא מינוטען און סעקונדען דורכגעלאָזט און ער האָט גערעכענט ביז וואשינגטאָן 77 גראד און פון וואשינגטאָן ביז דעם לינקאָלן אינזעל 75, צוזאמען אלזאָ 152, עס הייסט אלזאָ נאָך'ן חשבון, אז דער אינזעל ליגט אונטער דעם 152טען גראד.

רעכענענדיג אפילו, אז עס איז געמאכט געוואָרען א שטיקעל טעות, לאָמיר אָנגעהמען אין פינף גראד — מעהר זיכער ניט — האָט אָבער אלץ דער חשבון בעוויזען, אז דער אינזעל איז אין אלע זייטען אזוי ווייט פון בעוואָהנטעם לאנד, דאָס מען קען פאר קיין פאל ניט ריזיקירען צו וועלען דערגרייכען אירגענד וועלכע לאנד אין אזא שיף וואס דיא פערוואָרפענע וועלען אימשטאנד זיין צו בויען.

דער רעכענונג האָט געצייגט, אז דער נעהענטסטער בעזעצטער אָרט איז דיא פאַמאָטאָו אינזלען, וואס זיינען אמווענינגסטען צוועלף הונדערט מייל פון דעם לינקאָלן אינזעל. צו ניי־זעעלאנד איז מעהר וויא 1800 מייל און צו אן אמעריקאנישען ברעג מעהר וויא 4500 מייל.

און ווען סיירוס הארדינג האָט זיך אָנגעהויבען בעדענקען, האָט ער פאר קיין פאל זיך ניט געקענט דערמאָהנען, אז אין דער געאָגראפיע זאָל ערגיץ זיין בעצייכענט דער דאָזיגער אינזעל אויף וועלכען זיי געפינען זיך אין שטילען מעער.

15טעם קאפיטעל.

בעשלוס צו ווינטערען אויף'ן אינזעל. — דיא מעטאל פראגע. — א בעזוך אויף'ן רעטונגס אינזעל. — דיא ים־הינד. — דיא בלאָז־מאשינען. — דיא אייזען פאבריקאציאָן. — וויא אזוי מען מאכט שטאָהל.

אויף מאָרגען, דעם 17טען אפריל, האָט פענקראָפט דיא ערשטע זאך גע־פרעגט דעם רעפּאָרטער, וואס זיי וועלען דיעזען טאָג טהאָן. ספּילעט האָט איהם געענטפערט, אז זיי וועלען טהאָן וואס קאפּיטאן הארדינג וועט הייסען.

ביז יענעם טאָג זיינען הארדינג'ס קאָמפּאניאָנען שוין געווען אי ציעגעל־מאכער, אי מויערער, אי טעפּער; אצינד האָבען זיי געדארפט ווערען מעטאַ־לורגיסטען — מעטאל־רייניגער, אָדער בעארבייטער פון רויהע מינעראלען.

פאָריגען טאָג, וועהרענד זיי זיינען געגאנגען אויספאָרשען דעם אינזעל, נאָכדעם וויא הארדינג איז פערטיג געוואָרען מיט דיא אונטערזוכונג פון דער

זונן, זיינען דיא פינף קאָלאָניסטען אוועק ווייט, אומגעפעהר זיעבען מייל פון דיא "טשימנים". דאָרט איז קיין זאמדינגער באָדען מעהר ניט געווען און דיא ערד האָט אויסגעזעהן צו זיין וואולקאניש. קיין הויכע פעלזען־שטיינער זיינען דאָרט אויך ניט געווען, אָבער אין פיעל ערטער האָט מען געקענט דערקענען אויף דער ערד שטיקער מינעראלען, וואָס זיינען וואהרשיינליך אמאָל ארויסגעוואָרפען געוואָרען פון א וואולקאן. דער קאפיטאן האָט יענע געגענד גוט בעאָבאכטעט און ער האָט שוין געהאט אויף'ן זינען, וואָס ווייטער צו טהאָן.

ווען דיא לייטע זיינען אין אבענד געקומען אין זייער שוטץ־פּלאץ — אין דיא "טישמנים", האָבען זיי אויפגעהויבען א פראגע, וואָס צו טהאָן ווייטער, און זיי האָבען פעסט בעשלאָסען צו פערבלייבען אויף'ן אינזעל, אויף ווינטער, וואָס פאנגט זיך דאָרט געוועהנליך אָן ענדע מאי אָדער אין מאָנאט יוני. בויען א שיף און זיך לאָזען צו דיא פּאָמאָטאָו אינזלען, וואָס איז צוועלף הונדערט מייל ווייט פון לינקאָלן אינזעל, האָבען זיי בערעכענט, איז א שווערע און אונמעגליכע זאך, וואָס זיי וועלען ניט דורכפיהרען. זיי האָבען דאך ניט געקענט דענקען וועגען בויען א ריכטיגען בנין, וואָס מען קען אין איהם זיכער זיין אויף'ן וואסער. דאָס קען מען דאך מיט דיא הוילע פינגער ניט מאכען. דערצו מוז מען האָבען פערשיעדענע געצייג און מאטעריאלען, און מאכען בלויז א רעפט (פּליטע) פון צוזאמענגעבונדענע האָלץ און פלייכט אויבען אביידעל צו זיין געשיצט פון קעלט, איז אן אומזיסטע ארבייט, ווייל אויף אזא שיף קען מען ניט אונטער־נעהמען א רייזע פון צוועלף הונדערט מייל, בפרט נאך ווינטער צייט, אין דיא שלעכטע וועטערען. זיי האָבען דארום קיין אנדער ברירה געהאט וויא פערבליי־בען דאָרט איינינע מאָנאטען און דורך דער צייט וועלען זיי פּיליכט קענען אויפבויען א זיכערע שיף, אָדער וועניגסטענס מאכען פאָרבערייטונגען דערצו.

פאָרלויפיג האָבען זיי בעשלאָסען צו זוכען א בעקוועמערען פּלאץ פאר א וואָהנונג פאר'ן ווינטער. אָבער פריהער פון אלעס, האָט דער אינשיניר געזאָגט, דארף מען פּרובירען בעארבייטען רויהען אייזען אָדער שטאָהל. פון דיא מינע־ראלען וואָס ער האָט ענטדעקט, האָט ער געוואוסט, אז מען קען דיעזע מעטאלען ארויסציהען.

מעטאלען ווערען ניט געפונען אין דער ערד פערטיגע אין א ריינעם צו־שטאנד. זיי זיינען דאָס רוב געמישט מיט אנדערע מינעראלען, וועלכע מען דארף ארויסציהען פון דעם מינעראל, אום צו בעקומען ריינעם אייזען אָדער שטאָהל. דאָס ווערט געטהאָן דורך ברענען דעם רויהען מאטעריאל אין אן אויווען. דער מאטעריאל ווערט דאן צושמאָלצען, עס געהט ארונטער דיא פּסולת, דער אָבפאל, און עס ווערט אייזען.

סיירוס הארדינג האָט עס געוואָלט מאכען, און וואָס שנעלער. דער ערץ (רויהער מעטאל) וואָס ער האָט געפונען איז געווען פון א גוטען זאָרט, פון

וועלכען מען מאכט אין איירא͏ָפּא דיא בעסטע אייזען. ניט ווייט פון מעטאַל־אָדער אין דער ערד איז אויך געווען א קויהלען־אָדער. דיא לייטע האָבען שוין פריהער מיט יענע קויהלען זייער אויווען געהייצט. דאָס איז אלזאָ זעהר גוט געווען פאר דיא נייע אייזען פאבריקאנטען, וויל דאָס וועט זיי שפּאָרען דיא ארבייט צו ברייננגען קויהלען פון ערגיץ אנדערש. דיא גרויסע אייזען פאבריקען אין ענגלאנד האָבען אויך קויהלען מינען ביי דער זייט און דער רויהער אייזען מאטעריאל מיט דיא קויהלען ווערען געגראָבען צוזאמען.

— אצינד, קאפּיטאן — האָט פּענקראָפט געזאָגט — געהן מיר בעארבייטען אייזען?

— יא, מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער פריהער וועלען מיר טהאָן א זאך, וועלכע וועט אייך העכסט צופריעדען שטעלען. מיר וועלען געהן מאכען א יאגד אויף סיעלס (ים־הינד).

— א יאגד אויף ים־הינד! — האָט פּענקראָפט ענטציקט אויסגעשריען — דארף מען דיעזע חיות האָבען צו מאכען אייזען?

— אויב הערר סיירוס זאָגט אזוי, איז עס אזוי — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

דער אינזשיניר האָט גאָר ניט געזאָגט און האָט פערלאָזען דיא "טשימניס", וועהרענד פּענקראָפט האָט זיך פערטיג געמאכט צום יאגד, אָבוואָהל ער האָט קיין ערקלערונג בעקומען צו וואָס מען דארף ערשט דיא ים־הינד און וואָס פאר א שייכות דאָס האָט מיט דיא אייזען פאבריקאציאָן.

דיא אלע פינף בעזיצער פון אינזעל זיינען באלד געווען נעבען קאנאל, וואו זיי האָבען געדארפט אריבערגעהן אויף'ן אנדערען זייט, אום אָנצופיהרען דיא יאגד. דאָס וואסער איז אין יענעם פּונקט געווען ניט טיעף און זיי זיינען לייכט אריבערגעגאנגען אויף'ן קליינעם אינזעל אָדער "רעטונגס אינזעל", וויא זיי האָבען עס גערופען. הארדינג האָט יענעם אינזעל צום ערשטען מאָל בעטראָטען.

באלד וויא זיי האָבען געלאנדעט אויף'ן רעטונגס אינזעל, האָבען אייניגע הונדערט פּענגווינס (פעט־גענז אין דייטש) אויף זיי אויסגעגלאָצט זייערע מורא'דיגע אויגען. דיא יעגער זיינען געווען בעוואפענט מיט שטעקענס און זייערע פייל און בויגען און זיי האָבען לייכט געקענט טויטען אייניגע פון זיי, אָבער זיי האָבען קיין אונניצליכע מאָרד טהאטען ניט געוואָלט בעגעהן. אויסער דעם האָבען זיי ניט געוואָלט מאכען קיין טומעל, אום ניט איבערצושרעקען דיא ים הינד, וועלכע זיינען געלעגען פון ווייטען אויף'ן זאמד און זיך געשפּיעלט.

ים־הינד איז זעהר שווער צו פאנגען אָדער צו טויטען, ווען זיי זיינען אין וואסער, וויל זיי זיינען גוטע שווימער און זיי האָבען גענוג שכל וויא צו היטען זיך פאר א שונא. אויף דער טריקעניש אָבער זיינען זיי גאָר ניט געשיקט. זיי

קענען מיט זייערע קורצע שווים־פיס ניט געהן שנעל און עס איז לייכטער זיי צו פאנגען.

פענקראַפט האָט געוואוסט דיא נאטור פון דיעזע חיות, אז זיי שלאָפען איין ליגענדיג אונטער דיא וואַרימע שטראהלען פון דער זונן. ער האָט דארום גע־ראטהען, אז זיי זאָלען אָבוואַרטען א שטיקעל צייט ביז דיא ברואים וועלען איינשלאָפען און דאן וועט מען קענען צוגעהן צו זיי און זיי איינפאַך דערשלאָגען מיט שטעקענס.

דיא יעגער האָבען זיך בעהאלטען הינטער דיא פעלזען און האָבען געוואַרט. זיי זיינען געזעסען שטיל, כמעט אונבעוועגט, אום דיא ים־הינד זאָלען זיי ניט בעמערקען און ניט אריינגעהן צוריק אין וואסער.

א שטונדע צייט איז פאַראיבער ביז דיא ים הינד, זעקס אין צאָהל, זיינען פערבליבען ליגען אונבעוועגט. זיי זיינען וואהרשיינליך איינגעשלאָפען. פענק־ראַפט און הערבערט זיינען לאנגזאם צוגעגאנגען הינטער דיא קעפּ פון דיא חיות, וועהרענד הארדינג, ספּילעט און נעב זיינען צוגעגאנגען צום ברעג וואסער, אום צו פערשטעלען דעם וועג, אין פאל דיא חיות וועלען אנטלויפען. דיא ים־הינד האָבען זיך אויפגעכאפּט און אלע יעגער האָבען אָנגעהויבען קלאפּען מיט זייערע דיקע שטעקענס. צוויי פון דיא חיות זיינען געבליבען ליגען טויט, וועה־רענד דיא אנדערע האָבען זיך געראַטעוועט אין ים.

— דאָ האָט איהר דיא סיעלס וואָס איהר ברויכט! — האָט פענקראַפט אויסגעשריען אָנצייגענדיג אויף דיא צוויי טויטע חיות.

— אויסגעצייכענט! — האָט דער אינזשיניר צופריעדען געזאָגט — מיר וועלען פון זיי מאַכען בלאָז־זעק, אזעלכע וויא שמיעדען געברויכען צו זייער ארבייט.

— בלאָז־זעק? — האָט פענקראַפט איבערראשט אויסגעשריען — א טהייערער איינפאל, איך זאָל אזוי געזונד זיין.

פּאקטיש האָבען זיי געמוזט האָבען א בלאָז־זאַק צו פאַבריצירען דיא אייזען און פון דער פעל פון א ים־הונד איז זעהר גוט צו מאַכען דיעזען אינסטרומענט. דיא געטויטעטע סיעלס זיינען געוועזען פון מיטעלען וואוקס. זיי זיינען געוועזען זעקס פוס לאנג.

אזוי וויא דיא פלייש פון דיא געטויטעטע חיות איז אונברויכבאַר, האָבען נעב און פענקראַפט בעשלאָסען ניט צו טראָגען זיך מיט דיא שווערע משא און אָבשינדען דיא סיעלס דאָרט אויף'ן אָרט. אין דער זעלבער צייט זיינען הארדינג און ספּילעט געגאנגען אויספאָרשען דעם קליינעם אינזעל.

דער מאַטראָז און דער ניגער האָבען דיא אָפּעראַציאָן אויף דיא חיות גע־מאַכט זעהר געשיקט, און מיט א פּאָר שטונדען שפּעטער האָט הארדינג געהאַט צוויי גאנצע פעל, פון וועלכע מען האָט שוין געקענט מאַכען בלאָז־זעק.

דיא קאָלאָניסטען זיינען צוריק אריבער דעם קאנאל און זיי האָבען זיך אומגעקעהרט צו דיא "טשימנים".

דיא פעל פון דיא ים־הינד האָט מען גערארפט אָנציהען אויף הילצערנע ראמען (פריימס), אום צו פערוואנדלען זיי אין בלאָז־זעק. דערצו האָט מען גע־דארפט האָבען ווערק־צייג, אָבער מעהר וויא דיא צוויי מעסערס, וואָס זיי האָ־בען געמאכט פון טאפ'ס שטאָהלענעם קאָלנער, האָבען דיא לייטע ניט געהאט, דאָך איז סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען געלונגען צו מאכען דיא ראמען און מיט דריי טעג שפעטער האָבען זיי שוין געהאט אויך בלאָז־מאשינען, וועל־כע האָבען גוט געבלאָזען און מען האָט זיי גאנץ גוט געקענט בענוצען צו דער ארבייט.

אין פריה מאָרגען פון 20טען אפריל האָט זיך ביי דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל אָנגעפאנגען דיא "מעטאל פעריאָדע", וויא דער רעפּאָרטער האָט עס גערופען אין זיינע נאָטיצען. דער אינזשיניר האָט, וויא געזאָגט, בעשלאָסען אָנ־צופאנגען דיא אייזען פאבריקאציאָן אויף יענעם פּלאַץ, וואו עס זיינען דאָ אי איי־זען־אָדערען, אי קויהלען־אָדערען. אָבער יענער אָרט איז געווען אומגעפעהר זעקס מייל ווייט פון זייער היים — פון דיא "טשימנים", און געהן אלע טאָג אהיים איז געווען א צו שווערע זאך. דיא פאבריקאנטען האָבען דארום איינ־געשטימט צו מאכען דערוויילע א שוץ־פּלאַץ אונטער צווייגען פון בוימער נאָ־הענט צו זייער פאבריק, אום זיי זאָלען פערשפּאָרען דיא צייט און מיה צו געהן אויף נאכטלעגער אין דיא "טשימנים".

זיי האָבען פון דיא "טשימנים" פערנומען אלעס וואָס איז זיי נויטיג געווען און זיי זיינען אוועק אָנפאנגען זייער ארבייט. אויף'ן וועג דורכ'ן "דזשאקאמאר וואלד", האָט הערבערט ענטדעקט א מין בוים אָדער פלאנצע, וועלכע האָט לאנגע וואָרצלען, וואָס ווען מען קאָכט זיי זיינען זיי זעהר געשמאק צום עסען. זיי האָבען אָנגעריסען א היבשען זאפּאס פון דיזע וואָרצלען. זיי זיינען גע־גאנגען לאנגזאם און גענוי בעאָבאכטעט יעדע בוים, יעדע פלאנצע און דיא טהיערע און פויגלען וואָס האָבען זיך דאָרט געפונען. עס איז נויטיג געוועזן זיי זאָלען אלעס וויסען, ווייל נאָך אלעמען האָבען זיי דאָך דיא ערשטע זאך גע־דארפט פערזאָרגען זייערע מאגענס; זיי האָבען זיך געמוזט פערזיכערען אז זיי זאָלען האָבען לעבענסמיטעל און זיי האָבען אויף פיעל עס איז מעגליך גע־ווען געמוזט וויסען דיא אייגענשאפטען פון די פלאנצונגען און לעבעדיגע בעשעפ־פעניסע וואָס האָבען זיך דאָרט געפונען. זיי האָבען געהענדיג געטויטעט צוויי קאנ־גורוס און צוויי אנדערע טהיערע. טאפ האָט זיי אין דעם מיטגעהאָלפען.

געהענדיג ווייטער האָבען זיי געזעהן איינִיגע ווילדע שווייגען. א ווילדער שוויין איז א געפעהרליכער מזיק, אָבער דיא חיות האָבען זיך צום גליק ניט אומגעקוקט אויף דיא מענשען און עס איז צו קיין צוזאמענשטויס ניט געקומען.

אין א געדיכטע געגענד פון וואלד האָט דער רעפּאָרטער פון צווישען דיא צווייגען געזעהן א טהיער, וועלכעס ער האָט אָנגענומען פאר א מין בער. ער האָט פון דער חיה געמאכט א צייכנונג און אונטערגעשריבען דאָס וואָרט "בער". ער האָט זיך אָבער נאכהער איבערצייגט, אז דאָס איז ניט קיין בער, זאָנדערן א פויל־טהיער אָדער קריך־טהיער, א מערקווירדיגע חיה, וואָס געהט זעהר לאנגזאם, אָבער איהרע קלאָהען זיינען אזוי שטארק, אז זיא קען ארויפקריכען אויף בוימער און פרעסען דיא בלעטער פון דיא אויבערשטע צווייגען. ווען ספּי־לעט האָט זיך איבערצייגט וואָס פאר א מין חיה דאָס איז, האָט ער דאָס וואָרט "בער" אונטער דיא צייכנונג אויסגעמעקט. ער האָט דעם ווילדען "קריכער" צורוה געלאָזט און איז אוועק ווייטער.

ארום פינף אוהר פאר נאכט זיינען זיי געקומען אויף יענער זייט וואלד. דער אינזשיניר האָט געגעבען א סיגנאל מען זאָל זיך אָבשטעלען און באלד געהייסען נעהמען זיך פערפערטיגען א ביידעל אָדער א שוטץ־פּלאץ. זיי האָבען צווישען דיא בוימער געמאכט א ביידעל פון צווייגען, האָבען עס בעדעקט מיט גראָז און וואקסונגען, אָנגעשאָטען פון אויבען ערד און זיי האָבען שוין געהאט אן אָרט צו נעכטיגען. זיי האָבען נאכהער אויפגעלעגט א פייער, געבראָטען פלייש און געגעסען. אום אכט אוהר האָבען פיער פון דער קאָמפּאניע זיך געלעגט שלאָפען, וועהרענד איינער איז פערבליבען זיצען ביים פייער און געהיט דיא ביידעל פון אן איבערפאל פון א ווילדעס טהיער.

אויף מאָרגען, דעם 21טען אפּריל, איז הארדינג אין בעגלייטונג פון הער־בערט אוועק אויספאָרשען דעם פּלאץ וואו ער האָט פריהער געהאט ענטדעקט דעם אייזען מינעראל. זיי האָבען אויסגעפונען אז דיא ערד פון אויבען איז דאָרט זעהר רייך אין אייזען. אָבער פאבריצירען אָדער רייניגען אייזען לויט דיא היינטיגע מעטהאָדען איז זעהר א שווערע אויפגאבע. דערצו דארף מען גרויסע אויווענס און שמעלץ־טיגעל. אויפבויען אזעלכע אויוועגס וואָלט פערנומען פיעל צייט און מיה. סיירוס הארדינג האָט דארום בעשלאָסען צו זיין עקאָנאָמיש מיט צייט און ארבייט און מאכען דיא אייזען לויט דיא מעטהאָדע פון תובל קין, אדם הראשון׳ס איניקעל, וועלכער איז געווען דער ערשטער מעטאלען פאבריקאנט און ער האָט זיכער ניט געוואוסט פון דיא היינטיגע מעטהאָדען.

וויא דער אינזשיניר האָט פערשטאנען קענען דיא איבריגע שטאָפען פון דעם רויהען אייזען ארויסגעצויגען ווערען אָהן שמעלץ־טיגעל, נור איינפאך פון דערהיצען דעם מינעראל. אזוי, האָט ער געדענקט, האָט תובל קין אויך פאבריצירט דיעזען מעטאל. ער האָט געהייסען זיינע מענשען און זיי האָבען צוזאמענגעטראָגען בערגלעך ערץ (רויהער מעטאל) און קויהלען. דיא קויהלען האָבען זיי געלעגט אונטען און דעם ערץ אויבען. דיעזע ארבייט איז ניט געווען זעהר שווער, ווייל אי דער אייזען־מינעראל, אי דיא קויהלען זיינען געלעגען אויי־

בען אויף דער ערד און מען האָט עס לייכט געקענט נעהמען. הארדינג האָט איינגעריכט דיא בלאָז־מאשינען מען זאָל מיט זיי קענען בלאָזען. ביי דיא ברעגען האָט ער איינגעריכטעט ליימענע רעהרען, וועלכע ער האָט געהאט געמאכט אין דעם טעפּער־אויווען, אום דיא לופט זאָל בלאָזען אין דיא קויהלען און דיא אייזען־פאבריק איז געוועזן פערטיג.

אצינד האָבען זיי אונטערגעלעגט פייער און מען האָט זיך גענומען בלאָזען מיט דיא בלאָז־זעק. דיעזע ארבייט איז שוין געווען ניט אזוי לייכט און דיא פאבריקאנטען האָבען דערביי זייערע כחות אוועקגעלעגט. ענדליך האָבען זיי בעקומען א שטיק אייזען, וועלכע איז געווען געלעכערט אזוי וויא א גאָמקע (ספּאָנדזש). דיעזע האלב פערטיגע אייזען האָט מען נאָך געדארפט שמידען, צוזאמענקלאפּען און מאכען עס געדיכט, אָבער דערצו האָט מען געדארפט א האמער — א ווערקצייג וואָס זיי האָבען ניט געהאט. אָבער זיי זיינען אין דיעזען פאל ניט געוועזן ערגער פון דעם ערשטען אייזען פאבריקאנט תובל קין, וועלכער האָט אויך קיין האמער ניט געהאט, און אזוי וויא אדם׳ס אייניקעל האָט זיך געפונען אן עצה וויא אזוי צו פערפערטיגען דיא אייזען, האָבען אונזערע פאבריקאָנטען אויך געפונען אן עצה וויא צו ענדיגען זייער ארבייט. זיי האָבען נעמליך צוגעפּאסט א הענטעל צו דער ערשטער שטיק געלעכערטע אייזען און זיי האָבען שוין געהאט א האמער.

מיט דיעזען האמער האָבען זיי שוין דיא אנדערע שטיקער אייזען פערפערטיגט אָדער צוזאמענגעשמאָלצען. זיי האָבען דיא גליהענדע שטיקער אייזען ארויסגעשארט פון פייער און האָבען עס מיט׳ן האמער אויסגעקלאפּט אין גלייכע שטיקער אייזען. אלס שמיעד־קלאָץ (קאוואדלאָ) האָבען זיי געברויכט א שטארקען גראניט שטיין. נאָך פיעלע מאטערנים און שווערע ארבייט האָבען זיי דעם 25טען אפּריל שוין געהאט אייניגע אייזערנע שטאנגען, וועלכע זיי האָבען פערוואנדעלט אין ווערק־צייג, וויא צום ביישפּיעל: ברעך־אייזענס, גראָב־אייזענס און דאָס גלייכען. דיא לייטע זיינען דערפון העכסט צופריעדען געווען און זיי האָבען עס בעטראכט אלס טהייערע ציערונג.

אָבער אייזען איז צו ווייך מען זאָל עס פאָלשטענדיג קענען בענוצען אלס געצייג. מיט א גראָב־אייזען געמאכט פון בלויז אייזען קען מען קיין הארטע ערד ניט גראָבען; מיט אן אייזערנע האק קען מען קיין האָלץ ניט האקען, ווייל עס ווערט גיך טעמפּ און צובויגען. אום צו מאכען ריכטיגע ווערק־צייג מוז מען האָבען הארטען שטאָהל און דאָס האָט הארדינג בעשלאָסען צו פאבריצירען.

שטאָהל איז א פעראייניגונג פון אייזען און א געוויסע מאָס אָדער וואָג קויהלען. דער אינזשיניר האָט געמאכט א קליינעם אויווען פון ליים, אין וועלכען ער האָט צושמאָלצען שטיקער אייזען, אריינגעמישט אין דעם דיא נויטיגע קויהלען

און עס איז ארויסגעקומען שטאָהל. פון דיעזען מאטעריאל האָבען דיא אייזען פאבריקאנטען געמאכט העק, הובלען, מייסעלן (דלאָטעס) און אנדערע זאכען. נאטירליך זיינען זיי ארויסגעקומען ניט אזוי פיין אויסגעארבייט, אָבער מען האָט זיי געקענט געברויכען.

דעם 5טען מאי האָט זיך דיא מעטאל פעריאָדע געענדיגט. דיא שמיעדען האָבען זיך אומגעקעהרט צוריק צו דיא "טשימנים" און זיי האָבען אָנגעהויבען טראכטען וועגען א נייע פראָפעסיאָן צו וועלכע זיי זאָלען זיך נעהמען.

16טעם קאפיטעל.

דיא פראגע וועגען א וואָהנונג ווידער אויפגעהויבען. — זוכען דעם וואסער-אָבפאל פון לייק. — שלאנגען. — טאפ'ס קאמפף מיט א דיוגאָנג. — א מלחמה אונטער'ן וואסער. — א זאָנדערבארע געהיימניס.

דעם זעקסטען מאי, וואָס איז אומגעפעהר אזוי וויא דער זעקסטער נאָוועמבער אין דיא לענדער פון נאָרדליכען האלב-קוגעל, איז געווען דער טאָג א דונקעלער. דער הימעל איז געווען פערצויגען מיט א וואָלקען און עס האָט אָנגעהויבען בלאָזען א קאלטער ווינטער ווינד. דיא פאָלגענדע עטליכע טעג איז דער וועטער אויך געווען האלב ווינטערדיג און דיא קאָלאָניסטען האָבען איינגעזעהן אז עס איז שוין העכסט נויטיג צו מאכען וואָס שנעלער פאָרבערייטונגען פאר דיא קאלטע ווינטער מאָנאטען. לויט דעם געאָגראפישען חשבון איז אויסגעקומען, אז דער לינקאָלן אינזעל ליגט אונטער דיא זעלבע גראדען פון זידליכען זייט פון דער וועלט אזוי וויא סיציליען אָדער גריכענלאנד אין נאָרדליכען זייט. פאָלגליך, דארף דער קלימאט אויך זיין איינער און דער זעלבער, און אזוי וויא סיציליען און גריכענלאנד האָבען עכט קאלטע ווינטערען, אזוי וועט וואהרשיינליך אויך זיין אויף דיעזען אינזעל. דיא לייטע האָבען אלזאָ געפונען פאר נויטיג צו זוכען מיטעל וויא אזוי צו זיין געשיצט פון דיא קומענדע קעלטען.

צו יענער צייט איז נאָך אפילו ניט געווען שטארק קאלט, אָבער מען האָט געקענט ערוואַרטען פרעסט און שנעען, וועניגסטענס אין אייניגע וואָכען ארום. עס איז דארום קיין קלעהר געווען, אז מען מוז זוכען א בעסערע און ווארימערע וואָהנונג וויא זיי האָבען אין דיא "טשימנים".

פענקראָפט, וועלכער איז געווען העכסט שטאָלץ אויף זייער ערשטען שוץ-אָרט וואָס ער האָט ענטדעקט, האָט ערשט אויך צוגעגעבען אז זיין ענטדעקונג איז פאר'ן ווינטער גאָר ניט ווערטה. עס האָט דאָך שוין איינמאָל פאסירט, אז

דער ים האָט אָבגעשטאָטעט א וויזיט אין דיא "טשימנים" און האָט פערפלייצט זייער וואָהנונג, היינט וואָס וועט שוין זיין ווינטער, ווען דיא שטורמס הויבען אויף דיא כוואַליעס פון ים העכער און דאָס וואסער געהט ארוים פון זיינע ברעגען?

רעדענדיג וועגען דיעזער אנגעלעגענהייט, האָט דער אינזשיניר בעמערקט, אז אויסער דעם וואָס מען דאַרף זיך בעוואָרענען פון דיא קעלטען מוזען זיי זיך אויך בעפעסטיגען, אום זיכער צו זיין פון אן אנדער געפאהר.

— וואָס פאר א געפאהר קען דאָ אונז שטעהן? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט — אונזער אינזעל איז אונבעוואָהנט און קיינע גזלנים וועלען דאָ אונז ניט בעפאַלען.

— יא, עס איז וואהרשיינליך — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אז קיין מענשען זיינען דאָ ניטאָ, אָבוואָהל מיר קענען עס אויף זיכער ניט וויסען, ווייל מיר האָבען נאָך דעם גאנצען אינזעל ניט אויסגעפאָרשט; אָבער עס איז דאָ מורא צו האָבען פאר אן אנדער געפאהר, נעמליך — פאר בייזע ווילדע חיות. מיר מוזען זיין העכסט פאָרזיכטיג און גוט בעזאָרגט, אז קיין טהיער זאָל אונז ניט קענען אטאקירען. האַלטען איינעם פון אונז אלע נאכט אויף דער וואך אָדער ברענען שטענדיג פייער נעבען אונזער שוץ־אָרט איז א שווערע און אונבעקוועמע זאך. און נאָך א זאך זאָלט איהר וויסען, מיינע פריינדע, אז מיר געפינען זיך אויף א טהייל פון פאסיפיק, וועלכער ווערט אָפט בעזוכט פון מאלאַי'ער פיראטען (ים־רויבער).

— וואָס? — האָט הערבערט פערוואונדערט געפרעגט — אזוי וויים פון לאנד קומען פיראטען?

— יא, מיין יונגע — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דיעזע פיראַ־טען זיינען בראַווע מאַטראָזען. זיי זיינען אונערשראָקען און קענען אונטערנעה־מען אזעלכע רייזען, וואָס אן אנדערער וואָלט ניט געוואגט צו אונטערנעהמען. אין דער זעלבער צייט זיינען זיי אויך אונפערמיידליכע שונאים און מען מוז זיך פאר זיי היטען.

— נו — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — וועלען מיר זיך בעפעסטיגען געגען דיא ווילדע מיט צוויי פיס אזוי גוט וויא געגען דיא ווילדע מיט פיער פיס. אָבער, קאַפּיטאן, וואָלט ניט ראטהזאמער געווען מיר זאָלען פריהער, איי־דער מיר נעהמען זיך עפּעס טהאָן, אויספאָרשען גענוי דעם אינזעל דורך און דורך?

— דאָס וואָלט געווען דיא בעסטע זאך — האָט גידעאָן ספּילעט איינגע־שטימט — ווער קען וויסען? מעגליך, אז מיר וועלען ערגיץ געפינען אזעלכע הייהלען אָדער פון נאַטור געשאַפענע פעלזען־געביידען, וועלכע מיר קענען דאָ ניט געפינען.

— דאָס איז אמת — האָט זיך קאַפּיטאַן הארדינג אָבגערופען — אָבער איהר דאַרפט, מיינע פריינדע, אין זינען האָבען, אז מיר מוזען זיך בעזעצען אין דיא נאכבאַרשאַפט פון א טייך אָדער א וואסער־שטראָם און וועהרענד מיר זיינען געווען אויף'ן שפּיץ פון בארג פרענקלין האָבען מיר ערגיץ קיין וואסער ניט געזעהן אויסער דיא וואסערען וואָס מיר האָבען שוין בעזוכט אין דיעזע געגענד. מעגליך, מיינע פריינדע, אז מיר קענען ערגיץ געפינען א גוטען אָרט צו וואָהנען, אָבער אָהן וואסער קען א מענש ניט אויסקומען זאָגאר אין א קעניגליכען פּאַלאַסט. חוץ דעם, זיינען דיא ווינטען פון דיעזען זייט אינזעל ניט אזוי שטאַרק, ווייל דיא בערג פערשטעלען דעם ווינד, וועהרענד אין דיא אַנדערע געגענדען פון אינזעל, וועלען מיר האָבען פיעל מעהר צו ליידען פון דיא קומענדע קעלטען.

— אויב אזוי, הערר קאַפּיטאַן — האָט זיך דער מאַטראָז אָבגערופען — לאָמיר בויען א הויז ביים ברעג פון לייק (אַזיערא). זאָבאַלד מיר זיינען שוין אליין אי ציעגעל־מאַכער, אי מויערער, אי טעפּער, אי אייזען־שמעלצער, וועלען מיר שוין ניט האָבען קיין גרויסע שוועריגקייטען אויפצובויען א הויז.

— יאָ, פריינד פּענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דאָס איז אַלעס ריכטיג; אָבער איידער מיר געהען עטוואָס טהאָן מוזען מיר זיך פריאויס גוט איבערלעגען און בעטראַכטען דיא זאַך גרינדליך. א פון נאַטור געשאַפענע געביידע וואָלט אונז שפּאָרען פיעל ארבייט און עס וואָלט געווען פיעל זיכערער. עס איז דאָרום פיל בעקוועמער מעהר פלאַן מיר זאָלען אזעלכע זוכען?

— עס איז ריכטיג, הערר הארדינג — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — אז א נאַטור געביידע וואָלט פאַר אונז בעסער געווען וויא אן אייגענע געמאַכטע, אָבער מיר האָבען דאָך שוין דאָ דורכגעקוקט דיא גאַנצע געגענד און עס איז אזעלכע ניט צו זעהן. איך האָב נאָך דאָ ניט בעגעגענט קיין פעלזען־הייהל און קיינע לעבער אין דיא גראַניט שטיינער.

— ניין, זאָגאר קיין איינע אויך ניט! — האָט פּענקראָפט צוגעגעבען — אך, ווען מיר וואָלטען געקענט אויסהאַקען א וואָהנונג אין פעלזען־בארג, גאַנץ הויך פון דער ערד, מען זאָל צו אונז ניט קענען צוקומען! אך, וואָלט עס געווען גרויסאַרטיג! איך זעה, אז צו דער זייט פון ים וואָלט מען געקענט מאַכען אין בארג א הויז מיט פינף אָדער זעקס צימערען.

— און מיט פענסטער און מיט טהירען און מיט אַלע בעקוועמליכקייטען! — האָט הערבערט אויסגעשריען מיט א געלעכטער.

— און טרעפּ אויף ארויפקלעטערען אהין! — האָט נעב צוגעגעבען.

— איהר לאַכט? — האָט דער מאַטראָז בייז אויסגערופען — וואָרום דען? וואָס פאַר אן אונמעגליכעס איז פאַראַן אין דעם פּראָיעקט וואָס איך האָב פאָרגעשלאָגען? האָבען מיר דען ניט קיין ברעך־אייזענס? פעהלען אונז דען

העק און גראָב־אייזענס? און וועט קאפּיטאַן הארדינג ניט קענען מאכען שיס־פּולווער אָדער אַן אנדער זאך אויסצורייסען שטיקער פעלז מיט אמאָל? איז ניט וואהר, קאפּיטאַן, אז איהר קענט מאכען שיס־פּולווער?

סיירוס הארדינג האָט אויסגעהערט אלעס וואָס דער מאטראָז האָט אזוי ענטהוזיאסטיש גערעדט וועגען זיין פּלאַן. דער אינזשעניר האָט ביי זיך גע־וואוסט, אז אויסהאקען א וואָהנונג אין שטיינערנעם בארג מיט אייזערנע אינ־סטרומענטען אָדער זאגאר מיט אן עקספּלאָדירענדען שטאָף, איז א שווערע אר־בייט וואָס זיי וועלען עס ניט אויספיהרען, זאגאר האָבענדיג אלע מיטעל דערצו; דאָך האָט ער דעם פּראָיעקט געבער ניט געוואָלט ענטמוטהיגען און ער האָט פערשפּראָכען, אז ער וועט דעם פעלזען־בארג גענויער בעאָבאכטען און ער וועט זעהן וואָס זיי קענען טהאָן.

זיי זיינען אלע אוועק אויספאָרשען דעם קליף (פעלזען־בארג). ביי א צוויי מייל זיינען זיי געגאנגען ביים ריעזיגען שטיין און זיי האָבען אין איהם ערגיץ ניט געפונען קיין הייהל אָדער אויסגראָבונג וואָס זאָל פּאסען פאר א וואָהנונג. בלויז קליינע לעכער, וואו בארג־טויבען האָבען געהאט זייערע נעסטען, זיינען דאָרט געווען, אָבער ניט מעהר. דער איינציגער פּלאַץ וואָס מען האָט דאָרט געקענט אויס נויטה בענוצען אלס א וואָהנונג, איז געווען דיא "טשימנים" וואָס פּענק־ראָפט האָט אָנפאנגס ענטדעקט.

זיי זיינען געקומען צום ענדע פון פעלזען־בארג אין נאָרדליכען זייט, וואו דער בארג האָט זיך געגרענעצט מיט א לאנגען אראָב־בארגיגען פּלאַץ, וואָס האָט זיך געצויגען צום ים. דאָרט איז געווען אָנגעוואָרפען שטיינער, ערד, זאמד און גראָז. פּלאנצען און בוימלעך זיינען דאָרט געוואקסען. סיירוס הארדינג האָט גערעכענט, אז דאָס וואסער פון "לייק גרענט" לויפט דורך אונטער'ן שטיי־נערנעם בארג און קומט ערגיץ ארויס אין נאָרדליכען אָדער וועסטליכען זייט. זאָלאנג וואסער פליסט שטענדיג אָהן אויפהער אריין אין לייק (אָזיערא), מוז עס ערגיץ אָבלויפען. ער האָט דארום בעשלאָסען אויסצופאָרשען יענעם זייט פון בארג, ניט אזוי אויס נייגעריגקייט, וויא צוליעב א געוויסע אידעע, וואָס איז איהם אויף'ן זינען ארויפגעקומען.

דאָס וואסער פון יענער אָזיעראָ אָדער טייכעל איז געווען א זאָנדערבארע רעטעניס. עס איז ניט געווען קיין שטעהענדיגעס וואסער. עס איז געלאָפען צום פעלזען־בארג און עס איז געווען צו בעמערקען, אז עס לויפט אריין אביסעל אין בארג, אָבער אויב עס לויפט דורך דעם בארג און פאלט אריין ערגיץ אין ים אָדער עס איז א מין לאנגע אָזיעראָ וואָס ענדיגט זיך דאָרט האָט מען ניט געקענט וויסען. סיירוס הארדינג איז געווען מיט דער מיינונג אז דאָס וואסער האָט ערגיץ אן אָבלויף, ווייל זאָנסט וואָלט עס אנגעקומען אזוי פיעל אז דיא ברעגען און דיא געגענד דערביי וואָלטען פערפלייצט געוואָרען. ער האָט דארום

געוואָלט אויסגעפינען דעם ריכטיגען סוד פון דיזען וואסער־שטראָם, אום צו קענען נוצען בריינגען פאר זייערע צוועקען. ער האָט זיינע קאמעראדען געזאָגט, אז ער וויל אויספאָרשען יענעם זייט בארג און זיי האָבען איינגעשטימט צו דיזען פראָיעקט. הערבערט און נעב זיינען באלד אוועק פאָראויס און הארדינג, ספילעט און פענקראָפט האָבען זיי נאָכגעפאָלגט.

דער בארג אראָב איז דאָרט געווען פראכטפאָל שעהן. דיא לייטע זיינען בעצויבערט געוואָרען פון דיא שעהנע בוימער, גרינסען און גראָזען וואָס זיינען דאָרט געוואקסען. שעהנע פויגלען פון אלערליי קאָלירען זיינען דאָרט אומגעפלויגען און געשפרונגען פון איין צווייג אויף'ן אנדערען און פון איין בוים אויף'ן אנדערען. קיינע טהיערע זיינען דאָרט ניט געווען צו בעמערקען. דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען בעוואפענט מיט פייל און בויגען און מיט שטעקענס, אין וועלכע זיי האָבען איינגעריכטעט שארפע אייזערנע שפיצען; אָבער זיי האָבען דערמיט ניט געהאט וואָס צו טהאָן, ווייל קיין שפור פון קיין טהיערע איז דאָרט ניט געזעהן געוואָרען. מאכען א יאגד אויף פויגלען האָט סיירוס הארדינג ניט צוגעלאָזט, אָבוואָהל פענקראָפט האָט דערצו גרויס לוסט געהאט. דער קאפיטאן האָט געלעבט נאָך געוויסע רעגעלען און זיין נאטור איז געווען ניט צו מישען איין ארבייט מיט דער צווייטער. זיי זיינען ערשט געגאנגען צוליעב אן אנדער צוועק און דער קאפיטאן האָט ניט געוואָלט פערנעהמען דיא צייט מיט יאגד. זייערע וואפען האָבען זיי מיטגענומען בלויז אלס שוץ מיטעל צו פערטהיידיגען זיך געגען חיות.

פלוצלינג האָט זיך טאפ אָבגעשטעלט און דיא לייטע האָבען געזעהן, אז ער פיהרט אָן א קאמפף מיט עטוואָס א לאנגען געגענשטאנד וואָס קייקעלט זיך אויף דער ערד. דאָס איז געווען א גרויסע שלאנג פון פיערצעהן ביז פופצעהן פוס לאנג. פענקראָפט איז צוגעלאָפען און האָט דאָס קריכענדע טהיער געטויטעט מיט זיין שטעקען. סיירוס הארדינג האָט אונטערזוכט דיא געטויטעטע שלאנג און האָט ערקלערט, אז זיא איז ניט קיין גיפטיגע, אז זיא איז פון דעם זאָרט, וועלכע מען האָדעוועט אין דיא הייזער אין געוויסע געגענדען. אָבער מען האָט געדארפט מורא האָבען אז דאָרט געפינען זיך געפעהרליכע שלאנגען אויך, און ווען דער הונד האָט זיך ווידער גענומען יאָגען נאָך שלאנגען וואָס ער האָט דערזעהן, האָט איהם זיין ווירטה צוריקגערופען אוים מורא, אז ער זאָל פון דיזע ברואים ניט געביסען ווערען.

א שטיק וועג זיינען דיא קאָלאָניסטען אָבגעגאנגען, אָבער זיי האָבען ניט בעגעגענט קיין וואסער וואָס זאָל ארויספליסען פון פעלזען־בארג. דער אינזשיניר איז העכסט פערוואונדערט געווען און ער האָט זיין פערוואונדערונג אויסגעדריקט פאר זיינע קאמעראדען.

אין יענעם מאָמענט איז טאפ צוגעלאָפען צום ברעג ים, האָט אריינגע־

שטעקט זיינע פאָדערשטע פיס אין וואסער און האָט אָנגעהויבען בילען קוקענדיג אויף זיין ווירטה אזוי וויא ער זאָל איהם רופען אָנצוצייגען א זעלטענע זאך. אָנפאנגס האָבען דיא לייטע קיין אויפמערקזאמקייט געשענקט אויף'ן הונד, אָבער ער האָט ניט אויפגעהערט צו בילען און צו בעוועגען זיינע פיס אין וואסער און אלע האָבען זיך אויף'ן הונד אומגעקוקט.

— וואָס זאָל דאָרט זיין? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— פיליי‌כט אן אליגאטאָר (א מין קראָקאָדיל) — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— ניין — האָט דער אינזשיניר זיך אָבגערופען — איך דענק ניט אזוי. אליגאטאָרס בעגעגענט מען נור אונטער ניעדעריגערע גראַדען פון לאַטיטיוד (ברייט פון דער וועלט).

הארדינג האָט דעם הונד צוריקגערופען און ער איז באלד געקומען צולויפען. אָבער דיא קלוגע חיה האָט ניט גערוהט. זיא איז געשפּרונגען, געבולען און האָט דיא מענשען געגעבען צייכענס זיי זאָלען געהן צום וואסער. זיי זיינען צוגע־גאנגען, אָבער זיי האָבען דאָרט קיין זאך ניט געזעהן. עס איז געווען א זאָנ־דערבארע געהיימניס, א רעטעניס וואָס קיינער פון דיא אינזעל בעזיצער האָט ניט געקענט ענטשיידען.

— לאָמיר געהן ווייטער — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — לאָמיר אונ־זער פאָרשונגס שפּאציר ענדיגען.

זיי זיינען דורכגעגאנגען דיא גאנצע לענג פון פּראָספּעקט האיטס. זיי האָבען זיך דאָן פערקירעוועט אין זידליכען זייט און זיי האָבען אלץ קיין וואסער אָבלויף ניט ענטדעקט.

— עס קען ניט זיין — האָט דער אינזשיניר אייניגע מאָל ווידערהאָלט — עס איז אונמעגליך. דאָס וואסער פון "לייק גרענט" מוז דאך ערגיץ אָב־לויפען.

— אָבער צו וואָס דארפט איהר עס אזוי נויטיג וויסען? — האָט גידעאָן ספּילעט געפרעגט.

— איך דארף עס זעהר נויטיג וויסען — האָט הארדינג געענטפערט — אויב דאָס וואסער ציהט זיך דורך א הייהל אונטער'ן פעלזען בארג, וואָלטען מיר געמאכט א גראָבען פאר'ן אָבלויף פון וואסער און דיא הייהל וואָלטען מיר בענוצט אלס וואָהנונג.

— איך פערשטעה — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — ווען מיר וואָל־טען אויסגעגראָבען א טיעפע און ברייטע רינע ביים בארג ביז'ן ים וואָלט דאָס וואסער דאָרט ארומגעלאָפען און דער יעצטיגער וואסער וועג אונטער'ן בארג וואָלט פערבליבען פריי און טרוקען.

— אָט אזוי מיין איך טאקי — האָט הארדינג געזאָגט.

— אָבער קען ניט זיין, הערר קאפּיטאן — האָט הערבערט געפרעגט — אז דאָס וואסער פון קאנאַל לויפט גאָר אָב ערגיץ טיעף אונטער דער ערד?

— מעגליך — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — און אויב דאָס איז אזוי, וועלען מיר אליין מוזען בויען א הויז. אויב דיא נאטור האָט אונז ניט פערזאָרגט מיט א וואָהנונג, וועלען מיר מוזען צולעגען אביסעל מיה און עס אליין מאכען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אָנגעהויבען צו טראכטען אומצוקעהרען זיך צו־ריק אין דיא "טשימנים", ווען טאָפּ האָט ווידער אָנגעהויבען בילען און שפּרינגען און איז צוגעלאָפען צום ברעג וואסער. אין א ווייל׳ע ארום איז דער הונד ארייגעשפּרונגען אין ים. אלע האָבען זיך געלאָזט לויפען נאָך איהם, אָבער ביז זיי האָבען דערגרייכט דעם ברעג איז שוין טאָפּ געווען ביי א צוואנ־ציג פוס ווייט אין ים. סיירוס הארדינג האָט איהם אָנגעהויבען רופען צוריק, אָבער אין יענעם מאָמענט האָט זיך א גרויסער אומגעלומפּערטער קאָפּ מיט שרעקליכע אויגען בעוויזען אין דער הויך אויף׳ן וואסער, וואָס האָט אויסגעזעהן צו זיין ניט זעהר טיעף.

הערבערט האָט דיא בריאה דערקענט אלס איינע פון דיא גרויסע מינים חיות וואָס לעבען אי אין וואסער, אי אויף דער טרוקענים.

— א לאמאנטין (זעע־קוה)! — האָט ער אויסגעשריען.

אין דיא ריכטיגקייט איז עס ניט געווען קיין לאמאנטין, זאָנדערן א מין מאָנסטער, אומגעלומפּערטע בריאה, בעקאנט אונטער׳ן נאָמען "דיוגאָנג", וואָס בעלאנגט צו דיא זעע־קוה פאמיליע. דיא חיה האָט זיך געוואָרפען אויף׳ן הונד, וועלכער האָט זיך געוואָלט רעטען און אנטלויפען צום ברעג, אָבער ער האָט עס ניט געקענט בעוויזען. זיין ווירטה האָט איהם דאָ אויך ניט געקענט העלפען. הערבערט און ספּילעט האָבען געצויגען זייערע בויגענס, אָבער אין דיעזען מאָ־מענט זיינען דער דיוגאָנג מיט׳ן הונד פערשוואונדען געוואָרען אונטער׳ן וואַ־סער.

נעב האָט מיט זיין שפּיעז אין האנד געוואָלט אריינלויפען אין וואסער, אום צו העלפען זיין ווירטה׳ס הונד, אָבער הארדינג האָט איהם אָבגעהאלטען.

דאָס וואסער פון אויבען האָט זיך געמישט און געברויזט. עס האָט אויסגע־זעהן אז אונטען געהט אָן א שווערער קאמפּף צווישען דעם "מאָנסטער" און דעם הונד. הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען געדענקט, אז דיא גרויסע ים בריאה וועט צורייסען און איינשלינגען דעם הונד און זיי האָבען שטארק בע־דויערט זייער פערלוסט. אָבער פּלוצלינג איז טאָפּ ערשיענען אין מיטען פון ברויזענדען און שוימיגען פלאַץ. ער איז אויפגעהויבען געוואָרען ביי א צעהן פוס הויך און איז צוריק ארונטערגעפאלען. ער איז דאן צוריקגעשוואומען צום ברעג און איז ארויס פאָלקאָם גאנץ און אונבעשעדיגט.

דיא לייטע האָבען ניט געקענט פערשטעהן וויא אזוי דער שוואכער הונד האָט זיך גערעטעט פון דער מעכטיגער ים־חיה. דער קאמפף אונטער'ן וואסער איז נאָך אלץ אָנגעגאנגען, ווייל דאָס וואסער פון אויבען האָט ניט אויפגעהערט צו זידען און הויבען זיך אין דער הויך. הארדינג איז געוועזען מיט דער מיינונג, אז דער דיוגאָנג פיהרט דאָרט אָן א מלחמה מיט אן אנדער טהיער און דאָס האָט געהאָלפען טאפ'ן צו רעטען זיך, ווייל ווען יענע צוויי שונאים זיינען איינע דיא אנדערע בעפאלען איז ער פון האסט ארויפגעשליידערט געוואָרען אין דער לופט און עס איז איהם געלונגען ארויסצוקומען מיט גאנצע ביינער.

אביסעל שפעטער איז דאָס וואסער איבער'ן שלאכט־פעלד רויט געוואָרען פון בלוט און באלד נאָכדעם האָט זיך דער דיוגאָנג בעוויזען אין דער הויך אויף'ן וואסער. א כוואליע האָט איהם א וואָרף געטהאָן אויף'ן ברעג און ער איז פער־בליבען ליגען אונבעוועגט. דיא קאָלאָניסטען זיינען צוגעלאָפען און זיי האָבען זיך איבערצייגט, אז דיא געפעהרליכע בעשעפעניס איז טויט. דער טויטער דיוגאָנג איז געוועזען פון פופצעהן ביז זעכצעהן פוס לאנג און לויט וויא דיא לייטע האָבען משער געוועזען, האָט ער געדארפט וועגען פון דריי ביז פיער טויזענד פונט. אין נאקען האָט ער געהאט א לאנגען, טיעפען שניט אזוי וויא פון א מעסער.

וויא אזוי, אָדער פון וועמען דיא פירכטליכע ים־בריאה האָט בעקומען דעם שניט וואָס האָט פעראורזאכט איהר טויט, האָט קיינער ניט געקענט וויסען. הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען איבערגעלאָזט דעם טויטען "מאָנסטער" און האָבען זיך אומגעקעהרט צוריק צו דיא "טשימנים".

17טעם קאפּיטעל.

דער פערבאָרגענער וואסער־אָבפאל. — הארדינג'ס וויכטיגער פּראָיעקט. — דיא בעמישע ארבייט. — דיא זייף און ניטראָ־גליצערין פאבריקאציאָן. — דורכ־גריסען א טיעפען גראָבען.

אויף מאָרגען פריה, דעם 7טען מאי, האָבען הארדינג און ספּילעט ארויפ־געקלעטערט דיא פּראָספּעקט האייטס, אום צו קומען צום פּלאַץ וואו זיי האָבען דעם טויטען דיוגאָנג איבערגעלאָזט אויף'ן צווייטען זייט פון בארג. נעב איז פערבליבען אין דיא טשימנים צו פערפערטיגטען פריהשטיק און הערבערט און פּענקראָפט זיינען אוועק ברייגגען האָלץ צום הייצען.

דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער זיינען שנעל געקומען צום געווינשטען

אָרט. זיי האָבען ארום דער לייכע פון דיוגאָנג געטראָפען פיעלע פויגלען, וועלכע האָבען געפּיקט זיין פלייש. הארדינג האָט געשליידערט שטיינער און האָט דיא פויגלען פעריאָגט. דער אינזשיניר האָט פון דיא פעטס פון דער חיה געוואָלט מאכען א געברויך און ער האָט געזשאלעוועט אז דיא פויגלען זאָלען עס אויפפרעסען. וואָס אנבעלאנגט צו דיא פלייש, קען מען דערפון מאכען א גאנץ גוטע שפּייז. דיא איינוואָהנער פון דיא מאלאי אינזלען עסען דיא פלייש פון דיעזער בעשעפענים, אָבער מיט קיך זאכען האָט זיך דער אינזשיניר ניט אָבגעגעבען און ער האָט עס איבערגעלאָזט פאר נעב.

אין יענעם מאָמענט האָט סיירוס הארדינג אָנגעהויבען טראכטען וועגען אן אנדער זאך. ער האָט זיך נעמליך דערמאָהנט וועגען דעם פּאָרפאל פון נעכטען, ווען דער דיוגאָנג איז געטויטעט געוואָרען און ער איז געוואָרען העכסט נייגעריג צו וויסען מיט וואָס פאר א בעשעפענים דער דיוגאָנג האָט געהאט דיא מלחמה אונטער'ן וואסער און וואָס פאר א נאטירליכע וואפען יענע בעשעפענים פערמאָגט, וואָס זיא האָט געקענט איהר שונא אזא טיעפען און טויטליכען שניט מאכען. ער איז צוגעגאנגען צום ברעג וואסער און האָט א היבשע צייט געווארט, פיללייכט וועט זיך יענע חיה בעוויזען, אָבער ער האָט קיין זאך ניט געזעהן.

— נו, הערר סיירוס — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — וויא עס זעהט אויס איז דאָ אין וואסער גאָר ניטאָ.

— ניין, מיין טהייערער ספּילעט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — פּאָרלויפיג זעה איך גאָר ניט און איך קען ניט פערשטעהן וואו האָט דער דיוגאָנג דעם שניט אין נאקען גענומען.

— איך גיב צו — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — אז דאָס איז א מאָדנע, אונערקלערליכע רעטענים. איך הויב ניט אָן צו בעגרייפען פון וועמען דער דיוגאָנג האָט דעם שניט בעקומען און איך קען אויך ניט פערשטעהן וויא אזוי טאָפּ איז ארויסגעשליידערט געוואָרען פון וואסער. עפּעס ווייזט אויס, אז דיא זעלבע האנד וואָס האָט דעם הונד ארויסגעוואָרפען האָט נאכהער דעם דיוגאָנג געטויטעט מיט א שארפען אינסטרומענט.

— יא — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — עפּעס איז דאָרט פּאָרגעקומען א זאך וואָס איך קען ניט פערשטעהן. אָבער זאָגט מיר בעסער, טהייערער ספּילעט, קענט איהר פערשטעהן ווי אזוי איך בין געראטעוועט געוואָרען, ווען מיר זיינען מיט'ן באלון אריינגעפאלען אין ים? וואָס פאר א קראפט האָט מיך ארויסגעשליידערט און געבראכט אויף דיא טריקעניס? ניין! איהר ווייסט עס ניט און איך ווייס עס אויך ניט. עפּעס איז דאָ פאראן א געהיימניס, וועלכע מיר וועלען פיללייכט אמאָל ענטדעקען. לאָמיר דענקען וועגען דעם, לאָמיר עס נאָכזוכען און פאָרשען ביז מיר וועלען דעם סוד דערגעהן.

דיא לעזער געדענקען געוויס, אז קאפּיטאן הארדינג האָט מיט א טאָג

פריהער צוזאמען מיט זיינע קאמעראדען געמאכט דעם שפּאציר אויף יענעם זייט פעלזען־בארג הויפּטזעכליך אויסצוגעפינען וואו דיא וואסער פון דער געהיימניספאָלער אָזיערא פאלט אריין און ער איז געוועזן העכסט פערוואונדערט, ווען ער האט דיעזען פּלאץ ניט געפונען. אצינד, שטעהענדיג ביים ברעג ים, האט ער בעמערקט וויא אין איין אָרט שטראָמט דאָס וואסער זעהר שטארק. ער האט אויף יענעם אָרט אריינגעוואָרפען אייניגע שטיקלעך האָלץ און ער האט געזעהן וויא זיי שווימען אוועק נאָך אַן אנדער ריכטונג, ניט מיט דער ריכטונג וויא דאָס גאנצע וואסער פון ים לויפט. ער האט באלד פערשטאנען, אז אין יענעם פּלאץ איז א גרוב וואוהין א שטראָמיגער וואסער קומט פון ערגיץ. ער האט זיך צוגעבויגען צום וואסער און האט געהערט וויא אונטען רוישט עפּעס.

— אָט דאָרט — האט הארדינג געזאָגט אויפהויבענדיג זיך — פאלט אריין דאָס וואסער פון אונזער לייק. וויא איך פערשטעה ערשט, לויפט דאָס וואסער דורך א קאנאל אונטער דיא גראניט שטיינער פון בארג און דאן פליסט עס דורך א טיעפע גרוב אין מעער אריין, דען דער לייק פון יענעם זייט בארג איז זעהר פיעל העכער פון דעם ברעג פון ים. איך דענק אז מיר קענען פון דיעזע ענטדעקונג נוצען ציהען.

ער האט געפונען א לאנגען שטעקען מיט וועלכען ער האט אויף'ן שטראָמיגען פּלאץ אָנגעטאפּט א לאָך אָדער א הייהל אונטער'ן וואסער. דאָס וואסער איז פון הייהל געלאָפען אזוי האסטיג, אז דער שטעקען איז ארויסגעריסען געוואָרען פון הארדינג'ס הענד און איז אוועקגעשוואומען. ער איז שוין דאן זיכער געוועזן, אז דאָס איז דער וואסער־אבלויף פון לייק גרעגט און אז דאָס איז גאָר ניט קיין לייק (אָזיערא), זאָנדערן א טייך, א וואסער שטראָם, וואָס איז פערבונדען מיט'ן מעער.

— ערשט — האט הארדינג געזאָגט — איז שוין ביי מיר קיין צווייפעל, אז איך האָב ענטדעקט דעם וואסער־אבלויף וואָס איך האָב געזוכט און איך וועל שוין דערפון עפּעס מאכען.

— וואָס זשע דענקט איהר צו טהאָן ? — האט ספּילעט געפרעגט.

— איך מיין איינפאך — האט דער אינזשיניר געענטפערט — אז מיר וועלען געבען דעם וואסער אן אנדער וועג צום מעער און זיין יעצטיגער דורכגאנג אונטער'ן בארג וועט אונז נוצען פאר א וואָהנונג.

— וויא אזוי דענקט איהר עס צו מאכען ?

— גאנץ איינפאך. מיר וועלען אויסגראָבען א גראָבען, א גרעסערען פון דעם אונטערערדישען. וואָס וועט זיך ציהען ביז'ן ים און דאָס וואסער וועט דאָרט אראָפּלויפען.

— אָבער וואָס וועלען מיר מאכען מיט דיא גראניט שטיינער, וויא אזוי וועלען מיר זיי דורכהאקען?

— מיר וועלען זיי דורכרייסען מיט אן עקספּלאָדירענדען מאטעריאל און ווען מיר וועלען קומען צו ווייכע ערד, וועט אונז שוין לייכט זיין צו גראָבען, אויב דאָס וועט נויטיג זיין.

— אויב מיר וועלען עס אויספיהרען, וועט זעהר גוט זיין.

— איך האָף אזוי. פאָרלויפיג קומט, הערר ספּילעט.

דער רעפּאָרטער, וועלכער האָט געהאט גרויס צוטרויען אין אינזשיניר, האָט ביי זיך פעסט געגלויבט, אז דיא אונטערנעהמונג וועט דורכגעפיהרט ווערען. ער איז געווען איבערצייגט, אז אָהן שיס־פּולווער אָדער אן אנדער מאטעריאל וואָס האָט דיא אייגענשאפט אויפצורייסען, וועט מען דעם גראניט ניט קענען אויסהאקען. צו אזא ארבייט מוז מען האָבען ספּעציעלע גוטע ווערק־צייג און פיעל מיה מוז דערויף אוועקגעלעגט ווערען. מיט אן עקספּלאָדירענ־דען שטאָף אָבער קען מען עס לייכט מאכען. וועגען דעם, וואו וועלען זיי נעהמען שיס־פּולווער, אָדער אן אנדער עהנליכען מאטעריאל, האָט ספּילעט ניט נאָכגעדענקט. ער האָט געגלויבט, אז דער געלערענטער אינזשיניר וועט עס בעקומען אויף וואָס פאר אן ארט עס זאָל ניט זיין, און ער האָט איהם מעהר קיינע פראגעס געשטעלט.

ווען הארדינג און ספּילעט זיינען געקומען צוריק צו דיא "טשימניס" האָ־בען זיי געטראָפען וויא דער יונגער הערבערט און פענקראָפט האָבען אויס־געלאָדען דיא האָלץ וואָס זיי האָבען געבראכט מיט'ן רעפט (פּליטע).

— דיא האָלץ־העקער — האָט פענקראָפט געזאָגט — זיינען פערטיג מיט זייער ארבייט. אצינד, קאפּיטאן, ווען דארפט איהר מויערער?

— מויערער? — האָט הארדינג געענטפערט — פאָרלויפיג ניט. אצינד דארף איך בעמיסטען.

— יא — האָט דער רעפּאָרטער צוגעגעבען — מיר וועלען מאכען כעמישע שטאָפען און מיר וועלען אויפרייסען דעם אינזעל.

— אויפרייסען דעם אינזעל? — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען.

— א טהייל פון איהם — האָט ספּילעט געענטפערט.

— הערט מיך צו, מיינע פריינדע — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — מיר געהען אויפטהאָן זעהר א וויכטיגע זאך, און אויב עס וועט אונז נור געלינגען וועלען מיר האָבען א גוטע און זיכערע היים, וואו מיר וועלען זיין געשיצט פון אלע געפאהרען. מיר וועלען האָבען א פון נאטור געשאפענע הויז, וואָס וועט זיין פיעל בעסער, פעסטער און בעקוועמער וויא אזעלכע וואָס מיר קענען אליין אויסבויען.

דערביי האָט זיי דער אינזשיניר ערקלערט זיין פּלאן און ער האָט זיי גע־

געבען צו פערשטעהן, אז לויט זיינע בעאָבאכטונגען איז אונטער'ן בארג פאראן א גרויסע און ברייטע הייל, דורך וועלכע דאָס וואסער פון לייק לויפט אָב און מען דארף בלויז דעם וואסער געבען אן אנדער אָבלויפס־וועג און יענע הייהל וועט פערבלייבען פריי. אָבער דערצו מוז מען האָבען א גוטען אויפרייסונגס מאטעריאל און דאָס וועט ער פּרובירען מאכען פון דיא מינעראלען וואָס געפינען זיך אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

אלע האָבען דיעזען פּראָיעקט אויפגענומען מיט גרויס ענטהוזיאזמוס. ספּעציעל פענקראָפט איז געווען העכסט צופריעדען דערפון. ער איז געווען א מענש וואָס האָט ליעב געהאט צו ארבייטען און צייגען בריה'שאפט, און ביים אויפרייסען דיא גראניט־שטיינער און גראָבען א קאנאל, האָט ער געוואוסט, אז עס וועט זיין פיעל צו טהאָן און ער וועט האָבען א געלעגענהייט אויסצוצייכענען זיך. אויסער דעם איז דעם אינזשיניר'ס א וואָרט ביי איהם געווען הייליג און זאָבאלד ער האָט זיך אויסגעדריקט, אז מען דארף פאבריצירען כעמישע שטאָפען און אויפרייסען שטיינער, איז דער מאטראָז שוין געווען גרייט צו טהאָן דאָס.

הארדינג האָט פריהער פון אלעם געהייסען זיין דיענער נעב און דעם מאטראָז, אז זיי זאָלען געהן ארויסנעהמען דיא פעטס פון דעם טויטען דיוגאָנג און דיא פלייש צופערטיגען אלס שפּייז. דיא צוויי זיינען באלד אוועק צו דער ארבייט און זיי האָבען קיינע פראגעס געשטעלט.

איייניגע מינוטען נאָכדעם האָבען הארדינג, ספּילעט און הערבערט גענומען זייער געפלאָכטענע טראָג־בעטעל און זיינען אוועק צום קויהלען־אָדער, וואו עס האָבען זיך געפונען פיעלע קעיז־שטיינער (אזא מין מינעראל). זיי האָבען אָנגענומען אזוי פיעל שטיינדלעך פיעל זיי האָבען געקענט פערטראָגען און האָבען עס געבראכט אין דיא "טשימניס". מיט דיעזער ארבייט האָבען זיי זיך בעשעפטיגט א גאנצען טאָג און זיי האָבען אזוי אָנגעטראָגען איייניגע טאָנס פון יענע שטיינדלעך.

אויף מאָרגען, דעם אכטען מאי, האָט זיך דער אינזשיניר גענומען צו דיא כעמישע ארבייט. דיא קעיז־שטיינער (פּיראיטיז אין ענגליש) ענטהאלטען אין זיך הויפּטזעכליך: קויהלען, פלינט (קראמען), אלומינא און א געמיש פון שוועבעל און אייזען — דיא לעצטע מעהר פון אלעם. הארדינג האָט געוואָלט אָבטהיילען דיא אייזען־שוועבעל פון דיא אנדערע שטאָפען און פערוואנדלען עס אין שוועבעל־זויער־זאלץ און פון דעם זאלץ ארויסציהען דיא שוועבעל־זויערקייט אָדער אָלעאום. דיעזער מאטעריאל ווערט געברויכט צו פיעלע פאבריקאציאָנען. מען געברויכט עס צו פאבריצירען ליכט און פיעלע אנדערע ארטיקלען און פּראָדוקטען, אָבער סיירום הארדינג האָט דערפון געוואָלט מאכען אן אנדער געברויך.

ער האָט הינטער דיא "טשימניס" אויסגעזוכט א גלייכען פלאץ, וואו ער

האָט אָנגעלעגט צווייגען און געהאַקטע האָלץ, אויף וועלכע ער האָט ארויפגעלעגט שטיקלעך קעיז־שטיינדלעך איינע נעבען דיא אנדערע. ער האָט עס פון אויבען צוגעדעקט מיט ערד און גראָז און האָט דיא האָלץ אונטערגעצונדען. דורך דיעזען מיטעל זיינען דיא שטאָפּען פון דעם פּיראַיטיז מינעראל אָבגעטהיילט געוואָרען. דער קויהלען טהייל האָט אויסגעברענט, דיא אייזען צושמאָלצען און דיא אנדערע שטאָפען זיינען פערוואנדעלט געוואָרען אין שוועבעל־זויער־זאלץ און אין אלומינא־זויער־זאלץ.

אָבער ביז דיעזער כעמישער פּראָצעס איז דורכגעגאנגען, האָט געדויערט ביי א צעהן טעג און דערווייל האָט דער אינזשיניר צייט געהאט אָבצוגעבען זיך מיט אנדערע כעמישע ארבייט.

נעב און פּענקראָפט האָבען ארויסגענומען דיא פּעטס פון דעם טויטען דיוגאָנג, האָבען עס געבראכט אין דיא "משימנים" און עס אוועקגעשטעלט אין גרויסע ליימענע טעפּ. הארדינג האָט פון דעם חלב געוואָלט ארויסציהען דיא גליצערין וואָס דאָרט געפינט זיך, ווייל דאָס האָט ער געמוזט האָבען דורכצופיהרען זיין פּלאן. אָבטהיילען דיא גליצערין פון חלב קען מען ענטוועדער דורך קאלך אָדער דורך סאָדא. ווען מען מישט אריין קאלך אָדער סאָדא אין צושמאָלצענע פּעטס, ווערט עס פערוואנדעלט אין זייף און דיא גליצערין ווערט אָבגעטהיילט בעזונדער. דער אונטערשיעד איז נור דיעזער: דיא זייף וואָס ווערט פון א צוזאמענמישונג פון קאלך, איז הארט, אונשמעלצבאר און מען קען עס ניט געברויכען, וועהרענד א צוזאמענמישונג פון פעטס מיט סאָדא, מאכט א זייף וואָס איז שמעלצבאר און גוט צום געברויך.

זעלבסטפערשטענדליך, אז שוין יא מאכען זייף איז גלייכער צו מאכען אזעלכע וואָס מען זאָל דערפון קענען נוטצען האָבען, אָבוואָהל דיא הויפּט זאך איז דאָ ניט געוועזען דיא זייף, נור דיא גליצערין, וואָס דער אינזשיניר האָט געוואָלט בעקומען. אָבער וואו נעהמט מען סאָדא? דערצו האָט אזא געלערנטער, פעהיגער און פּראקטישער מאן וויא סיירוס הארדינג א מיטעל געפינען.

קיין מעער־גראָזען און מעער־פּלאנצונגען האָבען דאָרט ניט געפעהלט. הארדינג האָט געוואוסט דיא אייגענשאפטען און נאטורען פון דיעזע וואקסונגען און ער האָט צוזאמען מיט זיינע קאמעראדען אָנגעריסען פיעלע פון געוויסע זאָרטען וואָס ער האָט זיי אָנגעצייגט. דיא וואקסונגען זיינען פריהער אויסגעטריקענט און איבערגעברענט געוואָרען, און עס איז פערוואנדעלט געוואָרען אין א גרויע מאסע, וואָס איז פון לאנג אָן בעקאנט אונטער'ן נאָמען "נאטירליכע סאָדא".

ווען דיא כעמיקער פון לינקאָלן אינזעל האָבען דאָס בעקומען, האָט דער אינזשיניר געמאכט דיא נויטיגע צוזאמענמישונגען און ער האָט ארויסגעקראָגען ביידע זאכען, אי גוטע זייף צום הויזליכען געברויך, אי דעם אָבזאַץ

פֿון גליצערין, וואָס ער האָט געדאַרפֿט פֿאַר א געוויסען צוועק, וועלכען זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען ניט געוואוסט.

אָבער דאָס איז נאָך ניט אַלעס. סיירוס הארדינג האָט געדאַרפֿט האָבען נאָך א זאַך אום זיין פּלאַן דורכצופֿיהרען. עס האָט איהם, נעמליך, געפֿעהלט פּאָ־טאַש־אַזאָט (שטיק־שטאָף פֿון פּאָטאַש), וואָס איז בעסער בעקאַנט אונטער'ן נאָמען סאַלפּעטער. דיעזער כעמישער שטאָף קען ארויסגעצויגען ווערען פֿון דיא אַש פֿון פֿערברענטע גראָז אָדער גרינצייג, אָבער דערצו מוזען אָנגעווענ־דעט ווערען געוויסע כעמישע מיטעל וואָס וואָלטען דעם אינזשיניר ניט אַזוי לייכט אָנגעקומען. צום גליק האָט איהם דיא נאַטור פֿערזאָרגט מיט דיעזען שטאָף און ער האָט עס לייכט בעקומען. הערבערט האָט געפֿונען א סאַלפּעטער־אָדער אין דער ערד ביים באַרג פֿרענקלין. מען האָט עס בלויז געדאַרפֿט רייני־גען און הארדינג האָט עס געקענט בענוצען צו זיין ארבייט.

דיא גאַנצע ארבייט פֿון ארויסבעקומען דיא גליצערין און אויסגראָבען און רייניגען דעם סאַלפּעטער האָט געדויערט א וואָך צייט. דיעזע ארבייט איז פֿריי־הער פֿערטיג געוואָרען איידער דיא נויטיגע זאַלץ פֿון דיא קעיז שטיינער. דער אינזשיניר האָט דארום צייט געהאַט צו טהאָן נאָך א וויכטיגע ארבייט. ער און זיינע קאַמעראַדען האָבען אין דיא פֿאָלגענדע פֿאַר טעג אויסגעמויערט אַן אויווען פֿון ציעגעל, נאָך א געוויסע פֿאָרמע און געוויסע איינריכטונגען, אַז מען זאָל אין איהם קענען דיסטילירען, רייניגען דיא איבערגעבליבענע פּי־ראַיטיז און ארויסציהען יעדען שטאָף בעזונדער.

דער אויווען, וויא אויך דיא גאַנצע פֿריהערינע ארבייט איז געמאַכט גע־וואָרען אונטער דער קאָמאַנדע פֿון קאַפּיטאַן הארדינג. דיא אַנדערע פֿיער בע־זיצער פֿון אינזעל, זאָגאַר גידעאָן ספּילעט, האָבען א קליינעם בעגריף געהאַט אין דער כעמישער וויסענשאַפֿט און זיי האָבען דאָס מינדסטע ניט געטהאָן אָהן א בעפֿעהל פֿון זייער לעהרער. זיי האָבען זאָגאַר ניט געוואַגט צו פֿרעגען איהם וואָס דערפֿון וועט ארויסקומען און זיי האָבען געדולדיג געוואַרט אויף דיא רעזולטאַטען.

נאָכדעם וויא דיא איבערגעבליבענע פּיראַיטיז איז דורכגעגאַנגען דעם כע־מישען פּראָצעס אין דעם אויווען, האָט סיירוס הארדינג ארויסבעקומען א רעכט ביסעל שוועבעל־זויער־זאַלץ. אצינד האָט ער פֿון דעם זאַלץ געדאַרפֿט ארויסציהען דיא שוועבעל־זויערקייט, דעם עסיד, ריכטיגער געזאָגט: דעם אָלעאום. דערצו האָט ער אויך געפֿונען א מיטעל און דעם 20טען מאַי האָט דער אינזשיניר גע־האַט פֿערטיג אַלע כעמישע שטאָפֿען וואָס ער האָט געברויכט צו זיין וויכטיגע אונטערנעהמונג.

הארדינג איז נאָכהער אוועק אין אַן איינזאַמען פּלאַץ, ווייט פֿון דיא „טשימניס“. ער האָט קיינעם פֿון זיינע קאָמפּאַניאָנען ניט מיטגענומען און ער

האָט זיי פערבאָטען מיטצוגעהן מיט איהם. דאָס איז ער געגאנגען מאכען אַן עקספּלאָדירענדען שטאָף און ער האָט מורא געהאט פאר א געפאהר. ער איז שפּעטער געקומען צו זיינע פריינד און ער האָט זיי געציינט א ליימענע פלאַש מיט א מין פליסיגקייט.

— אָט דאָ האָבען מיר ניטראָ־גליצערין — האָט הארדינג געזאָגט — איך האָב עס פון דיא כעמישע מאטעריאלען צוזאמענגעשטעלט.

דאָס איז ווירקליך געווען ניטראָ־גליצערין, א געפעהרליכער עקספּלאָדירענדער שטאָף, וואָס האָט א קראפט פיליכט צעהן מאָל אזוי פיעל וויא שיס־פּולווער און וועלכער האָט שוין פיעלע אונגליקען פעראורזאכט. דינאמיט איז א צוזאמענמישונג פון ניטראָ־גליצערין מיט ליים, אָבער דאָס האָט מען שפּעטער ערפונדען. אין דער צייט ווען דיא פינף פערזאָן זיינען געווען אויף׳ן לינקאָלן אינזעל האָט מען נאָך פון דינאמיט ניט געוואוסט.

— איז דאָס דער שטאָף מיט וועלכען מיר וועלען אויפרייסען דיא גראניט שטיינער? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— יא, מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דאָס איז דער שטאָף, וועלכער האָט דיא מאכט אויפצורייסען זאָגאר דיא גרעסטע און שטארקסטע פעלזען.

— און ווען וועלען מיר עס מאכען, הערר קאפּיטאן?

— מאָרגען, מיין פריינד, זאָבאלד מיר וועלען האָבען פערטיג א לאָך וואו אונטערצולעגען דיא מינע — האָט הארדינג געענטפערט.

אויף מאָרגען, דעם 21טען מאי, גאנץ פריה, זיינען דיא קאָלאָניסטען פון לינקאָלן אינזעל געוואָרען מינען־גרעבער. סיירוס הארדינג האָט אויסגעזוכט דעם פּאסענדסטען פלאץ וואו צו מאכען דעם נייעם וואסער אָבלויף און אונטער זיין אויפזיכט האָבען זיי זיך אלע גענומען צו דער ארבייט אויסצוקלאפּען א לאָך אין גראניט־פעלז מיט דיא אייזערנע אינסטרומענטען וואָס זיי האָבען געהאט. ארום פיער אוהר פארנאכט איז געווען פערטיג א לאָך אָדער א מינע אין וועלכע עס האָט געקענט אריין זיעבען קוואָרט ניטראָ־גליצערין.

אצינד איז געווען א פראגע וויא אזוי צו מאכען, אז דיא ניטראָ־גליצערין זאָל עקספּלאָדירען. דיעזע פליסיגקייט עקספּלאָדירט ניט פון פייער אזוי וויא שיס־פּולווער. ווען מען צינדט עס אָן קען עס ברענען אזוי וויא אָיל און עס וועט קיין שאדען טהאָן. אום צו מאכען עס צו עקספּלאָדירען, דארף מען עס שטארק אויפטרייסלען אָדער פון א שטארקען קלאפּ קען עס אויף פּלאצען און פעראורזאכען חורבנות. ווען מען גיסט ארויף עטליכע טראָפּענס ניטראָ־גליצערין אויף א שטיין און מען טהוט א קלאפּ מיט א האמער, קען דער שטיין צוריסען ווערען, אָבער דיא פערזאָן וואָס פעראורזאכט דיא עקספּלאָזיאָן אויף

אזא ארט מוז אויך צוריסען ווערען אויף שטיקער. היינט וויא אזוי מאכט מען דעם שטאָף צו עקספּלאָדירען און עס זאָל קיינעם ניט שאדען?

דער אינזשיניר האָט א ווײלע געטראכט און ער האָט געפונען א גוטען און זיכערען מיטעל.

ער האָט דיא לאָך אָנגעפילט מיט ניטראָ־גליצערין אזוי פול, אז דיא עקספּלאָדירענדע פליסיגקייט איז אריבער דיא ברעגען פון דער מינע און האָט עטוואָס בעדעקט דעם גראניט באָדען פון אויבען. דאן האָט ער אין דער הויך צום פעלזען־בארג פונקט איבער דיא פערגאָסענע ניטראָ־גליצערין צוגעטשע־פעט א פאָדים, געמאכט פון לאנגע טרוקענע גראָז, צו וועלכע ער האָט צוגעבונ־דען א שטיק אייזען פון עטליכע פונט. צו יענעם פאָדים האָט ער צוגעבונדען אן אנדער פאָדים איינינע פוס לאנג. דיעזען פאָדים האָט ער אָנגעשמירט מיט שוועבעל, אום עס זאָל ברענען. זיין אידעע איז געווען, אז ווען ער וועט דעם ברעג פון דיעזען פאָדים אָנצינדען, וועט זיך עס לאנגזאם סמאליען און ווען דער פייער וועט דערגרייכען דעם צווייטען ברעג, וועט יענער פאָדים צו וועלכען דער אייזען איז צוגעבונדען איבערגעברענט ווערען, דיא שטיק אייזען וועט דאן ארונטערפאלען אויף דיא גליצערין אויף'ן גראניט באָדען און דער שטיין וועט אויפגעריסען ווערען.

הארדינג האָט אזוי געטהאָן. ער האָט דעם פאָדים אונטערגעצונדען און ער מיט זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען שנעל פערלאָזט דיא געגענד און זיי זיינען אוועק צו דיא "טשימנים", וואָס איז געווען צוויי מייל ווייט פון דאָרט. דעם אינזשיניר'ס רעכענונג איז געווען, אז עס וועט דויערען פינף און צוואנציג מי־נוט ביז דער פייער פון דער לאנגער פאָדים וועט דערגרייכען דעם צווייטען פאָדים אָן וועלכען דער אייזען איז אָנגעבונדען.

און עס איז ווירקליך אזוי געווען. אין 25 מינוט ארום האָט זיך געהערט א שרעקליכער קראך. עס האָט אויסגעוויזען, אז דער גאנצער אינזעל איז אויפגעטרייסעלט געוואָרען. דיא "פראָספּעקט האיטס" האָט זיך געשאָקעלט און מען האָט געקענט דענקען, אז דער גאנצער בארג פאלט איין. דיא לופט איז אָנגע־פילט געוואָרען מיט שטויב און שטיקער שטיינער זיינען געפלויגען אין דער הויך. דיא מינען־גרעבער זיינען געשליידערט געוואָרען צו דער ערד און עס האָט געדויערט א היבשע צייט ביז זיי זיינען צו זיך געקומען און זיך געקענט אויפהויבען פון אָרט.

אלע פינף זיינען דאן אוועק צו דעם פּלאַץ וואו זיי האָבען אונטערגעלעגט דיא מינע און זיי האָבען געזעהן אז דער ברעג פון דער אָזעראָ איז צושמעטערט און א טיעפער גראָבען איז אויסגעריסען דורך וועלכען דאָס וואסער פון לייק גרענט לויפט צום ברעג ים.

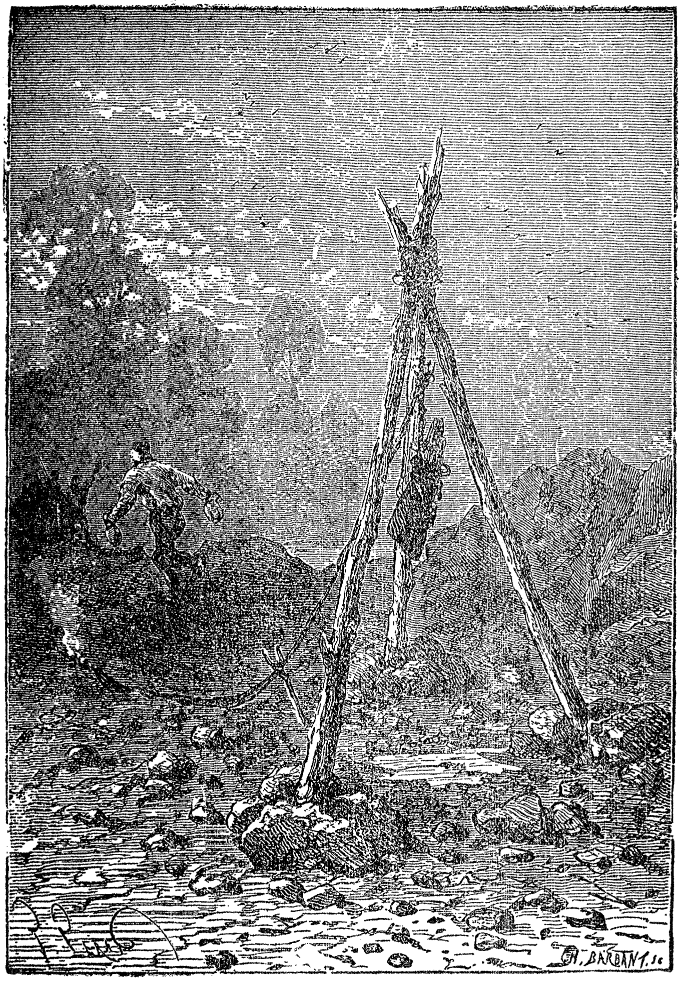

אונטערגעלעגט א מיענע.

זייטע 158

18טעם קאפּיטעל.

א שפּאציר דורך א גראַניט־היהל. — דיא בעלייכטונג מיט פאקעלען. — טאפּ'ס וויכטיגע ענטדעקונג. — דער לעערער ברונים. — דיא גראַניט־הויז. — דער ערשטער פענסטער.

אָבוואָהל סיירוס הארדינג'ס פּראָיעקט האָט זיך אזוי פּאָרטרעפליך איינגעגעבען און איז זעהר גוט דורכגעפיהרט געוואָרען, דאָך האָט מען פון איהם געקענט זעהן, אז ער איז ניט פאָלקאָם צופריעדען. ער האָט געהאט אזא נאטור ניט ארויסצוצייגען קיין צופריעדענהייט, ווען ער האָט זאָגאר דיא בעסטע און וויכטיגסטע זאך אויפגעטהאָן. ער איז פערבליבען שטיל, אונבעוועגליך, אזוי וויא עס זאָל גאָר ניט געשעהן. הערבערט איז געוועזען שטארק ענטציקט פון דער לעצטער שטיקעל ארבייט, נעב האָט אזש געטאנצט פאר פרייד און פענקראָפט האָט אליין ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן און וואָס צו רעדען פון גרויס איבערראשונג.

און דיא ארבייט איז ווירקליך ארויס זעהר געראָטען. דער גראָבען וואָס דיא ניטראָ־גליצערין האָט דורכגעריסען איז געוועזען ברייטער וויא דער ערשטער וואסער־אָבלויף פון לייק, און צוליעב דעם וואָס דאָס וואסער האָט ערשט געהאט א ברייטערען וועג איז גאָר אין א קורצע צייט דיא אָזיערא געוואָרען פלאכער אויף צוויי פוס.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען זיך אומגעקעהרט צוריק צו דיא "טשימניס" און זיי האָבען גענומען גראָב־אייזענס און אנדערע געצייג אָבצוראמען דיא שטיקער שטיינער פון ברעג פון דער אָזיעראָ און זיי זיינען אוועק צו דער ארבייט. טאפּ איז מיט זיי מיטגעגאנגען. אויף'ן וועג האָט דער מאטראָז געזאָגט צום אינזשיניר:

— דענקט איהר, קאפּיטאן, אז מיט דיא צויבער־פליסיגקייט וואָס איהר האָט געמאכט, וואָלט מען געקענט אויפרייסען אונזער גאנצען אינזעל?

— אָהן צווייפעל! — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — ניט נור אונזער אינזעל, זאָנדערן אויך א וועלט־טהייל און זאָגאר דיא גאנצע וועלט. עס ווענדט זיך נור וויפיעל ניטראָ־גליצערין מען געברויכט.

— וואָלט מען פיליכט דיא ניטראָ־גליצערין געקענט געברויכען צו אָנלאָדען ביקסען אָדער אנדערע פייער־געוועהר? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— ניין, פענקראָפט — האָט הארדינג געענטפערט — דאָס קען מען ניט. אָבער עס וואָלט ניט שווער געווען צו מאכען שיס־פּולווער, זאָבאלד מיר האָבען

שטיק־שטאָף־זויערע, סאַלפּעטער, שוועבעל און קויהלען; אָבער צו וואָס טויג אונז דער שיס־מאַטעריאַל, אז מיר האָבען נאָך קיין ביקסען?

— נו — האָט פּענקראָפט זיך אָבגערופען — קענט איהר ניט מאַכען קיין ביקסען?

— פאַרלויפיג ניט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — פאַרלויפיג איז עס אונמעגליך.

דער מאַטראָז האָט זיך געפיהלט ניעדערגעשלאָגען און פערצווייפעלט פון דיעזען אַנטוואָרט.

דיא לייטע זיינען אָנגעקומען צום לייק. זיי האָבען געזעהן, אז אין דער היהל, דורך וועלכע דאָס וואסער איז פריהער דורכגעלאָפען, איז ערשט קיין וואסער ניטאָ, ווייל עס לויפט דורך׳ן נייעם וועג וואָס דיא ניטראָ־גליצערין האָט דורכגעריסען. עס האָט אויסגעזעהן, אז מען קען יענע היהל מיט זיכער־הייט אויספאָרשען.

אָבער דער אריינגאנג צום היהל איז געווען ביי א צוואנציג פוס ברייט און בלויז צוויי פוס הויך און עס האָט אָנפאנגס אויסגעזעהן, אז עס קען גאָר קיין רייד ניט זיין פון אריינקריכען אהין און אויספאָרשען וואָס אינווענינ טהוט זיך. וועגען מאַכען דיא היהל פאַר א וואָהנונגס אָרט, האָט מען געוויס ניט געקענט דענקען. סיירוס הארדינג איז צוגעגאנגען צום ברייטען מויל פון היהל. ער האָט זיך איינגעבויגען און בעמערקט, אז וויטער ארויף איז דער דאָך פיעל העכער פון באָדען און בלויז פון פראָנט ביים אריינגאנג הענגט א שטיק פעלז ארונטער. אויף זיין בעפעהל האָבען פּענקראָפט, הערבערט און נעב מיט ברעך־אייזענס ארונטערגעקלאפּט דעם שטיק שטיין וואָס איז געהאנגען אזוי וויא א פאָרהאנג איבער א טהיר און א ברייטער און הויכער אריינגאנג האָט זיך פאַר זיי געעפענט.

— אצינד, קאַפּיטאַן, קענען מיר אריינגעהן — האָט פּענקראָפט געזאָגט

— ווארום ווארטען מיר? איהר זעהט, טאָפּ איז שוין דאָרט אינווענינ.

— זעהר גוט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער מיר קענען דאָך ניט געהן אין דער פינסטער. נעב, געה און ברייננ עטליכע טרוקענע צווייגען.

נעב און הערבערט זיינען אוועקגעלאָפען און אין א פּאָר מינוטען ארום זיינען זיי צוריק געקומען און מיטגעבראַכט א גרויסען בינטעל צווייגען. הארדינג האָט מיט א שטיקעל שטאָהל און א קראַמען געמאַכט פייער און ער האָט אייניגע צווייגען אָנגעצונדען. ער האָט פון דיא טרוקענע האָלץ געמאַכט פאַקעלן צו בעלייכטען זיי דעם וועג. דער אינזשיניר איז אוועק פאָראויס מיט א פאַקעל אין האנד און זיינע חברים האָבען איהם נאָכגעפאָלגט.

וואָס וויטער איז דער דאָך פון היהל אלץ געווען העכער פון באָדען און זיי

האָבען דאָרט געקענט שפּאַצירען אזוי וויא אונטער'ן פרייען הימעל. אָבער דער גראַניט שטיינערנער באָדען וואָס האָט זיך שטענדיג געשווינקט אונטער'ן וואסער איז געווען זעהר גליטשיג, איינפאַך אזוי וויא א געשליפענע גלאָז. דיא לייטע האָבען זיך געמוזט אָנהאַלטען איינע אָן דיא אנדערע און שטארק פאַר־זיכטיג זיין זיי זאָלען ניט פאלען. פון דיא װענד פון דער הייהל האָבען נאָך געטריפט טראָפּענס וואסער, וועלכע האָבען געבלישצעט אנטקעגען דער שיין פון דיא פאקעלען. דער אינזשיניר האָט בעטראַכט דיא גראַניט־װענד פון דער הייהל און ער האָט אויסגעפונען אז זיי זיינען גלאַט, ניט פון בעזאָנדערע שיכטען איינע אויף דיא אנדערע. קיין שפּעלטעל איז ערגיץ געזעהן געוואָרען, קיין לאָך, קיין גרוב, אזוי וויא אויסגעגאָסען אין א פאָרם האָט די גאַנצע הייהל אויסגעזעהן. סיירוס הארדינג איז דערפון געקומען צום בעשלוס, אז דיא הייהל איז ניט דורכגעשווינקט געוואָרען פון וואסער, זאָנדערן זיא איז בעשאַפען געוואָרען גלייך מיט'ן אינזעל, ווארום ווען נעפּטון (דער גאָט פון ים) וואָלט געווען אויסבויערען דיעזע לאָך אין גראַניט שטיין, וואָלט דיא ארבייט ניט אזוי גלאַט ארויסגעקומען.

געהענדיג דורך'ן גראַניט־הייהל, וואָס קיין פוס פון קיין מענשען האָט נאָך זיכער קיינמאָל ניט בעטראָטען, איז אויף דיא פאָרשער געפאַלען א מורא. זיי האָבען ניט גערעדט, זיי האָבען איינער פאר'ן אנדערען ניט אויסגעדריקט זייער שרעק, אָבער אין הארצען האָט יעדער איינער געהאַט מורא'דיגע מחשבות. יעדער איינער פון זיי האָט געטראַכט פיליכט געפינען זיך ערגיץ אין הייהל וואָהנונגען פון זעהר געפעהרליכע, גרויסע ווייך־טהיערע, חיות וואָס האָ־בען קיין ביינער אזוי וויא קאַטל־פיש אָדער אָקטאָפּוסען — זאָבאַלד אז דיא הייהל איז פערבונדען מיט'ן מעער, קען מען גלויבען, אז אזעלכע פירכט־ליכע ברואים האָבען דאָרט זייערע נאָרעס. אָבער טאָפּ איז געלאָפען פאַראויס און דיא לייטע האָבען געהאַפּט, אז דער קלוגער הונד וועט זיי צו וויסען געבען זאָבאַלד ער וועט דערשפּירען אירגענד וועלכע געפאהר.

ווען זיי זיינען אריבערגעגאנגען ביי א הונדערט פוס דורך א געדרעהטען וועג, האָט זיך הארדינג אָבגעשטעלט. זיינע קאָמפּאַניאָנען זיינען אויך געבליבען שטעהן. דער פּלאַץ וואו זיי האָבען זיך אָבגעשטעלט איז געווען ברייטער און דיא לופט כמעט גאָר ניט שטיקענד, אָבוואָהל פייכט און נאַס.

— נו, מיין טהייערער סיירוס — האָט זיך גידעאָן ספּילעט אָבגערופען — איך דענק, אז דאָ איז א גוטער שוץ־אָרט, בעהאַלטען אין דיא טיעפענים פון פעלזען; אָבער וואָהנען דאָ איז אונמעגליך.

— ווארום אונמעגליך? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— ווייל דער פּלאַץ איז צו קליין און צו פינסטער.

— וואָלטען מיר ניט געקענט מאכען דעם פּלאַץ גרעסער און אויסהאַקען לעבער, אז ליכט זאָל אריינקומען? — האָט דער מאטראָז געפרעגט.

— לאָמיר פאָרלויפיג געהן ווייטער — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — וועגען א וואָהנונג פאַר אונז וועלען מיר שפּעטער טראכטען.

— איהר האָט רעכט, הערר קאפּיטאַן — האָט פּענקראָפט געזאָגט — לאָמיר זוכען ווייטער, פיליכט וועלען מיר געפינען א פּאסענדערען פּלאַץ און מיר וועלען שפּאָרען ארבייט.

— מיר זיינען מעהר ניט אָבגעגאנגען א דריטעל וועג — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — און מיר קענען ניט וויסען וואָס ווייטער איז.

— נאָך קיין דריטעל אויך ניט — האָט הארדינג געזאָגט — מיר האָבען ערשט דורכגעמאכט א שפּאציר בלויז פון הונדערט פוס און איך דענק אז ביז דיא ענדע פון דער הייהל איז נאָך מעהר וויא צוויי מאָל אזוי פיעל.

— וואו איז טאָפּ? — האָט נעב פּלוצלונג א פרעג געטהאָן.

— אלע האָבען זיך ארומגעקוקט אין אלע זייטען, אָבער מען האָט דעם הונד ניט געזעהן.

— ער איז וואהרשיינליך אנטלאָפען פאָראויס — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען.

— לאָמיר איהם נאָכפאָלגען — האָט הארדינג בעפוילען און האָט זיך געלאָזט געהן ווייטער. זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען איהם נאָכגעפאָלגט.

זיי זיינען אָבגעגאנגען אומגעפעהר פופציג פוס ווייטער, ווען זיי האָבען פּלוצלונג דערהערט אן אָבקלאנג אָדער א ווידער־קול וואָס איז געקומען פון א ווייטער שטימע.

— דאָס בילט ערגיץ טאָפּ! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— יא — האָט פּענקראָפט בעשטעטיגט — דאָס בילט אונזער בראַווער הונד, און ער בילט זעהר שטארק. דאָס איז עפּעס ניט אומזיסט.

— איך דענק אויך אזוי — האָט הארדינג זיך אָבגערופען — מיר האָבען דאָך מיט אונז דיא שטעקענס מיט דיא אייזערנע שפּיצען. לאָמיר זיי האלטען גרייט און זיין פאָרזיכטיג.

דאָס בילען פון דעם הונד האָט זיך געהערט אלץ שטארקער און שטאַרקער. אויב דער הונד קעמפּפט ערגיץ מיט א ים־טהיער אָדער ער בילט עס אזוי אָהן אן אורזאכע, האָבען דיא וואנדערער ניט געקענט וויסען. אָבער יעדענפאלס האָבען זיי זיך געלאָזט געהן וואָס שנעלער און אין איינינע מינוטען ארום זיינען זיי געקומען נאָהענט צו טאָפּ.

דאָרט האָט זיך דער דורכגאנג געענדיגט מיט א גאנץ ברייטע און פּראכט־פאָלע הייהל. טאָפּ איז אומגעלאָפען הין און צוריק און האָט שרעקליך געבילט. פּענקראָפט און נעב האָבען אָנגעבויגען זייערע פאקעלען, אום מען זאָל זעהן

וואָס דאָרט געהט פאָר און אין דער זעלבער צייט האָבען דיא אַנדערע דריי גרייט געמאכט זייערע שפּיזען און זיינען געווען פערטיג צו א קאמפף, אויב מען וועט זיך אין דעם נויטיגען. דיא גרויסע הייהל איז אָבער געווען לעער און פוסט און מען האָט דאָרט קיין זאך ניט געזעהן. קיין שפּור פון קיין לעבעדיגע בעשעפענים איז דאָרט ניט געווען צו בעמערקען און דאך האָט טאפּ געהאַלטען אין איין בילען, נאָר אָהן אן אויפהער. הארדינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען דעם הונד געלאָשצעט, האָבען זיך אויף איהם געבייזערט; אָבער מען האָט איהם פאר קיין פאל ניט געקענט איינשטילען.

טאפּ איז אלץ מעהר און מעהר אויפגערעגט געוואָרען און יעדע ווילע האָט זיך זיין בילען פערדאָפּעלט. דיא לייטע האָבען מיט זייערע ברענענדע צווייגען א גענויערע אונטערזוכונג געמאכט און זיי האָבען פאר זיך דערזעהן א טיעפע גרוב אָדער א ברונים. אויף יענער זייט גרוב איז געווען א וואנד. געהן ווייטער האָט מען שוין ניט געקענט.

פאר דיא שוואכע ליכט פון זייערע פאקעלען האָט מען ניט געקענט זעהן דעם גרונד פון דער גרוב. אזוי ווייט וויא זיי האָבען געקענט בליקען מיט זייערע אויגען, האָבען זיי דאָרט קיין וואסער ניט געזעהן. קאפּיטאן הארדינג האָט פערשטאנען, אז דורך דיעזער גרוב פלעגט דאָס וואסער פון לייק גרענט, וואָס פלעגט לויפען דורך'ן הייהל, ארונטערקומען אין ים, און ער האָט געוואָלט אויסגעפינען וויא הויך דער באָדען פון דער הייהל אָדער פון געוועזענעם בע־האַלטענעם קאנאל איז פון דער אָבערפלעכע פון מעער.

הארדינג האָט אָנגעצונדען א צווייג און זיא אריינגעוואָרפען אין גרוב. פון האסט פון דעם ארונטערפאלען האָט זיך דער פייער ארום צווייג מעהר צו־פלאמט, ביז ענדליך האָט מען געהערט א שוואכען זשומען און דער פייער איז אויסגעלאָשען געוואָרען. עס הייסט, אז אין יענעם מאָמענט איז דיא צווייג אריינגעפאלען אין וואסער אויף'ן גרונד פון גרוב. דער אינזשיניר האָט געגעבען צו פערשטעהן זיינע חברים, אז דאָרט וואו דער פייער פון צווייג האָט זיך אויסגעלאָשען איז דיא אָבערפלעכע פון ים און דיא גרוב האָט געדיענט אלס לייקע, דורך וועלכע דאָס וואסער פון לייק גרענט פלעגט ארונטערלויפען און אוועקגעהען מיט'ן שטראָם. אצינד אָבער, אז דער לייק האָט אן אנדער וואסער אָבלויף זיינען דיא הייהל און דער ברונים פערבליבען פריי. נאך דער צייט וואָס עס האָט געדויערט ביז דיא אָנגעצונדענע צווייג איז ארונטערגעפאלען צום גרונד, האָט דער אינזשיניר אויסגערעכענט, אז דיא גרוב איז אומגעפעהר אכ־ציג פוס טיעף. עס הייסט אלזאָ, אז דער באָדען פון דער הייהל איז אכציג פוס הויך פון דער אָבערפלעכע פון מעער.

— אָט דאָ וועלען מיר מאכען אונזער וואָהנונג — האָט דער אינזשיניר

געזאָגט צו זיינע קאָמפּאַניאָנען — דער פּלאַץ איז דאָ ברייט און בעקוועם גענוג און מיר וועלען דאָ קענען מאַכען א הויז מיט אייניגע צימערען.

— איך דענק, אז דאָ האָבען ים־טהיערע געוואָהנט — האָט זיך דער רע־פּאָרטער אָבגערופען.

— מעגליך — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער זיי וועלען שוין מעהר אהער ניט קומען, זאָלאַנג זיי האָבען אהער קיין וואַסער וועג.

הארדינג האָט א פריינדליכען בליק געטהאָן אויף זיין הונד און ער האָט שטילערהייד געמורמעלט:

— איך גלויב אז דוא, טאָפּ, ווייסט פיעלע זאַכען מעהר פון אונז. דוא האָסט אונז ענטדעקט דעם געווינשטען פּלאַץ וואָס מיר האָבען געזוכט צו געפינען.

דיא בעזיצער פון אינזעל זיינען העכסט צופריעדען געוועזען מיט יענעם פּלאַץ אלס א וואָהנונג. דיא גראַניט־הייהל ארום דער גרוב איז געוועזען גרויס און ברייט און מען האָט זיך דאָרט געקענט בעזעצען און מאַכען אלע נויטיגע בעקוועמליכקייטען, וועלכע דיא אומשטענדען האָבען זיי ערלויבט, אָבער צוויי זאַכען האָבען זיי געפעהלט: ליכט און מעהר לופט. בעלייכטען זייער וואָהנונג מיט פאַקעלען אָדער ברענען שטענדיג בערגלעך האָלץ איז ניט אנגענעהם, ווייל וואו וועט ארויס דער רויך?

קאַפּיטאַן הארדינג האָט וועגען דעם אָנגעהויבען טראַכטען.

דורכהאַקען א לאָך אין דער הויך, האָט ער געוואוסט, איז אונמעגליך, ווייל דער פעלזען־בארג איז הויך פון אויבען און זיי וועלען עס פיליכט אין יאָה־רען ניט דורכבויערען. אין דיא זייטיגע ווענד האָט מען געזוים קיין פענסטער ניט געקענט אויסהאַקען, ווייל דער טונעל איז געוועזען אין מיטען בארג. האר־דינג האָט אָבער אויסגערעכענט, אז דיא וואַנד ביים זייט פון ים איז ניט דיק און מען וועט זיא פיליכט שנעל קענען דורכברעכען. דער אינזשיניר האָט גע־וואוסט דיא מאָס פון דער ברייט פון בארג, ווייל ער האָט איהם א פּאָר מאָל דורכגעשפּאַצירט אין דער הויך. דיא לענג פון דעם אריינגאַנג אין הייהל אָדער פון נאַטור געשאַפענעם טונעל ביז׳ן ענדע אויף יענער זייט גרוב, האָט ער אויך משער געוועזען, און נאָך דעם חשבון איז אויסגעקומען, אז דיא וואַנד איז גאָר ניט דיק. ער האָט וועגען דעם געזאָגט זיינע קאָמפּאַניאָנען און דיא אידעע פון האַקען דיא שטיינערנע וואַנד צום ים איז זיי געפעלען געוואָרען.

— אויב אזוי — האָט פּענקראָפט געזאָגט — ערלויבט אונז שוין נעהמען זיך צו דער ארבייט. איך האָב מיט זיך מיין ברעך־אייזען און איך קען באַלד אויסהאַקען א לאָך אין דיעזער וואַנד. זאָל איך דאָס טהאָן?

— פּרובירט דאָ, פריינד פּענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט אָנ־

צייגענדיג איהם א פּלאַץ, וואו דיא וואנד איז געוועזן אביסעל טיעפער — דאָ, פערשטעהע איך, איז דיא וואנד דינער וויא איבעראל.

פענקראַפט האָט אָנגעהויבען האקען מיט זיין ברעך־אייזען אויף׳ן פּלאַץ וואו הארדינג האָט איהם אָנגעצייגט. זיינע קאמעראַדען האָבען מיט פּאקעלען געלייכט און שטיקער גראניט זיינען געפלויגען אין אלע זייטען. נעב האָט איהם אביסעל מיטגעהאָלפען און ווען נעב איז מיעד געוואָרען, האָט גידעאָן ספּילעט פערנומען זיין פּלאַץ.

דיא ארבייט איז אזוי אָנגעגאנגען צוויי שטונדען צייט און קיין לאָך איז נאָך אין וואנד ניט געוואָרען. דיא שטיין־העקער האָבען געדענקט, אז זיי מיהען זיך אומזיסט און זיי האָבען שוין אין זינען געהאט אויפצוגעבען דיא ארבייט. אָבער פּלוצלינג איז פון פענקראַפט׳ס א שטארקען קלאפּ א שטיק פעלז ארויס־געפאַלען אויף יענער זייט צום ים און אין הייהל האָט זיך בעוויזען ליכט.

— הוראה! הוראה! — האָט פענקראַפט אויסגעשריען מיט פרייד.

דיא וואנד איז אין יענעם פּלאַץ געוועזן בלויז דריי פוס דיק.

הארדינג האָט ארויסגעקוקט דורך דיא עפענונג, וואָס איז געוועזן אומגע־פעהר עטליכע און זיעבעציג פוס הויך פון ברעג ים. ער האָט דורך דאָרט געזעהן דעם "רעטונגס אינזעל" און דעם ווייטען ברייטען מעער.

דיא ליכט וואָס האָט אריינגעשיינט אין דעם פעלזען טונעל האָט דעם פּלאַץ פערוואנדעלט אין א קינסטליכע ריעזען געביידע פון גראניט שטיינער. ביי דער ליכט פון טאָג האָבען דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל געזעהן וואָס פאר א וויכטיגע און טהייערע ענטדעקונג זיי האָבען געמאכט. עס איז דאָרט געוועזן א גאנץ ברייטער פּלאַץ און דיא הויך צום דאך איז געוועזן אומגעפעהר דרייסיג פוס, אלזאָ א גרויסע און בעקוועמע וואָהנונג מיט גענוג לופט און וואו מען קען זיך איינאָרדענען מיט אלע איינריכטונגען וואָס א רייכע הויז דאַרף האָבען. בעקוקענדיג דיא הייהל ארום און ארום, האָט זיא אויסגעזעהן אזוי וויא א גרויסע קירכע מיט זיילען, סאפּיטען און אלערליי ארכיטעקטור ארבייט געמאכט פון גרויסע קינסטלער. אָבער דאָס איז געוועזן זיכער, אז קיין מענשען׳ס האנד האָט דאָרט אירגענד וואָס געטהאָן, זאָנדערן דאָס איז אלץ דיא ארבייט פון דער נאטור, פון דעם וועלט־שאַפער.

דיא לייטע זיינען געוועזן אויסער זיך פון פערוואונדערונג. דיעזער פּלאַץ איז פאר זיי געוועזן אן אמת׳ע איבערראשונג. זיי האָבען אליין אזוי פיעל נים ערוואַרטעט. זיי האָבען געדענקט צו געפינען א שמאָלע הייהל, א קליינע נאָרע צו בעשיצען זיך פון קעלט און פון טהיערע און ענדליך האָבען זיי ענטדעקט א פּראכטפאָלען פּאלאסט, א גרויסארטיגען טעמפּעל!

פריידען געשרייען האָבען זיך געהערט פון זייערע אלעמען׳ס מיילער.

זיי האָבען געטאַנצט, געשפּרונגען און זיי האָבען אַליין ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן פון גרויס צופריעדענהייט.

— אַך, מיינע פריינדע — האָט סיירוס האַרדינג אויסגעשריען — זאָבאַלד אַז אונז איז געלונגען צו בעלייכטען דיעזע הייהל, וועלען מיר דאָ איינריכטען אַלעס וואָס מען דאַרף און דאַן וועלען מיר דאָ אויך מאַכען אַ שטודיר־צימער און אַ מוזעאום.

— און וויא וועלען מיר אונזער פּאַלאַסט אַ נאָמען געבען ? — האָט הער־בערט געפרעגט.

— גראַניט הויז — האָט האַרדינג געענטפערט — דיעזער נאָמען, דענק איך, איז דער פּאַסענדסטער.

אַלע האָבען דעם נאָמען פון זייער וואָהנונג אויפגענומען מיט "הוראה" געשרייען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען בעשלאָסען אומצוקעהרען זיך פאָרלויפיג צו זייער ערשטע וואָהנונג אין דיא "טשימנים" און זיי האָבען אָבגערעדט צווישען זיך, אַז מאָרגען זאָלען זיי זיך נעהמען צו דער אַרבייט איינצואָרדענען זייער נייע דירה.

פאַר'ן אוועקגעהן האָט זיך סיירוס האַרדינג ווידער אַמאָל איינגעבויגען איבער'ן ברונים און ער האָט זיך גוט צוגעהערט. קיין גערויש, קיין שאָרך איז ניט געהערט געוואָרען. ער האָט ווידער אַהין אַריינגעוואָרפען אַן אָנגעצונדענע צווייג. דיא ווענד פון גרוב זיינען אויף אַ ווייַלע בעלויכטען געוואָרען, אָבער וואָס אויף'ן גרונד איז האָט מען ניט געקענט זעהן. דער אינזשיניר האָט דערפון געדרונגען, אַז קיינע מעער־טהיערע געפינען זיך דאָרט ניט, און אויב זיי האָבען דאָרט פריהער יא געוואָהנט, זיינען זיי אוועק אין ים, זאָבאַלד דאָס וואסער פון הייהל איז אָבגעלאָפען.

וועהרענד סיירוס האַרדינג איז געשטאַנען פערטראַכט, האָט איהם פּענק־ראָפט אויפמערקזאַם געמאַכט, אַז דיא פאַקעלען לעשען זיך באַלד אויס און קיין אַנדערע צווייגען אויף אָנצינדען האָבען זיי ניט. דער אינזשיניר האָט דאַן געגעבען אַ בעפעהל אַז מען זאָל שוין געהן צוריק, זאָלאַנג זיי האָבען נאָך פייער צו בעלייכטען דעם וועג. ער איז אוועק פאָראויס און דיא אַנדערע פיער האָבען איהם נאָכגעפאָלגט. טאָפּ איז געלאָפען ביי דער זייט און האָט געשמעקט און געשפּירט אויף יעדען שריט און טריט.

אויף'ן וועג צוריק זיינען שוין דיא ווענד און דער דאַך פון הייהל געווען כמעט אין גאַנצען טרוקען. קיין וואסער־טראָפּענס האָבען שוין פון זיי מעהר ניט גערונען. זיי זיינען דורכגעגאַנגען דיא לענג פון דעם גראַניט טונעל און קומענדיג צום אַריינגאַנג האָבען זיי דערפיהלט פרישערע לופט. זייערע פאַקעלען זיינען אויסגעגאַנגען. בלויז נעב'ס פאַקעל האָט געברענט ביז זיי האָבען פער־לאָזען דיא הייהל, אום פיער אוהר פאַרנאַכט.

19טעס קאפּיטעל.

דיא ארכיטעקטור פון דער גראניט הויז. — דער שטריק־לייטער. — פענקראָפט'ס פאנטאזיעס. — דיא קראָליקעס. — דיא מאָדערנע וואסער־לייטונג. — דיא פאנאָראמא ארום הויז.

אויף מאָרגען, דעם 22טען מאי, האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל געמאכט פּאַרבערייטונגען אַנצופאנגען דיא ארבייט פאר זייער נייע וואָהנונג, וואו זיי וועלען זיין בעשיצט פון פערפלייצונגען, פון רעגען, פון ווינד און פון ווילדע טהיערע. דיא "טשימנים" האָט קאפּיטאן הארדינג בעשלאָסען ניט צו לאָזען שטעהן לעער. זיין פּלאן איז געוועזן צו מאכען דאָרט א פאבריק, א ווערק־הויז, וואו זיי וועלען פערפערטיגען אלעס וואָס זיי וועלען דארפען פאר זייער נייע היים. דיא ערשטע זאך האָט דער אינזשיניר געטראכט וועגען מאכען אן אריינגאנג צו דער גראניט הויז פון דעם זייט פון ים, דאָרט וואו זיי האָבען דיא שטיקעל וואנד דורכגעבראָכען, אום זיי זאָלען ניט דארפען געהן אזא שטיק וועג דורך דער פינסטערער הייהל. ער איז דארום אוועק צום ברעג ים אויף'ן צווייטען זייט פון בארג און ער האָט באלד אויסגעפונען דיא אויסגעהאקטע לאָך אין דער הויך.

ער האָט געזעהן וויא איניגע ווילדע טויבען זיינען דורך דער עפענונג אריינגעפלויגען אין גראניט־טונעל. דיא געפליגעלטע ברואים האָבען וואהר־שיינליך אויסגעפונען, אז דיא ענטדעקונג פון דיא מענשען קען פאר זיי אויך צוניץ קומען. זיין פּלאן איז געוועזן איינצוטהיילען דיא גראניט הויז אין איניגע צימערען און אויסהאקען אין וואנד איניגע פענסטער און א טהיר.

ווען ער האָט זיין פּראָיעקט פאָרגעלייגט פאר זיינע קאמעראדען, איז דער מאטראָז העכסט צופריעדען געוועזן מיט דער אידעע צו מאכען פענסטער אין זייער גראניט פאלאסט, אָבער א טהיר, איז איהם אויסגעקומען, איז דאָרט אן איבעריגע זאך, ווייל מען ברויכט עס ניט און מען וועט עס יעדענפאלס ניט קענען בענוצען. ער האָט זיין מיינונג ארויסגעזאָגט פאר'ן אינזשיניר.

— מיינע פריינדע — האָט הארדינג געענטפערט — עס איז וואהר, אז מיר קענען לייכט קומען אין אונזער גראניט הויז דורך'ן אריינגאנג ביים לייק, און דאָס וואָס דער וועג דורך'ן טונעל איז פינסטער, קענען מיר אימער טהאָן אזוי וויא מיר האָבען לעצטעס מאָל געטהאָן. קיין האָלץ פעהלט דאָ אונז ניט און מיר קענען אימער בעלייכטען אונזער וועג מיט פאקעלען; אָבער מיר קענען מאכען אן אריינגאנג אין דער הינטערשטער וואנד און עס וועט אונז דורך דאָרט ניט שווערער זיין צו קומען אין אונזער הויז. נאָך מיין מיינונג דארפען

מיר נאָר דעם אריינגאנג צום הייהל פערשטעלען, שטארק פערמויערען און מיר וועלען דאן זיין פיעל זיכערער, אָדער פאַלשטענדיג זיכער.

— וויא אזוי זשע וועלען מיר אריינקומען דורך יענער טהיר ? — האָט דער מאטראָז געפרעגט — עס איז דאָך אזוי הויך פון דער ערד און דער בארג איז גלייך אזוי וויא א וואנד !

— דערצו איז פאראן א מיטעל — האָט הארדינג געענטפערט — מיר וועלען מאכען א לאנגען לייטער, א שטריק-לייטער, דורך וועלכען מיר וועלען קענען ארויפקומען צום טהיר פון אויסוועניג און אויך ארונטערגעהן אונטען, ווען מיר וועלען דארפען. ווען מיר וועלען דעם לייטער ניט געברויכען, וועלען מיר איהם ארויפשלעפען און האלטען אין אונזער וואָהנונג.

— אָבער צו וואָס אזוי פיעל מיה און צו וואָס אזעלכע בעוואָרעניסען ? — האָט פענקראָפט געפרעגט — קיין געפעהרליכע חיות האָבען מיר דאָ ניט גע־טראָפען, ווילדע מענשען, גלויב איך, זיינען דאָ אויך ניטאָ, היינט וואָס האָבען מיר דאָ מורא צו האָבען ? פאר וועמען דארפען מיר זיך אזוי בעוואָרענען ?

— זיינט איהר זיכער אז דאָ זיינען קיין ווילדע ניטאָ ? — האָט דער אינ־זשיניר געפרעגט.

— געוועהנליך — האָט דער מאטראָז געענטפערט — קענען מיר עס אויף זיכער ניט וויסען, זאָלאנג מיר האָבען נאָך דעם גאנצען אינזעל ניט אויסגע־פאָרשט ; אָבער ביז איצט האָבען מיר דאָך דאָ קיין ווילדען ניט בעגעגענט.

— אָבער יעדענפאלס, פריינד פענקראָפט, דארפען מיר זיך פערזיכערען

— האָט הארדינג געזאָגט — מעגליך אז אויף דיזען אינזעל זיינען קיין ווילדע ניטאָ, אָבער זיי קענען אמאָל קומען פון אן אנדער אינזעל. עס איז אלזאָ גלייכער פאר אונז, אז מיר זאָלען פאָראויס פערהיטען, אז קיין לעבע־דינע בעשעפענים וואָס קען שאדען טהאָן זאָל צו אונז ניט קענען צוקומען. וויא ווייט מיר קענען, מוזען מיר זיך פערזיכערען.

פענקראָפט האָט איינגעזעהן, אז דער אינזשיניר האָט רעכט און ער האָט מעהר קיינע פראגעס ניט געפרעגט. ער איז געווען גרייט צו טהאָן אלעס וואָס הארדינג וועט איהם הייסען.

דער אינזשיניר האָט אויסגעצייכענט א פּלאַן, אז פינף פענסטער און א טהיר זאָלען אויסגעהאקט ווערען אין פאָרענט פון דער גראניט הויז, דערצו נאָך איינינע קיילעכדיגע קליינע לעכער און ער האָט אויסגערעכענט, אז דאָס וועט בעלייכטען דיא גאנצע וואָהנונג און דיא זונגען-שטראהלען וועלען אהין אריינקומען. אָבער לאָזען אָפענע לעכער, וועט דאָך אריינגיסען רעגען און אין קאַלטע וועטערען וועט דער ווינד צו שטארק בלאָזען. הארדינג האָט דארום בעשלאָסען צו מאכען אזעלכע לאָדענס, וועלכע מען זאָל קענען פערמאכען אין צייט פון רעגען אָדער שטורם-ווינד.

צוערשט האָט מען געדארפט דורכהאקען דיא לעכער אין דער שטיינערנער וואנד. אָבער מאכען דיא ארבייט מיט ברעך־אייזענס אליין וואָלט עס גענומען צופיעל צייט. הארדינג האָט דארום בעשלאָסען אָנצואווענדען אן אנדער מי־טעל. ער האָט נאָך געהאט אביסעל פערבליבענע ניטראָ־גליצערין און מיט דיזען עקספּלאָדירענדען שטאָף האָט ער דורכגעריסען לעכער אין דיא בעשטימטע פּלעצער פון דער גראניט־וואנד, דאן האָבען זיי מיט דיא אייזערנע אינסטרו־מענטען ארומגעהאקט און גלייך געמאכט דיא לעכער אין דער פאָרמע פון פענסטער און א טהיר. דיא ארבייט האָט געדויערט עטליכע טעג און עס איז ארויסגעקומען זעהר געראָטען.

אצינד האָט מען נאָך, לויט דעם אינזשיניר׳ס פּלאן, געדארפט פונאנדער־טהיילען דיא שטיק הייהל אין פינף בעזונדערע צימערען. הארדינג האָט געוואָלט האָבען א ריכטיגע הויז מיט אלע בעקוועמליכקייטען אזוי וויא ער האָט געהאט ביי זיך אין דער היים. ער האָט געוואָלט האָבען א קיך, אן עס־שטוב, א שלאָף־צימער, אן ארבייטס־צימער און א שטודיר צימער אָדער א מוזעאום. דערצו נאָך האָט ער געפּלאנט צו בויען קאָרידאָרען און צימערען וואו צו האל־טען עסענוואַרג. פּלאץ איז דאָרט געוועזען גענוג פאר אלעם און מען האָט עס בלויז געדארפט אויפבויען.

הארדינג האָט אויסגעמאכט דעם גאנצען פּלאן פון דער גראניט געביידע און ער און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען ווידער געוואָרען ציעגעל פאבריקאנטען. זיי האָבען געמאכט א גרויסע צאָהל ציעגעל, וועלכע זיי האָבען ביסלעכווייז געטראָגען אין פּלאץ דורך׳ן לאנגען, פינסטערען טונעל. דאָס איז געווען זעהר א שווערע ארבייט און עס האָט פערנומען פיעל צייט, ווייל מען האָט געדארפט מיט דער משא קלעטערען בארג ארויף און ארונטער און דאן דורכגעהן דיא לענג פון דער הייהל. דער אינזשיניר האָט דארום בעשלאָסען צו פערלייכטערען דיעזע ארבייט און שפּאָרען צייט.

דיא ארבייט פון טראָגען דיא ציעגעל איז אויפגעגעבען געוואָרען און דיא לייטע האָבען זיך גענומען פאבריצירען שטריק. זיי האָבען אויסגעזוכט ווייכע, דינע ריטער און אויך לאנגע גראָזען און זיי האָבען דערפון געדרעהט און גע־פלאָכטען שטריק. ווען זיי האָבען געהאט א פּאָר לאנגע און שטארקע שטריק פערטיג, האָבען דיא ארבייטער מיט זיי ארויפגעשלעפּט ציעגעל און ליים פון הינטען דורך דער אויסגעהאקטער טהיר. דיעזע ארבייט איז אָנגעגאנגען פיעל לייכטער און שנעלער און אין א קורצע צייט איז שוין דער גרויסער און ברייטער טונעל צוטהיילט געוואָרען אין אָבגעזונדערטע טהיילען.

דיא פערשיעדענע ארבייט וואָס האָט געדארפט געטהאָן ווערען צו פער־פערטיגען דיא בעהאלטענע, אונזיכטבארע געביידע, האָט סיירוס הארדינג פאר־נאנדערגעטהיילט צו זיינע מיטהעלפער. קיינער האָט קיין זאך געטהאָן אָהן

זיין בעפעהל. ער, דער אינזשיניר אליין, האָט געארבייט אלס הויפט מויערער און ער האָט אליין געשמירט דיא ליים און געלייגט דיא ציעגעל.

אלע האָבען געארבייט זעהר ענערגיש און פלייסיג מיט פולען צוטרויען צו סיירוס הארדינג, אז אונטער זיין אויפזיכט וועט אלעס געמאכט ווערען אויף'ן בעסטען ארט.

פענקראָפט האָט אזוי פיעל אמונה בעקומען אין אינזשיניר, אז ער האָט פאָלשטענדיג געגלויבט, דאָס ער, סיירוס הארדינג, וועט נאָך מיט דער צייט פערוואנדלען זייער קליינעווילדע וועלטעל אין א העכסט ענטוויקעלטעס און ציוויליזירטעס לאנד. ער האָט געגלויבט, אז זיי וועלען מיט דער צייט האָבען אויף זייער אינזעל פאבריקען פאר אלערליי אינדוסטריען, אז זיי וועלען נאָך אליין פאבריצירען קליידער און שיך, אז זיי וועלען האָבען פראכטפאָלע פרוכט־גערטנער, אז דער לינקאָלן אינזעל וועט זיין דורכגעוועבט מיט אייזענבאהן ליניען און טעלעגראף דראָטען, אז זיי וועלען נאָך אויפבויען שיפען און ברייננגען האנדעל און וואנדעל אין דעם פלאץ, וואו פאר זיי האָט נאָך קיין מענשען'ס פוס ניט געטראָטען.

פענקראָפט פלעגט דורכאויס אזוי פאנטאזירען שטעהענדיג ביי דער אר־בייט און ער פלעגט זיינע פאנטאזיעס איבערגעבען צו זיינע חברים. סיירוס הארדינג האָט שטענדיג געהערט פענקראָפט'ס געשפּרעכען און ער האָט גע־שמייכעלט. ער האָט איהם געלאָזט האָפען און וואַרטען זאָגאר אויף אונמעגליכע זאכען און ער האָט איהם קיינמאָל ניט ענטמוטהיגט. אמונה און בטחון, האָט דער אינזשיניר געוואוסט, זיינען צוויי פאקטאָרען, וואָס גיבען דעם מענשען מוטה, ענערגיע און חשק צו ארבייטען און צו שאפען און ער האָט דיעזע געפיהלען פון דעם מאטראָז און פון זיינע אנדערע חברים ניט געוואָלט אוועקנעהמען, ווייל ווען ניט דיא אמונה און דאָס צוטרויען וואָס זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען אין איהם געהאַט, וואָלטען זיי קיין אונטערנעהמונג ניט דורכגעפיהרט מיט ערפאָלג.

הערבערט האָט זיך זעהר גוט אויסגעצייכענט אין דער ארבייט. ער האָט גוט פערשטאנען וויא צו מהאָן א זאך און איז געוועזן ארבייטם פלייסיג און סיירוס הארדינג האָט איהם געשענקט אלע מאָל מעהר און מעהר אויפמערק־זאמקייט. דער יונגער אינגעל האָט שטארק געליעבט דעם אינזשיניר און זיי זיינען געוועזן, זאָ צו זאָגען, צוויי בוזים־פריינד.

גידעאָן ספּילעט האָט געטהאָן איינפאכע ארבייט און ער האָט אלעס גע־מאכט אויף'ן בעסטען ארט. דער מאטראָז פלעגט אָפטמאָל בעמערקען מיט שפּאַס, אז ספּילעט איז א פערדאָרבענער טאלאנט און אנשטאָט צו זיין א זשור־נאליסט אָדער א רעפּאָרטער, האָט ער בעסער געקענט זיין א ליים־מישער אָדער א ציעגעל־טרעגער.

אין דער זעלבער צייט האָבען זיך דיא בעזיצער פון אינזעל אביסעל אָבגעגעבען מיט מאכען דעם שטריק־לייטער און דעם 28טען מאי איז עס פערטיג געוואָרען. עס זיינען אייגענטליך געווען צוויי לייטערס, איינער איז געווען פיערציג פוס לאנג און האָט דערגרייכט ביז א טהייל פון דעם פעלזען־בארג, וואו א שטיק שטיין איז ארויס פון דער וואנד אזוי וויא א פלאטפאָרם, און דער צווייטער האָט זיך געצויגען פון פלאטפאָרם ביז'ן טהיר פון דער גראניט הויז. דיא לייטערס זיינען אזוי געמאכט געוואָרען, אז מען האָט זיי צו יעדער צייט געקענט ארויפציהען אין דער הויך. פענקראָפט, וועלכער איז אלס מאטראָז געווען געלערענט ארויפצוקריכען אויף הויכע מאסטען, האָט זיינע קאמעראדען געגעבען לעקציאָנען וויא אזוי צו קלעטערען אויף'ן לייטער. דעם הונד טאפ האָט ער אויך געמאכט פאר זיינעם א שילער און ער האָט איהם אויך געלערענט וויא אזוי ארויפצוקומען אין דער הויך אין זייער וואָהנונג דורך'ן לייטער. טאפ האָט דיא לעהרע גיך איבערגענומען און דער מאטראָז איז העכסט שטאָלץ געווען מיט זיין פיער־פיסיגען שילער.

עס איז נויטיג צו דערמאָהנען, אז וועהרענד דיא ארבייט פון בויען דיא הויז איז אָנגעגאנגען, האָבען דיא קאָלאָניסטען אוועקגעגעבען אביסעל צייט אויף יאגד, אום אָנצוגרייטען א זאפאס פלייש אויף ווינטער. אלע טאָג פלעגען דער רעפּאָרטער און הערבערט ארויסגעהן אין "דזשאקאמאר וואלד" צו פאנגען טהיערע אָדער פויגלען און זיי זיינען כמעט קיינמאָל ניט געקומען מיט ליידיגען. אויסערדעם האָט איינמאָל הערבערט ענטדעקט א שטיקעל לאַנקע אויף וועלכע עס האָבען געוואקסען פערשיעדענע שמעקענדיגע פלאנצונגען און גרינסען, וועלכע ווערען בענוצט אלס מעדיצין צו פערשיערענע קראנקהייטען. קראָליקעס האָבען זעהר ליעב יענע פלאנצונגען און ווען זיי זיינען פערטיעפט אין פרעסען זייערע בעליעבטע מאכלים, קען מען זיי לייכט טויטען אָדער פאנגען. הערבערט און ספּילעט האָבען יענע פלאנצונגען אָנגעריסען און מיטגעבראכט אהיים.

— צו וואָס האָט איהר עס געבראכט? — האָט פענקראָפט געפרעגט — וואָס פאר א נוצען קענען מיר דערפון האָבען?

— דאָס איז מעדיצין — האָט הערבערט געענטפערט — דאָ זיינען אזעלכע גרינסען וואָס העלפען צו רהומאטיזם, צו פיבער, צו הארץ־קראנקהייט און צו אנדערע חלאת'ן.

— מיר דארפען ניט קראנק זיין און מיר דארפען קיין מעדיצין! — האָט דער מאטראָז האלב בייז אויסגעשריען — זאָלאנג מיר האָבען דאָ קיין דאָקטאָר מוזען מיר אלע זיין געזונד.

הערבערט האָט דיא גראָזען איבערגעקוקט און ער האָט צווישען זיי געפונען א מין וואקסונג, וואָס איז אין נאָרד אמעריקא בעוואוסט אונטער דעם

נאָמען "אַסוועגאַ טהעע", פון וועלכעס מען קען מאכען אַן אויסגעצייכענטען מין געטראנק. פענקראָפט איז דערמיט צופריעדען געוועזען. וואָס אַנבעלאַנגט צו עסען און טרינקען איז ביים מאטראָז קיין זאַך ניט געוועזען איבעריג.

הערבערט און ספילעט האָבען געוואוסט, אז דאָרט וויאו יענע מינים פלאַנצונגען וואקסען דארפען זיך ערגיץ אויפהאַלטען קראָליקעס. זיי זיינען אויף'ן אנדערען טאָג אוועק אין דיא זעלבע געגענד און הערבערט האָט פון וויטענס דערזעהן א פלאַץ, וואו דיא ערד איז געלעכערט אזוי וויא א זיפּ.

— אָט דאָרט זיינען דיא נאָרעס פון קראָליקעס! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— יא — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — מיר שיינט אויך אזוי.

— אָבער זיינען דאָרט דיעזע טהיערע פאראן? — האָט הערבערט געפרעגט.

דיא פראגע איז באַלד ריכטיג פערענטפערט געוואָרען, ווייל הונדערטע קליינע טהיערע, עהנליך צו קראָליקעס זיינען ארויסגעלאָפען פון דיא לעכער און זיינען זיך פונאנדערגעלאָפען אין אַלע זייטען אזוי שנעל, אז טאָפּ, וואָס איז דאָרט אויך געוועזען, האָט זיי ניט געקענט אַניאָגען. דיא יעגערס און דער הונד האָבען זיך אומזיסט בעמיהט און עס איז זיי ניט געלונגען צו פאנגען זאָגאר איינעם פון זיי.

אָבער דער רעפּאָרטער האָט ניט געוואָלט אויפגעבען דיא יאגד און ער האָט בעשלאָסען ניט צו פערלאָזען דיא געגענד ביז ער וועט האָבען געפאנגען וועניגסטענס א האלבען דוצענד פון דיא פיער-פיסיגע חיה'לעך. ער האָט געוואָלט צוערשט מאכען פון זיי א מאָהלצייט און דאן פאנגען נאָך לעבעדיגע און זיי האָדעווען אין הויז. דאָס וואָלט ניט שווער געוועזען דורכצופיהרען, ווען זיי זאָלען האָבען אייניגע נעצען און אוועקשטעלען עס ביי דיא נאָרעס. אָבער זיי האָבען עס ניט געהאט און זיי האָבען דאָרט ניט געפונען פון וואָס צו מאַכען עס. זיי האָבען דארום פאָרלויפיג מיט שטעקלעך געטאַפּט אין דיא לעכער, פיליכט וועלען זיי ערגיץ געפינען א קראָליק אָדער מעהר.

ענדליך, נאָך א האלבע שטונדע ארבייט, האָבען דיא יעגער ארויסגעצויגען פיער חיה'לעך פון דיא לעכער. זיי זיינען געוועזען עהנליך צו זייערע אייראָפּעאישע ברידער קראָליקעס. זיי זיינען געוועזען פון דעם גאַטונג וואָס מען רופט געוועהנליך אמעריקאַן רעביטס (אמעריקאנישע קראָליקעס).

דיעזען געפאנג האָבען ספילעט און הערבערט געבראכט אין גראניט-הויז און זיי האָבען פון דיא פלייש געמאכט אַן אבענדס מאָהלצייט. שפּעטער האָבען דיא שכנים פון גראניט-הויז אַלע מאָל געפאנגען דיעזע קליינע פיער-פיסיגע בּרואים און זיי האָבען זיך געזעטיגט מיט זייער פלייש.

דעם 31טען מאי איז דיא גאַנצע אַרבייט אין גראניט-הויז געוועזען פערטיג.

אלע ווענד, וואס האבען אבגעטהיילט איין צימער פון צווייטען זיינען געוועזן אויסגעמויערט. אן אויוועז מיט א קוימען וואס האט זיך ארויסגעצויגען דורך א לאך אין וואנד צום זייט פון ים, איז געשטאנען אין קיך און דיא געביידע איז געוועזן פאלשטענדיג פערטיג. זיי האבען דארט געהאט אלעס וואס א וואהנונג דארף האבען און עס האט זיי בלויז געפעהלט שטוב־כלים, וויא בענק, טישען, בעטען און דאס גלייכען. אבער דאס האבען דיא בעזיצער פון הויז אבגעלייגט אויף שפעטער.

אבער א גרעסערע און פיעל וויכטיגערע פראגע איז געוועזן פאר'ן הויפט ארכיטעקט פון דער געביידע — פאר קאפיטאן הארדינג צו פערענטפערען. מיט א וואהנונג, מיט אן אויוועז, מיט מאגאזינען אבצולייגען עסענווארג האט ער זיך און זיינע קאמעראדען פערזארגט. וואס צו עסען וועט וואהרשיינ־ליך אויך ניט פעהלען; אבער צו דעם אלעמען מוז מען האבען וואסער, א זאך אהן וועלכע מען קען ניט אויסקומען, און דאס גראדע האבען זיי ניט געהאט. דאס טראגען פרישעס וואסער פון לייק איז א צו שווערע ארבייט. דאס וואלט זיי געקאסט צופיעל מיה און צייט. אויסערדעם האט דאך הארדינג געפלאנט צו פערמאכען אין גאנצען דעם אריינגאנג צום גראניט־טונעל און מען וואלט דיא וואסער געדארפט טראגען איבער דיא "פראספעקט האיטס" און ארויפ־שלעפען אין גראניט־הויז מיט א שטריק אדער ארויפטראגען דורך דיא לייטערס, און דאס וואלט געוועזן נאך פיעל שווערער און לאנגזאמער.

אבער אונזער פעהיגער און בעגאבטער ארכיטעקט האט דיא וואסער פראגע אויך שנעל פערענטפערט. ער האט מיטגענומען זיינע קאמעראדען און זיי האבען פון "לייק גרענט" אויסגעהאקט א שמאלע רינע דורך דיא לענג פון הייהל ביז'ן ברונים און דורך דארט האט זיך אונאויפהעריך געצויגען א שמאלער שטראם פרישעס וואסער. דאן האבען זיי דיא עפענונג פון הייהל פערלייגט מיט שטיינער און צווייגען פון בוימער און מען האט ניט געקענט בעמערקען אז דארט ציהט זיך גאר א הייהל און אז דארט ווייט ארויף איז פאראן א הויז, אדער בעסער געזאגט: א גאנצער פאלאסט. זאגאר א ציוויליזירטער און קלוגער מענש וואלט עס אויך ניט פערשטאנען.

הארדינג האט זיך נאך אומגעטראגען מיט אן אידעע צו פאבריצירען גלאז פאר דיא פענסטער פון דער גראניט־הויז. אבער פארלויפיג האבען זיי געמאכט לאדענס מיט וועלכע מען זאל דיא טהיר און פענסטער קענען פערשטעלען אין צייט פון רעגען אדער א שטארקען ווינד.

גידעאן ספילעט האט ארום דיא פענסטער פערפלאנצט אלערליי גראזען און וואקסונגען. דאס האט דער געביידע צוגעגעבען פיעל שעהנהייט און עס איז געוועזן צויבערהאפט ארויסצוקוקען דורך דיא מיט גרינס ארומגערינגעלטע

פענסטער, דורך וועלכע עס האָט זיך געזעהן דער בלויער הימעל איבער א ווייטען האָריזאָנט פון אויבען, און דער ברויזענדער ים פון אונטען.

קוקענדיג ארוים פון דיא פענסטער האָבען דיא שכנים פון גראניט־הויז זיך פאָרגעשטעלט, אז זיי וואָהנען אין א רייכען פּאַלאסט אָדער גרויסאַרטיגען האָטעל אין א גרויסע האפען שטאָדט ביים ברעג פון מעער.

20טעם קאפּיטעל.

דער רעגען סעזאָן. — דיא קליידער פראגע. — יאגד אויף זעע־הינד. — ליכט פאַבריקאַציאָן. — אויסבעסערונגען אין גראניט־הויז. — צוויי בריקען. — א טהייערע געפינס. — דיא קאָרן פעלד.

מיט דעם אָנפאנג פון מאָנאט יוני, וואָס איז אין יענע געגענד גלייך צום מאָנאט דעצעמבער אין נאָרדליכען האלב־קוגעל פון דער ערד, איז אויף'ן לינקאָלן אינזעל אָנגעקומען דער ווינטער סיזאָן. עס האָט זיך אָנגעפאנגען מיט שלאגס רעגענס און שטורם־ווינדען, וואָס האָבען נאָכגעפאָלגט איינע דיא אנ־דערע אָהן אויפהער. דיא איינוואָהנער פון גראניט־הויז האָבען ערשט מעהר פערשטאנען וויא צו שעצען זייער נייע וואָהנונג, וועלכע האָט זיי בעשיצט פון רעגען און קעלט און זייער לעבען איז דאָרט געווען זיכער. אין דיא "טשימנים" וואָלטען זיי זעהר פיעל געליטען אין דיא שלעכטע ווינטערען. זיי וואָלטען דאָרט ניט געווען אזוי געשיצט וויא אין דער גראניט־הויז און מעגליך אז זיי וואָלטען דורך דיזער צייט שוין ניט איין פערפליייצונג געהאט.

דורך'ן פערלויף פון גאנצען מאָנאט יוני זיינען דיא בעזיצער פון אינזעל געווען בעשעפטיגט מיט צוגרייטען אלעס נויטיגעס פאר דיא פאָלגענדע קאַלטע מאָנאטען. זיי האָבען אָנגעטראָגען גענוג האָלץ אויף הייצען, זיי זיינען טאָג־טעגליך געגאנגען אויף יאגד און געבראכט פויגלען און טהיערע, וועלכע פּענק־ראָפט, וואָס האָט געדיענט אלס פּראָוויאנט מאַסטער, האָט אויסגעטריקענט און אוועקגעלייגט אין א ספּעציעלען מאַגאזין. זיי האָבען פיעלע קראַליקעס און אנדערע טהיערע געפאנגען אין נעצען וואָס פּענקראָפט האָט געמאכט און פיעלע אנדערע פויגלען און טהיערע האָבען זיי דערשלאָגען מיט זייערע פייל און בויגענס אָדער שפּיזען. דיא לייטע זיינען געווען זיכער אז זיי וועלען שוין האָבען גענוג לעבענס־מיטעל אויף א גאנץ ווינטער. אָצינד, אז זיי זיינען שוין געווען פערזאָרגט מיט אלעס, איז געקומען דיא קליידער פראגע.

דיא קאָלאָניסטען האָבען בלויז געהאט דיא קליידער וועלכע זיי האָבען אויף זיך געטראָגען און וועלכע זיינען שוין געווען היבש אָבגעטראָגען, אָב־

וואָהל זיי זיינען געווען העכסט פאָרזיכטיג מיט זיי און געהיט אז זיי זאָלען ניט צוריסען ווערען. עס איז אלזאָ געקומען דיא צייט צו בעשפּרעכען דיא פראגע : וואָס וועט זיין ווען זייערע איינציגע קליידער וועלען צוריסען ווערען ? אויסערדעם האָבען זיי מורא געהאט פאר א שווערען ווינטער, ווען זיי וועלען פיעל ליידען ווען זייערע בגדים וועלען זיי ניט שיצען פון קעלט.

ווען דיא קליידער פראגע איז אויפגעהויבען געוואָרען, האָט סיירוס הארדינג ניט געהאט וואָס צו זאָגען. אין דיעזען פאַל האָט ער פאָרלויפיג מיט זיין חכמה און קענטעניס גאָר ניט געקענט אויפטהאָן. ער האָט קיינע אויסזיכטען געהאט צו קענען פאבריצירען קליידער און ער האָט זיינע קאמעראדען אָפען געזאָגט, אז מען וועט דיעזען ווינטער מוזען אויסקומען מיט דיא קליידער וואָס זיי האָבען און ווען עס וועט קומען דער ווארימער סיזאָן וועלען זיי רעגעלמעסיג געהן אויף יאגד און פאנגען אזעלכע טהיערע וואָס האָבען וואָלענע האָר, פון וועלכע מען וועט קענען פאבריצירען קליידער. וויא אזוי ? דאָס וועט ער דורך דער צייט בעטראכטען.

— עס איז אָהן אלעמען קיין גרויסע געפאהר — האָט פענקראָפט געזאָגט — מיר וועלען פאָרלויפיג אין אונזערע בגדים, וואָס מיר האָבען, אויך ניט דערפראָרען ווערען. האָלץ צום הייצען האָבען מיר גענוג, וועלען מיר קענען איבערזיצען דיא גרויסע פרעסט אין אונזער גראניט־הויז.

— אויסערדעם — האָט גידעאָן ספּילעט צוגעגעבען — וועלען מיר דאָ קיין זעהר שטארקען ווינטער ניט האָבען. מיר געפינען זיך אונטער דעם פינף און דרייסיגסטען פאראלעל און דער וועטער דארף דאָ זיין אומגעפעהר אויף אזא מאָס אזוי וויא אין שפּאניען. ניט וואהר, הערר סיירוס ?

— יאָ, דאָס איז ריכטיג — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — אָבער אין שפּאניען טרעפען אמאָל אויך זעהר שווערע ווינטערען. עס פעהלען דאָרט ניט קיין שנעען און קיין ברענענדיגע פרעסט און עס איז אָפטמאָל שווער אריבערצוטראָגען א שפּאנישען ווינטער, אָבער מיר האָבען ניט צו ערווארטען קיין אויסערגעוועהנליכע קעלטען און איך האָף אז דיא טעמפּעראטור וועט דאָ זיין פיעל מילדער.

— ווארום ? — האָט הערבערט געפרעגט.

— ווייל דאָ איז אָן אינזעל, ווייל מיר זיינען ארומגערינגעלט פון ים אין אלע זייטען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— נו, איז וואָס ? — האָט הערבערט ווייטער געפרעגט — מיר דאכט, אז דורך'ן אָפענעם ים קען נאָך דיא קעלט גיכער קומען.

— דוא האָסט א טעות, מיין יונגע — האָט הארדינג געזאָגט — דער מעער איז אנערקענט אלס א רעזערוואואר, אין וועלכען דיא זומערדיגע ווארימקייט

איז בעהאלטען דורך דעם ווינטער סיזאָן. ארום מעער איז דארום ווינטער ווארימער, דאנקענדיגן ווידערער זומער איז דאָרט קיהלער.

— דאָס וועלען מיר שוין שפּעטער זעהן — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — איך וויל ניט פערברייינגען די צייט מיט דיסקוטירען דיעזע פראגע, ווייל איך דענק אז מיר האָבען א וויכטיגערע זאך צו בעשפּרעכען. איך זעה אז דיא טעג ווערען קירצער און דיא אבענדען לענגער, פיליכט וואָלטען מיר בעסער געגרעדט וועגען בעלייכטונג פאר דיא אבענדען?

— ניט קיין שווערע פראגע — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — דאָס איז א פראגע וואָס קען גאנץ לייכט פערענטפערט ווערען.

— פערענטפערט ווערען מיט'ן מויל אָדער טאקי אין טהאט?

— טאקי אין טהאט.

— ווען וועלען מיר עס אָנפאנגען?

— מאָרגען, מיט א יאגד אויף סיעלס (זעע־הינד).

— וואָס זשע וועלען מיר מאכען פון דיא סיעלס?

— ליכט. איינפאכע ליכט.

דער אינזשיניר האָט עס געמיינט גאנץ ערנסט, און דאָס איז ווירקליך געוועזען ניט קיין שווערע זאך דורכצופיהרען. זאָבאלד ער האָט געהאט שוועבעל־זויערס און קאלך און פעטס האָט מען געקענט ארויסקריגען פון דיא זעע־הינד, האָט ער לייכט געקענט פאבריצירען ליכט.

עס איז דאמאָלס געוועזען דער פיערטער יוני, א קריסטליכער פייערטאָג. און דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען בעשלאָסען צו רוהען יענעם טאָג. אלע ארבייט וואָס זיי האָבען געהאט צו טהאָן זיינען דארום אָבגעלייגט געוואָרען און זיי האָבען יענעם טאָג פערבראכט אין לויבען און דאנקען גאָט דערפאר וואָס ער האָט זיי געגרעטעט פון אזוי פיעל געפאהרען און וואָס ער האָט זיי געהאָלפען צו עווערבען א זיכערע היים אויף'ן פערוואָרפענעם, וויסטען אינזעל. זיי האָבען ניט פערלאנגט און ניט געבעטען קיין זאך אויף דיא צוקונפט און זיי האָבען געדאנקט דעם וועלט־בעשעפער פאר דיא פערגאנגענהייט.

אויף מאָרגען, דעם פינפטען יוני, זיינען דיא קאָלאָניסטען אוועק צום "רעטונגס אינזעל". זיי האָבען ריכטיג געטראָפען דיא צייט ווען דאָס וואסער פון קאנאל, וואָס האָט אָבגעשיידט דעם לינקאָלן אינזעל פון יענעם קליינעם אינזעל, איז אָבגעפאלען און זיי זיינען דעם קאנאל לייכט אריבערגעגאנגען. הארדינג האָט דאן פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען שפּעטער בויען א שיפעל אין וועלכע זיי זאָלען קענען אריבערפאָהרען דעם קאנאל צו יעדער צייט. אלע זיינען מיט דיעזען פאָרשלאג איינשטימיג געוועזען. פאָרלויפיג האָבען זיי אָנגעפיהרט א יאגד אויף דיא סיעלס וואָס זיי האָבען דאָרט געטראָפען און זיי האָבען מיט זייערע שפּיזען געטויטעט זעקס פון דיעזע טהיערע. נעב און פּענקראָפט האָבען

פון זיי אַראָבגעצויגען דיא פעל און ארויסגענומען דיא פעטס און זיי האָבען עס אוועקגעטראָגען אהיים אין גראניט־הויז. דיא פעל האָבען זיי אוועקגעלייגט צו פאבריצירען דערפון ווען עס איז שיך, און דעם חלב האָט דער אינזשיניר שוין אָנגעהויבען געברויכען צו דיא ליכט פאבריקאציאָן.

זיי האָבען געהאט ביי א דריי הונדערט פונט פעטס און דער אינזשיניר האָט בעשלאָסען צו פערברויכען עס אלעם אויף ליכט.

סיירוס הארדינג האָט דעם חלב צושמאָלצען און עס געלייטערט דורך דיא כעמישע שטאָפען וואָס ער האָט געהאט. ער האָט פון דיא פעטס ארויסגעצויגען דיא ניטרא־גליצערין און אנדערע כעמישע שטאָפען און עס איז פערבליבען ריינער חלב, וואָס ווערט געברויכט צו פאבריצירען ליכט. ער האָט דאן אויסגע־זוכט גראָזען וואָס קענען דיענען אלס קנייטלעך און ער האָט מיט דיא הענד ארום דעם ארומגעקנאָטען האלב פערקיהלטען חלב און עס זיינען ארויסגעקור־מען ליכט, עהנליך אין קאָליר צו דיא סטעארינאַווע ליכט וואָס ווערען גע־ברויכט איבעראל, אָבער זייער פאָרמע איז ניט געווען עכט רונד און גלייך. זעלבסטפערשטענדליך, אז מיט דיא הענד קען מען א זאך ניט אויסמאכען אזוי פינקטליך אזוי וויא אין א ספעציעלען פאָרעם. האָבענדיג דיא ליכט פער־טיג, האָט נאָך סיירוס הארדינג דערצו געמאכט א פאָר קנויטעל־שנייצער און זיי זיינען שוין געווען בעזאָרגט מיט בעלייכטונג פאר דיא לאנגע ווינטער אבענ־דען.

אין פערלויף פון גאנצען מאָנאט יוני האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל קיינע אויסבעסערונגען געמאכט אין זייער וואָהנונג, ווייל זיי זיינען געווען בעשעפטיגט מיט אויסבעסערען דיא ווערק־צייג וואָס זיי האָבען געהאט און מיט מאכען נייע אינסטרומענטען. זיי האָבען אין זייער קוזניע געמאכט פער־שיעדענע אייזערנע און שטאָהלענע זאכען, צווישען זיי אויך א שער צו שערען דיא האָר פון זייערע קעפּ און גאָל־מעסערס צו גאָלען דיא בערד.

זיי האָבען אויך געמאכט א זעג. אָבער צו מאכען דיעזען אינסטרומענט איז זיי אָנגעקומען זעהר שווער און עס איז ניט ארויסגעקומען עכט גוט וויא עס דארף זיין, דאָך האָט מען עס אין א נויט געקענט געברויכען, אלץ בעסער וויא גאָר ניט.

ווען זיי האָבען אלע געצייג געהאט פערטיג, האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען גענומען צו א נייע פּראָפעסיאָן. זיי זיינען, נעמליך, געוואָרען סטאָליארעס. זיי האָבען געמאכט הילצערנע ווענטלעך און אבצאמונגען אין זייער הויז, פאָ־ליצעס פאר קיך געשיר, טישען, בענק און בעטען. דיא בעט־געוואנד זייערע איז בעשטאנען פון ווייכע גראָז, אויף בעסערע האָבען זיי זיך נאָך ניט געקענט ארויפארבייטען.

צו ענדע האָבען זיי געבויט צוויי בריקען אויף אריבערצוגעהן א שמאָלען

וואסער־שטראָם. דיא בריקען זיינען אפילו געמאכט געוואָרען פון גאנצע בוימער, פון וועלכע זיי האָבען בלויז ארומגעהאקט דיא צווייגען, דאָך האָט דיעזע אר־בייט ביי זיי געדויערט איינינע טעג. נעב און פענקראָפט זיינען דורך א בריק אריבערגעגאנגען און זיי האָבען געפונען א גרויסע פעלד פון אוסטריצעס (אֵי־סטערס) און זיי האָבען אהיים געבראכט א פאָר טויזענד שטיק. דיעזע קליינע ווייך־טהיערע זיינען געווען פון א גוטען גאטונג, זעהר געשמאק און נאהרהאפט. דיא שכנים פון גראניט הויז האָבען זיי אלע טאָג צו ביסלעך געגעסען מיט גרויס אפעטיט.

דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל האָבען געקענט זיין זיכער מיט זייער עקזיסטענץ, וויל אָבוואָהל זיי האָבען בלויז א קליינעם טהייל פון אינזעל אויסגעפאָרשט, דאָך האָבען זיי שוין אלעם נויטיגע געהאט און עס האָט זיי כמעט קיין זאך ניט געפעהלט, היינט ווער קען וויסען וואָס פאר א טהייערע אוצרות עס געפינען זיך נאָך אין דיא וויטערע געגענדען? ווער קען וויסען וואָס עס טהוט זיך אין דיא פעלדער און וועלדער, וועלכע זיי האָבען נאָך ניט בעזוכט?

איין זאך, און א וויכטיגע זאך האָט דיא פינף איינוואָהנער פון אינזעל געפעהלט. זיי האָבען געהאט גענוג פלייש, גרינס, אָסוועגאָ טהעע און זאָגאר צוקער האָט זיי אויך ניט געפעהלט. דיעזען פּראָדוקט האָבען זיי ארויסגעצויגען פון א צוקער־בוים, א זאָרט אהאָרן־בוים, אָדער מייפּל־טרי אין ענגליש, וואָס זיי האָבען אויף׳ן אינזעל ענטדעקט זעהר פיעל. זיי האָבען אויך ניט געפיהלט קיין מאנגעל אין זאלץ, וואָס איז אזוי נויטווענדיג צו יעדע שפייז; אָבער גע־פעהלט האָט זיי כמעט דער עיקר לעבענס־מיטעל — ברויט.

דיא לייטע וואָלטען געקענט האָפען, אז מיט דער צייט וועלען זיי פיללייכט אין דיא וועלדער געפינען ברויט־פרוכט בוימער — בוימער אויף וועלכע עס וואקסען גרויסע ניס, וואָס זיינען אָנגעפילט מיט אזא מעהל, פון וועלכע מען קען באקען ברויט. אָבער ביז יענער צייט האָבען זיי נאָך אזא בוים אויף לינקאָלן אינזעל ניט בעגעגענט, און ווער וויים, אויב יענע בוימער וואקסען דאָרט! דעם ברויט־מאנגעל האָבען דיא קאָלאָניסטען אָפט גוט געפיהלט, אָבוואָהל זיי האָבען געהאט אנדערע זאכען צו עסען און זיי האָבען קיין הונגער געליטען. קאפּיטאן הארדינג׳ס וויסענשאפט און זיין פעהיגקייט צו אלעם האָבען דאָ אויך ניט געקענט העלפען. פון זאמד אָדער פון שטיינער האָט ער קיין ברויט ניט געקענט מאכען.

אָבער אן אונערוואַרטעטער צופאל איז זיי צו הילף געקומען און זיי האָבען געקענט האָפען צו האָבען מיט דער צייט ברויט אויך.

איין טאָג האָט שטארק געדעגענט און דיא פינף פּעראייניגטע קאָמפּאניאָנען זיינען אלע געזעסען אין גרויסען זאל פון זייער וואָהנונג. הערבערט האָט צו־

פעליג עפעס דערטאפט אונטער'ן אונטער־שלאג פון זיין ראק און ער האָט אויסגעשריען :

— זעהט, קאפיטאן, איך האָב געפונען א קאָרן קערענדעל !

הערבערט האָט ווירקליך ארויסגענומען א קערענדעל פון קאָרן און ער האָט עס געציינט דעם אינזשיניר. ער האָט דערביי ערקלערט, אז נאָך זייענדיג אין ריטשמאָנד האָט ער געהאָדעוועט טויבען, וואָס פענקראָפט האָט איהם געשענקט א מתנה. ער האָט זיי געפיטערט מיט קאָרן און א קערענדעל האָט זיך וואהרשיינליך ביי איהם אין טאש פערוואלגערט און איז דורך א לעכעל ארונטערגעפאלען אונטען.

— א קערענדעל פון קאָרן ? — האָט דער אינזשיניר איבערגעפרעגט.

— יא — האָט הערבערט געענטפערט — אָבער טאקי בלויז איין קערענדעל, ניט מעהר.

— נו, מיין יונגע — האָט פענקראָפט געזאָגט מיט א געלעכטער — עס געהט אונז פראכטפאָל גוט, עס קען גאָר בעסער ניט זיין ! וואָס קענען מיר מאכען פון איין קערענדעל ?

— מיר וועלען דערפון מאכען ברויט ! — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט גאנץ ערנסט.

— יא — האָט פענקראָפט זיך אָבגערופען מיט א סארקאסטישען טאָן — מיר וועלען דערפון האָבען אי ברויט, אי קוכען, אי טאָרט, מיר וועלען אזש צופלאצט ווערען עסענדיג.

הערבערט האָט אויך הארדינג'ס ווערטער ניט גענומען ערנסט און ער האָט דעם קערענדעל געוואָלט אוועקוואַרפען, אָבער הארדינג האָט עס צוגענומען פון זיין האנד, האָט עס בעטראכט פון אלע זייטען און ער האָט זיך אָבגערופען :

— פריינד פענקראָפט, ווייסט איהר וויפיעל זאנגען א קערענדעל קאָרן גיט ארויס, ווען מען פערזעעט עס ?

— איינעם, דענק איך — האָט דער מאטראָז געענטפערט.

— ניין, פענקראָפט, ניט איינעם, נור צעהן ! און ווייסט איהר וויפיעל קערנער עס זיינען דאָ אין א זאנג ?

— אויף מיין וואָרט, אז איך ווייס ניט. איך האָב עס קיינמאָל ניט געצעהלט.

— אומגעפעהר אכציג ! — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — אצינד רעכענט אויס : אז מיר וועלען דיעזען איינציגען קערענדעל פערזעען וועלען מיר פון איהם האָבען אומגעפעהר אכט הונדערט קערנער ; ווען מיר וועלען נאכהער דיא אכט הונדערט קערנער פערזעען, וועלען זיי אונז ארויסגעבען 640 טויזענד קערנער, און ווען מיר וועלען זיי אלע צום דריטען מאָל פערזעען, וועלען זיי

אונז ארויסגעבען 512 מיליאָנען קערנער; צום פיערטען מאָל וועלען אויף אונזער פעלד אויסוואקסען מעהר וויא פיער הונדערט טויזענד מיליאָן קערנער! פערשטעהט איהר, פריינדע, וואָס מען קען פון דיעזע קליינע און אונבעדייטענדע געפינס מאכען?

דיא אנדערע פיער פערזאָן האָבען צוגעהערט דעם אינזשיניר'ס חשבון און זיי האָבען א וואָרט ניט געזאָגט.

— יא, מיינע פריינדע — האָט הארדינג ווייטער געזאָגט — אָט אזוי איז עס. יעדע זאַך, יעדער געגענשטאנד מאכט פראָגרעס. דאָס איז א נאטור־געזעץ, אז יעדע זאַך אויף דער וועלט זאָל זיך פערמעהרען, און וואָס איז דיא פערמעהרונג פון קאָרן געגען אנדערע וואקסונגען? אייך וואונדערט פיַ־לייכט, וואָס איין קערענדעל קאָרן קען ארויסגעבען אכט הונדערט קערענדלעך, אָבער דאָס איז ניט פיעל אין פערגלייך מיט אנדערע וואקסונגען. נעהמט, צום ביישפיעל, מאָהן גיט ארויס צוויי און דרייסיג טויזענד קערנער פון איין קערענדעל, אָדער טאבאק גיט ארויס 360 טויזענד זאמען (זריעה קערנער) פון יעדעם קערענדעל וואָס מען פערזעעט. ווען דיא פיעלע אורזאכען וואָס פערניכטען דיא טאבאק־זאמען וואָלטען בעזייטיגט געוואָרען אויף עטליכע יאָהר, וואָלטען זיי זיך אזוי פיעל אָנגעקליבען, אז מען וואָלט מיט זיי געקענט פערזעען דיא גאנצע ערד.

אָבער דערמיט האָט זיך נאָך דעם אינזשיניר'ס לעקציאָן ניט געענדיגט. ער האָט זיך א ווײַלע אָבגערוהט און ער האָט פאָרטגעזעצט:

— איך האָב אייך, פריינד פענקראָפט, ערקלערט, אז פון דעם איינציגען קערענדעל וואָס הערבערט האָט געפונען קענען מיר פון דער פיערטער זריעה האָבען פיער הונדערט טויזענד מיליאָנען קערנער, ווייסט איהר וויפיעל בושעלס דאָס וועט אויסמאכען?

— ניין! — האָט דער מאטראָז געענטפערט — דאָס ווייס איך ניט; אָבער איין זאַך ווייס איך יא, אז איך בין א נאר און אן אונוויסענדער.

— רעכענענדיג צו הונדערט און דרייסיג טויזענד קערנער אין א בושעל (א בושעל איז 8 טעפּ) — האָט הארדינג געזאָגט — וועט עס אויסמאכען מעהר וויא דריי מיליאָן בושעלס.

— דריי מיליאָן בושעלס! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען מיט פערוואונדערונג.

— יא, מיין פריינד, דריי מיליאָן.

— אין פיער יאָהר!

— יא, אין פיער יאָהר — האָט הארדינג געענטפערט — אָבער איך רעכן אז מען קען עס מאכען אין צוויי יאָהר. לויט דעם קלימאט אויף דיעזען אינזעל, האָף איך, אז מען קען דאָ זעען און שניידען צוויי מאָל אין יאָהר.

דער מאטראָז האָט אויס גרויס איבערראשונג איינינע מאָל "הוראה!" אויסגעשריען און הארדינג האָט זיך געווענדעט צו הערבערט און געזאָגט:

— אזוי, הערבערט? דוא האָסט גאָר ניט געוואוסט וואָס פאר אן אוצר דוא האָסט ביי זיך. דוא און איהר אלע, מיינע פריינדע, זאָלט וויסען, אז אלעס וואָס איהר געפינט, מעג עס זיין וויא ווערטהלאָז אין אייערע אויגען, זאָלט איהר עס ניט אוועקווארפען. פון א קלייניגקייט קען אָפטמאָל בעשאפען ווערען א גאנץ גרויסע און וויכטיגע זאך. איך בעט אייך, אז איהר זאָלט עס אין זינען האָבען.

— געוויס, הערר קאפיטאן — האָט פענקראָפט זיך אָבגערופען — איך וועל קיין זאך ניט אוועקווארפען. וואָס נור איך וועל געפינען וועל איך אייך ברייננען. אויב איך וועל אמאָל געפינען דיא טאבאק־זאמען, וואָס גיבען ארויס אזוי פיעל קערנער פון איין קערנדעל, וועל איך עס אייך אויך ברייננען. אצינד, וואָס האָבען מיר צו טהאָן?

— אצינד דארפען מיר פערזעען דעם קערנדעל — האָט הערבערט גע־ענטפערט.

— יא — האָט גידעאָן ספילעט בעשטעטיגט — אָבער מיר מוזען זעהר פאָרזיכטיג זיין, ווייל אין דיעזען קערנדעל ליגט א גליק פאר אונזער צוקונפט.

— לאָמיר האָפען, אז עס וועט וואקסען און מיט דער צייט אונז ברייננען דיא מיליאָנען בושעלס קאָרן.

— עס וועט וואקסען — האָט הארדינג געזאָגט מיט א זיכערען טאָן — און מיר וועלען מיט דער צייט זיין פערזאָרגט מיט ברויט אויך. מיר קענען, פריינדע, ניט וויסען וואָס דער שיקזאל וועט מיט אונז מאכען, פיליייכט וועלען מיר דאָ מוזען פערבלייבען אונזער גאנצעס לעבען און מיר מוזען זעהען אז קיין לעבענס־מיטעל זאָל אונז ניט פעהלען צו דערציהען אונזער ביסעל יאָהרען.

עס איז דאמאָלס געוועזען דער 20טער יוני, א גינסטיגע צייט צו פערזעען דעם איינציגען קערנדעל. פריהער האָבען דיא קאָלאָניסטען געדענקט צו פער־זעען עס אין א טאָפּ מיט ערד, אָבער דער אינזשיניר האָט געראטהען, אז מען זאָל עס בעסער לאָזען געהן מיט דער נאטור און פערזעען עס איינפאך אין דער ערד אונטער'ן פרייען הימעל, און טאקי אין דעם זעלבען טאָג איז דיא ארבייט געמאכט געוואָרען.

עס איז געוואָרען א שעהנעס וועטער. דער רעגען האָט אויפגעהערט, דיא וואָלקענס וואָס האָבען בעדעקט דעם הימעל זיינען פונאנדערגעגאנגען און דיא זונן האָט געשיינט. קאפיטאן הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען ארויף אויף'ן פעלזען־בארג איבער זייער וואָהנונג. זיי האָבען דאָרט אויסגעזוכט א פאסענדען אָרט, וואו זיי האָבען אָנגעשאָטען ערד און ארומגעצאַמט און דער קערנדעל איז דאָרט פערזעעט געוואָרען.

דיא פון שיקזאל פערוואָרפענע פינף פערזאָן זיינען דאן רייכער געוואָרען. עס איז זיי, צו אלעס וואָס זיי האָבען ערוואָרבען אויף'ן וויסטען אינזעל, צו־געקומען א "קאָרן־פעלד".

21טעס קאפּיטעל.

דיא שטארקע פרעסט. — א פאָרשונגס־שפּאַציר אין א זומפּיגע געגענד. — דיא פוקסען. — א לעקציאָן איבער דיא צוקונפט פון שטילען מעער. — וועלטען ווערען פערלאָרען און וועלטען ווערען געבאָרען.

פון דאמאָלס אָן האָט פּענקראָפט ניט דורכגעלאָזט איין טאָג אָהן צו געהן בעזוכען דיא "קאָרן־פעלד". און וועה איז געווען צו דיא אינזעקטען און פליע־גען וואָס ער האָט דאָרט געטראָפען. ער האָט זיי ניט געשוינט און ער האָט צו זיי קיין מיטלייד בעוויזען.

צו ענדע פון מאָנאט יוני האָבען דיא רעגענס אויפגעהערט און דער וועטער איז געוואָרען פיעל קעלטער. דעם 29טען יוני וואָלט דאָרט א פאהרענהייט טערמאָמעטער געוויס געצייגט בלויז צוואנציג גראד איבער'ן נול. דיא קעלט איז פון טאָג צו טאָג שטארקער געוואָרען. דיא "מערסי" — דער טייך ביי דיא "טשימנים" האָט זיך אָנגעהויבען פערציהען מיט אייז און איבעראל האָט אָנ־געהויבען פרירען.

אָבוואָהל דיא בעוואָהנער פון גראניט הויז האָבען געהאט אָנגעגרייט האָלץ צום הייצען, דאָך האָבען זיי פון צייט צו צייט געבראכט נאָך האָלץ, אום זיי זאָלען זיין פערזיכערט אויף א גאנץ ווינטער, ביז דער וואסער־שטראָם דורך וועלכען זיי האָבען געפיהרט זייער הייץ־מאטעריאל איז אין גאנצען פערפראָרען געוואָרען און עס האָט שוין מעהר ניט געקענט דיענען אלס טראנספּאָרט מיטעל. אויסער האָלץ האָבען זיי אויך צוגעגרייט א היבשען זאפּאס פון קויהלען, וועל־כע זיי האָבען געבראכט פון נעבען דעם מאונט פרענקלין (פרענקלין בארג). דעם פיערטען יולי איז דער פראָסט געוועזן זעהר שטארק. דער איינציגער אויוון וואָס דיא שכנים פון הויז האָבען געהאט האָט ניט געוואָרעמט גענוג אין אלע צימערען און זיי האָבען געמאכט נאָך א פייער־פּלאץ אין עס־שטוב.

דעם פינפטען יולי האָבען דיא קאָלאָניסטען בעשלאָסען אויסצופאָרשען א טהייל פון אינזעל, וואו זיי זיינען נאָך ביז דאמאָלס ניט געווען. יענע געגענד איז געווען אומגעפעהר ניין מייל ווייט פון גראניט הויז. הארדינג האָט גע־האָפט, אז דאָרט וועלען זיי קענען מאכען א יאגד אויף פויגלען, ווייל דאָרט איז געווען א זומפּיגע געגענד און דער אינזשיניר האָט געוואוסט, אז פיעלע זאָרטען פויגלען האלטען זיך דאָרט אויף.

בעוואפענט מיט שפּיזען, שטעקענס און פייל און בויגענס האָבען אלע פינף קאָלאָניסטען מיט זייער הונד פערלאָזען זייער וואָהנונג גאנץ בעגינען, אום זיי זאָלען ביז נאכט קענען קומען צוריק אהיים. זיי האָבען געהאט אריבער־צוגעהן דיא "מערסי", וואָס איז שוין געווען בעדעקט מיט א דיקען אייז. סיירום הארדינג האָט בעשלאָסען, אז ווען עס וועט קומען ווארימעס וועטער זאָל זייער ערשטע ארבייט זיין צו בויען א בריק אויף יענעם פלאץ, אום זיי זאָלען צו יעדער צייט קענען קומען צו יענע זומפּיגע געגענד, וואוהין זיי זיינען ערשט געגאנגען.

ווען זיי זיינען אָבגעגאנגען אומגעפעהר א האלבע מייל, האָט זיך פון גע־דיכטען וואלד ארויסגעלאָזט א גאנצע מחנה פיער־פיסיגע טהיערע. טאָפּ האָט זיי וויא עס שיינט ארויסגעטריבען פון זייערע נאָרעס און זיי האָבען זיך גע־לאָזט לויפען אויף'ן פרייען פעלד.

— אָה, מיר שיינט אז דאָס זיינען פוקסען! — האָט הערבערט אויסגע־שריען.

דאָס זיינען ווירקליך געווען פוקסען, אָבער פון זעהר א גרויסען זאָרט. זיי האָבען ארויסגעגעבען קולות אזוי וויא דאָס בילען פון הינד. טאָפּ איז, וויא עס האָט אויסגעזעהן, שטארק איבעראשט געוואָרען דערהערענדיג דיא שטימען פון זיין משפחה. ער איז געבליבען שטעהן, האָט אָנגעשטעלט מויל און אויערען צו הערען דאָס בילען און דיא טהיערע האָבען דערווייל צייט געהאט צו אנטלויפען און פערשוואונדען ווערען.

דיא קלוגע פוקסען האָבען דעם אָרימען טאָפּ אָבגענארט. זיי האָבען איהם געמאכט צו גלויבען, אז זיי זיינען מיט איהם פון איין פאמיליע און ער איז געבליבען א נאר. הערבערט, וועלכער האָט אמאָל געלערענט נאטור־גע־שיכטע, האָט דיעזע פוקסען געגעבען זייער ריכטיגען נאָמען "ארקטיק פוקסען" (נאָרדליכע פוקסען). דיעזער זאָרט פוקסען לעבען אין טשילי, אויף דיא פאלק־לאנד אינזלען און אין אנדערע טהיילען פון אמעריקא וואָס ליגען צווישען דריי־סיגסטען און פיערציגסטען פאראלעל.

— זיינען דיעזע טהיערע גוט צום עסען? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— אייך ליגט נור אין זינען עסען! — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — און דיא וויסענשאפטליכע זייט פון דיעזע חיות קימערט אייך גאָר ניט!

— צו וואָס זאָל עס מיך קימערען? — האָט דער מאטראָז האלב פער־דריסליך געענטפערט — קענסט דוא לעבען מיט וויסענשאפט אומגעגעסען? ענטפער מיר אויף דאָס וואָס איך פרעג דיך: איז דיא פלייש פון דיעזע פוק־סען גוט צום עסען?

— ניין — האָט הערבערט געענטפערט — צום עסען טויגען זיי געוויס ניט. אָבער דיא זאָאָלאָגישע וויסענשאַפט (וויסענשאַפט איבער טהיערע) האָט נאָך ניט בעשטימט, אויב דיעזע פוקסען בעלאַנגען צו דיא הינד פאַמיליע אָדער צו אַן אנדער גאַטונג פון טהיערע.

פענקראָפט האָט הערבערט'ס לעצטע ווערטער גאָר ניט געוואָלט הערען. זאָבאַלד ער האָט ערפאַהרען אז עסען קען מען יענע פוקסען ניט, האָט ער אין זיי מעהר קיין אינטערעסע געהאַט.

דער אינזשיניר האָט זיך צוגעהערט צו זייער געשפּרעך און ער האָט גע־שמייכעלט. ער האָט וועגען דיעזע פוקסען גאָר עטוואָס אנדערש געטראַכט. סיירוס הארדינג האָט שטענדיג ליעב געהאַט אין זינען צו האָבען פאָראויס וואָס שפּעטער קען פּאַסירען. עס איז איהם דאַן ארויפגעקומען אויף'ן זינען, פיליכט וועלען זיי אמאָל געפינען היהנער אָדער אנדערע שטוב־עופות און זיי וועלען זיי וועלען האָדעווען, וועט מען דארפען זוכען מיטעל וויא אזוי דיא עופות זאָלען זיין געשיצט פון דיא פוקסען, וועלכע זיינען גרויסע היהנער־פרעסער.

דיא קאָלאָניסטען זיינען אוועק ווייטער. עס איז געווען אום אכט אוהר אין דער פריה. דער הימעל איז געווען קלאָהר, אָבער דער פראָסט איז געווען אונגעהייער גרויס, אָבוואָהל דיא לייטע האָבען עס ניט פיעל געפיהלט, ווייל זיי האָבען זיך גוט דערוואַרעמט געהענדיג. אויסערדעם איז דאַמאָלס קיין ווינד ניט געווען און דאָס האָט אָבגעשוואַכט דיא קעלט פון פראָסט. זיי האָבען ארום זיך געזעהן פערשיעדענע געגענדען פון לינקאָלן אינזעל. אין מאַנכע פלעצער האָבען זיך פאַר זייערע אויגען פאָרגעשטעלט פּראַכטפאָלע און גלענצענדע פּאַנאָראַמאַס. בערג האָבען געפינקעלט און געבלישצעט אונטער דיא שטראַהלען פון דער זונן. דער ים האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א מאַסע בעוועגענדע קריס־טאַל. ביי א פיער מייל ווייט האָט זיך געזעהן דער וואַלד, וועלכען זיי האָבען אמאָל א נאָמען געגעבען פאַר וועסט (ווייטע וועסט). דיא בוימער זיינען געווען בעדעקט מיט פראָסט און עס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א גרויסע מאַסע פון שנעע. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך געקענט פאָרשטעלען אז זיי געפינען זיך ערגיץ אין ווייטען נאָרדען אויף'ן וועג צום נאָרד־פּאָל. זיי זיינען אָבגעגאַנגען נאָך א שטיקעל וועג און זיי האָבען בעשלאָסען צו רוהען אביסעל און עסען פריהשטיק. זיי האָבען מיט זיך געהאַט געטריקענטע פליישׁ, וועלכע זיי האָבען געגעסען קאַלטע. זיי האָבען דאַן אויפגעלעגט א פייער פון צווייגען און טרו־קענע גראָז, ביי וועלכען זיי האָבען אויפגעקאָכט אָסוועגאָ טהעע און זיי האָבען עס געטרונקען.

ווערהענד זיי האָבען געגעסען, האָבען זיי ארומגעקוקט דיא געגענד ארום און ארום. יענער טהייל פון לינקאָלן אינזעל איז געווען אונפרוכטבאַר, פּונקט

דער קאָנטראסט פון דעם וועסטערן (מערב זייט) טהייל. דער רעפּאָרטער האָט דאן בעמערקט, אז ווען דער ים זאָל זיי געווען ארויסוואָרפען אויף דיעזען טהייל פון אינזעל, וואָלטען זיי קיינע אויסזיכטען געהאט פאר זייער עקזיסטענץ אין דיא צוקונפט.

— דאָס וואָלט קיינמאָל געקענט פאסירען — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — דער ים וואָלט אונז דאָ ניט ארויסגעוואָרפען, ווייל ער איז דאָ טיעף ביז'ן ברעג. קיין זאמד־ברעג, קיינע פעלזען זיינען דאָ ניטאָ און ווען א לער־בעדיגער מענש זאָל זאָגאר פערוואָרפען ווערען מיט'ן שטראָם צו דיעזען ברעג, וואָלט ער זיך אויך אויף קיין פאל ניט גערעטעט, ווייל דאָ איז קיין זאך ניטאָ אָן וואָס צו פערהאלטען זיך אָדער אָנצוכאפּען זיך. ביי דיעזען ברעג מוז מען ענטוועדער זינקען, אָדער צוריקגעטריבען ווערען פון שטראָם.

— קוקענדיג אויף דיא פערשיעדענארטיגקייטען פון דיא וועסט און אָסט טהיילען פון אונזער אינזעל — האָט ספּילעט בעמערקט — קען מען גאנץ לאָגיש דענקען, אז זיי בעלאנגען צו צוויי בעזאָנדערע קאָנטינענטען (וועלט־טהיילען). דיעזער וויסטער און אונפרוכטבארער טהייל שיינט צו זיין אזוי וויא א געגענד ארום דעם אייז־מעער, ווערהרענד יענער טהייל וואו מיר וואָהנען, וואָס איז אזוי רייך אין פערשיעדענע וואקסונגען, זעהט אויס אזוי וויא זיינע ברעגען וואָלטען געשוויינקט געוואָרען פון דיא ווארימע וואסערען פון מעקסיקאנער גאָלף (א מעער־בוזען; א טהייל פון ים, וואָס געהט אריין אין לאנד).

— איהר זיינט גערעכט, מיין טהייערער ספּילעט — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — עס קומט טאקי אויס זעהר זאָנדערבאר. דאכט זיך גאָר א קליינער אינזעל און וויא פערשיעדען זיינע טהיילען זיינען אין דער נאטור! מיר געפינען דאָ טהיערע פון פערשיעדענע געגענדען פון דער וועלט און אויך פלאנצונגען וואָס שטאמען פון אלערליי געגענדען. איך בין דארום שטארק געניינט צו גלויבען, אז דאָ איז אמאָל געווען א קאָנטינענט.

— א קאָנטינענט אין מיטען פון פאסיפיק? — האָט דער רעפּאָרטער פערוואונדערט געפרעגט.

— ווארום ניט? — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — ווארום זאָלען מיר ניט גלויבען, אז דיעזער אינזעל איז אמאָל געווען פעראייניגט מיט נאָך אינזלען און זיי האָבען געבילדעט א זעקסטען וועלט־טהייל, אקוראט אזוי וויא איירָאפּא, אזיען, אפריקא, אויסטראליען און אמעריקא? נאָך מיין מיינונג איז דיעזער אינזעל אן איבערבלייבונג פון א גרויסען וועלט־טהייל וואָס איז אמאָל פערפלייצט געוואָרען און דאריבער זיינען דאָ פערבליבען וואקסונגען און טהיערע פון פערשיעדענע געגענדען.

— אזוי? — האָט הערבערט זיך אָבגערופען — דענקט איהר, אז עס

איז אמאָל געווען נאָך א וועלט־טהייל, וועלכער איז פערפלייצט געוואָרען אזוי וויא דער וועלט־טהייל אטלאנטים? *)

— יא, מיין יונגע, אויב נור דער וועלט־טהייל אטלאנטים האָט ווירקליך עקזיסטירט.

— און דער לינקאָלן אינזעל איז א טהייל פון יענער אָבגעשווייגקטער שטיק וועלט? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— עס איז זעהר שטארק צו גלויבען — האָט הארד־ינג געענטפערט — דאָס איז דער בעסטער אנטוואָרט אויף דיא זאָנדערבארקייטען וואָס מיר זעהען דאָ.

— אויב אזוי — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען— קען דאָך אמאָל אין א שעהנעם פריהמאָרגען אונזער אינזעל אויך פערפלייצט ווערען.

— יא— האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דאָס קען אמאָל פאסירען. אָבער וועלט־טהיילען ווערען פערלאָרען און אנדערע ווערען געבאָרען. עס זיינען פאראן מיליארדען און מיליארדען קליינע ברואים׳לעך וואָס בויען נייע שטיקער לאנד, נייע וועלט־טהיילען.

— ווער זיינען דאָס דיעזע לאנד־בעשעפער, וואָס איהר זאָגט? — האָט דער מאטראָז געפרעגט.

— דיא פאָליפען — האָט הארדינג געענטפערט — דורך שטענדיגע ארבייט האָבען זיי געמאכט דעם אינזעל קלערמאָנט טאָנער און פיעלע אנדערע אינזלען אויף׳ן שטילען מעער. זיעבען און פיערציג מיליאָן פון דיעזע בעשעפע־ניסען האָבען דיא וואָג פון איין גראן, אָבער זיי זיינען פאראן אזוי פיעל, אז זיי קלייבען זיך צוזאמען אין בערג אויף מיילען און מיילען לאנג און ברייט. דיעזע קאראלען אָדער פאָליפען ווערען אָנגעזויגען מיט דיא געזאלצענע וואסער פון מעער און זיי ווערען פערהארטעוועט. זיי בלייבען ליגען איינע אויף דיא אנדערע אין אונגעהייער גרויסע מאסען און בילדען הארטע קאלך שטיינער אויף׳ן גרונד פון ים. אויף דיעזע שטיינער פאלען אלע מאָל נאָך פערהארטעווע־טע ברואים׳לעך; עס בילדען זיך שיכטען אויף שיכטען, ביז עס וואקסען אויס גאנצע בערג און זאָגאר גרויסע אינזלען. נאטירליך דויערט עס גאנץ לאנג, הונדערטע און הונדערטע יאָהרען; אָבער דיא ארבייט ווערט פון זיך אליין געמאכט. איך בין שטארק געניינט צו גלויבען, אז עס וועלען אוועקגעהן נאָך פיעלע יאָהר־הונדערטע און דער גאנצער פאסיפיק וועט פערוואנדעלט ווערען אין א טרוקענע שטיק לאנד, אויף וועלכע קומענדע דורות וועלען וואָהנען, און ווער קען וויסען וואָס פאר א ציוויליזירטע וועלט, וואָס פאר א מאָדערנע

*) אין זשול ווערן׳ס בוך "צוואנציג טויזענד מייל אונטער׳ן וואסער" געפינט זיך א גענויערע בעשרייבונג וועגען דעם וועלט־טהייל אטלאנטים, וואס זאָל האבען פערשלונגען צ־ווארען אונטער׳ן מעער.

וועלט עס וועט נאָך אמאָל אויסוואקסען אויף דעם פּלאַץ וואָס דער שטילער מעער פערנעהמט ערשט?

— עס וועט וואהרשיינליך נאָך נעהמען א לאנגע צייט ביז דאָס וועט געשעהן — האָט פענקראָפט געזאָגט.

— נאַטירליך — האָט האַרדינג געענטפערט — אָבער דיא נאַטור האָט צייט גענוג און זיא וועט עס ביסלעכווייז מאכען.

— אָבער צו וואָס דאַרף מען נאָך וועלט־טהיילען? וואָס פאר א נוצען וועלען זיי ברייגנען? — האָט הערבערט געפרעגט — וויא מיר שיינט, איז דיא יעצט עקזיסטירענדע וועלט גאַנץ גענוג און צופריעדענשטעלענד פאר דיא מענשהייט און איך גלויב ניט אז דיא נאַטור זאָל בעשאפען עטוואָס וואָס איז אונגוצבאַר.

— אונגוצבאַרעס, געוויס ניט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער דיא שפּעטערע צוקונפט וועט פאָדערען נייע וועלט־טהיילען, הויפּטזעכליך אין דיא טראָפּישע אָדער אין דיא וואַרימע געגענדען פון ערד־קוגעל, וואו עס געפינען זיך דיא קאָראַלען־אינזלען. לאָזט מיר עס אייך ערקלערען.

— ערקלערט, הערר קאַפּיטאַן — האָט הערבערט געזאָגט — מיר וועלען אייך צוהערען.

— דאָס איז מיין אידעע — האָט האַרדינג אָנגעפאַנגען — פילאָזאָפען זיינען אין אַלגעמיין מיט דער מיינונג, אז אונזער וועלט וועט אמאָל אונטערגעהן. בעסער געזאָגט: אז דיא יעצט עקזיסטירענדע ברואים און וואַקסונגען וועלען אין א געוויסע צייט אַרום אויסשטאַרבען צוליעב דיא גרויסע קעלט וואָס וועט קומען, עס הייסט אין קורצען: אז אַלעס וועט פון דער ערד אויספרירען. אָבער דיא פילאָזאָפען זיינען ניט איינשטימיג וועגען דיא אורזאכע וואָס וועט יענע אונערטרעגליכע קעלט ברייגגען. מאנכע דענקען, אז דיא זונן וועט זיך איינפּאַק אויסאַרבייטען און אין פיעלע, פיעלע יאָהרען אַרום וועט זיא ניט האָבען דיא מאַכט צו וואַרעמען אונזער וועלט; און אַנדערע זאָגען, אז דאָס וועט קומען דערפון וואָס דיא אונטערערדישע פייערען וועלען ביסלעכווייז אויס־געלאָשען ווערען. דיא אונטערערדישע פייערען גיבען אונז צו פיעל וואַרעמ־קייט און ווען זיי וועלען אויפהערען צו ווירקען, וועט דיא זונן אליין זיין וועניג צו בעהייצען דעם גאַנצען ערד־קוגעל און דיא קעלט וועט אַלעס פערניכטען. איך בין מיט דער מיינונג פון דיא לעצטע, אז דיא וועלט וועט אומקומען פון דיא אויסלעשונג פון די פייערען אין דער ערד. אלס בעוויז דערצו קען אונז דיענען די לבנה, וועלכע איז ערשט א קאַלטער קערפּער און קיין לעבען עקזיסטירט אויף איהר ניט, אָבוואָהל דיא זונן וואַרפט אויף איהר איהרע שטראַהלען אזוי גוט וויא אויף אונזער ערד. וואַרום איז עס? וואַהרשיינליך, ווייל דיא פייערען וואָס האָבען אין איהר אמאָל געברענט האָבען זיך אויסגעלאָשען. מיר זעהען אלזאָ,

אז אָהן דיא אינערליכע פייערען האָט ניט דיא זונן דיא קראַפט צו וואַרעמען דיא לבנה, דאָסזעלבע וועט אמאָל געשעהן מיט אונזערע ערד. ווען דיא פייערען אין איהר וועלען אויסגעלאָשען ווערען וועט זיא אין גאַנצען אָבגעקיהלט ווע־רען און אויף׳ן גאַנצען ערד־קוגעל וועט ווערען אזוי קאַלט אזוי וויא ערשט ביים נאָרד־פּאָל. אָבער יעדענפאַלס וועט עס ניט געשעהן פּלוצלונג, מיט אמאָל, זאָנדערן גראַדענווייז. דיא קעלטערע געגענדען וועלען פריהער פערפראָרען ווע־רען און ביז דיא גרויסע קעלט וועט קומען אין דיא וואַרימע געגענדען וועט דורערן פיעלע און פיעלע יאָהרען. אצינד, מיינע פריינדע, שטעלט זיך פאָר, אז א געגענד אָדער א טהייל פון דער וועלט וועט אָבגעקיהלט ווערען און מאַכען דיא דאָרטיגע מענשען און טהיערע אונמעגליך צו לעבען, צו עקזיסטירען פון דיא קעלט, וואָס וועלען יענע מענשען און טהיערע טהאָן? זיי וועלען אימיגרירען, זיי וועלען אנטלויפען אין א געגענד אָדער אין א טהייל וועלט, וואו עס וועט זיין וואַרימער און וואו זיי וועלען זיכער זיין מיט זייער עקזיסטענץ. וואַקסונ־גען און פלאַנצונגען וועלען נאַטירליך נאָכפאָלגען דיא לעבעדיגע בעשעפּעניסען. וואו עס עקזיסטירט לעבען מוז זיין אלעס וואָס ווערט געברויכט צום לעבען. איירָאפּא, סענטראַל אזיען און נאָרד אמעריקא וועלען אין יענער צייט ביסלעכ־ווייז פערלאָזען ווערען און דיא דאָרטיגע בעפעלקערונג וועט אימיגרירען נאָך טהיילען פון סאוטה אמעריקא, אפריקא און אנדערע געגענדען פון דער וועלט וואו דער קלימאַט וועט זיין וואַרימער. אָבער וועט אין דיא וואַרימע לענדער וואָס זיינען ערשט בעוואָהנט זיין גענוג פּלאַץ פאַר דיא נייע אימיגראַנטען וואָס וועלען אמאָל אהין אנטלויפען פון דיא קעלט? געוויס ניט! דאַריבער מיין איך, אז דיא נאַטור וועט דיא לעבעדיגע ברואים, מענשען אזוי גוט וויא חיות, בעזאָרגען מיט נייע לאַנד, מיט א נייע וועלט־טהייל אונטער׳ן עקוואַטאָר (מיטעל־פּונקט פון דער ערד), אום דיא מענשען, טהיערע און וואַקסונגען זאָלען האָבען אן אָרט וואו צו לעבען און עקזיסטירען. און וואָרום זאָל איך ניט גלויבען אז דיא קאָראַלען אָדער פּאָליפּען זיינען בעשטימט פון דער נאַטור אויפצובויען יענעם וועלט־טהייל? יא, מיינע פריינדע, איך האָב וועגען דעם פיעל געדענקט און איך גלויב ערשט גאַנץ ערנסט, אז אונזער ערד וועט אמאָל האָבען אן אנדער אויסזעהן, אז דיא יעצטיגע בעוואָסערטע געגענדען וועלען זיין בעוואָהנט און דאָס יעצטיגע בעוואָהנטע לאַנד וועט זיין בעדעקט מיט וואַסער אָדער מיט אייביגען אייז. און עס וועט שפּעטער קומען א צייט, ווען אויך דער ניי־בעשאַפענער וועלט־טהייל וועט אויך פערפראָרען ווערען. אונזער גאַנצער ערד־קוגעל וועט דאַן אין גאַנצען פערבלייבען טויט, פיללייכט ביז א געוויסע צייט, ווען דער וועלט־בעשע־פער וועט אין איהם ווידער אריינבלאָזען לעבען. אָבער דאָס איז א געהיימ־ניס וואָס נור גאָט אין הימעל וויסט און אין אזוי פיעל נביאות פאַר דיא צוקונפט וויל איך מיך ניט אריינלאָזען.

— יא, מיין טהייערער סיירוס — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען
— דיעזע טהעאָריען, וואָס איהר האָט אָנגעגעבען, לייגען זיך אויף׳ן שכל און איך גלויב, אז דאָס וועט אמאָל געשעהן.
— דאָס איז א פערבאָרגענער סוד וואָס א מענש קען אויף זיכער ניט וויסען — האָט הארדינג געענטפערט.
פּענקראָפט האָט מיט גרויס אויפמערקזאמקייט געהערט דעם אינזשיניר׳ס פאָרטראָג און ער האָט א וואָרט ניט גערעדט. ענדליך האָט ער זיך אָבגערופען:
— אָבער זאָגט מיר, קאַפּיטאַן, איז אונזער לינקאָלן אינזעל אויך בעשאפען געוואָרען פון דיא חיה׳לעך וואָס איהר זאָגט?
— ניין — האָט הארדינג געענטפערט — דיעזער אינזעל איז א וואולקאנישער.
— וועט ער אמאָל פערשוואונדען ווערען?
— דאָס איז וואהרשיינליך.
— אָבער מיר וועלען שוין דאָ דאמאָלס ניט זיין.
— געוויס ניט. מיר ווילען דאך דאָ ניט שטארבען און מיר האָפען דאך ווען עס איז בעפרייט צו ווערען פון דאנען.
— פאָרלויפיג — האָט זיך גידעאָן ספּילעט אָבגערופען — דארפען מיר זיך דאָ איינאָרדענען אזוי וויא אויף צו פערבלייבען דאָ אויף אימער. לאָמיר ניט טהאָן קיין האלבע ארבייט און בעסער זיך פערפערטיגען מיט אלעס, אום צו זיכערען אונזער עקזיסטענץ אויף אונזער גאנצע ביסעל יאָהרען.
דערמיט האָט זיך געענדיגט דער געשפּרעך פון דיא קאָלאָניסטען. זיי האָבען אָבגעגעסען זייער פריהשטיק און זיך געלאָזט געהן ווייטער. זיי זיינען אָנגעקומען צום ברעג פון זומפּיגען פּלאַץ, וועלכער האָט פערנומען אומגעפעהר צוואנציג קוואדראט מייל. דיא ערד איז דאָרט געווען ווייך, ליימיג און געמישט מיט שטיינדלעך. דאָרט זיינען געווען שפּורען פון קליינע בוימלעך און פלאַנצונגען און וואו ניט וואו איז דיא ערד געווען בעדעקט מיט געדיכטע, ווייכע גראָז. דאָרט זיינען אויך געווען לוזשעס און גריבער מיט וואסער, וועלכע איז ערשט געווען פערפראָרען. דאָס וואסער דאָרט איז ניט געווען פון רעגען און עס האָט זיך ניט געצויגען פון ערגיץ א טייך אָדער פון מעער. דאָס וואסער איז דאָרט געקומען פון דיא פייכטקייט פון דער ערד און מען האָט געדארפט מורא האָבען, אז אין דיא ווארעמע ווינטערען זאָלען דיעזע לוזשעס ניט פערורזאכען פיבער קראנקהייט.
דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָרט געטראָפען ווילדע ענטען (קאטשקעס) און אנדערע זאָרטען פויגלען, וועלכע האָבען זיך ווייניג וואָס אָבגעשראָקען פאר דיא מענשען. איין שאָס פון א ביקס וואָלט זיכער געטויטעט פיעלע פון דיא געפליעגעלטע ברואים, וויל זיי זיינען געגאנגען און געפלויגען גרופּעס־ווייז געדיכט

איינע נעבען דיא אנדערע. אָבער דיא לייטע האָבען זיך געמוזט בענוגענען מיט דיא וואפען וואָס זיי האָבען געהאט, מיט וועלכע זיי האָבען אויך געטויטעט ביי א דוצענד קאטשקעס און אנדערע מינים פויגלען. טאָפּ האָט זיי פיעל מיטגעהאָלפען אין זייער יאגד.

אויף א בעפעהל פון זייער קאָמאנדיר, קאפיטאן הארדינג, האָבען זיי דיא יאגד אויפגעגעבען מיט דעם בעשלוס צו בעזוכען יענע געגענד נאָך אמאָל און פרובירען פאנגען אייניגע לעבעדיגע עופות צום האָדעווען.

ארום פינף אוהר פארנאכט האָבען זיי זיך אומגעקעהרט פון זייער פאָר־שונגס שפּאציר און מיט דריי שטונדען שפּעטער זיינען זיי שוין געווען אין זייער היים אין גראניט הויז.

22טעם קאפּיטעל.

דיא פאסטקעס און נעצען. — שנעע שטורמס. — דיא קערב פאבריקאציאָן. — דיא צוקער פאבריקאציאָן. — דיא געהיימניס אין ברונים. — פלענער פאר דיא צוקונפט. — דיא בלייענע קויל.

דיא שטארקע קעלט האָט אָנגעהאלטען ביז דעם 15טען אויגוסט דורכ־אויס במעט אויף איין מאָס. ווען דיא אטמאָספערע איז געווען שטיל און קיין ווינד האָט ניט געבלאָזען, האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט אזוי שטארק געפיהלט דיא קעלט; ווען אָבער עס איז א ווינד געוועזן האָבען זיי זעהר פיעל געליטען. פּענקראָפט האָט שטארק בעדויערט וואָס אויף׳ן לינקאָלן אינזעל זיינען ניטאָ קיין בערען אנשטאָט פוקסען און זעע־הינד.

— בערען — האָט ער געזאָגט — זיינען גוט בעקליידט, און איך וואָלט מעהר ניט פערלאנגט, נור צו באָרגען ביי א בער זיין ווארימע פעל אויף איבער ווינטער. יא, בלויז אויף איבער ווינטער.

— אָבער — האָט נעב געזאָגט מיט א געלעכטער — דיא בערען זיינען ניט אזוי גוטהערציג און זיי וועלען אייך ניט וועלען באָרגען זייערען א מאנטעל.

— מיר וואָלטען זיי גאָר ניט געבעטען — האָט פּענקראָפט געענטפערט — מיר וואָלטען זיי געצוואונגען דערצו. דיא פראגע איז אָבער, וואו נעהמט מען דיעזע גליקליכע בעשעפעניסען? פוקסען, וואָס מען קען פון זיי קיין נוצען האָבען, זיינען דאָ פאראן פיעל און קיין בער איז ניט צו געפינען!

אין דיא ריכטינגקייט האָבען קיינע בערען געלעבט אויף יענעם אינזעל, אָדער זיי האָבען זיך וועניגסטענס ניט בעוויזען.

הערבערט, פענקראָפט און ספּילעט האָבען דורך דער צייט געמאַכט פּאַסט־קעס צו פאַנגען טהיערע. זיי האָבען איינפאַך אויסגעגראָבען גריבער, וועלכע זיי האָבען פון אויבען צוגעדעקט מיט צווייגען און גראָז. אין דיא גריבער האָבען זיי אוועקגעלייגט שטיקלעך פלייש אָדער אנדערע זאכען וואָס דיא טהיערע זאָלען דערשמעקען און זיי צוציהען צו דיא גריבער און ווען זיי פלעגען אהין קומען פלעגען זיי אריינפאַלען און דאן האָט מען זיי פון דאָרט ארויסגעשלעפּט. אלע טאָג פלעגען זיי געהן א קוק טהאָן צו זייערע פּאַסטקעס און מעהר וויא פוקסען זיינען אהין ניט אריינגעפאלען, פענקראָפט האָט זיך דערפון שטארק געערגערט.

— א לאַנד בלויז פון פוקסען! — האָט ער איינמאָל פערדריסליך אויס־געשריען — צו וואָס טויגען זיי, דיעזע ברואים? אז עסען קען מען זיי ניט, טאָ צו וואָס דארף מען זיי?

— דיא פוקסען קענען אונז אויך צוניץ קומען — האָט ספּילעט זיך אָבגערופען.

— צו וואָס? — האָט פענקראָפט נייגעריג געפרעגט.

— צו פערנארען מיט זייער פלייש אנדערע טהיערע — האָט ספּילעט געענטפערט.

און זיי האָבען טאקי אזוי געטהאָן. אַנשטאָט צו געברויכען פלייש וואָס איז גוט צום עסען, האָבען זיי פון דאמאָלס אָן אָנגעהויבען אוועקלייגען אין דיא גריבער פלייש פון געטויטעטע פוקסען.

דער מאַטראָז האָט אויך געמאַכט געפלאָכטענע נעצען פון גראָז מיט וועלכע זיי האָבען געפאנגען קראָליקעס. עס איז ניט אוועק א טאָג, וואָס זיי זאָלען ניט האָבען געפאנגען איינעם אָדער מעהר פון דיעזע קליינע טהיערע. נעב פלעגט פון זיי גוטע מאָהלצייטען פערפערטיגען.

אין דער צווייטער וואָך פון מאָנאַט אוגוסט זיינען אין דיא פּאַסטקעס אריינגעפאלען איינינגע אנדערע חיות וואָס זיינען מעהר ברויכבאר וויא פוקסען. א פּאָר מאָל זיינען אריינגעפאלען טהיערע וואָס זיינען עהנליך צו א שוויין. פענקראָפט איז העכסט צופריעדען געווען פון דיעזע געפאנגענע ברואים. ער איז געווען א גרויסער ליעבהאָבער פון שווייגען פלייש און ווען ער האָט דיא פלייש פון יענער מין חיה געגעסען האָט ער זיך פאָרגעשטעלט, אז ער עסט עס שוויינען פלייש און ער האָט איינפאך געלעקט דיא פינגער דערפון.

ארום פופצעהנטען אוגוסט איז דיא טעמפעראטור פיעל מילדער געוואָרען, דערפאר אָבער האָט שפּעטער אָנגעהויבען פאלען א געדיכטער שנעע און דער גאנצער לינקאָלן אינזעל איז אזוי וויא איינגעוויקעלט געוואָרען אין א ווייסען שלייער. דער שנעע איז געפאלען אָהן אויפהער א פּאָר טעג און איז געווען צוויי פוס דיק.

עס איז אויך געווען א שטארקער ווינד און דאָס רוישען פון דיא כוואליעס אין ים האָט זיך גוט געהערט אין גראניט הויז. אין מאנכע פלעצער האָט דער ווינד אָנגעטראָגען גאנצע בערג מיט שנעע. אָבער דער ווינד האָט געבלאָזען פון זיד־וועסט און ער האָט דיא גראניט הויז ניט אטאקירט. אין דער צייט פון שנעע זיינען סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען געזעסען אין הויז און זיי זיינען ערגיץ ניט ארויסגעגאנגען פון דעם 20טען ביז דעם 25טען אוגוסט. דער מאטראָז איז געווען צופריעדען מיט דעם שטארקען שטורם. דיעזער שטורם — האָט ער געזאָגט — וועט זיכער אויסרייסען בוימער אין וואלד און מיר וועלען פערשפּאָרען דיא ארבייט אויסצוהאקען זיי. דער ווינד איז געוואָרען א האָלץ־העקער און מיר וועלען צייט האָבען צו טהאָן וויכטיגערע ארבייט.

דיא שכנים פון גראניט הויז האָבען דיא גאנצע צייט געדאנקט און גע־לויבט גאָט פאר דעם שוץ־אָרט וואָס זיי האָבען ערוואָרבען. אין דיא "טשימניס" וואָלטען זיי פיליכט דעם שנעע־שטורם ניט איבערגעטראָגען, וועהרענד אין דער גראניט הויז זיינען זיי געווען געשיצט און געזיכערט פון אלעס, פיעל מעהר וויא זיי וואָלטען געווען געזיכערט זאָגאר אין א מויער אונטער'ן פרייען הימעל.

דיא עטליכע טעג וואָס דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען איינגעשלאָסען אין זייער היים זיינען זיי אויך ליידיג ניט געזעסען. זיי האָבען געהאקט האָלץ און ביסלעכווייז צוגעמאכט נאָך שטוב־כלים, וויא טישען, ביינקלעך און דאָס גלייי־כען. נעב און פּענקראָפט זיינען געווען דיא הויפּט מייסטערס און זיי זיינען געווען העכסט שטאָלץ אויף זייער ארבייט. ווען זיי זיינען פערטיג געוואָרען מיט דיעזע ארבייט האָבען זיי זיך גענומען פלעכטען קערב פון פייכטע ריטער וואָס זיי האָבען געהאט אָנגעגרייט. דיעזע ארבייט האָט זיך זיי אויך גוט איינגעגעבען. דיא ערשטע קערבעל וואָס זיי האָבען געמאכט איז ארויסגעקומען ניט אזוי פיין; אָבער נאכהער איז דיא ארבייט געגאנגען פיעל בעסער. זיי האָבען נאכהער געמאכט קערב, אויף וועלכע עס וואָלטען זיך געפונען סוחרים זאָגאר אין דיא גרויסע שטעדט פון דער ציוויליזירטער וועלט.

אין דיא לעצטע עטליכע טעג פון מאָנאט אוגוסט, ווען דיא שנעען און דיא ווינטען האָבען אויפגעהערט און דיא טעמפּעראטור איז געווען מילד, זיינען סיירוס הארדינג און זיינע קאָלעגען ארויס אויף דער ליכטיגער וועלט. דער שנעע איז אפילו געווען גאנץ טיעף, דאָך האָבען דיא לייטע בעשלאָסען צו מאַ־כען א שפּאציר, ווייל דאָס זיצען אין הויז איז זיי צו לאנגווייליג געוואָרען. זיי האָבען ארויפגעקלעטערט אויף פּראָספּעט האיטס.

וואָס פאר אן ענדערונג זיי האָבען פאר זייערע אויגען געזעהן! דיא וועלדער וועלכע זיינען ניט לאנג צוריק געווען גרין זיינען ערשט אלע געווען בעקליי־דעט אין ווייסען. איין יוניפאָרם האָבען זיי אלע געטראָגען. אלעס איז געווען ווייס און קיין אנדער קאָליר האָבען זיי ניט געזעהן. בלויז דער מעער האָט

געהאט זיין געוועהנליכען געשטאלט, אָבער דיא ווייסקייט האָט זיך אָבגע־שפּיעגעלט אויף דיא וואסערען און זיי האָבען אויך אויסגעזעהן ווייס. דיא טייכען, אָזיעראָס און וואסער־שטראָמען, וועלכע זיינען געווען פערפראָרען זיינען אויך געווען בעדעקט מיט שנעע. אין מאנכע פּלעצער האָבען דיא שטראָמען אויפגעבראָכען דעם אייז און דאָס וואסער איז געלאָפען מיט האסט. פיעלע מינים פויגלען זיינען געפלויגען איבער דער גרויסער ווייסער מאסע און עס האָט פאָרגעשטעלט א פּראכטפאָל שעהנעם בילד. וואָס אין דיא וועל־דער טהוט זיך, אויב דיא שטורם ווינדען האָבען אומגעוואָרפען בוימער אָדער ניט, האָבען זיי ניט געקענט וויסען.

גידעאָן ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט זיינען געגאנגען בעזוכען זייערע פּאסטקעס, אָבער זיי האָבען זיי אזוי גיך ניט געפונען. זיי זיינען אלע געווען בע־דעקט מיט שנעע און עס איז קיין שפּור פון זיי געזעהען געוואָרען. ספּילעט און זיינע בעגלייטער האָבען געמוזט העכסט פּאָרזיכטיג זיין זיי זאָלען ניט אריינ־פאלען אין דיא גריבער וואָס זיי האָבען אליין געגראָבען. דאָס וואָלט געווען א דאָפּעלטע געפאהר; ערשטענס קען מען שטארק בעשעדיגט ווערען פון פאל, און צווייטענס, קען מען דאָרט טרעפען א ווילדעס טהיער און צוריסען ווערען אויף טויט. גליקליכערווייזע האָבען זיי זיך איינגעהיט און עס האָט זיי קיין סיבה געטראָפען. זיי האָבען אלע גריבער אויפגעזוכט, אָבער זיי האָבען דאָרט קיין איינציגעס טהיער ניט געפונען. טריט פון חיות האָט מען ניט ווייט פון דיא גריבער יא געזעהן. פון מאנכע טריט איז געווען צו דערקענען, אז זיי זיינען פון א טהיער פון דער קאצען־פאמיליע, אזוי וויא א טיגער און דאָס גלייכען. דערמיט איז בעשטעטיגט געוואָרען דעם אינזשעניר'ס מיינונג, אז עס געפינען זיך ערגיץ געפעהרליכע ברואים אויף'ן אינזעל. מעגליך אז דיעזע טהיע־רע לעבען אין פאר וועסט, אין ווייטען וואלד, און זיי זיינען אהין געקומען זוכען שפּייז, און עס קען אויך זיין אז זיי האָבען דערשפּירט דאָס אונטער דיא פּראָספּעקט האיטס וואָהנען לעבעדיגע בעשעפעניסען — דיא פינף קאָלאָניסטען — און זיי זיינען געקומען אָבשטאטען זיי א וויזיט.

— פון וואָס פאר א טהיערע זיינען דיעזע טריט? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— פון טיגערס — האָט הערבערט געענטפערט.

— און איך האָב געדענקט — האָט פּענקראָפט געזאָגט — אז אזעלכע חיות קענען דאָ ניט לעבען.

— ווארום ניט? — האָט הערבערט געפרעגט — טיגערס געפינען זיך פון מעקסיקאָ ביז דיא ווילדע סטעפּעס פון בוענאָס איירעס, ארגענטיניען. דער לינקאָלן אינזעל ליגט כמעט אונטער'ן זעלבען גראד פון לאטיטיוד (ברייט פון

דער וועלט) אזוי וויא דיא פּראָווינץ לא פּלאטא, היינט ווארום זאָלען זיך דאָ אויף דיעזע טהיערע ניט אויפהאַלטען?

— אויב אזוי — האָט פּענקראָפט געזאָגט — דארפען מיר היטען אונזערע ביינער.

דער שנעע איז שנעל צושמאָלצען געוואָרען פון דער ווארימער טעמפּעראַטור וואָס איז געקומען. עס האָט אָנגעפאנגען רעגענען און דער שנעע איז אין גאנצען פערשוואונדען געוואָרען. אָבוואָהל דער וועטער איז געוועזן גאָר ניט אנגענעהם, דאָך האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל זיך ארויסגעלאָזט צו ברייגען נויטיגע זאכען וואָס זיינען אויסגעגאנגען פון זייער זאפּאס. זיי האָבען געבראכט מאנדלען, סירופּ פון צוקער־בוימער, מאנכע גרינסען, טהיערע און פויגלען וואָס זיי האָבען געטויטעט און אויך האָלץ און קויהלען. פּענקראָפט און נעב זיינען פערבייגעגאנגען נעבען דעם טעפּער־אויווען און זיי האָבען געזעהן, אז א טהייל פון איהם איז איינגעפאַלען פון דיא פאָריגע שטורם־ווינטען.

דיא האָלץ און קויהלען האָבען זיי געבראכט וויא אימער אויף א פּליטע מיט דעם "מערסי" קאנאַל, וואָס איז שוין דאן ניט געוועזן פערפראָרען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויך בעזוכט זייער אלטע היים אין דיא "טשימניס". זיי האָבען אויסגעפונען, אז אין דער צייט פון דיא שטורמס האָט דער ים איין מאָל אָדער מעהרערע מאָל פערפלייצט זייער אמאָליגע וואָהנונג און זיי האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך וואָס זיי זיינען דאָרט ניט געוועזן. לויט דיא שפּורען פון פערפלייצונג וואָס זיי האָבען געפונען, זיינען זיי זיכער געוועזן, אז זיי וואָלטען דאָרט אלע דערטרונקען געוואָרען. דיא קוזניע וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאט אין דיא "טשימניס", איז פערבליבען כמעט אונבעשעדיגט.

דער מאָנאט אוגוסט אין יענע געגענד איז גלייך צום מאָנאט פעברואַרי אויפ'ן נאָרדליכען האלב־קוגעל פון דער ערד. דיא טעמפּעראַטור אין דאָרטיגען אוגוסט איז אזוי וויא דיא טעמפּעראַטור פון מאָנאט פעברואַרי אין נאָרד אמעריקא, און אזוי וויא אין נאָרד אמעריקא איז דער מאָנאט פעברואַרי טהיילוויז קאַלט און טהיילוויז ווארימער, אזוי איז אויפ'ן לינקאָלן אינזעל דער מאָנאט אוגוסט. אָבוואָהל דער וועטער איז שוין פריהער געוועזן אַן עכט ביסעל וואַרימער, איז אָבער צו ענדע פון מאָנאט ווידער זעהר קאַלט געוואָרען און דיא קאָלאָניסטען זיינען ווידער פערבליבען זיצען אין גראַניט הויז אונטער געשלאָסענע טהיר און פענסטער. זיי האָבען בלויז איבערגעלאָזט א קליינע עפענונג אום פרישע לופט זאָל אריינקומען. איינציגע מאָל איז ווער פון דיא קאָלאָניסטען ארונטערגעגאנגען מיט'ן לייטער צום ברעג ים, אָבער זיי האָבען ניט געקענט לאנג פערבלייבען דרויסען צוליעב דיא שניידענדע קעלט. אָבער סייררוס הארדינג האָט ניט געוואָלט, אז ער און זיינע קאָמפּאַניאָנען זאָלען זיצען לייי־

דיג און ווייל זיי האָבען גאָר ניט געקענט טהאָן דרויסען, האָט ער אַלעמען פער־זאָרגט מיט א נייע ארבייט אין הויז.

מיר ווייסען, אז דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל האָבען געברויכט אלס צוקער דיא פליסיגקייט וואָס זיי פלעגען ארויסציהען פון אזא זאָרט צוקער־בוים, אין וועלכע זיי פלעגען אויסהאקען שפּאַלטען און דער זיסער זאפט איז ארויסגערונען. זיי פלעגען דאָס ברייגנען אהיים אין ליימענע כלים, פלעגען עס לאָזען שטעהן, אום דער אָבזאץ זאָל פערבלייבען אונטען און דיא אויבערשטע איז געווען ריינער ווייסער סירופּ. אָבער מען האָט פון דעם דאָזיגען זיסען זאפט געקענט מאכען א בעסערע זאך, און איין טאָג האָט סיירוס האר־דינג געלאָזט וויסען זיינע קאָמפּאַניאָנען, אז זיי געהען מאכען א נייע זאָרט פאבריק אין זייער גראַניט הויז.

— וואָס אזעלכעס? — האָט פּענקראָפט נייגעריג געפרעגט.

— מיר וועלען לייטערען צוקער — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— דאָס וועט זיין אן אנגענעהמע ארבייט — האָט דער מאטראָז געזאָגט — צו לייטערען צוקער דאַרף מען פיעל היץ און ביי דיא יעצטיגע קאַלטע וועטערען וועט עס זעהר גוט זיין.

— יא — האָט דער אינזשיניר געזאָגט מיט א שמייכעל — דאָס איז זעהר א ווארימע פּראָפעסיאָן.

מיט דיא ווערטער "לייטערען צוקער" ווערט דאָ ניט געמיינט צו האָבען א פאבריק מיט מאשינערי מיט פיעלע ארבייטער. ניין! סיירוס הארדינג האָט געמיינט אן איינפאכע ארבייט, וואָס זאָל פערוואנדלען דעם זאפט פון דיא צוקער־בוימער אין ריינעם, פערהארטעוועטען צוקער. דיא ארבייט איז געמאכט געוואָרען אויף פאָלגענדען ארט:

מען האָט דיא זיסע פליסיגקייט אוועקגעשטעלט אין טעפּ אויף א פייער. ווען עס איז געוואָרען שוים פון אויבען, האָט עס נעב ארונטערגענומען מיט א הילצערנע לאָפּאטקע. מען האָט דיא פליסיגקייט אזוי געלאָזט קאָכען זיך איינינגע שטונדען צייט, ביז עס איז דערפון געוואָרען א ריינער, געדיכטער סירופּ, דאן האָבען זיי עס אריינגעגאָסען אין ליימענע פורמס, וואָס הארדינג האָט פריהער געמאכט און אויסגעברענט אין קיך אויווען. דער סירופּ איז פערקיהלט און פערהארטעוועט געוואָרען און עס איז ארויסגעקומען שטיקלעך צוקער פון פערשיעדענע מאָדעלען, לויט דיא מאָדעלען פון דיא פורמס.

דיא קעלט האָט אָנגעהאַלטען ביז אין מיטען פון מאָנאט סעפּטעמבער און דיא איינוואָהנער פון גראניט הויז איז זייער געפאנגענשאפט געוואָרען אונערטרעגליך. זיי האָבען געוואָלט ארויסגעהן אויף דער ליכטיגער וועלט, זיי האָבען ניט געקענט זיצען איינגעשפּאַרט אין שטיינערנעם בארג, אָבער דיא קעלט האָט זיי געצוואונגען צו זיין שטוב־זיצער. כמעט יעדען טאָג האָבען זיי

פּראָבירט ארויסגעהן ערגיץ, אָבער זיי האָבען לאַנג אין דרויסען ניט געקענט פערבלייבען. זיצען ליידיג האָבען זיי ניט געקענט. עס איז זיי געווען זעהר לאַנגווייליג דיא צייט און יעדער איינער האָט זיך אויסגעזוכט אירגענד וועלכע ארבייט. ביי דער ארבייט האָבען זיי געזונגען, אום דיא צייט זאָל שנעלער אוועק. הארדינג האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען ערקלערט פיעלע וויסענ־שאַפטליכע זאכען. ער האָט זיי געגעבען לעקציאָנען און ער האָט זיי בעקאַנט געמאכט מיט עניניס וואָס זיי האָבען פריהער ניט געוואוסט. קיין ביבליאָטהעק האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געהאַט און דער געלערנטער אינזשיניר האָט זיי געלערנט אויסוועניג, דאָס וואָס זיי וואָלטען ביי אנדערע אומשטענדען גע־לייענט אין ביכער. הארדינג איז פאר זיינע קאמעראדען געווען אַן אָפענער בוך וואָס האָט זיי פערענטפערט אלעס וואָס זיי האָבען געוואָלט וויסען.

עס זיינען געווען טעג ווען פּענקראָפט, נעב און הערבערט האָבען זיך איינגעשפּארט צו געהן אויף יאגד, טראָצדעם וואָס עס איז געווען אזוי קאַלט; אָבער קאַפּיטאַן הארדינג האָט עס זיי ניט ערלויבט, ווייל ער האָט געוואָלט פערהיטען זייער געזונד, אום זיי זאָלען ניט בעקומען אַן ערקעלטונג.

פּענקראָפט האָט מעהר פון אלעמען געפיהלט דיא געפאַנגענשאַפט. עס איז איהם איינפאַך דער לעבען נמאס געוואָרען זיצענדיג שטענדיג אין הויז. נאָך איהם איז פיליכט געווען טאפּ, וועלכער איז אויך זעהר גערן געווען צו זיין דרויסען. דער הונד האָט זיך קיין אָרט ניט געפונען. ער איז אומגעלאָפען הין און צוריק פון איין צימער אין אנדערען און ער האָט א ווייל ניט געקענט רוהען. איינמאָל האָט זיך טאפּ אָנגעהויבען ארומדרעהען ארום ברונים וואָס האָט זיך געצויגען צום מעער. ער האָט געשמעקט און געגעבען פערשיעדענע צייכענס אזוי וויא ער זאָל דאָרט עפּעס שפּירען. דער ברונים איז געווען צו־געדעקט מיט א הילצערנעם לאָדען. טאפּ האָט איינייגע מאָל ארונטערגעשטעקט א פּוס אונטער'ן לאָדען אזוי ווי ער זאָל איהם וועלען אויפהויבען. דער אינזשיניר האָט עס פון ווייטענס צוגעקוקט.

וואָס זאָל דאָרט אין ברונים זיין? וואָס שפּירט דאָרט דער קלוגער הונד? זאָל דאָרט אונטען ערגיץ זיין אַן ארויסגאַנג צום ברעג ים? אָדער האָט זיך דאָרט א ים־טהיער פערקליבען צו כאַפּען דעם אָטהעם אויף'ן גרונד פון ברונים? דאָס האָט הארדינג ניט געקענט וויסען. ער האָט געקלערט, געטראַכט, אָבער ער איז צו קיין בעשלום געקומען. ער האָט געוואוסט, אז טאפּ איז א געלע־רענטער הונד, א קלוגע חיה וואָס בילט קיינמאָל ניט אויף דער לבנה. טאפּ בילט ניט אומזיסט, לויפט ניט אומזיסט און מאכט ניט אזעלכע בעוועגונגען אומזיסט. עפּעס מוז דאָרט אין ברונים זיין, אָבער וואָס? — דאָס איז א זאַנדערבאַרע רעטעניס.

הארדינג האָט זיך וועגען דעם דורכגערעדט מיט גידעאָן ספּילעט. זיינע אי־

בערינגע קאָמפּאַניאָנען האָט ער וועגען טאָפּ׳ס זאָנדערבארע אויפפיהרונג א וואָרט ניט געזאָגט.

ענדליך האָט דיא קעלט אויפגעהערט. עס האָט גערעגענט, עס איז געפאלען נאסער שנעע, אמאָל צומישט מיט האָגעל, אָבער קיין פּרעסט זיינען מעהר ניט געווען. דער אייז איז צושמאָלצען געוואָרען, דער שנעע איז פערשוואונדען און עס האָבען זיך אָנגעהויבען צייגען צייכענס פון פריהלינג. דיא שכנים פון גראַניט הויז האָבען גאָר אויף דאָס ניי אָבגעלעבט. זיי האָבען אָנגעפאנגען געהן אויף יאגד און פּענקראָפט האָט אָנגעפאנגען זיינע אמאָליגע טענות, אז הארדינג זאָל פאבריצירען ביקסען מיט שיס־פּולווער, אום צו מאכען זייערע יאגדען מעהר ערפאָלג. דער אינזשיניר האָט איהם צוליעב געטהאָן און איהם פערשפּראָכען אז ער וועט עס קירצליך מאכען, אָבוואָהל ער האָט ביי זיך פעסט געוואוסט, אז דאָס איז אן אונמעגליכע זאך, זאָלאנג ער האָט ניט דיא ריכטיגע געצייג דערצו.

סיירוס הארדינג איז ניט געווען א מענש וואָס האָט ווען עס איז געמיינט יעמאנדען צו נארען. ער איז ניט געווען קיין צוויי פּנים׳דיגער וואָס זאָל מיט׳ן מויל רעדען אזוי און אין הארצען טראכטען אנדערש, אָבער דיעזען מאָל איז ער געווען געצוואונגען צו זאָגען א ליגען געגען זיין נאטור און נעגען זיין ווילען. ער האָט פריהער פּרובירט אָבוועגדען דעם מאטראָז פון זיין לוסט צו פייער־וואפען. ער האָט איהם איינגערעדט, אז ביקסען זיינען גאָר ניט נויטיג, זאָלאנג זיי פאנגען גענוג טהיערע און פויגלען מיט דיא וואפען וואָס זיי האָבען; אָבער פּענקראָפט האָט זיך ניט געלאָזט איבעררעדען און דער אינזשיניר האָט איהם געמוזט נארען, אום ער זאָל ניט ענטמוטהיגט ווערען.

אין דיא ריכטיגקייט זיינען ביקסען דעם אינזשיניר גאָר אין זינען ניט געלעגען און ער האָט וועגען דעם גאָר ניט געטראכט, ווייל זיינע גדאנקען זיינען איהם צו יענער צייט געווען פערנומען מיט א וויכטיגערע זאך. ער האָט, נעמליך, געדענקט וועגען קליידער פאר איהם און זיינע קאָמפּאַניאָנען. דיא קליידער וואָס זיי האָבען געטראָגען, האָט ער געוואוסט, וועט מען דעם צווייטען ווינטער ניט קענען געברויכען, אויסערדעם זיינען זיי צו לייכט אויף ווינטער, און מען מוז זיך פאָראויס בעזאָרגען מיט בעסערע און ווארימערע מלבושים. הארדינג האָט פאָרגעשלאָגען זיינע קאמעראדען, אז זיי זאָלען ערגיץ אָבצאָמען א פּלאץ אין וואלד וואו זיי וועלען האָדעווען אזעלכע טהיערע וואָס האָבען אויף זיך ווארעמע פעל אָדער וואָלענע פעל, פון וועלכע זיי וועלען שפּעטער אנטקעגען ווינטער קענען מאכען קליידער. זיין פּלאן איז געווען אויסצוגעפינען א פּלאץ וואו אזעלכע טהיערע געפינען זיך און ארומצאמען א טהייל פון יענעם פּלאץ, אום דיא טהיערע זאָלען דאָרט פערבלייבען און דיא קינדער וואָס זיי וועלען ברייגען זאָלען זיך אויף האָדעווען אלס געפאנגענע. ער האָט

איך אויפגעגעבען א פּראָיעקט, אז זיי זאָלען פאנגען לעבעדיגע פויגלען און זיי האָדעווען אין א ספּעציעלע געביידע וואָס זיי וועלען פאר דיעזען צוועק אויסבויען.

אָבער פריהער פון אלעס, האָט הארדינג איינגעזעהן, מוזען זיי אויס־פאָרשען דעם גאנצען אינזעל פון ברעג צו ברעג, אום אויסצוגעפינען דעם פּאַ־סענדסטען אָרט וואו צו מאכען דעם זאָאָלאָגישען גאָרטען. אָבער אזא שפּאַ־ציר האָט מען נאָך דאמאָלס ניט געקענט אונטערנעהמען. מען האָט געמוזט ווארטען ביז עס וועט ווערען שעהנעס וועטער און דיא קאָלאָניסטען האָבען גע־רעכענט, אז עס וועט נאָך דויערען וועניגסטענס א מאָנאט צייט ביז זיי וועלען האָבען דעם גאנצען לינקאָלן אינזעל אויסגעפאָרשט.

זיי האָבען דערווייל אונגעדולדיג געווארט אויף'ן גינסטיגען וועטער, ווען זיי וועלען קענען ארויסגעהן אויף זייער פאָרשונגס־שפּאציר.

דעם 24טען אָקטאָבער האָט ביי דיא קאָלאָניסטען פּאסירט א זאָנדער־בארער, אונערקלעהרליכער פּאָרפאל. פּענקראָפט איז דאמאָלס אזוי וויא אלע טאָג געגאנגען בעזוכען דיא פּאסטקעס, פּיליייכט איז דאָרט א טהיער אריינ־געפאלען. ער האָט אין איין גרוב געפונען א „זיא" טהיער עהנליך צו א קליי־נעם שוויין און איהרע צוויי זויג־קינדער. ער איז העכסט ענטציקט געוואָרען פון דיעזער געפינס, ווייל ער האָט געוואוסט, אז דיא פלייש פון דיעזע בעשעפּ־ניסע איז א געשמאקער ביסען. ער האָט דיא טהיערע ארויסגעצויגען און גע־בראכט אין גראניט הויז און איז געוועזן העכסט שטאָלץ אויף זיין געפאנג.

— קומט, קאפּיטאן! — האָט ער אויסגעשריען — און איהר, הערר ספּילעט, קומט אויך. מיר וועלען באלד האָבען א גוטען מאָהלצייט.

— איך בין העכסט צופריעדען — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — אָבער זאָגט מיר, פריינד פּענקראָפט, וואָס אזעלכעס וועלען מיר עסען?

— א זויג־שוויין! — האָט פּענקראָפט געענטפערט מיט א צופריעדענעם טאָן.

— א זויג־שוויין? — האָט ספּילעט געפרעגט — דאָס אלעס? איך האָב געמיינט פּיליייכט א געפּילטע קוראָפּאטקע (א מין פויגעל).

— וואָס? — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — געפּילטע קוראָפּאטקעס ווילט זיך אייך? אַך, איהר אונדאנקבארער! איז פלייש פון א זויג־שוויין אייך ניט געפעלען?

— ווער זאָגט עס? — האָט זיך ספּילעט פערענטפערט — עס געפעלט מיר גאנץ גוט, אָבער איך בין ניט קיין גרויסער עסער און דאָס איז פאר מיר קיין גרויסע איבערראשונג.

דער מאטראָז האָט זיך געפונען בעליידיגט, וואָס זיין געפאנג מיט וועלכע

ער איז אזוי שטאָלץ געווען איז ביים רעפּאָרטער ניט אזוי הויך געשעצט, און ער האָט זיך אָבגערופען:

— יאַ, דאָס איז ריכטיג. איהר זיינט שוין, פריינד ספּילעט, צו זאָט, זיינט איהר אַן איבערקלייבער מיט'ן עסען. מיט זיעבען מאָנאַטען צוריק, באַלד וויא מיר זיינען אויף דיעזען אינזעל פערוואָרפען געוואָרען, וואָלט איהר מיט שוויינען פלייש ניט בראַקירט.

— יאַ, א מענש איז קיינמאָל ניט פאָלשטענדיג צופריעדען — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— מיך קימערט ניט, פריינד ספּילעט — האָט פּענקראָפט געזאָגט — אויב איהר זיינט צופריעדען אָדער ניט. איך האָף, אז פריינד נעב וועט פון דיעזע חיה'לעך מאַכען א גאַנץ גוטען מיטאָג, און אויב איהר וועט זיך ענטזאָגען צו עסען וועל איך אויף אייך קיין פּאָראיבעל ניט האָבען, וועט אויף מיין חלק אָנקומען מעהר.

און ווענדענדיג זיך צו נעב האָט ער געזאָגט:

— פריינד נעב, איהר זעהט אָט דיא צוויי טהיערע? זיי זיינען ניט מעהר וויא דריי מאָנאַטען אַלט. זייער פלייש איז ווייך אזוי וויא דיא פלייש פון א וואַכטעל (א מין פויגעל). אוי, וועלען מיר האָבען א מיטאָג! קומט, נעב, איך וועל אייך העלפען קאָכען.

דער מאַטראָז און נעב זיינען אוועק אין קיך און זיי האָבען זיך גענומען צו דער ארבייט צו פערפערטיגען דעם מיטאָג פון דיא פלייש פון דיא יונגע טהיערע.

און עס איז ווירקליך ארויסגעקומען א גוטע געריכט. זיי האָבען נאָך דערצו אָבגעקאָכט זופּ און ווילדע מאַנדלען האָבען זיי אויך געהאַט און אָס־ווענגאָ טהעע און צוקער האָט אויך ניט געפעהלט און זיי האָבען יענעם טאָג געהאַט א רייכען מיטאָג, פיליייכט דער רייכסטער וואָס זיי האָבען געהאַט דורך דער גאַנצער צייט וואָס זיי האָבען געוואָהנט אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

אום פינף אוהר פאַרנאַכט איז דער מיטאָג געווען פערטיג און דערלאַנגט צום טיש אין עס־שטוב פון גראַניט הויז. אַלע האָבען צוגעגעבען, אז דאָס עסען איז אויסגעצייכענט און זיי האָבען עס געשלונגען מיט גרויס אַפּעטיט. פּענקראָפט האָט זיך געפונען זעהר געשמייכעלט וואָס דער מיטאָג האָט אויס־געקומען ביי זיינע קאַמעראַדען און ער איז געווען לוסטיג און פרעהליך.

פּלוצלונג האָט ער א שמערצליכען געשריי געטהאָן און זיך געכאַפּט ביים מויל.

— וואָס האָט פּאַסירט? — האָט האַרדינג געפרעגט — וואָס איז אייך, פריינד פּענקראָפט?

— וואָס האָט פּאַסירט? — האָט פּענקראָפט געענטפערט — איך האָב נור וואָס א צאָהן אויסגעבראָכען.

— זיינען פאַראַן שטיינדלעך אין אייערע זויג־שוויינען? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— איך גלויב אזוי — האָט פּענקראָפט געענטפערט און ארויסגענומען פון מויל א האַרטע קיילכעל, וועלכע האָט איהם איינע פון זיינע קייערס אויסגעבראָכען.

אָבער דאָס איז ניט געווען קיין שטיינדעל, זאָנדערן א בלייענע קויל. פון וואנען דיא קויל האָט זיך גענומען, דאָס איז געווען א זאָנדערבאַרע רעטעניס.

ענדע פון ערשטען טהייל.

צווייטער טהייל

דער פערשטויסענער

1טעם קאפיטעל.

ויכוחים וועגען דער קויל. — בויען א שיף. — הערבערט אויף א שפיץ פון א בוים. — קיין שפור. — דיא געפאנגענע טשערעפּאכע. — דיא טשערעפּאכע פערשוואונדען. — הארדינג׳ס ערקלעהרונג.

עס איז ערשט געווען פונקט זיעבען מאנאטען פון דער צייט ווען דיא רייזענדע אין לופט־באלון זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף׳ן לינקאָלן אינזעל. דורך דער צייט האָבען זיי גענוג געפאָרשט דעם אינזעל. זיי האָבען אויף איהם שפאצירט אין דער לענג און אין דער ברייט, אָבער קיין מענשען, זאָגאר קיין שפור פון מענשען האָבען זיי אויף איהם ניט ענטדעקט. זיי האָבען ערגיץ ניט געפונען קיין געגענשטאנד, קיין זאך, וואָס מען זאָל קענען דענקען, אז מענשען הענד האָבען עס ווען עס איז געמאכט. דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען דארום ביז לעצטענס געגלויבט, אז דער לינקאָלן אינזעל איז קיינמאָל ניט געווען בעוואָהנט פון מענשען. אָבער דער לעצטער פּארפאל מיט דער בלייענער קויל וואָס זיי האָבען געפונען אין קערפער פון יונגען טהיער, האָט זיי צומישט זייערע געדאנקען. פאקטיש האָט עס אויסגעזעהן, אז דער מעטאלענער קוגעל איז אריינגעיאָגט געוואָרען אין דער חיה פון א ביקס אָדער פון אן אנדער פייער־וואפען, און ווער האָט עס געקענט טהאָן, ווען ניט א מענש?

ווען פענקראָפט האָט דיא קויל ארויסגענומען פון זיין מויל און זיא אוועקגעלייגט אויף׳ן טיש, האָבען זיינע קאָמפּאניאָנען דערויף געקוקט מיט ערשטוינונג און זיי האָבען אליין ניט געוואוסט וואָס צו דענקען דעריבער.

סיירוס האַרדינג האָט קיין מיינונג אויסגעשפּראָכען וועגען דעם גע־היימניספאָלען בלייענעם קוגעל, אָבוואָהל ער האָט וועגען דעם פיעל געדענקט און פערשיעדענע טהעאָריען האָבען זיך וועגען דיעזען געגענשטאנד געמישט אין זיין מח. ער האָט דיא קויל גענומען אין האנד, האָט זיא געדרעהט אין אַלע זייטען, דאן האָט ער זיך געווענדעט צו פּענקראָפט:

— זיינט איהר זיכער, פריינד פּענקראָפט, אז דאָס טהיער וואָס איז פערוואונדעט געוואָרען מיט דיעזער קויל איז מעהר ניט אַלט געוועזען וויא דריי מאָנאטען?

— ניט מעהר, הערר קאפּיטאן — האָט פּענקראָפט געענטפערט — עס האָט נאָך געזויגען דער מוטער'ס ברוסט, ווען איך האָב עס אין גרוב געפונען.

— אויב אזוי — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — זעהט עס אויס, אז ווען עס איז אין פערלויף פון דיא לעצטע דריי מאָנאטען האָט דאָ אימיצער גע־שאָסען.

— און דיא קויל — האָט דער רעפּאָרטער צוגעגעבען — האָט געטראָפען, אָבוואָהל ניט טויטליך פערוואונדעט דעם קליינעם שוויין.

— דאָס איז קיין צווייפעל — האָט סיירוס האַרדינג געזאָגט מיט א זי־כערען טאָן — און דערפון קענען מיר קומען צום שלוס, אז מענשען זיינען דאָ געוועזען פאר אונז, אָדער אימיצער האָט בעזוכט אונזער אינזעל אין פערלויף פון דיא לעצטע דריי מאָנאטען, וועהרענד מיר זיינען שוין דאָ געוועזען דיא בעזיצער. זיינען יענע מענשען אהער געקומען פריייוויליג, אָדער זיינען זיי אהער פערוואָרפען געוואָרען דורך אן אונגליק, דורך א שיף־ברוך? דאָס איז א זאַך וואָס מיר קענען פּאָרלויפיג ניט וויסען. פיליייכט וועט עס אונז דיא צייט ערקלערען. ווער יענע מענשען זיינען געווען, אייראָפּעער אָדער האלב ווילדע פון דיא מאלאי אינזלען, אויב יענע מענשען זיינען פריינד אָדער פיינד פון אונז ציוויליזירטע, קענען מיר אויך ניט וויסען, און עס פערבלייבט אויך פאָר־לויפיג פאר אונז א געהיימניס, אויב זיי געפינען זיך נאָך אויף דיעזען אינזעל אָדער ניט. אָבער דיעזע פראגען זיינען צו וויכטיג, אז מיר זאָלען זיי איבער־לאָזען אויף א לאנגע צייט אונענטשיעדען.

— ניין! הונדערט מאָל ניין! טויזענד מאָל ניין! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען אויפשפּרינגענדיג פון זיין פּלאץ — דאָ זיינען קיינע מענשען אויסער אונז ניטאָ! איך שווער אייך ביי מיין גלויבען, ביי אַלעם וואָס הייליג איז, אז קיינע אנדערע מענשען זיינען אויף'ן לינקאָלן אינזעל ניטאָ. דער אינזעל איז ניט גרויס און ווען מענשען זאָלען זיך דאָ ערגיץ געפינען, וואָלטען מיר זיי שוין לאנג געזעהן!

— עס איז אביסעל אמת— האָט זיך האַרדינג אָבגערופען — און מען

מוז שטוינען פון אזא געהיימניספאָלען פאַל מיט דער קויל וואָס איהר האָט געפונען.

— אָבער צו דענקען אז דיא חיה איז געבאָרען געוואָרען מיט א בלייענע קויל אין איהר קערפער — האָט זיך גידעאָן ספילעט אָבגערופען — וועט דאָך זיין מעהר זאָנדערבאר אָדער פיליכט נאריש פון אונזער זייט.

— פיליכט — האָט זיך נעב ארויסגעכאפּט — פיליכט האָט פענקראָפט געהאט דיא קויל —

— קוקט זיך צו, נעב — האָט איהם פענקראָפט איבערגעשלאָגען דיא רייד — איהר מיינט דאָך וואהרשיינליך צו זאָגען, אז דיא שטיקעל בליי איז געלעגען בעהאלטען ביי מיר אין מויל! וואו האָט עס זיך געקענט בעהאלטען? וויא איז עס מעגליך, אז א קויל זאָל זיך געפינען ביי מיר אין מויל און איך זאָל עס גאָר ניט פיהלען און וויסען?

רעדענדיג דיזע ווערטער האָט פענקראָפט אויפגעעפענט זיין מויל גאנץ ברייט און האָט ארויסגעצייגט זיינע צוויי רייהעס צייהן.

— זעהט איהר — האָט ער ווייטער געזאָגט — צעהלט איבער, איך האָב צוויי און דרייסיג צייהן און קוקט וויא פעסט זיי זיינען, וויא געדיכט זיי זיצען איינע נעבען דיא אנדערע. אויב איהר וועט געפינען א לעכעל אין מיינעם א צאָהן אָדער א שפּאַלט צווישען איין צאָהן און דעם אנדערען, וועל איך אייך ערלויבען אויסצורייסען א האלבען דוצענד פון זיי! היינט וויא אזוי קענט איהר דענקען, אז דער בלייענער קוגעל איז געלעגען אין מיין מויל?

— נעב׳ס מיינונג — האָט הארדינג געזאָגט — איז זיכער ניט קיין ריכטיגע, א מענש קען זיך ניט אומטראָגען מאָנאטען לאנג מיט א קויל אונטער׳ן צונג אָדער צווישען דיא צייהן און ער זאָל דערפון ניט וויסען. עס איז קלאָהר וויא דער טאָג, אז אימעצער האָט דאָ געשאָסען מיט א ביקס, אָבער איך בין געגייגט צו גלויבען, אז דיא לייטע וואָס זיינען דאָ געוועזען, פיליכט מיט איי־ניגע מאָנאטען צוריק, זיינען דאָ לאנג ניט פערבליבען, וואָרום ווען זיי וואָלטען אויף׳ן אינזעל געוועזען א לענגערע צייט וואָלטען מיר זיך מיט זיי בעגעגענט אָדער מיר וואָלטען אמווענינסטען געפונען אירגענד וועלכען שפור פון זיי. וואו זיי זיינען היגגעקומען, קען איך ניט זאָגען. יעדענפאַלס דאַרפען מיר דיא גע־היימניס אויפקלערען. הויפּטזעכליך מוזען מיר וויסען קלאָר, אויב מענשען זיינען נאָך דאָ פאראַן אָדער ניט.

— וויא דיא זאַך זאָל ניט זיין — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען — דאַרפען מיר האנדלען זעהר פאָרזיכטיג.

— אזוי איז מיין ראטה אויך — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — וויל מיר דאַרפען מורא האָבען טאָמער געפינען זיך דאָ מאלאי׳ער פּיראטען (ים רויבער).

— קאפּיטאן — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען — וואָלט ניט געווען א פּלאַן, אז איידער מיר געהן ארויס זוכען דיא מענשען וואָס זיינען דאָ געווען אָדער וואָס זיינען דאָ פאראן אויף'ן אינזעל, זאָלען מיר פריהער בויען א שיפעל? איך דענק, אז דאָס וואָלט געווען זעהר א גלייכע זאך. אין א שיפעל וואָלטען מיר געקענט פאָהרען מיט דער "מערסי" און מיר וואָלטען געקענט אוים־מיידען דיא שוועריגקייט פון קריכען דורך דיא וועלדער.

— אייער אידעע — האָט הארדינג געענטפערט — איז זעהר א גוטע; אָבער מיר קענען ניט ווארטען אזוי לאנג. עס וועט נעהמען צופיעל צייט, ווע־ניגסטענס א מאָנאט ביז מיר וועלען האָבען פערטיג א שיפעל אין וועלכע מיר זאָלען מיט זיכערהייט זיך קענען האלטען אויף'ן וואסער.

— צו וואָס אזוי פיעל צייט? — האָט פּענקראָפט געפרעגט — מיר ווע־לען זיך דאָך ניט אונטערנעהמען צו בויען אזא שיף אין וועלכע מיר זאָלען קענען מאכען א רייזע איבער'ן מעער, און אזא זארט שיף צו קענען פאָהרען אין איהר דאָ אויף'ן טייך, קען מען מאכען אין פינף טעג.

— אין פינף טעג וועט איהר אויסבויען א שיף? — האָט נעב פער־וואונדערט געפרעגט.

— יא — האָט פּענקראָפט שטאָלץ געענטפערט — מיר וועלען בויען אזא שיף וויא דיא אינדיאנער געברויכען און דיא ארבייט וועט מעהר וויא פינף טעג ניט דויערען.

— פון האָלץ? — האָט דער ניגער ווייטער געפרעגט.

— יא, פון האָלץ! — האָט דער מאטראָז געענטפערט — וואָס דען האָט איהר געדענקט, פון שטאָהל? איך וועל אייך נאָך, פריינד נעב, בעסער זאָ־גען: ניט פון האָלץ, נור פון רינדע (קאָרע). איך ווידערהאָל נאָך אמאָל מיינע ווערטער, אז אין פינף טעג צייט האָבען מיר א שיף.

— אויב אזוי — האָט הארדינג געזאָגט — בין איך צופריעדען. אָבער איך בעט אייך, מיינע פריינדע, אז ביז מיר וועלען האָבען דיא שיף פערטיג זאָלט איהר אלע זיין העכסט פאָרזיכטיג. איהר זאָלט אויף יאגד ווייט ניט געהן און מיר זאָלען זעהן צו זיין אלע צוזאמען.

— געוויס, קאפּיטאן — האָבען אלע אין איין שטימע געענטפערט.

דיא קליינע קאָמפּאניע האָט אָבגעגעסען און איידער זיי זיינען געגאנגען שלאָפען האָבען זיי ווידער אמאָל בעשפּראָכען דיא פראגע, אויב אויסער זיי געפינען זיך נאָך מענשען אויף'ן אינזעל אָדער ניט. זיי האָבען ווידער געטראכט און דעבאטירט וועגען דער קויל וואָס זיי האָבען געפונען אין לייב פון דעם טהיער, אָבער זיי זיינען געוועהנליך צו קיין שלום ניט געקומען און עס איז פערבליבען ביים אלטען.

אויף מאָרגען האָט זיך פּענקראָפט גענומען צו דער ארבייט. ער האָט

נאַטירליך ניט געמיינט צו בויען א שיף מיט צימערען און מיט בעקוועמליכקייטען, בלויז א מין קאסטען וואָס זאָל זיך האלטען אויף'ן וואסער און זיי זאָלען אויף איהר קענען פאָהרען. ער האָט ניט געהאט אין זינען צו בויען דיא שיף פון האָלץ, זאָנדערן פון שטיקער רינדע (קאָרע) צוגעפאסט איינע צו דיא אנדערע. אזא שיפעל, האָט דער מאטראָז געדענקט, וועט זיך לייכט טראָגען אויף'ן וואסער און זיי וועלען אויף איהר קענען מאכען זייער פאָרשונגס־רייזע.

צוערשט האָט מען גדארפט אויסגעפינען דיא בוימער וואָס האָבען א שטארקע און בויגזאמע קאָרע, און דאָס האָט מען ניט פיעל גדארפט זוכען. דיא לעצטע שטורמס האָבען אומגעוואָרפען פיעלע גרויסע בירקען־בוימער (בעריאָזא אויף רוסיש). דיא קאָרע פון דיעזע בוימער איז שטארק און מען קען זיא בויגען וויא מען וויל. זיא איז אויך גדיכט גענוג און קיין וואסער קען דורך איהר ניט דורכגעהן. דיא שיפס־בויער האָבען דיעזע קאָרע גדארפט ארומשיילען פון דיא בוימער און דאן זיך נעהמען צום בויען; אָבער דאָס איז געוועזן א שווערע ארבייט, ווייל זיי האָבען ניט געהאט דיא נויטיגע און פאָלקאָמענע געצייג דערצו. דאָך זיינען זיי דיעזע שוויריגקייטען איבערגעקומען און זיי האָבען דיא קאָרע ארונטערגענומען אויף'ן בעסטען ארט.

דער הויפט מאסטער איז געוועזן דער מאטראָז און דיא אנדערע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען איהם מיטגעהאָלפען. פענקראָפט איז געוועזן העכסט שטאָלץ ביי זיך מיט זיין ארכיטעקטור און ער האָט זיך געפיהלט זעהר געשמייכעלט, ווען דער אינזשיניר האָט איהם קאָמפּלימענטען געגעבען, אז ער איז א גוטער בעל מלאכה. ער האָט פריהער געמאכט הילצערנע ראמען (פריימס) און ער האָט דערויף צוגעקלאפּט דיא קאָרע מיט נעגעל — אן איינפאכע ארבייט, אָבער דער מאטראָז האָט דערמיט שטאָלצירט אזוי וויא ער זאָל זיין דער ארכיטעקט פון א מאָדערנע קריעגס־שיף.

וועהרענד דיא ארבייט איז אָנגעגאנגען פלעגען אָפט ספילעט און הערבערט ארויסגעהן אביסעל אויף יאגד. זיי האָבען געפאָלגט דעם אינזשיניר'ס פערזאָג און זיי זיינען קיינמאָל ניט אוועק ווייט. העכסטענס האָבען זיי אוועקגעשפאצירט צוויי מייל פון גראניט הויז; ווייטער אָבער זיינען זיי ניט געגאנגען. אין וועג האָבען זיי שטענדיג גערעדט וועגען דער בלייענער קויל וואָס זיי האָבען געפונען אין בראטען. דער זאָנדערבארער פאָרפאל איז זיי פון זינען ניט ארויס און זיי האָבען ניט אויפגעהערט צו דענקען און צו רעדען וועגען דעם. איינמאָל, דאָס איז געוועזן דער 26טער אָקטאָבער, האָט הערבערט געזאָגט צום רעפּאָרטער:

— הערר ספילעט, קאפּיטאן הארדינג דרינגט פון דער קויל, אז מענשען אויסער אונז זיינען דאָ פאראן אויף'ן אינזעל, דענקט איהר ניט אז עס איז העכסט זאָנדערבאר וואָס אונז האָט נאָך ניט געטראָפען צו בעגעגנען זיך מיט זיי?

— אויב זיי זיינען נאָך דאָ — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — איז געווים אונערקלערליך ווארום מיר האָבען זיי נאָך ניט געזעהן, אָבער —

— מיינט איהר הייסט עס צו זאָגען — איז איהם הערבערט אריינגעפאַלען אין דיא רייד — אז מענשען זיינען דאָ געוועזן, אָבער זיי האָבען דעם אינזעל פערלאָזען.

— דאָס איז מעהר וויא וואהרשיינליך — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — ווארום ווען זיי וואָלטען דאָ געווען דיא גאנצע צייט, אָדער וועניגסטענס ווען זיי וואָלטען דאָ ערשט געווען, איז אונמעגליך, אז מיר זאָלען ביז איצט קיין שפור צו זיי ניט האָבען געפונען.

— אָבער ווער, דענקט איהר, זיינען יענע מענשען?

— פערוואָרפענע, אומגעפעהר אזוי וויא מיר.

— אָבער וויא אזוי האָבען זיי דעם אינזעל פערלאָזען?

— איינפאך. עס קען זיין, אז א שטורם האָט פערטראָגען זייער שיף צו דיעזען אינזעל, אָבער דיא שיף איז ניט בעשעדיגט געוואָרען און דיא לייטע זיינער נאכהער מיט דער זעלבער שיף אָבגעפאָהרען.

— אויב אזוי, טאָ ווארום האָט קאפּיטאן הארדינג אזוי מורא? ווארום האָט ער אונז פערזאָגט אז מיר זאָלען פאָרזיכטיג זיין? וויבאלד איהר דענקט, אז דיא מענשען וואָס זיינען דאָ געוועזן זיינען שוין ערשט ניטאָ, הייגט פאר וועמען האָבען מיר מורא צו האָבען?

— איך וועל עס דיר ערקלערען, מיין יונגע — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — קיין אנדערע וויא איינוואָהנער פון דיא מאלאי אינזלען האָבען אהער ניט געקענט פערוואָרפען ווערען, ווייל קיינע ווייסע ציוויליזירטע מענשען פאָהרען ניט אין דיעזע געגענדען, און פאר דיא מאלאי'ער דארף מען זיך שטארק היטען, ווייל זיי זיינען געפעהרליכע ברואים. מיר מוזען איבערטראַכטען, פיללייכט ברייגגט זיי אירגענד וועלכע סבה וויעדער אהער און מיר דארפען זיין געווארענט פון געפאהר.

— דענקט איהר ניט, הערר ספּילעט — האָט הערבערט געפרעגט — אז מיר וועלען ווען עס איז געפינען שפורען פון יענע אונזערע געסט, וואָס האָבען אונזער אינזעל בעזוכט?

— איך וועל ניט זאָגען אז ניט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — מעגליך אז זיי האָבען דאָ איבערגעלאָזט אירגענד וועלכע שפורען און מיר וועלען זיי געפינען.

דיעזער געשפּרעך צווישען דיא צוויי פריינד איז אָנגעגאנגען ווערענד זיי זיינען געווען אין א פּראכטפאָל שעהנעם טהייל פון וואלד ניט וויט פון טייך "מערסי". דאָרט זיינען געוואקסען בוימער, וועלכע זיינען געווען אומגעפעהר

צוויי הונדערט פוס הויך פון דער ערד. דיא איינגעבאָרענע פון נייזעאלאנד רופען דיעזע ריעזען־בוימער "קאָורים".

— מיר איז, הערר ספילעט, איינגעפאַלען א גוטע אידעע — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — איך דענק ארויפקלעטערען אויף׳ן שפיץ פון א בוים און פון דאָרט וועל איך קענען זעהן אויף א ווייטע שטרעקע ארום און ארום אין וואלד און הינטער׳ן וואלד. פון אונזערע בערג קען מען ניט זעהן וואָס הינטער׳ן וואלד טהוט זיך און פון דאנען וועל איך פיליכט מעהר זעהן.

— דאָס איז א גאַנץ גוטע אידעע — האָט ספּילעט געזאָגט — דיא פראגע איז אָבער אויב זיא וועט קענען פערווירקליכט ווערען. דענקסט דוא, הערבערט, אז דוא וועסט קענען בעוויייזען ארויפצוקלעטערען אזוי הויך?

— איך וועל פּרובירען — האָט הערבערט געענטפערט — פיליכט וועט עס מיר געלינגען און איך וועל עטוואָס נייעס ענטדעקען.

דער פעהיגער און פלייסיגער יונג האָט אָנגעהויבען קלעטערען אויף איינע פון דיא העכסטע בוימער און אין אייניגע מינוטען ארום איז ער שוין געוועזען אין דער הויך ביים שפּיץ.

ער האָט פון דער הויך ארומגעקוקט דיא סאוטה זייט פון אינזעל, וואו דיא פעראייניגטע פינף קאָלאָניסטען זיינען נאָך קיינמאָל ניט געוועזען, אָבער ער האָט קיין בעזאָנדערעס ניט געזעהן. קיין רויך, קייןביידעל און קיין שפּור פון מענשען. אויף׳ן ים האָט ער אויך מעהר וויא וואסער פון אונטען און הימעל פון אויבען ניט געזעהן. קיין שיף, קיין זעגעל און קיין שפּור פון קיין שיף. דעם ברעג ים האָט הערבערט ניט געקענט זעהן, ווייל דער ברעג איז בעשטאנען פון א הויכען פעלז. ער האָט דאריבער געקענט דענקען, אז א שיפעל אָדער א שיף מיט א צובראָכענעם מאסט שטעקט דאָרט ערגיץ. ער האָט זיך ארומגעקוקט אין וואלד און ער האָט דאָרט אויך קיין זאך אויסער בוימער ניט בעמערקט.

אביסעל שפּעטער האָט זיך הערבערט׳ן אויסגעוויזען, אז ער זעהט א רויך גאַנץ ווייט. ער האָט אָבער אָנגעשטרענגט זיינע אויגען און האָט זיך גוט צוגעקוקט און ער האָט זיך איבערצייגט אז ער האָט א טעות געהאַט. דיא פאַנטאזיע האָט עס איהם בלויז פאָרגעשטעלט, אָבער אין אמת׳ען איז דאָרט קיין זאך ניט געוועזען.

ער איז ארונטערגעקראָכען פון בוים און דיא צוויי יעגער האָבען זיך אומגעקעהרט אהיים אין גראַניט הויז. הערבערט האָט פאר סיירוס הארדינג דערצעהלט פון זיין לעצטע אונטערנעהמונג, וויא ער האָט ארויפגעקלעטערט אויף׳ן שפּיץ פון א קאָורי בוים מיט דער האָפנונג צו ערפאהרען עטוואָס וויכטיגעס, אָבער ער האָט ליידער קיינע נייעס געבראַכט. דער אינזשיניר האָט געשאָקעלט מיט׳ן קאָפּ, אָבער ער האָט א וואָרט ניט געזאָגט. זיין שווייגען האָט געמיינט: מיר

וועלען קיין זאך ניט וויסען, זאָלאנג מיר וועלען ניט האָבען דעם אינזעל גוט אויסגעפאָרשט.

מיט צוויי טעג שפּעטער, דעם 28טען אָקטאָבער האָט פּאסירט אן אנדער פּאַרפאל וואס האָט דיא בעזיצער פון אינזעל געמאכט צו דענקען און צו טראכ־טען דעריבער.

שפּאצירענדיג ביים ברעג ים, אומגעפעהר צוויי מייל ווייט פון גראניט הויז, האָבען הערבערט און נעב דערזעהן א גרויסע שילדקרעטע (טשערעפּאכע) פון א פּראכטפאָלען זאָרט. הערבערט האָט דיא חיה פריהער דערזעהן, וויא זיא איז געקראָכען צווישען דיא פעלזען און ער האָט זיך זעהר דערשראָקען.

— רעטע, נעב! רעטע! — האָט ער אויסגעשריען.

נעב איז צוגעלאָפען און האָט אויך דערזעהן דיא גרויסע קריכענדע בריאה.

— אך, וואס פאר א שעהנעם טהיער! — האָט נעב געזאָגט — אָבער וויא אזוי קענען מיר עם פאנגען? דאָס וואָלט געווען א גרויסע איבערראשונג פאר אונזערע קאמעראדען, ווען מיר וואָלטען געפאנגען דיעזע זעלטענע בע־שעפענים.

דיא טשערעפּאכע איז ווירקליך געווען א זעלטענהייט. זיא איז געווען דריי פוס לאנג. דער קאָליר פון איהר ביינערנער פעל אָדער שוץ־קאמער, אונטער וועלכען זיא איז בעהאלטען, איז געווען גרין און גלאנציג און איהר קערפּער האָט אויך דעם זעלבען קאָליר געהאט. נעב האָט אזא געלעגענהייט ניט גע־וואָלט ארויסלאָזען און ער האָט שטארק חשק געהאט צו פאנגען דיא בריאה. וויא אזוי, האָט ער ניט געוואוסט און ער האָט געדארפט אָנקומען צום יונגען הערבערט.

— דאָס איז א קלייניגקייט — האָט הערבערט געזאָגט — מיר קענען זיא לייכט פאנגען. קיין גרינגערע זאך וויא דאָס, איז גאָר ניטאָ. אוועקטראָגען דיא חיה איז פאר אונז אונמעגליך, ווייל זיא וועגט זיכער פיער הונדערט פונט. אָבער מיר קענען זיך פערזיכערען, אז זיא זאָל פערבלייבען דאָ אויף'ן אָרט ביז מיר וועלען רופען אונזערע קאמפּאניאָנען און מיר וועלען זיא פאנגען.

— וויא אזוי וועסט דוא עם מאכען? — האָט דער ניגער נייגעריג געפרעגט.

— איינפאך — האָט הערבערט געענטפערט — לאָמיר זיא איבערקעהרען מיט'ן רוקען אראָב, וועט זיא זיך ניט קענען ריהרען פון אָרט און וועט דאָ בלייבען ליגען, זאָגאר וואָכען לאנג.

דיא שילדקרעטע האָט דערזעהן דיא מענשען און זיא האָט איהר קערפּער בעהאלטען אונטער דער ביינערנער שעל. הערבערט און נעב האָבען זייערע שטע־קענס ארונטערגערוקט אונטער דער חיה און זיי האָבען זיא אָהן שוועריגקייטען איבערגעקעהרט מיט'ן רוקען ארונטער. זיא איז געבליבען ליגען אונבעוועגליך, אזוי וויא א שטיין.

— אויסגעצייכענט! — האָט נעב אויסגעשריען — אונזער פריינד, הערר פענקראָפּט, וועט דערפון זעהר צופריעדען זיין און עס פרעחט מיך זעהר וואָס איך וועל איהם אזא שמחה קענען אָנזאָגען.

און נעב האָט געוואוסט וואָס ער רעדט, ווייל פאקטיש האָבען זיך דיא איי־בעריגע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע ניט געקענט פרעהען אזוי פיעל מיט נעב'ס און הערבערט'ס געפינס וויא פענקראָפּט, וועלכער איז געווען א גרוי־סער ליעבהאָבער אויף א געשמאקען ביסען. דיא פלייש פון א שילדקרעטע איז זעהר געשמאק און מען קען דערפון מאכען דיא בעסטע געריכטען. דער מאטראָז וואָלט זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך, ווען ער וואָלט געהאט א מיטאָג פון שילדקרעטען פלייש.

אום צו זיין זיכערער, אז דיא בעשעפענים וועט פערבלייבען אויף'ן אָרט, האָבען זיי אויף איהר אָנגעוואָרפען גרויסע שטיינער און דיא צוויי יעגער האָבען זיך דאַן אומגעקעהרט צום גראניט הויז.

געהענדיג צוריק האָבען הערבערט און נעב זיך בעדענקט צו מאכען דעם מאטראָז א פּלוצלונגע איבערראשונג און אליין ברייננגען דיא שילדקרעטע אהיים אָהן זיין וויסען. זיי האָבען צווישען זיך אָבגערעדט, אז זיי זאָלען נעה־מען דעם וואָגען, וואָס פענקראָפּט האָט געהאט געמאכט און וועלכען זיי האָבען שוין אייניגע מאָל בענוצט צו ברייננגען האָלץ און קויהלען, און דערויף ברייננגען דיא זעלטענע טשערעפּאכע.

זיי זיינען געקומען אין גראניט הויז, האָבען שטילערהייד ארונטערגענומען דעם קליינעם וואָגען און זיי זיינען אוועק צו דעם פלאץ וואו זיי האָבען דאָס טהיער איבערגעלאָזט. זיי זיינען געוועזן העכסט צופריעדען, וואָס זיי איז גע־לונגען ארויסצו'גנב'ענען דעם וואָגען און קיינער פון זייערע קאמעראדען האָט עס בעמערקט. זיי האָבען זיך פאָרגעשטעלט וויא פענקראָפּט וועט איבערראשט ווערען און וויא ער וועט טאנצען פאר פרייד ווען ער וועט פּלוצלונג דערזעהן דיא שילדקרעטע, וועגען וועלכע ער האָט זאָגאר קיינמאָל ניט גע'חלום'ט.

אָבער וויא איבערראשט און פערצווייפעלט זיינען דיא צוויי יעגער גע־וואָרען, ווען זיי זיינען געקומען אויף'ן פלאץ און האָבען דערזעהן, אז פון דער שילדקרעטע איז אפילו קיין סימן ניט געבליבען. עס זיינען געבליבען בלויז דיא שטיינער וואָס זיי האָבען אויף איהר ארויפגעלייגט און דיא חיה אליין איז פערשוואונדען. זיי האָבען אָנפאנגס זייערע אויגען ניט געגלויבט, אָבער זיי האָבען זיך נאָכדעם איבערצייגט, אז דיא שילדקרעטע איז טאקי ניטאָ.

— נו — האָט נעב געזאָגט — קענען זיך דיעזע טהיערע אליין יא איבערקעהרען?

— עס שיינט אזוי — האָט הערבערט געענטפערט — אזוי וויית וויא איך

וויים איז דיא נאַטור פון דיעזע טהיערע, אז ווען זיי ליגען אויף'ן רוקען קענען זיי זיך ניט איבערקעהרען; אָבער פאקטיש זעהט עס אוים אנדערש.

— פערפאלען! — האָט נעב געזאָגט מיט בעדויערען — מיר האָבען אונ־זער פריינד פענקראָפט געוואָלט מאכען אן איבערראשונג, אָבער עס איז אונז ניט געלונגען.

— און דער קאַפּיטאַן וועט געוויס דארפען זיך ברעכען דעם מח צו ערקלע־רען דיעזע מאָדנע רעטענים — האָט הערבערט געטראַכט.

— ווייסט דוא וואָס, הערבערט — האָט זיך נעב אָבגערופען — לאָמיר בעסער קיינעם ניט דערצעהלען פון אונזער נידערלאַגע. מען וועט נאָך פון אונז לאכען וואָס מיר האָבען אזוי נאַריש געהאַנדעלט.

— אין געגענטהייל — האָט הערבערט געענטפערט — מיר דארפען און מוזען אלעם דערצעהלען, פילייכט ליגט אין דעם א געהיימניס וואָס מיר דאר־פען וויסען, פילייכט האָבען דיא זעלבע וואָס האָבען דעם קוגעל אריינגע־יאָגט אין דער חיה, וואָס מיר האָבען ניט לאנג צוריק געהאַט אויף מיטאָג, אויך אונזער טשערעפּאכע אוועקגענומען.

— פילייכט ביזט דוא גערעכט! — האָט דער ניגער צוגעגעבען.

זיי זיינען אָנגעקומען צוריק אין זייער וואָהנונג און זיי האָבען דערצעהלט וואָס זיי האָט געטראָפען.

— דומקעפּ! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — אזא גוטען ביסען האָט איהר פון מויל ארויסגעלאָזט! מיר וואָלטען דאָך פילייכט פופציג גע־שמאקע מאָהלצייטען געהאַט!

— אָבער מיר זיינען ניט שולדיג — האָט זיך נעב פערענטפערט — מיר האָבען געטהאָן ריכטיג. מיר האָבען דיא שילדקרעטע איבערגעקעהרט אויף איהר רוקען און נאָך אָנגעלייגט פון אויבען שטיינער און מיר קענען זיך ניט ערקלערען וויא אזוי זיא איז אנטלאָפען.

— וואהרשיינליך — האָט זיך פענקראָפט געבייזערט — האָט איהר זי ניט גענוג אומגעקעהרט.

— ניט גענוג? — האָט הערבערט אויסגעשריען — וויא אזוי איז עס ניט גענוג? דארף מען מעהר און בעסער, אז מיר האָבען זאָגאר שטיינער אויף איהר ארויפגעלייגט און דאָך איז זיא פערשוואונדען געוואָרען.

— א זעלטענע געהיימניס — האָט דער מאַטראָז געמורמעלט — א גע־היימניס וואָס האָט נאָך ביז יעצט ניט פּאסירט.

— איך וויים — האָט הערבערט געזאָגט — אז שילדקרעטען קענען זיך ניט אומקעהרען, ווען זיי ליגען אויף'ן רוקען, הייגט וויא קומט עס טאקי וואָס

דיעזע וואָס מיר האָבען געפונען איז געוועזן אן אויסנאהמע? פיליכט האָט עס עפּעס א פערבינדונג מיט דער בלייענער קויל?

— וואָס פאַר א פערבינדונג קען עס האָבען מיט דער קויל? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— איינפאך — האָט הערבערט געענטפערט — פיליכט האָבען דיא זעלבע מענשען, וואָס האָבען יענע קויל ארייגעשאָסען אין דעם זויג־שוויין, פערנומען אונזער שילדקרעטע.

— דוא ביזט שוין צופיעל אבערגלויביש — האָט דער רעפּאָרטער גע־ענטפערט.

— דאָס איז ריכטיג, אז א שילדקרעטע ווען זיא ליגט אויף'ן רוקען קען זיא זיך ניט איבערקעהרען אויף איהרע פיס. איך גלויב אָבער ניט, אז יעמאנד זאָל זיא האָבען אוועקגעכאפּט.

— וואו דען איז זיא היגעקומען? — האָט הערבערט געפרעגט.

— דער מעער, דענק איך, האָט זיא אוועקגעכאפּט! — האָט דער אינזשי־ניר געענטפערט — וויא ווייט איז זיא געלעגען פון ברעג ים?

— העכסטענס — האָט הערבערט געענטפערט — פופצעהן פוס.

— איז דאָס וואסער פון מעער דאמאָלס געוועזן אָבגעפאלען?

— יא, קאפּיטאן.

— נו, אויב אזוי — האָט הארדינג געזאָגט — איז דיא פראגע פערענט־פערט. וועהרענד איהר זייט דאָרט ניט געוועזן איז דאָס וואסער געשטיגען, א כוואליע האָט דיא שטיינער פון טהיער'ס רוקען ארונטערגעשליידערט און אויך געהאָלפען דעם טהיער איבערדרעהען זיך מיט דיא פיס אראָב. דיא שילדקרעטע איז דאן אוועקגעשוואומען אין מעער.

— אך, וואָס פאַר א דומקעפּ מיר זיינען טאקי געוועזן! — האָט נעב אויסגעשריען.

— איך האָב דאך דאָס שוין פריהער געזאָגט — האָט זיך דער מאטראָז פערדריסליך אָבגערופען.

אלע זיינען געוועזן איינשטימיג מיט'ן אינזשיניר'ס ערקלערונג און זיי האָ־בען אויפגעהערט צו דענקען און זאָגען מיינונגען וועגען דעם.

2טעם קאפיטעל.

דיא ערשטע רייזע אויף זויער שיפעל. — פעסער און א קאסטען געפונען. — אן אוצר פון פערשיעדענע ארטיקלען. — פענקראַפט'ס אונצופריעדענהייט. — דער מזל'דיגער פסוק.

דעם 29טען אָקטאָבער איז דיא קאַרע־שיפעל אין גאנצען פערטיג געוואָרען. פענקראַפט האָט געהאלטען וואָרט און ער האָט געמאכט א גאנץ לייכטע שיפעל מיט פלעצער פאר אלעמען צו זיצען. דיא ארבייט האָט געדויערט פינף טעג.

ארונטערלאָזען דיא שיפעל אין וואסער איז געווען א גאנץ לייכטע זאך. זיי האָבען זיא צוגעשלעפט ניט ווייט פון ברעג און ווען דאָס וואסער האָט זיך אויפגעהויבען און איז ארויס פון ברעג, האָט דיא שיפעל אָנגעהויבען שווימען. פענקראַפט איז געווען דער ערשטער וואָס האָט זיך ארייגגעכאפט אין שיפעל און זיא אָנגעהויבען טרייבען מיט א רודער.

— הורא! — האָט דער מאטראָז העכסט ענטציקט אויסגעשריען — מיט דיעזער שיף קענען מיר ארומפאָהרען ארום —

— ארום דער וועלט? — איז איהם דער רעפאָרטער ארייגגעפאלען אין דיא רייד.

— ניין, ארום אונזער אינזעל — האָט פענקראַפט געענטפערט — דער קאפיטאן וועט נאָך אמאָל מאכען א זעגעל און מיר וועלען האָבען אן אויסגעצייכענטע שיף. נו, הערר קאפיטאן, און איהר, הערר ספילעט און נעב און הערבערט, ווילט איהר ניט פּרובירען אונזער נייע שיף? קומט אריין. מיר מוזען דאָך וויסען אויב זיא וועט אונז אלע פינף קענען פיהרען!

און א פּראָבע האָט מען ווירקליך געדארפט מאכען. פיליכט טויג גאָר דיא גאנצע ארבייט ניט? פיליכט דארף מען עפּעס אויסבעסערען? מען קען זיך דאָך ניט אונטערנעהמען צו מאכען א רייזע אויף'ן וואסער, ווען מען איז ניט זיכער, אויב דיא שיף וועט זיך האלטען פון אויבען און וועט ניט זינקען! פענקראַפט איז צוגעפאָהרען צוריק צום ברעג אין א שמאָלען וועג צווישען פעלזען און אלע האָבען איינגעשטימט צו מאכען א קליינע רייזע אלס פּראָבע. נעב האָט א קוק געטהאָן אין שיפעל און דאָרט בעמערקט אביסעל וואסער.

— אייער שיף רינט דאָך! — האָט ער אויסגעשריען — וויא אזוי קען מען זיך אונטערנעהמען צו פאָהרען אין א רינענדע שיף?

— דאָס איז גאָר ניט! — האָט דער מאטראָז זיך אָבגערופען — דיא

האָלץ און דיא קאָרע וועט אָנגעצויגען ווערען מיט וואסער, וועט פערווייקט ווערען, און עס וועט אויפהערען רינען. ווייסט איהר ניט, אז נייע אָדער אויסגעטריקענטע הילצערנע כלים וואָס רינען, פערווייקט מען אין וואסער און זיי ווערען גוט? איך פערזיכער אייך, אז אין צוויי טעג ארום וועט קיין טראָפּען וואסער ערגיץ ניט דורכגעהן אין אונזער שיף. שפּרינגט אריין, ברידער!

זיי זיינען אלע אריין אין שיפעל און זיי האָבען זיך צוזעצט אויף זייערע פּלעצער. פּענקראָפט האָט א טרייב געטהאָן מיט'ן רודער און דיא שיף מיט דיא פּאסאזשירען איז אוועקגעשוואומען.

עס איז דאמאָלס געווען שעהנעס וועטער. דער ים איז געווען שטיל און רוהיג. א לייכטער ווינטעל האָט געבלאָזען און דיא אָבערפלעכע פון ים האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א גרויסע שטיק געקנייטשטע מאטעריע. קיין הויכע כוואליעס האָט מען ערגיץ ניט געזעהן. נעב און הערבערט האָבען דעם מאטראָז געהאָלפען רודערען דיא שיפעל מיט וואסער־לאָפּאטעס וואָס זיינען פאר זיי געווען גרייט און דיא שיפעל האָט זיך גאנץ לייכט געגליטשט אויף'ן וואסער.

זיי זיינען אריבערגעפאָהרען דעם קאנאל און זיי האָבען זיך געלאָזט שווימען מיט'ן מעער אין זיד זייט פון אינזעל, אומגעפעהר א האלבע מייל ווייט פון ברעג. זיי האָבען געדארפט העכסט פאָרזיכטיג זיין, אז זייער שיפעל זאָל זיך ניט אָנשטויסען אָן שטיינער און פעלזען וואָס זיינען ביי יענעם ברעג געווען אָנגעוואָרפען און זיי זיינען דארום געפאָהרען זעהר לאנגזאם. קיין גרינס, קיין בוימער זיינען ביי יענעם ברעג ניט געוואקסען.

גידעאָן ספּילעט איז דיא גאנצע צייט געזעסען מיט'ן בליי־פעדער אין האנד און האָט געצייכענט דיא פּלענער און לאנדשאפטען פון יענע געגענד. נעב, פּענקראָפט און הערבערט האָבען גערעדט און באלאקעט צווישען זיך, ווערענד סיירוס הארדינג איז געזעסען שטיל און ער האָט גענוי בעאָבאכטעט דעם לינקאָלן אינזעל פון יענער זייט. ער איז געווען פערטיעפט אין געדאנקען אזוי וויא ער זאָל טראכטען וועגען א שווערע פראגע אין נאטור וויסענשאפט.

נאָך א רייזע פון אומגעפעהר דריי פיערטעל שטונדע האָט הערבערט דערזעהן א שווארצען געגענשטאנד ביים ברעג פון וואסער. ער האָט זיך אויפגעשטעלט און געפרעגט:

— וואָס זעה איך דאָרט ביים ברעג? עפּעס איז דאָרט א זאך וואָס איך קען ניט דערקענען וואָס דאָס איז.

אלעמען'ס אויגען זיינען געווען געריכטעט צו דעם פּלאץ וואו הערבערט האָט אָנגעצייגט.

— יא — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — עפּעס איז דאָרט. עס זעהט אויס אזוי וויא א טהייל פון א צובראָכענע שיף וואָס איז האלב געזונקען אין זאמד.

— אָה! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — איך זעה וואָס דאָרט איז!

— וואָס? — האָט נעב געפרעגט.

— פּעסער, וועלכע זיינען פיליכט מיט עפּעס אָנגעפילט! — האָט דער מאטראָז געענטפערט.

— רודערט דיא שיף צום ברעג — האָט הארדינג בעפוילען.

פּענקראָפט, נעב און הערבערט האָבען זיך גענומען צו דיא רודערס און עס האָט ניט פיעל געדויערט ביז זיי זיינען געקומען צום ברעג. אלע פּאסאַזשירען זיינען שנעל ארונטערגעשפּרונגען פון שיפעל אויף דיא טריקעניס.

פּענקראָפט האָט געטראָפען. דאָס זיינען ווירקליך געווען פּעסער, אָבער לעערע. צו דיא פּעסער איז געווען צוגעטשעפּעט א גרויסער פערשלאָסענער קאסטען, וועלכער איז וואהרשיינליך געשוואומען צוזאמען מיט דיא פּעסער ביז זיי האָבען זיך איינגעגראָבען אין זאמד.

— דאָ איז ערגיץ געשעהן א שיפס־ברוך — האָט הערבערט געזאָגט.

— עס זעהט אזוי אויס — האָט ספּילעט געענטפערט.

— אָבער וואָס זאָל דאָרט אין קאסטען זיין? — האָט פּענקראָפט נייגעריג געפרעגט — איך וואָלט זעהר וועלען וויסען וואָס דאָרט געפינט זיך, אָבער דער קאסטען איז פערמאכט און מיר האָבען דאָ ניט מיט וואָס איהם צו עפנען. לאָמיר פיליכט פּרובירען מיט א שטיין?

דער מאטראָז האָט ניט געוואַרט אויף אַן ענטפער פון זיינע קאָמפּאַניאָנען. ער האָט אויפגעהויבען א גרויסען שטיין און געוואָלט אויפברעכען דעם קאסטען, אָבער הארדינג האָט איהם אָנגעכאפּט ביים האנד און אָבגעהאלטען.

—פּענקראָפט — האָט ער געזאָגט — קענט איהר ניט האָבען געדולד פאר איין שטונדע צייט?

— אָבער, קאפּיטאן — האָט דער מאטראָז געענטפערט — פיליכט געפינט זיך דאָרט אַלעס וואָס מיר געברויכען?

— וועלען מיר עס אביסעל שפּעטער וויסען! — האָט דער אינזשיניר זיך אָבגערופען — אָבער פאָרלויפיג האָט צוטרויען אין מיר און ברעכט ניט אויף דעם קאסטען, וועלכער וועט אונז פיליכט נוצען ברייננען. מיר מוזען איהם אריבערפיהרען גאנץ אין גראַניט הויז, וואו מיר וועלען איהם קענען לייכט עפענען און פערשפּאָרען צוברעכען. דער קאסטען איז פערפערטיגט צו קענען שווימען אויף׳ן וואסער, און אזוי וויא ער איז אהער געקומען, וועלען מיר איהם אויך קענען ברייננען צו אונזער היים.

— איהר זיינט גערעכט, קאפּיטאן — האָט זיך דער מאטראָז פערענטפערט — איהר ווייסט דאָך, אז איך בין קיינמאָל קיין געדולדיגער. דאָס איז ביי מיר וואהרשיינליך א געבאָרענע נאַטור.

דעם אינזשיניר׳ס ראטה איז געווען א ריכטיגער. אין דיא ווירקליכקייט

געפֿאָלט מען דעם קאסטען אָדער דיא ארטיקלען, וואָס האָבען זיך אין איהם געפֿונען, ניט געקענט פֿערנעהמען אויף דער קליין שיפֿעל. עס איז געווען צו שווער פֿאר איהר צו האלטען אי דיא פֿאסאזשירען אי דיא שווערע משא. דאָ אָבער האָבען זיי געהאט א פֿערטיגע זאך. דיא פֿעסער, וועלכע שווימען נאַטירליך פֿון אויבען האָבען געקענט דיענען אלס בעזאָנדערע שיף פֿאר'ן קאסטען, אקוראט וויא זיי האָבען פֿריהער געדיענט איידער זיי האָבען זיך אריינגעהאקט אין זאמד.

— אָבער פֿון וואנען קומט דער קאסטען? ווער זיינען זיינע אייגענטהימער, און וויא אזוי איז ער פֿערוואָרפֿען געוואָרען אהין? דאָס איז געווען א פֿראגע וואָס מען האָט ניט געקענט ענטשיידען. דיא בעזיצער פֿון אינזעל האָבען זיך ארומגעקוקט אין אַלע זייטען, אָבער זיי האָבען מעהר קיין בעזאָנדערע זאך, קיין געגענשטאנד געזעהן. הערבערט און נעב האָבען ארויפֿגעקלעטערט אויף א הויכען פֿעלז. זיי האָבען געקוקט ארום און ארום, אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט געזעהן.

אָבער מען האָט דאָך ניט געקענט צווייפֿלען, אז ערגיץ איז דאָרט א שיפֿסברוך געשעהן. פֿיליכט האָט דער קאסטען אירגענד וועלכע צוזאמענבינדונג מיט דער קויל וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען געפֿונען? פֿיליכט האָבען דיא לייטע וואָס האָבען געליטען דעם שיפֿס־ברוך געלאנדעט ערגיץ וואו אויף אן אנדער טהייל פֿון אינזעל? פֿיליכט זיינען זיי נאָך יעצט אויך דאָרט? — דאָס זיינען געווען פֿראגעס, וועלכע מען האָט ניט געקענט ענטשיידען. אָבער אויב מענשען זיינען פֿאראן ערגיץ וואו אויף'ן אינזעל און אויב זיי זיינען דיא וועלכע האָבען געליטען שיפֿס־ברוך, זיינען דיא קאָלאָניסטען געווען זיכער אז זיי זיינען ניט קיין ווילדע מאלאי'ער, זאָנדערן אמעריקאנער אָדער אייראָפּעער, ווייל דער קאסטען, האָט אויסגעזעהן, איז געמאכט געוואָרען אין אייראָפּא אָדער אין אמעריקא.

דער קאסטען איז געווען זעהר גרויס, געמאכט פֿון דעמבענע האָלץ. דיא ברעטער זיינען פֿינקטליך געווען צוגעפּאסט איינע צו דיא אנדערע און צוגעקלאפּט מיט קופּערנע נעגעל. עס איז קענטיג געווען, אז אן ערפֿאהרענער בעל מלאכה האָט עס געמאכט און עס איז זיכער ניט געווען דיא ארבייט פֿון ווילדע. דיא צוויי גרויסע פֿעסער זיינען געווען צוגעבונדען צום קאסטען מיט שטארקע שטריק. פֿענקראָפֿט האָט ערקלערט, אז נאָך דיא קניפּ פֿון דיא שטריק דערקענט ער, דאָס מאטראָזען האָבען עס פֿערבונדען.

בעטראכטענדיג גוט דיא פֿעסער מיט'ן קאסטען, האָבען דיא בעזיצער פֿון לינקאָלן אינזעל פֿערשטאנען, אז זיי זיינען ניט געווען לאנג אין וואסער און אז זיי זיינען אויף'ן זאמד אויך ניט געלעגען קיין לאנגע צייט. אינוועניג אין קאסטען איז קיין וואסער ניט אריינגעקומען, דאָס האָבען זיי אַלע גוט דער־

קענט און זיי זיינען געווען פעסט איבערציינגט, אז אלעס וואָס אין קאסטען געפינט זיך איז גאַנץ און ניט בעשעדיגט פון נאסקייט.

הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען געווען מיט איין מיינונג, אז דיא שיף, וועלכע האָט דעם קאסטען געפיהרט איז צובראָכען געוואָרען און דיא לייטע וואָס זיינען אויף'ן שיף געפאָהרען, האָבען איהם צוגעבונדען צו דיא פעסער, אום ער זאָל שווימען אויף'ן מעער, פיליכט וועט ער פערשווימען נאָך זיין לאנד אָדער צו אירגענד וועלכען ברעג און זיי וועלען איהם שפּעטער קענען געפינען.

— יענע לייטע — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — האָבען אונז גע־שפּאָרט א שעהן ביסעל ארבייט. מיר האָבען ערשט גאָר ניט צו טהאָן בלויז ווארטען ביז דער פלוטה (וואסער־שטייגונג אין ים) וועט קומען און דאן וועלען מיר דעם קאסטען מיט דיא פעסער אוועקלאָזען אויף'ן וואסער און איהם צופיהרען צום גראניט הויז. דאָרט וועלען מיר מאכען אן אונטערזוכונג וואָס אינווייניג געפינט זיך, און אויב מיר וועלען ווען עס איז געפינען דיא אייגענ־טהימער דערפון וועלען מיר עס זיי אוועקגעבען און אויב ניט —

— וועלען מיר עס האלטען פאר אונז — האָט פּענקראָפט אונטער־געכאַפּט.

דאָס וואסער אין ים האָט אָנגעהויבען שטייגען און האָט שוין באלד דער־גרייכט דעם קאסטען. פּענקראָפט האָט אויף א בעפעהל פון אינזשיניר אָבגע־בונדען א שטיק שטריק פון דיא וואָס דער קאסטען איז געווען צוגעבונדען צו דיא פעסער און עס צוגעבונדען צו דער שיפעל, אום צו קענען פיהרען אי דיא פּאסאזשירען, אי דיא פראכט צוזאמען. דער מאטראָז און נעב האָבען נאכהער מיט זייערע וואסער־לאָפּאטעס ארומגעגראָבען דעם זאמד ארום קאסטען און ארום דיא פעסער און באלד וויא דיא שיפעל האָט אָנגעהויבען שווימען, זיי־נען דיא פעסער מיט'ן קאסטען נאָכגעשוואומען.

דער קאסטען איז געווען שווער און דיא פעסער האָבען זיך מיט דער משא קוים געהאלטען אויף'ן וואסער. דער מאטראָז האָט שטארק מורא געהאט, אז דיא שטריק וואָס האָבען אָנגעהאלטען דעם קאסטען אָן דיא פעסער זאָלען זיך ניט אָבבינדען אָדער צוריסען ווערען און דער געהיימער אוצר זאָל ניט זינקען, אָבער גליקליכערוויזע האָבען קיינע סבות פּאסירט און מיט א שטונדע און א האלב שפּעטער זיינען זיי צוגעפאָהרען צום ברעג מעער נעבען דיא גראניט הויז.

דיא שיפעל און דער קאסטען זיינען ארויסגעשלעפּט געוואָרען אויף'ן זאמד. נעב איז שנעל געלאָפען אין הויז און האָט געבראכט געצייג מיט וועלכע צו עפע־נען דעם קאסטען. זיי האָבען זיך באלד גענומען צו דער ארבייט צו ענטדעקען דעם פערבאָרגענעם אוצר.

פענקראָפט, וועלכער האָט אונגעדולדיג געוואַרט אויף דעם גליקליכען מאָמענט ווען מען וועט דעם קאסטען עפענען, איז געווען דער ערשטער וואָס האָט זיך גענומען צו דער ארבייט מיט אזא פלייסיגקייט, אז ער האָט ניט גע־פיהלט ווען ער האָט זיך א פינגער צוקלאפט און א שטראָם בלוט איז פון איהם געראָנען. זיי האָבען פארזיכטיג אבגעריסען דיא שלעסער און ווען זיי האָבען דעם דעק געעפענט האָבען זיי דערזעהן, אז אונטער דיא האָלץ ליגט נאָך א קאסטען פון צין.

— אָה! — האָט נעב אויסגעשריען — פיעלייכט איז דאָרט איינגעמאכץ?

— איך דענק אז ניט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— זאָל בעסער זיין יא! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען און גע־שלונגען דיא שפייעכץ — אָה! אזא קאסטען איינגעמאכץ וואָלטען מיר געהאט צו קוויקען זיך און צו נאשען יאָהרען לאנג.

דער רעפּאָרטער, הארדינג און הערבערט האָבען געלאכט פון פענקראָפט'ס וואונש.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויפגעריסען דעם צינענעם צודעק און דער אוצר איז ענטדעקט געוואָרען. דאָרט איז ניט געווען קיין איינגעמאכץ, זאָנדערן טהייערערע און וויכטיגערע ארטיקלען. דאָרט זיינען געווען פערשיעדענע ווערק־צייג, וואפען, אינסטרומענטען, קליידער, ביכער און געשיר. ביי יעדען אר־טיקעל וואָס זיי האָבען ארויסגענומען פון קאסטען, האָבען דיא קאָלאָניסטען איינינע מאָל „הורא!“ געשריען און זיי האָבען איינפאך געטאנצט פאר פרייד.

גידעאָן ספּילעט האָט אין זיין נאָטיץ ביכעל פערצייכענט א ליסטע פון דיא אלע זאכען וואָס זיי האָבען אין קאסטען געפונען. ער האָט דיא אלע זאכען קלא־סיפיצירט און פערשריבען יעדען זאָרט בעזונדער, וויא פאָלגט:

געצייג: — 3 מעסערס מיט איינינע קלונגען, 2 האָלץ־העקער'ס העק, 2 קלענערע העק, 3 הובלען, 2 ברעך־העק, 6 מייסעלען (דלאָטעס), 2 פיילען, 3 האמערס, 3 עגבערס, 2 גרויסע עגבערס, 10 זעקלעך נעגעל, 3 פערשיעדענע זעגען, 2 קעסטלעך נאָדלען.

וואפען: — 2 גרויסע ביקסען, 2 קלענערע ביקסען, 5 קליינע שווערדען, 4 גרעסערע שווערדען, 2 פעסלעך שיס־פולווער, צו 25 פונט יעדע, 12 קעסט־לעך קוילען.

אינסטרומענטען: — 1 סעקסטאנט (אסטראָנאָמישעם מעסט־אינסטרו־מענט), 1 דאָפּעלטע אָפּערא גלאָז, 1 טעלעסקאָפּ, 1 קעסטעל מאטהעמאטישע אינסטרומענטען, 1 מעער קאָמפּאס, 1 פאהרענהייט טערמאָמעטער, 1 באראָ־מעטער, 1 באקס וואָס ענטהאלט א פאָטאָגראפישען אפאראט און אלע זאכען וואָס מען געברויכט צו פאָטאָגראפיע.

קליידער: — 2 דוצענד העמדער פון א גוטע מאַטעריע, 3 דוצענד זאָקען, אויך פון דער זעלבער מאַטעריע.

כלים: — 1 אייזערנער טאָפּ, 6 קופּערנע פאַנען, 3 אייזערנע שיסלען, 10 מעטאַלענע טעלער, 2 קעסלען, 1 קליין טראַגבארע אויוועלע, 6 טיש־מעסערס.

ביכער: — 1 ביבל, 1 אטלאס (לאַנד־קאַרטען בוך), 1 ווערטער־בוך פון פערשיעדענע פּאָלינעזישע אידיאָמס (אייגענטהימליכע אויסדריקע), 1 ווערטער־בוך פון נאַטור ווויסענשאַפט אין זעקס טהיילען, 3 ריס פּאַפּיר (א ריס איז 480 בויגען), 2 ביכער מיט לעערע בלעטער.

— מען מוז צוגעבען — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — אז דער אייגענטהימער פון דיעזע אַלע אַרטיקלען איז געוועזען אָדער איז ערשט אויך א פּראַקטישער מענש! ווערק־צייג, געוועהר, אינסטרומענטען, קליידער, כלים און ביכער זיינען זאכען וועלכע זיינען נויטיג איבעראַל וואו מען איז. עס קען זיין אז יענער מאַן וואָס האָט עס אַלעס צוגעגרייט האָט ערוואַרטעט א שיפּס־ברוך און ער האָט זיך מיט דיעזע זאַכען בעזאָרגט. אז מען האָט דאָס אַלעס, פעהלט שוין גאָר ניט.

— יא, פעהלט שוין גאָר ניט — האָט האַרדינג א מורמעל געטהאָן אין דער שטיל.

— אָבער ערשט — האָט הערבערט זיך אָבגערופען — זיינען מיר זיכער, אז דיא שיף וואָס האָט עס געפיהרט האָט ניט בעלאַנגט צו מאַלאַי'ער!

— עס זעהט אזוי אויס — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — עס איז צו גלויבען, אז אַן אַמעריקאַנישע אָדער אייראָפּעאישע שיף האָט ערגיץ פערבלאָנדזעט אין דיעזע געגענדען און וועהרענד דיא שיף האָט געהאַלטען ביי אונטערגעהן, האָבען דיא פּאַסאַזשירען דיא אַלע זאַכען פערפּאַקט אין קאַסטען און עס אַריינגעוואָרפען אין ים.

— דענקט איהר אויך אזוי, קאַפּיטאַן? — האָט הערבערט געפרעגט.

— יא, מיין יונגע — האָט האַרדינג געענטפערט — איך דענק, אז אזוי קען עס זיין. דיא פּאַסאַזשירען פון שיף האָבען אין צייט פון געפאַהר פערפּאַקט אַלעס וואָס נויטיג איז און עס געראַטעט.

— זאָגאַר דיא זאַכען וואָס ווערען געברויכט צו פאָטאָגראַפיע! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען.

— וואָס אָנבעלאַנגט דעם פאָטאָגראַפישען אַפּאַראַט — האָט זיך האַרדינג אָבגערופען — איז עס גראַדע ניט אזא נויטווענדיגקייט. מעהר קליידער, שיספּולווער און קוילען וואָלטען בעסער צוניץ געקומען וויא דיא אַרטיקלען פאַר פאָטאָגראַפיע.

— אָבער איז ערגיץ אויף דיא אינסטרומענטען, קליידער אָדער כלים

ניטאָ אירגענד וועלכער נאָמען אָדער אדרעס? — האָט גירדעאָן ספּילעט געפרעגט — לאָמיר נור זעהן פיליכט וועלען מיר קענען אויסגעפינען צו וועמען זיי האָבען בעלאנגט.

דער רעפּאָרטער האָט זעהר גוט צוגעטראָפען מיט זיין פראגע. דאָס איז געוועזען א זאך וואָס מען האָט געדארפט אויסגעפינען. זיי האָבען זיך באלד גענומען און גענוי בעקוקט יעדען ארטיקעל בעזונדער, אָבער זיי האָבען אויף קיינע קיין וואָרט, קיין זילבע, זאָגאר קיין בוכשטאב ניט געפונען. געוועהנליך געפינט מען שטענדיג אויף געוויסע ארטיקלען דיא נעמען פון דיא בעלי מלאכה וואָס האָבען זיי געמאכט און מיט דיעזע איז געוועזען אן אויסנאהמע, אָבוואָהל זיי זיינען אלע געוועזען גוט געמאכט און זייערע מאסטערס האָבען מיט זיי געמעגט שטאָלצירען.

אלע ארטיקלען זיינען געוועזען ניי און אין בעסטען צושטאנד. דיא ווערטער־ביכער און דיא ביבל זיינען געוועזען אין ענגליש, אָבער עס זיינען אויף זיי ניט גע־וועזען דיא נעמען פון דיא ארויסגעבער. דער אטלאס איז געוועזען אין פראנצויזיש און אויך אויף דיעזען בוך איז ניט געוועזען קיין נאָמען און קיין דאטום, ווען עס איז געדרוקט געוואָרען.

נאָכדעם וויא אלע ארטיקלען זיינען גענוי אונטערזוכט געוואָרען האָט סיירוס הארדינג געזאָגט:

— מיינע פריינדע, איך האָב פריהער צוגעשטימט צו אייער מיינונג, אז דיעזע אלע ארטיקלען זיינען איינגעפּאקט געוואָרען פון פּאסאזשירען פון א שיף אין דער צייט ווען דיא שיף האָט געהאלטען ביים אונטערגעהן; אָבער איך ציה מיך ערשט צוריק פון דיעזער מיינונג. אין צייט פון געפאהר וואָלטען דיא לייטע געכאפּט וואָס עס וואָלט זיי אין האנד ניט געקומען. זיי וואָלטען קיין צייט געהאט אויסצוקלייבען אלע נייע ארטיקלען פון בעסטען זאָרט און עס וואָלט זיי אויך אין זינען ניט געלעגען צו פערפּאקען עס אין א דאָפּעלטען קאסטען פון האָלץ און צין. איך בין דארום גענייגט צו גלויבען, אז דאָס איז אלעס גע־וועזען צוגעגרייט פון פריהער, צו וואָס פאר א צוועק, קען איך ניט וויסען.

אָבער וויא דיא זאך זאָל ניט זיין, איז דער קאסטען געוועזען א טהייערער, אונשאצבארער אוצר פאר דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל. דיא לייטע האָבען געדאנקט און געלויבט גאָט פאר דיעזער געפינס, וועלכע וועט זיי זיכער גרויסע נוצען ברייגגען אויף דעם איינזאמען און געהיימניספאָלען אינזעל.

אָבער איינער פון דיא פינף קאָלאָניסטען איז ניט אין גאנצען צופריעדען געוועזען. דאָס איז געוועזען פּענקראָפט. ער האָט ניט אנערקענט דיא וויכטיגקייט פון דיא אלע זאכען וואָס זיינען געוועזען אין קאסטען, זאָלאנג ער האָט דאָרט ניט געפונען א זאך צו וועלכע ער האָט גרויס לוסט געהאט.

— דאָס זיינען אַלץ גוטע זאַכען — האָט ער געזאָגט — איבערהויפּט דיא ביקסען; אָבער נאָך אַלעמען האָב איך אין קאַסטען ניט געפונען וואָס עס זאָל הויפּטזעכליך זיין גוט פאַר מיר.

— ווארום, פריינד פּענקראָפט? האָט איהר נאָך מעהר ערוואַרטעט? — האָט נעב געפרעגט — וואָס נאָך פעהלט אייך?

— כאָטש איין האַלב פונט טאַבאַק — האָט פּענקראָפט געענטפערט — ווען איך האָב עס, וואָלט איך שוין געווען העכסט צופריעדען, ווייל מיר וואָלט שוין קיין זאַך ניט געפעהלט.

אַלע האָבען זיך ניט געקענט איינהאַלטען פון געלעכטער. דעם מאַטראָז האָט פערדראָסען וואָס מען לאַכט פון איהם, אָבער ער האָט געשוויגען.

צוליעב דיא ענטדעקונג פון דעם קאַסטען מיט דיא אַרטיקלען האָבען דיא קאָלאָניסטען געפונען נאָך מעהר נויטיג אויסצופאָרשען דעם אינזעל אַרום און אַרום. האַרדינג האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען געגעבען צו ערקלעהרען, אַז עס קען זעהר זיין, דאָס דיא מענשען צו וועמען דער קאַסטען בעלאַנגט זיינען ערגיץ וואו פערוואָרפען געוואָרען אויף'ן אינזעל און זיי ליגען פיליכט אָהן שוץ און אָהן לעבענס-מיטעל און מען מוז זיי דאַרום אויפזוכען און שאַפען פאַר זיי הילף. האַרדינג האָט מיט דיא איבעריגע פון דער קאָמפּאַניע אָבגערעדט, אַז זיי זאָלען מאָרגען גאַנץ פריה ווידער אַרויספאָהרען מיט זייער שיפעל, דיעזען מאָל ביי אַן אַנדער זייט פון לינקאָלן אינזעל. דערווייל האָבען זיי אַלעם ביס־לעכווייז איבערטראָגען אין דער הויך אין גראַניט הויז און זיי זיינען געגאַנגען שלאָפען.

פאַר'ן שלאָף האָט הערבערט געבעטען דעם אינזשיניר ער זאָל פאַר זיי פאָרלעזען אַ קאַפּיטעל אָדער מעהר פון דער ביבל. פּענקראָפט, וועלכער איז געווען אָבערגלויביש, האָט פערלאַנגט, אַז האַרדינג זאָל אָן עפען טהאָן דיא ביבל און דער ערשטער פּסוק אויף וועלכען זיין בליק וועט פאַלען וועט דיענען אַלס גורל פאַר זייער צוקונפט.

דער אינזשיניר האָט איהם צוליעב געטהאָן. ער האָט אָן עפען געטהאָן דעם בוך און זיין בליק איז געפאַלען אויף אַ פּסוק, וועלכער איז ביים זייט געווען געצייכענט מיט אַ בליי־פעדער. דער פּסוק איז געווען: "יעדער איינער וואָס וועט בעטען וועט בעקומען און ווער עס וועט זוכען וועט געפינען".

אַלע האָבען עס אָנגענומען פאַר אַ גוטען סימן.

3טעם קאפיטעל.

דיא צווייטע רייזע אויף'ן וואסער. — כריין, ריבען און זענעפט. — א שעהנע וואלד פאנאָראמא. — יוקאליפטוס בוימער און זייערע נוצען. — מחנות אפען (מאַנקיס). — דער וואסער־פאל.

אויף מאָרגען, דעם 30טען אָקטאָבער, גאנץ פריה, זיינען דיא קאָלאָניסטען געווען פערטיג צו דער רייזע, וועלכע זיי האָבען אָנגענומען פאר העכסט נויטיג און וויכטיג. פאקטיש האָבען שוין דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל פאר זיך אליין גאָר ניט געדארפט. זיי זיינען שוין געווען פערזאָרגט מיט אלעס און זיי האָבען ערשט אָנגעהויבען זאָרגען פאר אנדערע.

זיי האָבען דארום איינגעשטימט צו מאכען דיא רייזע אין זייער שיפעל, פיליייכט וועלען זיי געפינען אזעלכע וואָס ווארטען אויף הילף, פיליייכט ליגען ערגיץ פערוואָרפענע פאסאזשירען פון דער זעלבער שיף, וואָס האָט געפיהרט דעם קאסטען וואָס זיי האָבען געפונען, און זיי וועלען זיי רעטען.

עס איז נויטיג געווען זיי זאָלען מיטנעהמען איינינע זאכען מיט זיך און אויך פערזאָרגען זיך, אז אין פאל זיי וועלען נאָך ברויכבארעס געפינען זאָלען זיי עס קענען ברייגגען אהיים אין גראניט הויז. אויב א שיף איז ערגיץ אין יענע געגענד צובראָכען געוואָרען, וואלגערען זיך זיכער ערגיץ ביי דיא ברעגען שטי־קער פון יענער שיף וואָס קען זיי, דיא בעזיצער פון אינזעל, גאנץ גוט צוניץ קומען. אָבער זייער שיפעל קען קיין שווערע משא ניט פיהרען און פיליייכט געפינען זיי טהיילען פון א שיף, וועלען זיי עס מיט'ן וואסער גאנץ זיכער ניט קענען ברייגגען. אזעלכע זאכען וואָלט פיעל לייכטער געווען צו פיהרען מיט א וואָגען אויף א טרוקענעם וועג. זיי האָבען אפילו געהאט א וואָגען, אָבער ער איז געווען אומגעלומפערט און שווער און שלעפען איהם מיט משא א ווייטע שטרעקע איז ניט קיין ארבייט פאר מענשען. פענקראָפט האָט זיך דאן ארומגעזעהן, אז אויסער א האלב פונט טאבאק וואָס האָט געפעהלט אין קאס־טען, האָט זיי נאָך געפעהלט א וויכטיגערע און נויטווענדיגערע זאך — א פאָר פערד, וואָס וואָלטען זיי זעהר, זעהר צוניץ געקומען.

שפייז אויף'ן וועג האָט נעב איינגעפאקט געטריקענטע פלייש און א גרויי־סען קרוג מיט ביער, אָדער א געטראנק וואָס זיי פלעגען מאכען פון זאפט פון בוימער. דאָס, האָבען זיי גערעכענט, וועלען זיי האָבען גענוג אויף דריי טעג און דאן וועלען זיי אלענפאלס זיך אומקעהרען צוריק אהיים. נעב האָט אויך מיטגענומען דעם טראָגבארען אויוועלע וואָס זיי האָבען אין קאסטען געפונען, פיליייכט וועלען זיי עס דארפען געברויכען אונטער וועגענס.

ווערק־צייג און אינסטרומענטען האָבען זיי מיטגענומען דיא צוויי גרויסע העק, פיליכט וועט זיי אויסקומען אויסהאקען בוימער, דעם טעלעסקאָפּ און דעם קאָמפּאַס.

געוועהר האָבען זיי גענומען דיא צוויי גרויסע ביקסען, אין וועלכע מען האָט געקענט געברויכען קרעמען־שטיינדלעך צום שיסען. זיי האָבען אויך מיטגענומען א פּאָר שווערדען און אביסעל קוילען און שיס־פּולווער.

פּענקראָפט, הערבערט און נעב האָבען געטראָגען דיא וואפען און זיי האָבען זיך געפיהלט שטאָלץ אזוי וויא קריעגס־העלדען, אָבוואָהל זיי האָבען דעם אינזשיניר געמוזט געבען זייער עהרען וואָרט, אז זיי וועלען ניט שיסען און ניט בענוצען קיין וואפען, סיידען אין פאל עס וועט נויטיג זיין.

ארום זעקס אוהר אין דער פריה זיינען דיא לייטע אָבגעפאָהרען מיט זייער שיפעל. טאפּ איז מיט זיי מיטגעפאָהרען.

עס איז דאמאָלס אָנגעקומען דער פלוטה (שטייגונג פון וואסער). דיא "מער־סי" איז דאן געוועזן טיעף און דאָס וואסער איז געלאָפען שטראָמיג. דיא קאָ־לאָניסטען אָדער דיא פאָרשער האָבען זאָגאר ניט פיעל געדארפט בענוצען זייע־רע רודערס, ווייל דער שטראָם האָט דיא שיפעל געטריבען און מענשליכע הילף איז געוועזן ניט נויטיג. זיי זיינען געקומען צום פלאץ, וואו פענקראָפט האָט מיט זיעבען מאָנאטען צוריק געמאכט דיא ערשטע רעפט (האָלץ־פליטע), אויף וועלכע זיי האָבען געפיהרט הייצונגס־מאטעריאל צו זייער ערשטע היים, אין דיא "טשימניס".

דער טייך האָט זיך דאָרט פערדרעהט און איז אוועק פיעל ברייטער. דיא ברעגען פון טייך זיינען דאָרט געוועזן זעהר שעהן. דיא נאטור האָט זיי בע־ציערט מיט פראכטפאָלע בוימער פון פערשיעדענע גאטונגען. סיירוס הארדינג האָט זיך ניט געקענט אָבוואונדערען פון דער פראכטפאָלער פּאנאָראמא וואָס דיא ברעגען פון טייך האָבען פאָרגעשטעלט. דאָרט זיינען געוועזן אזעלכע בוי־מער וואָס האָבען געטראָגען פרוכט, פון וועלכע מען קען אויסדריקען א זאָרט אויל. הערבערט האָט דאָרט ענטדעקט א זאָרט קליינע בוימלעך, וועלכע ווערען פערוואנדעלט אין שטריק מאטעריאל, ווען מען ווייקט זיי אין וואסער.

פון צייט צו צייט זיינען זיי צוגעפאָהרען צום ברעג און ספּילעט, הערבערט און פענקראָפט זיינען מיט ביקסען אין דיא הענד ארויסגעשפּרונגען אויף דיא טריקענים. זיי האָבען ניט געדענקט אָנצופיהרען א יאגד אויף אירגענד וועלכע טהיערע אָדער פויגלען, ווייל זיי האָבען דאָך אלע זייער וואָרט געגעבען ניט צו שיסען סיידען דאָס וועט העכסט נויטיג זיין; אָבער אויסער טהיערע און פויגלען זיינען פאראן נאָך ניצליכע זאכען. זיי האָבען געדענקט פיליכט וועלען זיי געפינען ניצליכע פלאנצונגען און זיי וועלען עס נעהמען אויף זייער שיפעל. דער יונגער נאטור־פאָרשער, הערבערט, האָט ענטדעקט איינינע מינים

וואקסונגען, וועלכע מען קען זעען און קולטיווירען און נעברויכען צום עסען, צווישען אנדערע אויך כריין, ריבען און א זאָרט סאלאטע. אין איין פּלאַץ האָבען זיי אַנגעטראָפען א מין פלאנצע, אומגעפעהר דריי פוס הויך, מיט קליינע צווייגען און מיט ברוינליכע קערענדלעך.

— ווייסט איהר וואָס פאר א פלאנצע דאָס איז? — האָט הערבערט גע־פרעגט דעם מאטראָז.

— טאבאק! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען, אַבוואָהל ער האָט אין זיין לעבען ניט געזעהן וויא זיין ליעבלינג פלאנצע וואקסט.

— ניין, הערר פּענראָפט — האָט הערבערט געזאָגט — דאָס איז ניט קיין טאבאק, זאָנדערען מאָסטארד (זענעפט, גאָרטשיצע).

— זאָל עס הענגען! זאָל עס געהן צום טייפעל! — האָט פּענקראָפט אויס־געשריען — אָבער ווען דוא וועסט אמאָל געפינען טאבאק, זאָלסט דוא מיר, הערבערט, אָנזאָגען.

— מיר וועלען אמאָל דאָס אויך געפינען — האָט זיך ספּילעט אָבגע־רופען.

— אויב עס וועט קומען אזא גליקליכער טאָג — האָט פּענקראָפט געזאָגט — וויים איך ניט וואָס עס וועט אונז נאָך פעהלען. מיר דאכט, אז מיר וועלען שוין דאמאָלס אלעס האָבען.

זיי האָבען דיא דאָזיגע פלאנצונגען אויסגעריסען מיט דיא וואָרצלען און זיי האָבען זיי אוועקגעטראָגען אין שיפעל, וואו זיי האָבען געטראָפען סיירוס האָרדינג פערטיעפט אין געדאנקען.

ד'ער רעפּאָרטער, דער מאטראָז און הערבערט האָבען שפּעטער אויך פאָרט־געזעצט צו בעזוכען אָפט דיא ברעגען, אום צו זוכען פלאנצונגען אָדער אנדערע זאכען, פון וועלכע זיי וועלען קענען מאכען א געברויך.

וועהרענד זיי האָבען אזוי איינמאָל שפּאצירט ביים ברעג וואסער, איז דעם רעפּאָרטער געלונגען צו פאנגען צוויי לעבעדיגע פויגלען, וועלכע האָבען געהאט לאנגע, דינע שנאָבלען, לאנגע העלדזער, קורצע פליגעל און קיין עקען. הערבערט האָט דיעזע פויגלען אָנגערופען מיטן נאָמען "טינאמאָוס". זיי האָבען בעשלאָסען מיטצונעהמען דיא עופות אהיים און זיי זאָלען זיין דיא ערשטע עופות צום האָדעווען, און ווען זיי וועלען אמאָל פאנגען נאָך, וועלען זיי מאכען א גאנצען פויגעל־הויף.

דער קראַך פון זייערע ביקסען האָט זיך דיא גאנצע צייט ניט געהערט. דאָס ערשטע מאָל וואָס דער אָבקלאנג פון א שאָס האָט זיך געהערט איבער'ן וואלד פון פאר וועסט איז געוועזן, ווען זיי האָבען דערזעהן א שעהנעם פויגעל, עהנליך צו אן אייז־פויגעל אָדער קעניגס־פישער. פּענקראָפט האָט דערזעהענדיג דיעזען פויגעל ניט געקענט ווידערשטעהן דעם נסיון און ער האָט אויסגעשאָסען טראָצ־

דעם וואָס קאַפּיטאַן האַרדינג האָט זיי פערזאָגט זיי זאָלען ניט שיסען סיידען ביי א גרויסע נויטווענדיגקייט.

דער פויגעל איז געווען א דזשאַקאַמאַר מיט בלישצענדע פעדערען פון א מעטאַל קאָליר. דיא קויל האָט דעם פויגעל נעטראָפען. ער איז אַרונטערגעפאַלען אויף דער ערד און טאָפּ האָט איהם אוועקגעטראָגען צום שיף. אביסעל שפּעטער האָט הערבערט געטויטעט זעקס לאָרים. דער לאָרי איז א פויגעל גרויס אזוי וויא א טויב מיט עכט שעהנע פעדערען. זיין פלייש איז זעהר געשמאַק, פיעל בעסער וויא דיא פלייש פון א דזשאַקאַמאַר. פּענקראָפט האָט זיך געפיהלט אביסעל ניעדערגעשלאָגען דערפון וואָס דער יונגער הערבערט האָט איהם איבערשטיגען און געמאַכט א בעסערען פאַנג.

אַרום צעהן דעם זייגער אין דער פריה האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען געזעצט עסען פריהשטיק אונטער דעם שאָטען פון געדיכטע שעהנע בוימער. זיי זיינען דאַמאָלס געווען פינף מייל ווייט פון דעם אָנפאַנג פון דעם "מערסי" טייך. דיא פאָרשער האָבען אַרומגעקוקט דיא געגענד אין אַלע זייטען, אָבער זיי האָבען ערגיץ ניט בעמערקט קיין מינדסטען שפּור פון מענשען. קיין אויסגעהאַקטער בוים, קיין אָבגעשניטענע צווייג איז ערגיץ ניט געזעהן געוואָרען, קיין טריט אָדער אירגענד וועלכער צייכען פון א מענשען'ס אָנוועזענהייט האָט מען גע־קענט געפינען. דער אינזשיניר האָט דאַרום בעפוילען, אז זיי זאָלען אַריבער־פאָהרען אין וועסט (מערב) זייט פון לינקאָלן אינזעל, פיליכט וועלען זיי דאָרט עטוואָס געפינען.

נאָך'ן עסען זיינען זיי אַריין צוריק אין זייער שיפעל און זיי זיינען ווייטער געפאָהרען. ווען זיי זיינען אָבגעפאָהרען א שטיקעל וועג זיינען דיא בוימער אין וואַלד געוואָרען שיטערער; אָבער וואָס ווייטער דיא בוימער זיינען געשטאַנען איינע פון דיא אַנדערע אַלץ שעהנער האָט דער וואַלד אויסגעזעהן. דער פרייער פּלאַץ האָט געמאַכט דיא בוימער צו וואַקסען ברייטער און העכער און זיי האָבען פאָרגעשטעלט א פּראַכטפאָלעם בילד.

הערבערט'ס בליקען האָבען זיך געוואָרפען אויף איינינע הויכע, פּרעכטיגע בוימער און ער האָט ענטציקט אויסגעשריען:

— יוקאַליפּטען! יוקאַליפּטען!

דאָס זיינען ווירקליך געווען יוקאַליפּטען, וועלכע זיינען פון דעם זעלבען גאַטונג וויא דיא יוקאַליפּטוס בוימער וואָס וואַקסען אין אויסטראַליען און אין ניי־זעעלאַנד. אין אויסטראַליען רופט מען אויך דיעזע בוימער "גומי־בוימער". איינינע פון דיעזע בוימער זיינען געווען אַריבער צוויי הונדערט פוס הויך. זייער אונטערשטער טהייל האָט געמאָסטען צוואַנציג פוס אין אומקרייז, עס הייסט, אז מען האָט נעדאַרפט האָבען א פאָדעם פון 20 פוס לאַנג אַרומצו־רינגלען א שטאַם פון א בוים. זייער קאָרע איז געווען בעדעקט מיט שפּאַלטען,

וועלכע זיינען געווען אָנגעפילט מיט רויטע שמעקענדיגע גומי. עס קען ניט זיין שעהנער און פראכטפאָלער וויא דיעזער זאָרט בוימער, וועלכע זיינען אויך פעררעכענט אלס דיא ריעזען פון וואלד, אלס דיא העכסטע אין דער בוימער־וועלט.

דער באָדען ארום דיא בוימער איז געווען בעדעקט מיט גערדיכטע וויכע גראָז, און פון צווישען דיא קליינע בוימלעך וואָס זיינען דאָרט געוואקסען זיינען אלע ווילע ארויסגעפלויגען פערשיעדענע פויגלען, וועלכע האָבען געבלישצעט אונטער דיא שטראלען פון דער זונן אזוי וויא בעפליגעלטע עדעלשטיינער.

— אָט דאָס הייסען בוימער! — האָט נעב אויסגעשריען — אָבער טויגען זיי צו עפּעס?

— פוי! — האָט פענקראָפט געענטפערט — זיי זיינען הויך, גרויס, אָבער זיי טויגען צו גאָר ניט. מענשען זיינען אויך פאראַן הויכגעוויקסיגע, וואהרע ריעזען און זיי זיינען ניט ווערטה א גוט וואָרט.

— איך דענק אז איהר האָט א טעות — האָט זיך גידעאָן ספּילעט אָבגערופען — דיא האָלץ פון יוקאליפּטוס בוימער זיינען גראדע אריין אין געברויך און עס טויג זעהר גוט צו סטאָליאר ארבייט.

— און איך — האָט הערבערט געזאָגט — וועל צוגעבען, אז דיעזער גאטונג בוימער ברייגגען נוצען אין נאָך פיעלע היגזיכטען. דיא יוקאליפּטוס פאמיליע בעשטעהט פון א סך עהגליכע בוימער. דער גואווא בוים, צום ביישפּיעל, וואָס איז אויך א מין יוקאליפּטוס, גיט אזא מין פרוכט פון וועלכע מען מאכט מואווא איינגעמאכץ; דער קלאָוו בוים גיט אונז א שמעקענדיגען געווירץ; פאָמעגראנאט בוימער גיבען אונז דיא טהייערע פרוכט פאָמעגראנאטען (מילגרוימען); דיא אגוי מירטע האָט אין זיך א זאפט וואָס איז שטארק אזוי וויא אלקאָהאָל; מיר האָבען אויך בוימער, וואָס בעלאנגען צו דיא יוקאליפּטוס פאמיליען, וועלכע גיבען אונז וויין פון דעם זאפט וואָס זיי האָבען אין זיך, און אזעלכע, וואָס זייער רינדע (קאָרע) איז צימערינג. עס זיינען פאראַן נאָך פיעלע און פיעלע בוימער פון דעם זעלבען מין, וועלכע מענשען געברויכען, און איהר פענקראָפט זאָגט, אז דיעזע בוימער טויגען צו גאָר ניט! ווייסט איהר אז אזעלכע בוימער זיינען פאראַן 46 גאטונגען, וועלכע ווערען נאָך איינגעטהיילט אין דרייצעהן הונדערט פערשיעדענע זאָרטען וואָס יעדע האָט אן אנדער נאָמען?

דער יונגער הערבערט איז געווען שטאָלץ מיט זיין לעקציע איבער באָטאניקע (וויסענשאפט פון וואקסונגען). סיירוס הארדינג האָט צוגעהערט יעדעס וואָרט און געשמייכעלט.

— זעהר גוט, הערבערט — האָט פענקראָפט געענטפערט — זאָל זיין וויא דוא זאָגסט, אָבער איך קען שווערען, אז פון דיא אלע נוצבארע בוימער

וואָס דוא האָסט אויסגערעכענט, איז קיין איינער ניט אזא חויגער און ריע־זיגער וויא דיעזער.

— דאָס איז וואהר, הערר פענקראָפט.

— נו, בעשטעטיגט דאָך דאָס וואָס איך האָב געזאָגט, אז דיעזע בוימער טויגען אויף גאָר ניט! — האָט פענקראָפט מיט א טאָן פון טריאומף אויסגע־שריען.

— האָט איהר וויעדער א טעות, פריינד פענקראָפט — האָט זיך דער אינ־זשיניר אָבגערופען — אָט דיעזע גרויסע בוימער נוצען אויך צו עפּעס.

— צו וואָס, קאַפּיטאַן?

— צו שאפען געזונדהייט פאר דיא לענדער וואו זיי וואקסען. ווייסט איהר וויא מען רופט דיעזע בוימער אין אויסטראַליען און אין ניי־זעעלאנד?

— ניין, קאַפּיטאַן.

— מען רופט זיי אין אלגעמיין גומי־בוימער, אָבער מען רופט זיי אויך פיבער־בוימער.

— ווייל זיי ברייגגען פיבער?

— ניין, ווייל זיי פערהינדערן פיבער, ווייל זיי פערהיטען פון דיעזע קראנקהייט.

— דאָס איז גוט צו וויסען — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — איך וועל עס נאָטירען אין מיין נאָטיץ־ביכעל.

— נאָטירט עס, פריינד ספּילעט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — ווייל דאָס שיינט צו זיין א בעשטימטע זאך, אז דיא יוקאליפּטוס בוימער פערניכטען דעם אנשטעקונגס־גיפט. מען האָט שוין דיעזען נאַטירליכען געגען־גיפט פּרובירט פלאנצען אין מיטען פון אייראָפּא און אין נאָרד אפריקא, וואו דיא לופט איז געוועזען אומגעזונד און דיא דאָרטיגע איינוואָהנער האָבען זעהר פיעל געליטען, און עס האָט זיך ארויסגעצייגט, אז דיעזע בוימער האָבען פיעל פערבעסערט דיא געזונדהייט פון דיא פערפעסטעטע געגענדען. אין דיא געגענדען וואו עס געפינען זיך וועלדער פון אזעלכע מינים בוימער עקזיסטירט פיבער זעהר זעל־טען. גליקליכערווייזע האָבען מיר דיעזע הייל־ונגס בוימער דאָ אויף לינקאָלן אינזעל און זיי וועלען אונז זיכער גוטעס טהאָן.

— אך, וואָס פאר א טהייערער אינזעל! וואָס פאר א געבענשטער אינזעל!

— האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — עס פעהלט אונז דאָ ווירקליך גאָר ניט, בלויז —

— מאַבאַק מיינט איהר — האָט איהם הארדינג אונטערגעכאַפּט — ווארט, פריינד פענקראָפט, מיר וועלען נאָך דאָס אויך געפינען. פאָרלויפיג אָבער מוזען מיר פאָהרען וויימער.

זיי זיינען אָבגעפאָהרען נאָך צוויי מייל. דער טייך איז געוועזען בעוואקסען

מיט מעער־גראָזען און אויף שפּיציגע פעלזען האָבען וואו ניט וואו ארויסגעשטעקט. עס איז דארום זעהר שווער געווען צו טרייבען דיא שיפעל און פענקראָפט איז שטארק אויסגעמאטערט געוואָרען. וואָס ווייטער איז דער טייך אלץ וועניגער טיעף געווען, ביז ענדליך האָט מען שוין געמוזט שטופּען דיא שיפעל מיט פלעקער. מיט דיא רודערס האָט מען זיא שוין ניט געקענט טרייבען. ביז׳ן וועסטליכען זייט פון אינזעל איז נאָך געווען א ווייטע שטרעקע.

דיא זונן האָט זיך שוין ארונטערגעלאָזט און האָט געוואָרפען איהרע לעצטע שטראהלען אויף דיא שפּיצען פון דיא הויכע ריעזען־בוימער. סיירוס הארדינג האָט איינגעזעהן, אז עס איז אן אונמעגליכע זאך צו דערגרייכען דעם וועסטליכען זייט פון לינקאָלן אינזעל ביז נאכט און ער האָט בעשלאָסען צו מאכען ערגיץ א לאגער און נעכטיגען. ער האָט אויסגערעכענט, אז זיי האָבען נאָך א שטיק וועג פון פינף מייל ביז דעם וועסטליכען ברעג פון ים און זיי קענען אויף קיין פאל אהין ניט קומען ביז נאכט, ניט מיט זייער שיף און אויך ניט צופוס. ער האָט דארום געוואָלט בעקאנט מאכען זיינע קאָמפּאניאָנען, אז מען זאָל זיך אָנהויבען צוגרייטען צו נאכטלעגער, אָבער זאָלאנג דיא שיפעל האָט זיך נאָך בעוועגט, האָט הארדינג זיך ניט געוואָלט אָבשטעלען, פיליכט וועלען זיי נאָך עפּעס ענטדעקען.

דיא שיפעל האָט זיך געשלעפּט מיט גרויס שוויריגקייטען צווישען דיא בוימער פון וואלד וואָס זיינען שוין געווען פיעל געדיכטער און מעהר בעוואָהנט פון טהיערע. פענקראָפט האָט פון ווייטענס געזעהן מחנות אפען (מאָנקים) וואָס זיינען אומגעשפּרונגען פון איין בוים אויף׳ן אנדערען. מאנכע פון דיעזע טהיערע האָבען זיך אָבגעשטעלט ניט ווייט פון שיפעל און האָבען געקוקט אויף דיא מענשען, וועלכע זיי האָבען וואהרשיינליך צום ערשטען מאָל געזעהן. דער מאטראָז האָט גרויס לוסט געהאט צום שיסען, אָבער דער אינזשיניר האָט איהם אָבגעהאלטען ערקלערענדיג, אז פערגיסען אומזיסטע בלוט איז אן אונרעכט און זאָלאנג זיי קענען פון דיא אפען קיין נוץ ניט האָבען איז גלאט א שאָד אויסצוברייננגען פּולווער און קוילען.

אביסעל שפּעטער איז דיא רייזע אויף דער "מערסי" געוואָרען נאָך שווערער. אויסער דעם וואָס דאָס וואסער איז געווען ניט טיעף, זיינען דאָרט געווען אזוי פיעל פעלזען, אז עס איז אונמעגליך געווען אויסצומיידען זיי.

— קאפּיטאן — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — מעהר וויא נאָך א פיערטעל שטונדע וועלען מיר אונזער שיף ניט קענען שטופען. מיר וועלען זיך מוזען אָבשטעלען.

— קיין בייז — האָט הארדינג געענטפערט מיט א שמייכעל — מיר וועלען אונזער ריעזען־שיף פעראנקערען און מיר וועלען דאָ ערגיץ איבערנעכטיגען.

— וויא ווייט זיינען מיר פון גראניט הויז? — האָט הערבערט געפרעגט.

— ביי א זיעבען מייל — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— וועלען מיר פאָהרען ווייטער? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— יא, פריינד פענקראָפט — האָט הארדינג געענטפערט — זאָלאנג מיר קענען דארפען מיר פאָהרען. מאָרגען בעגינען וועלען מיר דיא שיף דאָ איבערלאָזען און אין צוויי שטונדען צייט, האָף איך, וועלען מיר קומען צופוס צום וועסטליכען זייט פון לינקאָלן אינזעל.

אָבער ביי דיא רייד איז דיא שיפעל געבליבען שטעהן און מען האָט זיא ניט געקענט ריהרען פון אָרט. דער טייך איז דאָרט געוועזן ניט מעהר וויא צוואנציג פוס ברייט און דאָס וואסער אזוי ניעדעריג, אז מען האָט כמעט געקענט אָנטאפען דעם גרונד.

עס איז געוועזן אומגעפעהר פינף אוהר. דיא זונן איז שוין געוועזן כמעט אין גאנצען ארונטערגעלאָזט. פון צווישען דיא בוימער האָט זיך געהערט א שטארקער גערויש פון א וואסער־פאַל און ווען דיא פאָרשער האָבען זיך ארומגעקוקט, האָבען זיי געזעהן וויא א שטראָם וואסער האָט זיך געגאָסען פון א הויכען פעלז אין טייך "מערסי". דער טייך האָט זיך דאָרט געענדיגט. סיירוס הארדינג האָט זיך דאן איבערציייגט, אז דער וואסער־פאַל איז דער שפייזער פון "טייך פון גנאדע".

עס איז בעשטימט געוואָרען, אז זיי זאָלען דאָרט ארויסגעהן אויף דיא טריקענים און אָבזוכען א פלאץ פאר נאכטלעגער. און זיי האָבען אזא פלאץ ניט פיעל געדארפט זוכען, ווייל באלד וויא זיי זיינען ארונטער פון שיפעל האָבען זיי אויסגעפונען, אז דאָרט איז א פאסענדער פלאץ צו איבערנעכטיגען. זיי האָבען דיא שיפעל צוגעשלעפט מעהר צום ברעג, צוגעפעסטיגט צו א בוים און זיי האָבען זיך אוועקגעזעצט אויף'ן גראָז.

זיי האָבען באלד אויפגעלייגט א גרויסען פייער, זיי האָבען אָבגעגעסען און אָנגעהויבען דענקען וועגען שלאָפען. אָבער דיא קאָלאָניסטען האָבען מורא געהאָט אז ווילדע טהיערע זאָלען ניט איינברעכען אין זייער לאגער און זיי האָבען דארום בעשטימט, אז יעדער איינער פון זיי זאָל א געוויסען טהייל פון דער נאכט זיין אויף דער וואך. אָבער דיא נאכט איז פאָראיבער און קיינע פיער־פיסיגע געסט זיינען צו זיי ניט געקומען. אויף מאָרגען, דעם 31טען אָקטאָבער אום פינף אוהר אין דער פריה זיינען זיי אלע געוועזן פערטיג צו געהן ווייטער.

4טעס קאַפּיטעל.

אַ שפּאַציר־גאַנג צום ברעג ים. — אַ נייער טייך. — קיין וואַסער־שטייגונג אין איהם. — דיא באַמבו בוימער. — מלחמה מיט אַ טיגער. — בעזיעגט. — דער נאַכטלעגער אין הייהל.

דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל האָבען אָבגעגעסען פריהשטיק און האָבען אָנגעפאַנגען זייער שפּאַציר צום וועסטליכען זייט פון אינזעל. זיי זיינען פריהער געגאַנגען זוכען דעם קירצעסטען וועג צו זייער געווינשטען פּלאַץ, ווייל זיי האָבען געוואָלט שפּאָרען צייט און גיכער אהין קומען. וויא לאַנג וועט דער גאַנג נעהמען? דאָס האָבען זיי בעשטימט ניט געקענט וויסען. סיירוס הארדינג האָט געזאָגט, אז אין צוויי שטונדען צייט וועלען זיי אהין קומען; אָבער דאָס האָט ניט געקענט זיין קיין זיכערהייט, ווייל ווער האָט געקענט וויסען וואָס פאַר אַ הינדערניסע זיי וועלען האָבען אין וועג? פיליכט וועט מען דאַרפען אויסהאַקען אַ וועג צווישען דיא געדיכטע בוימלעך וואָס וואַקסען דאָרט? פיליכט וועלען זיי האָבען אַנדערע שטערונגען?

שפּייז האָבען זיי מיט זיך געהאַט גענוג נאָך אויף צוויי טעג און מען וועט דורך דיעזער צייט ניט דאַרפען מאַכען קיין יאַגד. סיירוס הארדינג האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען אָנגעזאָגט, אַז זיי זאָלען זיין אָבגעהאַלטען פון שיסען, סיידען אין פאַל פון נויט, דאָך האָבען זיי געהאַט זייערע וואַפען גרייט, פיליכט וועלען זיי בעפאַלען ווערען פון טהיערע און זיי וועלען זיך דאַרפען פערטהיידיגען. זיי האָבען שנעל אויסגעפונען דעם גלייכסטען און נאָהענסטען וועג און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן. אין מאַנכע פּלעצער האָבען זיי געמוזט בענוצען זייערע העק און אויסהאַקען דיא בוימלעך און דערנער, וועלכע זיינען זיי געשטאַנען אין וועג און געשטערט זייער גאַנג. דיא בוימער וואָס זיינען געוואַקסען אין יענע געגענד זיינען געוועזען אַזעלכע, וואָס דיא פאָרשער פון לינקאָלן אינזעל האָבען שוין געזעהן אין אַנדערע געגענדען פון זייער קליינע מלוכה.

זיי האָבען אויף'ן וועג געזעהן פיעלע אַפען, וועלכע האָבען זיי אָנגעקוקט מיט פערוואונדערונג. דיא טהיערע האָבען געמורמעלט צווישען זיך, אַזוי וויא זיי זאָלען איינע דיא אַנדערע פרעגען: וואָס פאַר אַ מאָדנע ברואים זיינען דאָס? גידעאָן ספּילעט האָט זיך געוויצעלט און געזאָגט, אַז דיא אַפען נעהמען זיי פיליכט אָן אַלס זייערע ניט קיין געראָטענע ברידער, וואָס געהען שטענדיג אויף צוויי פיס און האָבען ווייסע, מאוס'ע פנים'ער און קענען ניט קריכען אויף בוימער.

אין דיא ווירקליכקייט האָבען דיא אפען געמעגט שטאָלצירען נעגען זייערע אור־אייניקלעך (דיא מענשען, נאָך דארווין'ס לעהרע), ווייל וועהרענד זיי, דיא מענשען האָבען געדאַרפט ארבייטען שווער און ביטער דורכצושלאָגען זיך א וועג דורך דיא בוימלעך, דערנער, צווייגען און גראָזען, האָבען דיא זיידעס (דיא אפען) אומגעשפרונגען אין דער הויך פון איין צווייג אויף דער אנדערער און פון איין בוים אויף'ן אנדערען אזוי לייכט און אזוי פריי אזוי וויא אויף א פרייען, גלאַטען פעלד.

דער אינזשיניר און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען דאָרט אויך בעגעגענט אייניגע קליינע שווינען, קאנגארוס און אנדערע טהיערע. פּענקראָפט האָט זעהר לוסט געהאט צו שיסען, אָבער ער האָט ניט געקענט איבערטרעטען הארדינג'ס פערזאָג און ער האָט זיך געמוזט אָבהאַלטען.

— לויפט, שפּרינגט, טאנצט — האָט ער גערעדט צו דיא שטומע חיות — מיר וועלען זיך נאָך מיט אייך דורכשמועסען ווען מיר וועלען געהן צוריק.

קאפּיטאן הארדינג'ס רעכענונג אז אין צוויי שטונדען צייט וועלען זיי קומען צום וועסטליכען זייט פון אינזעל איז טאקי ניט געוועזען קיין ריכטיגער. דער מאן וואָס האָט פערענטפערט אסטראָנאָמישע פראגען און האָט בעוויזען וואונדער אין פיעלע זאכען, האָט דיעזען מאָל גראדע ניט געטראָפען. דער וויסענשאַפטס־מאן האָט ניט גערעכנעט, אז זיי זאָלען האָבען אזוי פיעל הינדער־ניסע אין וועג און ער האָט גערעכענט, אז אין צוויי שטונדען וועלען זיי זייער שפּאציר דורכמאכען. ענדליך איז שוין געוועזען נאָך ניין אוהר און זיי זיינען נאָך צום געווינשטען פּלאַץ ניט געקומען.

אומגעפעהר מיט א האלבע שטונדע שפּעטער איז זיי פּלוצלונג דער וועג אָבגעהאקט געוואָרען. זיי זיינען צוגעקומען צו א שטראָם רוישענדע און שויי־מינגע וואסער און זיי האָבען ווייטער ניט געקענט געהן. דאָס וואסער איז געוועזען פון דרייסיג ביז פיערציג פוס ברייט און עכט טיעף און קלאָהר. אריבערגעהן דאָרט איז געוועזען אונמעגליך.

— מיר זיינען פערבליבען שטעהן אין מיטען! — האָט נעב אויסגע־שריען.

— קיין בייז ניט — האָט הערבערט געענטפערט — מיר קענען דיעזען טייך לייכט אריבערשווימען.

— צו וואָס זאָלען מיר עס טהאָן? — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — דיעזער טייך לויפט וואהרשיינליך צום מעער און ווען מיר וועלען איהם אריבער־שווימען וועלען מיר גאָר ניט פערדיענען, ווייל ער וועט אונז נאכהער ווידער פערשטעלען דעם וועג ביים ברעג מעער. לאָמיר בעסער געהן גלייך ביים ברעג פון טייך ביז מיר וועלען קומען צו אונזער געווינשטען פּלאַץ, און איך דענק אז דער טייך וועט אונז שנעל אהין ־ברייננגען.

— איין מינוט, מיינע העררען — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — וואָס איז דער נאָמען פון דיעזען טייך? וועלען מיר איהם גאָר אויסלאָזען פון אונזער געאָגראפיע?

— גאַנץ ריכטיג! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — לאָמיר אויסטראכטען עפּעס א נאָמען.

— אויף דיר, הערבערט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — פאַלט דער גורל, דוא זאָלסט דעם טייך א נאָמען געבען.

— וועט ניט בעסער זיין — האָט הערבערט געענטפערט — אז מיר וועלען ווארטען ביז מיר וועלען קומען צום מויל פון דיעזען טייך? ווען מיר וועלען וויסען פון וואנען ער שטאמט וועלען מיר איהם קענען געבען א פאסענדערען נאָמען.

— ניט קיין קרומע זאך! — האָט הארדינג בעשטעטיגט — לאָמיר דערוייל געהן ווייטער.

— נאָך א מינוט, מיינע פריינדע! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען אזוי וויא ער זאָל זיך דערמאָהנען אָן אַן עכט וויכטיגע זאך.

— וואָס אזעלכעס? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— עס איז וואהר — האָט פענקראָפט געענטפערט — אז שיסען טהיערע אָדער פויגלען איז אונז פון קאפּיטאן פערבאָטען, אָבער פאנגען פיש מעג מען דאָך, לאָמיר דאָ פאנגען אביסעל פיש אויף מיטאָג.

— מיר האָבען דערויף קיין צייט — האָט הארדינג זיך אָבגערופען.

— בלויז אויף פינף מינוט — האָט פענקראָפט זיך געבעטען — מעהר וויא פינף מינוט, העררר קאפּיטאן, פערלאנג איך ניט. בלויז עטליכע פישלעך אויף מיטאָג.

דער מאטראָז האָט זיך ניט געקענט בעהערשען און ניט ווארטענדיג אויף'ן אינזשיניר'ס ערלויבניס האָט ער זיך איינגעבויגען און האָט פון צווישען די שטיינער מיט די הענד ארויסגעצויגען איניגע דוצענד קליינע קראָופּישען (אזעלכע ראקעס).

— דאָס וועט זיין גוט! — האָט נעב אויסגעשריען — אויסגעצייכענט, פריינד פענקראָפּט!

— דאָס איז — האָט פענקראָפּט געמורמעלט — אזוי וויא איך האָב געזאָגט: אלעס איז דאָ פאראן אויף דיעזען אינזעל, בלויז קיין טאבאק.

דער פיש פאנג האָט ווירקליך קיין פינף מינוטען אויך ניט געדויערט, ווייל די קראָופּישען זיינען צולאָפען אין וואסער און מען האָט זיי מעהר ניט געקענט פאנגען. די געפאנגענע קראָופּישען האָט פענקראָפט אריינגעלעגט אין א זעקעל, געפלאָכטען פון גראָזען און זיי זיינען אלע אוועק ווייטער.

זיי זיינען געגאנגען שנעל, ווייל דער ברעג פון טייך איז ניט געוועזן בע־

וואקסען און קיין זאך האָט זייער גאנג געשטערט. פון צייט צו צייט האָבען זיי אָנגעטראָפען שפורען פון טהיערע, קליינע און גרויסע, וועלכע פלעגען וואהר־שיינליך קומען צום טייך טרינקען וואסער, אָבער זיי האָבען קיין טהיער גע־זעהן.

אונטערדעסען האָט זיך סירוס הארדינג בערעכענט, אז ער און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען פיעל וויימער פון דעם וועסטליכען זייט פון אינזעל וויא ער האָט געדענקט. לויט דיא צייט פון טאָג, האָט הארדינג געוואוסט, אז דער פלוטה (וואסער־שטייגונג) אין ים איז אָנגעקומען, הייגט אָנגעהמענדיג אז דער טייך ציהט זיך פון מעער און דער ברעג פון מעער איז ניט זעהר וויים, האָט דאָס וואסער אין טייך אויך געדארפט שטייגען, אָבער אין טייך איז נאָך גאָר קיין סימן פון פלוטה ניט געווען, פאָלגליך איז זיין מויל, זיין אָנפאנג וואָס פאלט אריין אין ים וואהרשיינליך זעהר וויים. דער אינזשיניר האָט זיך שטארק געוואונדערט וואָס ער האָט אזא טעות געהאָט. ער האָט דארום גענומען קוקען אויף׳ן קאָמפּאס, אום צו איבערצייגען זיך אויף וועלכען זייט פון אינזעל זיי געפינען זיך און וויא אזוי זיי האָבען צו געהן וויימער אום צו קומען צו דיא וועסט. ער האָט וועגען זיין פערלעגענהייט דערצעהלט זיינע קאמעראדען.

לויט וויא דער קאָמפּאס האָט געצייגט זיינען זיי געגאנגען מיט׳ן ריכטי־גען וועג צו מערב זייט, אָבער דיא פראגע: וואַרום דיא וואסער־שטייגונג קומט ניט אין טייך איז דעם אינזשיניר געלעגען אזוי וויא א שטיין אויף׳ן הארצען.

דיא קאָמפּאני האָט זיך געלאָזט געהן וויימער מיט גאנץ שנעלע טריט און אום האלב עלף אוהר האָט הערבערט, וועלכער איז געגאנגען פאָראויס, איבערראשט דעם אינזשיניר און זיינע איבעריגע קאָמפּאניאָנען מיט א פרייי־דען אויסגעשריי:

— דער ים! דער ים!

אין איינינע מינוטען ארום איז דער גאנצער וועסטליכער זייט פון לינ־קאָלן אינזעל געלעגען פאר דיא אויגען פון דיא פינף קאָלאָניסטען.

אָבער וואָס פאר א קאָנטראסט, וואָס פאר אן אונטערשיעד עס איז געווען צווישען דעם ברעג פון ים אין אָסטען (מזרח) פון אינזעל און דעם ברעג אין דיא וועסט (דרום) זייט! דאָ זיינען קיינע גראניט שטיינער און קיינע פעלזען געווען. דער ברעג איז געווען א זאמדיגער און בוימער זיינען געוואקסען ביז׳ן ברעג און דיא צווייגען זיינען געווען פערשפרייט אויבען איבער׳ן וואסער, און וויא שעהן, וויא פּרעכטיג דאָס האָט אויסגעזעהן!

דער ברעג איז דאָרט געווען א היבשע ביסעל העכער פון דער אָבערפלעכע פון ים, און דאָס מערקווירדיגסטע איז געווען, וואָס דער ניי ענטדעקטער טייך האָט זיך ארונטערגעגאָסען אין מעער פון א גראניט בארג פון אומגעפעהר פיער־ציג פוס הויך. דערמיט איז ערקלערט געוואָרען דיא פראגע, ווארום דער פלוטה

האָט דעם טייך ניט דערגרייכט. פאקטיש איז, דאָס אפילו דער העכסטער גראד וואסער־שטייגונג אין פאסיפיק אָקעאן (שטילער־מעער) וואָלט ניט דערגרייכט אזוי הויך ביז'ן טייך. וויא קאפיטאן הארדינג האָט ערקלערט, קען עס פיליייכט דויערן מיליאָנען יאָהרען ביז דער גראניט באָדען פון טייך וועט אויסגעריבען ווערען פון דעם וואסער־לויף און דאן וועלען זיך דיא וואסער פון טייך מיט דיא וואסערען פון מעער פעראייניגען.

עס איז בעשלאָסען געוואָרען, אז דיעזער נייער טייך זאָל גערופען ווערען "פאָלס ריווער" (פאלענדער טייך). צו נאָרדען איז דער וואלד געווען שיטערער; דאגעגען וויעדער פון פאָלס ריווער ביז רעפטיל ענד איז ער געווען געדיכטער, מאנכע בוימער זיינען געשטאנען גלייך און מאנכע אויסגעבויגען און אין אלגעמיין האָט עס פאָרגעשטעלט א שעהנע פאנאָראמא. יענעם ברעג האָבען זיי עס געדארפט אויספאָרשען פון עק צו עק, פיליייכט געפינען זיך דאָרט פערוואָרפענע מענשען אָדער וועניגסטענס עטוואָס פון אן אונטערגעגאנגענע שיף.

דער וועטער איז געווען שעהן און קלאָהר. זיי זיינען ארויף אויף א בערגעל, וואו נעב און פענקראָפט האָבען צוגעגרייט א מאָהלצייט פאר זיי אלע, און פון דאָרט האָבען זיי געזעהן דעם ברעג ים אויף א גאנץ ווייטע שטרעקע, אָבער זיי האָבען קיין זאך אויסער וואסער ניט בעמערקט. דער אינזשיניר האָט עס ניט אנגענומען פאר קיין בעווייז, אז דאָרט איז גאָר ניטאָ, און זאָלאנג ער איז דעם גאנצען ברעג ניט דורכגעגאנגען און גענוי ניט אויסגעפאָרשט, האָט ער נאָך אלץ געהאָפט, אז ער וועט דאָרט געפינען אן אנטוואָרט אויף דיא צוויי זאָנדערבארע רעטעניסען — דיא קויל, דורך וועלכע פענקראָפט האָט פערלאָרען א צאָהן און דער קאסטען מיט דיא ארטיקלען און אינסטרומענטען וואָס זיי האָבען געפונען.

דיא לייטע האָבען אָבגעגעסען און קאפיטאן הארדינג האָט געגעבען א סיגנאל מען זאָל געהן ווייטער. זיי האָבען זיך געלאָזט געהן צו זידען (דרום זייט) ביים ים, אונטער א צודעק פון געדיכטע צווייגען פון בוימער.

פון פאָלס ריווער ביז רעפטיל ענד איז געווען א שטרעקע פון צוועלף מייל. אזא שטיקעל וועג וואָלטען זיי דורכגעמאכט אין פיער שטונדען צייט, ווען זיי וואָלטען געגאנגען מיט א גלייכען וועג און זיי וואָלטען קיינע הינדערניסע געהאט; אָבער, וויא געזאָגט, איז דאָרט דער וואלד געווען געדיכט און זיי האָבען געדארפט דרעהען זיך און אויסמיידען בוימער. דערצו האָבען זיי אין מאנכע פלעצער געדארפט אויסהאקען בוימלעך און דערנער, וואָס האָבען זיי פערשטעלט דעם וועג. דאָס האָט זיי פיעל אָבגעהאלטען און דער וועג האָט ביי זיי גענומען פיעל מעהר צייט.

זיי זיינען אָבגעגאנגען א שטיק וועג, אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט גע־

פונען. נידעאָן ספּילעט איז געווען מיט דער מיינונג, אז דאָס וואָס מען געפינט דאָרט קיין שפּור פון א שיפס־ברוך, איז נאָך ניט קיין בעוויז, אז קיין שיפס־ברוך איז דאָרט אין פערלויף פון דיא לעצטע דריי מאָנאטען ניט געווען. מעג־ליך, אז א שיף איז דאָרט ערגיץ וואו צובראָכען געוואָרען און שטיקער פון איהר וואָס זיינען דאמאָלס פיליכט ארויסגעוואָרפען געוואָרען אויף'ן ברעג, זיי־נען נאכהער צוריק פערטראָגען געוואָרען מיט'ן שטראָם אין מעער. דער פאקט פון דער קויל וואָס איז געפונען געוואָרען אין זויג־שווין צייגט דאָך אויף זיכער, אז אימיצער האָט דאָרט געשאָסען אין פערלויף פון דיא לעצטע דריי מאָנאטען, וואָס דאָס טהיער איז אלט געווען. דער קאסטען מיט דיא מאטע־ריאלען און אינסטרומענטען וואָס זיי האָבען געפונען, איז פיליכט געקומען צו שווימען פון הונדערטע אָדער זאָגאר טויזענדע מיילען ווייט, אָבער דיא קויל איז דאָך געווים אָבגעפייערט געוואָרען אויף'ן אינזעל אָדער וועניג־סטענס, אויף'ן ים ניט ווייט פון ברעג. סיירוס הארדינג האָט אויך דעם זעלבען רעכענונג געהאט.

עס איז שוין געווען פינף אוהר פארנאכט און דיא קאָלאָניסטען האָבען נאָך געהאט א היבשע שטיק וועג ביז רעפּטיל ענד, און קומען אהין און זיך אומקעהרען צוריק צו זייער נאכטלעגער ביי דער "מערסי" איידער עס וועט ווערען גוט פינסטער, האָבען זיי געוואוסט, אז זיי וועלען ניט קענען בעווייזען. זיי האָבען דארום געדענקט, אז זיי וועלען מוזען נעכטיגען ערגיץ אין יענע געגענד, וואו זיי האָבען זיך געפונען. שפּייז האָבען זיי נאָך געהאט אביסעל אין זאפּאס, און ווען עס זאָל זיי זאָגאר אויספעהלען זיינען דאָרט געווען גענוג פערשיעדענע פויגלען און ביקסען האָבען זיי דאָך אויך געהאט און זיי וועלען זיך קענען פערזאָרגען מיט גענוג לעבענס־מיטעל. עס זיינען דאָרט געווען אזוי פיעל פויגלען, אז עס איז כמעט קיין איין בוים ניט געווען אָהן א נעסט.

ארום זיעבען אוהר זיינען דיא פאָרשער אָנגעקומען צו רעפּטיל ענד. דאָרט האָט זיך דער וואלד געענדיגט און דער ברעג ים איז געווען וויא געוועהנליך בעדעקט מיט פעלזען, שטיינער און זאמד. דאָרט האָבען דיא לייטע געהאָפט, אז מען קען פיליכט עפּעס געפינען, אָבער עס איז שוין געווען שטאַק פינסטער און מען האָט קיין זאך ניט געקענט זעהן. זיי האָבען דארום זייערע וויטערע אונטערזוכונגען אָבגעלייגט אויף מאָרגען.

פּענקראָפט און הערבערט זיינען אוועק אויסזוכען א פּאסענדען אָרט אויף שלאָפען. זיי האָבען ביים ברעג וואלד פון פּאר ועסט געפונען געדיכטע באמבו בוימלעך און הערבערט האָט זיך שטארק דערפרעהט.

— גוט ! — האָט ער אויסגעשריען — דאָס איז א ווערטהפאָלע ענט־דעקונג !

— א ווערטהפאָלע? — האָט פענקראָפט שפּאַסהאַפט געפרעגט — פיעל איז עס ביי דיר ווערטה?

— גאַנץ געוויס איז עס א ווערטהפאָלע ענטדעקונג — האָט הערבערט געענטפערט — איך וועל אייך זאָגען, הערר פענקראָפט, ווען מען צושניידט דיא קאָרע פון א באַמבו בוים אויף לאַנגע דינע פאַסען פלעכט מען דערפון קערב, פון דיא זעלבע קאָרע מאַכט מען כינעזישען פאַפּיר, פון דיא צווייגען מאַכט מען שפּאַציר שטעקלעך און ליולקע ציבוקעס; גרויסע באַמבו בוימער זיינען זעהר גוט פאר בוי־מאַטעריאַל, ווייל זיי זיינען לייכט און שטאַרק און קיינע אינזעקטען קענען עס ניט פערדערבען. דיא כינעזער מאַכען פון דיעזע בוימער כלים און בעכערס אויף טרינקען טהעע. נו, וואָס זאָגט איהר ערשט? ניין! אייך אינטערעסירען ניט אזעלכע זאכען! אָבער —

— וואָס אָבער?

— אָבער איך קען אייך זאָגען נאָך א זאך, אז אין אינדיען עסט מען דיעזע בוימער אזוי וויא שפּאַרגעל (א מין פלאַנצע, אַספּאַראַגוס אין ענגליש). נו, פריינד, וויא געפעלט אייך דאָס?

— שפּאַרגעל, דרייסיג פוס הויך? — האָט זיך דער מאַטראָז געוואונדערט — און עס איז געשמאַק אויך?

— אויסגעצייכענט! — האָט הערבערט געענטפערט — אָבער ניט אזעלכע באַמבוס וואָס זיינען דרייסיג פוס הויך עסט מען. אלס שפּייז ווערען נור געברויכט דיא יונגע בוימלעך.

— זעהר פיין, זעהר פיין! — האָט פענקראָפט צופריעדען געענטפערט.

— איך וועל אייך זאָגען נאָך א זאך — האָט הערבערט פאָרטגעזעצט — אז ווען מען ווייקט איין אין עסיג דיא האַרץ פון א יונגע באַמבו־צווייג, קומט דערפון אַרויס א גאַנץ גוטער מאכל אזוי וויא זויערע אוגערקעס און דאָס גלייכען.

— איז געוויס גוט! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען.

— נאָך ניט אלעס — האָט הערבערט געזאָגט — דיא באַמבו בוימער גיבען פון זיך אַרויס אזא זיסען זאַפט, פון וועלכען מען קען מאַכען אן אויסגעצייכענטען געטראַנק.

— דאָס אלעס? מעהר גאָר ניט? — האָט דער מאַטראָז געפרעגט.

— דאָס אלעס — האָט הערבערט געענטפערט — וואָס נאָך ווילט איהר?

— און צום רויכערען קען מען דיא באַמבוס ניט געברויכען?

— ניין, מיין אָרימער פענקראָפט.

— אָט דאָס זאָג איך דאָך. אלעס קריגט מען דאָ אויף דיעזען אינזעל, נור ניט עפּעס צום רויכערען! — האָט פענקראָפט בייז אויסגעשריען.

הערבערט און פענקראָפט האָבען ניט געדאַרפט לאַנג זוכען אן אָרט וואו

צו נעכטיגען. צווישען דיא פעלזען זיינען דאָרט געוועזן לעכער און הייהלען, וואו מען האָט געקענט בעקוועם שלאָפען און זיין געשיצט פון ווינד און פון רעגען. זיי האָבען געוואָלט אריינגעהן אין איינע פון דיא הייהלען, אָבער זיי האָבען פון אינוועניג דערהערט א הויכען ברומען און זיי האָבען זיך דערשראָקען.

— קום צוריק! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — שנעל, הערבערט! אונזערע ביקסען זיינען אָנגעלאָדען מיט קליינע קייללעך און פאר א טהיער וואָס קען אזוי הויך ברומען, וועלען אונזערע קוילען ווירקען אזוי וויא זאלץ קערענדלעך!

פענקראָפט האָט הערבערט'ן אָנגעכאפט ביים האנד און ער האָט איהם ארויסגעשלעפט הינטער א פעלז. באלד האָט זיך א שעהנעס טהיער בעוויזען ביים אריינגאנג פון הייהל.

דאָס איז געוועזן א יאגואר, א מין טיגער, פינף פוס לאנג. זיין פעל איז געוועזן פון געלען קאָליר און מיט לאנגע שווארצע פאסען. זיין ברוסט איז געוועזן וויים. הערבערט האָט באלד דערקענט וואָס פאר א בעשעפניס דאָס איז.

דער יאגואר האָט זיך ארומגעקוקט ארום און ארום מיט זיינע בייזע בלישצענדע אויגען. אין דיעזען מאָמענט האָט זיך גידעאָן ספּילעט בעוויזען פון הינטער א פעלז און הערבערט, וועלכער האָט געדענקט, אז דער רעפּאָרטער זעהט ניט דיא ווילדע חיה, האָט געוואָלט לויפען אנטקעגען איהם, אום צו פערהיטען איהם פון געפאהר, אָבער ספּילעט האָט צו איהם א וואונק געטהאָן, אז ער זאָל פערבלייבען אויף זיין פלאץ. ביי א צעהן פוס ווייט פון יאגואר איז ספּילעט געבליבען שטעהן אונבעוועגט און ווען דיא חיה האָט איהם דערזעהן האָט זיא זיך געוואָלט ווארפען אויף איהם. ספּילעט האָט אויסגעשאָסען. דיא קויל האָט געטראָפען דעם יאגואר אין אויג און ער איז געפאלען טויט.

הערבערט און פענקראָפט זיינען צוגעלאָפען. הארדינג און נעב זיינען אויך געקומען צולויפען און זיי זיינען אלע העכסט צופריעדען געוועזן מיט'ן רעפּאָרטער'ס ערפאָלגרייכען זיעג. זיי האָבען בעוואונדערט דעם יאגואר'ס שעהנע פעל און געדענקט, אז דאָס וועט זיי קענען נוצען אלס דיוואן אין זייער גראַניט הויז.

— אָה, הערר ספּילעט, וויא איך בעוואונדער אייך און וויא איך בין אייך מקנא! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— עס איז גאָר ניט אזא גרויסע זאך — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — דוא, מיין יונגע, האָסט דאָס אויך געקענט טהאָן.

— מיט אזא קאלטבלוטיגקייט? מיט אזא געלאסענהייט?

— וואָס איז דאָ אזעלכעס? שטעל זיך פאָר, הערבערט, אז דיעזער יאגואר איז מעהר ניט א האָז, וואלסט דוא עפּעס מורא געהאט צו שיסען?

— וואָס? — האָט פענקראָפט געפרעגט — אָט דיעזע חיה איז ניט מעהר

געפעהרליך וויא א האָז? ווען איך וואָלט עס געוואוסט, וואָלט איך נאָך פריהער געשאָסען.

אַלע האָבען אויסגעשאָסען מיט אַ געלעכטער און פענקראָפט האָט זיך געשעהמט פאר זיך אליין, וואָס ער איז געווען אזא פייגלינג און מורא געהאט צו שיסען.

— אצינד — האָט גידעאָן ספילעט געזאָגט — וויבאלד, אז דער יאגואר איז שוין דאָ ניטאָ, זעה איך ניט איין, מיינע פריינדע, ווארום מיר זאָלען זיך ניט ארייננקלייבען אין זיין וואָהנונג אויף איבער נאכט.

— און וואָס וועט זיין אז אנדערע וועלען קומען? — האָט הערבערט געפרעגט.

— לאָמיר נור אויפלייגען א פייער ביים ארייננאנג צום הייהל — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — וועלען שוין דיא טהיערע אהער ניט קומען.

— אויב אזוי — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען — טאָ לאָמיר טאקי ארייננעהן אין יאגוארס הויז. קומט, פריינדע, קומט!

אָבער איידער זיי זיינען אריין אין הייהל, האָט זיך נעב גענומען אָב־שינדען דעם געטויטעטען טיגער, וועהרענד דיא אנדערע פיער האָבען אָנגעקלי־בען האָלץ און זיי האָבען אויפגעלייגט א פייער. סיירוס הארדינג האָט אָבגע־בראָכען איינינע באמבו צווייגען און ער האָט עס ארויפגעלייגט אויף'ן פייער. ווען זיי זיינען דערמיט פערטיג געוואָרען זיינען זיי אריין אין הייהל, וואו עס זיינען געלעגען פיעלע ביינער. זיי האָבען אָנגעלאָדען זייערע ביקסען, האָבען עפּעס געגעסען און זיך אוועקגעלייגט אָברוהען.

פּלוצלונג האָט זיך געהערט אן עקספּלאָזיאָן, אָדער בעסער געזאָגט: איי־ניגע קראַכען. דאָס איז געקומען דערפון וואָס דער פייער האָט דערגרייכט דיא באמבו צווייגען, וועלכע האָבען געטרעשצעט און ארויסגעגעבען א גערויש אזוי וויא פון דיא שיסעריי פון ביקסען. דיא קראכען זיינען געווען גענוג צו פערטרייבען דיא בייזעסטע און וואנענדסטע טהיערע.

דער אינזשיניר האָט עס אבזיכטליך דיא באמבו צווייגען ארויפגעלייגט אויף'ן פייער, אום עס זאָל שיסען און קראכען און ווילדע טהיערע זאָלען פון יענע געגענד אנטלויפען. דער געלערענטער מאן האָט געוואוסט דיא אייגענ־שאפט פון יענע בוימער, וועלכע, לויט וויא היסטאָריקער דערצעהלען, דיא טאטארען האָבען יאָהרהונדערטע בענוצט אוועקצוטרייבען ווילדע טהיערע פון זייערע לאגערען אין סענטראַל אזיען.

5טעס קאפיטעל.

דער פאָרשונגס־שפאציר. — א שיפס־ברוך אין דער לופט. — א גרויסע שטיק לייווענד. — א נאטירליבער האפען. — אין מיטען נאכט ביי דער מערסי. — דיא פערשוואומענע שיף.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען יענע נאכט געשמאק געשלאָפען אין יאנגואר'ס דירה און זיי האָבען גאָר ניט געפיהלט וויא דיא נאכט איז פאָראיבער.

אויף מאָרגען פריה באלד וויא דיא זונן איז אויפגעגאנגען זיינען זיי אוועק־געגאנגען צום ברעג מעער און זיי האָבען ווידער ארומגעקוקט דיא געגענד ארום. דער ים האָט זיך געזעהן גאנץ ווייט, אָבער עס איז אויף איהם קיין זאך ניט געווען צו בעמערקען. דער ברעג וואסער איז אויך געווען וויסט און לעער און קיין צייכען פון א שיף אָדער פון מענשען'ס בעזוך איז דאָרט ניט געוועז.

פאר דיא קאָלאָניסטען איז נאָך דאן פערבליבען אויסצופאָרשען דעם זיד־זייט פון לינקאָלן אינזעל, פיל־ייכט וועלען זיי דאָרט עפּעס געפינען. עס איז נור געווען א פראגע: זאָלען זיי עס שוין טהאָן, אָדער אָבלייגען עס אויף אן אנדער צייט?

ווען זיי האָבען פערלאָזען זייער שיף אין טייך מערסי, האָבען זיי געהאט אָבגערעדט, אז זיי וועלען אויספאָרשען דעם וועסטליכען זייט פון אינזעל, וואו זיי האָבען געהאָפט צו געפינען א שפור פון א שיף, און דאן וועלען זיי זיך צוריקקעהרען צום שיפעל און אָבפאָהרען נאָך זייער היים אין גראניט הויז; אָבער ערשט, אז זיי האָבען קיין ענטדעקונג געמאכט זיינען זיי געווען אין צווייפעל, אויב זיי זאָלען געהן ווייטער אָדער זיך אומקעהרען אהיים.

גידעאָן ספּילעט האָט פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען געהן ווייטער און גענוי אויספאָרשען דעם דרום זייט פון אינזעל און איין מאָל פאר אלע מאָל ענט־שיידען דיא פראגע, אויב א שיף איז דאָרט ערגיץ אונטערגעגאנגען אָדער ניט. ער האָט געפרעגט דעם אינזשיניר וויא ווייט עס קען זיין פון דעם פלאץ וואו זיי געפינען זיך ביז קלאָו קייפ, ביים זיד־אָסט ווינקעל פון אינזעל.

— אומגעפעהר דרייסיג מייל — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— דרייסיג מייל — האָט ספּילעט געזאָגט — איז א גוטער טאָג גאנג, מיר וועלען עס נאָך פיל־ייכט אין א טאָג ניט מאכען. יעדענפאלס, דענק איך, אז עס לוינט זיך פאר אונז צו מאכען דיעזען שפאציר און פון קלאָו קייפ וועלען מיר שוין אוועקגעהן גלייך צום גראניט הויז.

— איהר מוזט אָבער ניט פערגעסען, אז פון קלאָו קייפ ביז אונזער הויז איז אויף א צעהן מייל — האָט זיך הערבערט אָבגערופען.

— נו, איז צוזאמען פיערציג מייל! — האָט ספּילעט געענטפערט — אָבער מיר מוזען מאכען אן ענדע צו דער פראגע, אויב אן אונטערגעגאנגענע שיף אָדער מענשען געפינען זיך דאָ ערגיץ אָדער ניט. זאָל אונז דיעזע פראגע אראָב פון גדאנק און מיר וועלען זעהן וואָס מיר האָבען ווייטער צו טהאָן.

— זעהר רעכט — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — אָבער וואָס וועט זיין מיט אונזער שיף?

— דיא שיף — האָט ספּילעט געענטפערט — קען דאָרט פערבלייבען א טאָג אָדער צוויי. וויא עס זעהט אויס זיינען דאָ קיין גנבים ניטאָ און קיינער וועט זיא ניט אוועקכאפּען.

— אָבער ווען איך דערמאָהן זיך דיא געשיכטע מיט דער שילדקרעטע (טשערעפּאכע) — האָט פענקראָפט ערווידערט — האָב איך מורא, אז אונזער שיף קען אויך פערשוואונדען ווערען. א שילדקרעטע איבערגעקעהרט אויף'ן רוקען און אויף איהר אנגעלייגט שטיינער און זיא איז ניט געוואָרען!

— דיא שילדקרעטע! דיא שילדקרעטע! — האָט דער רעפּאָרטער אונ־געדולדיג אויסגעשריען — ווייסט איהר ניט, אז דיא שילדקרעטע האָט דער ים פערשלונגען? פערשטעהט איהר ניט, אז דער פלוטה איז דאמאָלס אָנגע־קומען און דער האסט פון לויפענדען וואסער האָט איהר אומגעקעהרט צוריק אויף'ן בויך?

— ווער ווייסט? — האָט דער אינזשיניר געמורמעלט אין דער שטיל.

— אָבער — האָט זיך נעב ארייגעמישט — אָבער עס וועט זיין ניט גוט —

ער האָט זיינע רייד אין מיטען אָבגעהאקט, ווייל ער איז וואהרשיינליך ניט געווען זיכער, אויב דאָס וואָס ער וויל זאָגען איז ריכטיג.

— וואָס ווילט איהר זאָגען, נעב? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— איך מיין, איך מיין — האָט דער ניגער געשטאמעלט — אז מיר וועלען פון קלאָו קייפ ניט קענען קומען אין גראניט הויז. אונזער וועג וועט דאָרט איבערגעהאקט ווערען.

— פריינד נעב איז גערעכט! — האָט הערבערט אויסגעשריען — דער טייך מערסי וועט אונז דאָרט שטעהן אין וועג און מיר וועלען מוזען האָבען ענטוועדער א בריק אָדער א שיף אויף איבערגעהן דעם וואסער.

— אָבער, קאפּיטאן — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — וועגען וואָס איז דאָ פאראן צו דיסקוטירען? און אויף שטיקער האָלץ וועלען מיר ניט קענען אריבערשווימען דעם טייך? דיא מערסי איז דאָך ניט קיין מעער!

— ניט געזאָרגט — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — מיר וועלען ניט דאַרפען שווימען אויף העלצער, ווייל מיר וועלען בויען א בריק.

— א בריק! א בריק! — האָט פּענקראָפט בעגייסטערט אויסגערופען — איז אונזער קאַפּיטאַן ניט א גוטער אינזשיניר? וועט ער ניט קענען מאַכען א בריק, וועלכען מיר וועלען שטענדיג קענען געברויכען? קומט, פריינדע, לאָמיר געהן! שפּייז האָבען מיר דערווייל, און טאָמער וועט אונז אויספעהלען וועלען מיר ארויסגעהן אויף יאגד און מיר וועלען קריגען.

אלע האָבען מסכים געווען צום רעפּאָרטערס פאָרשלאג וואָס איז גוט געהייסען געוואָרען פון מאטראָז, ווייל אלע האָבען געוואָלט מאַכען אן ענדע צו זייער צווייפלען און שטעלען דיא פראגע פון א צובראָכענע שיף אויף א זיכערהייט — יא, אָדער ניין. זיי האָבען דארום ניט געוואָלט פערלירען קיין צייט און טאקי באלד אָנפאנגען זייער פאָרשונגס־שפּאציר.

אום זעקס אוהר אין דער פריה איז דיא קליינע קאָמפּאניע אוועק. טאָפּ איז געלאָפען פאָראוים און האָט געשמעקט און געשפּירט ביי דיא ברעגען פון וואלד.

דיא פינף פאָרשער זיינען געגאנגען און געהאלטען זייערע אויגען אָפען אויף׳ן ברעג פון מעער און אויף דיא גאנצע געגענד פאר זיי, אָבער קיין זאך איז ניט געזעהן געוואָרען. קיין צייכען, קיין שפּור וואָס זאָל פיהרען צו איר־גענד וועלכען פערדאכט, אז דאָרט איז געשעהן א שיפס־ברוך, איז ניט געווען צו בעמערקען. קיין ברעקעל סימן וואָס מענשען זאָלען האָבען איבערגעלאָזט איז ניט געווען צו זעהן. וואסער, זאמד, שטיינער און בוימער — דאָס איז געווען אלעס וואָס מען האָט געזעהן, מעהר קיין זאך ניט.

— ווען א שיף זאָל אהער ארייגפאָהרען — האָט דער מאטראָז געזאָגט — וואָלט זיא זיכער פערלאָרען געגאנגען. זאמד ברעגען און שטיינער איבעראל! זעהר א שלעכטע געגענד!

— אָבער עטוואָס וואָלט דאָך פון דער שיף איבערגעבליבען — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען.

— עס וואָלטען געקענט פערבלייבען שטיקלעך האָלץ אויף דיא פעלזען, אָבער אויף׳ן זאמד וואָלט גאָר ניט געבליבען — האָט דער מאטראָז גע־ענטפערט.

— ווארום?

— ווייל דיא זאמדען ביים ים זיינען פאר שיפען מעהר געפעהרליך וויא דיא פעלזען. דיא זאמדען קענען איינשלינגען אלעס וואָס עס פאלט אויף זיי. אין עטליכע טעג קען אָפטמאָל א שיף איינזינקען און עס וועט גאָר ניט קענ־טיג זיין, אז א שיף איז דאָרט ווען געווען.

— אזוי, פּענקראָפט? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט — זאָגט איהר,

הייסט עס, אז עס קען מעגליך זיין, אז א שיף איז דאָרט פערוואָרפען גע־וואָרען, אָבער מען קען פון איהר גאָר ניט זעהן, ווייל זיא איז געזונקען אין זאמד?

— ניין, קאפיטאן, ניט אזוי גיך ווערט עס — האָט דער מאטראָז גע־ענטפערט — עס נעהמט געוועהנליך אביסעל צייט, אָבער יעדענפאלס, אויב אפילו א שיף איז דאָ ערגיץ געזונקען, וואָלט מען געזעהן א מאסט, א זעגעל אָדער אירגענד וואָס פון איהר.

— אויב מיר קענען נאָך האָפען — האָט הארדינג געזאָגט — טאָ לאָמיר געהן ווייטער.

אום 1 אוהר זיינען דיא קאָלאָניסטען אָנגעקומען אויף'ן אנדערען זייט פון וואשינגטאָן בעי (בוכטע). זיי זיינען שוין געהאט אָבגעגאנגען אומגעפעהר צוואנציג מייל. זיי האָבען זיך דאָרט אוועקגעזעצט רוהען און עסען.

דאָרט האָט זיך אָנגעפאנגען ניט קיין גלייכער ברעג ביים ים. אין מאנכע פלעצער איז א שטיקעל טריקענים אריינגעקומען אין מעער און אין מאנכע ערטער וויעדער איז דער מעער ארוים פון גלייכען ברעג און עס האָבען זיך געבילדעט קליינע בוכטען. אין וואסער ניט ווייט פון ברעג זיינען געלעגען גרויסע פעלזען, איבער וועלכע דיא וועלען האָבען זיך געוואָרפען מיט האסט און גערויש. דער וועג צום געהן איז דאָרט אויך געווען פיעל ערגער. פיעלע שטיינער און גריבער זיינען זיי געווען אין וועג און עס איז געווען זעהר שווער צו געהן.

נאָך א האלבע שטונדע רוה האָבען זיך דיא פאָרשער געלאָזט געהן ווייטער. פענקראָפט און נעב פלעגען אלע ווילע צולויפען צום ברעג מעער, פילייכט וועלען זיי עפעס דערזעהן, פילייכט וועלען זיי עטוואָס ענטדעקען; אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט בעמערקט. זיי האָבען דאָרט געפונען שעל־פישען צווישען דיא פעלזען, אָבער דאָס האָט האָט אלעמען וועניג אינטערעסירט, זאָגאר פענקראָפט, וועלכער האָט שטארק אין זינען געהאט דעם מאָגען און האָט געפונען אן אינטערעסע אין יעדע זאך וואָס טויג צום עסען, האָט אויך וועגען דיא שעל־פישען וועניג אָדער גאָר ניט געדענקט.

אָבער קיין שפור איז געפונען געוואָרען צו א שיף וואָס זאָל האָבען דאָרט ערגיץ אונטערגעגאנגען. קיין ליכט איז געוואָרפען געוואָרען אויף דער זאָנ־דערבאָרער געהיימער פינסטערניס און עס איז פאָרלויפיג פערבליבען א טיעפע רעטעניס. ווען א שיף זאָל דאָרט געווען צובראָכען ווערען, וואָלט מען דאָך פון איהר עטוואָס געפונען. ניט דיא כוואליעס פון ים און ניט דער זאמד פון ברעג וואָלט אלעס פערשלונגען, אָבער אז זיי האָבען קיין זאך געפונען, פערבלייבט דאָך דיא פראגע: וואו האָט דער זוויג־שווין בעקומען דיא קויל

אין זיין קערפער און פון וואנען האט זיך גענומען דער קאסטען מיט דיא מאַ־טעריאלען און אינסטרומענטען וואָס זיי האָבען געפונען?

ארום דריי אוהר נאָכמיטאָג זיינען סיירוס הארדינג און זיינע קאמפּאַ־ניאָנען אָנגעקומען צו א קליין טייכעל, וועלכער האט געבילדעט א נאטירלי־כען האפען, אָדער א קאנאל וואס ווערט צוגעצויגען פון מעער אָדער פון א ברייטען טייך אלס א פלאץ אָבצושטעלען שיפען. דיא געגענד איז דארט געוועזען זעהר שעהן און גאנץ הויך פון דיא אָבערפלעכע פון ים. דער רעפּאָרטער האט פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען דארט אביסעל רוהען, אום זיי זאָלען אָנ־זאמלען מעהר קרעפטען צו ענדיגען זייער שפאציר גאנג ביז נאכט. זיי האָ־בען זיך אלע אוועקגעזעצט אונטער דעם שאָטען פון א גרופּע ביימער און זיי האָבען שוין פאר איין וועג צוגעביסען צו שטיקלעך געטריקענטע פלייש, וואָס נעב האָט מיטגעטראָגען.

זיי האָבען ארומגעקוקט דיא געגענד ארום. הארדינג האט אויך געקוקט דורך'ן טעלעסקאָפּ, אָבער קיין שפּור פון קיין שיף איז ניט געזעהן געוואָרען. זיי זיינען צוגעגאנגען צום ברעג וואסער, זיי האָבען פאָרזיכטיג בעאָבאכטעט דעם באָדען, פיליכט וועלען זיי ערגיץ בעמערקען טריט פון מענשען אָדער אירגענד וועלכע זאך וואס זאָל צייגען אויף א מענשען'ס בעזוך.

— נו — האט גידעאָן ספּילעט געזאָגט — עס זעהט אויס, אז מיר דארפען זיך טרייסטען דערמיט וואס מיר זיינען זיכער, אז קיינער וועט ניט קומען צו אונז פאָדערען דאָס רעכט אויף דעם לינקאָלן אינזעל, ווייל מיר זיינען דאָ דיא איינציגע בעזיצער.

— אָבער וויא פערענטפערט איהר דעם פאָרפאל מיט דער קויל? — האט הערבערט געפרעגט.

— אה, דער טייפעל זאָל זיא צוכאפּען, יענע קויל! — האט פּענקראָפט אויסגעשריען — זיא האט מיר געמאכט מיט א קייער וועניגער!

— צו וואס פאר א שלום קענען מיר דאך קומען? — האט דער רע־פּאָרטער געפרעגט.

— איך מיין — האט דער אינזשיניר געענטפערט — אז מיט דריי מאָ־נאטען אָדער וועניגער צוריק, איז אהער א שיף צוגעקומען, אויב אבזיכטליך אָדער זיא איז דורך א סיבה פערוואָרפען געוואָרען, קען איך ניט וויסען, און יעמאנד פון יענער שיף האט עס דעם זויג־שוויין געשאָסען.

— מיינט איהר צו זאָגען, אז דיא שיף איז דאָ פערשוואונדען געוואָרען און האט קיין שפּור ניט איבערגעלאָזט? — האט דער רעפּאָרטער מיט פער־וואונדערונג געפרעגט.

— ניין, מיין טהייערער ספּילעט — האט הארדינג געענטפערט — אזא זאך איז אונגלויבליך. אָבער אז א מענש איז דאָ געוועזען, מוזט איהר דאך

צוגעבען, און אז ער איז ערשט ניטאָ, האָט ער אונזער אינזעל וואהרשיינליך פערלאָזען.

— איך פערשטעה, הערר קאפּיטאן — האָט הערבערט זיך אָבגערופען — איהר מיינט אז א שיף איז דאָ צוגעפאָהרען און איז נאכהער אָבגעפאָהרען.

— אזוי ווייזט עס אויס.

— און מיר האָבען דורכגעלאָזט א געלעגענהייט צו פאָהרען צוריק אהיים — האָט נעב געזאָגט מיט בעדויערען.

— איך האָב מורא, אז אזוי איז עס.

— פערפאַלען! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — זאָבאַלד מיר האָבען אזא גוטע געלעגענהייט פערלאָרען מוזען מיר שוין פערבלייבען היעגע און רעכענען דיא גראַניט הויז פאר אונזער היים. קומט לאָמיר געהן אהיים און לאָמיר פערגעסען אונזער געבורטס-לאַנד.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען זיך נור וואָס אויפגעהויבען צו געהן ווייטער, ווען טאָפּ האָט זיי פּלוצלונג איבערראשט מיט זיין שטארקען בילען. זיי האָבען זיך ארומגעקוקט און זיי האָבען געזעהן וויא ער לויפט פון וואלד האַלטענדיג אין מויל א גרויסע שמוציגע שמאטע.

נעב האָט עס צוגעכאַפּט. דאָס איז געווען א שטיקעל שטארקע לייווענד אויסגעשמירט אין בלאָטע.

טאָפּ האָט ניט אויפגעהערט צו בילען. ער איז געלאָפען הין און צוריק און האָט געמאכט פערשיעדענע בעוועגונגען אזוי וויא ער זאָל רופען זיין ווירטה אין וואלד.

— עפּעס איז דאָרט, וואָס וועט אונז ערקלערען דיא געהיימניס פון דער קוויל! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.

— א פערוואָרפענער! — האָט הערבערט אויסגערופען.

— פיליייכט א פערוואונדעטער — האָט נעב צוגעגעבען.

— פיליייכט גאָר א טויטער! — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט זיין מיי־נונג.

אַלע זיינען צוגעלאָפען צום וואלד וואו דער הונד איז געשטאנען. האר־דינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען צוגעגרייט זייערע וואפען, אין פאל מען וועט זיי דארפען געבראויכען געגען שונאים.

זיי זיינען אריין אין וואלד, אָבער צו זייער גרעסטע פערוואונדערונג האָ־בען זיי דאָרט קיין שפּור פון קיין מענשען ניט געזעהן. בוימלעך און דערנער זיינען געוואקסען אזוי ענג, אז זיי האָבען מאנכע געמוזט אויסהאקען צו מאכען א וועג. מען האָט אויך קיין פאל ניט געקענט גלויבען, אז א לעבעדיגער מענש האָט דאָרט ווען עס איז דעם באָדען בעטראָטען, אָבער טאָפּ איז געלאָפען

פאַראויס און ער האָט אַלץ געבילט אָהן אן אויפהער. דיא לייטע האָבען ניט געקענט פערשטעהן וואָס דאָס זאָל בעדייטען.

אין א זיבען־אכט מינוט ארום האָט זיך דער הונד אָבגעשטעלט אויף א בערגעל וואָס איז געווען ארומגערינגעלט מיט הויכע בוימער. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך ארומגעקוקט אין אַלע זייטען און אין דער הויך אויף דיא בוימער, אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט געזעהן.

— וואָס איז מיט דיר, טאפּ? — האָט זיך הארדינג געווענדעט צום הונד.

טאפּ האָט אָנגעהויבען בילען העכער און ער האָט מיט דיא פיס געשארט דיא ערד ארום א הויכען בוים. פּלוצלונג האָט פּענקראָפט אויסגעשריען מיט אַלע קרעפטען:

— אָה! גרויסארטיג, אויסגעצייכענט!

— וואָס איז? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— מיר האָבען געזוכט א שיפס־ברוך אין מעער אָדער אויף'ן לאנד — האָט פּענקראָפט געענטפערט — און ענדליך! —

— ענדליך וואָס?

— ענדליך האָבען מיר געפונען א שיפס־ברוך אין דער לופט!

ביי דיעזע ווערטער האָט דער מאטראָז אָנגעצייגט אויף א גרויסע שמאטע וואָס איז געהאנגען אין דער הויך אויף'ן שפּיץ פון א בוים. א שטיקעל פון יענער שמאטע איז עם אראָבגעפאלען און טאפּ האָט עם געפונען.

— אָבער וואָס האָט עם צו טהאָן מיט א שיפס־ברוך? — האָט דער רע־פּאָרטער געפרעגט.

— ענטשולדיגט, העררר ספּילעט — האָט פּענקראָפט געענטפערט — איך וויים וואָס איך רייד.

— איך פערשטעה אייך ניט — האָט ספּילעט געזאָגט קוקענדיג דעם מאטראָז גלייך אין דיא אויגען.

— וואָס פערשטעהט איהר דאָ ניט? — האָט דער מאטראָז געענטפערט

— דאָס איז אן איבערבלייבונג פון א שיפס־ברוך אין דער לופט. דאָס איז טאקי פון אונזער צובראָכענע לופט־שיף, פון אונזער באלון וואָס האָט אונז אהער געבראכט.

פּענקראָפט האָט קיין טעות געהאט. דיא שטיק שמאטע איז ווירקליך געווען פון יענעם באלון וואָס זיי האָבען אוועקגע'גנב'עט פון ריטשמאָנד. דיא קאָ־לאָניסטען האָבען זיך אַלע באלד איבערצייגט, אז אזוי איז עס.

פּענקראָפט איז העכסט איבערראשט געווען פון זיין ענטדעקונג און ער האָט אייניגע מאָל "הוררא!" אויסגעשריען.

— דאָס איז א גוטע שטיק צייג! — האָט ער העכסט ענטציקט געזאָגט —

דאָס קען אונז גאַנץ גוט צוניץ קומען. מיר קענען דערפון האָבען העמדער און טיכלעך! וואָס זאָגט איהר, הערר ספּילעט, אויף אזא אינזעל וואו העמדער וואקסען אויף בוימער?

און דאָס איז ווירקליך פאר דיא פּערוואָרפענע געוועזען א טהייערע געפינס. דיא גרויסע שמאטע, וועלכע איז פערטראָגען געוואָרען פון ווינד נאָך דער קאַטאסטראָפע איבער'ן ים, איז געוועזען דער צוריסענער לופט־זאק פון באַלון. דאָס איז געוועזען א פּאָר הונדערט איילען לייוועגד פון בעסטען זאָרט און פּאָר דיא פינף פערזאָן אויף'ן איינזאמען אינזעל איז עס געוועזען אן אוצר וואָס זיין ווערטה איז ניט געוועזען אָבצושאצען. פּענקראָפט האָט זיך אלזאָ ניט אומזיסט געפרעהט מיט דער געפינס און זיינע קאָמפּאַניאָנען, וועלכע האָבען ניט ווע־ניגער פון איהם פערשטאַנען דיא נוצען וואָס זיי קענען האָבען פון דער שטיק לייוועגד, זיינען אויך העכסט צופריעדען געוועזען דערפון.

מען האָט דיא שטיק לייוועגד געדאַרפט אַרונטערנעהמען פון בוים, אָבער דאָס איז געוועזען ניט קיין לייכטע שטיק ארבייט. נעב, הערבערט און פּענקראָפט האָבען אַרויפגעקלעטערט אויף'ן שפּיץ־בוים און זיי האָבען אויסגעפונען, אז דער צוריסענער לופט־זאק איז פערדרעהט און פערפּלאָנטערט אין דיא צווייגען און מען קען איהם ניט אויספּלאָנטערען. און דאָרט איז ניט געוועזען בלויז דיא שטיק לייוועגד, זאָנדערן אויך דער גאַנצער באַלון, אין וועלכען בלויז א פּאָר טהיילען זיינען געוועזען צובראָכען.

פולע צוויי שטונדען צייט האָבען זיי שווער געאַרבייט, ביז זיי האָבען ענדליך אַלעס אויסגעפּלאָנטערט און אַרונטערגעוואָרפען אויף דער ערד. זיי האָבען עס בעטראַכט אלס אן אוצר, וואָס איז זיי אַראָבגעפאַלען פון הימעל.

— קאַפּיטאַן — האָט זיך דער מאַטראָז אָבגערופען — אויב מיר וועלען אמאָל בעשליסען צו פערלאָזען דיעזען אינזעל, וועלען מיר פון איהם ניט אוועק אין א באַלון. דער טייפעל זאָל זיי נעהמען, דיא באַלונען! זיי פליהען ניט דאָרט וואו מען וויל! מיר האָבען דאָך שוין געהאַט אביסעל ערפאַהרונג אין דעם. מיר וועלען שוין אלזאָ פון דיעזער צובראָכענער לופט־שיף קיין אנדע־רע ניט מאַכען. דעריבער וואָלט איך, הערר קאַפּיטאַן, געזאָגט, אז מיר זאָלען אויפבויען א היבשע שיף און פון א טהייל פון דיעזע לייוועגד מאַכען זעגלען און פון דיא איבעריגע — אונטער־וועש! איז עס א שלעכטער פּלאַן? — א זעגעל־שיף וועט אונז שטענדיג צוניץ קומען, און א באַלון? — פערוויסט זאָלען זיי ווערען דיא באַלונען!

— מיר וועלען זעהן, פריינד פּענקראָפט — האָט האַרדינג געענטפערט — מיר וועלען זיך איבערלייגען וועגען דעם.

— אָבער דערווייל דאַרף מען עס אוועקלייגען אין א זיכערען אָרט — האָט נעב בעמערקט.

האַרדינג, ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט האָבען אויך וועגען דעם געדענקט, אָבער וויא אַזוי קען מען אַזא שווערע משא ערגיץ אוועקטראָגען? פון טראַנספּאָרטירען אַלעס אין גראַניט הויז, האָט מען גאָר ניט געקענט דענקען, דערצו וואָלט מען געדאַרפט א שטאַרקען וואָגען מיט א פּאָר פּערד, און קיין אַנדער זיכערען פּלאַץ אוועקצולייגען זייער געפונענעם אוצר האָבען זיי ניט געהאַט.

זיי זיינען אוועק צום ברעג פון מעער און נאָך א היבשע צייט זוכען האָבען זיי ענדליך ענטדעקט א הייהל צווישען דיא פעלזען, וואו קיין רעגען, קיין וואַסער האָט ניט געקענט צוקומען און זיי האָבען בעשלאָסען אָבצולייגען דאָרט אַלעס וואָס זיי האָבען געפונען פון זייער באַלון.

אַלע פינף בעזיצער פון אינזעל האָבען שווער געאַרבייט שלעפּענדיג דיא לייוועגד, שטריק, האָלץ און אייזען פון דער צובראָכענער לופט־שיף. זיי זיינען אויסגעווייקט געוואָרען פון שוויים און זיי האָבען זיך אַזוי פערמאַטערט, אַז זיי האָבען זיך קוים אויף דיא פיס געהאַלטען.

אום זעקס אוהר זיינען זיי ענדליך פערטיג געוואָרען מיט דער אַרבייט און אַלעס פון באַלון איז געווען אַריבערגעטראָגען אין הייהל צווישען דיא פעלזען.

זיי האָבען זיך אַלע אוועקגעזעצט רוהען אביסעל. זיי האָבען דאַן דעם טייכעל וואָס איז פערביי געלאָפען א נאָמען געגעבען "פּאָרט באַלון" צום אַנדענקונג פון זייער באַלון וואָס זיי האָבען געפונען. זיי האָבען נאָכהער אביסעל גערעדט וועגען פּלענער פאַר דיא צוקונפט, וואָס זיי ווילען טהאָן, וואָס זיי ווילען מאַכען און וויא זיי ווילען דיא מאַטעריאַלען פון באַלון ברייגגען אַהיים אין גראַניט הויז. זיי האָבען אָבגערעדט, אַז זיי ווילען בויען א בריק איבער דער "מערסי", דאַן ווילען זיי מאַכען א שטאַרקען וואָגען און זיי ווילען אַלעס אַריבערפיהרען מיט א טרוקענעם וועג. מיט זייער שיפעל, האָבען זיי געוואוסט, ווילען זיי עס ניט קענען ברייגגען, ווייל זיא וועט אַזא שווערע משא ניט אויפהאַלטען. זיי האָבען אויך פּראָיעקטירט וועגען בויען א גרעסערע און שטאַרקערע שיף, אין וועלכע מען זאָל קענען אַרויספאָהרען אביסעל ווייטער אויף'ן ים און מען זאָל צו יעדער צייט קענען אַרומפאָהרען אַרום דעם לינקאָלן אינזעל, און נאָך עהנליכע פּלענער און פּראָיעקטען.

ווען דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך אויפגעהויבען צו געהן ווייטער איז שוין געווען נאַכט און עכט פינסטער. זיי זיינען אָנגעקומען צו יענעם פּלאַץ וואו זיי האָבען מיט א פּאָר טעג צוריק דעם קאַסטען געפונען. פון דאָרט האָבען זיי נאָך געהאַט פיער מייל צום גראַניט הויז. אָבער זיי האָבען ניט געקענט געהן מיט א גלייכען וועג צוליעב שטייגער און דערנער, וועלכע זיי האָבען

געמוזט אויסמיידען און דער גאנג האָט ביי זיי לאַנג געדויערט. ווען זיי זיי־נען געקומען צום "מערסי" טייך איז שוין געווען האַלבע נאַכט.

דער טייך איז דאָרט געווען ביי אכציג פוס ברייט. פּרובירען געהן אָדער שווימען האָבען זיי מורא געהאַט. דאָס וואָלטווירקליך געווען צו ריזיקאַליש. אָבער זיי זיינען אַלע זעהר גערן געווען צו קומען וואָס שנעלער אהיים און עפּעס עסען און ליגען זיך שלאָפען. זיי זיינען געווען שטאַרק אויסגעמאַטערט און אויסגעהונגערט און זיי האָבען געוואָלט וואָס שנעלער דערלעבען דעם מאָ־מענט, ווען זיי וועלען אריבערטרעטען דעם שוועל פון זייער וואָהנונג.

פּענקראָפט און נעב זיינען אוועק אויסהאַקען אַ פּאָר בוימער, אום צו מאַכען אַ רעפּט (פּליטע) אויף וועלכע אריבערצושווימען דעם טייך, האַרדינג און ספּי־לעט זיינען געזעסען ביים ברעג וואַסער, וועהרענד הערבערט האָט אומגעשפּאַצירט הין און צוריק. פּלוצלונג איז ער געקומען צולויפען און אָנצייגענדיג אויף'ן טייך, האָט ער אויסגעשריען:

— וואָס שווימט עם דאָרט אויף'ן מערסי?

פּענקראָפט האָט אוועקגעוואָרפען דיא האַק און זיך ארומגעקוקט. ער האָט מיט זיינע שאַרפע אויגען דערזעהן פון דער ווייטענס וויא אַ געגענשטאַנד שווימט אויף'ן וואַסער.

— אַ שיפעל! אַ שיפעל! — האָט ער אויסגעשריען מיט אַן אומגעלומ־פּערטען קול.

אַלע האָבען זיך ארומגעקוקט און צו זייער גרויס פערוואונדערונג האָבען זיי ווירקליך דערזעהן אַ שיפעל.

— העי! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען, ניט בעדענקענדיג זיך, פיליי‏כט איז גאָר גלייכער צו שוויינען — העי! שטעהט אַ ווייל!

קיין אנטוואָרט איז ניט געקומען און דיא שיפעל איז צוגעקומען נעהענ־טער. ווען זיא איז געקומען אומגעפעהר צוועלף פוס ווייט פון דיא קאָלאָ־ניסטען, האָט דער מאַטראָז אויסגערופען:

— דאָס איז דאָך אונזער שיף! זיא איז דאָרט אָבגעריסען געוואָרען פון איהר בעפעסטיגונג און איז געקומען מיט'ן שטראָם! איך מוז זאָגען, אַז זיא איז געקומען ריכטיג אין צייט.

— אונזער שיף? — האָט דער אינזשיניר געמורמעלט מיט פערוואונ־דערונג.

פּענקראָפט איז גערעכט געווען. דאָס איז ווירקליך געווען זייער שיפעל, וועלכע זיי האָבען געהאַט צוגעבונדען ביי דער ענדע פון טייך מערסי. מען האָט זיא ערשט געדאַרפט פערכאַפּען און אָבהאַלטען אַז זיא זאָל ניט פער־

שווימען ווייט. נעב און פענקראַפט האָבען מיט א לאנגען פלאַקען זיא פער־האַלטען און צוגעשלעפּט צום ברעג.

דער אינזשיניר איז דער ערשטער אריינגעשפרונגען. ער האָט בעטראַכט דיא שטריק מיט וועלכע דיא שיף איז געוועזען צוגעבונדען, און ער האָט זיך אי־בערצייגט, אז זיא איז זעהר אויסגעריבען, וואהרשיינליך וויל זיא האָט זיך געריבען אָן דיא פעלזען, און דערפון איז זיא צוריסען געוואָרען.

— נו — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איז עס ניט א זאָנדערבארע פּאסירונג?

— געוויס — האָט הארדינג געענטפערט — געוויס איז עס זאָנדערבאַר.

דער וואונדער איז דאָ ניט אזוי געוועזען וואָס דיא שיפעל איז אָבגעריסען געוואָרען און איז אוועקגעשוואומען. דאָס איז א נאַטירליכע זאַך וואָס מען קען שטענדיג ערווארטען; דער וואונדער איז אָבער געוועזען דער גליקליכער צופאל וואָס פונקט דאמאָלס, ווען דיא בעזיצער פון אינזעל זיינען געוועזען ביים וואסער איז דיא שיף צוגעשוואומען. ווען זיא וואָלט געוועזען אָנקומען א פיער־טעל שטונדע פריהער אָדער א פיערטעל שטונדע שפּעטער, וואָלט זיא אוועקגע־שוואומען אין מעער און מען וואָלט גאָר ניט געוואוסט וואו זיא איז הינגעקומען.

ווען דיא לייטע וואָלטען געגלויבט אין גייסטער, וואָלטען זיי דיעזען פּאָרפאל מיט דער שיפעל צוגערעכענט צו דיא ארבייט פון אַן איבערנאטיר־ליכע קראפט, פון א גייסט, וואָס זיין אויפגאבע איז צו בעשיצען און צו העל־פען פערוואָרפענע.

פענקראַפט און הערבערט האָבען זיך גענומען פאר דיא רודערס און אין א ווייַלע ארום זיינען זיי שוין געוועזען ביים אנדערען ברעג פון טייך. זיי האָבען דיא שיפעל צוגעפעסטיגט ביים ברעג ניט ווייט פון דיא "טשימנים" און אליין האָבען זיי זיך געלאָזט געהן צום שטריק־לייטער, וואָס האָט געפיהרט צום גראניט הויז.

אָבער טאפּ, וועלכער איז געלאָפען פאראויס, האָט אין יענעם מאָמענט שטארק אָנגעהויבען בילען און ווען נעב איז צוגעלאָפען, האָט ער א ווילדען געשריי געטהאָן.

דער לייטער וואָס האָט געפיהרט צו זייער וואהנונג איז דאָרט ניט געוועזען.

6טעם קאפיטעל.

א נאכט אין דיא "טשומניס". — פויל און בויגען ארונטערצונעהמען דעם לייטער. — אן אונערוואַרטעטע ערקלערונג. — מלחמה געגען אפען. — זוכען אן אנדער וועג. — א נייער מיטגליעד אין דער קאָלאָניע.

סיירוס הארדינג איז געבליבען שטעהן אזוי וויא צומישט און ער האָט א וואָרט ניט געזאָגט. זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען געזוכט אין דער פינסטער. זיי האָבען געטאפּט דיא גראניט וואנד, פיליכט האָט דער ווינד פערטראָגען דעם לייטער אָן א זייט. זיי האָבען געקוקט און געטאפּט אויף דער ערד, פיליכט איז ער ארונטערגעפאלען, אָבער זיי האָבען קיין סימן פון א לייטער ניט געפונען.

— א שעהנע חכמה! — האָט פּענקראָפּט אויסגעשריען — פיליכט נעהמט איהר עס אָן פאר א שפּאס, אָבער ניט איך! מיר זעהט אויס, אז ווען הונגעריגע, אויסגעמאַטערטע און שלעפערדיגע קומען אהיים און קענען ניט ארייננקומען אין זייער וואָהנונג, איז עס גאָר קיין געלעכטער ניט.

— ווער לאַכט דען? — האָט זיך נעב אָבגערופען — אָה! וואָס וועלען מיר יעצט טהאָן?

— איך האָב אָנגעהויבען דענקען — האָט פּענקראָפּט ווייטער געזאָגט — אז עפּעס מאָדנע, אויסערגעוועהנליכע זאכען פּאסירען דאָ אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

— מאָדנע? אויסערגעוועהנליכע? — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — עס הויבט זיך גאָר ניט אָן, פּענקראָפּט! עס קען גאָר ניט זיין נאַטירליכער וויא דאָס איז. יעמאנד האָט איינפאך צוגענומען דעם לייטער אין דער צייט פון אונזער אָבוועזענהייט.

— יעמאנד, זאָגט איהר, האָט דעם לייטער צוגענומען? — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — ערקלערט זשע מיר, ווער?

— דער זעלבער וואָס האָט אריינגעיאָגט דיא קויל אין זויג־שוויין! — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— אויב אזוי — האָט פּענקראָפּט געזאָגט — אויב אימיצער איז דאָ פאראן, וועל איך צו איהם אזוי לאנג שרייען, ביז ער וועט מיר ענטפערען.

און ער האָט באלד אָנגעהויבען שרייען און רופען. זיין שטימע האָט אָבגעקלונגען צווישען דיא פעלזען, אָבער קיין אנטוואָרט איז ניט געקומען.

זיי האָבען זיך אלע גוט צוגעהערט און זיי האָט אויסגעוויזען, אז זיי דע־

רען א געלעכטער, אָבער פון וואנען דער געלעכטער קומט, האָבען זיי ניט גע־קענט פערשטעהן.

דער פּאַרפּאַל מיט'ן פערשוואונדענעם ליטער איזווירקליך געווען אַן אונערקלערליכע געהיימניס. אין פערלויף פון דיא זיעבען מאָנאטען, וואָס דיא פּערוואָרפענע האָבען זיך געפונען אויף'ן לינקאָלן אינזעל, האָבען זיי שוין פיעלע זאָנדערבארקייטען געזעהן און בייגעוואָהנט, אָבער אַלע מאָדנע און זאָנדערבאַרע פּאַסירונגען האָבען זיי נוצען געבראַכט און דאָס איז געווען דאָס ערשטע מאָל וואָס יעמאַנד אָדער דיא נאַטור זעלבסט האָט זיי אָבגעטהאָן א שפּיצעל, און א מיאוס'ען שפּיצעל, פון וועלכען זיי וועלען פיללייכט דאַרפען פיעל ליידען.

אָבער וויא דיא זאַך איז געווען, זיינען דיא קאָלאָניסטען געווען זעהר מיעד, הונגעריג און שלעפעריג. פון דעם זאַפּאַס שפּייז וואָס זיי האָבען מיטגענומען אין וועג האָבען זיי שוין מעהר ניט געהאַט און זיי איז אויסגעקומען צו הונגערען און ניט האָבען קיין אָברוה יענע נאַכט. זיי האָבען קיין אַנדער ברירה געהאַט, נור צו פערבלייבען איבער נאַכט הינטער'ן גראַניט בּאַרג אונטער זייער וואָהנונג.

דיא קאָלאָניסטען זיינען זעהר פערצווייפעלט געוואָרען. זיי האָבען גע־דענקט, געטראַכט, זיך בעראַטהען איינע מיט דיא אַנדערע, אָבער זיי האָבען קיין מיטעל געפונען וויא אזוי צו קומען אין זייער וואָהנונג, וואָס איז גע־ווען ביי אכציג פוס הויך פון דער ערד.

— מיינע פריינדע — האָט זיך ענדליך קאַפּיטאַן הארדינג אָבגערופען — מיר האָבען ערשט גאָר ניט צו טהאָן. מיר קענען ערשט אין דיא פינסטער־ניש פון דער נאַכט גאָר ניט מאַכען. מיר האָבען בלויז איין וועג, צו וואַרטען ביז עס וועט טאָג ווערען און דאַן וועלען מיר האַנדלען לויט דיא אומשטענ־דען, דאַן וועלען מיר זעהן וואָס מיר דאַרפען און מיר קענען טהאָן. אָבער אזוי וויא וואָס צו עסען האָבען מיר דאָך סאַי וויא סאַי ניט, לאָמיר אַמוועניגסטען זעהן האָבען א בעסערען נאַכטלעגער. צו וואָס זאָלען מיר זיך וואַלגערען דאָ אין דרויסען? לאָמיר בעסער געהן אין דיא "טשימנים" און איבערשלאָפען דאָרט דיא נאַכט. אַמוועניגסטען וועלען מיר דאָרט זיין מעהר געשיצט און מיר וועלען קענען רוהיג שלאָפען.

דיא איבעריגע בעזיצער פון אינזעל האָבען איינגעזעהן, אז זייער פיהרער, קאַפּיטאַן הארדינג, האָט רעכט און זיי האָבען זיין ראַטה אָנגענומען.

אָבער פריהער איידער זיי זיינען אוועק אין דיא "טשימנים" האָט סייַ־רוס הארדינג פערזאָגט זיין הונד, אז ער זאָל האַלטען וואַך אונטער דיא פענסטער פון גראַניט הויז. דער געלערענטער טאָפּ האָט פערשטאַנען וואָס זיין ווירטה רעדט צו איהם און ער איז פערבליבען אויף זיין פּאָסטען אזוי וויא א סאָלדאַט.

האַרדינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען זיך אַוועקגעלייגט אויף'ן ווייכען זאַמד אין דיא "טשימנים", אָבער טראָצדעם וואָס זיי זיינען געוועזען שרעקליך מיעד, האָבען זיי דאָך ניט געקענט איינשלאָפען. דיא נייגעריגקייט צו וויסען וואָס עס האָט מיט זייער לייטער פּאַסירט און דיא געדאַנקען וואָס זיי האָבען וועגען דעם איבערגעטראַכט, האָבען זיי ניט געלאָזט שלאָפען. זיי האָבען מיט אונגעדולד ערוואַרטעט דעם טאָג, פיליכט וועט דיא זאָנדערבאַרע געהיימניס אויפגעקלערט ווערען.

און וועהרענד זיי האָבען געדענקט וועגען זייער וואָהנונג, צו וועלכער זיי האָבען ניט געקענט צוקומען, האָבען זיי איבערגעטראַכט, פיליכט האָט מען זיי בערויבט, פיליכט האָט מען פון דאָרט צוגענומען זייערע געצייג און אַנדערע אַרטיקלען, וועלכע האָבען זיי אַזוי פיעל צייט און מיה געקאָסט און זיי וועלען ערשט אַלעס דאַרפען מאַכען אויף דאָס ניי. ספּילעט, פּענקראָפט, נעב און הערבערט האָבען איינפאַך ניט געקענט רוהען. זיי זיינען איינציגווייז אַלע מאָל אַרויסגעלאָפען פון דיא "טשימנים", פיליכט וועלען זיי עפּעס זעהן, פיליכט וועלען זיי עפּעס הערען, פיליכט וועט זיי טאַפּ עפּעס אָנזאָגען. בלויז סיירוס האַרדינג איז פערבליבען געדולדיג, וויא זיין שטייגער איז געוועזען, אָדער וועניגסטענס האָט ער זיין אונגעדולד ניט אַרויסגעצייגט.

— דאָס האָט יעמאַנד אונז אָבגעטהאָן אַ שפּיצעל — האָט פּענקראָפט איינגע מאָל ווידערהאָלט — דאָס פּראָוועט יעמאַנד שפּאַס מיט אונז! אָבער איך האָב ניט ליעב אַזעלכע שפּיצלעך, איך האָב פיינד אַזאַ שפּאַס! זאָל נור יענער חכם אַריינפאַלען אין מיינע הענד, וועל איך איהם דערצעהלען אַ מעשה, וואָס ער וועט האָבען צו געדענקען.

וויא נור עס האָט אָנגעהויבען טאָגען און אַביסעל ליכט האָט זיך בעוויזען אין מזרח זייט, זיינען אַלע קאָלאָניסטען אַוועק צום ברעג ים ביי דער גראַניט הויז. דער האָריזאָנט אין מזרח־זייט איז אַלע ווייל אַלץ ליכטיגער און ליכטיגער געוואָרען, ביז דיא זונן האָט אַרויסגעשיינט און בעלויכטען דעם שפּיץ באַרג. האַרדינג און זיינע קאַמעראַדען האָבען געקענט זעהן דיא פענסטער פון זייער וואָהנונג אין דער הויך. זיי האָבען קיין ענדערונג אויף דיא פענסטער בעמערקט. דיא לאַדענס זיינען געוועזען צוגעמאַכט און אַלעס איז דאָרט געוועזען אין אָרדנונג אַזוי וויא זיי האָבען עס איבערגעלאָזט.

עס איז ערשט קיין צווייפעל געוועזען, אַז אימיצער האָט זיך אין גראַניט הויז אַריינגעקליבען און האָט אַרויפגעשלעפּט דעם לייטער אַזוי וויא זיי, דיא בעזיצער פון הויז, פלעגען טהאָן. ווארום וויא האָט מען אַנדערש געקענט דענקען?

דער אויבערשטער לייטער, וועלכער איז שטענדיג געהאַנגען פון טהיר, איז געוועזען אויף זיין פּלאַץ, אָבער דער אונטערשטער לייטער איז געוועזען אַרויפגע־

צווינגען. מען האָט אנדערש ניט געקענט דענקען, נור אז דיא וואָס האָבען פער־כאפט דיא גראניט הויז האָבען זיך בעוואָרענט, אז מען זאָל צו זיי ניט קענען צוקומען.

פענקראָפט האָט ווידער אמאָל אויסגעשריען, אָבער קיין אנטוואָרט איז אלץ ניט געקומען.

— דיא לומפען! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — זיי שלאָפען דאָרט רוהיג אזוי וויא אין זייער אייגענע הויז! שטעהט דאָרט אויף, איהר פיראטען, שלעפער, רויבער, קינדער פון דזשאהן בול!

פענקראָפט איז געווען א יענקי, א געבאָרענער אמעריקאנער און א ביטע־רער שונא פון דיא ענגלענדער. "דזשאהן בול", וואָס איז ענגלאנד'ס ביי־נאָמען אזוי וויא "אָנקעל סעם" פאר דיא פעראייניגטע שטאאטען, איז דארום ביי איהם געווען פערעכענט אלס דער ערגסטער שימפף־וואָרט.

דיא זונן האָט זיך אויפגעהויבען און דיא גאנצע גראניט הויז איז בע־לויכטען געוואָרען פון איהרע שטראהלען. אָבער מען האָט ביי דיא העלע ליכ־טיגקייט ניט געקענט זעהן מעהר וויא פריהער. אין הויז איז געווען שטיל און רוהיג און קיין שאָרך איז פון דאָרט געהערט געוואָרען.

דיא קאָלאָניסטען זיינען געשטאנען און געטראכט און געקלערט און דיס־קוטירט דיא פראגע און זיי זיינען געקומען צום בעשלוס, אז אימיצער איז אין זייער הויז פאראן. מיט איין זאך זיינען זיי געווען זיכער, אז דיא לייטע וואָס געפינען זיך דאָרט האָבען קיין אנדער וועג ארויסצוגעהן און זיי וועלען זיך פריהער אָדער שפּעטער מוזען בעווייזען ביי דעם ארויסגאנג דורך'ן לייטער.

הערבערט האָט נאָכדעם דערזעהן, אז א שטיקעל פון דעם ארויפגעצוי־גענעם שטריק־לייטער הענגט ארונטער אין דער הויך פון שוועל פון טהיר און ער איז געפאלען אויף א קלוגע אידעע, וועלכע ער האָט באלד איבערגעגעבען זיינע קאָמפאניאָנען. זיין פּלאן איז געווען פאָלגענדער:

מען זאָל צו א לאנגע שטריקעל צובינדען א האטשיק (הוק) און עס ארויפשיסען מיט א פייל און בויגען אין דער הויך אזוי אז דער האטשיק זאָל פערכאפען דעם שטאפעל פון לייטער וואָס הענגט ארויס פון שוועל און דאן וועלען זיי איהם מיט דער שטריקעל פּרובירען ארונטערציהען. צום גליק האָבען זיי געהאט א פייל און בויגען אין דיא "טשימנים". א לאנגע שטריקעל צוזאַ־מענגעדרעהט פון אזעלכע גראָז האָבען זיי דאָרט אויך געפונען און דער פּראָ־יעקט איז לייכט דורכגעפיהרט געוואָרען.

פענקראָפט האָט פון א צווייג פון א בוים געמאכט א האטשיק, וועלכען ער האָט צוגעבונדען צום שטריקעל, דאן צום פייל און בויגען און הערבערט האָט זיך אונטערגענומען צו שיסען און טרעפען פונקט אין ציעל.

סיירוס הארדינג, גידעאָן ספּילעט, פענקראָפט און נעב זיינען אָבגע־

גאנגען אביסעל פון וויטענס צו זעהן פיליכט וועט יעמאנד ארויסקוקען פון א פענסטער. דער רעפּאָרטער האָט געהאלטען זיין ביקס געציעלט אין דער הויף צום גראניט הויז.

הערבערט האָט אויפגעבויגען דעם בויגען און אָבגעלאָזט. דיא פייל איז ארויפגעפלויגען און דער הוק האָט פערטשעפּעט דעם אויבערשטען לייטער.

ער האָט באלד א כאפּ געטהאָן דעם צווייטען ברעג פון שטריקעל, אָבער אין דעם מאָמענט ווען ער האָט געוואָלט ארונטערציהען דעם לייטער האָט זיך א זאָנדערבארע האנד בעוויזען אין טהיר און א שלעפּ געטהאָן דעם לייטער אין גראניט הויז.

— אך, דיא באנדיטען, דיא שופטען! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — אויב א קויל קען אייך טרעפען, וועט איהר עס באלד בעקומען.

— אָבער ווער זאָל עס דאָרט זיין? — האָט נעב געפרעגט.

— איהר זעהט ניט ווער דאָס איז? — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— ניין, איך זעה ניט! — האָבען נעב און פענקראָפט ביידע מיט אמאָל געענטפערט.

— דאָס איז אן אפּע (מאָנקי) — האָט דער רעפּאָרטער ערקלערט — א סאפּאנזאָ, אן אָראנג־אוטאנג, א באבון, א גאָרילאַ אָדער אן אנדער זאָרט אפּע.

און דאָס איז טאקי אזוי געוועזן אין דיא ווירקליכקייט. אפּען האָבען ארויפגעקלעטערט, האָבען פערכאפּט דיא וואָהנונג פון דיא קאָלאָניסטען און זיך דאָרט בעזעצט.

דאָס איז באלד בעשטעטיגט געוואָרען, ווייל איינינע אפּען האָבען זיך בעוויזען ביי דיא פענסטער פון גראניט הויז, פון וועלכע זיי האָבען אָבגעשטופּט דיא לאָדענס און מען האָט דייטליך געזעהן וויא זיי מאכען זייערע משונה׳דיגע גרימאסען.

— איך האָב געוואוסט — האָט דער מאטראָז געזאָגט — אז יעמאנד האָט אונז אָבגעטהאָן א שפּיצעל, אָבער אמוועניגסטען איינער פון דיא שפּאס־מאכער דארף און מוז בעשטראָפט ווערען פאר זיי אלע.

ריידענדיג דיעזע ווערטער, האָט פענקראָפט געציעלט מיט זיין ביקס און האָט אָבגעפייערט. אלע אפּען זיינען פערשוואונדען געוואָרען, בלויז איינע וואָס איז געטראָפען געוואָרען פון דער קויל איז ארונטערגעפאלען אויף דער ערד א טויטליך פערוואונדעטע. אין א ווייל ארום איז זיא געוועזן טויט.

דיא געטויטעטע אפּע איז געוועזן פון א גרויסען זאָרט. אויב דאָס איז געוועזן א שימפּאנזע, אן אָראנג־אוטאנג, א גאָרילאַ, אָדער אן אנדער מין איז ניט געוועזן בעשטימט. אָבער זיא איז געוועזן פון דער פאמיליע אפּען וואָס זיינען מעהר עהנליך צו א מענשען. הערבערט האָט ערקלערט אז דאָס איז אן אָראנג־אוטאנג.

— א שעהנעס טהיער! — האָט נעב אויסגעשריען — א גרויסאַרטיגעס בעשעפעניס.

— זיא געפעלט איך? — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — מיר געפעלט זיא גאָר ניט! אָבער וואָס טויג מיר, אויב דיא אפע איז שעהן אָדער מיאוס? זאָגט מיר בעסער וויא אזוי וועלען מיר קומען אין אונזער הויז?

— אונזער הערבערט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — קען גוט ציעלען. זיין בויגען איז דאָ, וועט ער פּרובירען נאָך אמאָל ארונטערשלעפען דעם לייטער.

— אָבער וויא קלוג דיא אפען זיינען — האָט פענקראָפט געזאָגט — זיי האָבען נור דערהערט א שאָס בעוויזען זיי זיך שוין ניט מעהר אין דיא פענסטער! — ווער ווייסט וואָס פאר א פערוויסטונג זיי האָבען שוין געמאכט אין אונזער וואָהנונג! זיי וועלען דאָך דאָרט אַלעס איבערקעהרען קאַפּויר.

— האָט געדולד — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — זיי וועלען אונז דאָ לאנג ניט האַלטען.

— איך בין מיט דעם ניט זיכער — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — זאָלאנג איך זעה זיי דאָ ניט אַלע טויט, קענען מיר נאָך דאָ וואַרטען און וואַרטען.

דער אינזשיניר האָט ווירקליך ניט געהאַט וואָס צו זאָגען דעריבער, ווייל ער האָט אייגענטליך אליין אויך געצווייפעלט, אויב זיי וועלען אזוי גיך קענען בעוואָהנען זייער הויז, וועלכע האָט זיי אזוי פיעל מיה און צייט געקאָסט.

הערבערט האָט אייניגע מאָל ארויפגעשאָסען א פייל מיט דער שטריקעל און דעם הוק, אָבער ער האָט שוין קיין איין מאָל ניט פערכאַפּט דעם לייטער, וועלכער איז שוין בלויז א קליין שטיקעל ארוים אויסוועניג פון טהיר. נאָך שווערע מיה האָט ענדליך דער הוק שוין פערטשעפעט דעם לייטער, אָבער ווען ער האָט דיא שטריקעל א ציה געטהאָן, האָט זיא זיך צוריסען און דער לייטער איז פערבליבען אויף'ן זעלבען אָרט. ווען עס זאָל זיך ניט האנדלען וועגען זייער הויז, וועגען זייער אייגענטהום וואָס פיער־פיסיגע, אָדער בעסער געזאָגט, פיער־הענדיגע ברואים האָבען פערנומען, וואָלטען דיא קאָלאָניסטען געהאַט א היבשע ביסעל שפּאַס פון דיא ניט געלונגענע פּראָבעס ארונטערצו־שלעפען דעם לייטער; אָבער דאָ האָט זיך זיי ניט געוואָלט לאכען און זיי זיינען אַלע העכסט אויפגערעגט געווען.

צוויי שטונדען זיינען אוועק און דיא אפען האָבען זיך ניט בעוויזען, אָבער אז זיי זיינען דאָרט געווען האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל זיכער גע־וואוסט, ווייל זיי האָבען א פּאָר מאָל געזעהן א פוס אָדער א נאָז פון אן אפע ביים טהיר אָדער ביי דיא פענסטער. דיא לייטע האָבען געשאָסען, אָבער דיא קוילען האָבען דיא פיער־הענדיגע רויבער ניט געטראָפען.

— לאָמיר זיך בעהאַלטען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — פיליייכט

וועלען דיא אפּען מיינען אז מיר זיינען שוין אוועק און זיי וועלען זיך ווידער בעוויזען. זאָלען ספּילעט און הערבערט זיך בעהאַלטען דאָ הינטער דיא פעלזען און אין פאַל דיא ווילדע, שטומע רויבער וועלען זיך בעווייזען וועלען זיי אויף זיי שיסען.

דעם אינזשיניר'ס בעפעהל איז באלד אויסגעפיהרט געוואָרען, און וועהרענד דער רעפּאָרטער און דער יונגער הערבערט, דיא בעסטע שיסער פון דער קאָלאָניע, האָבען זיך פערשטעקט הינטער דיא פעלזען אזוי אז זיי זאָלען קענען זעהן דיא אפּען און דיא אפּען זאָלען זיי ניט זעהן, זיינען הארדינג, פּענקראָפט און נעב אוועק אין וואלד פאנגען אירגענד וועלכע טהיערע אָדער פויגעל צום עסען. דיא לייטע זיינען געווען הונגעריג און דיא שפּייז וואָס זיי האָבען מיט זיך געהאט איז שוין אין גאנצען אויסגעגאנגען.

אין א האלבע שטונדע ארום זיינען דיא יעגער צוריק געקומען מיט אייניגע פעלזען־טויבען, וועלכע זיי האָבען אָבגעבראָטען. קיין אפּע האָט זיך נאָך ביז יענער צייט ניט בעוויזען. דיא אלע פינף קאָלאָניסטען זיינען דערווייל אוועק אָן א זייט און זיך געזעצט עסען. טאָפּ איז פערבליבען אויף דער וואך צו היטען פיליכט וועלען זיך דיא מענשען־עהנליכע טהיערע בעווייזען אין דיא פענסטער פון גראַניט הויז.

עס זיינען אריבער נאָך צוויי שטונדען און דיא לאַגע האָט זיך אלץ ניט געענדערט. דיא אפּען האָבען זיך ניט געלאָזט הערען און זעהן און מען האָט געקענט דענקען, אז זיי זיינען שוין דאָרט ניטאָ. דיא פראַגע האָט זיך אָבער געשטעלט: וואו זיינען זיי אהינגעקומען? וואהרשיינליך האָבען זיי זיך דאָרט פערקליבען אין דעם מאגאזין, וואו זיי האָבען זייערע אלע וויכטיגסטע זאכען, און ווער ווייסט וואָס פאר א חורבן זיי קענען דאָרט מאכען?

— ענדליך האלטען מיר ניט אזוי גוט — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — און איך זעה גאָר ניט קיין וועג, מיר זאָלען אונזער הויז ווידער קענען בעזיצען.

— אָבער מיר מוזען דיעזע אבשייליכע ארומשלעפּער פערטרייבען! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — איך בין זיכער, אז מיר וועלען זיי בייקומען, ::ויב אפילו זיי זיינען פאראן צוואנציג שטיק. האָבען מיר ניט עפּעס א וועג וויא אזוי צו קומען צו זיי?

— לאָמיר פּרובירען געהן אין גראַניט הויז דורך דער אלטער וועג ביים לייק, וואָס מיר האָבען פערשטעלט — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — קיין אנדער וועג האָבען מיר דאָך ניט.

— אָה! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — און מיר איז עס גאָר אויף'ן זינען ניט געפאלען.

דאָס איז ווירקליך געווען דער איינציגער מיטעל וויא אזוי צו קומען

אין גראַניט הויז און אָנפֿיהרען א קאַמפּף מיט די ברואים וואָס האָבען פֿער־כאַפּט זייער וואָהנונג. דאָס האָט די קאָלאָניסטען געדאַרפֿט קאָסטען א היבשע ביסעל מיה און צייט. די עפֿענונג פֿון געוועזענעם אונטערערדישען קאַנאַל איז געווען פֿעסט פֿערמאַכט און פֿערמויערט מיט שטיינער, וועלכע מען וועט מוזען צו־וואַרפֿען און נאָכהער, ווען זיי וועלען האָבען זייערע אונגעבעטענע געסט אַרויסגעטריבען, וועלען זיי עס מוזען צוריק פֿערמאַכען. אָבער זיי האָבען דאָך קיין אַנדער מיטעל ניט געהאַט וויא אַזוי צו ערוועַרבען צוריק דאָס וואָס די טהיערע האָבען פֿון זיי גערויבט און זיי האָבען בעשלאָסען צו טהאָן אַזוי וויא הארדינג האָט געראַטהען.

עס איז שוין געווען נאָך צוועלף אוהר, ווען די קאָלאָניסטען זיינען אוועק אין די ״טשימנים״, זיי האָבען פֿון דאָרט גענומען גראָב־אייזענס און ברעך־אייזענס און זיי זיינען אוועק אויפֿברעכען דעם ארייננאַנג צום הייהל וואָס האָט געפֿיהרט צום גראַניט הויז. דעם הונד האָבען זיי איבערגעלאָזט ביים זייט פֿון ים אכטונג צו געבען פֿיליכט וועלען זיך די אַפּען בעווייזען.

אָבער זיי זיינען בלויז אָבגעגאַנגען ביי א פֿופֿציג טריט פֿון די ״טשימ־נים״, ווען טאָפּ האָט פּלוצלונג אָנגעהויבען שטאַרק בילען. די קאָלאָניסטען האָבען זיך באַלד אומגעקעהרט צוריק צום זייט פֿון ים, הינטער דער גראַניט הויז.

זיי זיינען אהין אָנגעקומען און זיי האָבען געזעהן וויא איינינע אפּען זיינען אומגעלאָפֿען צושראָקענע פֿון איין פֿענסטער צום אַנדערען. עס האָט אויסגעזעהן, אז זיי ווילען אנטלויפֿען, אָבער זיי געפֿינען קיין וועג. פֿאַר וואָס די טהיערע האָבען זיך פּלוצלונג דערשראָקען איז געווען א זאַך וואָס מען האָט ניט געקענט ערקלעהרען. די טהיערע האָבען ניט פּראָבירט אַרונטערלאָזען דעם לייטער און אַרונטערגעהן. זיי האָבען דערויף קיין שכל ניט געהאַט אָדער זיי האָבען זיך אין שרעק פֿערגעסען אָן דיעזען מיטעל. די קאָלאָניסטען האָ־בען איינינע מאָל אויסגעשאָסען. איינינע פֿון די אַפּען זיינען פֿערוואונדעטע אָדער געטויטעטע אריינגעפֿאַלען צוריק אין גראַניט הויז און זייערע קוויטשע־רייען און געשרייען האָבען פֿערהילכט די לופֿט. די איבעריגע זיינען אומ־געלאָפֿען אַזוי וויא פֿער׳סם׳טע און זיי זיינען ענדליך אַרונטערגעפֿאַלען און זייערע ביינער זיינען צושמעטערט געוואָרען. א פּאָר מינוטען איז געווען שטיל און עס האָט אויסגעזעהן, אז קיין לעבעדיגע בעשעפֿניס איז שוין אין גראַניט הויז ניטאָ.

באַלד נאָכדעם האָבען די קאָלאָניסטען דערזעהן, וויא דער אַרויפֿגעצוי־גענער לייטער לאָזט זיך אַרונטער פֿון פֿענסטער. עס האָט ניט פֿיעל געדויערט און ער איז אַרונטערגעפֿאַלען אויף דער ערד.

— הוראה! — האָט פענקראַפט אויסגעשריען און אָנגעהויבען פאטשען מיט דיא הענד — הוראה! איז דאָס ניט א זעלטענע זאך?

— יא — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — זעהר זאָנדערבאר.

הארדינג האָט ניט געווארט און איז דער ערשטער צוגעשפרונגען צום לייטער.

— זייט פאָרזיכטיג, קאפיטאן! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — פיליכט זיינען נאָך דאָרט פאראן אייניגע פון דיעזע שופטען.

— מיר וועלען עס באלד זעהן — האָט דער אינזשיניר געענטפערט און האָט אָנגעהויבען קלעטערען אויף'ן לייטער.

אלע זיינע קאָמפאניאָנען האָבען איהם נאָכגעפאָלגט און אין א מינוט ארום זיינען זיי שוין געווען ביים שוועל פון גראניט הויז. זיי זיינען אריין אינעווייניג. זיי האָבען איבעראל געזוכט און זיי האָבען קיין איינעם פון דיא פיער־הענדיגע טהיערע ניט געפונען א לעבעדיגען.

— אצינד — האָט דער מאטראָז מיט פערוואונדערונג געפרעגט — ווער האָט אונז דעם לייטער ארונטערגעשיקט? צום טייפעל זאָל ער געהן, ווער עס זאָל דאָרט ניט זיין!

הארדינג, ספילעט און הערבערט האָבען זיך אויך ניט וועניג געוואונדערט און זיי האָבען דיעזע זאָנדערבארע געהיימניס ניט געקענט ערקלערען.

פלוצלונג האָט זיך געהערט א ווילדער געשריי און א גרויסע, צושראָקענע אפע, וועלכע האָט זיך געהאט בעהאלטען אין הייהל ביים אריינגאנג אין גראַניט הויז, איז אריינגעלאָפען. נעב האָט זיא פון איהר בעהעלטעניס פערטריבען און אריינגעיאָגט אין הויז.

— אָה, אָט איז דער רויבער! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען און האָט געכאפט א האק און געוואָלט ווארפען דעם טהיער אין קאָפּ. אָבער הארדינג האָט איהם אָנגעכאפט ביים האנד און געזאָגט:

— טשעפעט איהם ניט, פענקראָפט, לאָזט איהם צורוה.

— וואָס? — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — שענקען איהם? בעגנאדיגען איהם?

— יא, מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — ער האָט פערדיענט גנאדע דערפאר וואָס ער האָט אונז דעם לייטער ארונטערגעוואָרפען.

דער אינזשיניר האָט דיעזע ווערטער געזאָגט אין אזא טאָן, וואָס מען האָט ניט געקענט פערשטעהן, אויב ער מיינט עס ערנסט אָדער ער שפאסט.

דאָך האָבען זיי זיך אלע געוואָרפען אויף דער צושראָקענער חיה, וועלכע האָט געקעמפפט מיט אלע קרעפטען ביז ענדליך האָבען זיי איהר בייגעקומען און געבונדען.

— אצינד האָבען מיר איהם שוין! — האָט דער מאטראָז העכסט ענטציקט אויסגערופען — אָבער וואָס וועלען מיר פון איהם מאכען?

— א דיענער, א קנעכט! — האָט הערבערט געענטפערט.

און דער יונג האָט עס געמיינט גאנץ ערנסט, ווייל ער האָט געוואוסט וויא קלוג דיעזע חיה איז און וויא מען קען איהר אויסלערנען און האָבען פון איהר נוצען.

דיעזע אפע איז געווען אן אָראנג־אוטאנג, וועלכער איז פיעל עהנליכער צו א מענשען וויא אנדערע אפען און האָט מעהר פערשטאנד וויא אלע אנדערע פון דיעזען מין טהיערע, וואָס געהען אויף פיער הענד. דיעזע טהיערע קען מען לייכט אויסלערנען צו טהאָן פערשיעדענע הויז ארבייט, וויא דערלאנגען צום טיש, רייניגען דיא צימערען, רייניגען קליידער, פוצען שיך און דאָס גלייכען. מען לערענט זיי זאָגאר אוים צו בענוצען גאָפעל־מעסער אזוי וויא א מענש און צו טרינקען וויין אָדער אנדערע געטרענקע אזוי וויא א גוטער שכור.

דער געפאנגענער אָראנג־אוטאנג איז געווען א גרויסגעוויקסיגער, אומ־געפעהר זעקס פוס לאנג און אין אלגעמיין פעסט געבויט, מיט שעהנע ווייכע האָר און קליינע, קלוגע אויגען.

— א פיינער בחור! — האָט פענקראָפט געזאָגט — ווען מיר וואָלטען פערשטאנען זיין שפראך, וואָלטען מיר זיך מיט איהם דורכגעשמועסט.

— אָבער, מיין הערר — האָט זיך נעב געווענדעט צום אינזשיניר — מיינט איהר עס טאקי ערנסט, אז מיר וועלען איהם מאכען פאר א דיענער?

— יא, נעב — האָט הארדינג געענטפערט — אָבער איהר דארפט ניט זיין אייפערזיכטיג.

— איך האָף — האָט הערבערט זיך אָבגערופען — אז מיר וועלען פון איהם מאכען אן אויסגעצייכענטען דיענער. ער שיינט צו זיין נאָך גאָר יונג און מען וועט איהם שנעל קענען אויסלערנען. אָבער מען דארף מיט איהם ניט אָנגעהן שטרענג, מען דארף צו איהם זיין מילד, וועט ער אונז ליעב האָבען אזוי וויא א טרייער הונד האָט ליעב זיין ווירטה.

פענקראָפט האָט אין יענעם מאָמענט פערגעסען זיין פיינדשאפט און זיינע ראכע פלענער צום פערבליבענעם "שפּאַס־מאכער". ער איז צוגעגאנגען צום אָראנג־אוטאנג, האָט געגלעט זיין פעל און צו איהם פריינדליך גערעדט:

— נו, אלטער בחור, וואָס מאכסט דוא? ווילסט דוא זיין איינער פון אונזערע קאָלאָניסטען? ווילסט דוא ארייטרעטען אין דיענסט ביי קאפיטאן סיירוס הארדינג? וועסט דוא צופריעדען זיין מיט דיין געהאלט, וואָס וועט בלויז זיין דיין עסען און טרינקען?

דער אָראנג־אוטאנג האָט אויף יעדער פראגע געענטפערט מיט א ברום.

דיא פינף קאָלאָניסטען האָבען אלזאָ ארייגעקראָגען א זעקסטען מיטגליעד

אין זייער קאָלאָניע. זיי האָבען אָנגעהויבען טראַכטען וויא אַזוי א נאָמען צו געבען דעם נייעם מיטגליעד און דער מאַטראָז האָט געבעטען, אַז מען זאָל איהם א נאָמען געבען "דזשופיטער" (יופּיטער), צום אנדענקען פון אן אַפּע מיט דיעזען נאָמען, וועלכע ער האָט אַמאָל געקענט.

פּענקראָפט'ס קאָמפּאַניאָנען האָבען עס איהם צוליעב געטהאָן און אַזוי איז עס פערבליבען, אַז דער נאָמען פון דעם אָראַנג־אוטאַנג זאָל זיין דזשופּיטער אָדער "דזשופּ" אין קורצען.

און אָהן מעהרערע צערעמאָניעס איז יופּיטער אָדער יופּ אָנגענומען גע־וואָרען אלס שטענדיגער מיטגליעד פון גראַניט הויז.

7טעם קאַפּיטעל.

א בריק איבער דעם טייך "מערסי". — א וואַסער פעסטונג. — א קליין אינזעל אויף א גרעסערען. — דיא קאָרן גערעטענים. — א געפליגעל־הויף. — א טויבען־שטיבעלע. — א רייזע אין א וואָגען.

דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל זיינען אַלזאָ געקומען אין זייער וואָה־נונג ניט דורך'ן אַלטען אריינגאַנג און זיי האָבען דורכדעם געשפּאָרט פיעל מיה און צייט. דער גליק האָט זיי געשפּיעלט און פונקט דאַמאָלס ווען זיי האָבען געוואָלט אויפברעכען דעם אריינגאַנג אין טונעל, וואָס זיי האָבען אליין פער־מויערט, האָבען זיך דיא אַפּען דערשראָקען, האָבען זיך אָנגעהויבען ארומיאָגען ביי דיא פענסטער און דיא ענדע איז געווען, אַז זיי זיינען געטויטעט געוואָרען און דיא לעצטע וואָס איז פערבליבען האָט דעם שטריק־לייטער ארונטערגע־וואָרפען. פאַר וואָס דיא טהיערע האָבען זיך פּלוצלונג צושראָקען, האָבען דיא מענשען ניט געקענט וויסען. פיעלייכט האָבען זיי ערפאַהרען, אַז דיא צוויי־הענדיגע ברואים וואָס זיינען עהנליך צו זיין געהען זיי בעפאַלען פון אן אנדער זייט? דאָס איז געווען דיא איינציגע ערקלעהרונג וואָס מען האָט דערויף גע־קענט געבען.

דורך'ן טאָג האָבען דיא קאָלאָניסטען אוועקגעשלעפּט דיא טויטע קערפּער פון דיא אַפּען אין וואַלד און זיי האָבען זיי דאָרט בעגראָבען. נאכהער האָבען זיי זיך גענומען ברייינגען אין אָרדנונג אַלעס וואָס דיא אונגעוויינשטע געסט האָבען צוואַוואָרפען אין גראַניט הויז. קיין שאַדען האָבען דיא אַפּען ניט געמאַכט. אָב־וואָהל זיי האָבען אַלעס צושליידערט און איבערגעקעהרט, אָבער צובראָכען האָבען זיי קיין זאַך ניט.

זייער נייעם מיטגליעד דזשופ האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט פערגעסען. פענקראָפט האָט איהם אָבגעבונדען דיא פאָדערשטע פיס און ער האָט איהם געגעבען צו פרעסען ווילדע מאנדלען און אנדערע זאכען, וועלכע דזשופ האָט געשלונגען מיט גרויס אפעטיט. זיינע הינטערשטע פיס האָבען זיי געלאָזט געבונדען, ביז ער וועט זיך מעהר צוגעוואָהנען און ווערען מעהר היימיש מיט דיא מענשען פון גראניט הויז.

איידער זיי זיינען געגאנגען שלאָפען האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען ארומגעזעצט ארום זייער טיש און זיי האָבען בעשפּראָכען דיא פראגע וועגען בויען א בריק איבער דער "מערסי", אום זיי זאָלען האָבען א פערבינדונג מיט'ן זידליכען זייט פון אינזעל און עס זאָל זיי לייכט זיין צו געהן אהין אויף יאגד און פאנגען טהיערע וואָס האָבען וויכע, וואָלענע האָר, וועלכע דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען געוואָלט בעקומען.

דיא קליידער פראגע איז ערשט ביי דיא קאָלאָניסטען געוואָרען אן ערנסטע. וואָס א טאָג ווייטער זיינען זייערע קליידער אלץ מעהר אָבגעניצט געוואָרען און מען האָט געמוזט דענקען וועגען נייע. א בריק איבער דער "מערסי", האָבען זיי אויסגערעכענט, וועט זיי מאכען לייכטער צו ברייננגען זייער צובראָכענעם באַלון און זיי וועלען פון דיא לייווענד קענען מאכען אונטערוועש און זומער-קליידער, און עס וועט זיי אויך לייכט ברייננגען אין דיא וועלדער פון זידליכען זייט פון לינקאָלן אינזעל, וואו זיי וועלען קענען פאנגען אזעלכע טהיערע, וואָס זיי וועלען פון זייערע פעל קענען מאכען אויבער קליידער פאר ווינטער.

זייער פּלאן איז געווען, וויא זיי האָבען שוין אמאָל געהאט אָבגערעדט, אז זיי זאָלען אזעלכע טהיערע פאנגען לעבעדיגע און זיי האָדעווען אין א פלאַץ וואָס זיי וועלען ארומצאמען מיט א פּארקאן, אָדער ארומצאמען א שטיקעל וואלד, וואו אזעלכע חיות געפינען זיך און דיא חיות וועלען פערבלייבען געפאנגענע.

זיי האָבען אויך אויסגעארבייט פּלענער וויא אזוי און וואו צו האָדעווען עופות. זייער לעצטער בעשלוס איז געווען, אז דער היהנער-הויף זאָל זיין ניט ווייט פון גראניט הויז, אום מען זאָל צו יעדער צייט קענען בעקומען אייער און עופות צום קאָכען אָדער צום בראָטען. דיא פּאָר פויגלען וואָס זיי האָבען געהאט געפאנגען לעבעדיגע, האָבען זיי שוין געהאט אויף אָנפאנג און זיי האָבען געהאָפט צו פאנגען נאָך און נאָך.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויך בעשטימט צו מאכען א נייעם וואָגען, א בעסערען וויא דער וואָס זיי האָבען געהאט, און מיט'ן נייעם וואָגען ברייננגען זייער באַלון מיט א טרוקענעם וועג איבער דעם בריק וואָס זיי וועלען בויען. זיי האָבען אויך איינע דיא אנדערע געגעבען האפנונג, אז זיי וועלען נאָך מיט דער

צייט פאַננען אזעלכע טהיערע, וועלכע זיי וועלען אויסלערנען און צונעוואָהנען צו געהן אין שפאַן און שלעפען א וואָגען אזוי וויא פערד אָדער עזלען.

אויף מאָרגען, דעם דריטען נאָוועמבער, האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל אָנגעהויבען בויען דעם בריק. אלע פינף פערזאָן האָבען זיך בעטהיילינט אין דער ארבייט, ווער מיט א זעג, ווער מיט א האַק און ווער מיט א האמער. דער פּלאַץ וואו דער בריק איז געבויט געוואָרען איז געוועזן אומגעפעהר דריי מייל ווייט פון פּאָרט באַלון, דער אָרט וואו זיי האָבען זייער צובראָכענעם באַלון גע־פונען. דיא ברייט פון טייך איז אין יענעם פּלאַץ געוועזן 80 פוס.

סיירוס הארדינג האָט געפּלאַנט נאָך א וויכטיגע זאַך. ער האָט, נעמליך, געוואָלט, אַז דיא גראַניט הויז אָדער דיא גאַנצע פּראָספּעקט הייטס, וואו זיי האָבען אויך געהאַט זייער קאָרן־פעלד און וואו זיי האָבען געדענקט צו מאַ־כען דיא שטאַהלען אָדער שטייגען פאַר עופות, זאָל זיין פערשלאָסען פון אלע זייטען און קיינע טהיערע זאָלען אהין ניט קענען צוקומען. דיא ערפאַהרונג וואָס זיי האָבען געהאַט מיט דיא אַפען האָט דעם אינזשיניר געבראַכט צו דענקען וועגען דעם. ער האָט געוואָלט פערהיטען אַז נאָך אמאָל זאָל אזא זאַך ניט קענען פּאַסירען און ער האָט זיין וואונש און זיין פּלאַן איבערגעגעבען צו זיינע קאָמפּאַניאָנען. דער פּלאַן איז געוועזן גאָר אַן איינפאַכער. ער האָט גע־מיינט צו מאַכען א וואַסער־פעסטונג אין אלע זייטען, ארומרינגלען דיא "טשימ־נים" און דיא גראַניט הויז מיט וואַסער.

אין דריי זייטען איז שוין פּראָספּעקט הייטס, דער פעלזען־באַרג, וואו דיא "טשימנים" און דיא גראַניט הויז האָבען זיך געפונען, געוועזן פערצאַמט מיט וואַסער. אין אָסטען־זייט איז געוועזן דער ים. ביים נאָרד־וועסט ווינקעל האָט זיך געצויגען דער לייק (אָזיערא) גרענט און דאַן, מעהר צו נאָרדען, דער גראָבען וואָס הארדינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען דורכגעריסען מיט ניטראָ־גליצערין, אום צו מאַכען פריי דיא הייהל אונטער'ן פעלזען־באַרג, וואו דאָס וואַסער פון אָזיעראָ איז פריהער אָבגעלאָפען. פון דיעזען גראָבען האָט שוין דאָס וואַסער אליין דורכגעגראָבען א וועג צום ים, אָבער בלויז א שמאָלע און ניט קיין טיעפע רינע. דיעזע רינע אָדער גראָבען האָט קאַפּיטאַן הארדינג גע־דענקט צו מאַכען ברייטער און טיעפער, אום טהיערע זאָלען דאָרט ניט קענען אריבערגעהן. צו זידען (דרום זייט) איז געוועזן דער טייך "מערסי", און אין גאַנצען פריי איז בלויז פערבליבען דער וועסטליכער זייט, וואו דער אינזשיניר האָט גערעכענט דורכגראָבען א קאַנאַל, פון לייק גרענט ביז דעם טייך מערסי, אומגעפעהר א מייל לאַנג.

— אַז מיר וועלען אזוי מאַכען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — וועט פּראָספּעקט הייטס ווערען אַן אינזעל פאַר זיך. מיר וועלען קענען האָבען פער־בינדונג מיט'ן גאַנצען לינקאָלן אינזעל דורך דעם בריק וואָס מיר געהען בויען

איבער'ן מערסי און דורך דיא קליינע בריקען וואָס מיר האָבען שוין אמאָל געמאכט. מיר וועלען בויען נאָך צוויי קליינע בריקען, איינעם איבער'ן קאנאל, וואָס איך דענק צו גראָבען און נאָך איינעם איבער'ן אָבלויף פון לייק גרענט. מיר וועלען בויען דיא בריקען אזוי, אז מען זאָל זיי קענען אויפהויבען און ארונטערלאָזען. אונזער פּאלאסט און אונזער פערמעגען וועלען אויף דיעזען ארט זיין בעפעסטיגט און מיר וועלען פאר קיינעם און פאר קיין זאך ניט דארפען מורא האָבען.

דיא וויכטיגסטע ארבייט איז פריהער פון אלעם געוועזען צו בויען דעם בריק איבער'ן "מערסי". דיא קאָלאָניסטען האָבען אויסגעהאקט בוימער און זיי ארומגעטיעסעט אלס באלקענס, דיקערע און דינערע. דער פּלאן איז געוועזען, אז אויף'ן ברעג פון דער רעכטער זייט פון טייך זאָל דער בריק ליגען פעסט און דעם צווייטען זייט בריק זאָל מען קענען אויפהויבען הויך פון דער ערד.

דאָס איז זעלבסטפערשטענדליך געוועזען א שווערע שטיק ארבייט. דער טייך איז אין יענעם פּלאץ, וויא געזאָגט, געוועזען אכציג פוס ברייט און דער בריק האָט געמוזט זיין פעסט געבויט, אז ער זאָל קענען אויפהאלטען א שווערע משא. אָבער זיי האָבען אלעס געקענט מאכען, ווייל קיין געצייג און מאטעריאלען האָבען זיי ניט געפעהלט; ענערגיע ביי דיא ארבייטער איז אויך געוועזען גע־נוג, און וואָס אָנבעלאנגט צו דיא ארכיטעקטור, איז קאפּיטאן הארדינג געוועזען גענוג ארכיטעקט צו מאכען אלעס ריכטיג אָהן אירגענד וועלכען פעהלער.

דריי וואָכען האָט געדויערט ביז דיא בעזיצער פון אינזעל זיינען פער־טיג געוואָרען מיט בויען דעם בריק. דיא גאנצע דריי וואָכען האָבען זיי שווער געארבייט כמעט אָהן אויפהער. זיי האָבען זייערע מאָהלצייטען געגעסען ביי דער ארבייט און זיי האָבען זיך ניט פערגונען א שטיקעל צייט צו רוהען. בלויז ביי נאכט, ווען מען האָט שוין גאר ניט געקענט טהאָן, פלעגען זיי געהן אין גראניט הויז שלאָפען און בעגינען פלעגען זיי זיך ווידער אומקעהרען צו דער ארבייט.

דורך דער צייט איז דזשופּ מעהר געוואָהנט געוואָרען מיט דיא מענשען. דיא ווילדע אפע פלעגט זיך איינקוקען אויף אלעם וואָס זיינע פאנגער פלע־גען טהאָן און וויא עס האָט אויסגעזעהן, האָט זיא שוין פיעלע זאכען א רעכט ביסעל פערשטאנען. אָבער דיא איינוואָהנער פון גראניט הויז האָבען זייער נייעם מיטגליעד נאָך ניט געוואָלט בענוצען צו קיין זאך ביז זיי וועלען פערטיג ווערען מיט זייער נויטיגע ארבייט און דאן וועלען זיי זיך נעהמען צייט צו געבען דזשופּ'ן לעקציאָנען און מאכען איהם ניצליך. טאפּ און דזשופּ זיינען געוועזען צוויי גוטע פריינד און זיי פלעגען ביידע שטיפען און זיך שפּיעלען.

דעם 26טען נאָוועמבער איז דער בריק פערטיג געוואָרען און איז ארויס־געקומען גוט וויא געוואונשען. סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיר־

נען געוועזן חעכסט צופריעדען מיט דער שטיק ארבייט וואָס זיי האָבען אָב־געטהאָן.

אצינד האָבען זיי אָנגעהויבען דענקען וועגען אריבערברייגגען זייער באַלון. אָבער דערצו האָט מען געמוזט האָבען א גוטען וואָגען און מען האָט אויך געדארפט דורכשניידען א וועג דורך׳ן געדיכטען וואלד. אזוי פיעל ארבייט האָט געוועהנליך געדארפט פערנעהמען פיעל צייט. דיא קאָלאָניסטען האָבען דארום בעשלאָסען נאָכצוזוכען, אויב דאָס אריבערברייגגען דעם באלון איז אזא נויטווענדיגקייט. דיא הויפט זאך האָבען זיי געזשאלעוועט, אז דיא לייווענד זאָל ניט פערפוילט ווערען און זיי האָבען עס דריבער געוואָלט אריבערנעהמען אין גראניט הויז אין א זיכערען פלאץ. זיי האָבען דארום געשיקט נעב און פענקראָפט נאָך פאָרט באלון געוואָהר ווערען צו זייער צובראָכענע לופט־שיף וואָס זיי האָבען דאָרט בעהאלטען אין א הייהל. דיא צוויי האָבען געבראכט אָן אנטוואָרט, אז אלעס איז דאָרט גאנץ און קיין רעגען און קיין נאסקייט קען צום באלון ניט צוקומען. עס איז דארום ביי אלע פינף בעשלאָסען געוואָרען, אז דיא ארבייט פון ברייגגען דעם באלון זאָל פאַרלויפיג אבגעלייגט ווערען און זיי זאָלען דערווייל טהאָן וויכטיגערע ארבייט ארום פּראָספעקט האיטס.

— דיא ערשטע זאך — האָט פענקראָפט געזאָגט — דארפען מיר זיך בעפעסטיגען ארום און ארום מיט וואסער, אזוי וויא הערר הארדינג האָט פּאָר־געשלאָגען. מיר ווילען דאך האָדוועווען געפליגעל, מוזען מיר פריהער זיין בע־וואָרענט אז קיינע פוקסען אָדער אנדערע היהנער־פרעסער זאָלען ניט קענען צו־קומען צום שטייג אָדער שטאהל פון דיא עופות.

— געוויס אזוי — האָט נעב בעשטעטיגט — אז מיר וועלען זיין ארומגעצאמט און בעפעסטיגט וועלען מיר וויסען אז מיר זיינען ביי אונז אין דיא הענד און מיר וועלען קענען טהאָן און מאכען וואָס מיר וועלען דארפען און וואָס אונזער הארץ וועט גלוסטען.

— מיר וועלען קענען צוגרייטען א פּלאץ פאר אונזער צווייטע קאָרן פעלד!

— האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — יא, פריינדע! מיר וועלען נאָך דאָ דערלעבען צו עסען ברויט מיט געבראָטענע היהנער אויף׳ן היימישען אָרט.

און דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען עס ווירקליך געקענט האָפען. דאָס איז ניט געוועזן פענקראָפט׳ס א פוסטע פאנטאזיע, זאָנדערן עס האָט טאקי אזוי געציינגט, אז מיט דער צייט וועלען זיי האָבען תבואה צו באקען ברויט, ווייל דער איינציגער קערענדעל וואָס זיי האָבען אמאָל פערזעעט, איז זעהר פיין אויסגעוואקסען. עס איז געוועזן א וואהרע גערעטעניס און דער קערענדעל האָט ארויסגעגעבען אזוי פיעל תבואה וואָס מען האָט קוים געקענט ערוואַרטען. צעהן זאנגען האָט דער קערענדעל ארויסגעגעבען און יעדער זאנג האָט ענטהאל־טען צו אכציג קערנער, אזוי וויא דער אינזשיניר האָט אמאָל געזאָגט, אָבער

מען דאַרף ניט פערגעסען, אז ניט שטענדיג ניט א קערענדעל ארוים אזוי פיעל; ווען עס זאָל שטענדיג זיין אזעלכע גערעטעניסען, וואָלט דיא וועלט געוועזען פערפלייצט מיט תבואה אָדער מען וואָלט פיעל וועניגער פעלדער בעאַרבייטעט, אָבער צו פערדאנקען דעם מאטראָז, וועלכער האָט דיא גאנצע זעקס מאָנאטען צייט אכטונג געגעבען אויף דער "קאָרן פעלד" האָט דיא קאָלאָניע פון לינקאָלן אינזעל געהאט אזא גערעטעניס. דיא קאָלאָניסטען האָבען אלזאָ ערשט פער־מאָגט אכט הונדערט קערנער פון קאָרן און זיי האָבען געקענט ערוואַרטען, אז אין אנדערע זעקס מאָנאטען ארום וועלען זיי שוין האָבען אכט הונדערט מאָל אכט הונדערט קערנער, און אזוי וועט זיך דיא צאָהל פערגרעסערען מיט נאָך א האלב יאָהר שפּעטער און עס וועט פיעל ניט דויערען ביז זיי וועלען האָבען גע־נוג ברויט זאָגאר צו פערקויפען, ווען זיי וועלען נור האָבען צו וועמען.

אָבער סיירוס הארדינג האָט געפונען פאר נויטיג איבערצולאָזען פופציג קערנער און 750 זיינען בעשטימט געוואָרען צו פערזעען. דיא קאָלאָניסטען האָבען אויסגעאַרבייט א שטיקעל פעלד אויף פּראָספּעקט האויס, האָבען עס ארומגעצאמט, אז טהיערע זאָל אהין ניט קענען צוקומען און האָבען דיא קער־נער פאָרזיכטיג פערזעעט. אום צו פערהיטען, אז פויגלען זאָלען דיא קערנער ניט אויספּיקען, האָבען זיי אויף פּענקראָפט'ס ראטה אוועקגעשטעלט אייניגע שרעק־בילדער (סטראשידלעם) און זיי האָבען דיא איבעריגע ארבייט צו מא־כען וואקסען דיא קאָרן איבערגעלאָזט פאר דער נאטור.

דעם 21טען נאָוועמבער האָט דער אינזשיניר אָנגעהויבען מאכען דיא פּלע־נער פאר דעם קאנאל וואָס זיי האָבען געוואָלט גראָבען אין מערב זייט פון פּראָספּעקט האויס. דאָרט איז געוועזען פון אויבען צוויי אָדער דריי פוס ערד און אונטען איז געוועזען גראניט שטיין. עס איז דארום נויטיג געוועזען צו פאברי־צירען נאָך ניטראָ־גליצערין אויפצורייסען דיא שטיינער, אום צו מאכען דעם קאנאל טיעף גענוג. דיא ארבייט איז אָנגעגאנגען שנעל און אין וועניגער וויא צוויי וואָכען צייט האָבען זיי געהאט פערטיג א גראָבען פון צוועלף פוס ברייט און זעקס פוס טיעף אויף דיא גאנצע לענג פון דעם אָרט, וואו דער לייק גרענצט האָט זיך פערדרעהט ביז דעם טייך מערסי. ביים לייק איז זיי אויסגעקומען צו מאכען א בעזאָנדערען שמאָלען גראָבען, איבער וועלכען זיי האָבען געמאכט א קליינעם בריק. דעם גראָבען האָבען זיי א נאָמען געגעבען גליצערין קריק.

אין מיטען פון מאָנאט דעצעמבער איז דיא גאנצע ארבייט פאָלשטענדיג פערטיג געוועזען און דיא פּראָספּעקט האויס האָט דאן פאָרגעשטעלט א קליי־נעם אינזעל אויף א גרעסערען אינזעל. דיא גאנצע שטיקעל הויכע לאנד איז געוועזען ארומגערינגעלט מיט וואסער און מען האָט אהין ניט געקענט צוקומען.

אין פערלויף פון מאָנאט דעצעמבער איז דיא היץ געוועזען זעהר גרויס. אָבער

דאָס האָט ניט געשטערט דיא בעזיצער פון אינזעל פון טהאָן זייער ארבייט. זיי האָבען געשטרעבט צו האָבען א געפליגעל־הויף — א פּלאץ צו האַדעווען עופות, און זיי האָבען עס געמאכט, ניט אכטענד דערויף וואָס זיי האָבען ביי דער ארבייט זעהר געשוויצט.

הערר דזשופּ, דער געפאנגענער אָראנג־אוטאנג, וועלכען דיא קאָלאָניסטען האָבען פריהער געהאַלטען צוגעבונדען, איז פריי געוואָרען זאָבאלד דער קאַנאל איז געוואָרען פערטיג. אצינד אז דער פּלאץ איז געווען ארומגערינגעלט מיט וואסער איז ניט געווען מורא צו האָבען, אז דיא פיער־הענדיגע חיה וועט אנטלויפען און מען האָט איהר געלאָזט פראנק און פריי אומגעהן.

דזשופּ איז געווען א קלוגעס טהיער און העכסט ארבייטס־פלייסיג. מען האָט איהם אָנגעהויבען לערנען צו טהאָן פערשיעדענע זאכען, אום ער זאָל נוצען בריינגען דיא מענשהייט פון לינקאָלן אינזעל און ער האָט אלעס גוט פערשטאנען און איז געווען געהאָרכזאם. ער פּלעגט שלעפּען האָלץ פון וואלד און אָבראמען שטיינער פון יעדען פּלאץ וואָס מען האָט איהם אָנגעצייגט. ער איז געוואָרען ניצליך אין דער געזעלשאפט און האָט אויפגעהערט עסען לאָסקאָוועז ברויט.

דער פּלאץ פאר דיא עופות האָט פערנומען צוויי הונדערט קוואדראט איילען, וואָס איז געווען ארומגעצאמט און אינוועניג זיינען געמאכט געוואָרען שטייגען און שטיבלעך אלס נעסטען פאר דיא פויגלען.

עס האָט ניט לאנג געדויערט ביז דיא קאָלאָניסטען האָבען אין זייער געפליגעל־הויף געהאט א היבשע צאָהל פערשיעדענע פויגלען. סיירוס הארדינג האָט אויך געמאכט א טויבען־שטיבעלע, אין וועלכע ער האָט בעזעצט עטליכע טויבען וואָס זיי האָבען געפאנגען. דיא פערוואָרפענע אמעריקאנער האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך קוקענדיג אויף זייער פערמעגען וואָס זיי האָבען ערוואָרבען אויף דעם איינזאמען, געהיימניספאָלען אינזעל.

עס איז ענדליך געקומען דיא צייט צו אָנהויבען דענקען וועגען אריבערבריינגען דעם באלון און מאכען א געברויך פון דיא לייווענד. פעררייכטען דעם לופט־זאק און מאכען פון דעם צושטערטען באלון צוריק א פליה־מאשין, דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען אין זינען ניט געהאט. זיי וואָלטען ביי קיינע אומשטענדען נאָך אמאָל ניט ריזיקירט צו אונטערנעהמען א רייזע אין דער לופט. זיי האָבען שוין געהאט א גוטע לעקציאָן פון ערשטען מאָל און מעהר האָבען זיי עס ניט געוואָלט פּראָבירען. זייער פּלאן איז דארום געווען צו מאכען פון דיא לייווענד העמדער און אנדערע זאכען וואָס זיי האָבען געדאַרפט צו זייער געברויך.

א וואָגען אויף בריינגען דיא משא פון פּאָרט באלון צום גראניט הויז האָבען זיי געהאט. דעם אומגעלומפּערטען וואָגען וואָס פּענקראָפט האָט אמאָל

געמאכט האָבען דיא קאָלאָניסטען איבערגעבויט און אויסגעבעסערט. עס איז שוין געוועזען מעהר עהנליך צו א וואָגען און פיעל לייכטער צו פיהרען און צו קירעווען וויא פריהער; אָבער אַלץ ניט צו שלעפּען אין איהם א שווערע משא א ווייטע שטרעקע און נאָך אויף א וועג וואָס איז בעדעקט מיט דערנער און איז פול מיט גריבער און שטיינער. דערצו האָט מען געדאַרפט האָבען פערד אָדער אָקסען, ווייל מענשען וואָלטען עס ניט געקענט בעוועגען. דיא פראגע איז נור געווען, אויב אויף'ן אינזעל געפינען זיך אזעלכע טהיערע וואָס מען קען איינשפּאנען אזוי וויא פערד אָדער אָקסען.

— געוויס — האָט פּענקראָפט געזאָגט — מוזען מיר האָבען לאסט טהיערע, וועלכע זאָלען פאר אונז פיהרען משא ביז דער קאפּיטאן וועט מאכען אן אויטאָמאטישען וואָגען. איך האָף אז מיר וועלען דאָ נאָך אמאָל האָבען א באהן אויך, אָבער ביז יענער גליקליכער טאָג וועט קומען מוזען מיר האָבען פערד, עזלען, אָקסען אָדער וואָס עס איז.

נידעאָן ספּילעט, נעב און הערבערט האָבען ניט ערוואַרטעט אז זיי זאָלען אזוי שנעל האָבען אן אויטאָמאטישען וואָגען אָדער א באהן, אָבער דיא נויטווענדיגקייט אין לאסט טהיערע האָבען זיי געפיהלט ניט ווייניגער פון פּענקראָפט און זיי פלעגען אויך וועגען דעם אָפט ריידען.

איין טאָג, דאָס איז געווען דער 23טער דעצעמבער האָבען דיא מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע געהערט וויא טאָפּ האָט שטארק געבילט און נעב, וועלכער איז אויך געווען צוזאמען מיט'ן הונד ווייט פון זיי, האָט איהם בעגלייטעט מיט זיינע געשרייען. הארדינג, ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט, וועלכע זיינען דאמאָלס געווען אין דיא "טשימניס", זיינען ארויסגעלאָפען און זיי האָבען פון ווייטענס דערזעהן צוויי גרויסע שעהנע טהיערע, וועלכע זיינען אריבער דעם בריק איבער גליצערין קריק, וואָס איז צו יענער צייט געווען ארונטערגעלאָזט. אויף'ן בליק האָבען דיא טהיערע אויסגעזעהן אזוי וויא פערד אָדער אמוועניגסטען אזוי וויא עזלען, אן "ער" און "זיא". דיא טהיערע האָבען געקוקט אויף דיא מענשען און זיי האָבען וואהרשיינליך ניט געוואוסט, אז דיעזע צוויי־פיסיגע ברואים וועלען זיין זייערע בעלי הבתים.

— דאָס זיינען אָנאגאס! — האָט הערבערט אויסגעשריען — דאָס זיינען א זאָרט זעבראס!

— ווארום ניט עזלען? — האָט נעב געפרעגט — זיי זיינען דאָך ריכטיג וויא עזלען.

— ניין, מיין פריינד — האָט הערבערט געענטפערט — דאָס זיינען ניט קיין עזלען, ווייל זייערע אויערען זיינען ניט לאנג און זיי זיינען שעהנער פון עזלען.

— זאָל זיין אָנאגאס, זאָל זיין עזלען, זאָל זיין פערד, זאָל זיין היהנער,

אבי זיי זיינען לאסט־פיהרער! — האָט זיך פענקראָפט ארייגגעמישט — צו וואָס טויג אייך רעדען וועגען דעם? לאָמיר זיי בעסער פאנגען.

דער מאטראָז האָט זיך איינגעבויגען און לאנגזאם, קריכענדיג אויף דיא הענד און אויף דיא פיס איז ער דורך דיא הויכע גראָז צוגעקומען צום בריק און איהם אויפגעהויבען. דיא טהיערע זיינען דאן פערבליבען געפאנגענע אין דער קליינער טעריטאָריע וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען ארומגערינגעלט מיט וואסער.

אצינד האָט זיך געשטעלט דיא פראגע: זאָלען זיי דיא טהיערע כאפען און שוין צווינגען זיי צו שלעפען משא, אָדער ווארטען ביז זיי וועלען צוגעוואָהנט ווערען צו דיא מענשען און דאן וועט זיין לייכטער צו מאכען זיי גיצליך? דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך וועגען דעם בעראטהען און זיי האָבען בעשלאָסען אז זיי זאָלען דיא צוקינפטיגע לאסט־פיהרער לאָזען פריי אומלויפען אין זייער קאָלאָניע, מאכען פאר זיי א שטאהל, וואו זיי זאָלען שטענדיג האָבען גענוג גראָז צו פיטערען זיך און א שוץ־אָרט צו נעכטיגען, און ווען זיי, דיא אָנאגאס, וועלען אנערקענען דיא צוויי־פיסיגע ברואים אלס זייערע וואָהלטהעטער וועלען זיי זיך לאָזען איינשפאנען אין יאָך.

זיי האָבען אזוי געטהאָן און דיא צוויי חיות זיינען געווען פאָלשטענדיג פריי. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיי ניט געשטערט און זיי געלאָזט אומלויפען וואו זיי האָבען געוואָלט. דיא אָנאגאס איז, וויא עס האָט אויסגעזעהן, זייער טעריטאָריע ניט שטארק געפעלען געווען און זיי האָבען אייניגע מאָל געמאכט א פערזוך צו אנטלויפען, אָבער דיא וואסערען ארום האָבען זיי אָבגעהאלטען. זיי האָבען אייניגע מאָל פּרובירט אריבערגעהן דעם קאנאל, אָבער זיי האָבען זיך געמוזט צוריקציהען.

דיא ערשטע צייט זיינען זיי געווען ווילד און זיי זיינען אומגעלאָפען און געשפּרונגען אזוי וויא א ווילדעס טהיער אין א שטייג, אָבער נאכהער זיי־נען זיי געוואָרען רוהיגער און האָבען זיך אָנגעהויבען פיהלען מעהר היימיש פון טאָג צו טאָג.

אונטערדעסען האָבען דיא קאָלאָניסטען געמאכט שפּאָן־געצייג פון ווייכע און לאנגע גראָז און זיי האָבען אויך דורכגעשניטען א בעסערען וועג פון דעם מערסי ברעג ביז פאָרט באלון. ווען אלעס איז פערטיג געווען, האָבען זיי זיך גענומען מאכען דיא ערשטע פּראָבע איינצושפאנען דיא געפאנגענע טהיערע.

דיא אָנאגאס זיינען שוין אזוי געוואָהנט געווען מיט דיא מענשען, אז ווען פענקראָפט פלעגט זיי רופען פלעגען זיי קומען און עסען גראָז פון זיינע הענד. זיי פלעגען איהם נאָכגעהן אזוי וויא שטוב־הינד און זיי האָבען זיך ניט געוועהרט, ווען ער האָט זיי געגלעט און געגלאשצעט. פענקראָפט האָט זיך אונ־טערגענומען איינצושפאנען דיא טהיערע און זיין זייער טרייבער.

דאָס איינשפּאנען דיא אָנאגאס אין וואָגען איז דעם מאטראָז ניט אָנגעקומען שווער, אָבער באלד וויא דיא חיות האָבען דערפיהלט דעם יאָך אויף זיך, האָבען זיי אָנגעהויבען טאנצען און שפּרינגען און עס איז אָנגעקומען מיט אביסעל שוויריגקייט ביז זיי האָבען זיך צוגעוואָהנט דערצו. יענעם טאָג, דאָס איז געווען דיא ענדע פון מאָנאט דעצעמבער, האָבען דיא קאָלאָניסטען צום ערשטען מאָל געמאכט א שפּאציר רייזע אויף א וואָגען אויף דעם געהיימניספּאָלען אינזעל. הארדינג, ספּילעט, נעב און הערבערט האָבען זיך ארייגעזעצט אין זייער וואָגען אלס פּאסאזשירען און פּענקראָפט איז געווען זייער פוהרמאן, וועלכער איז געגאנגען צו־פוס ביי דער זייט און האָט קאָנטראָלירט דיא פּאָר ווילדע פּערדלעך. דיא רייזע איז געווען ניט זעהר קיין בעקוועמע, דאָך האָט עס דיא בעזיצער פון אינזעל פיעל פערגניגען פערשאפט און זיי האָבען זיך געשעצט גליקליך איבער גליקליך.

זיי זיינען געפאָהרען ביז פּאָרט באלון. דאָרט האָבען זיי דעם צובראָכענעם באלון מיט אלעס וואָס בעלאנגט צו איהם ארויפגעלייגט אויף'ן וואָגען און אום אכט אוהר אין אבענד זיינען זיי אריבערגעפאָהרען דעם בריק איבער'ן "מערסי" טייך און זיי זיינען אָנגעקומען הינטער'ן גראניט הויז. זיי האָבען דיא אָנאגאס אויסגעשפּאנט און פערטריבען אין זייער שטאהל און דיא קאָלאָניסטען האָבען געזונגען און געשפּרונגען פון פרייד ביז שפּעט אין דער נאכט.

8טעם קאַפּיטעל.

שניידער און שוסטער ארבייט. — פאבריצירונג פון קוילען און עקספּלאָדירענדען שטאָף. — שילדקרעטען אייער. — דזשופּ ווערט א לאקיי. — שעפּסען און ציעגען. — בענקענים אהיים.

דיא ערשטע וואָך פון מאָנאט יאנואר, 1866 האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען פון לינקאָלן אינזעל אָבגעגעבען מיט שניידעריי, מיט נעהען העמדער און אנדערע זאכען פון דיא לייוועגד פון זייער באלון. דיא נאָדלען וואָס זיי האָבען געפונען אין קאסטען זיינען זיי ערשט זעהר גוט צוניץ געקומען. אָהן דיעזע קליינע אינסטרומענטען וואָלטען דיא שניידער קיין שניידער ניט געווען.

פּאָדים האָט זיי אויך ניט געפעהלט. זיי האָבען ארויסגעצוינען דיא פּאָדים פון דיא שטיקער לייוועגד וואָס זיינען געווען צוגענעהט איינע צו דיא אנדערע און זיי האָבען דערמיט גענעהט וואָס זיי האָבען גענעהט. אלע פינף קאמעראדען האָבען זיך בעטהייליגט אין דער ארבייט, הויפּטזעכליך פּענקראָפט, וועלכער האָט געארבייט העכסט פלייסיג. עס איז בעוואוסט, אז מאטראָזען האָבען א

גרויסע לוסט צו שניידעריי און אונזער מאַטראָז האָט זיך צו דיעזער ארבייט צוגעכאַפּט און גאָר ניט געוואָלט אויפהערען.

איידער דיא לייוועגד איז גענומען געוואָרען צו דער ארבייט, האָט מען זיא אויסגעוואַשען מיט סאָדא און פּאָטאַש, וואָס זיינען ארויסגעצויגען געוואָרען פון וואָרצלען און פלאַנצונגען. דער קלעי וואָס איז געווען אויף דיא מאַטעריע איז ארונטער און עס איז געוואָרען ווייך און ווייס. זיי האָבען אויפגענעהט אייניגע דוצענד העמדער, האָבען געמאַכט ליילעכער אויף זייערע בעטען און אויך געמאַכט זאָקען, זעלבסטפערשטענדליך ניט קיין געשטריקטע, זאָנדערן גענעהטע פון דיא זעלבע לייווענד. וויא בעקוועם, וויא אנגענעהם עס איז זיי געווען אין דיא נייע, ריינע העמדער און זאָקען און וויא געשמאַק עס איז זיי געווען צו שלאָפען אויף א ווייסען ליילעך! דיא לייטע האָבען זיך געפיהלט אזוי וויא ניי בעלעבט און צו זייער פרייד איז גאָר קיין גלייכען געווען. דיא קליידער און בעט־צייג וואָס זיי האָבען געמאַכט זיינען ניט געווען אזוי פיין און איידעל. ווען דיא פערוואָרפענע וואָלטען געווען אין זייער היים אָדער אנדערשוואו אין א ציוויליזירטעם לאַנד, וואָלטען זיי אזעלכע קליידער ביי קיינע אומשטענדען ניט געטראָגען; אויף'ן איינזאַמען אינזעל אָבער איז עס ביי זיי געווען טהייער אזוי וויא קייזערליכע קליידונג.

אומגעפעהר אין דער זעלבער צייט האָבען דיא קאָלאָניסטען אויך געמאַכט שטיוועל פון דיא פעל פון זעע־הינד. דיא שיך אין וועלכע זיי זיינען געקומען פון ריטשמאָנד זיינען שוין געווען צוריסען און זיי זיינען פערבליבען כמעט באָרפוס. דיא שטיוועל וואָס זיי האָבען זיך אויפגענעהט, קען מען זיך פאָרשטעלען, האָבען ניט אזוי גוט געפּאַסט צו זייערע פיס און זיי זיינען געווען גרויס גענוג, אז מען זאָל קיין היהנער־אויגען ניט קענען אָנרייבען.

דיא היץ איז דאָרט אין אָנפאַנג פון יאָהר 1866 געווען זעהר גרויס. דאָך זיינען דיא בעזיצער פון אינזעל זעהר אָפט געגאַנגען אויף יאַגד און זיי האָבען געפאַנגען פערשיעדענע פויגלען און טהיערע. טיירוס הארדינג האָט אָנגעזאָגט דיא יעגער, אז זיי זאָלען וויא וויים מעגליך שפּאָרען פולווער און קוילען, וויילמען מוז אביסעל בעהאלטען פאר דיא צוקונפט. ווער ווייסט וואָס מיט זיי וועט פאַסירען? ווער ווייסט וואָס דער שיקזאַל וועט זיי בעשטימען? פיללייכט וועלען זיי אמאָל דארפען געברויכען דיא שיס־מאַטעריאַלען צו פערטהיידיגען זייערע לעבענס?

אָבער וויא שפּאַרזאַם מען זאָל ניט זיין מיט א זאַך וואָס מען געברויכט און מען האָט עס ניט פיעל, מוז עס דאָך אויסגעהן. מען האָט אלזאָ ניט געקענט ערוואַרטען, אז דיא קוילען און שיס־פולווער וואָס זיי האָבען געפונען אין קאַסטען זאָלען ביי זיי דויערען יאָהרען לאַנג, זאָגאַר וויא שפּאַרזאַם זיי זאָ־

לען ניט זיין. סיירוס הארדינג האָט דארום בעשלאָסען צו פאבריצירען אליי קוילען און אן עקספלאָדירענדען שטאָף.

מיט קוילען איז ניט געווען קיין שווערע זאך. אָנשטאָט בלייענע קוילען האָ דער אינזשיניר געמאכט שטיקלעך אייזען, א זאך וואָס ער האָט לייכט געקענ בעקומען. וועגען שיס־פולווער אָבער איז שוין געווען א פראגע וואָס איז ניט אזו לייכט געווען צו ענטשיידען. סיירוס הארדינג האָט געקענט פאבריצירען פול ווער, וויל דיא מאטעריאלען וואָס מען ברויכט דערצו האָט ער לייכט געקענ קריגען, אָבער דאָס איז א זאך וואָס מוז געמאכט ווערען מיט שטרענגע פאָר זיכטיגקייט און אָהן ספעציעלע געצייג דערצו איז עס זעהר שווער צו מאכען ער האָט דארום בעשלאָסען צו פאבריצירען פייראָקסיל, אָדער שיס־בוימוואָ (גאָן־קאטאָן אין ענגליש) אָנשטאָט שיס־פולווער. אום צו שאפען דיעזען עקס פלאָדירענדען מאטעריאל איז ניט נויטיג גראדע בוימוואָל אָדער פאָדים. דאָ קען אויך געמאכט ווערען פון גראָז־פעדים, פון פאפיער, פון עלדער בוימלען (בוזינא אויף רוסיש) און פון אזעלכע גרינסען. דאָס ווערט געמאכט דורך א כעמישען פראָצעס, דורך ווייקען דיא בוימוואָל אָדער אנדערע זאכען אי ניטריק און סאָלפיוריק עסיד (סעליטרע און שוועבעל זויערקייט). דיא ביידע מינים האָט הארדינג לייכט געקענט בעקומען און עלדער בוימלעך האָבען דאָר אויך ניט געפעהלט און ער האָט מיט זיכערהייט זיך געקענט אונטערנעהמע צו מאכען עס.

דיא ארבייט איז דערביי א גאנץ לייכטע. מען דארף דיא בוימוואָל אָדער אנדערע זאכען ווייקען אין דיא דערמאָהנטע כעמישע מאטעריאלען בלויז איין פיערטעל שטונדע צייט, דאן דארף מען עס אָבשווייגקען מיט קאלטעם וואסער און אויסטריקענען. דיעזער שיס־מאטעריאל האָט אין זיך א חסרון וואָס עס צינדעט זיך אָן צו שנעל און א ביקס קען דערפון בעשעדיגט ווערען; דערפאָר אָבער האָט עס מעלות, וואָס דאָס ווערט ניט קאליע פון פייכטקייט, עס פערשטאָפט ניט דיא רעהרען פון ביקס און עס האָט פיער מאָל אזוי פיעל קראפט וויא איינפאכע שיס־פולווער. קאפיטאן הארדינג מיט זיינע קאָמפאניאָנען זיינען אוועק אין וואלד, האָבען פון דאָרט געבראכט עלדער בוימלעך און ער האָט דערפון געמאכט א היבשע ביסעל גאָן־קאטאָן.

דיא אָנאגאָס זיינען צוגעוואָהנט געוואָרען צו שלעפען דעם וואָגען און דיא בעזיצער פון אינזעל פלעגען מיט זיי פאָהרען אין וואלד און ברייגגען צוריק האָלץ, גרינסען און אנדערע נוצבארע זאכען וואָס זיי האָבען דאָרט געפונען. דיא קאָלאָניסטען האָבען מיט דיא הילף פון זייערע לאסט־פיהרער זיך אויך בעזאָרגט מיט א היבשען זאפאס פון קויהלען. זיי האָבען אויך פאָהרענדיג אין דיא וועלדער אויסגעבעסערט און אויסגעגלייכט דיא וועגען, אום זיי זאָלען ביי א צווייטע רייזע קענען לייכטער און בעקוועמער פאָהרען.

דיא קאָלאָניסטען פלעגען אָפט ארויסגעהן פאנגען פיש אין לייק גרענט אָדער אין טייך מערסי. פענקראָפט האָט געמאכט לאנגע בייטשען מיט אייזערנע האַטשיקעס, אָן וועלכע פערשיעדענע פישען פלעגען זיך אָנכאפּען. נעב און פענקראָפט פלעגען זיי קאָכען און דיא איבעריגע פלעגען זיי אויסטריקענען און בעהאַלטען אין זייער שפּייכלער אין גראניט הויז. דיא פערוואָרפענע האָבען שטענדיג געגעסען פון דאָס שעהנסטע און בעסטע. איין זאַך האָט זיי נור געפעהלט — ברויט.

איינמאָל האָבען זיי געהענדיג געפונען א היבשען פלאַץ בעדעקט דורכאויס מיט קליינע בערגלעך אין וועלכע עס זיינען געלעגען מאסען אייער פון שילדקרעטען, טשערעפּאכעס (טוירטלס אין ענגליש). דיעזע קריכענדע און שווימענדע ברואים לייגען ביז 250 אייער א יאָהר און זיי לאָזען זיי אויסבריהען אונטער דער זונן. עס איז דאָרט איינפאַך געווען, וויא גידעאָן ספּילעט האָט בעמערקט: "אן אייער־פעלד!" דיא קאָלאָניסטען האָבען דיא אייער צוגענומען.

אָבער זיי האָבען זיך ניט בענוגענט דערמיט און זיי האָבען אָנגעפיהרט א יאגד אויף דיא ברואים וואָס האָבען דיא אייער פּראָדוצירט און זיי האָבען געבראכט א היים א דוצענד שילדקרעטען, פון וועלכע זיי האָבען געהאַט גוטע און געשמאַקע זופּ.

עס איז דאָ ווערטה צו דערמאָהנען, אז דורך א גליקליכען צופאַל האָבען זיך דיא בעזיצער פון אינזעל בעזאָרגט מיט א גרויסען זאפּאַס לאַקס אָדער סעמאָן אויף'ן קומענדען ווינטער. עס איז געווען דיא צייט, ווען דיא "זיא" פישען, דיא נקבות פון דיא לאַקס שווימען ארויס איבער דיא וואסערען אויסצוגעפינען פּאסענדע פּלעצער אָבצולייגען זייער רויג און דיא "ער" פישען, דיא זכרים פאָלגען זיי נאָך. זיי זיינען אָנגעקומען אין אונגעהייער גרויסע מחנות אין דער "מערסי". פענקראָפט, ד'ערבערט און נעב האָבען זיי פערשטעלט דעם וועג ביי א שמאָלען פונקט פון טייך און זיי האָבען אָנגענומען מיט דיא הענד פיעל זיי האָבען געוואָלט.

צו יענער צייט איז שוין דזשופּ געווען גענוג געלערענט צו פערשטעהן פיעלע זאכען. נעב איז דיא גאנצע צייט, זייט מען האָט דעם אָראנג־אוטאנג געפאנגען, געווען זיין לעהרער און ער, דער פיער־הענדיגער דזשופּ איז געווען א גוטער און געהאָרכזאמער שילער. ווען דער ניגער האָט צו איהם גערעדט, האָט ער אָנגעשטעלט מויל און אויערען און עס האָט אויסגעזעהן, אז ער פערשטעהט און וויים אלעס וואָס דער צוויי־הענדיגער רעדט צו איהם. דזשופּ האָט זיך דארום דערדיענט צו א וויכטיגען אמט אין דער קאָלאָניע. מען האָט איהם, נעמליך, געמאכט פאר א לאַקיי. מען האָט איהם אָנגעטהאָן א מין יאַק און א פאַרטוך וואָס פענקראָפט האָט פאר איהם אויפגענעהט און דער אָראנג־אוטאנג

איז געווען העכסט שטאָלץ ביי זיך מיט זיינע קליידער. איבערהויפּט האָט ער זעהר שטאָלצירט מיט דיא טאַשען פון זיין פאַרטוך און ער האָט גאָר אַנגע־קוואָלען פון זיך אליין.

דזשופּ האָט שטארק ליעב געהאט דעם ניגער, און ווען ער האָט ניט געהאַט צו טראָגען האָלץ אָדער קריכען אויף בוימער ווען מען האָט געדאַרפט, איז ער געווען אין קיך, האָט זיך צוגעקוקט צו אַלעם וואָס זיין לעהרער האָט געטהאָן און ער פלעגט פּרובירען איהם נאָכטהאָן. נעב האָט איהם אויסגעלערענט א היבשע ביסעל קיך ארבייט און דזשופּ איז דערפון העכסט צופריעדען געווען.

מען קען זיך פאָרשטעלען דעם פערגניגען וואָס דער אָראַנג־אוטאַנג האָט געגעבען דיא בעוואָהנער פון גראַניט הויז, ווען ער איז איינמאָל אריינגעקומען מיט א האַנדטוך אויף'ן האַנד גרייט צו סערווירען און צו דערלאַנגען צום טיש! און ער האָט ווירקליך דיא ארבייט גוט געקענט. ער האָט געוואוסט וועלכע כלים מען דאַרף ברייננען, וועלכע מען דאַרף צונעהמען און האָט געקענט וואַשען געפעס אזוי וויא א ציכטיגע באַלעבאָסטע. ביים עסען האָבען זיך אַלע מיט איהם געשאַפּט אזוי וויא מיט א ריכטיגען משרת און ער האָט אַלעמען געפאָלגט אזוי וויא א טרייער דיענער.

— דזשופּ, א ביסעל זופּ!

— דזשופּ, א שטיקעל פליישׁ!

— דזשופּ, א טעלער!

— דזשופּ, א לעפעל!

— דזשופּ, א ביסעל וואַסער!

און דזשופּ האָט אַלעמען געענטפערט דורך טהאַט און ער האָט קיינמאָל קיין טעות געהאַט און ניט פערביטען דיא אָרדערס.

נעב איז געווען זעהר שטאָלץ ביי זיך וואָס פון זיין שולע איז ארויסגעקומען אזא וואוילער שילער און פּענקראָפט האָט בעמערקט:

— דזשופּ, היינט ביזט דו אַ שוין ווערטה, אז דיין געהאַלט זאָל פערדאָפּעלט ווערען.

דיא אַפּע איז אזוי צוגעוואָהנט געוואָרען צו דיא מענשען פון גראַניט הויז, אז זיא האָט זיך דאָרט געפונען עכט היימיש און זיא וואָלט שוין פון דאָרט ניט אוועק, זאָגאר ווען מען זאָל איהר מיט שטעקענס טרייבען. דיא קאָלאָניסטען האָבען אָנגעהויבען מיטנעהמען זייער טהיער־דיענער אין וואַלד און ער האָט קיינמאָל אין זינען געהאַט צו אַנטלויפען. דיא לייטע פלעגען האָבען א שעהן ביסעל שפּאַס, ווען פּענקראָפט פלעגט דעם שטומען דזשופּ געבען א שטעקען און ער פלעגט עם טראָגען אויף'ן אַקסעל אזוי וויא מען טראָגט א ביקס, און מיט וואָס פאַר א גאוה, מיט וואָס פאַר א שטאָלץ, אזוי וויא אַן אויסגעצייכענטער קריעגס העלד! האָט מען געדאַרפט אַרויפקלעטערן אויף א הויכען ביים

דערלאַנגען עטוואָס, האָט מען נור געדאַרפט א וואונק טהאָן און דזשופּ איז שוין געוועזן אין דער הויך, האָט מען געדאַרפט א שווערע משא אויפהויבען, האָט דזשופּ ארויסגעהאָלפּען. ער איז מיט איין וואָרט געוועזן ניצליך איבעראל, אין הויז, אין פּעלד און אין וואלד.

צו ענדע יאַנואַר האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען גענומען בויען אן ארומצאמונג נעבען בארג פּרענקלין פאר טהיערע, וועלכע האָבען אויף זיך וואָל, ספּעציעל פאר מאָסמאָנען (ווילדע שעפּסען) און ווילדע ציעגען. זיי האָבען דיעזע טהיערע געדאַרפט, אום צו מאכען פון זייערע פעלווינטער קליידער.

דער פּלאַץ וואָס זיי האָבען אָבגעקליבען פאר דיעזען צוועק איז געוועזן אומגעפעהר פינף מייל ווייט פון גראַניט הויז. דער באָדען איז דאָרט געוועזן בעדעקט מיט גראָז, גענוג פאר פיעלע טהיערע צו פרעסען און א שטראָם פּרישעם וואסער איז דאָרט אויך דורכגעלאָפּען. קיין בעסערען פּלאַץ וואו אויפצוהאַלטען טהיערע האָט מען ניט געקענט געפינען.

אלע פריה־מאָרגען פּלעגען דיא קאָלאָניסטען אהין אוועקגעהן צו דער ארבייט, אמאָל אלע פינף חברים און אמאָל דריי אָדער פיער פון זיי. זיי האָבען געבויט דעם פּארקאַן אזוי הויך אז דיא שעפּסען אָדער ציעגען זאָלען ניט קענען אריבערשפּרינגען. דער ארומגעצאַמטער פּלאַץ איז געוועזן גענוג פאר הונדערט מאָסמאָנען און ווילדע ציעגען און פאר דיא קינדער וואָס זיי וועלען ברייגען. אין איין זייט האָבען זיי געמאכט א טהויער דורך וועלכען אריינצוטרייבען דיא טהיערע אינוועניג.

דריי וואָכען האָט דיעזע ארבייט געדויערט. אינוועניג אין דיא ארומצאמונג האָבען זיי געבויט גרויסע שטאַהלען, וואו דיא טהיערע זאָלען האָבען שוץ פון רעגען און קעלט. אי דיא פּארקאַנען ארום אי דיא שטאַהלען זיינען געבויט געוואָרען פעסט, ווייל דיא מאָסמאָנען זיינען קרעפטיגע טהיערע און זיי קענען אומוואַרפען א געביידע וואָס איז ניט שטארק גענוג.

ווען דיא געביידעס זיינען פערטיג געוואָרען זיינען דיא קאָלאָניסטען ארויס פּאַנגען דיא געווינשטע טהיערע. דאָס איז געוועזן דעם זיעבענטען פעברואַר. עס איז דאמאָלס געוועזן א שעהנער זומער טאָג און דער וועטער איז געוועזן זעהר אנגענעהם אויף מאכען יאַגד. אלע קאָלאָניסטען האָבען זיך אין דיעזער יאַגד בעטהייליגט. זאָגאר דזשופּ און דיא אָנאַגאַס, וועלכע זיינען שוין געוועזן גוט געלערנט, האָבען אין דיעזער היגזיכט אויך נוצען געבראַכט.

דיא יאַגד איז געוועזן אן איינפאכע. מען האָט דיא מאָסמאָנען און דיא ווילדע ציעגען, וואָס זיינען געוועזן פיעל אין יענע געגענד, געדאַרפט ארויסטרייבען פון וואלד און זיי פעריאָגען אין דעם ארומגעצאַמטען פּלאַץ. האַרדינג, פּענקראָפט, נעב און דזשופּ זיינען אומגעלאָפען אין פערשיעדענע פּלעצער פון וואלד און האָבען געיאָגט דיא מאָסמאָנען און ווילדע ציעגען, וועהרענד ספּילעט און

הערבערט האָבען זיך ארומגעיאָגט מיט זייערע צוויי פערדלעך אויף'ן לאָנקע, א היבשע שטרעקע ווייט פון וואלד. טאפ ווידער איז אומגעלאָפען אין דריטען זייט און ווען דיא טהיערע זיינען ארויסגעלאָפען פון וואלד, האָט מען זיי פון דריי זייטען געיאָגט און זיי זיינען אנטלאָפען אין טהויער פון דיא ארומצאמונג.

קיין לייכטע ארבייט איז דאָס ניט געווען. דיא לייטע האָבען געדארפט אומלויפען, שרייען און קלאפען מיט שטעקענס, אום אָבצושרעקען דיא חיות, אָבער דאָס האָט זיי ניט אָבגעהאלטען און זיי האָבען דיעזע מאנעווערעס אָנגעפיהרט כמעט א גאנצען טאָג. ביי א הונדערט שעפסען און ציעגען האָבען זיי ארויסגעיאָגט פון וואלד, אָבער צוויי דריטעל פון זיי זיינען אנטלאָפען און אריבער דרייסיג זיינען אריינגעלאָפען אין דיא ארומצאמונג, דער טהויער איז פערמאכט געוואָרען און זיי זיינען פערבליבען געפאנגען.

דיא בעזיצער פון אינזעל זיינען העכסט צופריעדען געווען מיט זייער טאָג שווערע ארבייט, ווייל זיי האָבען אויפגעטהאָן א גוטע און וויכטיגע זאך פאר זייער קאָלאָניע.

יענעם אבענד זיינען דיא קאָלאָניסטען געקומען אהיים זעהר אויסגעמאטערט. ווען זיי זיינען אויף מאָרגען פריה אויפגעשטאנען זיינען זיי נאָך אויך געווען שטארק מיעד, דאָך זיינען זיי באלד געגאנגען געוואָהר ווערען צו זייערע געפאנגענע נעבען בארג פרענקלין. זיי האָבען דאָרט דיא אלע שעפסען און ציעגען געפונען אומלויפענדיג זעהר ווילד. זיי האָבען געוואָלט אריבערשפרינגען דעם פארקאן, אָבער זיי האָבען עס ניט געקענט בעוויזען. שפעטער האָבען זיי זיך בערוהיגט און זייער אויפרעגונג איז פערשוואונדען.

דיא מאָסמאָנען זיינען געווען שעהנע טהיערע, הויך אזוי וויא יונגע הירשען, מיט לאנגע פערדרעהטע הערנער און דינע ווייכע האָר. קאפיטאן הארדינג און זיינע קאָמפאניאָנען האָבען גאָר געקוואָלען קוקענדיג אויף זיי.

אין דעם פערלויף פון מאָנאט פעברואר האָט אויף'ן לינקאָלן אינזעל קיינע וויכטיגעס און בעזאָנדערעס ניט פאסירט. דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען זיך געטהאָן זייער טעגליכע ארבייט. זיי זיינען געגאנגען אויף יאגד, אויסגעבעסערט דיא וועגען צו פאָרט באלון און צו דיא שטאהלען פון דיא וואָל־טהיערע, און האָבען אָפטמאָל געמאכט א שפאציר אין דיא געגענדען פון אינזעל וואו זיי זיינען פריהער ניט געווען.

איידער דער קאלטער סעזאָן איז אָנגעקומען, האָבען דיא קאָלאָניסטען געבראכט פערשיעדענע פלאנצונגען פון וואלד און זיי איבערגעפלאנצט אויף פראָספעקט האיטס. הערבערט פלעגט פריהער אויך בריינגען אלערליי פלאנצונגען און פלעגט זיי פערפלאנצען ארום און איבער דיא גראניט הויז. זיי האָבען שוין דאָרט געהאט פיעלע מינים גרינסען און אנדערע וואקסונגען, סאי אזעלכע

וואָס זיי האָבען געוואוסט זיכער, אז מען קען זיי געברויכען צום עסען אָדער צום טרינקען און סאי אזעלכע וואָס זיי האָבען ערשט געוואָלט פּרובירען, אויב מען קען זיי צו עטוואָס געברויכען. איין טאָג האָט דער יונגער הערבערט געבראכט א וואקסונג עהנליך צו ציקאָריע און ער האָט זיא פערפלאנצט; דעם צווייטען טאָג האָט ער געפונען א מין שטשאוו, דעם דריטען טאָג אן אנדער מין גרינס אָדער פלאנצונג און ער האָט אלעס פערזעעט. די קאָלאָניסטען האָבען שוין געהאט א היבשען גאָרטען פון פיעלע וואקסונגען וואָס ווערען געברויכט אין קיך, וויא סאלאד, באָב, קארטאָפּעל, רעטעך, ריבען און דאָס גלייכען. דיא אלע וואקסונגען זיינען געוועזען ווילדע און דיא קאָלאָניסטען האָבען זיי געוואָלט קולטיווירען און מאכען זיי מעהר געברויכבאר. לעצטענס אז זיי האָבען קיין וויכטיגערע ארבייט ניט געהאט, האָבען זיי געזאמעלט נאָך מינים וואקסונגען און זיי פערזעעט אין זייער גאָרטען.

זיי האָבען אויך געהאט פערשיעדענע געטרענקע, וואָס זיי האָבען אליין געמאכט פון זאפט פון בוימער, פון וואָרצלען און פון פלאנצונגען. עס האָט זיי קיין זאך געפעהלט אויסער ברויט און דעם מאטראָז — ברויט און טאבאק. אויף ברויט האָבען זיי שוין געהאט גוטע אויסזיכטען פון זייער קאָרן־פעלד, אָבער אויף טאבאק איז פאָרלויפיג קיין האָפנונג געוועזן.

צו ענדע זומער איז זייער געפליגעל־הויף רייכער געוואָרען מיט א פּאָר טראָפּפען (א מין גרויסער פויגעל), אייניגע ווילדע העהנער און אייניגע אנדערע פויגלען, וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען געפאנגען.

אין דיא אבענדען פלעגען דיא שכנים פון גראניט הויז ארויסגעהן אויף'ן ברעג פון פּראָספּעקט האויס אנטקעגען ים און זיי פלעגען דאָרט אָפּט אָבזיצען שטונדען לאנג און רעדען און דיסקוטירען וועגען פערשיעדענע זאכען און מאכען פּלענער וואָס ווייטער צו טהאָן אין זייער קליינעם וועלטעל.

זיי פלעגען אָפּט שמועסען וועגען זייער פאָטערלאנד, פון זייער בעליעבטע און טהייערע אמעריקא, פון וועלכע זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען; וועגען דיא קריעג צווישען דיא נאָרד און דיא סאוטה, וואָס זיי האָבען איבערגעלאָזט אין מיטען. זיי האָבען זיך פאָרגעשטעלט, אז ריטשמאָנד איז געפאלען און איז איבערגעגאנגען אין דיא הענד פון גענעראל גרענט, אָבער אויף זיכער האָבען זיי עס ניט געקענט ווייסען. זיי האָבען בלויז פאנטאזירט, געדענקט, געטראכט, אז דיא נאָרד האָט געוואונען דיא מלחמה און זיי האָבען גערעדט וועגען דיא גרויסע טריאומף פאראדען וואָס ווערען געפייערט אין זייער געבורטס־לאנד, אָבער אין דער זעלבער צייט האָבען זיי געצווייפעלט, אויב דאָס איז ווירקליך אזוי וויא זיי שטעלען זיך פאָר אָדער פיליכט דער געגענטהייל. דיא פערוואָרפענע האָבען זיך דאָן ארומגעזעהן אז אויסער ברויט און טאבאק פעהלט זיי אויף'ן אינזעל נאָך א זאך — א צייטונג!

שוין עלף מאָנאַטען זייט זיי זיינען געווען אָבגעשניטען פון דער וועלט און זיי האָבען ניט געוואוסט קיין זאַך וואָס צווישען דיא מענשהייט טהוט זיך. אין גיכען, דעם 24טען מערץ וועט ווערען פונקט א יאָהר זייט זיי האָבען פערלאָזען ריטשמאָנד אין באלון און זייט דאמאָלס האָבען זיי קיין איינציגעס וואָרט ניט געהערט פון זייערע לאַנדסלייט!

עס איז זיי ערשט פיעל בעסער געווען וויא אין דער צייט ווען זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף'ן איינזאַמען אינזעל. זיי האָבען דאמאָלס ניט ערוואַרטעט צו קומען צו אזא שטופע וויא זיי זיינען לעצטענס געווען. זיי האָבען דאמאָלס מורא געהאט אז זיי וועלען אומקומען פון הונגער און קעלט און אצינד האָבען זיי אלעס! אצינד זיינען זיי וואהרע קאָלאָניסטען, מיט א וואָהנונג, מיט שטאהלען, מיט קליידער, מיט געוועהר און מיט אלעס וואָס א מענש דאַרף האָבען! זיי איז אין פיעלע פעלע בעסער וויא קאָלאָניסטען, ווייל דער לינקאָלן אינזעל איז אין גאנצען זייער אייגענטהום. זיי זיינען דיא הערשער איבער איהם, דאָס איז זייער אייגענע מלוכה; קיינער האָט זיי גאָר ניט צו זאָגען און זיי קענען דאָרט טהאָן וואָס זייער הארץ גלוסט; אָבער זיי האָבען זייער איינזאַמען וואָהנונגס אָרט ניט פעררעכענט אלס זייער היים און זיי זיינען זעהר גערן געווען צו וויסען וואָס אין זייער אלטע היים טהוט זיך. אַך, ווען זיי וואָלטען נאָך געהאט א צייטונג פון וועלכע צו לייענען דיא נייעס פון דער היים, וואָלטען זיי שוין אין גאנצען צופריעדען געווען און זיי וואָלטען שוין מעהר קיין זאַך פערלאַנגט.

אין אזעלכע און עהנליכע געשפרעכען פלעגען ספילעט, פענקראָפט, נעב און הערבערט פערברייננגען ביז שפעט אין דער נאכט. סיירוס הארדינג פלעגט זיך צוהערען וואָס זיינע קאָמפּאַניאָנען ריידען, אָבער ער פלעגט זיך זעלטען ווען אריינמישען. ער פלעגט זיך אמאָל א זאָג טהאָן א וואָרט און אָפט פלעגט ער בלויז שמייכלען. זיינע געדאנקען זיינען געווען פערנומען מיט לעזען דיא זאָנדערבארע רעטעניסען פון געהיימניספאָלען אינזעל.

פֿטעס קאפּיטעל.

שלעכטע וועטערען. — א הויב־מאשין געטריבען פֿון וואסער. — גלאָז פֿאבריקאַ־ציאָן. — דער ברויט־בוים. — פֿערמעהרונג פֿון פיה. — דזשופ אלס פוהר־מאן. — געפֿונען א שבן. — פּענקראַפֿט׳ס רייזע־פּלענער.

באלד אין אָנפאנג פֿון מאָנאט מערץ האָט זיך דער וועטער געענדערט. דיא היץ איז נאָך געוועזן זעהר גרויס, אָבער עס איז געוועזן א זאָנדערבארע מין היץ. עס האָט זיך געפֿיהלט אזוי וויא דיא אטמאָספפערע איז פֿול מיט עלעקטרי־ציטעט און מען האָט געקענט ערוואַרטען א שטורם.

דעם צווייטען מערץ האָבען זיך געהערט דונערען. דער ווינד האָט געבלאָזען פֿון אָסטען און עס איז געקומען האָגעל. דיא בעזיצער פֿון גראניט הויז האָבען געמוזט האלטען דיא טהיר און לאָדען פֿון דיא פֿענסטער פֿערמאכט, ווייל דער האָגעל האָט געטריבען אין הויז. דער האָגעל איז געפֿאלען אין גרויסע שטיקער, מאנכע אזוי גרויס וויא דיא אייער פֿון א טויב. פּענקראַפֿט האָט שטארק מורא געהאט אז דער האָגעל וועט פֿערניכטען זייער קאָרן־פֿעלד.

ער איז געלאָפֿען אין פֿעלד זעהן וואָס דאָרט טהוט זיך, און אום צו בע־שיצען דיא קאָרן, וואָס האָט שוין ארויסגעשפּראָצט, האָט ער דיא שטיקעל פֿעלד צוגעדעקט מיט א שטיק לייווענד.

דער שלעכטער וועטער האָט אָנגעהאלטען א וואָך צייט. דורך דער גאנ־צער צייט האָט כמעט ניט אויפגעהערט צו דונערען.

צוליעב דעם שלעכטען וועטער זיינען דיא קאָלאָניסטען פֿערבליבען אין הויז דיא גאנצע וואָך צייט. קיין וויכטיגע ארבייט דרויסען האָבען זיי זאָ וויא זאָ ניט געהאט און דער וועטער האָט זיי וועניג וואָס געקימערט. אָבער דיא לייטע האָבען פֿיינד געהאט צו זיצען ליידיג און זיי האָבען זיך אויסגעזוכט ארבייט אין דער היים. סייררוס הארדינג האָט געמאכט א טאָק־מאשין, אויף וועלכע זיי האָבען געמאכט פֿערשיעדענע ארטיקלען פֿאר׳ן קיך און אין אלגעמיין פֿאר׳ן הויז. הויפּטזעכליך האָבען זיי זיך אָבגעגעבען מיט פֿאבריצירען קנעפּלעך, וועלכע זיי האָבען געדאַרפֿט נויטיג. דורך דער צייט האָבען זיי אויך אויסגע־בעסערט זייערע טישען, זייערע בענק און אלע שטוב כלים. זיי זיינען, מיט איין וואָרט, ליידיג ניט געזעסען און זיי האָבען דיא גאנצע צייט געטהאָן פֿער־שיעדענע ארט ארבייט.

דזשופ איז אויך ליידיג ניט געזעסען. ער האָט געדרעהט דיא ראָד פֿון דער טאָק־מאשין, האָט גערייניגט דיא קליידער פֿון דיא קאָלאָניסטען, האָט

דערלאַנגט צום טיש עסען, האָט אויסגעקעהרט דיא צימערען און האָט געטהאָן אלעס וואָס א שטוב־קנעכט דארף טהאָן. דיא קאָלאָניסטען זיינען שטארק צופריעדען געווען מיט דזשופ׳ס ארבייט, ווייל אלעס וואָס ער האָט געטהאָן איז געווען בעסער וויא געוואונשען.

וואָס אַנבעלאַנגט צו געזונדהייט, זיינען דיא קאָלאָניסטען געווען געזונד און שטארק אויף אלע גליעדער. זיי זיינען פיעל געווען אויף פרישע לופט, האָבען געטהאָן אי פיזישע, אי גייסטיגע ארבייט און זיי האָבען ניט געדארפט מורא האָבען פאר אן אטאקע פון קראנקהייט. מענשען אין ציוויליזירטע לענדער וואָלטען זיך ווינשען צו זיין אין אזא געזונדהייטס צושטאנד וויא זיי זיינען געווען.

דער יונגער הערבערט איז אין פערלויף פון יאָהר א היבשע ביסעל צוגעוואקסען. ער איז געוואָרען העכער און דיקער און דער געבוי פון זיין קערפער איז פיעל ענטוויקעלט געוואָרען. ער איז געוואָרען א פאָלקאָמענער מאַן, אי פיזיש, אי גייסטיג. ער האָט דורך דער צייט פיעל געלערענט פון דעם אינזשיניר און פון דעם רעפּאָרטער. פון ערשטען האָט ער בעקומען א ברייטע ידיעה אין וויסענשאפט און פון צווייטען — אין שפּראכען. אין זיינע לײדיגע שטונדען האָט ער געלייענט דיא ביכער וואָס זיי האָבען געפונען אין קאסטען און ער האָט פון זיי אויך פיעל געלערענט.

דעם ניינטען מערץ איז דער שלעכטער וועטער פאַראיבער, אָבער דער הימעל איז פערבליבען פערוואָלקענט דעם גאנצען מאָנאַט, וועלכער איז דאָרט דער לעצטער מאָנאַט פון זומער. רעגענס און טומאַנען זיינען געווען א גאנצען מאָנאַט, מיט דער אויסנאהמע פון דריי־פיער טעג אין וועלכע דיא זונן האָט געשיינט. דיא ״זיא״־אָנאגא האָט אין יענעם מאָנאַט געבאָרען א קינד און דיא קאָלאָניע איז רייכער געוואָרען מיט א פערדעל. דיא ווילדע שעפּסען און ציעגען זיינען אויך פערגרעסערט געוואָרען אין צאָהל דורך דיא קליינוואַרג וואָס מאנכע פון זיי האָבען געבאָרען. פענקראָפט, נעב און הערבערט האָבען געהאט זייערע ליעבלינגע פון דיא ניי־געבאָרענע טהיערע און זיי פלעגען זיי צערטלען און זיך שפּיעלען מיט זיי. דזשופּ פלעגט אויך שטיפען מיט דיא יונגע חיה׳לעך און ער האָט דערפון גרויס פערגניגען געהאט. דיא געוועזענע געפעהרליכע בעשעפענים איז געווען פריינדליך צו דיא זויג־קינדער פון דיא שעפּסען און ציעגען און האָט קיינמאָל געדענקט זיי צו בעשעדיגען.

איין טאָג פון דיעזען מאָנאַט מערץ איז פענקראָפט אריין אין א געשפּרעך מיט סיירוס הארדינג און צווישען אנדערעס האָט ער צו איהם געזאָגט :

— קאפּיטאַן, עס איז שווער און אונבעקוועם צו קלעטערען מיט דיא שטריקליימער פון און אין גראַניט הויז, פיללייכט וואָלט איהר געמאכט אזא מאשין,

אזא אפאראט דורך וועלכען מיר זאָלען זיך קענען ארונטערלאָזען און אויפ־הויבען?

— עס איז א גאנץ לייכטע זאך צו מאכען עס — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער איז עס ווירקליך אזא נויטיגע זאך?

— גאנץ געוויס, קאפיטאן — זאָלאנג מיר האָבען אלעס נויטיגע, ווארום זאָלען מיר זיך ניט פערגינען אביסעל לוקסוס אויך? ארויפקלעטערען מיט דיא לייטערס מיט א משא אויף'ן פּלייצע איז גאנץ שווער און אויב עס איז מעגליך צו לייכטער מאכען זיך, ווארום זאָלען מיר עס ניט טהאָן?

— זעהר גוט, פענקראָפט, איך וועל פּרובירען אייך צופריעדענשטעלען.

— האָט איהר שוין אזא מאשין? — האָט דער מאטראָז געפרעגט.

— מיר וועלען עס מאכען — האָט הארדינג געענטפערט.

— א דאמפף מאשין?

— ניין, א וואסער מאשין.

פענקראָפט האָט ניט פערשטאנען וויא אזוי מען קען מאכען א מאשין וואָס זאָל אויפהויבען און ארונטערלאָזען משא, א מין עלעווייטאָר, וואָס זאָל ניט געטריבען ווערען פון דאמפף אָדער עלעקטריציטעט, זאָנדערן דורך וואסער, און ער האָט דעם אינזשיניר מיט פערוואונדערונג אָנגעקוקט.

אין דיא ריכטיגקייט אָבער איז עס געווען א גאנץ לייכטע און איינפאכע זאך.

דעם שטראָם וואסער וואָס איז געלאָפען דורך דיא לענג פון הייהל און האָט זיך ארייגעגאָסען אין ברונים אין גראניט הויז, האָט הארדינג שמעלער גע־מאכט, אום ער זאָל פליסען שטארקער. ביים ברונים וואו דאָס וואסער האָט זיך ארונטערגעלאָזט האָט ער איינגעריכטעט א ראָד מיט שטאפּלען אזוי וויא אין א וואסער מיהל. דאָס וואסער האָט דיעזען ראָד געטריבען. אביסעל ווייטער ביים טהיר פון גראניט הויז האָט ער איינגעריכטעט א צווייטען ראָד, וועלכער האָט זיך געדרעהט מיט דיא קראפט פון ערשטען. ארום דיעזען ראָד האָט זיך געדרעהט א לאנגע און פעסטע שטריק, צו וועלכע מען האָט צוגעבונדען א קאָרב. אין דער קאָרב האָבען זיך געקענט ארייינזעצען פאסאזשירען אָדער מען האָט אין איהר געקענט אָנלייגען משא און עס לייכט ארונטערלאָזען אָדער אויפהויבען אין דער הויך.

דעם 17טען מערץ איז דיעזער אפאראט פערטיג געוואָרען און זייט דאן האָבען דיא בעוואָהנער פון גראניט הויז אויפגעהערט צו געברויכען דיא שטריק־לייטערס. מיט דיעזער מאשין האָבען זיי ארויפגעשלעפּט אין דער הויך האָלץ, קויהלען און אלעס וואָס זיי האָבען געבראכט פון פעלד אָדער פון וואלד. זיי זיינען אלע העכסט צופריעדען געוועזן פון דעם אפאראט וואָס האָט זיי גע־שפּאָרט פיעל צייט און מיה. מעהר פון אלעמען איז פון דיעזע ערפינדונג צו־

פריערען געווען דער הונד טאָפּ, וועלכער איז ניט געווען קיין גרויסער בריה אין קלעטערען אויף דיא לייטערס. זעהר אָפט פלעגט איהם נעב ארויפטראָגען אין דער הויך אויף זיינע פּלייצעס און אָפטמאָל פלעגט זיך דער הונד אָנטשעפּען אויף דזשופּ׳ס אקסלען און ער פלעגט איהם ארויפנעהמען אָדער אראָבנעהמען. דזשופּ האָט געקענט קלעטערען אויף א לייטער אזוי גוט און פיליכט נאָך בעסער פון דיא צוויי־הענדיגע און ער פלעגט מיט פערגניגען טראָגען זיין חבר טאָפּ ארויף און אראָב.

אומגעפעהר אין דער זעלבער צייט האָט דער אינזשיניר פּרובירט מאכען גלאָז. דערצו האָט ער בענוצט דעם אלטען ברען־אויווען, אין וועלכען זיי האָבען געברענט זייערע ליימענע כלים. איינינע מאָל האָט זיך איהם דיא ארבייט ניט איינגעגעבען, אָבער ענדליך איז איהם געלונגען צו פאבריצירען גלאָז אויך. דיא מאטעריאלען וואָס ער האָט דערצו געברויכט זיינען געוועזן: זאמד, קאלך און סאָדא. דיעזע אלע זאכען האָט ער לייכט בעקומען. זאמד האָט ניט געפעהלט ביים ברעג ים, קאלך האָט מען גענוג געפונען אין דער ערד און סאָדא האָט ער געמאכט פון איבערגעברענט גראָז.

דיא הויפּט שוועריגקייט איז געווען אין מאכען א שטיקעל געצייג וואָס איז נויטיג צו גלאָז פאבריקאציאָן, נעמליך, אן אייזערנע רעהר, מיט וועלכע אָנצונעהמען דיא צושמאָלצענע מאטעריאלען און עס אויסגיסען. אָבער ענדליך איז איהם געלונגען צו מאכען א לאנגע און דינע שטיק אייזען, וועלכע פּענקראָפט האָט צוזאמענגעבויגען און אויפגעדרעהט אין דער פאָרמע פון א פּוסטער רעהר.

דעם 28טען מערץ איז געמאכט געוואָרען דיא ריכטיגע פּראָבע צו פאבריצירען גלאָז. סיירוס הארדינג האָט גענומען הונדערט טהיילען זאמד, פינף און דרייסיג — קאלך, פיערציג — סאָדא געמישט מיט אביסעל צומאָהלענע קויהלען און ער האָט עס געלאָזט ברענען אין אויווען אזוי לאנג ביז עס איז צושמאָלצען געוואָרען און געבילדעט א מין קלעי. ער האָט דיא פליסיגקייט דאן אָנגענומען אין דער אייזערנער רעהר און ער האָט געהייסען הערבערט׳ן בלאָזען אין צווייטען זייט פון רעהר. הערבערט האָט אזוי געטהאָן און ער האָט מיט׳ן גאַנצען אָטהעם געבלאָזען ביז דיא פליסיגקייט האָט זיך אויסגעגאָסען אויף א פלאכע שטיק אייזען, וואָס איז אבזיכטליך פאר דיעזען צוועק אוועקגעלייגט געוואָרען. אזוי האָבען זיי געטהאָן איינינע מאָל. דיא אויסגעגאָסענע פליסיגקייט איז פערקיהלט געוואָרען און עס איז געוואָרען א שטיק גלאָז, וועלכע איז נאָך אמאָל צושמאָלצען געוואָרען, ווידער אויסגעגאָסען געוואָרען אויף דער אייזערנער פלאטע, עס גלאט געמאכט מיט א קיילעכדיגען שטעקעל און עס איז ארויסגעקומען א שויב.

עס איז אונמעגליך צו שילדערען דיא פרייד פון דיא קאָלאָניסטען, ווען זיי האָבען דיא ערשטע שויב דערזעהן. מיט דיא גלאָז וועלען זיי דאָך קענען פער־

פערטיגען זייער פּאלאסט אין גראַניט־באַרג, אין וועלכען עס האָט קיין זאַך ניט געפעהלט, בלויז פענסטער, ריכטיגע גלעזערנע פענסטער. דיא גלאָז איז געווען ניט אזוי קלאָהר און דורכזיכטיג, אָבער וואָס האָט מען געקענט בעסער ערוואַרטען אויף אן איינזאַמען, וויסטען אינזעל?

אזוי האָבען זיי פאבריצירט שויבען פאר אלע פענסטער פון גראַניט הויז. זיי האָבען אויך אויסגעבלאָזען פלעשער און אנדערע כלים, אָבוואָהל זיי זיינען ניט ארויסגעקומען אזוי גלאַט און פיין, אָבער זיי האָבען זיך דערמיט בענוגענט און זיי האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך.

סיירוס הארדינג און הערבערט זיינען איין טאָג געגאנגען אויף יאגד אין פאר וועסט און זיי האָבען גערעדט וועגען פערשיעדענע זאכען און אנגעלעגענהייטען. פּלוצלונג האָט זיך הערבערט אָבגעשטעלט און אויסגעשריען:

— אָה, קאפּיטאן הארדינג, זעהט איהר דאָרט יענעם בוים?

רעדענדיג דיעזע ווערטער האָט דער יונגער הערבערט אָנגעצייגט אויף א קליין בוימעל וואָס האָט ניט געהאט קיין צווייגען. עס איז בעשטאנען פון איין שטעקען בעדעקט מיט א דינע רינדע (קאָרע), פון וועלכע עס האָבען ארויסגעשטעקט לענגליכע בלעטער.

— און וואָס איז דען דיעזער בוים וואָס איז עהנליך צו א קליינער פּאלמע?

— האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— דאָס איז "סאיקאס רעוואָלוטא", פון וועלכע איך האָב א בילד אין אונזער בוך וועגען נאטור געשיכטע — האָט הערבערט געענטפערט.

— אָבער איך זעה קיין פרוכט אויף דיעזען בוימעל — האָט הארדינג געזאָגט.

— ניין, קאפּיטאן — האָט הערבערט געענטפערט — קיין פרוכט וואקסט אויף איהם ניט, אָבער דיעזער שטעקען ענטהאלט אין זיך מעהל, פערטיגע מעהל.

— איז עס א ברויט־בוים?

— יא, דאָס איז דער ברויט־בוים.

— אויב אזוי, מיין יונגע — האָט הארדינג געזאָגט — איז עס א ווערטהפאָלע ענטדעקונג. זאָלאנג אונזער ערנטע איז נאָך ניט פערטיג, וועלען מיר קענען באַקען ברויט פון דיעזע "סאיקאס רעוואָלוטא", וויא דוא רופסט עס, אויב נור דוא האָסט קיין טעות ניט און עס איז ווירקליך א ברויט־בוים.

און הערבערט האָט קיין טעות געהאט. ער האָט אָבגעבראָכען איין בוימעל און הארדינג האָט געזעהן אז אינוועניג האָבען זיך געצויגען אזוי וויא אָדערען פון האָלץ און צווישען דיעזע אָדערען איז געווען אָנגעפילט פייכטע מעהל, וועלכע האָט געהאט אן אונאנגענעהמען גערוך, אָבער דאָס, האָט הערבערט ערקלערט, קען מען בעזייטיגען דורך אויסדריקען דיא מעהל.

סיירוס הארדינג און הערבערט האָבען אויסגעבראָכען אייניגע סאיקאס בוימלעך און זיי האָבען זיי אוועקגעטראָגען אין גראניט הויז, וואו זיי האָבען זייערע קאמעראדען דערצעהלט וועגען זייער נייע ענטדעקונג. אויף מאָרגען זיינען אַלע פינף קאָלאָניסטען אוועק אין וואלד און האָבען געבראכט פיעלע סאיקאס שטעקענס. דער אינזשיניר האָט געמאכט א דריק־מאשין מיט וועלכע מען האָט אויסגעדריקט דעם זאפט פון דיא מעהל און דער אונאנגענעהמער גערוך איז פערשוואונדען. נעב האָט פון דיא מעהל געמאכט פערשיעדענע געבעקס, וועלכע האָבען ניט געהאט דעם טעם פון געבעקס פון ווייצען מעהל, אָבער עס איז געווען עהנליך דערצו.

האָבען שוין דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל, הייסט עס, געהאט א מין ברויט אויך. מילך האָט זיי אויך ניט געפעהלט, ווייל דיא ציעגען און שעפסען וואָס זיי האָבען געהאט אין זייערע שטאהלען האָבען זיך געמאָלקען און זיי האָבען אַלע טאָג געהאט פרישעס מילך. פענקראָפט און דזשופ פלעגען אַלע פריהמאָרגען פאָהרען מיט זייער וואָגען און פלעגען ברייננגען מילך. דזשופ איז שוין א גאנצער מענש געוואָרען און פענקראָפט פלעגט איהם אָפט אָנפער־טרויען צו טרייבען דיא פערדלעך. דיא אפע האָט דערפון גרויס פערגניגען געהאט.

דעם ערשטען אפריל, וואָס איז דאמאָלס אויסגעפאלען אום זאָנטאג, זיינען דיא קאָלאָניסטען פאר נאכט געזעסען אויף זייער שטיינערנעם באלקאָן פון גראניט־בארג און זיי האָבען אָנגעפיהרט א געשפרעך וועגען פערשיעדענעס. צווישען אנדערעס האָט גידעאָן ספילעט געפרעגט:

— מיין טהייערער סיירוס, האָט איהר ווען עס איז זייט איהר האָט דעם סעקסטאנט (אסטראָנאָמישער מעסט־אינסטרומענט), וואָס מיר האָבען געפונען אין קאסטען, פּרובירט אויסגעפינען וואו אונזער אינזעל ליגט?

— ניין — האָט הארדינג געענטפערט — מיר ווייסען דאָך דאָס שוין.

— אָבער איך דענק — האָט ספילעט געזאָגט — אז מיט דיעזען אינסטרו־מענט קען מען עס וויסען גענויער און פינקטליכער און עס וואָלט גוט געווען איהר זאָלט דעם סעקסטאנט בענוצען.

— צו וואָס? וואָס פאר א גוטעס קענט איהר דערפון ערוואַרטען? — האָט פּענקראָפט געפרעגט — אונזער אינזעל איז בעקוועם און גוט וואו ער געפינט זיך.

—ווער קען וויסען — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — פיליייכט גע־פינען מיר זיך פיעל נעהענטער צו בעוואָהנטעס לאנד וויא הערר הארדינג האָט אויסגערעכענט?

— גאנץ ריכטיג! — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — מיר וועלען

עס מאָרגען וויסען, און ווען איך זאָל געווען צייט האָבען, וואָלטען מיר עס שוין געוואוסט.

— אומזיסטע ארבייט! — האָט דער מאטראָז געזאָגט — איך ווייס אז דער הערר קאפּיטאן האָט קיינמאָל קיין טעות ניט. סיידען אונזער אינזעל האָט זיך אוועקגערוקט פון פּלאץ, זאָנסט ליגט ער געוויס דאָרט וואו הערר הארדינג האָט אמאָל בעשטימט.

— מיר וועלען עס זעהן — האָט דער קאפּיטאן געענטפערט מיט א שמייכעל.

אויף מאָרגען האָט קאפּיטאן הארדינג געמאכט זיינע בעאָבאכטונגען מיט'ן סעקסטאנט און עס האָט געוויזען כמעט דאס זעלבע וויא ער האָט אמאָל אויסגערעכענט אָהן א סעקסטאנט. ער האָט ביי דיא ערשטע רעכענונגען בלויז א טעות געהאט אויף ווייניגער וויא פינף גראדען.

— אצינד — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — וויבאלד מיר ווייסען שוין גענוי אונטער וועלכע גראד און פּאראלעל דער לינקאָלן אינזעל געפינט זיך און אן אטלאס האָבען מיר אויך, קענען מיר זיך דאָך איבערציייגען אויב מיר האָבען דאָ לאנד אָדער אינזלען אין דיא נאכבארשאפט! וואָלט ניט ראטהזאם געווען, הערר הארדינג, נאָכצוזוכען עס?

— ווארום ניט? — האָט הארדינג צוריק געפרעגט — שאדען וועט עס געוויס ניט.

הערבערט איז באלד ארויפגעלאָפען אין גראניט הויז און האָט געבראכט דעם אטלאס. הארדינג האָט אין בוך אויפגעזוכט דיא קארטע פון זייער געגענד און קוקענדיג אויף איהר א פּאָר מינוטען האָט ער אויסגעשריען:

— אונזער לינקאָלן אינזעל האָט דאָך א נאכבאר (שכן)! מיר האָבען דאָך דאָ נאָך אן אינזעל אין דיעזען טהייל פון שטילען מעער!

— אן אינזעל? — האָט דער מאטראָז איבערראשט געפרעגט

— יא, דער אינזעל טייבאָר.

— עפּעס א וויכטיגער אינזעל?

— ניין, נאָר א קליין אינזעל, וועלכער איז נאָך פיללייכט קיינמאָל ניט בעזוכט געוואָרען פון מענשען.

— נו, וועלען מיר איהם בעזוכען! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.

— מיר?

— יא, קאפּיטאן. מיר וועלען אויסבויען א שיף און מיר וועלען אהין פּאָהרען. איך וועל זיך אונטערנעהמען צו טרייבען דיא שיף. וויא וויים זיינען מיר פון יענעם אינזעל?

— אומגעפעהר 150 מייל צו נאָרד־אָסטען — האָט הארדינג געענטפערט.

— הונדערט און פופציג מייל! דאָס אלעס? — האָט דער מאטראָז זיך

אָבגערופען — ווען מיר האָבען נור א גוטען ווינד זיינען מיר דאָרט אין אכט און פיערציג שטונדען צייט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען טאקי בעשלאָסען צו בויען א שיף און ארום דעם קומענדען מאָנאט אָקטאָבער, ווען עס וועלען ווערען שעהנע וועטערען, זאָלען זיי אונטערנעהמען דיא רייזע צום אינזעל טייבאָר.

10טעם קאפּיטעל.

פּענקראָפט בויט א שיף. — דיא צווייטע ערנטע. — דער וואלפיש. — א הארפּון פון ווייניארד. — ניצליכע אינסטרומענטען פון וואלפיש'ס ביינער. — ענטדעקט טאבאק. — דעם מאטראָז'ס איבערראשענדער פּרעזענט

פּענקראָפט האָט געהאט א נאטור, אז ווען ער האָט געהאט א פּלאַן אין זיין קאָפּ, האָט ער ניט געקענט רוהען ביז ער האָט איהם דורכגעפיהרט. אז ער האָט זיך אריינגענומען אין זינען צו בעזוכען דעם אינזעל טייבאָר, איז עס איהם פון דיא געדאנקען ניט ארויס און ער האָט בעשלאָסען אויפצובויען דיא נויטיגע שיף אזוי שנעל וויא מעגליך.

דיא ערשטע זאך האָט מען געדארפט בעשטימען פון וועלכע האָלץ דיא שיף זאָל געמאכט ווערען און דאן: וויא גרויס זיא זאָל זיין, וואָס פאר א פאָרמע זיא זאָל האָבען און וויא פיעל לאסט זיא זאָל קענען טראָגען. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך וועגען דעם אייניגע מאָל בעראטהען און זיי האָבען אלעם בע־שלאָסען. דעם פּלאַן פון דער שיף האָט סיירוס הארדינג אויסגעארבייט מיט דיא הילף פון פּענקראָפט, וועלכער האָט געהאט א היבשע ידיעה אין דיא בוי־קונסט פון שיפען, ווייל ער האָט אייניגע יאָהר געארבייט אלס סטאָליאר אין דער פּלאָטע פון דיא פעראייניגטע שטאאטען אין ברוקלין.

עס איז בעשלאָסען געוואָרען, אז ביז דער ווארימער סעזאָן וועט אָנקומען, אין זעקס מאָנאטען ארום, זאָלען סיירוס הארדינג און פּענקראָפט ארבייטען ביים בויען דיא שיף, ווערענד דיא איבעריגע מיטגליעדער פון דער קאָלאָ־ניע זאָלען געהן אויף יאגד, האקען האָלץ און טהאָן אנדערע נוטיגע הויז־ארבייט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויסגעקליבען פּאסענדע ביימער צו בויען דיא שיף. דיא ביימער זיינען אויסגעהאקט געוואָרען און מען האָט זיי צוגעשלעפּט נע־בען דיא "משימנים", דער בעשטימטער אָרט וואו דיא שיף האָט געדארפט גע־בויט ווערען. ווען דער מאטעריאל איז געווען פערטיג, האָבען זיך הארדינג און פּענקראָפט גענומען צו דער ארבייט.

פענקראָפט האָט געאַרבייט זעהר פלייסיג. ער האָט זיך ניט פערגונען א שטיקעל צייט צו רוהען און ווען זיינע קרעפטען וואָלטען איהם ערלויבט, וואָלט ער טאָג און נאכט, אָהן אַברוה געאַרבייט, אום צו זעהן וואָס שנעלער זיין שיף א פערטיגע.

קיין זאך איז פאר'ן מאטראָז ניט געווען וויכטיג, אז עס זאָל איהם אויף א ווייל שטערען פון זיין ארבייט. אָבער איין טאָג, דאָס איז געווען דער 15טער אפריל, האָט ער אויפגעגעבען זיין ארבייט ביי דער שיף און האָט זיך בעשעפטיגט מיט אן אנדער זאך. ער האָט יענעם טאָג ארונטערגענומען דיא קאָרן פון פעלד. דיעזען מאָל איז דיא תבואה געווען זעהר גראָטען און עס האָט ארויסגעגעבען נאָך מעהר זאנגען און קערנער וויא קאפיטאן הארדינג האָט אמאָל געהאט אויסגע־רעכענט. פענקראָפט האָט דיא זאנגען אויסגעקלאפט און אָבגעמאָסטען דיא ריינע קערנער. עס איז געווען פינף בושעלס קאָרן. ער האָט וועגען דיעזען אוצר בעריכטעט דעם קאפיטאן.

— פינף בושעלס! — האָט דער אינזשיניר אויסגעשריען — הונדערט און דרייסיג טויזענד קע־רנער האָבען מיר אין א בושעל, צוזאמען אלזאָ זעקס הונ־דערט און פופציג טויזענד קערנער!

— מיר וועלען עס דיעזען מאָל אין גאנצען פערזעען — האָט דער מאט־ראָז געזאָגט — מיר וועלען בלויז איבערלאָזען אביסעל אין זאפאס, פיליכט וועלען מיר עס מוזען האָבען.

— יא, פענקראָפט, און אויב דיא קומענדע ערנטע וועט זיין אזוי גוט וויא איצטיגע, וועלען מיר שוין האָבען אונזער אייגענס פיער טויזענד בושעל קאָרן.

— און מיר וועלען שוין באקען ברויט?

— יא.

— מיר דארפען דאָך אָבער א מיהל צו מאָהלען דיא קאָרן?

— מיר וועלען מאכען א מיהל אויך.

דיא קאָלאָניסטען האָבען באלד געמאכט פאָרבערייטונגען צו פערזעען וויעדער זייער פעלד. דיעזען מאָל האָבען זיי פערנומען פיעל מעהר פּלאַץ און זיי האָבען דיא ערד אויסגעארבייט פיעל בעסער. פענקראָפט האָט בלויז גע־זעהן אז אלעס זאָל געטהאָן ווערען אין אָרדנונג וויא געהעריג איז און ער האָט זיך אומגעקעהרט צוריק צו זיין בעשעפטיגונג ביים בויען דיא שיף.

ספּילעט און הערבערט זיינען דורך דער צייט אייניגע מאָל געגאנגען אויף יאגד. זיי האָבען בעזוכט געגענדען אין וואלד פון פאר וועסט, וואו זיי זיינען נאָך קיינמאָל ניט געווען. זיי זיינען איין טאָג אריין אין אזא געדיכטען שטיקעל וואלד, דאָס דיא שטראהלען פון דער זונן האָבען קוים עטוואָס דורכגעדרונגען צווישען דיא צווייגען פון דיא בוימער. דער רעפּאָרטער האָט דערשפירט אן

אנגענעהמען גערוך פון געוויסע פלאנצונגען מיט דינע שטעקלעך, וואָס זיינען דאָרט געוואקסען. ער האָט דיא פלאנצונגען בעטראכט. עס זיינען אויף זיי געוואקסען בלומען און קליינע בעערען (יאגדעס). ער האָט איינע פון דיא פלאנצונגען אָבגעבראָכען און געצייגט זיין קאָמפּאניאָן.

— וואָס קען עס זיין, הערבערט? — האָט ער געפרעגט.

— הערר ספּילעט — האָט דער יונגער באָטאניקער (וואָס וויים דיא וויסענשאפט פון פלאנצונגען) געענטפערט — דאָס איז אן אוצר פאר וועלכען פענקראָפט וועט אייך אייביג דאנקבאר זיין.

— איז דאָס טאבאק?

— יא, דאָס איז טאבאק, אָבוואָהל ניט פון בעסטען זאָרט, אָבער טאבאק איז עס.

— אָה, וויא צופריעדען אונזער פענקראָפט וועט עס זיין פון דיעזער מתנה! — האָט ספּילעט אויסגעשריען — איך שטעל זיך פאָר מיט וואָס פאר א פרייד ער וועט עס אויפנעהמען.

— איך בין געפאלען אויף אן אידעע, הערר ספּילעט — האָט הערבערט זיך אָבגערופען — איך דענק, אז מיר זאָלען פענקראָפט'ן גאָר ניט דערצעהלען. לאָמיר אָנרייסען טאבאק בלעטער און לאָמיר עס בעהאלטען אין גראניט הויז און אין א שעהנעם פריהמאָרגען וועלען מיר איהם מאכען א פּלוצלונגע איבעראשונג און איהם געבען א פערטיגע אָנגעפּילטע ליולקע מיט טאבאק צום רויכערען.

— אָבגעמאכט! — האָט ספּילעט געענטפערט — און אין יענעם שעהנעם פריהמאָרגען וועט שוין אונזער מאטראָז צוגעבען, אז אויף לינקאָלן אינזעל פעהלט קיין זאך ניט.

דער רעפּאָרטער און הערבערט האָבען אָנגעריסען א היבשע ביסעל טאבאק בלעטער און עס אוועקגעטראָגען אהיים אין גראניט הויז. זיי האָבען עס אריינגעשמוגעלט אין הויז און זיי זיינען זעהר פאָרזיכטיג געווען, אז פענקראָפט זאָל עס ניט בעמערקען, אום זייער פּלאן פון א פּלוצלונגע איבערראשונג זאָל ניט צושטערט ווערען.

ספּילעט און הערבערט האָבען דעם סוד פון דיא טאבאק פערטרויט צו הארדינג און נעב. דער מאטראָז האָט קיין פערדאכט געהאט אז עפּעס א געהיימניס געהט פאָר ביי זיי אין הויז. עס האָט געדארפט געדויערען צוויי מאָנאטען צייט ביז מען האָט געקענט מאכען דעם טאבאק פערטיג צום רויכערען. מען האָט דיא בלעטער געדארפט טריקענען, צושפּאלטען און דאן ביז א געוויסען גראד ברענען אויף הייסע שטיינער, דאך האָבען זיי אויסגעפיהרט צו טהאָן אלעס און דער מאטראָז זאָל גאָר ניט וויסען און קיין אהנונג ניט האָבען, אז עטוואָס ווערט געטהאָן הינטער זיינע פּלייצעס. ער איז געווען בעשעפטיגט ביים בויען דיא שיף און ער האָט ניט געוואוסט וואָס אין גראניט הויז געהט פאָר.

איין טאָג האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל דערזעהן אן אונגעהייער גרוי־סעם טהיער שווימענדיג אין מעער ניט ווייט פון ברעג. דאָס איז געווען א גרויסער וואלפיש, וואָס האָט בעלאנגט צו דעם זאָרט וואָס ווערט גערופען "קייפּ וואלפיש".

— וויא גליקליך וואָלטען מיר געווען — האָט פענקראָפט געזאָגט — ווען מיר וואָלטען ערשט געהאט א שיף, א ריכטיגע שיף און דערצו א הארפּון (אזא שפּיעז מיט וועלכע מען טויטעט גרויסע ים־טהיערע)! איך וואָלט זיך מיט אייך אריינגעזעצט אין שיף און מיר וואָלטען דיא חיה געפאנגען. איך דענק, אז עס וואָלט ווערטה געווען דיא מיה צו פאקען אזא מאָנסטער (אומגעלומפּערטע בריאה).

— איך וואָלט זעהר וועלען זעהן וויא אזוי איהר בענוצט א הארפּון — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — דאָס איז העכסט אינטערעסאנט.

— מיך וואונדערט זעהר — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — צו זעהן א וואלפיש אין דיעזער געגענד.

— ווארום? — האָט הערבערט געפרעגט — מיר געפינען זיך פונקט אין דעם טהייל פון שטילען מעער, וועלכען דיא ענגלענדער און אמעריקאנער רופען "דיא וואלפיש פעלד". מיר זיינען צווישען ניי זעעלאנד און זיד אמעריקא, וואו וואלפישען פון דעם זידליכען האלב־קוגעל פערבלאָנדזשען אָפט.

פענקראָפט איז אוועק צוריק צו זיין ארבייט מיט א צובראָכען הארץ. יעדער מאטראָז איז א פיש פאנגער. דאָס ליגט אין נאטור פון יעדען זעע־מאן צו האָבען א לוסט צו פאנגען פיש, איבערהויפּט דיא גרויסע זאָרטען ים־טהיערע, וועלכע עס איז ניט לייכט צו פאנגען. א וואלפיש פאנגער פיהלט זעהר ניט גוט, ווען ער זעהט פאר דיא אויגען א וואלפיש און ער קען מיט איהם קיין מלחמה ניט אָנפיהרען. מען דארף אויך ניט פערגעסען, אז דאָ האָט זיך ניט געהאנדעלט בלויז אום דעם פערגניגען פון דער יאגד, זאָנדערן אויך אום דיא פעטס און ביינער פון דעם ריעזיגען פיש, וואָס וואָלטען זעהר צוניץ גע־קומען אין דער קאָלאָניע.

און אזוי וויא צו להכעיס איז דער וואלפיש ניט אוועק פון יענע געגענד און ער איז געלעגען און אומגעשוואומען אין דיא וואסערען ארום לינקאָלן אינזעל. דיא קאָלאָניסטען פלעגען איהם אָפט זעהן פון דיא פענסטער פון גראַ־ניט הויז אָדער פון פּראָספּעקט האיטס. אָפטמאָל פלעגט דער וואלפיש צושווי־מען אזוי נאָהענט צום ברעג, אז מען האָט איהם פּינקטליך געקענט זעהן. זיי האָבען אויך געזעהן וויא ער ווארפט פון זיינע לופט־לעכער שטראָמען וואסער אָדער גאנצע וואָלקענס פּארע. נאטור־פאָרשער און וואלפיש־פאנגער קענען ניט איינשטימען, אויב דאָס וואָס וואלפישען ווארפען ארויס פון זיך איז וואסער אָדער פּארע, אָבער עס איז אין אלגעמיין אָנגענומען, אז דאָס איז פּארע, וועלכע

ווערט פערוואַנדעלט אין וואַסער, ווען עס הויבט זיך אויף פלוצלונג אין דער קאַלטער לופט און עס פאַלט צוריק אַזוי וויא רעגען.

דעם מאַטראָז איז דער וואַלפיש פון זינען ניט ארויס. ער האָט וועגען איהם געדענקט שטעהענדיג ביי דער ארבייט, ביים עסען און זאָגאר ביינאַכט אין שלאָף. זעהר אָפט פלעגט ער ריידען פון שלאָף וועגען דעם מעכטיגען ים־ריעז, וואָס וואַנדערט ארום ביים אינזעל און פערשאַפט איהם הארץ־קלעמעניס. אָפטמאָל פלעגט זיך איהם חלום׳ען, אַז ער האָט דעם וואַלפיש געטויטעט און ער פלעגט פון שלאָף אויסשרייען א פריידענס־געשריי. דיא אַנדערע קאָלאָניסטען פלעגען אויך ריידען וועגען דעם ים־טהיער און זיי האָבען גרויס לוסט געהאָט צו פאַנגען איהם. אָבער וויא אַזוי?

אָבער דאָס וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געקענט בעווייזען צו טהאָן, איז אַליין געקומען דורך א צופאַל. דאָס איז געווען דעם דריטען מאַי. ווען נעב איז געשטאַנען אין קיך פון גראַניט הויז, האָט ער דערזעהן דעם וואַלפיש ליגענדיג אויף׳ן זאַמד ביים ברעג מעער. דער ניגער האָט אויסגעשריען מיט אַן אומגעלומפערטען קול און דיא איבעריגע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע זיינען געקומען צולויפען.

הערבערט און גידעאָן ספּילעט, וועלכע האָבען זיך געקליבען געהן אויף יאַגד, האָבען געכאַפּט העק און זיי האָבען זיך שנעל ארונטערגעלאָזט. האַרדינג, פענקראָפט און נעב האָבען זיי נאָכגעפאָלגט מיט העק און ברעך־אייזענס אין זייערע הענד.

דער פּלאַץ וואו דער וואַלפיש איז געלעגען איז געווען אומגעפעהר דריי מייל ווייט פון גראַניט הויז. דיא קאָלאָניסטען זיינען געלאָפען שנעל און ווען זיי זיינען געקומען נאָהענט צום טהיער, האָבען זיי געזעהן, אַז ער ליגט אונבעוועגליך און פיעלע פויגלען שטעהען אויף זיין גרויסען קערפּער.

— אָה, וואָס פאַר א מאָנסטער! — האָט נעב אויסגעשריען.

און עס איז ווירקליך געווען א זאָנדערבאַרער גרויסער וואַלפיש. ער איז געווען אכציג פוס לאַנג און האָט פיליכט געוואויגען 150 טויזענד פונט. דיא קאָלאָניסטען זיינען איבערראַשט און דערשראָקען געשטאַנען פון ווייטען און געקוקט אויף׳ן ים־ריעז, וועלכער האָט זיך ניט געריהרט פון אָרט.

ער איז געווען טויט און א הארפּון האָט געשטעקט אין זיין לינקע זייט.

— געפינען זיך וואַלפיש־פאַנגער אין דיעזע געגענד? — האָט ספּילעט העכסט איבערראַשט געפרעגט.

— ניין, הערר ספּילעט, דאָס איז קיין בעוויז — האָט פענקראָפט געענט־פערט — וואַלפישען קענען שווימען טויזענדע מיילען מיט א הארפּון אין זייער קערפּער. מעגליך אַז דיעזער וואַלפיש האָט בעקומען דעם הארפּון אין זיין

■אר טויזענדע מיילען ווייט פון דאנען און ער איז געשוואומען ביז זיינע קרעפּ־פען זיינען איהם אויסגעגאנגען און ער האָט קראַפּירט.

פענקראָפט האָט ארויסגעריסען דעם הארפּון פון טהיער'ס זייט און איהם בעטראכט. אויף דער וואפע איז געוועזן פאָלגענדער אויפשריפט:

“MARIA STELLA”

“VINEYARD”.

"ווייניארד" איז א האפען אין שטאאט מאסאטשוזעטס און "מאריא סטע־לא" איז געווען א וואלפיש־פאנגער שיף. פענקראָפט איז אויסערגעוועהנליך איבערראשט געוואָרען, ווען ער האָט דיא דריי ווערטער איבערגעלייענט און ער האָט אויסגעשריען:

— א שיף פון ווייניארד! א שיף פון מיין לאנד! און דיא "מאריא סטעלא", דיא וואלפיש־פאנגער שיף! אָה! איך קען גוט דיעזע שיף און דער ווייניארד האפען איז מיר אזוי בעקאנט אזוי וויא מיינע צעהן פינגער!

דיא זעלבע ווערטער האָט דער מאטראָז וויעדערהאָלט איינינע מאָל. דיא נעמען "ווייניארד" און "מאריא סטעלא" זיינען איהם געווען בעליעבט און ער האָט זיי פון מויל ניט געוואָלט ארויסלאָזען.

דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען זיכער, אז דיא מאנשאפט פון דער "מאריא סטעלא" וועלען ניט קומען מאהנען זייער געפאנג און זיי האָבען בעשלאָסען צו צוהאקען דעם וואלפיש און ארויסנעהמען פון איהם דיא ניצליכע זאכען. דאָס איז געווען א "זיא" וואלפיש, וועלכע האָט געהאט אין איהרע בריסט א מאסע מילך. דער נאטור־פאָרשער דאָפענבאך בעהויפטעט, אז דיא מילך פון א וואלפיש איז גוט צום געברויך אזוי וויא דיא מילך פון א קוה. און עס איז ווירק־ליך אזוי. דיא מילך פון דיעזען ים־טהיער האָט דעם זעלבען קאָליר, דיא זעלבע געדיכטקייט און דעם זעלבען טעם אזוי וויא דיא מילך פון א קוה.

פענקראָפט, וועלכער האָט אמאָל געדיענט אויף א וואלפיש־פאנגער שיף, האָט געוואוסט וויא אזוי מען צושניידט דעם קערפּער פון דיעזער בעשעפענים. דיא ארבייט איז דארום אָנגעגאנגען אונטער זיין קאָמאנדע און עס האָט גע־דויערט דריי טעג.

זיי האָבען דעם גרויסען קערפּער צושניטען אויף שטיקער, וועלכע זיי האָבען צושמאָלצען און ארויסגעצויגען דיא פעטס אין גרויסע ליימענע טעפּ. פון צונג אליין האָבען זיי ארויסגעצויגען זעקס טויזענד פונט אויל. דיא אויבערשטע ליפּ האָט ארויסגעגעבען פיער טויזענד פונט. זיי האָבען אויך ארויס־גענומען דיא ביינער פון וואלפיש און זיינע גרויסע צייהן, וואָס זיינען געווען זעקס פוס לאנג. דיא פעטס האָבען דיא קאָלאָניסטען בעהאלטען צו מאכען דערפון סטעארין און גליצערין און דיא ביינער און צייהן, האָבען זיי געדענקט, וועלען זיי אויך מיט דער צייט צו עטוואָס צוניץ קומען.

דיא אָפּעראַציאָן האָט זיך געענדיגט. דיא פלייש פון טהיער וואָס איז פער־בליבען האָבען דיא קאָלאָניסטען איבערגעלאָזט פאר דיא פויגלען צו פרעסען און זיי האָבען זיך אומגעקעהרט יעדער איינער צוריק צו זיין בעשעפטיגונג.

אָבער איידער זיי האָבען זיך גענומען צו דער ארבייט האָט קאפּיטאַן הארדינג ערקלערט זיינע קאָמפּאַניאָנען, אז ער וויל פאבריצירען אזעלכע אינ־סטרומענטען אָדער מאשינען וואָס וועלען זיי פיעל נוצען ברייננגען. ער האָט גע־נומען לאנגע ביינער פון וואלפיש און ער האָט זיי צושניטען אויף גלייכע טהיי־לען און פערשארפט זייערע ברעגען.

— דיעזער אינסטרומענט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — איז ניט מיינע אן אייגענע ערפינדונג. דיא יעגער אין רוסישען אמעריקא בענוצען עס צו פאנגען פערשיעדענע טהיערע. איהר זעהט, מיינע פריינדע, דיעזע ביינער לאָזען זיך בויגען און שפּרינגען אָב אזוי וויא א פרוזשינע. ווען עס וועלען קו־מען דיא גרויסע פרעסט וועל איך דיא לאנגע ביינדלעך צוזאמענבויגען און בע־גיסען מיט וואסער און זיי לאָזען צוזאמענפריהרען צוזאמענגעבויגענע. איך וועל עס נאכהער בעגיסען מיט פעטס און אוועקלייגען אין שנעע. ווען א טהיער וועט אזא איינגעפראָרענע ביינדעל געפינען וועט ער עס איינשלינגען. אין זיינע גע־דערים וועט דער אייז צוגעהן און דיא ביינדעל וועט זיך פּלוצלונג אויסגלייכען. דיא שארפע שפּיצען וועלען דורכלעכערען זיינע געדערים און ער וועט קראפּי־רען. דיעזע מעטהאָדע צו פאנגען טהיערע איז דיא זעלבע אזוי וויא מען פאנגט פיש מיט ווערימלעך און אייזערנע קרוקעס.

— זעהר גוט! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — א קלוגער איינפאל, איך זאָל אזוי געזונד זיין.

— דאָס איז פיעל בעסער פון נעצען — האָט פענקראָפט צוגעגעבען.

— דיא הויפּט זאך איז — האָט הארדינג זיך אָבגערופען — וואָס דורך דעם וועלען מיר שפּאָרען שיס־פולווער און קוילען.

דער מאטראָז האָט זיך צוריק גענומען צו בויען דיא שיף. ער האָט גע־ארבייט אונערמיעדליך און דער פּראָגרעס פון זיין מיה האָט זיך שטארק אָנ־געזעהן. יעדען טאָג איז צו דער געביידע א היבשע ביסעל צוגעקומען און עס איז אלץ נעהענטער און נעהענטער געוואָרען צו איהר פערפערטיגונג.

אין דער זעלבער צייט האָבען זיך זיינע קאָמפּאַניאָנען צוגעגרייט צו מאכען איהם א פּלוצלינגע איבערראשונג און געבען איהם אן אונערוואַרטעטע בעלוינונג פאר זיין ארבייט. עס איז בעשלאָסען געוואָרען, אז דעם 31טען מאי זאָל דער פליסיגער מאטראָז זיין מתנה בעקומען.

יענעם נאָכמיטאָג, ווען פענקראָפט האָט זיך אויפגעהויבען צו פערלאָזען דעם טיש נאָך׳ן עסען, האָט ער געפיהלט יעמאנד׳ס א האנד אויף זיין אקסעל. ער האָט זיך ארומגעקוקט און געזעהן אז דאָס איז געוועזן דער רעפּאָרטער.

— איין מינוט, הערר פענקראַפט — האָט גירעאַן ספּילעט צו איהם געזאָגט — איהר דאַרפט אזוי שנעל ניט אנטלויפען. איהר האָט פערגעסען אז מען דאַרף עפּעס צובייסען?

— א שעהנעם דאנק אייך, הערר ספּילעט — האָט דער מאטראָז געענט־פערט — איך געה צוריק צו מיין ארבייט.

— נו, וועט איהר אביסעל קאפע אויך ניט טרינקען?

— ניין, מיין פריינד, מעהר גאָר ניט.

— נו, פעררויכערען א פייף (ליולקע)?

פענקראַפט איז אויפגעשפּרונגען און זיין געזיכט איז בלאַס געוואָרען, ווען דער רעפּאָרטער האָט איהם דערלאַנגט א ליולקע אָנגעפּילט מיט טאבאק און הערבערט האָט איהם געבראַכט א גליהענדע קויל צו פעררויכערען. פענקראַפט האָט געוואָלט בעדאנקען זיינע קאמעראַדען פאר דעם טהייערען פּרעזענט וואָס זיי האָבען איהם געגעבען, אָבער אויס גרויס איבעררראשונג האָט ער א וואָרט ניט געקענט ריידען. ער האָט שנעל אָנגעהויבען רויכערען און דער פערגניגען וואָס ער האָט דערפון געהאַט, איז געוועזען ניט אָבצושאַצען.

— טאבאק! אמת'ער, ריכטיגער טאבאק! — האָט ער פון גרויס פרייד אויסגערופען.

— יא, פענקראַפט — האָט זיך סיירוס הארדינג אָבגערופען — אמת'ער טאבאק און ניט קיין שלעכטער זאָרט טאבאק.

— אָה, גוטער גאָט! הייליגער גאָט! — האָט פענקראַפט אויסגעשריען בלאָזענדיג דעם רויך פון מויל און פון דיא נאָז־לעכער — אצינד פעהלט אונז שוין גאָר ניט אויף דיעזען אינזעל. אצינד זיינען מיר שוין פערזאָרגט מיט אלעס.

און פענקראַפט האָט גערויכערט און גערויכערט און גערויכערט.

— און ווער האָט דיעזען אוצר ענטדעקט? — האָט ער אביסעל שפּעטער געפרעגט — ניט דוא, הערבערט?

— ניין, מיין הערר, ניט איך, נור הערר ספּילעט.

— פריינד ספּילעט! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען דריקענדיג דעם רעפּאָרטער צו זיין ברוסט — מיט וואָס זאָל איך אייך דערפאר אָבדאנקען?

ער האָט דעם רעפּאָרטער אזוי פעסט צוגעדריקט, אז ער האָט איהם שיער דערשטיקט.

— אָה, פענקראַפט — האָט ספּילעט געזאָגט נאָכדעם וויא ער האָט געכאַפּט דעם אָטהעם — איהר מוזט אייער דאנקבארקייט אויף אויסדריקען צום יונגען הערבערט, און פּיליכט קומט איהם צו דאנקען מעהר וויא מיר, ווייל ער האָט דיא פּלאנצונג דערקענט און ערקלערט וואָס דאָס איז. איך האָב עס געפונען, אָבער איך האָב גאָר ניט געוואוסט אז דאָס איז טאבאק. איהר דאַרפט אויך

בעדאנקען דיא חערען הארדינג און נעב, וועלכע האָבען געהאָלפען פערפער־טיגען דעם טאבאק צום געברויך.

— מיינע פריינדע — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען — איך וועל אייך אלעמען אמאָל אָבצאָהלען פאר דיעזען געשאַנק. מיר זיינען ערשט פריינד אויף אייביג און עס וועט פילייכט קומען א טאָג, ווען איך וועל אייך מיין חוב קענען אָבגעבען.

11טעם קאפּיטעל.

ווינטער. —פאבריצירט וואָל־צייג פאר קליידער. — די פאנג־אינסטרומענטען וויר־קען גוט. — א פויגעל אלס בריעפען־טרעגער. — שטורמס. — אויף יאגד. — סיירוס הארדינג׳ס בעזוך אויף׳ן גרונד פון ברונים.

אין מאָנאט יוני, וואָס איז אין יענע געגענד אזוי וויא דער מאָנאט דע־צעמבער אין דיא נאָרדליכע געגענדען, איז אָנגעקומען דער ווינטער און דיא קאָלאָניסטען האָבען דערפיהלט דיא נויטהווענדיגקייט צו בעזאָרגען זיך מיט ווארימע קליידער.

וואָל האָבען זיי אָבגעשאָרען פון דיא ווילדע שעפסען וואָס זיי האָבען גע־האט אין זייערע שטאהלען און פון דיעזע וואָל האָט מען געדארפט מאכען מאטעריע.

אָבער וויא אזוי? קיין שפּין־מאשין האָבען זיי ניט געהאט; קיין וועב־מאשין נעווים ניט, היינט וואָס האָבען זיי געקענט מאכען פון דיא וואָל? סיירוס הארדינג האָט אָבער געפונען א מיטעל וויא אזוי צו פערוואנדלען דיא וואָל אין א מאטעריע, פון וועלכע מען זאָל קענען נעהען בגדים און מען האָט דערצו קיין גרויסען מעכאניזם ניט געדארפט.

דעם אינזשיניר׳ם פּלאן איז געוועזן, אז זיי זאָלען דיא וואָל פעלטען, מאכען דערפון פעלט, אויסקלאפּפען אָדער איינפּרעסען אזוי, אז עס זאָל דערפון ווערען א געדריקטע וואָל־צייג (געוואנט). וויא אזוי צו מאכען דאָס, האָט ער געוואוסט.

דיא וועבעריי־קונסט איז א שפּעטערע ערפינדונג, אָבער אמאָל, אין דיא גאנץ אלטע צייטען, זיינען קיין וועב מאשינען ניט געוועזן און מען האָט וואהר־שיינליך געטראָגען בלויז פעלטענע קליידער. פעלט ווערט היינט אויך פיעל פאבריצירט אין אייראָפּא און אין אמעריקא. הוטען אָדער קאפּעליושען ווערען גע־מאכט פון געפּרעסטע וואָל. מען מאכט דערפון אויך ווינטער־שטיוועל (וואָלי־קעס) און אנדערע ארטיקלען. סיירוס הארדינג האָט געוואָלט בעקליידען זיך און זיינע קאָמפּאניאָנען מיט א סאָרט קליידער וואָס זיינען גוט פאר ווינטער.

ער האָט דיא וואָל איינגעווייקט אין ווארימע וואסער און עס געלאָזט ווייקען זיך פיער און צוואנציג שטונדען. נאכהער האָט ער עס געוואשען מיט סאָדא, אום ארויסצוטרייבען דיא פעטס וואָס געפינט זיך אין דיא וואָל, דאן דיא וואָל אויסגעדריקט ביז עס איז געוואָרען גוט טרוקען און עס איז פערטיג געווען צום פעלטען.

דער אינזשיניר האָט דאן געמאכט א מאשין, געטריבען פון וואסער דורך א ראָד אזוי וויא א וואסער־מיהל. דער ראָד האָט בעוועגט דיא גאנצע מאשינעריע און בעוועגט צוויי גרויסע הילצערנע האמערס, וועלכע האָבען זיך געהויבען ארויף און אראָפּ און געקלאפּט דיא וויכע וואָל אזוי לאנג ביז עס איז צוזאַמענגעפּרעסט געוואָרען און עס האָט געבילדעט א דיקען פעלט, וואָס מען האָט געקענט געברויכען פאר קליידער און אלס קאָלדרעס אָדער בלאנקעטס פאר דיא בעטען. דיא קאָלאָניסטען האָבען דיא אויסגעארבייטע מאטעריע א נאָמען געגעבען "לינקאָלן פעלט".

דיא קאָלאָניסטען זיינען שוין אלזאָ געווען בעזאָרגט מיט ווארימע קליידער און בעט־צייג און זיי האָבען ניט געהאט וואָס מורא צו האָבען פאר'ן קומענדען ווינטער.

דעם 20טען יוני איז דיא קעלט געוואָרען אונגעהייער שטארק. פּענקראָפט האָט צו זיין גרויס בעדויערען געמוזט אויפגעבען דיא ארבייט פון בויען דיא שיף, וועלכע ער האָט געהאָפט צו פערטיג מאכען צום קומענדען פריהלינג.

דעם מאטראָז'ס אידעע איז געווען צו מאכען א פאָרשונגס רייזע נאָך'ן אינזעל טייבאָר, אָבוואָהל קאפּיטאן הארדינג האָט ניט געקענט איינשטימען צו אונטערנעהמען אזא רייזע בלויז אויס נייגעריגקייט, אָהן געוויסע בעשטימטע צוועקען. הארדינג האָט געדענקט אז מען קען אויף יענעם פערוואָרפענעם אינזעל קיין זאך ניט ענטדעקען, ווייל ער איז וויסט און לעער און בעשטעהט מעהרסטענס פון הוילע הארטע שטיינער. פאָהרען 150 מייל אין א קליין שיפעל איז צו ריזיקאליש, ווייל וואָס וועט זיין אויב דיא שיף וואָס פּענקראָפט בויט וועט ניט דערגרייכען דעם געווינשטען פּלאץ? וואָס וועט זיין אז זיא וועט פערטראָגען ווערען פון א שטורם? וואָס וועט פון איהר ווערען אין מיטען פון שטילען מעער?

דער אינזשיניר האָט אָפט גערעדט וועגען דעם מיט פּענקראָפט און ער האָט איהם געוואָלט אָבווענדען פון זיין אידעע, אָבער דער מאטראָז האָט זיך ניט געלאָזט בויגען און ער איז געשטאנען ביי דאָס זייניגע, אז ער מוז דיא רייזע צום אינזעל טייבאָר אונטערנעהמען.

— פריינד פּענקראָפט — האָט הארדינג צו איהם איינמאָל געזאָגט — איך קען אייך ניט פערשטעהן. איהר אליין ליעבט דאָך אזוי פיעל דעם לינקאָלן אינ־

זעל. איהר אליין זאָגט דאָך, אז דאָ איז א גן עדן, אז דאָ פעהלט גאָר ניט, און ענדליך זיינט איהר דער ערשטער צו וועלען פערלאָזען איהם.

— איך וויל אונזער בעליעבטען אינזעל ניט פערלאָזען — האָט דער מאַט־ראָז געענטפערט — איך וויל פון דאנען ניט אוועק אויף שטענדיג, בלויז פאָר איינינגע טעג, קאַפּיטאַן. איך וויל נור פאָהרען אהין, א בליק טהאָן וויא יענער אינזעל זעהט אויס און קומען צוריק.

— אָבער עס איז דאָרט ניטאָ וואָס צו זעהן. עס איז א וויסטער אינזעל און ער קומט ניט צום לינקאָלן אינזעל, אזוי וויא טאָג צו נאכט.

— איך ווייס עס פון פריהער.

— ווארום זשע ווילט זיך אייך אהין פאָהרען?

— בלויז צו וויסען וואָס דאָרט טהוט זיך.

— אָבער דאָרט געהט גאָר ניט פאָר.

— ווער ווייס? פיליי'כט יא.

— צוליעב א "פיליי'כט" לוינט זיך ניט צו ריזיקירען! און וואָס וועט זיין אז איהר וועט אויף'ן וועג פערכאפּט ווערען פון א שטורם?

— אין פריהלינג סעזאָן — האָט פענקראָפט געענטפערט — קומען ניט פאָר קיין גרויסע שטורמס און עס איז ניטאָ וואָס צו שרעקען זיך. אָבער אזוי וויא מיר דארפען זיין פאָרבערייטעט צו אלעס, וועל איך אייך בעטען איהר זאָלט מיר ערלויבען מיטצונעהמען דעם יונגען הערבערט אויף מיין רייזע, פיליי'כט וועט עפּעס פאסירען וועלען מיר אין צווייען זיך גיכער קענען העלפען.

— פענקראָפט — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען ארויפלייגענדיג זיין האנד אויף'ן מאַטראָז'ס שולטער — אויב, גאָט בעהיט, אן אונגליק וועט טרעפען אייך אָדער דעם יונגע, דענקט איהר אז מיר וועלען זיך אליין אייביג ניט האלטען פעראנטוואָרטליך דערפאַר?

— קאַפּיטאַן — האָט פענקראָפט געענטפערט — מיר וועלען אייך זיכער אזא צער ניט פערשאַפען. אויסערדעם וועלען מיר נאָך רעדען דעריבער ווען דיא צייט פון דער רייזע וועט קומען. איך גלויב, אז ווען איהר וועט זעהן אייער שיף פערטיג, ווען איהר וועט זיך איבערצייגען וויא זיא וועט שווימען אויף'ן וואסער, וועט איהר זיך ניט שרעקען אזוי פיעל. אייער שיף וועט זיין א מייסטער־ווערק, א קונסט־שטיק, מיר וועלען זיא צו ערשט פּרובירען ארום אונזער אינ־זעל און דאן וועט איהר אליין צוגעבען, אז עס איז קיין ריזיקע צו פאָהרען מיט אייער שיף אין מיטען ים אויך.

— זאָגט: אונזער שיף — האָט דער אינזשיניר בעמערקט.

— זאָל זיין אונזער שיף — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — אָבער איך בין זיכער, אז זיא וועט זיין גוט און מען וועט אין איהר קענען אונטער־נעהמען א גאנץ ווייטע רייזע.

דערמיט האָט זיך זייער געשפרעך געענדיגט מיט דעם בעשלוס צו בעראטהען זיך וועגען דער רייזע נאָך אמאָל אָדער איינינע מאָל.

צו ענדע פון מאָנאט יוני איז ארויסגעפאלען דער ערשטער שנעע. דיא קאָלאָניסטען האָבען פריהער בעזאָרגט גענוג שפייז פאר דיא פיה וואָס זיי האָבען געהאט אין זייערע שטאהלען, דאָך פלעגען זיי אָפט געהן געוואָהר ווערען צו זייערע שעפסען און ציעגען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אוועקגעשטעלט נעצען צו פאנגען טהיערע. זיי האָבען אויך אָנגעהויבען געברויכען דיא מאשינקעס וואָס הארדינג האָט פאבריצירט פון דיא ביינער פון וואלפיש. דיא צובויגענעביינדלעך זיינען איינגעפראָרען אין וואסער און בעדעקט געוואָרען מיט פעטס און מען האָט זיי אוועקגעלעגט אויף'ן שנעע ביים ברעג וואלד, וואו טהיערע לויפען אָפט דורך. דיא ערשטע פראָבע איז זעהר גוט געלונגען. אויף מאָרגען האָבען דיא קאָלאָניסטען געפונען א דוצענד פוקסען, איינינע ווילדע שווייגען און אויך א יאגואר (אמעריקאנישער טיגער) ליגענדיג טויט. דיא טהיערע האָבען איינגעשלונגען יענע ביינדלעך, וועלכע האָבען זיך אין זייערע געדערים פונאנדערגעלאָזט און זיי האָבען דערפון קראפירט, ווייל זייערע מאָגענס זיינען געלעכערט געוואָרען.

גידעאָן ספּילעט האָט געהאט איינינע מאָל פאָרגעשלאָגען זיינע קאמפּאַניאָנען, אז זיי זאָלען פּרובירען אריינוואַרפען אין ים א בריעף אין א פלאַש, פיללייכט וועט דיא פלאַש צושווימען צו א בעוואָהנטען ברעג און מען וועט ערפאהרען פון זייער עקזיסטענץ אויף'ן לינקאָלן אינזעל. ער האָט אויך פּראָיעקטירט, אז מען זאָל פּרובירען שיקען אזעלכע בריעף דורך טויבען; אָבער דיא לייטע האָבען דערויף ניט געקענט לייגען קיין גרויסע האָפנונגען. דאָס נעהענטסטע בעזעצטעס לאנד איז געווען צוועלף הונדערט מייל ווייט פון לינקאָלן אינזעל און עס איז געווען ווייטלויפיג אָדער אונמעגליך צו גלויבען, אז א פלאַש זאָל ווען פערשווימען אָדער א פויגעל פערפליהען אזא ווייטע שטרעקע. אָבער עס האָט זיך געמאכט א צופאל, דורך וועלכען דיא קאָלאָניסטען האָבען בעקומען אויסזיכטען צו קענען צו וויסען געבען צו אנדערע מענשען וועגען זייער עקזיסטענץ.

דעם 30טען יוני האָט הערבערט געשאָסען און לייכט פערוואונדעט אן אלבאטראָס, א מין גרויסער פויגעל, וואָס פון פליעגעל צו פליעגעל איז געווען צעהן פוס. דיעזער פויגעל איז פעהיג צו פליהען זעהר ווייט זאָגאר אריבער דיא ברייט פון פאסיפיק אָקעאן (שטילער מעער). הערבערט, וועלכער האָט דעם פערוואונדעטען אלבאטראָס געפאנגען, האָט געזעהן, אז זיין וואונד איז באלד פערהיילט און ער האָט בעשלאָסען צו האלטען איהם געצאמט, צו געוואָהנען איהם צו מענשען און מאכען פאר א הויזליכעס געפליעגעל. גידעאָן ספּילעט

האָט אָבער געפונען אַ געלעגענהייט דורכצופיהרען זיין פּלאַן דורך דיעזען פויגעל און ער האָט זיין וואונש ערקלערט צו הערבערט'ען.

דער יונגער הערבערט, וועלכער האָט אויך לוסט געהאַט צו לאָזען וויסען דער וועלט פון זייער פּערוואָרפען זיין אויף'ן אינזעל, האָט איינגעשטימט צו בענוצען דעם פויגעל צו דיעזען צוועק און מאַכען איהם אלס שליח אָדער בריעפען-טרעגער.

דער אַלבאַטראָס איז פאַלשטענדיג געזונד געוואָרען. אין גידעאָן ספּילעט'ס הארץ האָט זיך ערוועקט דער זשורנאַליסטישער גייסט און ער האָט אויפגע-שריבען אַ לאַנגען בריעף, אין וועלכען ער האָט בעשריבען פיעלע איינצעלהיי-טען פון דיא געפאַנגענשאַפט פון דיא פינף פערזאָן אויף'ן געהיימניספאָלען אינזעל. ער האָט דעם בריעף אדרעסירט צום רעדאַקטאָר פון "ניו יאָרק הע-ראָלד", מיסטער דזשיימס גאָרדאָן בענעט און געבעטען, אז דער וואָס וועט דעם בריעף בעקומען זאָל איהם אָבשיקען צום אדרעסאַט.

אָבוואָהל עס איז נאָך דאַן אויך געווען וויטלויפיג דערפון, אז דער בריעף זאָל אריינפאַלען אין דיא הענד פון אַ ציוויליזירטען מענשען, וועלכער זאָל פערשטעהן זיין וויכטיגקייט און זאָל איהם, דעם געוועזענעם רעפּאָרטער, וועלען טהאָן דיא טובה און אָבשיקען דעם בריעף צו זיין צייטונג, דאָך האָט זיך גידעאָן ספּילעט געפיהלט גליקליך איבער גליקליך ביי דעם געדאַנק, אז זיין וויכטיגע און אינטערעסאַנטע קאָרעספּאָנדענציע וועט געדרוקט ווערען אין "ניו יאָרק הערלאָד" און צעהנדליגע טויזענדע מענשען וועלען עס לייענען. ער האָט אָבגעשאַצט דעם ווערטה פון אַזא קאָרעספּאָנדענציע פאַר זיין צייטונג און פאַר איהם אלס רעפּאָרטער, אויב ער וועט נאָך אַמאָל צוריק אהיים קומען, און ער האָט זיך געפיהלט אַזוי וויא אין זיעבענטען הימעל.

דעם בריעף האָט ספּילעט איינגעפּאַקט אין אַ קליין זעקעלע, געמאַכט פון אַ צייג דורך וועלכע עס געהט ניט דורך קיין וואַסער און עס צוגעבונדען צום נאַקען פון אַלבאַטראָס. ער האָט דעם זעקעלע ניט צוגעבונדען צום פויגעל'ס פוס, ווייל דיא אַלבאַטראָסען זעצען זיך שטענדיג רוהען אויף'ן וואַסער און ער האָט מורא געהאַט, אז דאָס וואַסער וועט דאָך דורכנעהמען דעם זעקעלע און דער בריעף וועט פערדאָרבען ווערען. מען האָט דעם פויגעל אָבגעלאָזט און ער איז אוועקגעפלויגען. אַלע קאָלאָניסטען האָבען איהם נאָכגעקוקט ביז ער איז פערשוואונדען געוואָרען פון זייערע אויגען.

— וואוהין פליהט אונזער בריעפען-טרעגער? — האָט פּענקראָפט גע-פרעגט — אין וועלכע ריכטונג? צו וועלכעס לאַנד?

— אין דיא ריכטונג פון ניי זעעלאַנד — האָט הערבערט געענטפערט.

— האָב אַ גליקליכע רייזע! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — ערפיל דיין שליחות און פיהר אוועק דעם בריעף צום געווינשטען פּלאַץ.

פענקראָפט האָט געלעגט פיעל האָפנונגען אויף דעם געפליענעלטען שליח, אז ער וועט טהאָן פינקטליך וויא מען פערלאַנגט און ער וועט זיין דער רעטונגס ענגעל, וועלכער וועט געבען צו וויסען דער וועלט פון דיא פינף פערוואָרפענע אמעריקאנער.

דיא קאָלאָניסטען האָבען פאָרטגעזעצט זייער ווינטער ארבייט אין גראַניט הויז. זיי האָבען פעררי‍כט זייערע קליידער און אנדערע זאכען אין הויז, צווישען אנדערעס האָבען זיי אויך געמאכט זעגלען פאר זייער שיף. לייוועגד פאר דיא זעגלען האָבען זיי געשניטען פון דאָס וואָס איז זיי פערבליבען פון זייער באַלון.

אין פערלויף פון מאָנאט יולי איז דיא קעלט געוועזען זעהר שטארק, אָבער דיא בעזיצער פון גראַניט הויז האָבען געהאט גענוג האָלץ און קויהלען און זיי האָבען געקענט האַלטען זייערע צימערען ווארים. סיירוס הארדינג האָט געמאכט נאָך א פייער-פּלאַץ אין עס-שטוב, וואו ער און זיינע קאָמפּאַניאָנען פלעגען פערברייננגען דיא לאנגע ווינטער אבענדען. ווען זיי האָבען געארבייט האָבען זיי געשמועסט און באלאקעט וועגען פערשיעדענע זאכען און ווען זיי האָבען גערוהט האָבען זיי זיך בעשעפטיגט מיט לייענען דיא ביכער וואָס זיי האָבען געהאט און זיי האָבען ניט פערבראכט קיין שטיקעל צייט אומזיסט.

דיא לייטע האָבען זיך געפיהלט גאנץ בעקוועם. זייער וואָהנונג איז געוועזען בעלויכטען מיט ליכט, ווארים, ריין, ציכטיג; קיין עסען און טרינקען האָט זיי אויך ניט געפעהלט, טאבאק צום רויכערען האָבען זיי אויך געהאט און זיי פלעגען אין זייערע פרייע שטונדען זיצען און הערען וויא דער ווינד בלאָזט אין דרויסען, וויא דיא כוואַליעס פון ים רוישען, און זיי האָבען געשעפּט פערגעניגען.

אָפטמאָל פלעגען זיי נאָך'ן עסען פערפיהרען א געשפרעך וועגען זייער פאָטערלאנד, וועגען זייערע פריינד, וועגען דיא רעגיערונג פון דיא פעראייניגטע שטאאטען און עהנליכע ערייגנישען פון זייער אַלטע היים.

איינמאָל, ווען דיא קאָלאָניסטען האָבען צווישען זיך געשמועסט, האָט ספּילעט צווישען אנדערעס געפרעגט:

— מיין טהייערער הארדינג, נאָכדעם וויא דיא וועלט איז ערשט אזוי גוט איינגעריכטעט מיט אַלע מענשליכע בעדירפניסע, נאָכדעם וויא דיא אינדוסטריע און דיא קאָמערציע פון דער וועלט איז אזוי גרויס, דענקט איהר ניט, אז עס וועט אמאָל, פריהער אָדער שפּעטער, מוזען אויפהערען דיא טהעטיגקייט פון דער וועלט?

— ווארום דענקט איהר אזוי, פריינד ספּילעט? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— איך האָב אן אורזאַכע דערצו — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט —

איך דענק, אז עס איז א געפאהר, אז קויהלען, וואָס איז פיליכט דער קאָסט־בארסטער און וויכטיגסטער מינעראל, וועלען זיך מיט דער צייט אויסשעפּען און אָהן קוילען וועלען פיעלע אינדוסטריען אויפהערען.

— יא, מיין פריינד — האָט הארדינג געזאָגט — אָט דיא שווארצע קויה־לען וואָס מיר ברענען, קענען צוגערעכענט ווערען צו דיא קאָסטבארע מינע־ראלען, און דיא נאטור צייגט עס אונז איבער דערמיט וואָס זיא האָט בעשאַ־פען דימענטען, וואָס זיינען אייגענטליך ניט מעהר וויא קריסטאליזירטע קויהלען־שטאָף.

— מיינט איהר, הערר קאפּיטאן, צו זאָגען — האָט זיך פּענקראָפט אריינ־געמישט — אז מיר הייצען אונזערע אויוועגס מיט דימענטען?

— ניין, מיין פריינד — האָט הארדינג געענטפערט — מיר הייצען מיט קויהלען, ניט מיט דימענטען.

— אָבער יעדענפאלס — האָט ספּילעט פאָרטגעזעצט — גיט איהר, הייסט עס צו, אז עס וועט אמאָל קומען א טאָג, ווען דיא גאנצע קויהלען וועלען אויס־געהן און מען וועט עס שוין מעהר ניט קריגען.

— אָה! זאָרגט ניט, פריינד ספּילעט. עס זיינען נאָך פאראן גענוג קויה־לען אָדערען אין דער ערד און דיא פיעלע און פיעלע טויזענדע קויהלען־גרעבער, וואָס געבען ארויס אלע יאָהר פיעלע און פיעלע מיליאָנען טאָן (א טאָן איז 2,000 פונט) קויהלען, קענען נאָך גאנץ לאנג ארבייטען ביז זיי וועלען דיא גאנצע קויהלען ארויסגעבען.

— אָבער, הערר הארדינג, קויהלען קומען דאָך אלע יאָהר אריין מעהר אין געברויך, און לאָמיר זאָגען, אז ערשט זיינען פאראן הונדערט טויזענד קויהלען־גרעבער וועט דאָך מיט דער צייט ווערען צוויי מאָל אזוי פיעל און זיי וועלען אויסגראָבען צוויי מאָל אזוי פיעל מאטעריאל וויא זיי גראָבען ערשט אוים, וועט דיא וועלט אמאָל ניט דארפען ליידען א קויהלען־מאנגעל?

— אָהן צווייפעל — האָט הארדינג געענטפערט — איהר דארפט דאָס אויך ניט פערגעסען אז אלע מאָל קומען צו נייע מאשינערי, וועלכע ציהען ארויס דיא קויהלען פון דער ערד זעהר שנעל, אָבער נאָך אלעמען וועט דיעזער מין ניט אזוי גיך אויסגעהן.

— אויף וויא לאנג נאָך וועלען מיר האָבען קויהלען? — האָט דער רע־פּאָרטער געפרעגט.

— אויף וועניגסטענס נאָך צוויי הונדערט און פופציג יאָהר — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— זיינען מיר, הייסט עס, פערזאָרגט — האָט זיך דער מאטראָז אָבגע־רופען — אָבער וואָס וועלען טהאָן אונזערע אור־אייניקלעך?

— זיי וועלען געפינען עטוואס אנדערס, וואס וועט זיי דיענען אלס הייצונגס־מאטעריאל, האט הערבערט געענטפערט.

— איך האף אויך אזוי — האט ספּילעט זיך אָבגערופען — ווייל אָהן קויהלען וועלען ניט קענען געטריבען ווערען קיינע מאשינערי און אלע באהנען, שיפען און פאבריקען וועלען זיך מוזען אָבשטעלען. מען וועט קיין זאך ניט קענען פאבריצירען און מען וועט ניט קענען מאכען קיין זאך, וואס דיא ציוויליזירטע וועלט מוז האָבען. און אזוי וויא דיא נאטור מוז אלעס נויטיגעס צושטעלען, וועט זיא וואהרשיינליך צושטעלען אזא מין מינעראל וואס וועט פערנעהמען דעם פּלאץ פון קויהלען און מען וועט אלעס קענען פאבריצירען און מאכען.

— און וואס אזעלכעס וועט פערנעהמען דעם פּלאץ פון קויהלען, קענט איהר מיר ניט זאָגען, קאפּיטאן? — האט פענקראָפט געפרעגט.

— יא, איך וועל איך זאָגען — האט הארדינג געענטפערט — וואסער!

— וואסער? — האט דער מאטראָז פערוואונדערט אויסגעשריען — מיט וואסער וועט מען הייצען שיפען און לאָקאָמאָטיווען? וואסער וועט מען געברויכען היים צו מאכען וואסער?

— יא, וואסער צום הייצען און בעלייכטען — האט הארדינג געענטפערט — איך מיין, אז פון וואסער וועט מען ארויסציהען איהרע הויפּט עלעמענטען, דאָס וועט אָהן צווייפעל געטהאָן ווערען דורך עלעקטריציטעט, וואס וועט צו יענער צייט שפּיעלען א גרויסע ראָלע און דורך וועלכעס מען וועט קענען בעשאפען אזעלכעס וואס זעהט ערשט אוים אונמעגליך. מען וועט דורך דיעזער קראפט ארויסציהען פון דיא וואסער דעם וואסער־שטאָף גאז און דעם זויער־שטאָף גאז און דיא ביידע שטאָפען צוזאמען אָדער איינציגע וועלען דיא קינפטיגע דורות געבען היץ און לייכטונג. יא, מיינע פריינדע. עס וועט אמאָל קומען א צייט ווען דיא קויהלען מאגאזינען אין דאמפּפערס און לאָקאָמאָטיווען וועלען זיין אָנגעפילט מיט דיא דערמאָהנטע גאזען און זיי וועלען טהאָן דיא ארבייט פון קויהלען. עס איז דארום ניטאָ וואס צו שרעקען זיך וועגען דעם עקזיסטענץ פון אונזערע אור־אייניקלעך. זאָלאנג דיא וועלט וועט זיין בעוואָהנט, וועלען איהרע בעוואָהנער זיין פערזאָרגט מיט אלעס וואס זיי וועלען דארפען. אויב איין פּראָדוקט וואס ווערט ערשט געברויכט וועט אויסגעהן, וועט אן אנדערער פערנעהמען זיין פּלאץ. אז מען וועט ניט האָבען קיין קויהלען וועט מען הייצען מיט וואסער. יא, וואסער וועט זיין דיא קויהלען פון דער צוקונפט!

— איך וואָלט עס וועלען זעהן — האט זיך דער מאטראָז געוואונשען.

— איהר זיינט צו גיך געבאָרען געוואָרען—האט נעב בעמערקט—ווען איהר וואָלט זיך ניט אזוי געאיילט צו קומען אויף דער וועלט, וואָלט איהר פּיליכט דערלעבט צו זעהן עס.

דערווייל האט טאפּ אָנגעהויבען בילען און דער געשפּרעך צווישען דיא

קאָלאָניסטען איז אָבגעהאקט געוואָרען. דער הונד איז אויף א ווײַלע אנשווינען געוואָרען, דאן האָט ער ווידער שטארק אָנגעהויבען בילען און האָט זיך גע־לאָזט לויפען צום ברונים.

— וואָס זעהט דאָרט דער הונד, אָדער וואָס שפּירט ער דאָרט? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— און דזשופּ ברומט עפּעס אויך — האָט הערבערט צוגעגעבען.

און פּאקטיש האָט דער אָראנג־אוטאנג נאָכגעפאָלגט דעם הונד און ער האָט געברומט און געצייגט צייכענס פון אונרוהיגקייט.

— עס זעהט אויס — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט — אז דיעזער ברונים האָט א צוזאמענהאנג מיט'ן מעער און א ים־טהיער קומט אהין אָבציהען דעם אָטהעם. דער הונד און דיא אפּע האָבען עס דערשפּירט.

— עס איז וואהרשיינליך אזוי — האָט דער מאטראָז געזאָגט — קיין אנדער ערקלערונג פאר טאָפּ'ס בילען און דזשופּ'ס ברומען קען ניט זיין. שטי־לער דאָרט, טאָפּ! און דוא, דזשופּ, געה אין דיין צימער!

דער הונד און דיא אפּע זיינען שטיל געוואָרען. דזשופּ איז אוועק אויף זיין אָרט, אָבער טאָפּ איז פערבליבען נעבען ברונים און ער האָט שטילערהייד גע־בילט און געברומט א גאנצען אָבענד. דער אינזשעניר האָט עס שטארק אין זינען גענומען און ער האָט וועגען דעם פיעל געדענקט.

אין דיא לעצטע טעג פון יולי זיינען געוועזען געמישט רעגענס און פרעסט. יענער ווינטער איז אין אלגעמיין ניט געוועזען אזא קאלטער וויא דער ערשטער ווינטער וואָס דיא אנטלאָפענע פון ריטשמאָנד האָבען פערבראכט אויף'ן לינ־קאָלן אינזעל; דערפאר אָבער זיינען געוועזען גרויסע ווינטען און שנעע־שטורמס. אויף'ן ים האָבען זיך אייניגע מאָל אויפגעהויבען אזעלכע שטורמס, אז עס האָט אויסגעזעהן, דאָס דיא כוואליעס וועלען אויפרייסען דעם גאנצען בארג מיט דער גראניט הויז צוזאמען.

דיא בעזיצער פון גראניט הויז פלעגען אָפטמאָל קוקען דורך דיא פענסטער אויף דעם ברויזענדען מעער. אונגעהייער הויכע כוואליעס פלעגען זיך אויפהויבען און פערפלייצען דעם ברעג און ניט איין מאָל פלעגען זיי זיך אָבכאפּען פון פענסטער, ווייל עס האָט זיי אויסגעוויזען אז א כוואליע ווארפט זיך אויף זיי אין גראניט הויז.

וועהרענד דיעזע שטורמס איז געוועזען שווער און זאָגאר געפעהרליך ארויס־צוגעהן דרויסען, ווייל בוימער זיינען איינגעפאלען און מען האָט געקענט אויף יעדען שריט און טריט גע'הרג'עט ווערען. דאָך איז ניט אוועק קיין וואָך צייט וואָס דיא קאָלאָניסטען זאָלען ניט האָבען בעזוכט דיא שטאהלען פון זייערע שעפּסען און ציעגען. דיא שטאהלען זיינען גליקליכערווייזע וועניג וואָס בע־

שעדיגט געוואָרען פון דיא שטורמס, ווייל דער בארג פרענקלין האָט זיי פער־שטעלט. אָבער דער געפליגעל־הויף אויף פראָספעקט האיטס, וואָס איז געוועזן פריי ארום און ארום, האָט זעהר פיעל געליטען. דער דאַך פון טויבען־הויז איז צוויי מאָל ארונטערגעריסען געוואָרען און דיא פארקאנען ארום זיינען איינגע־פאלען. מען האָט אלעס גערארפט איבערבויען שטארקער און בעסער וויא עס איז פריהער געוועזן, ווייל עס איז בעוויזען געוואָרען, אז דער לינקאָלן אינזעל געפינט זיך אין א מעהר געפעהרליכע געגענד פון פאסיפיק און א שוואכע געביידע קען דאָרט ניט עקזיסטירען.

אין דער ערשטער וואָך פון מאָנאט אויגוסט איז דער וועטער געוועזן פיעל מילדער. דיא שטורמס האָבען אויפגעהערט צו בושעווען, אָבער דערפאר איז דער פראָסט געוועזן שטארקער. דער טערמאָמעטער האָט געציינט אכט גראד פאהרענהייט אונטער'ן נול.

דעם דריטען אויגוסט האָבען דיא קאָלאָניסטען געמאכט א שפאציר גאנג אין כאוטה־אָסט טהייל פון אינזעל. זיי האָבען געוואוסט אז ווינטער צייט גע־פינען זיך דאָרט ווילדע ענטען (קאטשקעס), גרעבען און אנדערע פויגלען, וועל־כע קענען שווימען און דיא קאָלאָניסטען האָבען בעשלאָסען צו מאכען א יאגד אויף זיי. ספילעט, פענקראָפט, נעב און הערבערט האָבען זיך בעטהייליגט אין דער יאגד. זיי האָבען אויך מיטגענומען טאפ און דזשופ, בלויז איין סיירוס הארדינג איז פערבליבען אין הויז. ער האָט ערקלערט אז ער האָט עפעס צו טהאָן און ער קען ניט מיטגעהן מיט זיינע קאָמפּאניאָנען.

דיא יעגער זיינען אוועק אין דיא ריכטונג פון פאָרט באלון, אום פון דאָרט אוועקצוגעהן נאָך דיא זומפען, וואו דיא פויגלען געפינען זיך. דער אינזשיניר איז העכסט צופריעדען געוועזן דערמיט וואָס זיינע חברים האָבען איהם איבער־געלאָזט אליין. ער האָט געוואָלט דורכפיהרען א זאַך, וועגען וועלכע ער האָט פון לאנג געדענקט און ער האָט ניט געוואָלט אז יעמאנד זאָל איהם שטערען. ער האָט דארום געווארט אויף אזא געלעגענהייט צו פערבלייבען אליין אין גראַ־ניט הויז און דיעזע געלעגענהייט איז געקומען.

דעם אינזשיניר האָט געעגבערט אין מח דיא פראגע: ווארום לויפט אזוי אָפט טאפ ארום דעם ברונים? ווארום בילט ער? ווארום ברומט דזשופ אין דער־זעלבער צייט ווען דער הונד בילט? ווארום ווערען דיעזע טהיערע אונרוהיג? שפירען זיי עפעס אין ברונים? ציהען זיך פון דעם ברונים צווייגען צום ים? פערבלאָנדזען אהין פישען אָדער ים־טהיערע? — דאָס אלעס האָט הארדינג געוואָלט וויסען און ער האָט בעשלאָסען צו מאכען אונטערזוכונגען וועגען דעם.

אצינד אז קיינער פון זיינע קאָמפּאניאָנען איז ניט געוועזן האָט הארדינג פעסט בעשלאָסען ארונטערצולאָזען זיך אויף'ן גרונד פון ברונים און זעהן וואָס

דאָרט געהט פאָר. עס איז ניט געווען קיין שווערע זאַך, אָבער פּיליכט א געפעהרליכע און זיינע קאָלעגען וואָלטען איהם ניט צוגעלאָזט צו טהאָן עס. דער אינזשיניר האָט גענומען א שטריק־לייטער, וועלכען זיי האָבען אמאָל בענוצט ארויפצוקומען אין גראַניט הויז, און האָט איהם ארונטערגעלאָזט אין ברונים. אין דער הויך האָט ער איהם שטארק צוגעבונדען, אום ער זאָל זיך האַלטען פעסט. ער האָט דאַן אָנגעצונדען א לאַנטערנע, האָט מיטגענומען א רעוואָלווער און א מעסער און האָט זיך געלאָזט געהן ארונטער.

דיא ווענד פון דער גרוב זיינען ניט געווען גלאַט. שפּיצען פון שטיינער האָבען אין פיעלע ערטער ארויסגעשטעקט און הארדינג האָט געדאַרפט זיין זעהר פאָרזיכטיג אז ער זאָל אָן דיא שפּיצען ניט בעשעדיגט ווערען. וויא ער האָט פערשטאַנען, קענען דיא שפּיצען דיענען אלס הילף פאַר טהיערע ארויפצוקלעטערען פון אונטען ארויף אין גראַניט הויז.

ער האָט ביי דיא ליכט פון דער לאַנטערנע גוט בעאָבאַכטעט דיא שפּיציגע שטיינער און ער האָט ניט געפונען קיין צייכען אז א חיה זאָל דאָרט האָבען געקלעטערט ווען עס איז. ער איז ארונטער אַלץ טיעפער און טיעפער און האָט בעקוקט אַלע זייטען פון ברונים, אָבער ער האָט קיין פערדעכטיגען שפּור געזעהן.

דער אינזשיניר איז ענדליך געקומען צום וואַסער, וועלכעס איז געווען רוהיג. אין קיין אָרט האָט הארדינג ניט בעמערקט קיין ארויסגאַנג אָדער אירגענד וועלכע לאָך אין דיא ווענד. דער ברונים איז געווען אזוי וויא אויסגעהאַקט אין א פעלזען און דיא ווענד זיינען געווען גאַנץ שטאַרק. קיין בעשעפּנים וואָלט זיכער געקענט דורכהאַקען א וועג דורך דיא שטיינערנע ווענד. דיא איינציגע וועג דורך וועלכע מען האָט געקענט קומען אין ברונים איז געווען דורך דעם קאַנאַל וואָס האָט זיך געצווייגען פון גרונד פון דער טיעפער גרוב ביז'ן מעער. אָבער בלויז ים־טהיערע האָבען דאָרט געקענט דורכשווימען. וואו יענער קאַנאַל ענדיגט זיך און וויא טיעף ער ציהט זיך אונטער דער ערד, דאָס האָט הארדינג ניט געקענט וויסען.

א ווייַלע שפּעטער איז דער אינזשיניר ארויף צוריק אין דער הויך, האָט ארויפגעצויגען דעם לייטער, האָט צוריק צוגעדעקט דעם מויל פון ברונים און איז אריין אין עס־שטוב מורמלענדיג צו זיך אַליין: "איך האָב דאָרט גאָר ניט געזעהן, אָבער עפּעס איז דאָרט פאָרט פאַראַן".

12טעם קאפּיטעל.

פערטיג געמאכט דיא שיף. — א מלחמה מיט פוקסען. — דזשופּ פערוואונדעט. — א נאָמען געגעבען דער שיף. — דיא ערשטע פּראָבע. — פּענקראָפט'ס עקשנות. — אן אונגערוואַרטעטער דאָקומענט.

אין אבענד האָבען זיך דיא יעגער אומגעקעהרט אהיים אָנגעלאָדען מיט פיעלע פויגלען וואָס זיי האָבען געפאנגען. דיא פיער פּערזאָן האָבען ניט געקענט טראָגען אזוי פיעל און זיי האָבען דעם הונד מיט דער אפּע גענומען אלס ארויס־העלפער. טאָפּ האָט געטראָגען צוזאמענגעבונדען קליינע פויגלען ארום זיין האלדז און דזשופּ האָט מיטגעשלעפּט א גרויסען בינטעל פויגלען אויף זיין נאקען.

זיי זיינען געקומען אין גראניט הויז אויסגעמאטערטע; דערפאר אָבער האָבען זיי יענעם אבענד געהאט א גוטען מאָהלצייט און זיי האָבען יענע נאכט זעהר געשמאק געשלאָפען.

אויף מאָרגען האָט קאפּיטאן הארדינג דערצעהלט דעם רעפּאָרטער וועגען זיין נעכטיגע פאָרשונג אין ברונים און ספּילעט האָט אויך צוגעגעבען, אז אָבוואָהל דער אינזשיניר האָט דאָרט גאָר ניט געזעהן, מוז דאָרט דאָך עפּעס זיין, וואָס מאכט טאָפּ און דזשופּ אונרוהיג.

דער פראָסט האָט אָנגעהאלטען נאָך א וואָך און דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט פערלאָזט זייער וואָהנונג, אויסער וואָס זיי זיינען געוועזען געוואָהר ווערען צו זייערע פיה און געפליגעל.

דורך דער וואָך האָט פּענקראָפט מיט דיא הילף פון יונגען הערבערט געענדיגט דיא ארבייט פון דיא זעגלען. זיי האָבען ביידע געארבייט זעהר פלייסיג און עס איז ארויסגעקומען העכסט געראָטען. צו נעהען דיא לייווענד האָבען זיי גענוצט דיא שטריקלעך פון באלון. זיי האָבען אויך געהאט גענוג שטריק אויף ארויפציהען דיא זעגלען אויף דיא מאסטען און צו אלעם וואָס זיי האָבען געדארפט. פּענקראָפט האָט אויך געמאכט א פלאג, אן אמעריקאנישען פלאג, וועלכער איז אזוי בעליעבט און טהייער ביי דיא בירגער פון דיא פעראייניגטע שטאאטען. דיא פארבען פון דעם פלאג האָט ער געמאכט פון אזעלכע גראָזען און וואקסונגען וואָס הערבערט האָט אמאָל געפונען. דער פלאג האָט געהאט 37 שטערען לויט דעם צאָהל פון דיא שטאאטען וואָס האָבען דאמאָלס בעלאנגט צום אמעריקאנישען בונד. אָבער דער מאטראָז האָט נאכהער צוגעגעבען נאָך א שטערן, דער שטערן פון דעם "שטאאט לינקאָלן", ווייל ער האָט שוין גע־רעכענט זייער אינזעל אלס א טהייל פון דער גרויסער רעפּובליק. דיא האָלץ ארבייט פאר דיא זעגלען האָט סיירוס הארדינג אליין געמאכט.

פאָרלויפיג איז דער פלאַג ארויסגעהאנגען געוואָרען אין מיטעלסטען פענ־סטער פון גראַניט הויז. די קאָלאָניסטען האָבען זייער פלאַג בעגריסט מיט „הורא״ געשרייען.

דער קאַלטער סעזאָן איז כמעט פאָראיבער און עס האָט אויסגעזעהן, אַז דער צווייטער ווינטער אויף לינקאָלן אינזעל איז אוועק כמעט אָהן בעזאָנדערע גע־שעהעניסען, אָבער אין דער נאַכט פון עלפטען אוגוסט זיינען די קאָלאָניסטען איבערראַשט געוואָרען פון אַ זאָנדערבארע פאַסירונג.

זיי זיינען יענע נאַכט זעהר געשמאַק געשלאָפען, ווען פלוצלונג האָט טאָפּ אָנגעהויבען שטאַרק בילען, דיעזען מאָל ניט ביים ברונים, זאָנדערן ביים טהיר פון גראַניט־הויז. דער הונד האָט מיט די פיס געריסען די טהיר וויא ער וואָלט זיא וועלען עפענען, און האָט געבילט אָהן אויפהער. דזשופּ האָט אויך געברומט און געשריען. דער מאַטראָז איז געוועזן דער ערשטער וואָס האָט דער־הערט טאָפּ׳ס בילען.

— וואָס איז מיט דיר, טאָפּ? — האָט פענקראָפט געפרעגט ליגענדיג אויף זיין געלעגער — שטער אונז ניט אונזער שלאָף.

דער הונד איז אויף אַ ווײַלע אנשוויגען געוואָרען און האָט באַלד ווידער אָנגעפאַנגען בילען. הארדינג און אַלע איבעריגע האָבען זיך אויך אויפגעכאַפּט.

זיי האָבען שנעל אָנגעצויגען זייערע קליידער און זיינען צוגעלאָפען צו אַ פענסטער.

די ערד אונטען איז געוועזן בעדעקט מיט שנעע, וועלכער האָט אין דער פינסטער אויסגעזעהן אַזוי וויא פון אַ גרויען קאָליר. די קאָלאָניסטען האָבען קיין זאַך ניט געזעהן, אָבער זיי האָבען געהערט אַ גערויש און דאָס ברומען און שרייען פון טהיערע.

— וואָס פאַר אַ טהיערע זאָלען עס דאָרטען זיין? — האָט פענקראָפט אויסגעשריען.

— וועלף, יאַגואַרען אָדער אַפּען — האָט נעב געענטפערט.

— זיי זיינען ניט ווייט פון אונז — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — זיי זיינען שוין באַלד דאָ אין דער הויף.

— אונזער געפליגעל־הויף און אונזער גאָרטען! — האָט הערבערט פער־צווייפעלט אויסגעשריען.

— וויא אַזוי זיינען זיי אריבער אהער? — האָט פענקראָפט פערוואונדערט געפרעגט.

— זיי זיינען וואהרשיינליך אריבער דעם בריק פון טייך מערסי — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — און זיי זיינען דורך יענער זייט ארויף צו פּראָספּעקט האַיטס.

— אזוי איז עס ! — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — איך דערמאָהן מיך ערשט, אז איך האָב דעם בריק ניט אויפגעהויבען.

— א שעהן שטיקעל ארבייט האָט איהר אונז געמאכט, הערר ספּילעט — האָט פּענקראָפט פערדריסליך געזאָגט.

— וואָס עס איז אָבגעטהאָן — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט — קען מען צוריק ניט כאַפּען. אָבער מיר מוזען זיך ערשט בעראטהען וואָס מיר זאָלען טהאָן.

עס איז קיין צווייפעל געווען, אז דער בריק איז ניט געווען אויפגעהויבען און טהיערע, וועלכע זיי זאָלען ניט זיין, זיינען אריבער דעם וואסער גרענעץ און זיי לאָזען זיך צו פּראָספּעקט האויס. מען מוז אלזאָ געפינען א מיטעל וויא אזוי צו פעריאָגען זיי, אום זיי זאָלען ניט פעראורזאכען קיין שאדען.

אָבער וואָס פאר א טהיערע דאָרט זיינען געווען האָט מען ניט געקענט וויסען. דיא חיות האָבען געשריען און געברומט אלע מאָל שטארקער, אָבער פון דיא קולות האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט שליסען צו וואָס פאר א מין זיי בעלאנגען. אביסעל שפּעטער האָט זיך הערבערט דערמאָהנט, אז ער האָט עהנליכע געשרייען פון טהיערע אמאָל געהערט ביי רעד קריק (רויטער טייכעל). ער האָט זיך אביסעל בעדענקט און ער האָט זיינע קאָמפּאניאָנען ערקלערט, אז דאָס זיינען א זאָרט פוקסען.

— פאָרווערטס ! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען.

זיי האָבען זיך אלע בעוואפענט מיט העק, ביקסען און רעוואָלווערען און זיי האָבען זיך ארונטערגעלאָזט אונטען צום ברעג פון מעער.

יענע פוקסען זיינען געפעהרליכע ברואים, הויפּטזעכליך ווען זיי זיינען א סך אין צאָהל און הונגעריג. דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געוואגט אריינצוקומען צווישען דער סטאדע ווילדע חיות און זיי האָבען געשאָסען פון אונטען ארויף אום צוריק צו טרייבען די טהיערע, אז זיי זאָלען ניט דערגרייכען דעם געפליגעל־הויף. דיא קאָלאָניסטען האָבען געוואוסט, אז ווען דיא פוקסען קלייבען זיך אהין אריין, וועט פון זייערע עופות ווייניג וואָס איבערבלייבען. דיא קאָלאָ־ניסטען האָבען אויך מורא געהאט, אז דיא טהיערע זאָלען ניט פערדערבען זייער קאָרן פעלד און זיי האָבען געמוזט אָנווענדען אלעס מעגליכע צו פער־טרייבען זיי איידער זיי וועלען עטוואָס שאדען טהאָן.

צום גליק האָבען נאָך דיא פוקסען ניט געהאט ארויפגעקלעטערט אין דער הויף אויף פּראָספּעקט האויס. זיי זיינען נאָך אלע געווען אונטען צווישען דעם טייך מערסי און דעם בארג און מען האָט נאָך געקענט פערהיטען, אז זיי זאָלען אין דער הויף ניט קומען. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך אויסגעשטעלט אין איין רייהע. טאפּ איז אויך געווען גרייט צו א מלחמה, זאָגאר דזשופּ איז אויך געווען

בעוואפענט מיט א דיקע בולאווע, גרייט צו קלאפּען רעכטס און לינקס, צו יעדער צייט ווען נעב אדער פענקראפט וועט איהם הייסען.

דיא נאכט איז געווען זעהר א פינסטערע. דיא קאלאניסטען האבען דיא פוקסען פערשטעלט דעם וועג און געשאסען. פון דעם בליאסק וואס פלעגט זיך ארויסכאפּען פון דיא רעוואלווערען און ביקסען האבען דיא לייטע געזעהן מיט וועמען זיי האבען צו טהאן. דארט זיינען געווען אומגעפעהר הונדערט פוקסען, געגען וועלכע אלע פינף פערזאן האבען געקעמפפט. אייניגע פון דיא טהיערע זיינען שוין געלעגען טויט אויף דער ערד, אבער עס האט ניט אויסגעזעהן, אז דיא מחנה איז געווארען קלענער. דיא קאלאניסטען זיינען דארום געווען אזוי וויא פעסט איבערצייגט, אז וועהרענד מאנכע פוקסען פאלען אין דער מלחמה, קומען צו אנדערע איבער'ן בריק.

דער קאמפף איז געווארען א פירכטליכער. דיא טהיערע זיינען שרעקליך ווילד געווארען און זיי האבען זיך געווארפען אויף דיא מענשען. איין פוקס איז ארויפגעשפרונגען דעם ניגער אויף'ן רוקען און ער האט זיך אין איהם אנגעטשעפעט מיט זיינע שארפע נעגעל. הערבערט האט דער חיה דערשאסען. טאפּ האט געקעמפפט וויא א העלד. ער האט זיך געווארפען אויף דיא העלדזער פון דיא טהיערע און ער האט אייניגע פון זיי דערשטיקט. דזשופּ איז אויך ניט געשטאנען מיט פערלעגטע הענד און ער האט געקלאפט מיט זיין שטעקען רעכטס און לינקס. דער אראנג־אוטאנג איז שוין געווען צופיעל וואגענד און ער איז געלאפען צווישען דיא מחנה בייזע טהיערע. ביי דעם בליאסק פון א שאס האבען דיא קאלאניסטען געזעהן וויא דער פיער־הענדיגער דזשופּ קעמפּפט מיט פינף פון דיא חיות, אבער קומען איהם צו הילף האבען זיי ניט געקענט.

דיא מלחמה האט זיך אין צוויי שטונדען ארום געענדיגט מיט א זיעג פאר דיא קאלאניסטען. באלד וויא עס האט אנגעהויבען טאגען זיינען דיא טהיערע וואס זיינען ארוים מיט גאנצע ביינער אנטלאפען איבער'ן בריק, איבערלאזענדיג א היבשע ביסעל פון זייערע ברידער טויט און פערוואונדעט. נעב איז באלד געלאפען און ער האט דעם בריק אויפגעהויבען. ווען עס איז ליכטיגער געווארען האבען דיא זיעגער איבערגעצעהלט דיא געפאלענע אין דער מלחמה. זיי זיינען געווען פופציג שטיק, וועלכע זיינען געלעגען צושפּרייט אויף'ן שלאכט־פעלד.

דיא קאלאניסטען זיינען העכסט צופריעדען געווען וואס זיי זיינען ארוים אזוי זיעגרייך; אבער זיי האבען זיך באלד ארומגעזעהן, אז איינער פון זייערע, נעמליך דזשופּ, איז ניטא.

נעב האט אנגעהויבען שרייען און רופען דיא אפע, אבער קיין אנטווארט איז ניט געקומען. דאס איז געווען דאס ערשטע מאל וואס דזשופּ האט זיך ניט אבגערופען ווען דער ניגער האט איהם גערופען.

זיי זיינען אלע אוועק זוכען דעם פערשוואונדענעם אראנג־אוטאנג. זיי האבען

אָבגעראַמט דיא טויטע קערפּער פון שנעע, וואָס איז געווען בעפּאַרבט מיט בלוט און דזשופּ איז געפונען געוואָרען ליגענדיג צווישען אייניגע טויטע פוקסען. דיא טויטע טהיערע ארום איהם האָבען געהאט צובראָכענע קינבאַקען און צור־קלאַפּטע קערפּערס. דאָס האָט בעוויזען אז דזשופּ האָט זיי דערשלאָגען מיט דער בולאווע, וואָס ער האָט בענוצט אלס וואפע.

דער אָרימער דזשופּ, אָבוואָהל שווער פערוואונדעט, האָט נאָך אין זיין האנד געהאלטען א שטיקעל פון דעם שטעקען, וועלכען ער האָט צובראָכען אויף דיא קעפּ פון דיא ווילדע טהיערע. נעב האָט זיין פיער־הענדיגען חבר בעטראכט און ער האָט אויסגעשריען:

— ער לעבט, ער לעבט!

— און מיר וועלען איהם רעטען — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען — מיר וועלען איהם שאפען הילף און היטען אזוי וויא ער זאָל זיין איינער פון אונזערע.

עס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא דזשופּ זאָל פערשטעהן וואָס מען רעדט, ווייל ער האָט אָנגעשפּארט זיין קאָפּ אויף פּענקראָפט'ס אקסעל, אזוי וויא ער זאָל איהם דאנקען. דער מאטראָז אליין איז אויך געווען פערוואונדעט, אָבער ניט אזוי שטארק וויא זיין קאָמפּאניאָן דזשופּ. דיא מענשען האָבען דיא טהיערע ניט געקענט אזוי פיעל בייזעס טהאָן, ווייל זייערע פייער־געוועהר האָבען זיי פערטריבען; דזשופּ אָבער האָט זיך בלויז פערטהיידיגט מיט א שטעקען און זיי האָבען געקענט צוקומען צו איהם און רייסען און בייסען זיין לייב.

נעב און פּענקראָפט האָבען דעם פערוואונדעטען אוועקגעטראָגען און ארויפ־געצויגען אין גראניט הויז. דזשופּ האָט שמערצליך געקרעכצט, אזוי וויא ער זאָל בעטען מען זאָל איהם רעטען. מען האָט איהם אוועקגעלעגט אויף א מאטראַץ וואָס איז אראָבגענומען געוואָרען פון איינע פון דיא בעטען און פּענקראָפט האָט זיינע וואונדען פּאָרזיכטיג אויסגעוואשען. עס האָט אויסגעזעהן, אז קיינע אָדערען זיינען ביי דזשופּ ניט געריהרט געוואָרען, דאָך איז ער געווען זעהר קראנק פון בלוט פערלוסט. און נאָכדעם וויא מען האָט פערבאנדאזשירט זיינע וואונדען איז ער אריינגעפאלען אין א שרעקליכען פיבער.

מען האָט איהם געגעבען לייכטע נאהרונג און בעהאנדעלט אזוי וויא א קראנקען מענשען אין אלע הינזיכטען. אָנפאנגס איז דזשופּ געווען אונרוהיג און ער האָט געאָטהעמט זעהר שווער. אָבער זיין אָטהעם איז אלע ווייל געוואָרען מעהר רעגעלמעסיג, ביז ער איז אריינגעפאלען אין א טיעפען שלאָף. טאָפּ פלעגט פון צייט צו צייט קומען שטילערהייד, אויף דיא שפּיץ פינגער אזוי וויא איינער קומט געוואָהר ווערען צו א געפעהרליכען חולה. איינע פון דזשופּ'ס הענד איז אראָפּגעהאנגען פון זיין בעט און טאָפּ האָט זיא געגלעט מיט א סימפּאטישע מינע.

אין יענעם טאָג האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל אוועקגעשלעפט דיא טויטע קערפּערס פון דיא פוקסען אין וואלד פון פאר וועסט און זיי דאָרט בע־גראָבען טיעף אין דער ערד.

דיעזע ערפאהרונג מיט דעם איבערפאל פון דיא טהיערע האָט דיא קאָ־לאָניסטען געדיענט אלס גוטע לעקציאָן צו זיין מעהר פאָרזיכטיג און פון דא־מאָלס אָן זיינען זיי קיינמאָל ניט געגאנגען צו בעט איידער זיי זיינען געווען זיכער, אז זייערע בריקען זיינען אויפגעהויבען און קיין טהיער וועט ניט קענען אריינקומען אין זייער קליינע טעריטאָריע.

דזשופּ'ס צושטאנד האָט זיך אין עטליכע טעג ארום אָנגעהויבען בעסע־רען. דער פיבער איז געוואָרען שוואכער און שוואכער און גידעאָן ספּילעט, וועלכער האָט געהאט א שטיקעל ידיעה אין מעדיצין, האָט ערקלערט, אז ער איז ארויס פון געפאהר.

דעם 16טען אויגוסט האָט דזשופּ אָנגעפאנגען עסען. נעב האָט פאר איהם פּערפּערטיגט גוטע מאכלים און נאשערייען. דזשופּ איז פון נאטור געווען א היב־שער נאשער און אבי נור ער האָט געקראָגען א שטיקעל אפּעטיט האָט ער איינ־געשלונגען דיא גוטע זאכען וואָס נעב האָט איהם דערלאנגט.

גידעאָן ספּילעט האָט אמאָל דעם ניגער אויסגערעדט פארוואָס ער גיט דזשופּ'ן אזוי נאָך און געוואָהנט איהם איין צו זיין א נאשער, א פרעסער; אָבער נעב האָט איהם געענטפערט, אז דיא אָרימע אפּע קען ניט האָבען קיין בעגריעף פון אנדערע גוטע זאכען, פון אנדערע פערגניגענס, זאָל זיא װעניגסטענס הנאה האָבען פון א גוטען ביסען.

צעהן טעג איז דזשופּ געלעגען צו בעט, דעם 1טען אויגוסט איז ער אויפגע־שטאנען. זיינע וואונדען זיינען געווען פערהיילט און עס האָט אויסגעזעהן, אז ער וועט זיך גאנץ שנעל פאָלשטענדיג ערהאָלען. אזוי וויא א מענש וואָס קומט איבער א קראנקהייט, איז דזשופּ געווען הונגעריג און דער רעפּאָרטער האָט ערלויבט מען זאָל איהם געבען עסען פיעל ער פערלאנגט. נעב האָט בעקומען אָן אָרדער אז ער זאָל זיין פיער־הענדיגען שילער געבען גענוג עסען און בעפרידיגען זיין אפּעטיט.

— עס פיעל דוא ווילסט, מיין דזשופּ — האָט דער ניגער געזאָגט צו דער אפּע — און שפּאָר ניט. דוא האָסט פערגאָסען דיין בלוט פון אונזערטוועגען און דוא דאַרפסט עס צוריק בעקומען. אלעס וואָס איך קען טהאָן פאר דיר איז געבען דיר גוט עסען.

דעם 25טען אויגוסט האָבען זיך פּלוצלונג נעב'ס געשרייען געהערט ווערענד ער האָט גערופען זיינע קאמעראַדען.

— קאפּיטאן, העהר ספּילעט, העהר פּענקראָפט, הערבערט, קומט שנעל! קומט גיכער!

דיא קאָלאָניסטען וואָס זיינען דאמאָלס געזעסען אין עס־שטוב זיינען אריינ־געלאָפען אין אראנג־אוטאנג׳ס צימער פון וואנען נעב׳ס קול איז געקומען.

— וואָס איז געשעהן? — האָט דער רעפאָרטער געפרעגט.

— קוקט — האָט נעב געענטפערט מיט א הילכענדען געלעכטער — קוקט אויף אונזער קאמעראד דזשופ!

און זיי האָבען אלע געזעהן וויא הערר דזשופ איז געזעסען דיא פיס אונטער זיך אזוי וויא א טערק, האָט געררויכערט א ליולקע און האָט געבלאָזען דעם רויך געלאסען און ערנסט אזוי וויא א רייכער בעל הבית ביי זיך אין דער היים.

— מיין ליולקע! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — דער גנב האָט מיין ליולקע צוגענומען! האלט עס, האלט עס, אלטער בחור, איך שענק דיר אוועק דיא ליולקע אלס א פרעזענט, אלס א גראטולאציאָן וואָס דוא ביזט געזונד גע־וואָרען.

און דזשופ האָט געררויכערט און געבלאָזען דעם רויך מיט א מין שטאָלץ און צופריעדענהייט. הארדינג איז דערפון ניט איבערראשט געוואָרען און ער האָט דערצעהלט זיינע קאָמפּאניאָנען פון אייניגע פאקטען וואָס געצוימטע אפען זיינען אזוי געווען צוגעוואָהנט צום רויכערען, אז דאָס איז ביי זיי געווען א נויטווענדיגקייט אזוי גוט וויא עסען.

פון יענעם טאָג אָן האָט שוין דזשופ געהאט זיין אייגענע ליולקע. ער פלעגט זיא אליין אָנפילען מיט טאבאק, פלעגט זיא אָנצינדען מיט א גליהענדע קויהל און פלעגט רויכערען. פענקראָפט, וועלכער איז אליין געווען א גרויסער רויכערער איז צוליעב דעם מעהר צוגעבונדען געוואָרען צו זיין שטומען פיער־הענדיגען קאָלעגע.

— פיליייכט איז ער גאָר א מענש — האָט פענקראָפט אמאָל געזאָגט צו נעב — וועט איהר שטארק איבערראשט ווערען, ווען ער וועט אין א שעהנעם פריהמאָרגען אָנהויבען רעדען צו אונז?

— אויף מיין וואָרט, אז ניט — האָט נעב געענטפערט — וואָס מיר וואונדערט יא, איז, וואָס ער האָט ביז ערשט ניט גערעדט. ער איז דאָך אין אלע היגזיכטען אזוי וויא א מענש, נור דער לשון פעהלט איהם.

— מיר וואָלט עס גרויס פערגניגען פערשאפט — האָט דער מאטראָז געזאָגט — ווען דזשופ זאָל צום ביישפיעל צו מיר קומען און זאָגען: פענקראָפט, לאָמיר זיך בייטען מיט דיא ליולקעס.

— יא — האָט דער ניגער געזאָגט מיט א מינע פון בעדויערען — א רחמנות נעבעך אויף איהם, וואָס ער איז געבאָרען געוואָרען א שטומער.

אין מאָנאט סעפטעמבער האָט זיך דער ווינטער געענדיגט און דיא קאָ־לאָניסטען זיינען געוואָרען מעהר טהעטיג. דאָס בויען פון דער שיף איז צוגע־גאנגען שנעל. דיא אינוועניגסטע טהיילען פון דער שיף זיינען שוין געווען פער־

טיג פון פריהער, אָבער מען האָט נאָך געדארפט מאכען דיא אויסערליכע טהיילען, צו וועלכע פענקראָפט האָט זיך גענומען העכסט פלייסיג און פון טאָג צו טאָג איז צו דער שיף צוגעקומען א היבשע ביסעל.

אזוי וויא קיין האָלץ האָט ניט געפעהלט, האָט דער מאטראָז פאָרגעשלאָגען דעם אינזשיניר, אז דיא שיף זאָל געפאנצערט ווערען, זאָל ארומגעקלאפט ווערען מיט נאָך ברעטער, אום זיא זאָל זיין פעסטער און זיכערער פון רינען. הארדינג האָט איינגעשטימט מיט פענקראָפט'ס אידעע און האָט געזעהן אז דיא שיף זאָל זיין אזוי פעסט און זיכער וויא מעגליך.

דעם 15טען סעפטעמבער איז דיא געביידע געווען פערטיג. מען האָט בלויז געדארפט פערשטאָפען דיא שפאלטען, פערגיסען מיט פעך, אוועקשטעלען דיא מאסטען און איינריכטען דיא זעגלען. פענקראָפט האָט געבראכט אזעלכע וויכע און דינע גראָזען מיט וועלכע זיי האָבען פערשטאָפט דיא שפאלטען און לעכער פון דער שיף. פעך האָט זיי אויך ניט געפעהלט. דיעזער מאטעריאל, וואָס רינט פון בוימער איז אין וואלד געווען גענוג און זיי האָבען דערמיט אויסגעקלעפט דיא שיף. עס האָט גענומען א שטיקעל צייט ביז זיי האָבען איינגעריכטעט דיא מאסטען מיט דיא זעגלען, אָבער אין דער ערשטער וואָך פון מאָנאט אָקטאָבער איז דיא שיף געווען פאָלקאָם פערטיג און עס איז בעשלאָסען געוואָרען צו מאכען מיט איהר א פראָבע רייזע ארום לינקאָלן אינזעל, אום צו זעהן וויא וויית זיכער מען קען מיט איהר זיין אויף'ן ים.

דורך דער צייט וואָס הארדינג און פענקראָפט און אָפטמאָל אויך דיא אנדערע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע זיינען געווען בעשעפטיגט מיט פערפערטיגען דיא שיף, האָבען זיי אויך ניט פערנאכלעסיגט אנדערע וויכטיגע ארבייט. זיי האָבען פערגרעסערט דיא שטאהלען פון זייערע שעפסען און ציעגען, ווייל איבער'ן ווינטער זיינען צוגעקומען יונגע, וועלכע זיינען דאָרט געבאָרען געוואָרען און מען האָט געדארפט מאכען פלאַץ פאר זיי. זיי האָבען אויך פערגרעסערט זייער געפליעגעל-הויף, אין וועלכען עס זיינען צוגעקומען פויגלען און זיי האָבען פערפלאנצט נייע מינים פלאנצונגען און גרינסען, וואָס זיי האָבען געפונען אין וואלד.

דעם צעהנטען אָקטאָבער האָבען דיא קאָלאָניסטען ארונטערגעלאָזט דיא שיף אין וואסער. מען האָט איהר אויף קייזלעכדיגע קלעצער צוגעשלעפט צום ברעג און ווען דער פלוטה (וואסער שטייגונג) איז געקומען, האָט זיא אָנגעפאנגען שווימען אויף'ן וואסער, וועהרענד דיא קאָלאָניסטען האָבען געשריען „הורא!" און זיינען אויסער זיך געווען פון פרייד.

איידער דיא שיף האָט זיך אויפגעהויבען אויף'ן וואסער, האָבען דיא קאָלאָניסטען אלע איינשטימיג ערקלעהרט דעם מאטראָז אלס קאפיטאן פון דער נייער שיף. דיעזע עהרע האָט ער גאנץ עהרליך פערדיענט, ווייל ער האָט אויפ־

געגעבען דעם פּראָיעקט פון בויען דיא שיף, איז געווען כמעט דער גאנצער ארכיטעקט פון איהר און האָט ארום איהר געארבייט פון אָנפאנג ביז צו ענדע. קאפּיטאן פּענקראָפּט איז געווען העכסט צופריעדען מיט דעם טיטול וואָס זיינע קאָלעגען האָבען איהם געגעבען און ער איז געווען זעהר שטאָלץ דערויף. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך אויך בעראטהען וועגען א נאָמען געבען זייער שיף און נאכהער וויא פערשיעדענע נעמען זיינען פאָרגעשלאָגען געוואָרען איז פער־בליבען, אז זיא זאָל הייסען "באָנעדווענטשור" (גוטע אונטערנעהמונג).

באלד וויא דאָס וואסער פון ים האָט אָנגעהויבען שטייגען און דיא "באָ־נעדווענטשור" האָט זיך אויפגעהויבען האָט פּענקראָפּט א קאָמאנדעווע געטהאָן, אז אלע זאָלען אריינגעהן אינוועניג. עס איז דאמאָלס געווען דיא צייט פון עסען, אָבער זיי האָבען זיך ניט געוואָלט פערזאמען און זיי האָבען מיטגענומען שפּייז אויף'ן שיף. זיי האָבען ערוואַרטעט אז זייער רייזע וועט דויערען וועניגסטענס ביז שפּעט אין אבענד.

אום האלב עלף אוהר פאר מיטאָג זיינען אלע געווען אויף'ן שיף, זאָגאר טאָפּ און דזשופּ האָבען דאָרט אויך פערנומען פּלעצער. הערבערט האָט אויפ־געהויבען דעם אנקער, וואָס איז געווען פעסט אריינגעשטעקט אין זאמד, דיא זעגלען זיינען ארויפגעצויגען געוואָרען און דיא גרויסע לינקאָלן פלאג האָט געפּלאטערט אויף'ן שפּיץ פון הויכען מאסט. קאפּיטאן פּענקראָפּט האָט גאָר אָנגעקוואָלען קוקענדיג אויף זיין שיף, איבער וועלכע ער האָט איבערגענומען דיא קאָמאנדע.

סיירוס הארדינג האָט בעטראכט דיא שיף, וועהרענד זיא האָט זיך אָנגע־הויבען בעוועגען אויף'ן וואסער און ער האָט ביי זיך געטראכט, אז נאָך אלעמען איז א ריזיקע צו לאָזען יעמאנדען פאָהרען מיט איהר אזא ווייטע וועג וויא צום אינזעל טייבאָר.

עס איז געווען שעהנעס וועטער. א מילדער ווינד האָט געבלאָזען און דיא "באָנעדווענטשור" האָט זיך געגליטשט אויף'ן בלויען וואסער. ביי דער ערשטער פּראָבע האָט זיך דיא שיף ארויסגעצייגט זעהר גוט. איהר גאנג איז געווען אויסגעצייכענט און אלע האָבען צוגעגעבען אז מען קען פון איהר גרויסע נוצען ציהען.

פּענקראָפּט האָט ניט געפיהרט דיא שיף פּאזע ברעג, זאָנדערן דריי אָדער פיער מייל ווייט פון טרוקענע לאנד. פון וויימענס האָבען דיא קאָלאָניסטען בע־סער געקענט בעאָבאכטען זייער אינזעל. זיי האָבען געקוקט אויף זייער קליינע מלוכה און זיא בעוואונדערט.

— וויא שעהן אונזער אינזעל איז! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— יא, אונזער אינזעל איז שעהן און גוט — האָט זיך דער ניי־געוואָרענער שיפס־קאפּיטאן אָבגערופען — איך האָב איהם ליעב אזוי וויא איך האָב ליעב

געהאט מיין אָרימע מוטער. דיעזער גוטער אינזעל האָט אונז, אָרימע און פער־וואָגעלטע אויפגענומען, און ערשט וואָס פעהלט אונז, דיא פינף פערזאָן וואָס זיינען ארונטערגעפאַלען פון דיא וואָלקענס?

— גאָר ניט — האָט נעב געענטפערט — עס פעהלט אונז גאָר ניט, קאַפּיטאן.

און דיא צוויי בראווע מענער האָבען דריי מאָל ״הורא!״ אויסגעשריען צו עהרע פון לינקאָלן אינזעל.

דורך דער צייט איז גידעאָן ספּילעט געזעסען אָנגעשפּארט און געמאכט צייכנונגען פון דיא שעהנע פּאַנאָראמעס וואָס ער האָט פאר זיינע אויגען געזעהן.

סיירוס הארדינג האָט אַלעס בעאָבאכטעט און איז געזעסען שטיל.

— נו, קאַפּיטאן הארדינג—האָט פּענקראָפט געפרעגט—וואָס דענקט איהר ערשט וועגען אונזער שיף?

— עס זעהט אויס, אז זיא פיהרט זיך אויף זעהר פיין — האָט הארדינג געענטפערט.

— פיין! און דענקט איהר איצט, אז מען קען אין איהר אונטערנעהמען א וייטע רייזע?

— וואָס פאר א רייזע, פּענקראָפט?

— צום ביישפּיעל, צום אינזעל טייבאָר.

— מיין פריינד — האָט הארדינג געענטפערט — איך דענק, אז זאָלאנג מיר זיינען ניט געצוואונגען דערצו, זאָלאנג מיר האָבען קיין וויכטיגע אינטערעסע צו בעזוכען יענעם אינזעל, לוינט אונז ניט צו אנפערטרויען אונזער לעבען אויף דער ״באָנעדווענטשור״. צו וואָס זאָלען מיר עס טהאָן?

— יעדער איינער וויל בעקאנט זיין מיט זיינע שכנים — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — דער אינזעל טייבאָר איז אונזער איינציגער שכן מיט וועלכען מיר קענען בעקאנט ווערען און דיא העפליכקייט פאָדערט אז מיר זאָלען עס טהאָן.

— וואָס זאָגט איהר אויף אונזער פּענקראָפט? — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען שפּאסהאפט — וויא שטרענג ער איז מיט העפליכקייט!

— איך בין מיט קיין זאך ניט שטרענג — האָט זיך פּענקראָפט פערענטפערט — אָבער איך האָב גרויס לוסט צו מאכען א רייזע אויף'ן ים און ספּעציעל צום אינזעל טייבאָר.

— אָבער בעדענקט זיך, פּענקראָפט — האָט הארדינג זיך אָבגערופען — איהר קענט דאָך אליין ניט פאָהרען אזא וייטע וועג.

— נאָך איינער מיט מיר וועט זיין גענוג — האָט פּענקראָפט געענטפערט.

— אויב אפילו אזוי — האָט הארדינג געזאָגט — וועט איהר ריזיקירען מיט אייך און מיט נאָך איינעם פון אונז. פערגעסט ניט, אז אונזער קאָלאָניע

פעשטעהט אין גאנצען פון פינף פערזאָן און צוויי מענשען זיינען ביי אונז פער־רעכענט אלס א גאנצע ארמעע.

— האָט קיין פורכט, קאפיטאן — האָט פענקראָפט מיט א זיכערען טאָן געזאָגט — עס איז אין דעם קיין ריזיקע ניטאָ.

— פיליכט, פענקראָפט, אָבער איך מוז וויעדערהאָלען מיין מיינונג, אז זאָלאנג עס האנדעלט זיך ניט וועגען אירגענד וועלכע וויכטיגקייט, דארף מען אזא רייזע ניט אונטערנעהמען.

דער מאטראָז, אָדער קאפיטאן פון דער "באָנעדווענטשור" איז אָבער גע־ווען זעהר איינגעשפארט און ער האָט ניט אנדערש געוואָלט אז זיין אידעע זאָל דורכגעפיהרט ווערען. ער האָט אויף הארדינג'ס לעצטע ווערטער גאָר ניט גע־ענטפערט. ער האָט געדענקט, אז ער וועט עס ביים קאפיטאן פועל'ען אן אנ־דערש מאָל און ער האָט דעם געשפרעך וועגען דער רייזע אָבגעבראָכען. אָבער ער האָט גאָר ניט געוואוסט, אז באלד וועט א זאָנדערבארער פאָרפאל איהם קומען צו הילף און זיין געפּלאַנטע רייזע צום וויסטען אינזעל וועט מעהר ניט זיין אן עקשנות, א קאפריז, זאָנדערן א וויכטיגע נויטווענדיגקייט.

פענקראָפט האָט צוגעטריבען זיין שיף נאָהענט צום ברעג ניט ווייט פון פאָרט באלון. דיא רייזענדע האָבען דאָרט געוואָלט בעקוקען דיא קאנאלען צווי־שען דיא פעלזען. זיי זיינען געווען ניט מעהר וויא א האלב מייל ווייט פון ברעג. דיא שיף איז געגאנגען לאנגזאם, ווייל דיא בערג ביים ברעג מעער האָבען פער־שטעלט דעם ווינד און דיא זעגלען זיינען געטריבען געוואָרען זעהר שוואך. הערבערט איז געזעסען ביים פאָדערשטען ברעג פון שיף, ווען ער האָט פלוצלונג אויסגעשריען:

— רודערט אָן א זייט, פענקראָפט! רודערט שנעל!

— וואָס איז? — האָט פענקראָפט דערשראָקען געפרעגט — א פעלז?

— ניין — האָט הערבערט געענטפערט — וואַרט א ווייל. איך זעה ניט גוט.

אזוי רעדענדיג האָט זיך הערבערט איינגעבויגען און אריינגעשטעקט דיא האנד אין וואסער און ער האָט זיא צוריק ארויסגעצויגען אויסשרייענדיג.

— א פלאש! א פלאש!

הערבערט האָט אין זיין האנד געהאלטען א פערקאָרקעוועטע פלאש, וועל־כע ער האָט נור וואָס ארויסגעצויגען פון וואסער. סיירוס הארדינג האָט דיא פלאש צוגענומען פון הערבערט'ס האנד און ניט רעדענדיג א וואָרט האָט ער ארויסגעצויגען דעם קאָרק און פון אינוועניג ארויסגענומען א פייכטע שטיקעל פאפּיער אויף וועלכע עס זיינען געווען אויפגעשריעבען פאָלגענדע ווערטער:

"פערוואָרפענער... אינזעל טייבאָר: 153 וועסט לאָנגיטיוד, 37.11 וועסט לאַטיטיוד".

13טעם קאפּיטעל.

דיא רייזע צום אינזעל טייבאָר. — קאפּיטאן פענקראַפט און זיין מאנשאפט. — דערגרייכט דעם אינזעל. — דיא פאָרשונג. — טהיערע און וואקסונגען. — קיין שפור צו א מענשען. — דיא לעערעביידעל.

— א פערוואָרפענער! —האָט פענקראָפט אויסגעשריען— א פערוואָגעלטער אויף׳ן אינזעל טייבאָר וועניגער וויא צוויי הונדערט מייל ווייט פון אונז! אה, קאפּיטאן הארדינג, וועט איהר ערשט אויך זיין דאגעגען מיין רייזע אהין?

— ניין, פענקראָפט — האָט סירוס הארדינג געענטפערט — איך בין מיט אייך איינפערשטאנען און איהר זאָלט ארויספאָהרען אזוי שנעל וויא מעגליך.

— מאָרגען?

— זאָל זיין מאָרגען!

דער אינזשיניר האָט נאָך געהאלטען דיא שטיקעל פּאפּיער וואָס ער האָט ארויסגענומען פון פלאש און ער האָט עס גוט בעטראכט, דאן האָט ער זיך אָבגערופען :-

— פון דיעזען דאָקומענט, מיינע פריינדע, לויט וויא ער איז געשריבען, קענען מיר שליסען פאָלגענדעס: ערשטענס, אז דער פערוואָרפענער אויף׳ן טייבאָר אינזעל איז א מאן וואָס בעזיצט א היבשע ביסעל קענטניסע אין געאָגראפיע, ווייל ער גיט אָן דעם ריכטיגען פונקט וואו יענער אינזעל געפינט זיך; און צווייטענס קענען מיר וויסען, אז ער איז אן ענגלישער אָדער אן אמעריקאנער, ווייל דער דאָקומענט איז געשריבען אין ענגליש.

— דאָס איז זעהר לאָגיש — האָט ספּילעט בעשטעטיגט — און דיא אַנוועזענהייט פון יענעם מאן אויף יענעם אינזעל גיט אונז אן ערקלערונג וועגען דעם קאסטען, וואָס מיר האָבען דאָ געפונען. עס איז וואהרשיינליך ערגיץ געווען א שיפּס־ברוך, פון וועלכען יענער מאן האָט זיך גערעטעט אויף׳ן אינזעל טייבאָר און דער קאסטען וואָס האָט בעלאנגט צו דער זעלבער שיף איז פערשוואומען צום לינקאָלן אינזעל. פיליכט אויף יענעם פערוואָרפענעם׳ס גליק איז פענקראָפט׳ען איינגעפאלען דיא אידעע צו בויען א שיף, און יענעם׳ס שיקזאל האָט בעשטימט, אז מיר זאָלען גראדע היינט פּרובירען דיא שיף און געפינען דיא פלאש; ווען מיר וואָלטען דיא פּראָבע־רייזע אָבגעלעגט אויף מאָרגען, וואָלטען מיר דיא פלאש ניט געפונען, ווייל זיא וואָלט צוקלאפּט געוואָרען אָן דיא פעלזען.

— גאנץ ריכטיג — האָט הערבערט געזאָגט — עס איז צום פערוואָרפע־

נעמ'ס גליק, וואָס דיא "באָנעדרוועטשור" איז פערבייגעפֿאָהרען פּונקט דיעזען פּלאַץ, וואו דיא פלאַש איז געשוואומען.

— קומט עס אייך ניט פאַר זאָנדערבאַר? — האָט האַרדינג געפרעגט דעם מאַטראָז.

—וואָס פאַר א זאָנדערבאַרקייט? — האָט פענקראָפּט צוריק געפרעגט — זעהט איהר אין דעם עטוואָס אויסערגעוועהנליכעס, הערר קאַפּיטאַן? דיא פלאַש האָט דאָך געמוזט ערגיץ שווימען און ווארום ניט אהער אזוי גוט וויא ערגיץ אנדערש?

— פיליכט זיינט איהר גערעכט, פענקראָפּט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער דאָך —

— איהר מיינט צו זאָגען — האָט איהם דער מאַטראָז אונטערגעכאַפּט — אז דאָס איז געוועזען בעשטימט פון הימעל, אז דאָס איז געשעהן אויף דעם פערוואָגעלטען'ס גליק; דאָס לייקען איך ניט.

— אָבער איז עטוואָס דאָ צו בעווייזען, אז דיא פלאַש איז לאַנג געשוואומען אין מעער? — האָט הערבערט געפרעגט.

— ניין — האָט ספּילעט געענטפערט — דער דאָקומענט, זעהט אויס, איז ניט לאַנג געשריבען געוואָרען. וואָס דענקט איהר וועגען דעם, הערר סייַרוס?

— עס איז שווער צו זאָגען א ריכטיגע מיינונג וועגען דעם — האָט האַרדינג געענטפערט.

— און מיר דאַרפען זיך ניט ברעכען דיא מחות — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — מיר וועלען עס אין גיכען וויסען.

פענקראָפּט האָט וועהרענד דעם געשפּרעך ניט גערוהט און ער האָט דיא שיף שנעל געטריבען צו קלאָו קייפ.

זיי האָבען אַלע געדענקט וועגען דעם פערוואָרפענעם אויף'ן טייבאָר אינזעל. וועלען זיי איהם קענען רעטען אין צייט? וועלען זיי איהם קענען געבען שוץ און שטיצע איידער עס וועט זיין צו שפּעט? — מיט דיעזער פראַגע האָבען זיך בעשעפטיגט דיא מחות פון אַלע פינף קאָלאָניסטען. זיי אליין זיינען דאָך אויך געוועזען פערוואָרפענע אויף א ווילדען אינזעל, אָבער זיי האָט דאָס גליק אָבגעשפּיעלט און זיי האָבען ערוואָרבען אַלעס וואָס נויטיג איז צו א זיכערע עקזיסטענץ, און ווער ווייס אויב יענער האָט אויך אזא גליק געהאט? זיי האָבען דארום אָנגענומען אלס זייער פפליכט צו קומען יענעם עלענדען צו הילף וואָס שנעלער.

זיי זיינען ארומגעפֿאָהרען קלאָו קייפּ און ארום פיער דעם זייגער פאַר נאַכט האָט דיא "באָנעדרוועטשור" געאַנקערט ביי דעם מויל פון טייך מערסי. יענעם אבענד זיינען געמאַכט געוואָרען אַלע פאָרבערייטונגען צו דער רייזע. עס

איז ביי דיא קאָלאָניסטען בעשלאָסען געוואָרען, אז פענקראָפט און הערבערט זאָלען פאָהרען צום טייבאָר אינזעל. פאר איין פערזאָן איז צו ריזיקאַליש אונ־טערצונעהמען אזא רייזע, פילייכט פאסירט א סיבה אויף׳ן וועג; אין צווייען אָבער איז זיכערער. הערבערט האָט געקענט רודערען און האָט געוואוסט וויא אָנצוגעהן מיט א שיף און ער איז דארום ערוועהלט געוואָרען אלס קאָמפאניאָן צו פענקראָפט. זיי האָבען אויסגערעכענט, אז אויב זיי וועלען ארויספאָהרען מאָרגען, דעם צעהנטען אָקטאָבער וועלען זיי קומען אויף יענעם אינזעל אום 13טען. מעהר וויא דריי טעג, האָבען זיי גערעכענט, וועט דיא רייזע ניט דויערען, זאָגאר ביי ניט עכט גינסטיגע וועטערען. איין טאָג, האָבען זיי גע־רענקט, וועלען דיא צוויי רייזענדע פערוויילען אויף יענעם אינזעל און דעם 17טען אָקטאָבער וועלען זיי זיין צוריק, פילייכט מיט א נייעם מיטגליעד אין זייער קאָלאָניע.

אָבער דער פאָריגער בעשלוס, אז בלויז פענקראָפט און הערבערט זאָלען אונטערנעהמען דיא רייזע, איז געענדערט געוואָרען. גידעאָן ספּילעט האָט ניט געקענט בעהערשען זיין רעפּאָרטערשען גייסט און ער האָט אזא וויכטיגע ריי־זע מיט אזא וויכטיגע ענטדעקונג ניט געוואָלט דורכלאָזען און ער האָט גע־וואָלט זיין דער ערשטער אויף׳ן פּלאַץ. ער האָט זיינע קאָמפּאניאָנען ערקלערט, אז ער וועט אין גראַניט הויז ניט פערבלייבען און אויב מען וועט איהם ניט אויפנעהמען אויף דער "באָנעדווענטשור", וועט ער נאָכשווימען, אָבער ער מוז זיין אויף׳ן אינזעל טייבאָר און ער וועט פאר קיין פאַל אזא געלעגענהייט ניט דורכלאָזען. עס איז בעשטימט געוואָרען, אז אויך ספּילעט זאָל מיטפאָהרען.

אויף מאָרגען, אום פינף אוהר אין דער פריה זיינען פענקראָפט, הערבערט און ספּילעט אָבגעפאָהרען. סיירוס הארדינג און נעב זיינען געשטאנען ביים פענסטער פון גראניט הויז און געפאָכט מיט טיכלעך אין דער לופט אלס צײ־כען פון זעגנען זיך. דיא דריי רייזענדע האָבען אויך דאָס זעלבע געטהאָן ביז דיא שיף איז אָבגעפאָהרען ווייט און זיי האָבען איינע דיא אנדערע ניט געקענט זעהן.

עס איז געווען שעהנעס וועטער און דיא "באָנעדווענטשור" איז געשוואו־מען גרויסארטיג. דיא רייזענדע האָבען געהאַט שפּייז און געטרענקע גענוג אויף א וואָך צייט און זיי האָבען זיך געלאָזט וואויל געהן אזוי וויא לעבע־דיגע יונגען אויף א לוסט רייזע אויף א יאכט שיף. פענקראָפט האָט געשפּיעלט דיא ראָלע פון קאַפּיטאן. ער האָט געקוקט אויף׳ן קאָמפּאַס און געפיהרט דיא שיף, וועהרענד הערבערט און ספּילעט האָבען געדיענט אלס דיא מאנשאַפט פון שיף און זיי האָבען ערפילט זייער קאַפּיטאן׳ס אָרדערס. פענקראָפט איז העכסט צופריעדען געווען מיט זיינע העלפער.

דיא נאכט איז געווען א שטילע. דיא לבנה האָט געלויכטען בלויז א טהייל

פון דער נאכט, און ווען דיא לבנה איז אונטערגעגאנגען איז געווען עכט פינסטער. קאפיטאן פענקראפט האט איינגעטהיילט דיא נאכט צווישען איהם און הערבערט, וועלכען ער האט געהאלטען אלס זיין ערשטען אפיציער. צוויי שטונדען האט ער קאמאנדירט דיא שיף און הערבערט איז געשלאפען און דיא אנדערע צוויי שטונדען האט הערבערט איבערגענומען דיא קאמאנדע און פענקראפט איז געשלאפען. דער רעפארטער איז געשלאפען א גרויסען טהייל פון דער נאכט און ווען ער איז וואכענדיג געווען האט ער געהאלפען פענקראפט'ן אדער הערבערט'ן.

דיא נאכט איז שנעל פאראיבער און אזוי איז אויך אוועק דער קומענדער טאג. דיא "באנעדווענטשור" האט זיך געגליטשט איבער'ן בלויען וואסער אין דיא ריכטונג וואו קאפיטאן פענקראפט האט געוואלט און דיא רייזענדע האבען געהאפט, אז זיי וועלען שנעל ערגרייכען דעם אינזעל טייבאר.

דער ים איז דורכאויס געווען לעער און פערלאזען. מעהר וויא הימעל און וואסער האבען זיי פאר זייערע אויגען ניט געזעהן. בלויז איינמאל האבען זיי געזעהן א גרויסען פויגעל דורכפליהענדיג. גידעאן ספילעט האט געדענקט, אז דאס איז פיליכט דער אלבאטראס דורך וועלכען ער האט אוועקגעשיקט דעם בריעף צום "ניו יארק העראלד".

— וואונדערבאר — האט הערבערט געזאגט — ערשט איז דיא צייט ווען וואלפיש פאנגער פאהרען ארום און דיעזער ים איז אזוי וויסט און פערלאזען.

— פערלאזען גאר? — האט זיך פענקראפט אבגערופען — פאר וואס פערלאזען?

— וואס מיינט איהר? — האט דער רעפארטער געפרעגט.

— איך מיין — האט פענקראפט געענטפערט — אז דער ים איז דא ניט וויסט און פערלאזען אזוי וויא הערבערט האט זיך אויסגעדריקט. און אונזער שיף איז עפעס גלאט א שטיק האלץ? און מיר זיינען ניט קיין מענשען?

אין אבענד האבען דיא רייזענדע אויסגערעכענט, אז זיי זיינען שוין אבגעפאהרען א שטרעקע פון א הונדערט און צוואנציג מייל. דאס הייסט, אז זיי האבען דיעזע שטיק וועג דורכגעמאכט אין זעקס און דרייסיג שטונדען צייט. דער ווינד, וואס האט ביז דאן געטריבען דיא זעגלען האט אויפגעהערט און דיא "באנעדווענטשור" האט זיך געשלעפט זעהר לאנגזאם, דאך האבען דיא רייזענדע געהאפט, אז ביז פארטאג וועלען זיי שוין זיין אויף'ן אינזעל טייבאר.

יענע נאכט האבען זיי אלע דריי ניט געשלאפען. זיי זיינען געווען זעהר אונגעדולדיג און נייגעריג צו בעטרעטען וואס שנעלער יענע שטיקעל לאנד, וואו דער פערוואָרפענער געפינט זיך און דאס האט געשטערט זייער שלאף. זייערע געדאנקען זיינען נור געווען פערנומען מיט דעם עלענדען מאן, וואס

האָט דיא פלאש מיט'ן בריעף אריינגעוואָרפען אין ים. לעבט יענער מאן? געפינט ער זיך נאָך ערשט אויך אויף'ן אינזעל טייבאָר? וועט דער מאן וועלען מיטפאָהרען מיט זיי נאָך לינקאָלן אינזעל? וועט ער ניט שטערען דיא רוהע און דיא פעראייניגונג אין זייער קליינע קאָלאָניע? אָט דיזע אלע פראגעס האָבען זיי יעדער איינער זיך אליין געפרעגט, אָבער זיי האָבען זעלבסטפערשטענדליך קיין אנטוואָרט ניט געקענט בעקומען. זיי האָבען דארום מיט דאָס גרעסטע אונגעדולד ערווארטעט דיא גליקליכע שטונדע ווען זיי וועלען קומען אויף זייער געווינשטען פלאַץ און אלע פראגעס וועלען פערענטפערט ווערען.

ווען עס האָט אָנגעהויבען ליכטיג ווערען, זיינען דיא אויגען פון דיא דריי רייזענדע געווען געריכטעט צום וועסטערן האָריזאָנט, פיליכט וועלען זיי דערזעהן דעם געווינשטען אינזעל. אומגעפעהר זעקס אוהר בעגינען האָט פענקראָפט דער ערשטער דערזעהן לאנד און ער האָט וועגען דעם אָנגעזאָגט זיינע צוויי קאָמפאניאָנען.

און דער קאפיטאן פון דער "באָנעדווענטשור" האָט קיין טעות געהאט. ער האָט ווירקליך געהאט דאָס גליק צו דערזעהן פון ווייטענס דעם געווינשטען קליינעם אינזעל. ער, ספּילעט און הערבערט האָבען איינפאָך געטאנצט פאר פרייד. אין איינינע שטונדען ארום וועלען זיי בעטרעטען דעם באָדען פון אינזעל טייבאָר!

זיי זיינען דאמאָלס געווען פופצעהן מייל ווייט פון יענעם אינזעל. דיא "באָנעדווענטשור" איז געשוואומען אביסעל צו דרום זייט פון אינזעל. פענקראָפט האָט דיא שיף אויסגעקירעוועט פונקט אנטקעגען און ער האָט זיא געטריבען אין א גלייכע ריכטונג.

אום עלף אוהר איז דיא שיף מיט דיא דריי רייזענדע שוין געווען בלויז צוויי מייל ווייט פון אינזעל טייבאָר. קאפיטאן פענקראָפט האָט שוין פון ווייטענס אָנגעהויבען אויסקוקען א פלאַץ, וואו צו אנקערען דיא שיף.

זיי האָבען פון שיף געזעהן דעם גאנצען אינזעל. אין מאנכע ערטער זיינען געוואקסען גרויסע בוימער, אָבער קיין צייכען פון א מענשען'ס עקזיסטענץ דאָרט איז ניט געווען צו בעמערקען. מען האָט ניט געזעהן קיין רויך, קיין ביידעל און קיין זאך וואָס מענשען'ס הענד זאָלען האָבען געמאכט.

אָבער דיא רייזענדע זיינען געווען געניינט צו גלויבען, אז דאָרט געפינט זיך א מענש, דער שרייבער פון דעם דאָקומענט וואָס זיי האָבען געפונען און זיי האָבען געהאָפט אז זיי וועלען איהם דאָרט אויפזוכען.

פענקראָפט האָט צוגעפיהרט דיא שיף צום ברעג צווישען פעלזען־שטיינער. ער האָט געדארפט זעהר פאָרזיכטיג זיין אז דיא שיף זאָל זיך ניט אָנשטויסען אָן א פעלז און עס איז איהם געלונגען אויסצומיידען יעדע געפאהר. גידעאָן ספּילעט האָט בעקוקט דעם ברעג אזוי ווייט וויא ער האָט געקענט זעהן, אָבער

ער האָט ניט בעמערקט קיין זאַך וואָס זאָל צייגען אז א מענש געפינט זיך דאָרט. זיי האָבען זיך אַלע בעוואָפענט און זיינען ארויף אויף די טריקענים ביי א בארג פון 250 ביז 300 פוס הויך.

— פון דעם שפּיץ פון דיזען בארג — האָט ספּילעט געזאָגט — וועלען מיר קענען זעהן דעם גאַנצען אינזעל ארום און ארום. לאָמיר דארום ארויפקלע־טערען אין דער הויך, פיליכט וועלען מיר פון דאָרט ענטדעקען דאָס וואָס מיר זוכען.

— יא, אזוי דארפען מיר טהאָן — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — קאַפּי־טאַן הארדינג איז אויף'ן לינקאָלן אינזעל אויך די ערשטע זאַך ארויף אויף'ן בארג פרענקלין און בעקוקט דעם אינזעל.

— ריכטיג — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — מיר דארפען נאָכ־פּאָלגען קאַפּיטאַן הארדינג'ס ביישפּיעל און שוין זיך ציהען ארויף צום שפּיץ בארג.

אז דער אינזעל איז ניט אין גאַנצען וויסט, האָבען די פאָרשער גע־וואוסט דערפון, וואָס זיי האָבען דאָרט באַלד געזעהן פערשיעדענע פויגלען און אויך צייכענס פון טהיערע האָבען זיי דאָרט בעמערקט צווישען די גראָז און בוימלעך. דאָס האָט פערשטאַרקט זייער האָפנונג, אז אויב די פּערזאָן וואָס האָט ארייננעוואָרפען די פלאַש מיט'ן דאָקומענט אין ים געפינט זיך אויף'ן אינזעל, לעבט ער, ווייל קיין נאַהרונג קען איהם ניט פעהלען, זאָלאַנג עס עק־זיסטירען דאָרט לעבעדיגע בעשעפּניסע, וועלכע מען קען געברויכען צום עסען.

די פאָרשער האָבען ארויפגעקלעטערט אויף'ן שפּיץ בארג. פון דאָרט האָבען זיי געזעהן דעם גאַנצען אינזעל, וועלכער איז געווען זעהר קליין, בלויז ביי אכט מייל אין אומקרייז. עס הייסט, אז מיט א שטריק אכט מייל לאַנג האָט מען דעם גאַנצען אינזעל געקענט ארומנעהמען. דער אינזעל איז געווען איי־פאָרמיג, לאַנג און שמאָל. ארום און ארום איז געווען דער ים. קיין לאַנד, אוי־סער דעם אינזעל האָט מען ניט געזעהן. אין מאַנכע פּלעצער זיינען דאָרט געווען שעהנע לאָנקעס און געדיכטע וועלדער. א שמאָלער טייך האָט זיך אין איין אָרט געצויגען דורך א גרינע לאָנקע און איז ארייננעפאַלען אין ים. קיין שפּור פון א מענשען'ס עקזיסטענץ איז ניט געווען צו בעמערקען.

— לאָמיר ארונטערגעהן — האָט פּענקראָפט געזאָגט — קומט לאָמיר געהן זוכען, פיליכט וועלען מיר געפינען.

זיי האָבען אָנגעהויבען ארונטערגעהן פון בארג מיט'ן בעשלוס, אז זיי זאָ־לען פריהער אויספאָרשען די ברעגען ארום אינזעל און דאַן, אויב עס וועט נויטיג זיין, וועלען זיי אויספאָרשען דעם אינזעל אינעווייניג.

דער מאַטראָז מיט זיינע קאָמפּאַניאָנען זיינען געקומען צוריק צום ברעג וואו זייער שיף איז געשטאַנען.

זיי זיינען געגאַנגען ביים ברעג ים. עס איז געווען א גלאַטער וועג און בלויז אין איינינע פּלעצער האָבען זיי געדאַרפט אויסמיידען שטיינער און פעלזען, וואָס האָבען זיי פערשטעלט דעם וועג. דיא פֿאַרשער זיינען געגאַנגען צו זידען. זיי האָבען געהענדיג בעגעגענט פיעל זעע־פויגלען און זעע־הינד, וועלכע זיינען געלעגען ביים ברעג און זיי האָבען זיך אריינגעכאַפּט אין וואַסער באַלד וויא זיי האָבן דערזעהן דיא מענשען.

— דיעזע טהיערע — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — זעהן מענשען שוין ניט צום ערשטען מאָל, זאָנסט וואָלטען זיי זיך פאַר אונז ניט דערשראָקען.

מיט א שטונדע שפּעטער זיינען זיי אָנגעקומען צו א געדיכטען וואַלד. זיי האָבען נאָך ביז דאָרט ניט בעמערקט קיין צייכען פון א מענשען'ס עקזיסטענץ. זיי האָבען געזוכט און נאָכגעשפּירט אין וואַלד, אָבער זיי האָבען דאָרט אויך קיין זאַך ניט ענטדעקט. זיי האָבען אומשפּאַצירט נאָך דריי שטונדען צייט, אָבער זיי האָבען אלץ קיין שפּור פון א מענשען ניט געפונען און זיי האָבען אָנגעהויבען גלויבען, אז וועניגסטענס ערשט געפינט זיך דאָרט קיין מענש. פיליייכט איז דאָרט יעמאַנד אמאָל געווען, אָבער יענע פּערזאָן איז שוין לאַנג פערשוואונדען.

נאָך אלעמען איז דאָך ניט געווען זיכער אז דער דאָקומענט וואָס זיי האָבען געפונען איז ניט לאַנג געשריבען געוואָרען. קיין דאַטום איז אויף איהם ניט געווען, היינט ווער קען בעשטימט זאָגען ווען דיא פּלאַש איז אריינגעוואָרפען געוואָרען אין וואַסער? מעגליך אז יענער דאָקומענט איז שוין אלט איינינע מאָנאַטען אָדער פיליייכט יאָהרען און דורך דער צייט, קען דאָך זיין, אז דער פערוואָרפענער האָט דורך א געוויסען צופאַל זיך אומגעקעהרט נאָך זיין לאַנד אָדער ער איז אויף'ן אינזעל געשטאָרבען.

דיא דריי פֿאַרשער האָבען אָבגעגעסען מיטאָג אויף זייער שיף און זיי האָבען בעשלאָסען צו מאַכען וויטער פֿאָרשונגען אויף'ן אינזעל ביז נאַכט.

וועהרענד זיי זיינען געווען אויף זייער צווייטען שפּאַציר האָבען זיי אין וואַלד אָנגעטראָפען טהיערע, וועלכע האָבען אויסגעזעהן אזוי וויא ציעגען און קליינע שווינען. מען האָט זיי לייכט געקענט דערקענען, אז זיי שטאַממען פון אייראָפּא. וויא אזוי קומען אייראָפּעאישע חיות אויף'ן אינזעל טייבאָר? וואַהרשיינליך האָבען וואַלפיש פאַנגער אמאָל, פיליייכט מיט פיעלע יאָהרען צוריק, אהין געבראַכט א פּאָר אָדער מעהרערע פון זיי און זיי האָבען זיך דאָרט פערמעהרט. הערבערט האָט גרויס לוסט געהאַט צו פאַנגען א פּאָר פון דיא טהיערע און זיי ברייגען אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

דיא חיות האָבען אלזאָ געדיענט אלס בעוויז אז מענשען האָבען אמאָל בעזוכט דעם קליינעם אינזעל. געהענדיג וויטער אין וואַלד האָבען זיי געפונען נאָך שפּורען פון מענשען. זיי האָבען דאָרט געפונען אויסגעהאַקטע בוימער און שמאָלע וועגען, וועלכע מען האָט געקענט דערקענען אז זיי זיינען אמאָל

אויסגעטראָטען געוואָרען פון מענשען. דיא בוימער זיינען געווען צופוילט, דיא וועגען פערוואקסען מיט גראָז און מען האָט דערפון געקענט שליסען, אז עס זיי נען שוין פאָראיבער יאָהרען זייט מענשען זיינען דאָרט געווען.

— אָבער — האָט גידעאָן ספּילעט בעמערקט — מיר האָבען ערשט בעווייזע, ניט נור אז מענשען האָבען דיעזען אינזעל בעזוכט, זאָנדערן אויך, אז זיי האָבען דאָ געלעבט א געוויסע צייט. אצינד איז דיא פראגע: ווער זיינען געווען יענע מענשען, און וויפיעל פון זיי זיינען דאָ פערבליבען?

— דער דאָקומענט — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — רעדט נור וועגען איין פערזאָן, וועגען איין פערוואָרפענעם.

— אויב ער איז נאָך דאָ אויף׳ן אינזעל — האָט פּענקראָפט מיט א זיכערען טאָן געזאָגט — איז אונמעגליך אז מיר זאָלען איהם ניט געפינען.

דער פאָרשונגס־שפּאציר איז פאָרטגעזעצט געוואָרען. דיא פאָרשער האָבען זיך געצויגען צום וואסער־שטראָם וואָס זיי האָבען געזעהן פון שפּיץ בארג. צו דיא אלע איבערצייגונגען וואָס זיי האָבען שוין ביז איצט געהאט אז מענשען האָבען ווען עס איז בעזוכט דעם אינזעל, האָבען זיי געפונען נאָך בעשטעטיגונגען דערויף. זיי האָבען, נעמליך, ענטדעקט גרינסען און וואקסונגען, וואָס ווערען געוועהנליך בענוצט אין קיך, אָבער מען האָט לייכט געקענט דערקענען, אז אמאָל, פיליכט מיט יאָהרען צוריק, איז דיא ערד, וואו דיא גרינסען זיינען געוואקסען, קולטיווירט געוואָרען פון מענשען׳ס הענד.

הערבערט האָט דאָרט געפונען קאַרטאָפעל, מעהרען, קרויט, ריבען און אנדערע מינים, מאנכע אזעלכע וואָס זיי האָבען אויף לינקאָלן אינזעל ניט געהאט. הערבערט האָט בעשלאָסען צו זאמלען אייניגע מינים און ברייננען זיי אהיים צו פערפלאנצען אויף׳ן לינקאָלן אינזעל.

— אויסגעצייכענט! גרויסארטיג! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — דאָס וועט צוניץ קומען אונזער נעב אין קיך און מיר וועלען דערפון אויך הנאה האָבען. אונזער רייזע וועט שוין אלזאָ ניט זיין אומזיסט, אויב אפילו מיר וועלען דעם פערוואָרפענעם ניט געפינען.

— אָהן צווייפעל — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — אָבער לויט דיא אומשטענדען וויא דיא גרינסען וואקסען דאָ, זעהט אויס, אז קיין מענשען זיינען שוין דאָ גאנץ לאנג ניט געווען.

— איך מיין אויך אזוי — האָט הערבערט געזאָגט — א מענש, ווער ער זאָל ניט זיין, וואָלט ניט אזוי נאכלעסיג געווען מיט דיעזע וואקסונגען. ער וואָלט אזעלכע ניצליכע זאכען אויף וועלכען ניט איז ארט קולטיווירט.

— יא — האָט פּענקראָפט צוגעגעבען — אויב יעמאנד איז דאָ געווען, איז ער שוין לאנג אוועק.

— מען מוז עס צוגעבען.

— מען מוז אויך צוגעבען אז דער דאָקומענט וואָס מיר האָבען געפונען איז געשריבען געוואָרען לאנג צוריק.

— וואהרשיינליך.

— און דיא פלאש איז אָנגעקומען צו לינקאָלן אינזעל נאָכדעם וויא זיא האָט א לאנגע צייט אומגעוואנדערט איבער'ן ים.

— ווארום ניט? — האָט געפרעגט דער רעפּאָרטער — זעהר מעגליך. אָבער, פריינדע, עס ווערט שוין נאכט און איך דענק אז עס איז צייט אויפצוגעבען אונזער פאָרשונג.

— לאָמיר געהן אויף'ן שיף און מאָרגען וועלען מיר פאָרטזעצען אונזער פאָרשונגס שפּאציר אויף'ן אינזעל — האָט דער מאטראָז געזאָגט.

דיא אנדערע צוויי האָבען איינגעשטימט און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן צו דער "באָנעדווענטשור".

זיי זיינען בלויז אָבגעגאנגען איניגע טריט, ווען הערבערט האָט אָנגעצייגט אויף א גרויסען געגענשטאנד צווישען דיא בוימער און האָט אויסגעשריען:

— אביידעל! א ביידעל!

זיי האָבען זיך אַלע געלאָזט לויפען אין דיא ריכטונג וואו הערבערט האָט אָנגעצייגט און באלד האָבען זיי פאר זייערע אויגען דערזעהן א ביידעל צוזאַמענגעשטעלט פון דינע באלקענס און ברעטער און בעדעקט מיט א שטיק שיפס־לייווענד. דיא טהיר איז געווען האלב אָפען. פענקראָפט האָט דיא טהיר אָבגעשפּארט און איז אריין אינווענינ.

דיא ביידעל איז געווען לעער און מען האָט דאָרט קיין זאך ניט געזעהן.

14טעם קאפּיטעל.

דיא וויכטיגע ענטדעקונג. — איניגע בובשטאבען. — הערבערט אין גרויס געפאהר. — געדעטעט. — א פערווילדעטער מענש. — א פיערטער פּאסאזשיר אויף'ן שיף. — דאָס שלעכטע וועטער. — דער פייער סיגנאל.

פענקראָפט, הערבערט און ספּילעט זיינען פערבליבען שטעהן שטיל אין מיטען פון דער פינסטערער הייזעל.

פענקראָפט האָט א געשריי געטהאָן אויף'ן קול און קיין אנטוואָרט איז ניט געקומען.

דער מאטראָז האָט דאן מיט א שטיקעל שטאָהל און א קראמען געמאכט פייער און האָט אָנגעצונדען א טרוקענעם צווייג. ביי דער שיין פון דעם פייער האָבען דיא דריי רייזענדע געזעהן אַלעם ארום זיי.

דיא פעלד־געביידע איז בעשטאַנען פון איין צימער. הינטען איז געווען א פייער־פּלאַץ, אויף וועלכען עס זיינען געלעגען אייניגע קאַלטע האָלצוועשקעס און אייניגע שטיקלעך טרוקענע האָלץ. פענקראַפט האָט דיא ברענענדע צווייג ארויפגעוואָרפען אויף דיא האָלץ, וועלכע האָט זיך באַלד אָנגעצונדען און גע־ברענט מיט א העלען, ליכטיגען פייער.

דער מאַטראָז און זיינע צוויי קאַמפּאַניאָנען האָבען דאן דערזעהן אין א זייט פוןביידעל א בעט, א מין געלעגער וואָס איז געווען צוואוואָרפען. א קאָלדרע אָדער א בלאַנקעט, וואָס איז אויף דער בעט געלעגען, איז געווען צוגעפוילט און אַן אונאנגענעהמער גערוך האָט זיך פון איהר געהערט, א בעווייז אז מען האָט עס שוין א לאַנגע צייט ניט גענוצט. אין אַן אנדער ווינקעל זיינען געשטאַ־נען צוויי פעררֿאָסטעטע קעסלען און אַן איבערגעקעהרטער טאָפּ. דאָרט איז אויך געווען א פּאָליצע אויף וועלכע עס זיינען געלעגען האלב צופוילטע מאַט־ראָזען קליידער און א טישעל, אויף וועלכען עס האָבען זיך געפונען א צינענע טע־לער און א ביבל וואָס איז שוין אויך געווען האלב פערפוילט. אין אַן אנדער ווינקעל זיינען געלעגען אייניגע גאַנץ אלטע אינסטרומענטען; א גראַב־אייזען א ברעך־אייזען, צוויי קליינע ביקסען, איינער פון זיי א צובראָכענער; א פולע פעסעלע שיס־פולווער, אייניגע קעסטלעך קוילען און נאָך אייניגע קלייניגקייטען.

— קיינער איז דאָ ניטאָ — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.

— ניין, קיינער ניט — האָט פענקראַפט געענטפערט.

— וויא עס זעהט אוים — האָט הערבערט געזאָגט — איז עס שוין א לאַנגע צייט זייט דיעזע ביידעל איז געווען בעוואָהנט.

— יא, שוין זעהר לאַנג — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— הערר ספּילעט — האָט זיך פענקראַפט אָבגערופען — אַנשטאָט צו געהן נעכטיגען אויף׳ן שיף, וואָלט איך געזאָגט, מיר זאָלען דאָ פערברייננגען דיא נאכט.

— איהר זיינט גערעכט, פענקראַפט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — און טאָמער וועט דער אייגענטהימער פון דער ביידעל אָנקומען, האָף איך, אז ער וועט צופריעדען זיין מיט אזעלכע געסט וויא מיר זיינען.

— ער וועט שוין ניט קומען — האָט דער מאַטראָז געזאָגט מיט א זיכערען טאָן.

— דענקט איהר, אז ער האָט פערלאָזען דיעזען אינזעל? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— ניין — האָט פענקראַפט געענטפערט — ווען ער זאָל דיעזען אינזעל פערלאָזען, וואָלט ער צוגענומען זיינע ווערקצייג און וואַפען. פאַר אַן עלענדען מענשען וואָס איז פערוואָרפען אין א וויסטע געגענד האָבען אזעלכע זאַכען א גרויסען ווערטה. ניין, ניין! ער האָט דיעזען אינזעל ניט פערלאָזען. ווען ער

זאָל פון דאנען אנטלויפען אין א שיפעל וואָס ער האָט אליין געמאכט, וואָלט ער דיא אלע זאכען צוגענומען, און אויב יעמאנד וואָלט איהם פון דאנען גע־רעטעט וואָלט ער אויך אזעלכע ניצליכע זאכען ניט איבערגעלאָזט. א מאן וואָס האָט געהאט דיא ערפאהרונג צו זיין פערוואָרפען אויף אן איינזאמען אינזעל, וויים וויא צו שעצען אזעלכע ארטיקלען. ניין! טויזענד מאָל ניין! ער געפינט זיך ערגיץ דאָ אויף'ן אינזעל!

— לעבעדיג? — האָט הערבערט געפרעגט.

— לעבעדיג אָדער טויט — האָט פענקראָפט געענטפערט — אָבער אויב ער איז טויט, דענק איך, אז ער האָט זיך אליין ניט בעערדיגט און מיר וועלען וועניגסטענס געפינען זיין לייכע אָדער זיינע ביינער.

דיא פאָרשער האָבען איינגעשטימט, אז זיי זאָלען איבערנעכטיגען אין דער פערלאָזענער ביידעל. זיי האָבען געפונען טרוקענע האָלץ און אויפגעלעגט א פייער ביי וועלכען זיי האָבען זיך אוועקגעזעצט און גערעדט צווישען זיך. דיא טהיר פון ביידעל האָבען זיי פעסט פערמאכט אום צו זיין זיכער פון אן איבער־פאָל פון טהיערע.

זיי האָבען א לאנגע צייט געשמועסט און פאנטאזירט וועגען דעם פער־וואָרפענעם צו וועמען דיא ביידעל בעלאנגט. זיי האָבען זיך פאָרגעשטעלט וויא ער קומט און קלאפט אין טהיר, זיי לאָזען איהם אריין און ער דריקט זייערע הענד מיט גרויס ליעבע און פריינדליכקייט. אָבער דאָס זיינען געווען פוסטע פאנטאזיעס. קיינער איז ניט געקומען און קיין מענשען־שטימע, אויסער זייערע אייגענע, האָבען זיי ניט געהערט.

איינשלאָפען האָבען זיי ניט געקענט. פערשיעדענע געדאנקען האָבען זיך געמישט אין זייערע מוחות און קיין שלאָף האָט זיי ניט גענומען. דיא צייט איז זיי געווען זעהר לאנגווייליג און דיא נאכט האָט זיך זיי געצויגען אזוי וויא א יאָהר. בלויז איין הערבערט איז יא אביסעל געשלאָפען, אָבער פענקראָפט און ספּילעט האָבען זאָגאר אן אויג ניט צוגעמאכט. זיי זיינען זעהר נייגעריג געווען צו געפינען דעם אמאָליגען בעזיצער פון דער ביידעל, לעבעדיג אָדער טויט און זיי זיינען געוען געוועזען פאָרטצוזעצען זייערע נאָכזוכונגען אויף'ן אינזעל. דיא מיינונגען וואָס פענקראָפט האָט ארויסגעזאָגט וועגען דיא פערזאָן וואָס האָט אמאָל געהאט זיין היים אין ביידעל, זיינען געווען זעהר לאָגישע און ניט ספּילעט און ניט הערבערט האָבען געצווייפעלט, אז דער מאן געפינט זיך ערגיץ ז'אָרט. אויב ער לעבט אירגענד וואו אין א בעסערע וואָהנונג אָדער ער איז טויט — דאָס האָבען זיי ניט געקענט זאָגען. יעדענפאלס, אויב ער איז אפילו טויט, האָבען זיי געוואָלט געפינען זיינע ביינער און זיי בעערדיגען.

עס האָט אָנגעהויבען טאָגען. פענקראָפט און זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען באלד פערלאָזען דיא ביידעל און האָבען זיא ארומגעקוקט ארום און ארום. זיא

איז געווען געבויט אין א גוטען און בעקוועמען אָרט, ביי א בערגעל, און איז געווען ארומגערינגעלט פון געדיכטע בוימער, אזוי אז קיין ווינד האָט אהין ניט געקענט צוקומען. ביי דיא זייטען זיינען געווען לאַנקעס מיט הויכע, שעהנע גראָז.

דיא ברעטער און באלקענס פון וועלכע דיאביידעל איז געבויט געוואָרען, האָבען דיא פאָרשער גלייך דערקענט, אז זיי זיינען פון א שיף. זיי האָבען דערפון פערשטאנען, אז א שיף איז צובראָכען געוואָרען און איז צוגעשוואָר־מען צום אינזעל טייבאָר צוזאמען מיט איין און איינציגען מאטראָז, וועלכער האָט זיך געראַטעוועט, און יענער געראַטעוועטער האָט עס פון דיא פערבליבענע געהילץ פון דער שיף אויסגעבויט פאַר זיך א וואָהנונג.

דיעזע טהעאָריע איז מעהר בעשטעטיגט געוואָרען, ווען גידעאָן ספּילעט האָט אויף איינע פון דיא ברעטער בעמערקט א האלב אָבגעריבענעם אויפשריפט:

“Br—tan—a”.

— בריטאַניא! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען, ווען דער רעפּאָרטער האָט איהם אָנגעציינט אויף דיא געפּארבטע בוכשטאבען — דאָס איז א גע־וועהנליכער נאָמען פאַר שיפען, אָבער איך קען ניט וויסען, אויב דיא שיף איז געווען אן ענגלישע אָדער אן אמעריקאנישע!

— עס איז א קליינער אונטערשיעד, פּענקראָפט — האָט זיך ספּילעט אָב־גערופען.

— יא, זעהר א קליינער אונטערשיעד — האָט דער מאטראָז געענטפערט — אויב נור יענער געראַטעוועטער מאטראָז לעבט, וועלען מיר איהם פון דאנקען רעטען אלעם איינס, אויב ער איז אן אמעריקאנער אָדער אן ענגלענדער. אָבער איידער מיר פאַנגען ווידער אָן זוכען, לאָמיר געהן זעהן וואָס עס טהוט זיך אויף דער "באָנעדווענטשור".

עפּעס איז קאפּיטאן פּענקראָפט פּלוצלונג אונרוהיג געוואָרען וועגען זיין שיף. עס איז איהם אריינגעפאַלען א געדאנק, אז עס קען דאָך זיין דאָס יענער מאטראָז וואָס איז געקומען אויף'ן אינזעל מיט א צובראָכענע שיף לעבט ערשט אויך, היינט ווער ווייסט אויב ער האָט ניט צוגענומען זייער שיף און איז מיט איהר אָבגעפאָהרען? ער האָט זיינע קאָמפּאניאָנען ניט געזאָגט וואָס ער דענקט, אָבער ער איז העכסט צופריעדען געווען וואָס ספּילעט און הערבערט האָבען זיך ניט ענטזאגט און איינגעשטימט מיט זיין פאָרשלאָג צו געהן צום שיף.

דער וועג איז שוין געווען אביסעל אויסגעטראָטען און עס איז זיי לייכט געווען צו געהן. אין צוואנציג מינוט אַרום האָבען זיי דערגרייכט דעם וועסט זייט פון קליינעם אינזעל און זיי האָבען געזעהן אז דיא "באָנעדווענטשור" שטעהט פעסט אויף דעם זעלבען פּלאַץ וואו זיי האָבען איהר געאנקערט.

פּענקראָפט איז געווען העכסט צופריעדען. דיא שיף איז געווען זיין קינד

און יעדער פּאָטער פּיהלט זיך גליקליך, ווען ער געפינט זיין קינד געזונד, נאָכ־דעם וויא ער האָט געהאט אורזאכען מורא צו האָבען אז עס האָט איהם א סבה געטראָפּען.

זיי זיינען ארויף אויף׳ן שיף און גענעסען פריהשטיק. זיי האָבען גענעסען צו זאט, אום זיי זאָלען שוין קענען אויסקומען א גאנצען טאָג אומגעגעסען. זיי האָבען וואָס שנעלער געוואָלט דורכפיהרען זייער פאָרשונגס שפּאציר און יעדע מינוט איז ביי זיי געווען טהייער. נאָך׳ן עסען זיינען זיי אוועק אויף׳ן אינזעל. געדענקט האָבען זיי, אז זיער איינציגער בעזיצער פון אינזעל איז גיכער טויט וויא לעבעדיג, אָבער געפינען זיין לייכע אָדער זיינע ביינער איז ביי זיי גע־ווען אזוי וויכטיג וויא געפינען איהם א לעבעדיגען.

פּענקראָפּט און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען אָבגעגאנגען א שטיק וועג און זיי האָבען קיין זאך ניט געפונען. א האלבען טאָג האָבען זיי געזוכט אין דיא געדיכטע וועלדער און זיי האָבען אלץ קיין שפּור פון א לייכע אָדער מענשען ביינער ניט ענטדעקט. דיא פּאָרשער האָבען שוין כמעט אויפגעגעבען דיא האָפנונג צו ענטדעקען דאָס איבערגעבליבענע פון יענעם אונגליקליכען פּער־וואָרפענעם. זיי האָבען געדענקט אז ווילדע טהיערע האָבען זיין לייכע אויפגע־פרעסען ביז׳ן לעצטען ביין און עס איז פון איהם קיין זכר געבליבען. דאָך האָבען זיי ווייטער געפּאָרשט און געזוכט.

ארום צוויי אוהר נאָכמיטאָג זיינען זיי זעהר מיעד געוואָרען און זיי האָבען זיך אוועקגעזעצט אָברוהען אונטער דעם שאָטען פון א בוים.

— לאָמיר היינט ענדיגען אונזער פאָרשונגס גאנג — האָט פּענקראָפּט געזאָגט צו זיינע קאמעראדען — און מאָרגען פריה וועלען מיר ארויספאָהרען אהיים.

— איך דענק — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — אז מיר קענען אָהן צווייפעל צונעהמען דיא כלים און אינסטרומענטען וואָס געפינען זיך אין ביידעל.

— איך דענק אויך אזוי — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט — דיא אלע זאכען וועלען אונז צוניץ קומען.

— געווים — האָט פּענקראָפּט בעשטעטיגט — אָבער מיר דארפען ניט פערגעסען צו פאנגען א פּאָר אָדער מעהר פון דיא שווינען וואָס מיר האָבען דאָ געזעהן און אויף׳ן לינקאָלן אינזעל זיינען זיי ניטאָ.

— מיר דארפען אויך ניט פערגעסען אויפצוזאמלען אביסעל זאמען פון דיא גרינסען וואָס מיר האָבען דאָ געפונען — האָט הערבערט צוגעגעבען — אז מיר וועלען דאָס האָבען וועלען אונז שוין קיינע גרינסען ניט פעהלען.

— אָבער — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען נאָך א קורצען נאָכ־דענקען — פיללייכט וואָלט גלייכער געווען, אז מיר זאָלען זיך פערזאמען נאָך

א טאָג אויף'ן אינזעל טייבאָר, אום מיר זאָלען קענען זאמלען אלע זאכען וואָס מיר האָבען ניט אויף אונזער אינזעל?

— ניין, הערר ספילעט — האָט פענקראָפט געענטפערט — איך בעט אייך, אז מאָרגען ווען עס וועט אָנהויבען טאָגען זאָלען מיר ארויספאָהרען. עס זעהט אויס, אז מיר וועלען יעצט האָבען א גינסטיגען ווינד וואָס וועט טרייבען אונזער שיף צו דער ריכטונג וואָס מיר דארפען. לאָמיר מעהר ניט וואַרטען, ווייל מיר קענען זיך נאָך דערוואַרטען אויף אן אונגינסטיגען וועטער.

— אויב אזוי — האָט הערבערט געזאָגט אויפהויבענדיג זיך פון פּלאַץ — לאָמיר ניט פערלירען קיין צייט.

— מיר וועלען קיין צייט פערלירען — האָט פענקראָפט געענטפערט — דוא, הערבערט, געה און קלייב צוזאמען דיא זאמען. דוא ביזט דאָך א שטיקעל באָטאַניקער, ווייסט דוא בעסער וועלכע צו נעהמען וויא מיר, און וועהרענד דוא וועסט דאָס טהאָן וועל איך און הערר ספילעט ארויסגעהן אויף יאגד און מיר וועלען פאנגען עטליכע שווייגען. איך דענק, אז מיר וועלען עס קענען בעווייזען אָהן אונזער הונד טאָפּ.

הערבערט איז אוועק אין דער ריכטונג וואו דיא גרינסען האָבען געוואַקסען און דער מאַטראָז מיט'ן רעפּאָרטער זיינען אוועק אין וואלד.

דיא צוויי יעגער האָבען אָנגעטראָפען פיעלע פון דיא טהיערע וואָס זיי האָבען געזוכט, אָבער זיי האָבען זיך ניט געלאָזט פאנגען.

א שטונדע צייט האָבען זיי זיך ארומגעיאָגט אין וואלד און עס איז זיי ניט געלונגען צו פאנגען זאָגאר איין שוויין. ענדליך האָבען זיי דערזעהן א פּאָר פון דיא טהיערע ליגענדיג צווישען געדיכטע בוימער און עס האָט אויסגעזעהן אז מען קען זיי לייכט פאנגען. אָבער פּלוצלונג האָבען זיי דערהערט א געשריי געמישט מיט אונמענשליכע שרעקליכע קולות. דאָס האָט פּאסירט אין דעם מאָמענט, ווען פענקראָפט האָט שוין געהאַט צוגעגרייט א שטריק צו פערוואַרפען אויף דיא שווייגען און בינדען זיי. דיא טהיערע האָבען זיך אויפגעהויבען און זיינען אנטלאָפען.

— דאָס איז הערבערט'ס שטימע — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.

— לאָמיר לויפען! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען.

ספּילעט און פענקראָפט האָבען זיך געלאָזט שנעל לויפען צו דעם אָרט פון וואַנען דיא געשרייען האָבען זיך געהערט.

זיי האָבען ניט געדאַרפט פיעל לויפען, ווייל זיי האָבען באלד דערזעהן דעם יונגען הערבערט ליגענדיג אויף דער ערד און א גרויסע ווילדע בריאה וואָס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא אן אפע האָט איהם געהאַלטען מיט איהרע לאַנגע הענד גרייט צו טהאָן איהם בייזעס.

פענקראָפט און ספּילעט האָבען זיך זעהר דערשראָקען, אָבער זיי האָבען

זיך ניט פערלאָרען און זיי האָבען זיךביידע אויגענבליקליך א וואָרף געטהאָן אויף דער זאָנדערבארער בעשעפענים. אי פענקראָפט, אי ספילעט זיינען געוועזען קרעפטיגע מענשען און עס האָט בלויז גענומען א קליינע ווײַלע ביז זיי האָבען דיא בריאה געבונדען מיט א שטריק. דיא חיה איז פערבליבען ליגען הילפלאָז און האָט זיך ניט געקענט ריהרען פון אָרט.

— ביזט דוא בעשעדיגט, הערבערט? — האָט ספילעט געפרעגט.

— ניין, ניין! — האָט דער יונגע געענטפערט.

— אך, ווען דיעזע אָבשייליכע אפע וואָלט איהם געוועזען בייזעס געטהאָן! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען.

— דאָס איז ניט קיין אפע — האָט זיך הערבערט אָבגערופען.

ביי דיעזע ווערטער האָבען זיך דער מאַטראָז און דער רעפּאָרטער צוגעקוקט צו דער געבונדענער בריאה אויף דער ערד און זיי האָבען דערקענט, אז דאָס איז ווירקליך ניט קיין אפע, זאָנדערן א מענש! אָבער וואָס פאר א מענש! א ווילדער, אן אומגעלומפערטער, וואָס זעהט אוים פיעל שרעקליכער וויא דיא ווילדעסטע, בייזעסטע חיה.

שאָרסקע האָר, א לאַנגע, צופּודערטע באָרד, דער גאַנצער קערפּער כמעט נאַקעט, בלויז א שמאַטע ארומגעבונדען ארום זיין גארטעל, ווילדע אויגען, גרויסע הענד און לאַנגע נעגעל, דיא הויט דונקעל־ברוין, דיא פיס הארט אזוי וויא האָרן — דאָס האָט פאָרגעשטעלט דיא זאָנדערבארע בעשעפענים, וועלכע האָט געהאַט א פּרעטענזיע צו רופען זיך מענש! אָבער מען האָט מיט רעכט געקענט פרעגען, אויב אין דיעזען אומגעלומפּערטען קערפער געפינט זיך א זעעלע, א מענשליכער גייסט, א נשמה, אָדער ער איז אין גאַנצען א ווילדעס טהיער.

— ביזט דוא זיכער אז דאָס איז א מענש, אָדער איז אמאָל געוועזען א מענש? — האָט פענקראָפט געפרעגט הערבערט׳ן.

— אך! וועגען דעם איז גאָר קיין צווייפעל ניט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— איז ער עס וואהרשיינליך דער פערוואָרפענער — האָט זיך הערבערט אָבגערופען.

— יא — האָט גידעאָן ספילעט געענטפערט — אָבער דער אונגליקליכער האָט שוין לאַנג קיינע מענשליכעס אין זיך.

דער רעפּאָרטער האָט ריכטיג געזאָגט. עס האָט אויסגעזעהן, אז אויב יענער מאַן איז אפילו אמאָל געוועזען א ציוויליזירטער, איז ער פערווילדעט געוואָרען. דיא איינזאַמקייט האָט איהם פערוואַנדעלט אין א ווילדע חיה אָדער א וואַלדמענש.

א הייזעריגער קרעכץ האָט זיך אלע מאָל ארויסגעבאַפּט פון ווילדען׳ס האַלדז צווישען זיינע צייהן, וועלכע זיינען געוועזען שאַרף אזוי וויא דיא צייהן

פון געפעהרליכסטען וואלד־מזיק. עס האָט אויסגעזעהן אז ער האָט זיין גע־דענקונגס־קראפט (זכרון) שוין פון לאנג פערלאָרען און ער האָט שוין לאנג פערגעסען וויא צו געברויכען א ביקס אָדער אירגענד וועלכען אנדערען אינ־סטרומענט. ער געדענקט שוין געוויס ניט וויא צו מאכען פייער און האָט שוין קיין בעגריעף פון מענשליכע טהעטיגקייט. מען האָט געקענט דערקענען, אז ער איז קערפערליך קרעפטיג, אָבער דיא גייסטיגע געפיהלען זיינען ביי איהם אָבגעשטאָרבען.

גידעאָן ספּילעט האָט צו איהם גערעדט, אָבער עס האָט ניט אויסגע־זעהן, אז דער פערווילדעטער זאָל האָבען עפּעס פערשטאַנען. עס האָט אויסגע־וויזען אז ער הערט זאָגאר ניט וואָס מען רעדט צו איהם. אָבער ווען דער רע־פּאָרטער האָט זיך גוט איינגעקוקט אין אונגליקליכען'ס אויגען, האָט ער פער־שטאַנען, אז דער גאנצער שכל, דער גאנצער מענשען־פערשטאַנד איז נאָך ביי איהם ניט אוועקגענומען געוואָרען. דער געבונדענער האָט זיך ניט גע־וועהרט און האָט זאָגאר קיין פערזוך געמאכט צו צורייסען דיא שטריק אָדער בעפרייען זיך אויף וועלכען ארט עס זאָל ניט זיין. איז ער שטארק איבערראשט פון דיא אָנוועזענהייט פון מענשען, וועמעס מיטברודער ער איז אמאָל אויך געווען? האָט זיך אין איהם ערוועקט א שטיקעל געדעכנים און ער האָט זיך דערמאָהנט אז ער איז אויך א מענש? ווען מען זאָל איהם פריי מאכען וואָלט ער אנטלאָפען אָדער ער וואָלט פערבליבען רוהיג נעבען זיינע געוועזענע ברידער? דאָס האָבען דיא דריי פאָרשער ניט געקענט וויסען. זיי האָבען ניט געוואָלט ריזיקירען און אָבבינדען איהם, אוים מורא פיליכט וועט ער אנטלויפען און זיי וועלען מיט איהם דארפען שטרייטען.

— וויא דיא זאך זאָל ניט זיין — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט צו זיינע קאָמפּאַניאָנען — איז אונזער פפליכט צו נעהמען איהם מיט אונז נאָך לינקאָלן אינזעל. אויב ער וועט זיך צוריק אויסמענשלען אָדער ניט, קענען מיר ניט וויסען, אָבער יעדענפאלס טאָרען מיר איהם דאָ ניט איבערלאָזען.

— יא — האָט הערבערט געענטפערט — מיר מוזען איהם מיטנעהמען, און פיליכט וועט אונז געלינגען אויפצואוועקען אין איהם דיא מענשליכע גע־פיהלען און ער וועט ווערען צוריק א מענש אזוי וויא מיר אלע.

— א מענשליכער גייסט, א נשמה שטארבט ניט — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — און מיר וועלען אויפטהאָן א גוטע און וויכטיגע זאך, אויב אונז וועט געלינגען צו רעטען א מענשען פון ווילדקייט.

פּענקראָפט האָט געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ, וויא ער זאָל זאָגען: שמועסט זיך ניט איין קיין נארישקייטען. ער וועט שוין קיין מענש קיינמאָל ניט זיין.

— מיר מוזען פּרובירען — האָט דער רעפּאָרטער וויטער געזאָגט — מיר מוזען איהם מיטנעהמען. דער מענשליכער געפיהל דיקטירט אונז אזוי.

פענקראַפט און הערבערט האָבען אויך אנדערש ניט געדענקט און זיינען אלע געווען זיכער, אז סיירוס הארדינג וועט אויך ניט האָבען דאנעגען, ווען זיי וועלען זייער קאָלאָניע רייכער מאכען מיט דעם פערווילדערטען. זיי האָבען בע־שלאָסען צו נעהמען דעם אונגליקליכען צו דער "באַנעדוועגטשור" און אָבפאָהרען אהיים.

— וועלען מיר איהם טראָגען א געבונדענעם? — האָט דער מאטראָז געפרעגט.

— פיליכט וועט ער געהן מיט דיא פיס אויב מיר וועלען איהם אָבבינדען?

— האָט הערבערט געזאָגט.

— לאָמיר פּרובירען — האָט פענקראַפט געענטפערט.

זיי האָבען איהם אָבגעבונדען דיא פיס, אָבער זיינע הענד האָבען זיי געלאָזט געבונדען. דער ווילדער איז אויפגעשטאנען, אָבער ער האָט קיין פערזוך געמאכט צו אנטלויפען. ער האָט מיט זיינע בייזע, ווילדע אויגען אַנגעקוקט דיא דריי פערזאָן, וועלכע זיינען געשטאנען נאָהענט פון איהם, אָבער עס איז אויף איהם ניט קענטיג געווען, אויב ער בעגרייפט אז ער איז אויך א מיטברודער פון דיעזע דריי, אָדער ער פערשטעהט עס ניט.

אויף דעם רעפּאָרטער'ס ראטה, איז דער ווילדער מענש אוועקגעפיהרט גע־וואָרען איןביידעל. זיי האָבען געדענקט, אז ווען ער וועט דערזעהן דיא ביידעל מיט אלעם וואָס דאָרט געפינט זיך און וועלכעס עס האָט זיכער אמאָל בעלאַנגט צו איהם, וועט ער זיך פיליכט דערמאָהנען פון זיין פערגאַנגענהייט. פיליכט וועט דאָס אויף איהם מאכען א ווירקונג און מענשליכע געפיהלען וועלען זיך צו איהם אומקעהרען. דיא ביידעל איז געווען ניט וויט און אין איניגע מינוטען צייט זיינען זיי אהין אַנגעקומען. אָבער דער געפאנגענער איז פערבליבען גלייכ־גילטיג אזוי וויא פריהער און עס איז קענטיג געווען אז ער האָט זיך קיין זאך ניט דערמאָהנט און האָט קיין זאך ניט געוואוסט.

ספּילעט, פענקראַפט און הערבערט האָבען דערפון געדרונגען, אז דער אונ־גליקליכער געפינט זיך שוין אויף'ן קליינעם אינזעל א גאנץ לאַנגע צייט און דיא איינזאמקייט האָט איהם פערוואנדעלט אין א ווילדע חיה.

דער רעפּאָרטער האָט זיך נאכהער בעדענקט, אז פיליכט פייער וועט אויף זייער געפאנגענעם מאכען א ווירקונג און ער וועט עטוואָס צו זיך קומען. אויף ווילדע טהיערע מאכט פייער אויך א געוויסע ווירקונג, בפרט אויף אזעל־כען וואָס איז אמאָל געווען א מענש. זיי האָבען אַנגעצונדען פייער. באלד פון אָנפאנג האָט אויסגעוויזען, אז דאָס האָט געמאכט א שטיקעל ווירקונג אויף זיין ווילדען גייסט, אָבער באלד האָט ער זיך אָבגעדרעהט אָן א זייט און ער האָט ניט ארויסגעצייגט קיין צייכען, אז דער מענש האָט אין איהם עטוואָס אָבגעלעבט.

דיא פאַרשער האָבען געזעהן, אז זיי קענען מיט איהם גאָר ניט מאכען און עס איז ביי זיי פערבליבען אז זיי זאָלען איהם שוין מיטנעהמען אויף דער "באָנעדווענטשור" און איהם האלטען דאָרט ביז זיי וועלען צוזאמען אבפאָהרען אהיים נאָך לינקאָלן אינזעל.

אָבער זיי האָבען ניט געוואָלט ענדערען זייער פאָריגען בעשלוס צו בריינ־גען אהיים זאמען פון גרינסען, וועלכע זיינען אויף'ן לינקאָלן אינזעל ניטאָ און אויך א פאָר אָדער מעהר פון דיא שווייגען וואָס זיי האָבען אויף'ן אינזעל טיי־באָר בעגעגענט. זיי האָבען דארום איבערגעלאָזט דעם פערווילדעטען אונטער דיא אויפזיכט פון פענקראָפט און ספּילעט און הערבערט זיינען אוועק אין וואלד ענדיגען זייער זאמען זאמלונג און יאגד וואָס זיי האָבען געהאט אָנגעפאנגען.

אין א פאָר שטונדען ארום זיינען זיי צוריק געקומען מיט א היבשע ביטעל זאמען און צוויי פאָר שווייגען און איניגע פויגלען וואָס זיי האָבען געפאנגען. זיי האָבען אויך מיטגעבראכט דיא כלים און אינסטרומענטען פון ביידעל און זיי זיינען געווען פערטיג צו דער רייזע.

זיי האָבען דעם געפאנגענעם ארייננגעזעצט אין א קליין צימער. ער איז געווען שטיל און רוהיג און עס האָט אויסגעזעהן, אז ער איז טויב און שטום.

פענקראָפט האָט פּרובירט געבען איהם עסען געקאָכטע פליישׁ, אָבער דער ווילדער האָט עס אָבגעשטופּט פון זיך; ווען אָבער דער מאטראָז האָט איהם גע־ציינגט א ווילדע ענטע (קאטשקע) וואָס הערבערט האָט נור וואָס געשאָסען, האָט דער מענש־טהיער זיא צוגעכאפּט און איינגעשלונגען.

— דענקט איהר, אז ער וועט ווען עס איז צוריק בעקומען זיין שכל, זיינע אמאָליגע געפיהלען? — האָט פענקראָפט געפרעגט — איך דענק אז זייענדיג א לאנגע צייט איינער אליין אויף דיעזען אינזעל איז פון איהם געוואָרען דאָס וואָס ער איז ערשט, אָבער אז ער וועט א לענגערע צייט זיין צווישען אונז אויף לינקאָלן אינזעל, וועט ער צוריק ווערען א מענש.

— מעגליך — האָט ספּילעט געענטפערט.

— וויא אלט, דענקט איהר, איז ער? — האָט הערבערט געפרעגט.

— עס איז שווער צו זאָגען — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — וויל מען קען זיינע געזיכטס־ציגע ניט זעהן צוליעב דער דיקער באָרד וואָס פער־שטעלט זיין פּנים, אָבער עס זעהט אויס, אז קיין יונגער מאן איז ער שוין ניט. איך דענק אז ער איז אומגעפעהר פופציג יאָהר אלט.

— האָט איהר, הערר ספּילעט, בעמערקט וויא טיעף זיינע אויגען זיינען געזונקען? — האָט הערבערט געפרעגט.

— יא, הערבערט, איך זעה דאָס, אָבער מען מוז צוגעבען, אז דיא אויגען זיינע זיינען מעהר מענשליכע וויא מען האָט געקענט ערווארטען לויט זיין גאנצען אויסזעהן.

— איך בין זעהר גערן צו וויסען וואָס הערר הארדינג וועט וועגען איהם זאָגען — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — מיר זיינען געפאָהרען זוכען א מענשליכע בעשעפענים, ענדליך וועלען מיר איהם גאָר ברייגנען א מאָנסטער, אן אומגעלומפּערטע בריאה! נאָך אלעמען אָבער זיינען מיר אין דעם ניט שולדיג. מיר האָבען געטהאָן אלעס וואָס מיר האָבען געקענט.

זיי האָבען געמוזט פערבלייבען נעכטיגען אויף'ן שיף, ווייל עס איז דאמאָלס געוועזן דיא עבע (וואסער־אָבפאל פון ים) און דיא "באָנעדווענטשור" איז געשטאנען ווייטליך פון ברעג. זיי האָבען דארום געמוזט ווארטען ביז מאָרגענדיגען פלוטה (וואסער־שטייגונג), ווען זייער שיף וועט זיך אויפהויבען און מען וועט זיא גלייך קענען רודערען.

דיא נאכט איז אוועק גאנץ רוהיג. אויב דער געפאנגענער ווילדער איז געשלאָפען אָדער ניט, האָבען זיינע פאנגער ניט געוואוסט. זיי האָבען איהם איינגעשפארט אין זיין צימער און ער איז דאָרט גאנץ רוהיג געוועזן. מען האָט פון איהם קיין בעוועגונג געהערט, אָבוואָהל זיינע הענד און פיס זיינע געוועזן אָבגעבונדען.

אויף מאָרגען דעם 15טען אָקטאָבער, ווען עס האָט אָנגעהויבען טאָגען איז געוואָרען דיא ענדערונג אין וועטער, וואָס פענקראָפט האָט פאָראויס געזאָגט. דער ווינד האָט זיך אָבגעקעהרט אין אן אנדער זייט, ניט צו דער זייט וואָס זיי האָבען געדארפט פאָהרען. אום פינף אוהר פריה איז דער אנקער פון דער "באָנעדוועטשור" אויפגעהויבען געוואָרען און דיא שיף איז אָבגעפאָהרען.

דעם ערשטען טאָג פון דער רייזע האָט קיינע בעזאָנדערס פאסירט אויף'ן שיף. דער געפאנגענער פערווילדעטער איז געוועזן שטיל און רוהיג. פון זיינע מאנערען, אָבוואָהל ווילדע, האָט מען געקענט זעהן, אז דיא בעוועגונג פון דער שיף מאכט אויף איהם א שטיקעל איינדרוק, און דערפון האָבען פענקראָפט, ספּילעט און הערבערט געשלאָסען, אז דער מאן איז אמאָל געוועזן א מאטראָז.

אויף מאָרגען איז דער ווינד שטארקער געוואָרען און האָט געבלאָזען מעהר פון זידליכען זייט. דאָס האָט דער שיף שווערער געמאכט דעם גאנג. קאפּיטאן פענקראָפט האָט געארבייט מיט אלע קרעפטען און זיינע קאמפּאניאָנען האָבען איהם אויך מיטגעהאָלפען. דיא לייטע האָבען איינגעזעהן, אז אויב דער ווינד וועט ניט ווערען מילדער, וועט זיי דיא רייזע צוריק דויערען פיעל מעהר וויא דיא רייזע אהין, צום אינזעל טייבאָר.

און עס איז ווירקליך אזוי געוועזן. אין דעם פריהמאָרגען פון 17טען אָקטאָבער, נאָכדעם וויא זיי זיינען שוין געוועזן 48 שטונדען אין וועג, האָט נאָך קיין ברעקעל צייכען בעוויזען, אז זיי זאָלען זיין נאָהענט פון אינזעל לינקאָלן. וויפיעל זיי זיינען אָבגעפאָהרען פון אינזעל טייבאָר, האָבען זיי ניט געקענט וויסען. זיי וואָלטען עס פּיליכט געקענט משער זיין, ווען דיא "באָנעדוועטשור"

וואָלט געגאנגען רעגעלמעסיג מיט איין שנעלקייט, אָבער איהר גאנג איז געווען זעהר אונרעגעלמעסיג און דיא רייזענדע האָבען דארום ניט געקענט וויסען וואו זיי זיינען אין דער וועלט.

דעם 18טען אָקטאָבער איז געווען א שטארקער שטורם און א כוואַליע איז אריבערגעלאָפען דיא שיף. ווען דיא רייזענדע וואָלטען געווען אויף'ן דעק, וואָלטען זיי פיליכט אראָבגעשווינקט געוואָרען און דער שטראָם וואָלט זיי פערטראָגען, אָבער גליקליכערוויזע זיינען זיי אלע געווען אונטען און קיינע סבות האָבען פאסירט.

אָבער דיא כוואַליע האָט איבערגעלאָזט פיעל וואסער אויף'ן דעק און דאָס וואָלט פיליכט געשטעלט אין געפאהר דיא גאנצע שיף. קאפיטאן פענק־ראָפט האָט אין יענעם מאָמענט ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן, אָבער דער ווילדער, וועלכער איז דאמאָלס ארוים פון זיין צימער איז זיי גאָר אונערווארטעט צו הילף געקומען. ער האָט אָבגעריסען א שטיקעל ברעט ביי דער זייט און דאָס וואסער איז אראָבגעלאָפען. עס האָט אויסגעזעהן, אז דער מאטראָזען געפיהל האָט אין איהם אויף א ווײַלע אָבגעלעבט און ער האָט ריכטיג געטראָפען וואָס צו טהאָן. דער ווילדער איז נאכהער אריין צוריק אין זיין צימער ניט צייגענדיג קיין אינטעליגענטע מינע.

דיא לאַגע פון דיא רייזענדע איז יענע נאכט געווען זעהר ניט קיין גוטע. א שטורם האָט געבלאָזען, דערצו איז געווען זעהר פינסטער און קאלט און דיא לייטע האָבען מורא געהאט, אז זיי וועלען אומקומען אין מעער. ניט פענקראָפט, ניט ספילעט און ניט הערבערט האָבען יענע נאכט געדענקט וועגען שלאָפען. זיי זיינען געווען אויף דער וואך און אויסגעקוקט פיליכט וועלען זיי דערזעהן זייער אינזעל, זייער קאָלאָניע און זייער היים.

ארום צוויי אוהר פארטאָג האָט פענקראָפט מיט זיינע שארפע אויגען דער־זעהן א שיין פון דערווייטענס און ער האָט מיט אלע קרעפטען אויסגעשריען:

— א שיין! א שיין!

קאפיטאן פענקראָפט האָט קיין טעות געהאט. א העלע שיין האָט זיך ווירק־ליך בעוויזען אומגעפעהר צוואנציג מייל ווייט פון זיי. דאָרט איז געווען דער לינקאָלן אינזעל און דאָס האָט סיירוס הארדינג וואהרשיינליך אויפגעלעגט א פייער, אום צו צייגען זיינע קאָמפאניאָנען, וואָס זיינען אין וועג, דיא ריכטונג וויא זיי זאָלען פאָהרען. פענקראָפט האָט דאן אָבגעקירעוועט דיא שיף און ער האָט זיא געטריבען מיט א גלייכע ריכטונג פונקט אנטקעגען דיא בעלייכטונג, וואָס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א גרויסער, ליכטיגער שטערן ווייט אין האָריזאָנט.

15טעם קאפּיטעל.

דיא "באַנעדוועגטשור" אין דער היים. — דער פערווילדעטער אין גראַניט הויז. — הארדינג'ס פערשפּרעכען. — דער גאַסט מענשעלט זיך. — אַבגעשאַרען. — דעם אונגליקליכען'ס טרעהר.

אויף מאָרגען, דעם 20טען אָקטאָבער, אום זיעבען אוהר אין דער פריה איז דיא "באַנעדוועגטשור", נאָך פיער טעג וואנדערען אויף'ן ים, אַנגעקומען צום מויל פון טייך "מערסי" אויף לינקאָלן אינזעל.

סיירוס הארדינג און נעב, וועלכע זיינען געוועזען זעהר אונרוהיג דערפון וואָס זייערע דריי קאַמעראַדען האָבען זיך אזוי לאַנג געזאַמט אין וועג, זיינען גאַנץ בעגינען ארויף אין דער הויך אויף פּראָספּעקט האיטס און האָבען אויס־געקוקט זייער שיף מיט דיא פּאַסאַזשירען. סיירוס הארדינג האָט דער ערשטער דערזעהן דיא "באַנעדוועגטשור" פון ווייטענס און ער האָט אויפגעהויבען דיא הענד צום הימעל און געדאַנקט גאָט.

נעב האָט פון גרויס צופריעדענהייט אָנגעהויבען טאַנצען. ער האָט פון גרויס איבערראַשונג ארומגעכאַפּט דעם אינזשיניר און איהם געהאַלדזט און געקושט.

צו ערשט, ווען דער אינזשיניר האָט פון ווייטענס געקענט זעהן דיא מענשען אויף'ן דעק פון שיף, האָט ער געדענקט אז דיא רייזענדע האָבען דעם פערוואָר־פענעם אויף'ן אינזעל טייבאָר ניט געפונען. ער האָט בלויז געזעהן דריי מענשען און ער האָט געטראַכט, אז יענער פערוואָרפענער האָט מיט זיי ניט געוואָלט מיטפאָהרען, ווייל ער האָט קיין לוסט געהאַט אומצובייטען איין געפענגניס אויף אַן אַנדערע.

אין דיא ריכטיגקייט זיינען אויף'ן דעק פון דער שיף בלויז געוועזען פּענק־ראָפט, ספּילעט און הערבערט. דער פּאַסאַזשיר וואָס זיי האָבען מיטגעפיהרט איז געוועזען אין זיין צימער.

אין דעם מאָמענט וואָס דיא "באַנעדוועגטשור" איז צוגעפאָהרען צום ברעג, זיינען הארדינג און נעב, וועלכע האָבען דאָרט געוואַרט, צוגעלאָפען און איידער דיא פּאַסאַזשירען האָבען צייט געהאַט ארויסצוגעהן אויף'ן זאַמד האָט הארדינג געזאָגט:

— מיר זיינען דאָ געוועזען זעהר אונרוהיג, מיינע פריינדע. האָט מיט אייך אַ סבה פּאַסירט, וואָס איהר האָט זיך אזוי לאַנג געזאַמט?

— ניין — האָט גידעאָן ספּילעט געענטפערט — אין געגענטהייל, אַלעס איז געוועזען אויף'ן בעסטען אַרט. מיר וועלען אייך אַלעס דערצעהלען.

— יעדענפֿאַלס אָבער — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — איז אייער רייזע געווען אומזיסט, זאָלאַנג אז איהר האָט קיינעם ניט מיטגעבראַכט.

— ענטשולדיגט, קאַפּיטאַן — האָט זיך דער מאַטראָז אָבגערופֿען — מיר זיינען פֿיער אויף דער שיף.

— האָט איהר געפֿונען דעם פֿערוואָרפֿענעם?

— יא, מיר האָבען איהם געפֿונען.

— און איהר האָט איהם מיטגעבראַכט?

— יא.

— א לעבעדיגען?

— יא, א לעבעדיגען.

— וואו איז ער? ווער איז ער?

— ער איז — האָט דער רעפּאָרטער געענטפֿערט — אָדער בעסער געזאָגט: ער איז געווען א מענש! דאָס אלעס וואָס מיר קענען זאָגען וועגען איהם.

דיא דריי רייזענדע האָבען דאן דערצעהלט דעם אינזשיניר פֿון אלעס וואָס מיט זיי האָט פּאַסירט פֿון דער צייט וואָס זיי האָבען פֿערלאָזט דעם אינזעל לינקאָלן ביז זיי זיינען צוריק געקומען. זיי האָבען איהם איבערגעגעבען אַלעס וואָס זיי האָבען געזעהן און ענטדעקט אויף'ן אינזעל טייבאָר און וויא זיי האָבען געפֿאַנגען דעם פֿערווילדעטען. ווען עס איז געקומען צו דעם פּונקט וועגען זייער געפֿאַנגענעם, האָט זיך פּענקראָפֿט אָבגערופֿען:

— איך וויים ניט, הערר קאַפּיטאַן, אויב מיר האָבען געהאַט א רעכט צו ברייגנען איהם אהער.

— גאַנץ געוויס האָט איהר רעכט געהאַט! — האָט דער אינזשיניר געענטפֿערט.

— אָבער דער אונגליקליכער האָט קיין פֿערשטאַנד! ער איז איינפֿאַך א ווילדע חיה!

— מעגליך — האָט הארדינג געענטפֿערט — אז דאָס איז בלויז ערשט אזוי און מיט דער צייט וועט זיין ווילדקייט מיידען און ער וועט בעקומען זיין מענשליכען פֿערשטאַנד. אָבער, מיינע פֿריינדע, דיעזער אונגליקליכער איז דאָך מיט מאָנאַטען צוריק געווען א מענש אזוי וויא איך און איהר און דיא איינזאַמקייט האָט איהם פֿערוואַנדעלט אין א חיה, היינט ווער וויים וואָס עס וועט ווערען פֿון דעם לעצטען פֿון אונז, וואָס וועט איבערלעבען זיינע קאָמפּאַניאָנען און וועט פֿערבלייבען אליין אויף דיעזען אינזעל? אז איהר האָט געפֿונען דיעזען אונגליקליכען אין אזא צושטאַנד, זיינען מיר ניט זיכער אז איינער פֿון אונז וועט אויך דאַרפֿען דורכלעבען א טהיער פּעריאָדע.

— אָבער, קאַפּיטאַן — האָט הערבערט געפֿרעגט — וואָס ברייגגט אייך

צו דענקען, אז דיא ווילדקייט איז צו איהם געקומען ערשט מיט איינינע מאָ־נאטען צוריק?

— ווייל דער דאָקומענט וואָס מיר האָבען געפונען איז ניט לאנג געשריבען געוואָרען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — און דער דאָקומענט איז זי־כער געשריבען געוואָרען פון דיעזען פערוואָרפענעם.

— פיליכט — האָט זיך ספילעט אָבגערופען — האָט דעם דאָקומענט געשריבען דיעזען מאן׳ס א קאָמפּאניאָן, וועלכער איז שוין לאנג טויט?

— דאָס איז אונמעגליך, מיין טהייערער ספילעט.

— ווארום? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— ווייל ווען דאָס וואָלט אזוי געוועזן, וואָלט דער דאָקומענט גערעדט וועגען צוויי פערוואָרפענע — האָט הארדינג געענטפערט — ווען אָבער דער דאָקומענט רעדט נור פון איין פערזאָן, האָט עס אייער געפאנגענער געשריבען.

הערבערט האָט דאן דערצעהלט וויא אין צייט פון א שטורם אויף׳ן ים, האָט זיך אויף א ווײלע צום פערווילדעטען אומגעקעהרט זיין מענשען פער־שטאנד און ער האָט פאר זיי געטהאָן דיא ארבייט פון א מאטראָז.

— דאָס איז א וויכטיגער פּונקט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — דאָס בעווייזט, אז דער אונגליקליכער איז נאָך ניט פערלאָרען און זייענדיג צווישען מענשען וועט ער מיט דער צייט אויך ווערען א מענש אזוי וויא ער איז אמאָל געוועזן. מיר וועלען נאָך רעטען זיין זעעלע און ער וועט ווערען א ניצליכער מיטגליעד אין אונזער קאָלאָניע.

דער פערווילדעטער איז ארויסגעפיהרט געוואָרען פון זיין צימער. הארדינג און נעב האָבען איהם אָנגעקוקט מיט רחמנות׳דיגע בליקען.

וויא נור דער אונגליקליכער האָט בעטראָכטען דאָס טרוקענע לאנד, האָט ער אָנגעהויבען מאכען א פערזוך צו לויפען, אָבער סיירוס הארדינג האָט ארויפ־געלעגט זיין האנד אויף דעם פערווילדעטען׳ס אקסעל און האָט איהם ארייננגע־קוקט אין געזיכט. דער אונגליקליכער האָט זיך בערוהיגט, אזוי וויא ער זאָל פאָלגען דעם בעפעהל פון אן אויטאָריטעט. ער איז פערבליבען שטעהן מיט׳ן קאָפּ ארונטערגעלאָזט אזוי וויא א דיענער פאר זיין שטרענגען ווירטה.

— אָרימער, אונגליקליכער מענש! — האָט הארדינג אייניגע מאָל געזאָגט מיט בעדויערען.

דער אינזשיניר האָט דעם אונגליקליכען גוט בעטראכט און ער האָט אָן זיינע אויגען דערקענט, אז דיא מענשליכע געפיהלען זיינען נאָך אין איהם ניט אָבגעשטאָרבען אין גאנצען.

עס איז בעשלאָסען געוואָרען אז דער פרעמדער, וויא דיא קאָלאָניסטען האָבען אָנגעהויבען רופען דעם פערווילדעטען, זאָל ארייננגענומען ווערען אין גראניט הויז און מען זאָל איהם דאָרט אָבגעבען א בעזונדער צימער, פון וועל־

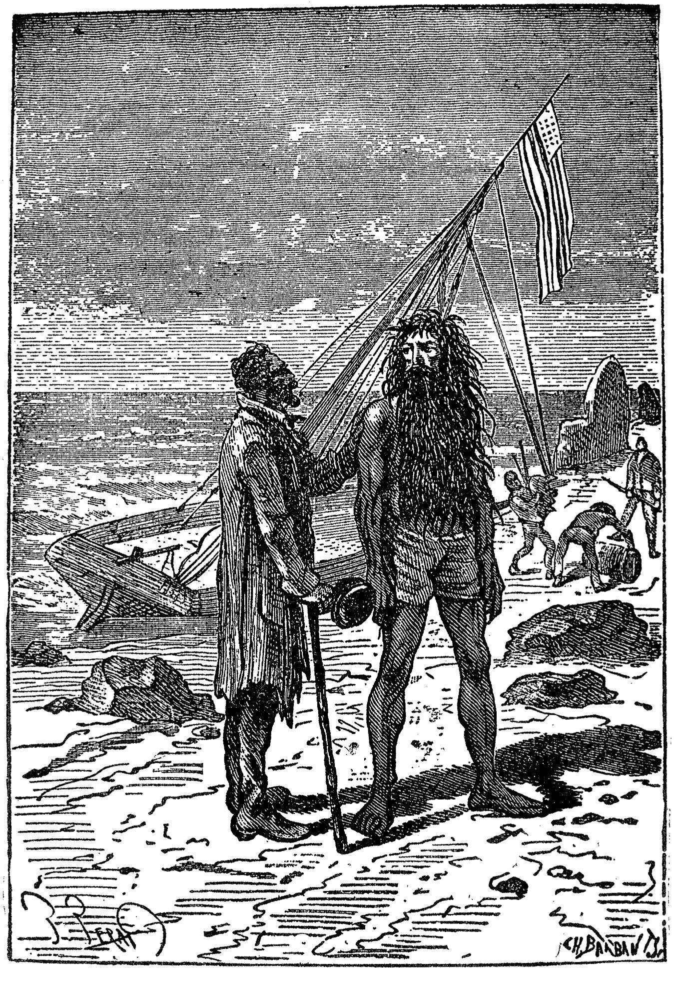

הארדינג און דער פערווילדעטער.

זייטע 336

בען ער זאָל ניט קענען אנטלויפען. מען האָט איהם אהין אוועקגעפיהרט און אריינגעזעצט אין דער וואָהנונג וואָס מען האָט פאר איהם בעשטימט. דאָס איז זיי ניט שווער אָנגעקומען, ווייל דער ווילדער האָט זיך ניט געוועהרט און זיך געלאָזט פיהרען.

פּענקראָפט, ספּילעט און הערבערט, וועלכע זיינען נור וואָס געקומען פון וועג, זיינען געווען זעהר הונגעריג און זיי האָבען זיך אלע דארום צוגעאיילט צו עסען פריהשטיק. ביים עסען האָבען זיי פיעל גערעדט וועגען זייער זאָנדערבארען, אומגעלומפּערטען גאסט. זיי האָבען הויפּטזעכליך דיסקוטירט דיא פראַגע: פון וואָס פאר א לאנד דער אונגליקליכער קומט, און זיי זיינען געקומען צום בעשלוס, אז ער איז אן ענגלענדער אָדער אן אמעריקאנער. ערשטענס, איז דער נאָמען פון דער שיף "בריטאניא" אן ענגלישער אָדער אן אמעריקאנער; און צווייטענס האָט סיירוס הארדינג אין איהם דערקענט דיא געזיכטס־ציגע פון אזעלכען וואָס שטאמט פון דיא אנגלאָ־זאקסישע ראסע.

— אָבער, מיין יונגע — האָט דער רעפּאָרטער זיך געווענדעט צו הערבערט — דוא האָסט אונז נאָך ניט דערצעהלט וויא אזוי דוא האָסט זיך בעגעגענט מיט'ן פרעמדען. מיר האָבען דיך געטראָפען וועהרענד דוא האָסט זיך מיט איהם גראנגעלט, אָבער וויא אזוי דער קאמפּף צווישען אייך איז געוואָרען ווייסען מיר ניט.

— אויף מיין וואָרט — האָט הערבערט גענטפערט — אז עס איז מיר שווער צו זאָגען וויא אזוי דאָס האָט פּאסירט. מיר דאכט, אז איך בין געווען בעשעפטיגט אין זאמלען פלאנצונגען, ווען איך האָב פּלוצלינג דערהערט א גערויש אזוי וויא פון שנעע אָדער שטיקער אייז וואָס פאלען ארונטער פון א הויכען בארג. איך האָב קוים צייט געהאט ארומצוקוקען זיך און דער אונגליקליכער מאן, וועלכער איז וואהרשיינליך געווען בעהאלטען אונטער א בוים, האָט זיך אויף מיר פּלוצלונג געוואָרפען. דאָס איז געשעהן מאָמענטאלנע און ווען איהר, הערר ספּילעט און הערר פּענקראָפט, וואָלטען מיר ניט געקומען צו הילף —

— מיין יונגע — איז איהם הארדינג אריינגעפאלען אין דיא רייד — דוא האָסט דורכגעמאכט א געפעהרליכע שטיקעל צייט, אָבער ווען ניט דיעזער צופאל וואָלט איהר פיליכט דעם פרעמדען ניט געפונען און מיר וואָלטען ערשט ניט געהאט קיין נייעם קאָמפּאניאָן.

— האָפּט איהר דען ווירקליך, הערר סיירוס, צו מאכען איהם פאר א מענשען? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— יא — האָט הארדינג געענטפערט — ער וועט נאָך זיין א מענש אזוי וויא איך און איהר.

נאָך פריהשטיק זיינען דער אינזשעניר און זיינע קאָמפּאניאָנען אוועק אויסלאָדען דיא שיף. דער אינזשעניר האָט גוט בעקוקט און בעטראכט דיא אלע זא־

כען וואָס דיא רייזענדע האָבען פערנומען פוןביידעל אויף'ן אינזעל טייבאָר, אָבער ער האָט אויף קיין זאך גאָר ניט געפונען וואָס זאָל ציינען ווער דער פער־ווילדעטער איז.

אין אלגעמיין איז הארדינג געווען שטארק צופריעדען מיט דיא אלע זאכען וואָס זיינע קאמעראדען האָבען געבראכט פון קליינעם אינזעל. דיא קאָלאָניסטען האָבען בעשטימט אן אָרט פאר דיא שוויינען און דיא פעסלעך שיס־פולווער וואָס זיי האָבען מיטגעבראכט האָט הארדינג בעשלאָסען אָבצולייגען אין א מאגאזין ווייט פון גראניט הויז, אום צו זיין זיכער פון אן עקספּלאָזיאָן. פאָר־לויפיג האָבען זיי בענוצט דעם שיס־מאטעריאל וואָס הארדינג האָט אליין פאב־ריצירט און דיא ריכטיגע שיס־פולווער וואָס זיי האָבען געהאט פון פריהער און דיא וואָס איז געבראכט געוואָרען פון אינזעל טייבאָר האָט דער אינזשיניר געוואָלט האלטען אין זאפאס, פילייכט וועט מען עס אמאָל מוזען געברויכען.

נאָכדעם וויא דיא „באָנעדוועטשור“ איז אויסגעלאָדען געוואָרען, האָט פענקראָפט געזאָגט צו הארדינג:

— איך דענק, אז מיר האָבען אונזער שיף געדארפט אנקערען אין א זיכערען פלאץ.

— דענקט איהר — האָט הארדינג געפרעגט — אז דאָ, ביים מויל פון דער „מערסי“ איז ניט זיכער גענוג?

— ניין, קאפיטאן — האָט דער מאטראָז געענטפערט — זיכער איז זיא; אָבער דאָ קומט איהר אוים צו שטעהן האלב אין זאמד און האלב אין וואסער און דאָס שאדעט איהר פילייכט. דיא „באָנעדוועטשור“ איז א וואוילע שיף. זיא האָט זיך אויפגעפיהרט אויף'ן מעער זעהר פיין און מיר דארפען זיא אָבהיטען וויא זיא האָט פערדיענט.

— זאָלען מיר זיא פילייכט לאָזען שווימען אין טייך?

— ניין, קאפיטאן, דאָ אין מערסי טייך וועט זיא קיין שוץ האָבען גע־גען ווינד. איך דענק דארום אז מיר זאָלען אונזער „באָנעדוועטשור“ געבען א פלאץ צווישען דיא פעלזען אין פאָרט באלון.

— דאָס טויג ניט, פריינד פענקראָפט — האָט הארדינג געזאָגט — פאָרט באלון איז צו ווייט פון אונזער היים און עס איז פיעל בעסער מיר זאָלען האָבען אונזער שיף ביים האנד.

— וואָס דען דענקט איהר, קאפיטאן? — האָט קאפיטאן געפרעגט.

— איך דענק — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אז מיר וועלען מיט דער צייט אויסבויען א האפען, א ריכטיגען האפען, טאקי דאָ ניט ווייט פון גראניט הויז. אָבער פאָרלויפיג פיהרט אָב אייער שיף נאָך פאָרט באלון.

— אויסגעצייכענט! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — יא, מיר ווע־

לען מאכען א האפען מיט א לייכט־טהורם, מיט אלעם, גאָר אויף'ן גרויסען שטיי־גער. מיט אייך, קאפיטאן, קען מען אלעם דורכפיהרען.

— יא, מיין בראווער פענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער איך אליין קען גאָר ניט מאכען און איך מוז שטענדיג אָנקומען צו אייער הילף. אין יעדע אונטערנעהמונג וואָס מיר האָבען אונטערנומען האָט איהר אָבגעטהאָן ארבייט פאר דריי אנדערע.

דער מאטראָז און הערבערט האָבען דאן אויפגעהויבען דעם אנקער און דיא "באָנעדווענטשור" איז אָבגעפאָהרען. אין צוויי שטונדען ארום האָבען זיי דיא שיף צוגעפיהרט צו פאָרט באלון און זיא געאנקערט צווישען פעלזען.

עס זיינען פאָראיבער אייניגע טעג און דיא קאָלאָניסטען האָבען אין דעם פערווילדעטען בעמערקט א שטיקעל ענדערונג. עס האָט אויסגעזעהן, אז זיין מענשליכע נשמה הויבט אין איהם אָן אויפלעבען און ער ווערט עטוואָס היי־מישער. גאָר פון אָנפאנג איז דער פרעמדער געווען זעהר צוטראָגען. ער איז זייט א לאנגע צייט געווען געוואָהנט צו לעבען אויף פרייע לופט, אונטער'ן פרייען הימעל און דאָס געפאנגענשאפט אין גראניט הויז האָט איהם נאָך מעהר ווילד געמאכט. ער איז געווען אזוי וויא א ווילדע חיה, וועלכע ווערט איינגע־שפארט אין א שטייג. דיא קאָלאָניסטען האָבען מורא געהאט, אז ער זאָל זיך ניט ארויסווארפען דורך א פענסטער און זיי האָבען איהם שטרענג געהיט. נאכהער אָבער איז ער געוואָרען רוהיגער און געלאסענער, ביז ער איז אין עט־ליכע טעג אַרום געוואָהנט געוואָרען צו זיין נייעם ארט לעבען און עס האָט אויסגעזעהן, אז דער ווילדער גייסט הויבט פון איהם אָן פערשווינדען.

און דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאט אורזאכען צו האָפען, אז דער ווילדער אינסטינקט וועט מיט דער צייט אין גאנצען פערשווינדען פון זייער גאסט. געקאָכטע פלייש איז שוין ביי איהם ניט געווען אזוי אבשטויסענד אזוי וויא אין דער צייט פון זיין רייזע אויף דער "באָנעדווענטשור", און אָבוואָהל ער האָט נור געגעסען רויהע פלייש, דאָך האָט ער ניט געצייגט אזא עקעל און פעראכטונג צו געקאָכטע אזוי וויא ער האָט געצייגט אויף'ן שיף. סיירוס הארדינג האָט דעם פרעמדען אָבגעשאָרען דיא האָר פון קאָפ און דיא באָרד, וועה־רענד ער איז געשלאָפען. דאָס האָט איהם געגעבען אַן אנדער אויסזעהן, ניט אזוי אומגעלומפערט, ניט אזוי ווילד וויא פריהער. מען האָט אויך פון איהם ארונטערגענומען דיא שמאטע וואָס ער האָט געטראָגען אויף זיין טאליע און מען האָט איהם אָנגעטהאָן קליידער, וועלכע האָבען איהם פיעל מעהר געפאסט וויא דיא שמאטע. אָהן דיא לאנגע האָר און דער גאנצער קערפער פערדעקט, האָט דער פרעמדער בעקומען דיא געשטאלט פון א מענשען און אויף זיין געזיכט האָט זיך בעוויזען א מענשליכע מינע. זיינע אויגען האָבען ניט

אויסגעזעהן אזוי בייז און זיין גאַנצע פיגור איז עפּעס אזוי וויא אנדעריש געוואָרען.

סיירוס הארדינג האָט אויף זיך גענומען דיא אויפגאַבע צו פערברייינגען יעדען טאָג א פּאָר שטונדען צייט נעבען דעם אונגליקליכען פערווילדעטען. ער האָט געטהאָן זיין ארבייט נעבען פרעמדען און ער האָט שטענדיג אויסגעזוכט פערשיעדענע בעשעפטיגונגען, אום דער פרעמדער זאָל דערויף שענקען זיין אויפמערקזאַמקייט און בעקומען צוריק מענשליכע געפיהלען. מען האָט ניט געדאַרפט פיעל צו ערוועקען אין איהם א שטיקעל עראינערונג פון זיין מענשליכע פעריאָדע, דאָס האָט מען באלד געזעהן וועהרענד דעם שטורם אויף'ן ים, ווען דער פערווילדעטער האָט ארונטערגעלאָזט דיא וואסער פון דעק פון דער "באָנעדווענטשור". דער אינזשיניר פלעגט רעדען הויך אויף'ן קול, אום דער אונגליקליכער זאָל הערען, פיללייכט וועט זיך ביסלעכווייז צו איהם אומקעהרען דיא הערונגס און רעדונגס-קראפט. הארדינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען פלעגען זעהר אָפּט ביים פרעמדען'ס אנוועזענהייט רעדען וועגען שיפען, וועגען פלאַטען, וועגען מעער-רייזעס — זאַכען וואָס אינטערעסירען געוועהנליך א מאַטראָז מעהר וויא אן אנדערען. זיי האָבען געדענקט, אז דער אונגליקליכער וועלכער איז וואהרשיינליך אמאָל געוועזען א מאַטראָז וועט אזעלכע געשפּרעכען שנעלער בעגרייפען.

אָפּטמאָל פלעגט מען בעמערקען, אז דער פרעמדער שענקט אויפמערקזאַמקייט צו א געשפּרעך פון דיא קאָלאָניסטען און עס האָט אויסגעזעהן, אז ער הויבט אָן עפּעס פערשטעהן. ביי איין געשפּרעך האָט מען בעמערקט אויף דעם פערווילדעטען'ס געזיכט א צייכען פון טרויער און ביי אן אנדערען האָט זיך אזוי וויא א לייכטער שמייכעל בעוויזען אויף זיינע ליפּען, אָבער גערעדט האָט ער גאָר ניט, זאָגאר קיין איין איינציגע זילבע איז פון זיין מויל ניט ארויס. ער איז געוועזען שטום אזוי וויא א פיש און קיין מענשליכע שטימע האָט מען פון איהם ניט געהערט.

אָבער איז ער ווירקליך אין גאַנצען געוועזען שטום? האָט ער דיא רעדונגס-קראפט אין גאַנצען פערלאָרען? אָדער ער איז אזוי שטיל-שווייגענד? דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט וויסען. עס טרעפען אָפט משוגעים וואָס רעדען ניט, אָבוואָהל זיי בעזיצען דיא רעדונגס-קראפט. סיירוס הארדינג איז געוועזען גערן צו וויסען אויף וויא ווייט דער אונגליקליכער בעסערט זיך אין גייסט; ער האָט געוואָלט מעסטען זיינע געפיהלען און בעגריפע; ער האָט געוואָלט אריינדרינגען אין זיין נשמה און וויסען אויף וויא ווייט זיא ווערט צוריק געעדעלט און ער האָט דארום אָנגעווענדעט אלערליי מיטלען און האָט געמאכט פערשיעדענע פּראָבעס, אום צו איבערצייגען זיך אין דעם.

ער פלעגט דעם פרעמדען אלע מאָל צופיהרען צו א פענסטער און ער האָט

איהם געלאָזט קוקען אויף'ן ים און אויף'ן וואלד ביי דער זייט פון פראָספעקט האַימס; ער פלעגט איהם אין גראניט הויז אלע מאָל צייגען פערשיעדענע זאכען און ער האָט ענדליך בעשלאָסען ארויסצופיהרען איהם אין וואלד און לאָזען פריי, פיליינט וועט דאָס אויף איהם מאכען א שטארקען איינדרוק און ער וועט עטוואָס מעהר אויסדריקען.

— אָבער — האָט גידעאָן ספילעט געפרעגט — קענען מיר האָפען, אז ער וועט ניט אנטלויפען, ווען מיר וועלען איהם פריילאָזען?

— מען מוז עס פרובירען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— נו — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — פרובירט. אָבער איך זאָג אייך, אז ווען איהר וועט אונזער אורח ארויספיהרען אויף דער פרייער לופט, וועט ער אנטלויפען אזוי שנעל וויא זיינע פיס וועלען איהם טראָגען.

— און איך דענק ניט אזוי — האָט הארדינג געענטפערט.

— לאָמיר פרובירען — האָט ספילעט זיך אָבגערופען.

— יא, מיר וועלען עס פרובירען — האָט דער אינזשיניר בעשטימט.

דאָס איז געווען דער 30טער אָקטאָבער. דער פערוואָרפענער פון אינזעל טייבאָר איז שוין דאמאָלס געווען ניין טעג געפאנגען אין גראניט הויז. עס איז געווען א שעהנער, ווארימער טאָג. דיא זונן האָט געשיינט און האָט דעם גאנצען לינקאָלן אינזעל איינגעוויקעלט אין איהרע שטראהלען. סיירוס הארדינג און פענקראָפט זיינען אריינגעקומען צום פרעמדען אין צימער און זיי האָבען איהם געפונען ליגענדיג אויף'ן באָדען.

— קום, מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר צו איהם געזאָגט.

דער אונגליקליכער האָט זיך באלד אויפגעהויבען. ער האָט נאָכגעקוקט דעם אינזשיניר און איז איהם נאָכגעגאנגען, וועהרענד פענקראָפט האָט זיי נאָכ־געפאָלגט פון הינטען.

קומענדיג צום טהיר האָבען הארדינג און פענקראָפט אריינגענומען דעם פערווילדעטען אין דער הויב מאשין און זיי האָבען זיך ארונטערגעלאָזט. נעב, הערבערט און ספילעט האָבען פון פריהער פאר זיי געווארט אונטען.

דיא קאָלאָניסטען זיינען אָבגעגאנגען ניט ווייט פון דעם פרעמדען און זיי האָבען איהם געלאָזט אליין.

דער פרעמדער איז צוגעגאנגען איניגע טריט נעהענטער צום ים. ער האָט געוואָרפען זיינע בליקען אויף דיא ברייטע אונענדליכע וואסערען, אָבער ער האָט קיין פערזוך געמאכט צו אנטלויפען. א היבשע ווייל איז ער געבליבען שטעהן קוקענדיג אויף דיא כוואליעס פון ים און ער האָט זיך ניט געריהרט פון אָרט.

— דערפון איז נאָך קיין בעוויז ניט, אז ער וועט ניט אנטלויפען —

האָט דער רעפּאָרטער בעמערקט — דער ים בעגייסטערט איהם ניט פיעל און מאכט איהם קיין חשק צו אנטלויפען.

—יא — האָט הארדינג צוגעגעבען — מיר דארפען איהם נעהמען צום ברעג וואלד אויף פּראָספּעקט האיטס און דאָרט וועלען מיר ערשט זעהן וואָס עס וועט פּאסירען.

— און מיר האָבען דאָ ניט צו ריזיקירען — האָט זיך דער ניגער אָבגע־רופען — ער וועט יעדענפאלס ניט קענען אנטלויפען, ווייל אונזערע בריקען זיי־נען אויפגעהויבען.

— אָה — האָט פּענקראָפט געזאָגט — דאָס איז גאָר ניט. דער פרעמדער איז ניט א מענש וואָס זאָל זיך שרעקען פאר וואסער און אזא קליינעם וואסער־שטראָם וויא דער קריק גליצערין וועט ער גלייך אריבערגעהן אָהן א בריק.

— מיר וועלען באלד זעהן — האָט הארדינג זיך ארייגעמישט — מיר וועלען פּרובירען, וועלען מיר וויסען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זייער נייעם מיטגליעד צוגעפיהרט צום מויל פון טייך מערסי און פון דאָרט האָבען זיי ארויפגעקלעטערט אויף פּראָספּעקט האיטס.

וויא נור זיי זיינען געקומען צום ברעג וואלד און זיי האָבען דערשפּירט דעם גערוך פון פרישע גרינע בלעטער, האָט דער אונגליקליכער אָנגעהויבען אָטהע־מען אזוי וויא ער זאָל טרינקען דיא פרישע אנגענעהמע לופט און א זיפץ האָט זיך ארויסגעכאפּט פון זיין ברוסט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען איהם געלאָזט שטעהן פריי, אָבער זיי זיינען געשטאנען נאָהענט נעבען איהם פערטיג צו כאפּען איהם אויב ער וועט פּרובי־רען אנטלויפען.

דאָס אָרימע בעשעפעניס האָט זיך ווירקליך געלאָזט לויפען. ער האָט גע־וואָלט אריבערשפּרינגען א שמאָלען וואסער וואָס איז געווען צווישען איהם און דעם וואלד, ער האָט זיך אָבער באלד צוריקגעצויגען, האָט ארונטערגעלאָזט דעם קאָפּ און א גרויסע טרעהר איז ארונטערגעפאלען פון זיינע אויגען.

— אָה! — האָט דער אינזשיניר אויסגעשריען — דוא ווערסט צוריק א מענש, אז דוא קענסט נאָך וויינען!

16טעם קאפיטעל.

דער פערווילדעטער קומט ארויס מיט לשון. — זיין וידוי. — צוועלף יאָהר אויף'ן אינזעל. — ווערט פערשוואונדען. — בויען א מיהל. — באקען ברויט. — פרעמדער רעטעט הערבערט'ן. — ווערט אליין פערוואונדעט.

יא, דער אונגליקליכער מאן האָט געוויינט! עפּעס אן עראינערונג איז וואהרשיינליך דורכגעלאָפען זיין מח און ארויסגעבראכט פון איהם א טרעהר, און וויא סיירוס הארדינג האָט זיך אויסגעדריקט, איז דאָס געווען א בעוויז, אז ער ווערט צוריק א מענש, אז דיא מענשליכע געפיהלען, דער מענשליכער פערשטאנד קעהרט זיך צו איהם אום.

דיא קאָלאָניסטען האָבען איהם אויף א קורצע צייט איבערגעלאָזט ביים ברעג וואלד און אליין זיינען זיי אָבגעטראָטען א היבשע ביסעל ווייט. זיי האָבען איהם געלאָזט אין גאנצען פריי, אום צו זעהן וואָס פאר א ווירקונג דאָס וועט אויף איהם מאכען, און אויב ער וועט זיך בענוצען מיט דער געלעגענהייט צו אנטלויפען. דער אונגליקליכער האָט זיך ניט געריהרט פון אָרט און איז פערבליבען שטעהן פערטרויערט. קאפּיטאן הארדינג האָט איהם דאן צוריקגענומען אין גראניט הויז.

מיט צוויי טעג שפּעטער זיינען דיא קאָלאָניסטען העכסט איבערראשט געוואָרען, ווען זיי האָבען ערפאהרען, אז זייער גאסט קען רעדען און וואהרשיינליך ווייס ער און פערשטעהט אלעס. עס האָט אויסגעזעהן, אז דער פערווילדעטער איז אין גראניט הויז אזוי וויא א שפּיאָן וואָס קוקט נאָך אלעס, הערט זיך צו צו אלעס וואָס מען רעדט, אָבער ער האלט דעם צונג צווישען דיא צייהן און ער וויל א וואָרט ניט רעדען. ער מאכט זיך שטום, ווייל אזוי לוינט זיך איהם בעסער, ווייל אזוי פּאסט איהם בעסער.

פּענקראָפט, וועלכער איז געשטאנען הינטער'ן טהיר פון פרעמדען'ס צימער, האָט געהערט וויא דער אונגליקליכער האָט אויסגעשפּראָכען פאָלגענדע ווערטער:

— ניין! דאָ! איך! קיינמאָל ניט!

דער מאטראָז האָט עס דערצעהלט זיינע קאָמפּאניאָנען און זיי זיינען העכסט ערשטוינט געוואָרען. הארדינג האָט געגעבען זיין מיינונג, אז א טיעפע שרעקליכע געהיימניס איז פערוויקעלט אין דעם לעבען פון זייער נייעם קאָמפּאניאָן.

פון דאן אָן האָט דער פערווילדעטער אָנגעהויבען בענוצען ווערק-צייג און

ער פלעגט ארבייטען אין גאָרטען. נאָך דער ארבייט פלעגט ער פערבלייבען אליין און ער האָט שטענדיג אויסגעמיטען דיא אנדערע איינוואָהנער פון נראַ־ניט הויז. ער האָט זיך צוריקגעצויגען פון מענשען און ווען יעמאנד פון דיא קאָלאָניסטען איז צו איהם צוגעגאנגען, האָט ער געקרעכצט און מען האָט אָן זיינע מאניערען געקענט דערקענען, אז ער קען קיין קאָמפּאני ניט פערטראָגען און דיא אָנוועזענהייט פון א מענשען איז אויף איהם א שווערע לאַסט. סיירוס הארדינג האָט געבעטען זיינע קאמעראדען, אז זיי זאָלען דעם פרעמדען ניט ערגערען און זיך האלטען מיט איהם פון ווייטענס.

איז דער מאן געפלאָגט פון געוויסענביסע? איז ער א פערברעכען בע־גאנגען און ער קומט ערשט אָב פאר זיינע זינד? דיא קאָלאָניסטען האָבען אנ־דערש ניט געקענט דענקען, און גידעאָן ספּילעט האָט זיך איינמאָל אויסגעדריקט, אז דער פרעמדער רעדט ניט, ווייל ער האָט מורא ער זאָל זיך ניט אויסרעדען וועגען זיין געהיימניס וואָס איז צו ערנסט פאר א זייטיגע פערזאָן צו וויסען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געמוזט זיין געדולדיג און ווארטען.

מיט אייניגע טעג שפּעטער, דעם דריטען נאָוועמבער, ווערענד דער פרעמ־דער האָט געארבייט אין גאָרטען, האָט ער פּלוצלונג אוועקגעוואָרפען דעם גראָב־אייזען און טרעהרען האָבען אָנגעהויבען פליסען פון זיינע אויגען. סיירוס האר־דינג, וועלכער איז געשטאנען פון ווייטענס און האָט אכטונג געגעבען אויף'ן געהיימניספּאָלען מאן, האָט עס געזעהן. ער האָט זעהר מיטלייד בעקומען מיט'ן אונגליקליכען. ער איז צו איהם צוגעגאנגען, האָט לייכט בעריהרט זיין האנד און האָט געזאָגט גאנץ לאנגזאם:

— מיין פריינד, מיין פריינד!

דער פרעמדער האָט זיך ניט ארומגעקוקט, און ווען הארדינג האָט געוואָלט אָנגעהמען זיין האנד, איז דער פרעמדער אָבגעשפּרונגען.

— מיין פריינד — האָט הארדינג ווידער געזאָגט מיט א ווייכע שטימע — קוקט אויף מיר. איך פערלאנג דאָס.

דער געהיימניספּאָלער האָט א קוק געטהאָן אויף'ן אינזשיניר, אזוי וויא ער זאָל בעאיינפלוסט ווערען דורך א היפּנאָטישע קראַפט. עס האָט אויסגעזעהן אז ער וויל אָנטלויפען, אָבער עפּעס אן אינערליכע קראַפט, אן אינערליכער גע־פיהל האָט איהם אָבגעהאלטען. מען האָט לייכט געקענט בעמערקען, אז עס ליגט איהם עפּעס אויף'ן צונג, אז זיינע ליפּען זיינען גרייט צו זאָגען עפּעס, אז עטוואָס דריקט איהם אויף'ן הארצען און ער וויל זיך דורכרעדען, אָבער ער קען זיך דערוויף ניט בעשליסען. ענדליך איז ער געבליבען שטעהן, האָט פערלעגט זיינע הענד און האָט געזאָגט מיט א הייזעריגע שטימע אין דער ענגלישער שפּראַך:

— ווער זיינט איהר?

דער אינזשיניר איז העכסט איבערראשט געוואָרען און ער האָט כמעט ניט געקענט רעדען. ער האָט זיך אָבער באלד בערוהיגט און געענטפערט:

— פערוואָרפענע אזוי וויא איהר. מיר האָבען אייך געבראכט אהער צווישען אייערע מענשען־ברידער.

— מיינע מענשען־ברידער! — האָט דער פרעמדער אויסגעשריען — איך האָב קיינע!

— איהר געפינט זיך צווישען פריינד — האָט הארדינג איהם געטרייסט.

— פריינד! פאר מיר פריינד! — האָט דער פרעמדער אויסגעשריען און האָט בעהאלטען זיין געזיכט אין זיינע הענד — ניין! קיינמאָל ניט! לאָזט מיך אָב, בעפרייט מיך!

ביי דיעזע ווערטער איז ער ארונטערגעלאָפען צום זייט פון מעער און איז דאָרט פערבליבען שטעהן א היבשע צייט אונבעוועגליך.

הארדינג איז אוועק צו זיינע קאָמפּאניאָנען און האָט זיי דערצעהלט וואָס עס האָט פּאסירט.

— יא, א טיעפע, זאָנדערבארע געהיימניס איז פערוויקעלט אין דיעזען מאן — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — עפּעס האָט מיט איהם פּאסירט אין זיין לעבען וואָס קוועלט איהם און פּלאָגט איהם. דער מאן ליידעט פון געוויסענסביסע.

— איך וויים ניט — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען מיט א טאָן פון פּעראכטונג — וואָס פאר א מאן מיר האָבען אהער געבראכט. ער האָט גאָר סודות, פערבאָרגענע זאכען!

— מיר וועלען יעדענפאלס דעם מאן רעספּעקטירען — האָט זיך קאפּיטאן הארדינג אָבגערופען — אויב ער איז זאָגאר בעגאנגען א פערברעכען, איז ער שוין לאנג אָבגעקומען פאר זיינע זינד און ער איז ערשט א ריינע נשמה. דער אונגליקליכער האָט פערדיענט געשעצט און געאכטעט צו ווערען.

צוויי שטונדען איז דער פרעמדער געשטאנען אליין ביים ברעג פון מעער. ער איז דיא גאנצע צייט געווען פערטראכט. וויא עס האָט אויסגעזעהן, האָט ער געזאמעלט ערינערונגען פון זיין פערגאנגענהייט, פון זיין לעבען ביז יעצט וואָס איז וואהרשיינליך געווען טרויעריג. דיא קאָלאָניסטען זיינען געשטאנען פון וויטענס און האָבען פון איהם דיא אויגען ניט ארונטערגענומען, אָבער זיי האָבען איהם צורוה געלאָזט און ניט געשטערט זיינע געדאנקען. נאָך זיינע מינעס און מאניערען האָט מען געזעהן, אז ער איז שטארק פערזאָרגט, דערשראָקען און פערשעהמט. זיינע אויגען זיינען געווען רויט פון וויינען.

— מיין הערר — האָט ער ענדליך זיך געווענדעט צו הארדינג — זיינט איהר און אייערע קאָמפּאניאָנען ענגלענדער?

— ניין — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — מיר זיינען אמעריקאנער.

— אָה! — האָט דער פרעמדער געזאָגט — מיט אמעריקאנער בין איך מעהר צופריעדען.

— און איהר, מיין פריינד? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— און ענגלענדער — האָט ער געשווינד געענטפערט.

ביי דיזע ווערטער איז ער צוגעגאנגען צום סאַמע ברעג ים און האָט אָנגעהויבען אומשפּאצירען הין און צוריק. ער איז געווען זעהר צומישט און אויפגערעגט אויף דער העכסטער שטופע.

הערבערט איז צופעליג דורכגעגאנגען נאָהענט פון איהם און ער האָט איהם א פרעג געטהאָן מיט א דערשטיקטען קול:

— וועלכער מאָנאט איז היינט?

— אָקטאָבער — האָט הערבערט געענטפערט.

— וועלכער יאָהר?

— 1866.

— צוועלף יאָהר! צוועלף יאָהר! — האָט דער פרעמדער אויסגעשריען און איז אוועק ווייטער.

הערבערט האָט פאר דיא איבעריגע קאָלאָניסטען דערצעהלט וואָס דער געהיימניספאָלער מאן האָט איהם געפרעגט און וואָס ער האָט איהם געענטפערט.

— האָט דיזער אונגליקליכער מענש ניט געוואוסט דעם רעכענונג פון דיא מאָנאטען און יאָהרען? — האָט גידעאָן ספּילעט געפרעגט.

— ניין — האָט הערבערט געענטפערט — און ער איז שוין געווען צוועלף יאָהר צייט אויף'ן אינזעל טייבאָר, ווען מיר האָבען איהם דאָרט געפונען.

— צוועלף יאָהר! — האָט הארדינג מיט פערוואונדערונג אויסגעשריען — אך, צוועלף יאָהר עלענד און איינזאם! אזא לאנגע צייט און אונטער אזעלכע אומשטענדען איז קיין וואונדער וואָס ער איז פערווילדעט געוואָרען.

— איך בין גענייגט צו גלויבען — האָט פענקראָפט געזאָגט — אז דיזער מאן איז ניט פערוואָרפען געוואָרען אויף יענעם אינזעל, אז ער איז ניט אן אָפּפער פון אן אונטערגעגאנגענע שיף, זאָנדערן מען האָט איהם דאָרט איבערגעלאָזט דערפאר וואָס ער איז א פערברעכען בעגאנגען.

— איך גלויב אז איהר זיינט גערעכט — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען — און אויב דאָס איז אזוי, קען זיין אז דיא וואָס האָבען איהם איבערגעלאָזט אויף'ן אינזעל וועלען אמאָל קומען איהם אָבנעהמען.

— אָבער זיי וועלען איהם ניט געפינען — האָט הערבערט געזאָגט.

— מיינע פריינדע — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — לאָמיר ניט דיסקוטירען דיזע פראגע ביז מיר וועלען וויסען דעם וועג מעהר. איך גלויב, אז דער אונגליקליכער מאן האָט שוין געטהון, אז ער האָט שוין געטהון תשובה געטהאָן אויף דיא פעהלערען וואָס ער האָט געמאכט, וועלכע זיי זאָלען

ניט זיין, און ער ווערט נאָך ערשט אויך גענוג געפּלאָגט און געמאַטערט, ווייל ער וויל זיינע אמאָליגע פעהלערען אָדער זינד אָבווישען. לאָמיר איהם ניט צווינ־גען ער זאָל אונז זיין לעבענס־געשיכטע דערצעהלען. לאָמיר ניט זיין נייגעריג צו וויסען דאָס וואָס ער וויל פערגעסען. ער וועט עס אונז אליין דערצעהלען. ער וועט אונז זאָגען, אויב ער האָפט נאָך צו קומען ווען עס איז אין זיין לאַנד אָדער ניט. ווען מיר ווען פון איהם מעהר ערפאַהרען, וועלען מיר וויסען וויא אזוי צו האַנדלען; אָבער צווינגען איהם אז ער זאָל אונז עטוואָס זאָגען אָדער דער־צעהלען, טאָרען מיר ניט.

— דענקט איהר — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט — אז דער מאַן האָט א צוזאָג אָדער א פערזיכערונג אז מען וועט איהם אמאָל נאָך זיין פאָטערלאַנד נעהמען?

— איך צווייפעל זעהר — האָט האַרדינג געענטפערט.

— ווארום דען?

— איינפאַך דערפאַר, ווייל ווען דער מאַן זאָל האָבען אירגענד וועלכע האָפנונג אז מען וועט איהם צוריק אהיים ברייגען, וואָלט ער יענעם דאָקומענט ניט געשריבען.

— אָבער איין זאַך קען איך ניט פערשטעהן — האָט זיך דער מאַטראָז אריינגעמישט.

— וואָס אזעלכעס?

— אויב דער מאַן איז איבערגעלאָזט געוואָרען אויף׳ן אינזעל טייבאָר מיט צוועלף יאָהר צוריק, האָט ער דאָך וואהרשיינליך שוין זייט אייניגע יאָהר געלעבט אין א ווילדען צושטאַנד.

— זעהר מעגליך — האָט האַרדינג געענטפערט.

— אויב אזוי — האָט פענקראָפט ווייטער געזאָגט — האָט ער דאָך דעם דאָקומענט געשריבען מיט אייניגע יאָהר צוריק!

— קיין צווייפעל — האָט דער אינזשיניר בעשטעטיגט — און דאָך זעהט דער דאָקומענט אויס אזוי וויא ער איז ניט לאַנג געשריבען געוואָרען.

— טאָ וויא אזוי קומט עס, וואָס דיא פלאַש מיט׳ן דאָקומענט האָט ערשט דערגרייכט אונזער אינזעל? — האָט דער מאַטראָז געפרעגט — האָט עס גע־דאַרפט דויערען יאָהרען ביז דיא פלאַש איז צוגעשוואומען פון טייבאָר אינזעל אהער?

— ניין, דאָס קען ניט זיין, מיר האָבען זיא דאָך געפונען שווימענדיג. ווען דיא פלאַש זאָל געווען צושווימען צום ברעג מיט א צייט פריהער, וואָלטען דיא כוואַליעס זיא ארויסגעשווינקט אויף׳ן זאַמד אָדער זיא וואָלט צושמעטערט געוואָרען אָן דיא פעלזען.

— דאָס איז א ריכטיגע פראגע — האָט קאפיטאן הארדינג געזאָגט נאָכ־דענקענד.

— און נאָך א זאך — האָט פענקראָפט פאָרטגעזעצט — איך מיין, אז אויב דער דאָקומענט וואָלט געלעגען אין וואסער אייניגע יאָהר וואָלט ער פער־דאָרבען געוואָרען, זאָגאר ליגענדיג אין פלאש. דאָס פאפיר איז אָבער גאנץ און זעהט אויס נײ און פריש, הײנט וויא אזוי קומט עס?

דעם מאטראָז'ס לאָגישע פראגעס האָבען געוועקט דעם אינזשעניר'ס מח. ער האָט עס אויך ניט געקענט פערשטעהן און ער האָט עס בעטראכט פאר א טיעפע אונערקלערליכע רעטעניס. ער האָט אויסערדעם ניט געקענט אָננעהמען, אז דער וואָס האָט דעם דאָקומענט געשריבען איז אן איינפאכער מאטראָז, ווייל עס האָט אויסגעזעהן, אז דאָס האָט געשריבען א העכערע קלאס פערזאָן וואָס האָט א ברייטע ידיעה אין הידראָגראפיע (מעער־קארטע), דען ער האָט פינקטליך בעצייכענט דעם גראד אונטער וועלכען דער אינזעל געפינט זיך.

— דיא גאנצע זאך — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — איז פערוויקעלט אין טיעפע געהיימניסע; אָבער איך ווידערהאָל נאָך אמאָל, אז מיר דארפען זיין געדולדיג און ניט צווינגען דעם אונגליקליכען, אז ער זאָל אונז דיא גע־היימניסע אויפקלערען. אויב ער וויל, מיינע פריינדע, וועט ער אונז אלעס אליין דערצעהלען. מיר דארפען נור זיין גרייט אויסצוהערען איהם.

אין פערלויף פון דיא קומענדע טעג האָט דער פרעמדער א וואָרט ניט גע־רעדט. ער האָט געארבייט פלייסיג און אונערמיעדליך, און אימער אין אן איינזא־מען פלאץ, וואו קיינער פון דיא קאָלאָניסטען איז ניט געוועזן. אין צייט פון עסען איז ער קיינמאָל ניט געקומען אין גראניט הויז, אָבוואָהל מען האָט איהם אייניגע מאָל גערופען צום טיש. ער פלעגט אָבקומען זיינע מאָהלצייטען מיט רויהע גרינ־סען. קיין אנדער שפייז האָט ער ניט פערזוכט.

ער פלעגט ניט קומען אין גראניט הויז נעכטיגען און ער פלעגט איבערליגען דיא נעכט אונטער א בוים אָדער הינטער א פעלז. ער האָט, מיט איין וואָרט, געלעבט אויף'ן זעלבען ארט אזוי וויא ער האָט געלעבט אויף'ן אינזעל טייבאָר איידער מען האָט איהם גענומען געפאנגען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען איהם צוגעטראָגען שפייזען, זיי האָבען פאר איהם געבראכט בעט־צייג, אָבער ער האָט קיין זאך בעריהרט און האָט בלויז געגעסען רויהע גרינסען און איז געשלאָפען אויף דער הוילער ערד.

דיא בעזיצער פון גראניט הויז האָבען אונגעדולדיג געוואַרט צו וויסען וואָס דיא ענדע וועט זיין.

דעם צעהנטען נאָוועמבער, ארום אכט אוהר אין אבענד, איז דער גע־היימניספאָלער מאן פלוצלונג, גאָר אונערוואַרטעט ערשיענען פאר דיא קאָלאָניס־טען, וועהרענד זיי זיינען געזעסען אויסוועניג פון גראניט הויז. זיינע אויגען זיי־

נען געוועזן ווילד, זיין בליק שרעקליך און ער האָט אין אלגעמיין אויסגעזעהן ברו־טאל אזוי וויא אין דעם טאָג ווען ער איז געפונען געוואָרען אויף'ן אינזעל טייבאָר.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען ערשטוינט געוואָרען ווען זיי האָבען זייער גאסט דערזעהן, אזוי שרעקליך און ווילד האָט ער אויסגעוויזען. וואָס זאָל מיט דיעזען אונגליקליכען זיין? איז איהם דער לעבען צווישען ציווילי־זירטע מענשען ניט ליעב? וויל ער בעסער לעבען א טהיערישען לעבען? בענקט ער צוריק נאָך דעם איינזאמען אינזעל טייבאָר? — דאָס האָט קיינער ניט געקענט וויסען. א קליינע ווײַלע איז דער פרעמדער געשטאנען, דאן האָט ער אָנגעהויבען רעדען איינציגע פראזען, וועלכע האָבען געהאט א קליינעם צוזאמענהאנג:

— וויא קום איך אהער?... מיט וואָס פאר א רעכט האָט איהר מיך אוועקגעשלעפּט פון מיין אינזעל?... דענקט איהר אז עס וועט זיין אירגענד וועלכע פערבינדונג צווישען אייך און מיר?... ווייסט איהר ווער איך בין, וואָס איך האָב געטהאָן און ווארום איך בין דאָרט געוועזען איינער אליין?... ווייסט איהר מיין פערגאנגענהייט?... וויא אזוי ווייסט איהר, אז איך האָב ניט גע'גנב'עט, געמאָרדעט, אז איך בין ניט א שופט און א פערשאָלטענער וואָס דארף נור לעבען אזוי וויא א ווילדע חיה ווייט פון אלע מענשען?... זאָגט, ווייסט איהר עס?

דיא קאָלאָניסטען האָבען איהם אויסגעהערט און זיי האָבען זיין געשפּרעך ניט געשטערט. זיי האָבען שטארק מיטלייד געהאט מיט דעם אונגליקליכען, וועלכער האָט זיך פאר זיי מתודה געווען, און טרעהרען האָבען זיך בעוויזען אין אלעמען'ס אויגען. הארדינג האָט איהם געוואָלט בערוהיגען, אָבער דער פרעמ־דער האָט זיך אָבגעקעהרט אָן א זייט און האָט א מאך געטהאָן מיט'ן האנד, אלס א צייכען, אז ער וויל קיין וואָרט הערען.

— ניין, ניין! — האָט ער אויסגעשריען — איך וויל קיין זאך ניט וויסען און ניט הערען. בלויז נאָך איין וואָרט וועל איך פרעגען: בין איך פריי?

— איהר זיינט פריי — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— טאָ זייט געזונד! — האָט דער געהיימניספאָלער מאן אויסגעשריען און איז אנטלאָפען אזוי וויא א משוגענער.

נעב, פּענקראָפט און הערבערט האָבען איהם נאָכגעפאָלגט, אָבער זיי האָ־בען זיך אומגעקעהרט אליין.

— מיר מוזען איהם צורוה לאָזען — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — מיר דארפען איהם ניט שטערען.

— ער וועט שוין צוריק ניט קומען! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.

— ער וועט יא קומען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

עס זיינען פאָראיבער פיעלע טעג און דער אונגליקליכער איז צוריק ניט געקומען. סיירוס הארדינג האָט זיך אָבער אלץ געהאלטען ביי זיין מיינונג,

אז ער וועט דאָך פריהער אָדער שפּעטער קומען. דיא איינזאַמקייט, האָט ער געזאָגט, האָט איהם געמאכט ווילד; אָבער אַזוי וויא ער האָט זיך בעגעגענט מיט מענשען און דער מענשליכער פערשטאַנד האָט זיך צו איהם אומגעקעהרט, וועט ער שוין ניט קענען לעבען א ווילדען לעבען אזוי וויא א חיה אין וואלד און ער וועט צוריק קומען צו זיינע מיטמענשען.

אונטערדעסען האָבען דיא קאָלאָניסטען געטהאָן פערשיעדענע ארבייט אויף פּראָספּעקט האיטס און אין זייערע שטאַהלען. עס איז איבעריג צו זאָגען, אז דיא זאַמען וואָס הערבערט האָט געזאַמעלט אויף'ן אינזעל טייבאָר זיינען פערזעעט געוואָרען. זיי האָבען געמאכט א בעזונדערען קיך־גאָרטען, וואו זיי האָבען געהאט פערזעעט פיעלע גרינסען און וואַקסונגען וואָס ווערען געברויכט צום עסען. דיא לייטע האָבען ניט גערוהט, ווייל זיי האָבען שטענדיג געפונען בעשעפטיגונג. מאַנכע זאַכען פון זייער גאָרטען האָבען זיי גענאָרפט איבער־פּלאַנצען, ארומגראָבען, ארומשניידען, און אַלעס האָט פערנומען מעהר אָדער וועניגער צייט. אין דיא שטאַהלען האָט זיי אויך קיין ארבייט געפעהלט. דיא צאָהל פון זייערע הויז־טהיערע איז פערגרעסערט געוואָרען און מען האָט פאַר זיי געדאַרפט צובויען שויץ־פּלעצער. מען האָט אויך געמוזט פערזאָרגען זיי זאָלען האָבען גענוג גראָז צו פרעסען און מען האָט צו יעדע זאַך געדאַרפט צולעגען מיה.

דעם 15טען נאָוועמבער האָבען זיי ארונטערגענומען פון פעלד זייער דריטע קאָרן ערנטע. וויא גרויס זייער פעלד איז אויסגעוואַקסען אין פערלויף פון דיא אכטצעהן מאָנאַטען זייט זיי האָבען דעם איינציגען קערנדעל פערזעעט! מיט וויפיעל זיי זיינען רייכער געוואָרען פון יענעם גליקליכען טאָג ביז איצט! זיי האָבען שוין ערשט געהאט פיער טויזענד בושעלס קאָרן אָדער פינף הונדערט מיליאָן קערנער!

בלויז צעהן בושעלס האָבען דיא קאָלאָניסטען געדאַרפט איבערלאָזען אויף פערזעען און דיא איבעריגע האָבען זיי געקענט אַוועגלעגען אין א מאַגאַזין.

גענויע פיער טויזענד בושעלס תבואה קען שוין זיין גענוג אויף א גאַנץ יאָהר פאַר דיא מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע און אויך פאַר דיא שעפּסען, ציעגען, אָנאַגאַס און עופות וואָס זיי האָבען געהאט. אָבער מענשען קענען קיין רויהע קאָרן ניט עסען; מענשען מוזען פון דיא קערנער מאַכען מעהל און באַקען דערפון ברויט. דערצו מוז מען האָבען א מיהל און דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געהאט. סיירוס הארדינג האָט וועגען דעם פיעל געטראַכט. ער האָט פריהער געפּלאַנט צו מאַכען א וואַסער־מיהל. א טהייל פון דער ארבייט האָט ער שוין געהאט פערטיג. דיא מאַשין וועלכע ער האָט מיט א צייט צוריק געמאַכט אויף פעלטען דיא וואָל פון דיא שעפּסען, האָט אויך געקענט דיענען צו א מיהל, מען האָט בלויז געדאַרפט צומאַכען נאָך מאַשינערי און פערשיעדענע איינריכטונגען; אָבער נאַכהער האָט דער אינזשיניר בעשלאָסען זיי זאָלען

פּעסער בויען א ווינד־מיהל אויף פּראָספּעקט האיטס. דאָס, האָט ער אויסגע־רעכענט, וועט זיין בעסער און זיכערער וויא א מיהל ביים וואסער. אויסערדעם וועט א ווינד־מיהל אין דער הויך אויף'ן בארג פאַרשטעלען א שעהנעם בילד.

און דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך טאקי באלד גענומען צו דער ארבייט. זיי האָבען אויסגעקליבען האָלץ פאר דיא ווענד און פאר דיא מאשינערי און זיי האָבען אויך אויסגעזוכט גרויסע שטיינער, פון וועלכע מען זאָל קענען מאַ־כען מיהל־שטיינער. זעגלען אָדער "פליעגעל" צו טרייבען דיא מיהל האָבען זיי בעשטימט צו מאכען פון דיא ראמען (פריימס) פון זייער אמאָליגען באלון.

סיירוס הארדינג האָט געמאכט דעם פּלאן פאר'ן מיהל. א פּלאץ פאר דער נייער געביידע איז אָבגעקליבען געוואָרען ניט ווייט פון זייער געפליגעל־הויף, וואוהין זיי האָבען געבראכט דיא נויטיגע מאטעריאלען און מען האָט זיך באלד גענומען צום בויען.

דיא ארבייט איז אָנגעגאנגען זעהר שנעל. דיא קאָלאָניסטען האָבען גע־ארבייט פלייסיג און דיא מיהל איז געוואקסען פון טאָג צו טאָג.

צו ערשט איז אויפגעשטעלט געוואָרען דיא אויסערליכע געביידע, וועלכע איז געווען פיער־קאנטיג מיט א שפּיציגען דאך און איז געווען איינגעריכטעט אזוי, אז דיא גאנצע געביידע זאָל זיך קענען אומדרעהען, אום מען זאָל דיא מיהל אימער קענען שטעלען מיט דיא זעגלען אָדער "פליעגעל" צום זייט פון ווינד. ווען דיא אויסערליכע געביידע איז פערטיג געוואָרען, האָבען דיא מע־כאניקער פון לינקאָלן אינזעל געמאכט דיא מאשינערי און אלע איינריכטונגען אינווענייג, און דעם ערשטען דעצעמבער איז דיא מיהל געווען אין גאנצען פער־טיג. און דיא ארבייט איז ארויסגעקומען געראָטען און דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען זיכער מיט אן ערפאָלג.

— אצינד — האָט פענקראָפט געזאָגט — זאָל נור ווערען א גוטער ווינד און מיר וועלען מאָהלען אונזער תבואה אויף'ן בעסטען ארט.

— א גוטער ווינד! געווים מוז מען האָבען א גוטען ווינד — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — אָבער ער דארף ניט זיין צופיעל גוט. איך מיין צו זאָגען: צופיעל פעסט.

— ווייס איך וואָס! — האָט דער מאטראָז געענטפערט — ביי א שטאַר־קערען ווינד וועט אונזעל מיהל לויפען שנעלער.

— ניין, פענקראָפט, צו שנעל טויג ניט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — עס איז בעוואוסט פון ערפאהרונג, אז א מיהל גיט ארויס דיא בעסטע ארבייט, מאכט דיא שעהנסטע מעהל, ווען דיא זעגלען דרעהען זיך אום אין א מינוט זעקס מאָל אזוי פיעל פוס וויפיעל דער ווינד לויפט איין אין א סעקונדע. א מילדער ווינד, וועלכער לויפט דורך אריבער פיער און צוואנציג פוס אין א סעקונדע, וועט מאכען אז דיא זעגלען אָדער "פליעגעל" פון מיהל זאָלען זיך

אומדרעהען זעכצעהן מאָל אין א מינוט, און קיין שטאַרקערען ווינד דאַרפען מיר ניט.

— ריכטיג אזוי! — האָט הערבערט אויסגעשריען — אָט ערשט בלאָזט א מילדער ווינטעל פון נאָרד־אָסט. לאָמיר אומדרעהען אונזער מיהל צו דיעזען ווינקעל און מיר וועלען שוין קענען מאָהלען.

עס איז ניט געווען קיין אורזאכע אָבצולעגען דיא בענייאונג פון דער מיהל. דיא קאָלאָניסטען האָבען גרויס לוסט געהאט צו פערזוכען א שטיקעל אייגענעם ברויט און זיי האָבען קיין גערולד געהאט צו ווארטען מעהר. נאָך אין יענעם פריהמאָרגען האָבען זיי אויפגעמאָהלען א פאָר בושעלס קאָרן און אויף מאָרגען צו פריהשטיק האָבען זיי שוין געהאט אן אייגענעם געבאַקענעם לאַבען ברויט, וועלכער איז געווען אביסעל צו שווער לויט זיין גרויס, אָבער עס איז דאָך געווען היימישער ברויט און דיא קאָלאָניסטען האָבען איהם געגעסען מיט גרויס אפּעטיט.

דורך דער גאנצער צייט האָט זיך דער געהיימניספאָלער פרעמדער ניט בעד ווויזען. גידעאָן ספּילעט און הערבערט האָבען איהם איייניגע מאָל געזוכט, אָבער זיי האָבען צו איהם קיין שפּור געפונען, ניט אין דיא וועלדער און ניט אין דיא פעלדער. דיא קאָלאָניסטען זיינען העכסט אונרוהיג געוואָרען, אָבוואָהל סיירוס הארדינג האָט געהאט פערזיכערט אז ער וועט צוריק קומען. דיא בעזיצער פון אינזעל זיינען געווען זיכער, אז פאר הונגער וועט דער געוועזענער ווילדער ניט שטארבען. אז ער האָט איבערגעלעבט יאָהרען אויף׳ן אינזעל טייבאָר, וועט ער אויף לינקאָלן אינזעל אויך געפינען גענוג נאהרונג צום לעבען, אָבער זיי האָבען מורא געהאט, אז זייענדיג פריי ערגיץ אין וואלד אָדער אין פעלד, וועט ער צוריק פערווילדעט ווערען אָדער ער וועט נאָך ווערען מעהר ווילד וויא ער איז געווען. סיירוס הארדינג האָט אליץ זיינע קאָמפּאניאָנען געטרייסט, אז דער פרעמדער וועט זיך אומקעהרען צו זיי.

— יא, ער וועט צוריק קומען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט מיט א זיד כערען טאָן — ווען דער אונגליקליכער איז געווען אויף׳ן אינזעל טייבאָר, האָט ער געוואוסט אז ער איז דאָרט אליין; דאָ אָבער וויים ער, אז זיינע מיטברידער ווארטען פאר איהם! אזוי וויא ער האָט שוין אביסעל אויסגערעדט זיין הארץ און האָט שוין אויך גערעדט פון זיין פערגאנגענהייט, וועט דער אָרימער און אונגליקליכער צוריק קומען און וועט אונז דערצעהלען זיין גאנצע געשיכטע, און פון דאן אָן וועט ער זיין אונזערער!

און א צופאל האָט דעם פרעמדען צוריק געבראכט צווישען דיא קאָלאָד ניסטען. דעם דריטען דעצעמבער איז הערבערט געגאנגען פאנגען פיש. ער האָט קיין וואפען געהאט מיט זיך. ווען ער פלעגט געהן פאנגען פיש אין לייק (אָזיערעָ) האָט ער קיינמאָל קיין וואפען ניט מיטגענומען, ווייל קיין געפעהרליכע

טהיערע זיינען דאָרט קיינמאָל ניט געזעהן געוואָרען. אין דער זעלבער צייט האָבען פענקראָפט און נעב געארבייט אין געפליעגעל־הויף, וועהרענד הארדינג און דער רעפּאָרטער האָבען זיך בעשעפטיגט מיט מאכען סאָדא אין דיא "טשימ־ ניס", ווייל דיא זייף איז זיי אויסגעגאנגען און זיי האָבען געוואָלט פאבריצירען אנדערע. פּלוצלונג האָבען זיי דערהערט א געשריי:

— רעטעט! רעטעט!

סיירוס הארדינג און דער רעפּאָרטער, וועלכע זיינען געווען ווייט פון דעם פּלאץ פון וועלכען דיא געשרייען זיינען געקומען, האָבען ניט אזוי פיעל געהערט; פענקראָפט אָבער און נעב האָבען דיא ווערטער: "רעטעט, רעטעט!" גאנץ דייטליך געהערט און זיי זיינען געלאָפען צום לייק. דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער האָבען זיך אויך געלאָזט לויפען.

אָבער איידער פענקראָפט און נעב זיינען געקומען צום לייק, האָבען זיי דערזעהן דעם פּרעמדען, וועלכער האָט זיך פּלוצלונג, אונערוואַרטעט בעוויזען אויף יענער זייט פון גליצערין קריק. הערבערט איז דאָרט בעפאלען געוואָרען פון א שרעקליכען יאגואר. דער יונגע איז געשטאנען מיט'ן רוקען אָנגעשפּארט אָן א בוים, וועהרענד דיא ווילדע, בייזע חיה האָט זיך געוואָלט וואַרפען אויף איהם.

אָבער דער געהיימניספאָלער מאן איז מיט א מעסער אין האנד געלאָפען אנטקעגען דעם יאגואר. ער האָט דעם טהיער אָנגעכאפּט פאר'ן האלדז מיט איין האנד און מיט דער צווייטער האָט ער אריינגעשטאָכען דעם מעסער אין זיין הארץ. דער קאמפּף האָט ניט לאנג געדויערט, אָבער דיא חיה האָט צייט געהאט צו פערוואונדען דעם מאן מיט איהרע שארפע נעגעל.

דער יאגואר איז געפאלען און דער פרעמדער האָט זיך גענומען לויפען. אין יענעם מאָמענט זיינען פענקראָפט און נעב צוגעקומען. הערבערט איז צו־ געלאָפען צו זיין רעטער און האָט אויסגעשריען:

— ניין, ניין! איהר וועט ניט לויפען!

דערווייל זיינען הארדינג און ספּילעט אויך אָנגעקומען. דער אינזשיניר איז צוגעלאָפען צום פערוואונדעטען אונגליקליכען, פון וועלכען בלוט האָט גע־ רונען און ארויפלעגענדיג זיין האנד אויף זיין אקסעל האָט ער געזאָגט.

— מיין פריינד, מיר זיינען אייך ערשט שולדיג א דאנק. אום צו רעטען אונזער יונגע, האָט איהר איינגעשטעלט אייער לעבען.

— מיין לעבען! — האָט דער פרעמדער געמורמעלט — וואָס איז ער דען ווערטה? נאָך וועניגער וויא גאָר ניט!

— זיינט איהר פערוואונדעט? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— דאָס מאכט ניט אויס — האָט דער פרעמדער געענטפערט.

הערבערט האָט געוואָלט אָננעהמען דיא האנד, וועלכע האָט איהם נור

וואָס גערעטעט פון א זיכערען טויט, אָבער דער געהיימניספאַלער האָט פערלענט זיינע הענד אויף'ן ברוסט. זיין געזיכט איז פערפינסטערט געוואָרען, זיינע אויגען זיינען געוואָרען שרעקליך און ער האָט אָנגעהויבען שטעלען טריט צו אנטלויפען, אָבער ער האָט זיך אָנגעשטרענגט און איז געבליבען שטעהן.

— ווער זיינט איהר? — האָט ער געפרעגט מיט א בייזען טאָן — און וואָס זיינט איהר צו מיר? איך וויל וויסען ווער איהר זיינט.

דער אונגליקליכער האָט, וויא עס האָט אויסגעזעהן, געוואָלט וויסען דיא געשיכטע פון דיא לייטע וועלכע האָבען איהם פריינדליך אויפגענומען. מעגליך אז ער וועט אויסהערען דיא געשיכטע פון דיא פערוואָרפענע אויף לינקאָלן אינזעל, וועט ער אויך דערצעהלען זיין אייגענע געשיכטע.

אין אייניגע ווערטער האָט איהם קאפּיטאַן הארדינג דערצעהלט אז זיי זיינען אנטלאָפען פון ריטשמאָנד אין א באלון און אז א שטורם האָט זיי פערטראָגען און פערוואָרפען אויף דיזען אינזעל.

דער פרעמדער האָט אלעס אויסגעהערט מיט גרויס אויפמערקזאמקייט.

דאן האָט הארדינג איהם דערצעהלט ווער זיי אלע פינף זיינען און ער האָט זיך אליין און זיינע קאָמפּאניאָנען פאָרגעשטעלט מיט דיא נעמען. ער האָט דעם אונגליקליכען ערקלערט, אז דער גליקליכסטער מאָמענט וואָס זיי האָבען געהאט זייט זיי געפינען זיך אויף'ן אינזעל איז געווען יענער, ווער זייער שיף האָט איהם, דעם פרעמדען, געבראכט.

ביי דיא לעצטע ווערטער איז דעם פרעמדען'ס געזיכט רויט געוואָרען אזוי וויא ער האָט זיך פאר עפּעס פערשעהמט און ער האָט ארונטערגעלאָזט דעם קאָפּ.

— און אצינד — האָט הארדינג געזאָגט — אז איהר ווייסט שוין ווער מיר זיינען, וועט איהר אונז געבען אייער האנד?

— ניין — האָט דער פרעמדער געענטפערט מיט א הייזעריגע שטימע — ניין! איהר זיינט ערענטליכע מענשען, און איך... אייערע הענד זיינען ריין, און מיינע...

17טעם קאפּיטעל.

דעם פרעמדען'ס וואונש. — א הייזעל ביי דיא שטאַהלען. — דער געהיימניספאַלער דערצעהלט זיין געשיכטע. — א קרימינעלער פערברעכער און א בעל תשובה. — דער געהיימניספאַלער דאָקומענט.

דעם פרעמדען'ס לעצטע ווערטער, וועלכע ער האָט זאָגאר ניט געענדיגט, האָבען בעשטעטיגט דיא מיינונג פון דיא קאָלאָניסטען. דער אונגליקליכער האָט וואהרשיינליך געהאט א טרויעריגע פערגאַנגענהייט. א שווערע זינד האָט גע־

פרעסט זיין געוויסען און ביי דער צוזאמענקונפט מיט מענשען האָט ער זיך נאָך מעהר עראינערט וועגען דעם שלעכטען טהאט וואָס ער איז אמאָל בעגאנגען און ער איז געפּלאָגט געוואָרען פון חרטה. דער אונגליקליכער זינדיגער האָט זיך געפיהלט ניעדערגעפאלען אנטקעגען אנדערע מענשען און ער האָט געדענקט, אז ער איז ניט ווערטה צו בעריהרען דיא האנד פון אן אָרענטליכען מאן. דיא קאָלאָניסטען פון לינקאָלן אינזעל האָבען איהם געוואָלט צייגען פריינדליכקייט, זיי האָבען איהם געוואָלט אנערקענען אלס זייער ברודער, אָבער ער האָט זייער פריינדשאפט ניט געוואָלט אָננעהמען.

דער פרעמדער געהיימניספאָלער מאן איז אָבער ניט אנטלאָפען און ער איז פערבליבען ארום גראניט הויז.

אין וואָס בעשטעהט זיין געהיימניס? וואָס האָט דער מאן געטהאָן, וואָס ער פיהלט זיך נאָך אלץ שולדיג נאָך אזוי פיעל יאָהרען פלאגען זיך? ווען ער וועט עס איז דערצעהלען זיין לעבענסגעשיכטע? וועט ער ענטדעקען דעם סוד, וואָס גריזשעט זיין הארץ אזוי וויא א וואָרעם? — דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט וויסען. דאָס איז געווען א זאך וואָס דיא צייט האָט געדארפט בעווייזען. דיא קאָלאָניסטען האָבען בעשלאָסען אז זיי זאָלען עס איהם קיינמאָל ניט פרעגען און אז זיי זאָלען זיך מאכען גאָר ניט וויסענדיג און פערשטעהענדיג.

איינינע טעג זיינען פאָראיבער און קיין בעזאָנדערעס האָט ניט פאסירט. סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט האָבען געארבייט צוזאמען אלס כעמיסטען. זיי האָבען געמאכט פערשיעדענע כעמישע עקספּעריממענטען און זיי האָבען זיך זעלטען ווען צושיידעט, מיט דער אויסנאהמע ווען דער רעפּאָרטער פלעגט געהן מיט הערבערט'ן אויף יאגד. פון יענעם טאָג אָן, ווען דער יאגואר איז דעם יונג בעפאלען האָט מען איהם ניט געלאָזט געהן אליין אָהן א היטער און ספּילעט פלעגט מעהרסטענטהייל מיט איהם מיטגעהן אויף יאגד און נעב און פענקראָפט פלעגען איהם בעגלייטען צו דיא פיה־שטאָהלען אָדער אנדערשוואו וואוהין ער פלעגט וועלען געהן.

דער פרעמדער האָט געטהאָן פערשיעדענע ארבייט, אָבער אלץ אליין. ער האָט אויסגעמיעדען קאָמפּאני און ער האָט ניט געקענט פערטראָגען א מענשען'ס אָנוועזענהייט. ער איז ניט געגאנגען צום טיש עסען און איז שטענדיג געשלאָפען דרויסען אונטער א בוים. עס האָט אויסגעזעהן אז ער האסט דיא יעניגע וואָס האָבען איהם גערעטעט, און אנשטאָט צו דאנקבאר זיין זיי, איז ער זייער גרעסטער פיינד.

— אָבער ווארום האָט ער געבעטען הילף? — האָט אמאָל פענקראָפט גע־פרעגט ביי זיינע קאָמפּאניאָנען — ווארום האָט ער אריינגעוואָרפען דיא פלאש

מיט׳ן דאָקומענט אין ים? אויב ער איז בייז דערפאַר וואָס מען האָט איהם גערעטעט, האָט ער דאָך דיא רעטונג ניט געדאַרפט זוכען!

— ער וועט אונז זאָגען ווארום — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — ער וועט אונז אַלעס דערצעהלען.

— ווען?

— פיליי׳כט נאָך שנעלער וויא איהר ערוואַרטעט, הערר פענקראָפט.

אין דיא ווירקליכקייט איז דער טאָג פון דעם אונגליקליכען׳ס פאַלשטענדי־גען ווידוי שוין געווען נאָהענט.

דעם צעהנטען דעצעמבער, א וואָך נאָכדעם וויא ער האָט זיך אומגעקעהרט צוריק אין גראַניט הויז, האָט הארדינג בעגעגענט דעם געהיימניספאַלען מאַן. יענער האָט איהם אָבגעשטעלט און געזאָגט מיט א ווייכען און מילדען טאָן:

— מיין הערר, איך וויל פון אייך עפּעס בעטען.

— רעדט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער צוערשט ערלויבט מיר אייך עפּעס צו פרעגען.

ביי דיזע ווערטער איז דער פרעמדער רויט געוואָרען און עס האָט אויס־געזעהן, אז ער האָט חרטה געהאט וואָס ער האָט אָנגעפיהרט א געשפרעך מיט׳ן הויפּט פיהרער פון דער קליינער קאָלאָניע. הארדינג האָט פערשטאַנען, אז דער אונגליקליכער זינדיגער האָט מורא ער זאָל איהם ניט פרעגען וועגען זיין פער־גאַנגענהייט. ער האָט איהם אָנגענומען פאַר דער האַנד און געזאָגט:

— קאַמעראַד, מיר זיינען ניט נור אייערע קאָמפּאַניאָנען, זאָנדערן אויך אייערע פריינד. איך וויל אז איהר זאָלט עס גלויבען, און אצינד וועל איך אייך צוהערען.

דער געהיימניספאַלער האָט פערדעקט זיינע אויגען און איז געשטאַנען א היבשע ווייל׳ע ציטערענדיג און ניט רעדענדיג א וואָרט.

— מיין הערר — האָט ער ענדליך געזאָגט — איך וויל אייך בעטען איהר זאָלט מיר טהאָן א געפעליגקייט.

— וואָס אזעלכעס?

— איך ווייס, אז פיער אָדער פינף מייל ווייט פון דאַנען האָט איהר שטאַהלען וואו איהר האַלט געצוימטע טהיערע. דיזע טהיערע דאַרפען א מענ־שען וואָס זאָל אויף זיי אכטונג געבען, וועט איהר מיר ערלויבען צו וואָהנען דאָרט צוזאַמען מיט דיא טהיערע?

סיירוס הארדינג האָט אויף דעם אונגליקליכען געוואָרפען רחמנות בליקען א פּאָר מינוטען, דאַן האָט ער געענטפערט:

— מיין פריינד, דיא שטאַהלען זיינען אזוי געבויט, אז זיי זיינען קוים גוט פאַר טהיערע.

— עס וועט זיין גוט גענוג פאַר מיר — האָט דער אונגליקליכער געזאָגט.

— מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — מיר וועלען אייך קיין זאַך ניט שטערען. איהר פערלאַנגט צו וואָהנען דאָרט אין דיא טהיערען־שטאַהלען, זאָל זיין אזוי. אָבער איהר וועט שטענדיג זיין ווילקאָמען אין גראַ־ניט הויז און ווען נור איהר וועט קומען אין אונזער וואָהנונג וועלען מיר אייך אויפנעהמען אלס פיינעם גאַסט.

— קען איך שוין געהן אהין?

— איהר מוזט וואַרטען ביז מיר וועלען דאָרט איינאָרדענען א פּלאַץ פאר אייך, איהר זאָלט האָבען בעקוועם וואו צו זיצען און וואו צו שלאָפען.

— עס מאַכט ניט אוים. פאר מיר איז גענוג וויא עס איז.

— מיין פריינד — האָט זיך הארדינג אָבגערופען — איהר מוזט א ביסעל צוּוואַרטען ביז מיר וועלען זיך איבערלעגען וועגען דעם.

— איך דאַנק אייך, מיין העדר — האָט דער פרעמדער געזאָגט און איז אוועקגעגאַנגען.

דער אינזשיניר האָט באַלד דערצעהלט זיינע קאָמפּאַניאָנען וואָס דער געהיימניספּאַלער מאַן פערלאַנגט און ער האָט זיך מיט זיי בעראַטהען וואָס צו טהאָן. זיי האָבען בעשלאָסען, אז זיי זאָלען דאָרט ביי דיא שטאַהלען אויסבויען א הילצערנע הייזקע, וואו דער אונגליקליכער זינדיגער זאָל קענען האָבען א בעקוועמע וואָהנונג.

און נאָך אין יענעם טאָג זיינען דיא קאָלאָניסטען אוועק מיט ווערק־צייג און אינסטרומענטען וואָס זיי האָבען געדאַרפט צו דער ארבייט און אין וועניגער וויא א וואָך צייט האָבען זיי געהאַט פערטיג א הויז פאר זייער גע־היימניספּאָלען שכן.

דיא הייזקע איז געבויט געוואָרען אויף א בערגעל ניט ווייט פון דיא שטאַהלען און פון דאָרט האָט מען געקענט זעהן אלע שעפּסען און ציעגען, וועלכע האָבען זיך שוין געצעהלט אריבער אכציג. דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָרט געמאַכט א בעט, א טיש, א ביינקעל און א שראַנק. זיי האָבען אהין אויך גע־בראַכט א ביקס, פּולווער, קוילען און אייניגע ווערק־צייג.

דער פרעמדער האָט ניט געזעהן וואָס פאר וואָהנונג דיא לייטע האָבען פאר איהם געמאַכט. ער איז דורך דער צייט וואָס דיא הויז האָט זיך געבויט דאָרט קיין מאָל ניט געווען. ער האָט דיא עטליכע טעג געאַרבייט אויף פּראָס־פעקט האַוּס. ער האָט געגראָבען דיא ערד און האָט געמאַכט א היבשע שטיק לאַנד פערטיג צום פערזעען.

דאָס איז געווען דעם צוואַנציגסטען דעצעמבער, ווען דיא נייע הייזע־ביי דיא שטאַהלען איז אין גאַנצען פערטיג געוואָרען. דער אינזשיניר האָט דאַן דעם פרעמדען געגעבען צו וויסען, אז זיין וואָהנונג איז פערטיג און א

ער קען זיך אהין איבערקלייבען אויב ער וויל. דער פרעמדער האָט געענטפערט, אז ער וועט שוין יענע נאכט געהן אהין שלאָפען.

יענעם אבענד זיינען דיא קאָלאָניסטען געוועזן פערזאמעלט אין זייער עס־שטוב פון גראניט הויז. עס איז דאמאָלס געוועזן אכט אוהר, דיא שטונדע אין וועלכע זייער נייער קאָמפאניאָן האָט זיי געדארפט פערלאָזען. דיא לייטע זיינען אבזיכטליך געזעסען אין עס־צימער און איבערגעלאָזט דעם אונגליקליכען אליין, ווייל זיי האָבען געוואוסט אז זייער אנוועזענהייט וועט איהם ערגערען און זיין דארפען זעגנען זיך מיט זיי וועט איהם שמערצען פערשאפען. זיי זיינען דארום אוועק פון זיינע אויגען, אום אויסצומיידען אז ער זאָל אונאנגענעהמ־ליכקייט ליידען.

וועהרענד דיא קאָלאָניסטען זיינען געזעסען און אָנגעפיהרט א געשפרעך צווישען זיך, האָבען זיי געהערט א קלאָפ אין טהיר און דער פרעמדער איז פּלוצלונג אריינגעקומען און גלייך אָנגעהויבען רעדען.

— מיינע העררען — האָט ער געזאָגט — איידער איך פערלאָז אייך איז ניט מעהר וויא רעכט אז איהר זאָלט וויסען מיין לעבענס־געשיכטע. איך וועל עס אייך דערצעהלען.

דיעזע עטליכע ווערטער האָבען העכסט איבערראשט סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען.

דער אינזשיניר האָט זיך אויפגעהויבען און געזאָגט:

— מיר פאָדערען עס ניט פון אייך, מיין פריינד. איהר האָט דאָס רעכט ניט צו דערצעהלען אונז א וואָרט.

— ניין, עס איז מיין פפליכט צו רעדעי — האָט זיך דער פרעמדער אב־געזשעט...

דער פרעמדער איז געבליבען שטעהן אין א ווינקעל פון צימער פערלעגט דיא הענד אויף'ן ברוסט און מיט א הייזעריגע שטימע האָט ער דערצעהלט פאָלגענדעס:

„דעם 20טען דעצעמבער, 1854, אלזאָ מיט צוועלף יאָהר צוריק, האָט דיא „דאָנקאן", א דאמפּף יאכט־שיף וואָס האָט בעלאנגט צו א שאָטלענדישען אדעלמאן, לאָרד גלענארוואן, געאנקערט אין קייפ בערנאָווילי, ביים וועסטערן ברעג פון אויסטראליען, אונטער דעם 37טען פאראלעל. אויף יענער שיף זיינען געוועזן לאָרד גלענארוואן, זיין פרוי, א מאַיאָר פון דער ענגלישער ארמעע, א פראנצויזישער געאָגראפער, א יונגע מיידעל און א יונגער אינגעל. דיא לעצטע צוויי זיינען געוועזן דיא קינדער פון קאפּיטאן גרענט, וועמעס שיף „ברי־

טאניא", איז פערלאָרען געגאנגען צוזאממען מיט דיא מאנשאפט מיט א יאָהר פריהער. דער קאָמאנדיר פון דער יאכט־שיף איז געווען קאפּיטאן דזשאהן מאנגלעס און ער האָט געהאט א מאנשאפט פון פופצעהן פערזאָן.

"דיא אורזאכע ווארום דיא יאכט האָט געאנקערט אין יענע געגענד פון אויסטראליען איז פאָלגענדע: מיט זעקס מאָנאטען פריהער האָט דער קאפּיטאן פון דער "דאָנקאן" געפונען אין אירלענדישען מעער א פלאש, אין וועלכע עס איז געלעגען א דאָקומענט געשריבען אין ענגליש, דייטש און פראנצויזיש. דער דאָקומענט האָט געלויטעט, אז דריי פּערזאָן פון דער אונטערגעגאנגענער "בריטאניא", קאפּיטאן גרענט און צוויי מאטראָזען האָבען זיך געראטעט און זיי געפינען זיך אויף א טרוקענע שטיק לאנד, וואָס ליגט אונטער 37.11 לאטיטיוד (ברייט פון דער וועלט) זיד. דאָרט איז אויך געווען בעצייכענט אונטער וועלכען גראד יענע לאנד געפינט זיך אין לאָנגיטיוד (לענג פון ערד־קוגעל), אָבער דאָס האָט מען ניט געקענט זעהן, ווייל דיא בוכשטאבען זיינען פון נאסקייט אָבגעמעקט געוואָרען. לאָרד גלענארוואן האָט בעשלאָסען צו אונטערנעהמען א רייזע צו זוכען דעם קאפּיטאן גרענט און זיינע צוויי מאטראָזען.

"ער איז געקומען אין פערבינדונג מיט מערי און ראָבערט גרענט, דיא צוויי קינדער פון דעם פערשוואונדענעם קאפּיטאן און זיי האָבען איינגעשטימט מיטצופאָהרען זוכען זייער פאָטער. דיא "דאָנקאן" איז בעשטימט געוואָרען צו מאכען אויף איהר דיא פאָרשונגס־רייזע. דער לאָרד האָט מיטגענומען זיין פרוי, דעם קאפּיטאן'ס קינדער און דיא איבעריגע פערזאָנען און זיי זיינען אוועקגעפאָהרען. און אזוי וויא זיי האָבען פון דעם דאָקומענט געוואוסט, אז דער געראטעטער קאפּיטאן און זיינע מענשען געפינען זיך ערגיץ וואו אונטער דעם 37טען פאראלעל, זיינען זיי געפאָהרען דורך פערשיעדענע ימים און לענדער, האָבען בעזוכט פיעלע אינזלען וואָס ליגען אומגעפעהר אונטער דעם בעצייכענטען פאראלעל, אָבער זיי האָבען צום פערשוואונדענעם קאפּיטאן קיין שפור געפונען, ביז זיי זיינען אָנגעקומען אין קייפּ בערמאָויל, ביים וועסטערן ברעג פון אויסטראליען אין דעם דאטום וואָס איך האָב אָנגעגעבען.

"לאָרד גלענארוואן'ס אבזיכט איז געווען דורכצופאָהרען אויסטראליען אזוי וויא ער איז דורכגעפאָהרען אנדערע לענדער. ער האָט געדענקט, אז קאפּיטאן גרענט און זיינע צוויי מאטראָזען זיינען פיליייכט געפאנגען ערגיץ וואו ביי ווילדע און ער האָט דארום זיין שיף געאנקערט אום אונטערצונעהמען א רייזע אויף דער טריקענים. אייניגע מייל וויים פון דעם ברעג וואו דיא "דאָנקאן" איז געשטאנען, איז געווען א גוט וואָס האָט בעלאנגט צו אן אירלענדער. דער גוטס־בעזיצער האָט זיך געצייגט זעהר גאסט־פריינדליך צו דיא רייזענדע און דער לאָרד האָט איהם דערצעהלט דיא אורזאכע וואָס עס האָט זיי געבראכט אין יענע געגענד. דער לאָרד האָט ביים מאן געפרעגט, פיליייכט ווייס ער אָדער פיליייכט

האָט ער געהערט פון אן ענגלישע שיף "בריטאַניא", וואָס איז אונטערגעגאַנגען מיט א פּאָר יאָהר צוריק. דער גוטער אירלענדער האָט קיינמאָל געהערט פון אזא שיף, וואָס זאָל האָבען אונטערגעגאַנגען.

"אָבער לאָרד גלענאַרוואַן און זיינע מיטרייזענדע זיינען באלד העכסט אי־בערראַשט געוואָרען, ווען איינער פון דעם גוטס־בעזיצער'ס דיענער איז צוגע־קומען און געזאָגט:

"מיינע הערען און דאַמען, געלויבט און געדאַנקט איז גאָט. אויב קאַפּיטאַן גרענט לעבט ווירקליך, געפינט ער זיך נור ביי דיא אויסטראַלישע ברעגען".

"ווער זיינט איהר?" — האָט איהם דער לאָרד געפרעגט.

"איך בין א שאָטלענדער" — האָט דער דיענער געענטפערט — "אזוי וויא איהר, מיין הערר. איך בין איינער פון קאַפּיטאַן גרענט'ס מאַנשאַפט. איי־נער פון דיא גערעטעטע פון זיין שיף".

"יענער מאַן האָט געהייסען איירטאָן. ער איז ווירקליך געוועזען איינער פון דיא מאַנשאַפט פון דער "בריטאַניא", דערויף האָט ער געהאַט דאָקומענטען און צייגניסע. ער האָט דערצעהלט, אז ער האָט זיך געשיידעט מיט קאַפּיטאַן גרענט אין דעם מאָמענט, ווען זייער שיף איז צוקלאַפּט געוואָרען אָן א פעלז. ער האָט געזאָגט, דאָס ער האָט געגלויבט אז קאַפּיטאַן גרענט איז דערטרונקען געוואָרען און ער איז דער איינציגער וואָס איז געבליבען לעבען פון יענער שיף.

"יא — האָט איירטאָן ווידערהאָלט — "אויב קאַפּיטאַן גרענט לעבט, וויא דער דאָקומענט צייגט, געפינט ער זיך ערגיץ ביי דיא ברעגען פון אויסטראַליען, אָבער ניט ביי דיא וועסטערן, זאָנדערן ביי דיא סאַוטהערן ברעגען, ווייל דאָרט איז אונזער שיף אונטערגעגאַנגען. ער איז זיכער געפאַנגען צווישען ווילדע".

"יענער מאַן האָט גערעדט זעהר ערנסט און מען האָט אין זיינע ווערטער ניט געקענט צווייפלען. דער אירלענדער, ביי וועמען איירטאָן האָט געדיענט שוין מעהר וויא א יאָהר צייט, האָט פערזיכערט, אז ער, איירטאָן, איז אן אָרענטליכער מענש און וואָס ער זאָגט איז אמת. לאָרד גלענאַרוואַן האָט איהם דארום אלעס געגלויבט און אויף זיין ראטה האָט דער לאָרד בעשלאָסען דורכ־צורייזען אויסטראַליען פון מערב צו מזרח אונטער דיא קאָמאַנדע פון איירטאָן, וועלכער האָט זיך אונטערגענומען צו ברייננגען זיי אין דיא געגענד וואו דיא "ברי־טאַניא" איז אונטערגעגאַנגען. דער לאָרד, זיין פרוי, דיא צוויי קינדער, דער מאַיאָר, דער פראַנצויז, קאַפּיטאַן מאַנגלעס און איניגע מאַטראָזען האָבען זיך פערטיג געמאַכט צו דער רייזע צוזאַמען מיט איירטאָן, ווערהענד דיא איבעריגע מאַטראָזען פון דער "דאָנקאַן" מיט טאָם אָסטין אן דער שפּיצע זיינען מיט דער יאַכט־שיף אָבגעפאָהרען נאָך מעלבורן צו וואַרטען אויף לאָרד גלענאַר־וואַן'ס אָרדערס וואָס זיי זאָלען טהאָן.

"דיא רייזענדע זיינען אוועק אין וועג דעם 23טען דעצעמבער, 1854.

"עס איז צייט צו ערקלערען, אז איירטאָן איז געוועזן א פערדעטער. ער איז אין דיא ריכטיגקייט טאקי געוועזן איינער פון דיא מאנשאפט פון דער "בריטאניא", אָבער ער האָט זיך געהאט צוקריעגט מיט זיין קאפּיטאן און ער האָט אָנגעפאנגען צו העטצען דיא מאנשאפט זיי זאָלען פערכאפּען דיא שיף. קאפּיטאן גרעגט האָט דערפון ערפאהרען און ער האָט דעם פעררעטער ארונ־טערגעזעצט אויף א ברעג פון וועסטערן אויסטראַליען און ער איז מיט זיין שיף אוועקגעפאָהרען. דער קאפּיטאן האָט זעהר רעכט געהאנדעלט. דאָס איז געוועזן דעם אכטען אפּריל, 1852.

"דיעזער פעררעטער האָט אלזאָ גאָר ניט געוואוסט, אויב דיא "בריטאניא" איז אונטערגעגאנגען. ער האָט עס ערשט צום ערשטען מאָל געהערט פון לאָרד גלענארוואן. זייט ער איז ארָאבגעזעצט געוואָרען פון שיף האָט ער געלעבט אונטער דעם נאָמען "בען דזשאָיס" און איז געוועזן דער אָנפיהרער פון א באנ־דע פערברעכער, וועלכע זיינען אנטלאָפען פון געפענגניס. ער האָט גרויס לוסט געהאט צו ווערען א פיראט (ים־רויבער), אָבער אזוי וויא ער האָט ניט געהאט קיין שיף, האָט ער זיך בענוצט מיט דער געלעגענהייט צו בעקומען דאָס וואָס איהם האָט געפעהלט. זיין אבזיכט איז געוועזן צו פערנארען לאָרד גלענאר־וואן מיט זיינע מענשען און דאן אוועקרויבען דיא "דאָנקאן" און ווערען א פיראט אויף'ן פאסיפיק (שטילען מעער)

ביי דיעזע ווערטער איז דעם פרעמדען'ס שטימע שוואך געוואָרען און ער האָט אָנגעהויבען ציטערען מיט אלע גליעדער. ער האָט זיך א ווײלע אָבגערוהט און ער האָט פאָרטגעזעצט:

"אונטערדעסען איז דיא "דאָנקאן" אָבגעפאָהרען נאך מעלבורן. פון דאָרט וואָלט איירטאָן זיא ניט געקענט פערכאפּען. ער האָט דארום דיא עקספּעדיציאָן אוועקגעפיהרט אין דיא געדיכטע וועלדער פון איסטערן אויסטראַליען, שוין ניט זעהר ווייט פון דיא איסטערן ברעגען. דיא לייטע זיינען זעהר מיעד געוואָרען פון וועג. אויסער דעם האָבען זיי ניט געהאט גענוג לעבענס־מיטעל און לאָרד גלענארוואן האָט געמוזט שיקען נאך זיין שיף. אלס שליח האָט ער אויסגעקליבען קיין אנדערען וויא איירטאָן.

"איירטאָן האָט עס אויסגעקוקט. זיין פּלאן איז געוועזן, אז דיא "דאָנקאן" וועט אויף'ן וועג צו אָסטען קומען אין א געוויסען פּלאַץ, וואו זיינע מענשען וועלען זיא אָבוואַרטען, וועלען אויסשלאַכטען דיא עטליכע מאטראָזען און וועלען דיא שיף צונעהמען. דער לאָרד האָט איהם מיטגעגעבען א בריעף צו טאָם אָסטין, וועלכער האָט אויף דער "דאָנקאן" געדיענט אלס קאפּיטאן ביי קאפּיטאן מאנגלעס'עס אָבוועזענהייט, אז ער זאָל וואָס שנעלער ארויספאָהרען. איירטאָן אָדער בען דזשאָיס איז אין צוויי טעג ארום אָנגעקומען אין מעלבורן און האָט דעם בריעף איבערגעגעבען צו אָסטין, וועלכער איז באלד אָבגעפאָהרען.

"אָבער גאָט האָט וואהרשיינליך ניט געוואָלט, אז איירטאָן'ס טייפעלשער פּלאַן זאָל דורכגעפיהרט ווערען און א זאָנדערבארער צופאל האָט איהם צו־שטערט. איירטאָן האָט שוין געהאט זיין באנדע גרייט ניט ווייט פון טופּאָלד בעי, וואו זיי האָבען געדארפט צופאָהרען מיט דער "דאָנקאן" און דער איבער־פאל וואָלט דאָרט געשעהן. אָבער אָנשטאָט צו פאָהרען נאָך יענע ריכטונג איז גאָר אָסטין געפאָהרען נאָך ניי־זעעלאנד. איירטאָן האָט איהם ערקלערט, אז ער פאָהרט ניט אין ריכטיגען וועג, אָבער אָסטין האָט איהם געציינט דעם בריעף און דאָרט איז געווען געשריבען אויסדריקליך אז ער זאָל פאָהרען נאָך ניי־זעעלאנד. דאָס איז געווען א גאָט זאך. דער פראנצויז, וועלכער האָט דעם בריעף געשריבען, האָט דורך א טעות געשריבען ניי־זעעלאנד אָנשטאָט טופּאָלד בעי. איירטאָן האָט פּרובירט אויספיהרען, אז דיא שיף זאָל געטריבען ווערען וויא ער האָט געוואָלט, אָבער עס איז איהם ניט געלונגען. אָסטין האָט געטהאָן אזוי וויא אין בריעף אין געווען געשריבען.

"זעהענדיג אז זיינע אלע פּלענער זיינען צו נישט געוואָרען, איז איירטאָן זעהר אויפגערעגט געוואָרען און ער האָט געוואָלט בעגעהן געוואלד טהאטען. אָבער מען האָט איהם געשמידט אין קייטען און ער איז געבראכט געוואָרען אלס געפאנגענער נאָך ניי־זעעלאנד.

"דיא "דאָנקאן" האָט ארומגעוואנדערט ביי יענעם ברעג ניט געפינענדיג דעם לאָרד און דיא איבעריגע לייטע וואָס זיינען מיט איהם געווען. דער קאָ־מאנדיר פון שיף האָט שוין געוואוסט, אז איירטאָן איז א באנדיט און אז ער האָט געוואָלט דורכפיהרען א טייפעלשען פּלאַן. זיי האָבען איהם דארום דיא גאנצע צייט געהאלטען געשמידט, ער זאָל קיין בייזעס קענען טהאָן.

"לאָרד גלענארוואן וויעדער האָט זיך ניט געקענט דערווארטען אויף'ן שליח וואָס ער האָט געשיקט נאָך מעלבורן. ער און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען געגאנגען צו פוס ביז טופּאָלד בעי. זיי האָבען אויף'ן וועג זעהר פיעל געליטען און איבערגעקומען טויזענדע געפאהרען, און ווען זיי זיינען אהין געקומען איז דיא "דאָנקאן" ניט געווען! זיי האָבען טעלעגראפירט קיין מעלבורן און מען האָט זיי געענטפערט, אז דיא "דאָנקאן" איז אָבגעפאָהרען דעם 18טען פון יע־נעם מאָנאט — וואוהין, ווייס מען ניט.

"דער לאָרד האָט ניט געוואוסט וואָס מיט זיין שיף האָט פּאסירט און ער האָט געגלויבט אז דיא "דאָנקאן" איז אריינגעפאלען אין דיא הענד פון דעם באנ־דיט בען דזשאָיס, פון וועלכען מען האָט איהם דערצעהלט שרעקליכע זאכען, אָבער איהם איז ניט איינגעפאלען, אז דער בען דזשאָיס איז טאקי יענער געווע־זענער מאטראָז מיט וועלכען ער האָט דעם בריעף געשיקט און וועלכען ער האָט אָנגענומען פאר א הויפּט אָרענטליכען מאַן.

"אָבער דער בראווער לאָרד גלענארוואן האָט זיך ניט פערלאָרען און ער איז

ניט אָבהענדיג געוואָרען. דיא וויכטיגע אויפגאבע צו געפינען דעם קאפּיטאַן גרענט איז ביי איהם געווען הייליג און ער האָט עס געוואָלט אויספיהרען אונטער אַלע אומשטענדען. ער האָט געדונגען א האנדעלס שיף און איז אָבגעפאָהרען נאָך דיא ברעגען פון ניי־זעעלאנד און האָט אומגעוואנדערט אונטער דעם 37טען פּאראלעל, אָבער ער האָט קיין שפּור געפונען צום פערשוואונדענעם קאפּיטאַן און זיינע צוויי מאַטראָזען. וועגען זיין פערשוואונדענע שיף האָט ער שוין כמעט ניט געדענקט. ער האָט געדענקט אז זיא איז שוין פערוואנדעלט געוואָרען אין א פּיראַטען שיף אין דיא הענד פון בען דזשאָיס און זיין באנדע. דיא הויפּט זאַך האָט ער געוואָלט אויפזוכען דעם פערשוואונדענעם קאפּיטאַן, אָבער זיין מיה איז געווען אומזיסט. ענדליך אָבער איז ער העכסט איבערראַשט געוואָרען, ווען ער האָט זיך צוזאמענגעטראָפען מיט דער "דאָנקאַן", וועלכע האָט איהם אומגעזוכט פינף וואָכען צייט.

"דאָס איז געשעהן דעם דריטען מערץ, 1855. לאָרד גלענארוואן איז שוין צוריק געווען אויף זיין אייגענע יאכט־שיף, אָבער בען דזשאָיס איז דאָרט אויך געווען. מען האָט איהם געבראַכט פאר׳ן לאָרד, וועלכער האָט פון איהם געוואָלט ארויסקריגען עטוואָס וועגען קאפּיטאַן גרענט, אָבער ער האָט פון איהם קיין זאַך ערפאהרען. דער לאָרד האָט איהם געסטראַשעט אז ער וועט איהם איבערגעבען אין דיא הענד פון גערעכטיגקייט, אָבער דער באנדיט איז אלץ פערבליבען שטום.

"דיא "דאָנקאַן" האָט פאָרטגעזעצט איהר רייזע אונטער דעם 37טען פּאראלעל. וועהרענד דיא רייזע האָט פרוי גלענארוואן זיך אונטערנומען ארויסצוקריגען פון באנדיט זיינע סודות.

"און עס איז איהר ענדליך געלונגען. דורך איהר איינפלוס האָט זיא אויף איהם געווירקט און אײַרטאָן האָט איהר פערשפּראָכען צו דערצעהלען אלעס, אָבער מיט דעם בעדינג, אז מען זאָל איהם ניט איבערגעבען צו דיא ענגלישע רעגיערונג, זאָנדערן מען זאָל איהם אוועקפיהרען אויף אירגענד וועלכען אינזעל און איהם דאָרט איבערלאָזען. לאָרד גלענארוואן האָט דערצו איינגעוויליגט.

"אײַרטאָן האָט אלעס מודה געווען. ער האָט דערצעהלט זיין גאנצע לעבענס־געשיכטע, וויא ער האָט רעוואָלטירט געגען קאפּיטאַן גרענט און וויא ער האָט ענדליך געפּלאַנט צו פערכאפּען דיא "דאָנקאַן". דער לאָרד האָט זיך איבערצייגט, אז זיין געפאנגענער וויים גאָר ניט פון קאפּיטאַן גרענט.

"לאָרד גלענארוואן האָט געהאלטען זיין צוזאָג. דיא "דאָנקאַן" האָט פאָרטגעזעצט איהר רייזע ביז זיא איז געקומען צום אינזעל טייבאָר, וואו אײַרטאָן האָט געדארפט איבערגעלאָזט ווערען, און אויף יענעם אינזעל זיינען אויך קאפּיטאַן גרענט און זיינע צוויי מאַטראָזען געפונען געוואָרען. יענער אינזעל ליגט פונקט אונטער׳ן 37טען פּאראלעל.

"דער פערברעכער האָט דאן פערנומען דעם פּלאַץ פון דיא דריי פּערזאָנען אויף'ן איינזאמען, וויסטען אינזעל. מען האָט איהם דאָרט איבערגעלאָזט און איידער דיא יאכט־שיף מיט דיא געפונענע איז אָבגעפאָהרען האָט לאָרד גלענארוואן געזאָגט:

"דאָ, איירטאָן, וועט איהר זיין ווייט פון אירגענד וועלכע לאַנד און איר וועט קיינע פערבינדונג האָבען מיט אייערע חברים און מיט קיינע מענשען. איהר קענט פון דיעזען קליינעם אינזעל ניט אנטלויפען. איהר וועט דאָ זיין איינער אליין אונטער דיא אויפזיכט פון גאָט, וועלכער דרינגט אריין אין די טיעפּענים פון יעדען'ס הארץ. אָבער איהר וועט ניט פערגעסען ווערען. אָבוואָהל איהר זיינט ניט ווערטה דערמאָהנט צו ווערען, דאָך וועלען אייך מענשען געדענקען און דערמאָהנען. איך וויים, איירטאָן, וואו איהר זיינט און איך וועל וויסען וואו צו געפינען אייך. איך וועל עס קיינמאָל ניט פערגעסען!"

"און דיא 'דאָנקאן' איז אָבגעפאָהרען און איז פערשוואונדען געוואָרען. דאָס איז געשעהן דעם 18טען מערץ, 1855.

"איירטאָן איז געוועזען אליין, אָבער עס האָט איהם ניט געפעהלט קיין וואפען, שיס־פּולווער און קוילען, ווערקצייג און אויך זאמען פון פערשיעדענע וואקסונגען.

"דער פערשטויסענער פערברעכער האָט אויף'ן אינזעל געטראָפען א הייזעל אָדער א ביידעל, וואָס קאפּיטאן גרענט האָט געהאט אויסגעבויט און ער האָט גאָר ניט געהאט צו טהאָן, נור לעבען און תשובה טהאָן אויף זיינע זינד, וואָס ער איז אין לעבען בעגאנגען.

"מיינע העררען, דער פערשטויסענער האָט שטארק חרטה געהאט אויף די פערברעכענס וואָס ער האָט געטהאָן. ער האָט זיך געשעהמט פאר זיך אליין און ער האָט פיעל געליטען פון געוויסענביסע. ער האָט געזאָגט צו זיך אליין, אויב יעמאנד וועט אמאָל קומען צונעהמען איהם פון יענעם פערוואָרפענעם, איינזאמען אינזעל, מוז ער זעהן אז ער זאָל ווערטה זיין אָנצונעהמען יענעמס הילף און זיך געפינען צווישען מענשען! וויא שרעקליך דער זינדיגער האָט געליטען וויא שוידערליך זיין געוויסען האָט איהם געפּלאָגט! וויא שוואר און ביטער ער האָט געארבייט, אום ארויסצוטרייבען פון זיין מח דיא שוידערהאפטע געדאנקען וואָס האָבען איהם געמאטערט טאָג און נאכט! וויפיעל ער האָט גאָט געבעטען, וויפיעל טרעהרען ער האָט פערגאָסען, דאָס קען זיך פּילייכט א מענש ניט פאָרשטעלען!

"צוויי־דריי יאָהר איז עס אזוי אָנגעגאנגען. איירטאָן האָט אָנגעהויבען דענקען, אז ער איז שוין גענוג אָבגעקומען פאר זיינע אמאָליגע זינד און ער האָט אָנגעהויבען אויסקוקען פּילייכט קומט אָן א שיף, וועלכע וועט איהם בעפרייען פון דיא איינזאמקייט, פּילייכט וועט מען איהם צונעהמען פון דעם וויסטען

אינזעל; אָבער קיינער איז ניט געקומען און דער פערברעכער האָט ווייטער געלי־טען און געליטען.

"אָבער זיין שטראָף איז נאָך פיל שרעקליכער געווען צו קליין. גאָט אין הימעל האָט זיך נאָך פיל שרעקליכער ניט בענוגענט מיט דער תשובה און חרטה פון דעם זינ־דיגען און ער איז נאָך פערווילדעט געוואָרען! ער האָט אָנגעהויבען פיהלען אז ער ווערט אלץ מעהר אָן זיין פערשטאנד, אז ער ווערט אלץ מעהר פערווילדעט, ביז ער איז פערוואנדעלט געוואָרען אין א חיה, אין א ווילדע בייזע און גע־פעהרליכע חיה.

"דער פערווילדעטער האָט ניט געקענט וויסען און געדענקען ווען דיא ווילדקייט איז צו איהם אָנגעקומען, אָבער ער איז פאקטיש געווען ווילד.

"איך דארף איך ניט זאָגען, מיינע הערען, אז איירטאָן, בען דזשאָים און איך זיינען איינע און דיא זעלבע פערזאָן!

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען ביים ענדע פון פרעמדען׳ס ערצעהלונג אויפגעשפּרונגען פון זייערע פּלעצער. עס איז אונמעגליך צו שיל־דערען וויא זיי האָבען דאמאָלס געפיהלט און דעם איינדרוק וואָס דעם מאַן׳ס וידוי האָט אויף זיי געמאכט.

— איירטאָן — האָט הארדינג געזאָגט צום פרעמדען — איהר זיינט גע־ווען א קרימינעלער פערברעכער, אָבער איהר זיינט שוין גענוג אָבגעקומען פאר אייערע זינד און גאָט האָט אייך שוין פערצייהעט! אייער נשמה איז ערשט ריין, א בעוויז האָט איהר, אז גאָט האָט אייך צוריק געבראכט צווישען מענשען! איירטאָן, אצינד ווערט איהר זיין אונזער קאָמפּאניאָן, אונזער קאמעראד.

איירטאָן איז אָבגעטראָטען איינינגע טריט הינטער זיך.

— היער איז מיין האנד! — האָט דער אינזשיניר צו איהם געזאָגט.

איירטאָן האָט אָנגענומען דעם אינזשיניר׳ס האנד און גרויסע טרעהרען זיינען געפאלען פון זיינע אויגען.

— ווערט איהר וואָהנען מיט אונז? — האָט איהם הארדינג געפרעגט.

— קאפּיטאן הארדינג — האָט איירטאָן געענטפערט — לאָזט מיך נאָך אויף א געוויסע צייט זיין אליין. לאָזט מיך וואָהנען אין א ביידעל נעבען אייערע טהיערע.

— וויא איהר ווילט, איירטאָן — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט.

דער אונגליקליכער האָט אָנגעפאנגען ארויסצוגעהן, ווען דער אינזשיניר האָט איהם אָבגעהאלטען און געפרעגט:

— מיין פריינד, אזוי וויא איהר האָט געוואָלט פערבלייבען אליין, וואָ־רום האָט איהר אריינגעוואָרפען אין ים דעם דאָקומענט, וועלכער האָט געפיהרט דערצו אז איהר זאָלט געבראכט ווערען אהער?

— א דאָקומענט? א שריפט? — האָט איירטאָן געענטפערט מיט פער־וואונדערונג.

— יא — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — א דאָקומענט אין א פלאַש, א דאָקומענט אין וועלכען עס איז געווען בעצייכענט וואו דער אינזעל טייבאָר געפינט זיך.

איירטאָן האָט דורכגעפיהרט זיין האנד איבער'ן שטערען, אזוי וויא א מענש וואָס וויל זיך עטוואָס דערמאָהנען, און נאָכדעם וויא ער האָט א היבשע ווײַלע געטראַכט, האָט ער זיך אָבגערופען:

— ניין, איך האָב קיינמאָל קיין דאָקומענט אריינגעוואָרפען אין ים!

— קיינמאָל? — האָט פענקראָפט אויסגעשריען.

— קיינמאָל!

און איירטאָן האָט זיך פערנייגט, איז צוגעגאנגען צום טהיר און האָט פער־לאָזט דיא גראַניט הויז.

18טעס קאַפּיטעל.

א דיסקוסיאָן איבער'ן געפונענעם דאָקומענט. — טעלעגראַפישע דראָטען. — א טעלעגראַף. — דיא גרערטענים. — פאָטאָגראַפישע בילדער. — א לעבעדיגער שנעע.

— אונגליקליכער מענש! — האָט הערבערט אויסגעשריען צולויפענדיג צום טהיר. ער האָט זיך באַלד אומגעקעהרט צוריק, נאָכדעם וויא ער האָט גע־זעהן, אז איירטאָן האָט זיך ארונטערגעלאָזט מיט'ן הויב־מאַשין.

— ער וועט צוריק קומען — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט.

— אצינד, הערר קאַפּיטאַן — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — זאָגט מיר וואָס איז דאָס? האָט ניט איירטאָן אריינגעוואָרפען דיא פלאַש אין מעער? אויב ניט ער, טאָ ווער דען האָט עס געטהאָן? א זעלטענע געהיימניס, וואָס איך קען פאר קיין פאַל ניט פערשטעהן.

— דאָס האָט ער אריינגעוואָרפען — האָט דער ניגער געענטפערט — אָבער דער אונגליקליכער געדענקט עס ניט.

— יא — האָט הערבערט בעשטעטיגט — דאָס האָט ער געטהאָן און ניט קיין אנדערער, אָבער ער איז שוין ניט געווען ביי זיין זינען און ער האָט אליין ניט געוואוסט וואָס ער טהוט.

— דאָס קען אנדערש ניט ערקלערט ווערען — האָט זיך סיירוס הארדינג אָבגערופען — און איך פערשטעה ערשט וויא אזוי איירטאָן, אַן איינפאַכער מאַטראָז, האָט געקענט בעצייכענען דעם פונקט וואו דער אינזעל טייבאָר ליגט.

זאָבאלד אז קאפּיטאן גרענט און לאָרד גלענאוואר האָבען איהם דאָרט איבער־געלאָזט האָבען זיי איהם וואהרשיינליך ערקלערט דיא הידראָגראפישע לאגע פון אינזעל.

— אָבער יעדענפאלס — האָט פענקראָפט געזאָגט — לאָמיר צוגעבען, אז ער האָט דיא פלאש מיט'ן דאָקומענט אריינגעוואָרפען אין ים, לאָמיר זאָגען, מיט זיעבען אָדער אכט יאָהר צוריק, ווען ער איז נאָך ניט געווען ווילד, וויא אזוי זשע קומט עס וואָס דאָס פאפּיר איז ניט פערדאָרבען געוואָרען פון פייכט־קייט?

— דאָס צייגט — האָט הארדינג געענטפערט — אז איירטאָן האָט פער־לאָרען זיינע מענשליכע געפיהלען ניט אזוי לאנג צוריק וויא מיר דענקען.

— עס פערשטעהט זיך אז אזוי מוז עס זיין — האָט פענקראָפט צוגע־געבען — אויב ניט אזוי, איז דיא גאנצע זאך אונערקלערליך.

— אָט אזוי איז עס — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — און לאָמיר אויפ־הערען דיסקוטירען וועגען דעם.

— אָבער האָט איירטאָן געזאָגט דיא וואהרהייט? — האָט דער מאטראָז געפרעגט.

— יא — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — איך געדענק גאנץ גוט, אז צייטונגען האָבען געשריבען וועגען לאָרד גלענארוואן'ס עקספּעדיציאָן און דעם רעזולטאט, וויא ער האָט דעם קאפּיטאן גרענט געפונען.

— איירטאָן האָט דערצעהלט דיא ריינע וואהרהייט — האָט הארדינג בע־שטעטיגט — איהר זאָלט, פריינד פענקראָפט, גאָר ניט צווייפלען אין דעם. ווען איינער בעשולדיגט זיך אליין אין א פערברעכען, זאָלט איהר איהם גלויבען. יעדעם וואָרט וואָס ער האָט געזאָגט איז אמת!

אויף מאָרגען, דעם 21טען דעצעמבער, האָבען דיא קאָלאָניסטען געזוכט איירטאָן אויף פּראָספּעקט האויטס, אָבער זיי האָבען איהם דאָרט ניט געפונען. דער אונגליקליכער האָט זיך שוין געהאט בעזעצט אין דער שטיבעלע וואָס איז פאר איהם אויסגעבויט געוואָרען ביי דיא שטאהלען. זיי האָבען זעהר מיטלייד געהאט מיט איהם, אָבער זיי האָבען גאָר ניט געקענט העלפען.

הערבערט, פענקראָפט און נעב האָבען פאָרטגעזעצט זייער שטענדיגע בעשעפטיגונג. אין יענעם טאָג זיינען הארדינג און דער רעפּאָרטער געקומען אין דיא "טשימניס", וואו זייערע דריי קאָמפּאניאָנען האָבען געארבייט.

— ווייסט איהר, מיין טהייערער סירום — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — אז דיא ערקלערונג וואָס איהר האָט נעכטען געגעבען וועגען דער פלאש מיט'ן דאָקומענט שטעלט מיך גאָר ניט צופריעדען? וויא אזוי קען דאָס זיין, אז דער אונגליקליכער מאן זאָל האָבען געשריבען דעם דאָקומענט און איהם אריינגע־וואָרפען אין ים און ער זאָל וועגען דעם גאָר ניט געדענקען?

— ניט ער האָט דיא פּלאַש אריינגעוואָרפען, מיין טהייערער ספּילעט.

— דענקט איהר, הייסט עס —

— איך דענק גאָר ניט, איך וויים גאָר ניט — איז איהם האַרדינג אריינ־געפאַלען אין דיא רייד — איך רעכען צו דיעזען פּאַרפאַל צו דיא יעניגע, וועלכע איך קען ניט ערקלערען!

— ווירקליך אזוי — הערר סיירוס — עס האָבען שוין מיט אונז פּאסירט אייניגע זאכען וואָס לאָזען זיך ניט ערקלערען. אייער רעטונג, דער קאסטען וואָס מיר האָבען געפונען, טאָפּ'ס בילען ביים ברונים און ענדליך, דיא פּלאַש מיט'ן דאָקומענט. וועלען מיר קיינמאָל געפינען קיין אנטוואָרט צו דיעזע פראגען?

— יא! — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — מיט דער צייט וועט אלעס ערקלערט ווערען. יא, מיר וועלען אלעס וויסען, ווען זאָגאר איך זאָל צוליעב דעם דארפען אונטער דער ערד קריכען!

— א צופאַל וועט אונז פיליכט אמאָל געבען דעם שליסעל צו דיא אלע געהיימניסע!

—א צופאַל! ספּילעט, איך גלויב ניט אין צופעלע און איך גלויב ניט אז עס זיינען פאראן געהיימניסע אויף דיעזער וועלט. יעדע פּאסירונג האָט אן אורזאכע, יעדע געשעהענים קומט פון עטוואָס, און איך האָף אז איך וועל מיט דער צייט אלעס אויסגעפינען. אָבער פאָרלויפיג דארפען מיר ארבייטען און שאפען.

דער מאָנאט יאנואר איז אָנגעקומען. דער יאָהר 1867 האָט זיך אָנגעפאנגען. אין דיא ערשטע טעג פון נייעם יאָהר זיינען הערבערט און ספּילעט געווען ביי דיא שטאהלען און זיי האָבען דאָרט געזעהן דעם אָבגעזונדערטען, וועלכער האָט בעוואָהנט דיא שטיבעל וואָס זיי האָבען פאר איהם אויסגעבויט. ער איז דאָרט ליידיג ניט געזעסען און ער האָט זיך בעשעפטיגט מיט פערשיעדענע ארבייט. דיא קאָלאָניסטען האָבען געדענקט אז לאָזען דעם מאן צופיעל אין איינזאמקייט, קען עס איהם וויעדער ברייננגען צו פערווילדעט ווערען, און זיי פלעגען איהם אָפט בעזוכען.

דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער האָבען איין טאָג געהאט א געשפּרעך, ביי וועלכען ספּילעט האָט זיך אויסגעדריקט, אז עס וואָלט פיליכט געווען א גוטע זאך ווען מען זאָל קענען פערבינדען דיא פיה־שטאהלען מיט זייער וואָה־נונג; עס הייסט, אז אויב מיט איירטאָן וועט עטוואָס וויכטיגעס פּאסירען זאָל ער וועגען דעם גלייך קענען אָנזאָגען אין גראניט הויז.

דורך דער צייט וואָס דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען אויפ'ן לינקאָלן אינזעל האָט מיט זיי פיעל אונערוואַרטעטעס פּאסירט, היינט ווער קען וויסען, וואָס עס קען ווייטער געשעהן? פיליכט וועט איירטאָן זעהן אָדער ערפאהרען פון א זאך וואָס וועט זיין נויטיג פאר דיא קאָלאָניסטען צו וויסען, פיליכט וועט איהם יעמאנד איבערפאַלען און ער וועט דארפען הילף, פיליכט וועט ער דער־

זעהן א שיף, פיליכט וועט ער דערזעהן פיראטען אָדער אן אנדער וויכטיגע זאך, צו גוטען אָדער צו בייזען, און עס וואָלט זעהר גוט געווען, ווען ער זאָל געשווינד פון אלעם קענען צו וויסען געבען אין גראניט הויז. ספּילעט האָט ניט גערענקט, אז פון דיעזען געשפּרעך זאָל עפּעס ווערען. ער האָט גערעדט אזוי זיך אין דער וועלט אריין; אָבער דער אינזשיניר האָט עס שטארק אין זינען אריינגענומען און ער האָט באלד בעשלאָסען דיא זאך דורכצופיהרען.

דעם צעהנטען יאנואר האָט הארדינג געלאָזט וויסען זיינע קאָמפּאניאָנען וועגען א נייעם פּראָיעקט צו פערבינדען דיא פיה־שטאהלען מיט דער גראניט הויז.

— אָבער וויא אזוי וועט איהר עס מאכען, הערר קאפּיטאן ? — האָט דער מאטראָז געפרעגט — דענקט איהר צו מאכען א טעלעגראף ?

— ריכטיג אזוי — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— אן עלעקטרישען ? — האָט הערבערט פערוואונדערט געפרעגט.

— געוויס אן עלעקטרישען — האָט הארדינג געענטפערט — מיר האָבען דאָ אלע נויטיגע מאטעריאלען, וואָס מען דארף האָבען צו מאכען עלעקטרישע באטארעען און דיא הויפּט שוויריגקייט וועט זיין אין מאכען דיא דראָטען. אָבער איך דענק, אז מיר וועלען דאָס אויך דורכפיהרען.

— אויב אזוי — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — צווייפעל איך שוין ניט מעהר, אז מיר וועלען נאך דאָ אמאָל אומפאָהרען אויף א באהן !

זיי האָבען זיך באלד גענומען צו דער ארבייט, אָנפאנגענדיג מיט דעם שווערסטען טהייל, נעמליך, מיט פאבריצירען דיא דראָט, ווייל דאָס איז געווען דיא הויפּט זאך און אָהן דעם וואָלט דיא אנדערע ארבייט געווען נוצלאָז.

דיא אייזען פון לינקאָלן אינזעל איז געווען פון א גוטען סאָרט. זיא איז גע־ווען וויך און האָט זיך געלאָזט ציהען און בויגען. סיירוס הארדינג האָט געמאכט א שטאָהלענע פלאטע, אין וועלכע ער האָט דורכגעבויערט קייל־עכדיגע לעכלעך, גרעסערע און קלענערע. ער האָט נאכהער דיא שטיק שטאָהל פערהארטעוועט, האָט זיא איינגעפאסט אין א הילצערנע ראהם (פריים) און צוגעפעסטיגט שטע־הענדיג צו דער ערד א פּאָר פוס ווייט פון דעם וואסער־פאל, וואו עס איז נאך געשטאנען דיא מאשין מיט וועלכע זיי האָבען געקלאפּט דיא וואָל פון זייערע שעפּסען און געמאכט דערפון פעלט. דער ראָד פון יענער מאשין האָט זיך פון דער קראפט פון וואסער געדרעהט זעהר פעסט. דאן האָבען דיא קאָלאָניסטען אויסגעקלאפט לאנגע שטיקער אייזען. זיי האָבען דיא אייזען געגליהט אויף׳ן פייער און אזוי לאנג געקלאפּט מיט האמערס ביז עס האָט זיך אויסגעצויגען, אָבער עס איז געוועהנליך ניט געווען קייל־עכדיג און גלאט אזוי וויא דראָט דארף זיין, און צו מאכען דערפון ריכטיגען דראָט, האָט הארדינג בענוצט דעם נייעם אפּאראט וואָס ער האָט געמאכט.

ער האָט יעדע לאַנגע און אויסגעקלאַפּטע שטיק אייזען פערשאַרפט ביי דיא ברעגען אַזוי, אַז עס זאָל קענען דורכגעהן דורך דער גרעסטער לעכעל פון דער שטאָהלענער פּלאַטע. דער דינער ברעג פון יעדען אייזען וואָס איז דורכגעצויגען געוואָרען דורך׳ן לעכעל איז בעפעסטיגט געוואָרען צום אַקס פון ראָד פון דער פעלט־מאַשין, וואָס האָט זיך געדרעהט און מיטגעשלעפּט דיא לאַנגע שטיק אייזען, וועלכע איז געוויקעלט געוואָרען אַרום אַקס. דיא ווייכע אייזען וואָס דיא מאַשין האָט געשלעפּט דורך דער לאָך פון דער האַרטער שטאָהלענער פּלאַטע, האָט זיך אויף דיעזען אַרט אויסגעצויגען, איז אַרומגעריבען געוואָרען און איז אַרויסגעקומען ביעל גלאַטער און קיילעכדיגער.

ווען דיא גאַנצע שטיק אייזען איז דורכגעגאַנגען דורך דער גרעסטער לעכעל האָט מען זיא מיט דעם זעלבען אַפּאַראַט דורכגעשלעפּט דורך אַ קלענערע. דער דראָט איז נאָך דינער און קיילעכדיגער געוואָרען. אַזוי איז יעדע שטיק אייזען דורכגעגאַנגען ביז דיא קלענסטע לעכעל פון דער שטאָהלענער פּלאַטע און עס זיינען דערפון געוואָרען קיילעכדיגע, דינע דראָטען אַזוי וויא דיא וואָס מען געברויכט צו טעלעגראַפען. יעדער דראָט איז געוועזען פון 40 ביז 50 פוס לאַנג. אַזעלכע דראָטען האָט מען שוין לייכט געקענט צופעסטיגען איינע צו דיא אַנדערע און פערציהען אַ טעלעגראַף אויף מיילען ווייט.

עס האָט בלויז געדויערט איינינע טעג ביז דיא דראָטען זיינען פערטיג געוואָרען. סיירוס האַרדינג איז בלויז דיא ערשטע צייט געוועזען ביים פאַבריצירען דיא דראָט, דאַן האָט ער דיא אַרבייט אָנפערטרויט זיינע קאָמפּאַניאָנען און ער אַליין האָט זיך אָבגעגעבען מיט פאַבריצירען דיא באַטאַרעען.

עלעקטרישע באַטאַרעען ווערען געוועהנליך צוזאַמענגעשטעלט פון קויהלען, צינק אָדער ספּיאַלטער און קופּער. דער לעצטער מינעראַל האָט גראַדע געפעהלט אויף׳ן אינזעל לינקאָלן. סיירוס האַרדינג האָט פיעל מיה און צייט אָוועקגעגעבען אויף זוכען קופּער, אָבער ער האָט ערגיץ קיין שפּור געפונען צו דיעזען מינעראַל וועלכער איז איהם ערשט אַזוי נויטיג געווען. ער האָט דאַרום געמוזט זוכען אַ מיטעל, אַז ער זאָל זיך קענען בעגעהן אָהן קופּער. דעם זאַרט קויהלען, וואָס ער האָט געדאַרפט, האָט ער יאָ געקענט בעקומען, אָבער דיא קויהלען דאַרפען אויסגעאַרבייט ווערען פאַר דיעזען צוועק און עס איז פערבונדען מיט פיעל אַרבייט. וועגען צינק איז גאָר קיין זאָרג ניט געווען. דער קאַסטען וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען אַמאָל געפונען איז אינוועניג געווען אויסגעקלאַפּט מיט דיעזען מעטאַל און זיי האָבען עס געהאַט גאַנץ גענוג.

נאָך אַ גרינדליכע איבערלעגונג האָט סיירוס האַרדינג בעשלאָסען צו פאַבריצירען אַן איינפאַכע באַטאַרעע, עהנליך צו דער וואָס בעקוועריל האָט ערפונדען אין יאָהר 1820, צו וועלכע מען געברויכט בלויז צינק. דיא אַנדערע

זאכען וואָס מען מוז האָבען צו יענעם זאָרט באטארעען — אזאָטיק עסיד (שטיק־שטאָף זויערע) און פּאָטאש, האָט ער לייכט געקענט בעקומען.

דער אינזשיניר האָט געמאכט גלעזערנע פלעשער, וועלכע ער האָט אָנגעפילט מיט אזאָטיק עסיד. ער האָט דיא פלעשער פערשטאָפּט און דורך יעדען שטאָפּיק האָט ער דורכגעלאָזט א דינע גלעזערנע רעהר, וועלכע איז אונטען געווען פערשטאָפּט מיט ליים און א שמאטקע. דורך דיא אויבערשטע עפענונג פון דיא רעהרען האָט ער אריינגעלאָזט פּאָטאש, וועלכע ער האָט פאבריצירט פון דיא אש פון פערשיעדענע פלאנצונגען. דיא פּאָטאש און דער עסיד האָבען געווירקט איינע אויף דיא אנדערע דורך דיא ליימענע שטאָפּקעס פון דיא רעהרען.

דאן האָט הארדינג גענומען צוויי שמאָלע פּאסען צינק. איינעם האָט ער אריינגעטהאָן אין דיא אזאָטיק עסיד פון א פלאש און דעם צווייטען אין דיא פּאָטאש פון רעהר און אן עלעקטרישער שטראָם איז דערפון געשאפען געוואָרען, וועלכער איז איבערגעשיקט געוואָרען פון איין פּאס צינק צום צווייטען. מען האָט דאן בלויז געדארפט פעראייניגען דיא צוויי שטיקלעך צינק דורך א מעטאלענעם דראָט און דאָס האָט געבילדעט א פּאזיטיוו מיט א נעגאטיוו און אן עלעקטרישע באטארעע איז געווען פערטיג. עס האָט ערשט בלויז געפעהלט צו פעראייניגען אזעלכע אפּאראטען איינע מיט דיא אנדערע און מען האָט געקענט ציהען א טעלעגראף אויף גאנץ ווייט.

דעם זעקסטען פעברוארי האָבען דיא קאָלאָניסטען אויסגעשטעלט סלופּעס אויף'ן וועג פון גראניט הויז צו דיא פיה־שטאהלען. מיט איניגע טעג שפּעטער האָבען זיי פערצויגען דיא דראָטען און איינגעריכטעט דיא באטארעען, איינעם אין גראניט הויז און דעם צווייטען אין איירטאָן'ס הייזעל ביי דיא שטאהלען. דאן האָט הארדינג איינגעריכטעט אפּאראטען אויף שיקען און אויפנעהמען טעלעגראמען אויף ביידע סטאנציאָנען און דעם 12טען פעברוארי איז דיא גאנצע ארבייט געווען פערטיג. יענעם טאָג האָט סיירוס הארדינג צום ערשטען מאָל געשיקט א שליחות דורך'ן דראָט. ער האָט דורך'ן טעלעגראף אָנגעפרעגט ביי איירטאָן אויב אלעס איז אין אָרדנונג אין דיא פיה שטאהלען און איירטאָן האָט איהם באלד אנטוואָרט געגעבען. פּענקראָפּט איז זעהר צופריעדען געווען פון דעם טעלעגראף און אלע פריהמאָרגען און אלע אבענד פלעגט ער טעלעגראפירען צו איירטאָן און פלעגט אנטוואָרט בעקומען.

דיא מאָדערנע פערבינדונג וואָס איז געמאכט געוואָרען צווישען גראניט הויז און דיא פיה־שטאהלען איז געווען זעהר א גוטע זאך. ערשטענס, האָט מען שטענדיג געקענט וויסען אויב איירטאָן איז אויף זיין פּלאץ אָדער ניט; און צווייטענס, האָט עס אביסעל צושטערט זיין איינזאמקייט. אויסערדעם וואָס מען פלעגט זעהר אָפּט רעדען מיט'ן אונגליקליכען דורך'ן טעלעגראף, פלעגט איהם ווער פון דיא קאָלאָניסטען בעזוכען וועניגסטענס איין מאָל אין וואך.

איירטאָן איז געוואָרען אביסעל היימישער און ער פלעגט אָפטמאָל קומען א גראניט הויז, וואו מען האָט איהם אויפגענומען אלס פיינעם גאסט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען פערבראכט זייער צייט מיט זייערע געוועהנליו בעשעפטיגונג אין הויז, אין וואלד און אין פעלד. דיא פעלדער אויף פראָספעי האיטס זיינען געווען זעהר גערעטען. דיא גרינסען וואָס זיי האָבען פערזעו האָבען זעהר פיין געוואקסען. דיא פלאנצונגען וואָס זיי האָבען געבראכט נ אינזעל טייבאָר זיינען געוואקסען גרויסארטיג און האָבען בעשעהנט זייע גערטנער. דיא קאָרן פעלד איז געווען געדיכט בעוואקסען מיט הויכע, פענ זאנגען, נאָך פיליכט בעסער וויא געוואונשען. דאָס איז שוין געווען דיא פיערנ ערנטע אויף'ן לינקאָלן אינזעל. סיירוס הארדינג האָט נאָך אמאָל אויסגערעכנ אז פון דער פיערטער זריעה וועלען זיי האָבען פיער הונדערט טויזענד מילי קערנער. קיינעם פון דיא קאָלאָניסטען איז ניט איינגעפאלען דיא נארישקי צו פּרובירען איבערצוצעהלען דיא קערנער, אום צו זעהען וויא ווייט דער אי זשיניר האָט געטראָפען אין חשבון; פענקראָפט אָבער האָט יא חשק געה צו איבערצייגען זיך אויב דער צאָהל שטימט, אָבער סיירוס הארדינג האָט אי ערקלערט, אז אויב ער וועט זאָגאר קענען בעוויזען צו איבערצעהלען דו הונדערט קערנער אין א מינוט אָדער אכטצעהן טויזענד אין א שטונדע, וועט ' אויך דארפען דויערען ביי א 2375 יאָהר ביז ער וועט האָבען אין גאנצען ? בערגעצעהלט. דער פּאטראָז האָט הערענדיג דיעזען חשבון אויפגעגעבען ד אידעע פון צעהלען דיא קערנער און ער האָט געמוזט גלויבען דעם אינזשיג אויף'ן וואָרט.

עס איז געווען פיינעס וועטער. דיא טעמפעראטור איז געווען וואר בייטאָג, אָבער דיא נעכט זיינען געווען קאלטע. עס זיינען דורך דער צייט ו ווען איינינע רעגען־שטורמס, אָבער זיי האָבען ניט לאנג אנגעהאלטען.

דורך דער צייט זיינען דיא עופות אין געפליגעל־הויף פון לינקאָלן אינז פיעל פערמעהרט געוואָרען. צו דיא אָנאגאס (ווילדע פערדלעך) זיינען א צוגעקומען צוויי יונגע, וואָס דיא "זיא" אָנאגא האָט געבאָרען. דיא עלטע אָנאגאס זיינען שוין געווען אזוי געוואָהנט צו זייער ארט לעבען, אז מען ה אויף זיי לייכט געקענט רייטען. גידעאָן ספּילעט פלעגט זיך זעהר אָפט דוו פאָהרען רייטענדיג און ער האָט דעם יונגען הערבערט געלערענט צו רייט הערבערט איז נאָך איינינע לעקציאָנען געוואָרען אן אויסגעצייכענטער רייטער.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויך דורך דער צייט אויסגעפאָרשט געגענו אין פאר וועסט. אין יענע געדיכטע וועלדער האָבען זיי אָפט בעגעגענט פּ שיעדענע טהיערע, וועלכע זיי האָבען געטויטעט. פון מאנכע האָבען זיי או טערגענומען דיא פעל און דיא גראניט הויז איז רייכער געוואָרען מיט א צוו ציג שטיק טהייערע רויכווארג.

קאַפּיטאַן האַרדינג האָט אויך פּיעל מאָל זיך בעטהייליגט אין דיא פאָר־ ונגס־שפּאַצירען, אָבער ניט מיט דעם צוועק צו פאַנגען אָדער טויטען טהיערע. ־ האָט בעזוכט דיא וועלדער מיט אַן אַנדער אַבזיכט. ער האָט דאָרט עפּעס נוואָלט געפינען, ער האָט עפּעס געוואָלט דערגעהן; אָבער ער האָט ניט ער־ אהרען קיין זאַך פון דאָס וואָס ער האָט געוואָלט וויסען. טאָפּ און דזשופּ, עלכע פלעגען שטענדיג מיטגעהן מיט'ן אינזשיניר, האָבען אויך אין דיא וועל־ ער קיין זאַך ענטדעקט אָדער דערשפּירט. ביים ברונים פלעגט נאָך טאָפּ אָפטמאָל ילען און ניט האַרדינג און ניט זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען געקענט פערשטעהן אָס דער הונד שפּירט דאָרט און וואָרום ער בילט.

דער רעפּאָרטער האָט זיך דערמאָנט אָן דעם פאָטאָגראַפישען אַפּאַראַט וואָס יי האָבען געפונען אין קאַסטען און וועלכער איז נאָך קיינמאָל פון דיא קאָלאָ־ יסטען ניט געברויכט געוואָרען, און ער, דער רעפּאָרטער, מיט'ן יונגען הערבערט אָבען פאָטאָגראַפירט אייניגע פלעצער פון לינקאָלן אינזעל. זיי האָבען דאָרט וויך געהאַט אַלע מאַטעריאַלען צו פערפערטיגען פאָטאָגראַפישע בילדער און יי האָבען אַלעס פינקטליך געמאַכט.

אין אַ קורצע צייט זיינען ספּילעט און זיין העלפער הערבערט געוואָרען וטע פאָטאָגראַפיסטען און זיי האָבען געמאַכט אויסגעצייכענטע בילדער פון יא שעהנסטע פּאַנאָראַמאַס אויף'ן אינזעל. זיי האָבען אויך געמאַכט בילדער פון יי אַליין און זייערע קאַמעראַדען. זיי האָבען פּיעלע בילדער איינגעפאַסט אין ־אַמען און אויפגעהאַנגען אין גראַניט הויז. ווען דאָס בילד פון דיא קאָלאָניסטען פליין איז אויפגעהאַנגען געוואָרען, האָט פּענקראָפט מיט פרייד אויסגעשריען: "מיר זיינען שוין צוויי מאָל אַזוי פּיעל מענשען אויף'ן אינזעל. אונזער בעפעלקע־ ־ונג וואַקסט!"

פּענקראָפט איז ניט זאַט געוואָרען צו קוקען אויף זיין בילד. אַזוי וויא אַ קאָקעטקע ביים שפּיעגעל אַזוי פלעגט ער שטעהן און קוקען אויף זיין געשטאַלט אויף'ן פּאַפּיער און ער האָט גאָר אָנגעקוואָלען.

דאָס בעסטע און ראַיעלסטע בילד איז געוועזן פון העררן דזשופּ. דיא אַפּע האָט ניט געזוכט צו מאַכען אַ שעהנע מינע און צו אויספיינען זיך, און איהר בילד איז אַרויסגעקומען נאַטור טריי, ווערענד דיא מענשען האָבען שטעהענדיג אַנטקעגען אַפּאַראַט פּראָבירט מאַכען חן'דליך, אום זיי זאָלען אויף דיא בילדער אויסזעהן שעהנער און דאָס האָט פערדאָרבען זייער ריכטיגען, נאַטירליכען אויסזעהן.

אין מאָנאַט מערץ האָט זיך דער זומער געענדיגט. דיעזער מאָנאַט אויף לינקאָלן אינזעל איז אַזוי וויא דער מאָנאַט סעפּטעמבער אין נאָרדליכען לאַ־ טיטיוד. עס האָט זיך אָנגעפאַנגען דער רעגען סעזאָן און דיא בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל האָבען ערוואַרטעט אַ פריהיגען און שטרענגען ווינטער.

דעם 21טען מערץ אין דער פריה האָט הערבערט ארויסגעקוקט פון א פענ־סטער אין דרויסען און ער האָט געזעהן אז דיא ערד איז דורכאויס ווייס.

— וואָס מאכט איהר, אָנקעל שנעע? — האָט ער מיט איבערראשונג אויסגעשריען.

— שנעע אין דיעזער צייט? — האָט דער רעפּאָרטער פערוואונדערט גע־פרעגט.

— יא, שנעע, הערר ספּילעט — האָט הערבערט געענטפערט.

אלע קאָלאָניסטען זיינען צוגעגאנגען צום פענסטער און זיי האָבען זיך איבערצייגט, אז דיא ערד איז בעדעקט מיט א ווייסע מאסע.

— דאָס איז ווירקליך שנעע — האָט פּענקראָפט בעשטעטיגט.

— אָדער עפּעס א זאך וואָס איז גלייך צו שנעע — האָט זיך נעב אָבגע־רופען.

— אָבער עס איז דאָך אזוי ווארים — האָט ספּילעט געזאָגט — וויא קען עס זיין אז אין אזא ווארימען וועטער זאָל שנעע פאלען?

סיירוס הארדינג האָט אויף א קוק געטהאָן דורך'ן פענסטער, אָבער ער האָט גאָר ניט געזאָגט, ווייל ער האָט ניט געהאט וואָס צו זאָגען. שנעע איז שנעע!

— אום גאָטעס ווילען — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — אונזערע פלאנ־צונגען וועלען דאָך פערפראָרען ווערען!

— קענט איהר דערצו עפּעס העלפען? — האָט הערבערט געפרעגט.

פּענקראָפט האָט ניט געענטפערט. ער איז צוגעלאָפען צום הויב־מאשין און זיך געוואָלט ארונטערלאָזען, אָבער דזשופּ האָט איהם פערכאפט און ער האָט זיך פריהער ארונטערגעלאָזט.

וויא נור דער אָראנג־אוטאנג האָט געשטעלט זיינע פיס אויף'ן באָדען, האָט זיך דיא ווייסע מאסע אויפגעהויבען אין דער לופט און דיא ליכטיגקייט פון דער זונן איז פערשטעלט געוואָרען אויף א היבשע ווייל'ע.

— פויגלען! פויגלען! — האָט הערבערט אויסגעשריען — א לעבעדיגער שנעע, וואָס פליהט אוועק!

דאָס זיינען אין דיא ריכטיגקייט געווען ים פויגלען מיט ווייסע פעדערען. זיי האָבען זיך אהין פערקליבען אין דיא טויזענדער און האָבען דיא קאָלאָניסטען אָבגענארט. קיינער פון דיא פינף פערזאָן האָט זאָגאר צייט געהאט צו בעקוקען דיא דאָזיגע ווייסע־חברה'ניקעס און מען האָט ניט געקענט וויסען צו וואָס פאר א מין זיי בעלאנגען.

מיט איינינע טעג שפּעטער, דעם 26טען מערץ איז געוואָרען פּונקט צוויי יאָהר זייט דיא קאָלאָניסטען זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף'ן אינזעל ליכקאָלן.

19טעם קאַפּיטעל.

עראינערונגען פון דער היים. — א גליקליכע אויסזיכט. — א רייזע ארום לינקאָלן אינזעל. — פּראַכטפאָלע נאַטור־געביידען. — מורא פאר א שטורם. — א געהיימניספאָלער פייער.

שוין צוויי יאָהר! און פאר דיא גאנצע צוויי יאָהר האָבען דיא פינף פערוואָרפענע ניט געהאט קיין פערבינדונג מיט זייערע מיטמענשען פון דער גרויסער און ברייטער וועלט! זיי האָבען ניט געוואוסט וואָס אויף דער ציוויליזירטער וועלט טהוט זיך און דיא ציוויליזירטע וועלט האָט פון זיי ניט געוואוסט!

וואָס געהט ערשט פאָר אין זייער לאנד? וואָס פאר א נייעס הערט זיך דאָרט? וויא לעבען דאָרט זייערע אייגענע, אָדער איז שוין ווער פון זיי טויט? דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען זעהר געוואָלט וויסען, אָבער וויא אזוי? זייער לאנד, זייער ליעבע אמעריקא איז זיי שטענדיג געווען פאר דיא אויגען. זיי האָבען שטענדיג אין זינען געהאט דיא בירגער קריעג, וואָס האָט געפלאקערט אין יענער צייט, ווען זיי האָבען פערלאָזען ריטשמאָנד און זיי זיינען זעהר גערן געווען צו וויסען וואָס עס איז געוואָרען דיא ענדע פון דער בלוטיגער מלחמה. זיי פלעגען אָפט רעדען וועגען דעם; אָבער פון זייערע אייגענע געשפּרעכען האָבען זיי קיין זאך ניט געקענט ערפאהרען. דורך דיא צוויי יאָהר האָבען זיי קיין שיף זאָגאר פון דערווייטענס ניט געזעהן. עס איז געווען וואהרשיינליך אז דער לינקאָלן אינזעל ליגט אין אזא געגענד וואו קיין מענשען קומען ניט, היינט וויא אזוי האָבען זיי געקענט האָפען צו קומען ווען עס איז אהיים, אין דער לאנד נאָך וועלכע זיי האָבען אזוי געבענקט?

אָבער איין וועג איז נאָך געווען וואָס וואָלט געקענט פיהרען צו זייער בעפרייאונג פון דעם איינזאמען אינזעל און וועגען דעם האָבען דיא קאָלאָניסטען געהאט א געשפּרעך אין עס־שטוב פון גראַניט הויז, אין דער ערשטער וואָך פון מאָנאט אפּריל.

עס איז דאמאָלס געקומען צו רייד וועגען זייער געבורטס־לאנד, וועגען זייער בעליעבטע אמעריקא, וועלכע זיי וועלען שוין פיליכט קיינמאָל ניט זעהן, און גידעאָן ספּילעט האָט זיך אָבגערופען:

— שליסליך איז פאראן נור איין וועג, איין מיטעל וויא אזוי בעפרייט צו ווערען פון לינקאָלן אינזעל, און דאָס איז, מיר זאָלען בויען א גרויסע שיף, אזעלכע אין וועלכע מען זאָל זיכער קענען אונטערנעהמען א רייזע פון עטליכע הונדערט מייל אויף'ן ים. איך דענק, אז ווייבאלד פענקראָפט האָט געקענט אויס־

בויען א שיפעל אין וועלכע מיר זיינען געפאָהרען הונדערט פופציג מייל צום אינזעל טייבאָר, היינט פאר וואָס זאָל מען ניט קענען בויען א גרויסע שיף אין וועלכע מיר זאָלען קענען אונטערנעהמען א ווייטערע רייזע?

— ווארום טאקי ניט? — האָט הערבערט געזאָגט — ווארום זאָלען מיר טאקי ניט קענען מאכען א שיף מיט וועלכע מיר זאָלען קענען קומען צו דיא פּאָמאָטאָוס אינזלען אזוי לייכט וויא מיר זיינען געקומען צום אינזעל טייבאָר?

— איך זאָג ניט, אז ניין — האָט זיך פענקראָפט אָבגערופען — איך זאָג ניט "ניין", אָבוואָהל עס איז ניט דאָסזעלבע צו מאכען א לאנגע רייזע אזוי וויא א קורצע. ווען אונזער שיף זאָל געוועזען פערכאפּט ווערען פון א גרויסען שטורם, וועהרענד מיר זיינען געוועזען אויף'ן וועג נאָך'ן אינזעל טייבאָר אָדער צוריקוועגס, האָבען מיר דאָך געוואוסט אז מיר זיינען ניט זעהר ווייט פון לאנד און מיר וואָלטען זיך געקענט רעטען; אָבער צוועלף הונדערט מייל איז א גרויסע שטיק וועג און אזא רייזע איז פיעל מעהר ריזיקאַליש.

— וואָלט איהר ניט אונטערגענומען אזא רייזע, הערר פענקראָפט? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— איך וואָלט אַלעס פּרובירט — האָט פענקראָפט געענטפערט — איהר ווייסט דאָך, הערר ספּילעט, אז איך בין א מענש וואָס זאָג זיך ניט אָב פון קיין זאך און שרעק זיך ניט אָב פאר קיין זאך.

— פערגעסט ניט נאָך א זאך — האָט נעב בעמערקט — פערגעסט ניט, אז מיר האָבען ערשט צווישען אונז נאָך א מאטראָז, וועלכער קען אונז פיעל העלפען.

— ווער איז דאָס? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— איירטאָן! — האָט נעב געענטפערט.

— דאָס איז אמת — האָט פענקראָפט צוגעגעבען — אָבער איך ווייס ניט אויב ער וועט וועלען מיטפאָהרען מיט אונז.

— אונזין! — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען — דענקט איהר, אז ווען לאָרד גלענארוואן'ס יאכט־שיף וואָלט געקומען צום אינזעל טייבאָר און וואָלט וועלען צונעהמען איירטאָן'ען וואָלט ער זיך ענטזאָגט? דענקט איהר אז ער וואָלט בעסער געוואָלט פערבלייבען אויף'ן איינזאמען, וויסטען אינזעל?

— אָבער דאָס איז ניט דיא פראגע — האָט זיך סיירוס הארדינג אָבגערופען — מיר דארפען ניט קלערען וואָס איירטאָן וואָלט געטהאָן, ווען לאָרד גלענאר־וואן וואָלט איהם געקומען אָבנעהמען פון אינזעל. איך דענק אָבער, אז מיר האָ־בען גוטע אויסזיכטען צו בעפרייט ווערען פון דאנען אָהן אונזערע אן אייגענע שיף. לאָרד גלענארוואן האָט דאָך דעם פערשטויסענעם איירטאָן פערשפּראָכען, אז ער וועט איהם קומען אָבנעהמען, ווען ער וועט פערשטעהן אז ער, איירטאָן, איז שוין פאר זיינע זינד אָבגעקומען. איך גלויב אז דער לאָרד וועט האלטען

וואָרט און ער וועט פריהער אָדער שפּעטער קומען, און דאַן וועט ער אונז אויך מיטנעהמען אויף זיין שיף.

— גערעכט! — האָט דער רעפּאָרטער בעשטעטיגט — און איך וועל נאָך צוגעבען, אז דער לאָרד וועט אין גיכען קומען. פערגעסט ניט, אז עס זיינען שוין פאַראיבער צוועלף יאָהר זייט איירטאָן איז איבערגעלאָזען געוואָרען אויף'ן אינזעל.

— יא — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — איך שטים איין מיט אייך אז דער לאָרד וועט אין גיכען קומען צו בעפרייען זיין געפאַנגענעם, אָבער ער וועט דאָך קומען אויף'ן אינזעל טייבאָר און ניט אויף לינקאָלן אינזעל!

— דאָס איז גאַנץ זיכער, נאָך מעהר וויא זיכער — האָט הערבערט צוגעגעבען — עס איז דאָך אונמעגליך אז ער זאָל אהער קומען, ווייל אונזער אינזעל איז דאָך גאָר ניט געצייכענט אויף'ן מאַפּ.

— דארום, מיינע פריינדע — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — איז העכסט נויטיג פאַר אונז, אז מיר זאָלען אויף'ן אינזעל טייבאָר איבערלאָזען אירגענד וועלכען צייכען אָדער בעווייזע, אז מיר און איירטאָן געפינען זיך דאָ אויף'ן אינזעל לינקאָלן.

— געוויס—האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט—און עס קען בעסער ניט זיין וויא איבערלאָזען דאָרט איןביידעל, וואו קאַפּיטאַן גרענט און איירטאָן האָבען געוואָהנט, א שריפט וואו מיר זיינען און אין וועלכען פונקט אונזער אינזעל ליגט.

— שאדע — האָט דער מאטראָז בעמערקט — וואָס מיר האָבען דאָס ניט געטהאָן ווען מיר זיינען געווען אויף יענעם אינזעל. דאָס וואָלט אונז געשפּאָרט אן אנדער רייזע אהין.

— וויא אזוי האָט אונז געקענט איינפאַלען צו איבערלאָזען דאָרט א שריפט? — האָט הערבערט געפרעגט — מיר האָבען דאָך דאַמאָלס ניט געוואוסט איירטאָן'ס געשיכטע, אז יעמאַנד האָט איהם גאָר פערשפּראָכען צו קומען אָבנעהמען איהם?

— צו וואָס רעדען פּוסטע רייד? — האָט הארדינג געפרעגט — דיא זאַך איז ניט געטהאָן געוואָרען און זיא מוז געטהאָן ווערען קומענדען פריהלינג. ווינטער צייט איז דאָך אונמעגליך צו אונטערנעהמען א רייזע אהין.

— און טאָמער וועט דיא שאָטלענדישע יאכט אהין קומען פריהער? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— דאָס קען ניט זיין — האָט הארדינג געענטפערט — לאָרד גלענאַרוואַן וועט ניט אונטערנעהמען צו מאכען א רייזע אין דיעזע וואַסערען אום ווינטער. עס איז איינס פון דיאביידע: ענטוועדער ער איז שוין געווען אויף'ן טייבאָר אינזעל אין דער צייט וואָס איירטאָן איז ביי אונז און ער האָט זיך צוריק-

געקעהרט אהיים, אָדער ער וועט קומען שפּעטער אין דיא שעהנע וועטערען, און דאַן וועט ער דאָרט געפינען אונזער נאָטיץ.

— אויב דיא "דאַנקאַן" איז שוין געוועזען אויף יענעם אינזעל און איז צוריק אוועקגעפאָהרען — האָט נעב געזאָגט — איז עס זעהר צום בעדויערען.

— איך האָף, אז עס איז ניט אזוי — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — איך האָף אז דער לאָרד איז נאָך דאָרט ניט געוועזען און אז עס איז בעשערט פון הימעל ער זאָל קומען און אונז אויך בעפרייען. יעדענפאַלס, מיינע פריינדע, מוזען מיר ווארטען אויף דיעזע געלעגענהייט, און אויב מיר וועלען דיעזע געלעגענהייט ניט האָבען, וועלען מיר דאַן טראַכטען וואָס צו טהאָן.

נאָך דיעזען בעשלוס האָבען דיא קאָלאָניסטען שוין אויפגעהערט צו רעדען וועגען בויען א שיף, און וועלכע מען זאָל קענען אונטערנעהמען א וויטע רייזע. עס איז ביי זיי פערבליבען צו ווארטען ביז פריהלינג און דערווייל האָבען זיי זיך אלע גענומען צו זייערע געוועהנליכע ארבייט אום זיך צו צוגרייטען צו ווינ־טערען א דריטען מאָל אין גראַניט הויז.

דיא קאָלאָניסטען האָבען נאכהער געפאסט א בעשלוס, אז איידער דיא שלעכטע און שטורמדיגע וועטערען וועלען אָנקומען זאָלען זיי מאכען א רייזע אין דער "באָנעדוועגטשור" ארום דעם לינקאָלן אינזעל. זיי זיינען נאָך דעם גאנ־צען אינזעל ניט ארומגעפאָהרען און זיי האָבען ערשט געוואָלט ארומרינגלען איהם דורכאויס און פינקטליך אויספאָרשען זיינע אלע ברעגען.

דער פּלאַן ארומצופאָהרען דעם אינזעל איז פאָרגעשלאָגען געוואָרען פון פענקראָפט און סיירוס הארדינג האָט צוגעגעבען אז דאָס איז א גלייכע זאך. ער אליין האָט אויך וועגען דעם געדענקט, אָבער דער מאטראָז האָט דעם פּראָ־יעקט פריהער ארויסגעגעבען. דיא ערשטע העלפט פון מאָנאט אפריל זיינען גע־וועזען ווינטען און מען האָט דיא רייזע ארום אינזעל ניט געקענט אָנפאנגען. נאכ־הער איז דער וועטער געוואָרען גינסטיג און עס איז בעשטימט געוואָרען אז דעם 16טען אין מאָנאט זאָלען זיי אָבפאָהרען. זיי האָבען צוגעגרייט דיא שיף און מיט־גענומען שפּייז אויף א לענגערע צייט, פיליכט וועלען זיי זיך דארפען פערזאמען אין וועג.

קאפּיטאן הארדינג האָט איירטאָן'ען געזאָגט וועגען דער עקספעדיציאָן וואָס זיי נעהמען מאכען און ער האָט איהם אָנגעבאָטען ער זאָל אויך מיט זיי מיטפאָהרען, אָבער איירטאָן האָט בעסער געוואָלט פערבלייבען אליין. דיא קאָלאָניסטען האָבען איהם געהייסען זיין אין גראַניט הויז אין קאָמפּאַניע פון דעם פיער־הענדיגען דזשופּ, וועניגסטענס ביז זיי וועלען צוריק קומען פון זייער רייזע.

אין דעם פריהמאָרגען פון 16טען אפּריל זיינען דיא קאָלאָניסטען אוועק צו פאָרט באלון, וואו זייער שיף איז געשטאנען, און זיי האָבען אָבגערייזט. דער הונד טאפּ איז מיט זיי אויך געוועזען.

זעקס שטונדען צייט איז זיי אויסגעקומען צו פאָהרען אנטקעגען שטראָם און דיא "באָנעדוועגטשור" איז דארום געשוואומען לאנגזאם. אָנפאנגס אבענד איז דיא שיף געקומען צו דיא בערג אין זידליכען זייט פון אינזעל, וואו דיא קאָלאָניסטען זיינען נאָך פריהער ניט געווען.

פענקראָפט וועלכער האָט געטריבען דיא שיף האָט געוואָלט פאָהרען ווייטער און פאָרטזעצען דיא רייזע ביי נאכט אויך. אָבער דער אינזשיניר האָט מיט איהם ניט איינגעשטימט און ער האָט געהייסען צופאָהרען נאָהענט צום ברעג, אנקערען דיא שיף און דאָרט איבערנעכטיגען, אום זיי זאָלען אויף מאָרגען קענען גענוי אויספאָרשען יענעם ברעג.

דעם אינזשיניר'ס ווילען איז געשעהען. דיא קאָלאָניסטען האָבען גענעכטיגט אויף זייער שיף הינטער א באָרג. זיי זיינען געשמאָק געשלאָפען פונקט אזוי וויא אין זייער היים אין גראניט הויז. גאנץ פריה האָט פענקראָפט ארויפגעצויגען דיא זעגלען און דיא שיף איז געפאָהרען לאנגזאם ביים ברעג, אום דיא רייזענדע זאָלען האָבען דיא מעגליכקייט צו בעקוקען און בעאָבאכטען אלעס. איינינע מאָל האָבען זיי דיא שיף אָבגעשטעלט און גידעאָן ספילעט האָט פאָטאָגראפירט דיא בערג און בוימער פון ברעג.

ארום האלבען טאָג איז דיא "באָנעדוועגטשור" אָנגעקומען צום מויל פון פאָלס ריווער. יענער ברעג פון לינקאָלן אינזעל איז געווען פראכטפאָל שעהן. דאָרט זיינען געשטאנען וואונדערבארע שטיינער־זיילען און דיא פעלזען האָט דאָרט דיא נאטור בעשאפען אין פערשיעדענע פראכטפאָלע און וואונדערשעהנע פאָרמען. מאנכע פעלזען האָבען געבילדעט האלב רונדע געוועלבען, מאנכע האָבען אויסגעזעהן אזוי וויא בריקען, מאנכע אזוי וויא טהורמס, מאנכע זיינען געווען אין דער פאָרמע פון פיראמידען און מאנכע האָבען געבילדעט גאנצע פאלאסטען. אזא שעהנע ארכיטעקטור האָבען דיא קאָלאָניסטען ערגיץ פריהער ניט געזעהען און זייער פאנטאזיע האָט עס זיי ניט געקענט פאָרשטעלען. ווען דער ים וואָלט זיי געווען אָנפאנגס ארויסגעוואָרפען אויף יענעם ברעג, וואָלטען זיי זיכער געמיינט אז זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען אין פאראדיז (גן עדן).

דיא קאָלאָניסטען האָבען שוין אמאָל זייער אינזעל גענוי בעטראכט ארום און ארום פון דעם שפיץ פון באָרג פרענקלין; אָבער דיעזע שעהנהייטען פון דער נאטור האָבען זיי פון דאָרט ניט געקענט זעהן און זיי האָבען גאָר ניט געוואוסט פון דעם טהייערען געשאנק וואָס דיא נאטור האָט זייער אינזעל געשאנקען. עפעס אזוי וויא דיא גאנצע שעהנהייט וואָס דיא נאטור האָט פערמאָגט האָט זיא אוועקגעגעבען יענעם אינזעל. דיא אויגען פון דיא פינף פערזאָן זיינען ניט זאט געוואָרען קוקענדיג אויף דעם גן עדן אויף דיעזער וועלט, און וואָס מעהר זיי האָבען געקוקט, אלץ מעהר וואונדער האָבען זיי דאָרט געזעהן. דיא פון נאטור

געשאפענע זעלטענהייטען האָבען זיך געצויגען אויף אומגעפעהר אכט אָדער ניין מייל.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען געזעסען שטיל און א וואָרט ניט גערעדט. זיי זיינען געווען אזוי איבערראשט, אז זיי האָבען זיך גאָר פערגעסען וואו זיי זיינען און אז זיי האָבען גאָר קאָמפּאניאָנען נעבען זיך. אָבער טאפּ האָט זיי איינינגע מאָל צושטערט זייערע געדאנקען מיט זיין בילען. עפּעס האָט דער הונד דאָרט געשפּירט, עפּעס האָט דאָרט דיא קלוגע חיה געפיהלט, אָבער קיינער האָט ניט געקענט וויסען וואָס. סיירוס הארדינג האָט בעמערקט, אז טאפּ'ס בילען דאָרט איז עהנליך צו זיין בילען אָפּטמאָל ביים ברונים אין גראניט הויז.

— לאָמיר צופאָהרען צום סאמע ברעג — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — לאָמיר דאָ לאנדען.

דיא "באָנעדווענטשור" איז צוגעפאָהרען אזוי נאָהענט וויא מעגליך צום ברעג. הארדינג האָט זיך גוט ארומגעקוקט, פיליכט וועט ער דאָרט דערזעהן א הייהל, א גרוב אָדער א בעזאָנדערען געגענשטאנד וואָס איז נויטיג אויסצופאָרשען; אָבער ער האָט ערגיץ ניט געזעהן קיין הייהל, קיין גרוב, קיין שפּאלט, ניט אין דער ערד און ניט אין דיא פעלזען. דער אינזשיניר האָט געדענקט, אז טאפּ שפּירט ערגיץ א טהיער וואָס איז בעהאלטען אין א הייהל אָדער אין א לאָך און דעריבער בילט ער; ווען אָבער ער האָט ניט געפונען קיין שפּור צו קיין לעבעדיגע בעשעפענים, איז דעם הונד'ס בילען איהם פאָרגעקומען זעהר רעטזעלהאפט.

דיא "באָנעדווענטשור" איז געפאָהרען ווייטער ביי דיא אנדערע זייטען פון אינזעל. דיא קאָלאָניסטען האָבען שוין מעהר אזא פראכטפאָלען ברעג וויא דאָרט ביים זידליכען זייט ניט געטראָפען. דיא קומענדע נאכט האָבען זיי וויעדער דיא שיף געאנקערט ביי א ברעג און דיא רייזענדע זיינען געשלאָפען אויף'ן שיף. אויף מאָרגען זיינען ספּילעט און הערבערט ארוים אויף יאגד. זיי האָבען אויך מיטגענומען דעם הונד און זיי זיינען שפּעטער צוריק געקומען מיט א היבשע צאָהל ווילדע ענטען און אנדערע פויגלען וואָס זיי האָבען געשאָסען. ווען זיי זיינען אָבגעפאָהרען, האָט פענקראָפט געזאָגט:

— איך וועל גאָר ניט איבערראשט זיין אויב א שטורם וועט קומען פון דיא וועסט. נעכטען איז דיא זונן פערגאנגען אין זעהר א רויטען האָריזאָנט און היינט טרייבען זיך ארום ווייסע שטיקלעך וואָלקען. איהר זעהט וויא דיא שטיקלעך וואָלקען פליהען אום אזוי וויא שטיקער בוימוואָל און אזוי ניעדעריג פון דער ערד? דאָס איז א צייכען אז עס וועט ווערען אן ענדערונג אין וועטער און טאקי גאנץ גיך.

— נו — האָט הארדינג געזאָגט — לאָמיר טרייבען דיא שיף וואָס שנעלער,

אום מיר זאָלען קענען קומען צו א פּלאַץ וואו אונזער שיף זאָל זיין זיכער פון געפאהר. לאָמיר צופאָהרען צו שארק גאָלף. איך דענק, אז דאָרט וועט דיא "באָ־נעדוועגטשור" זיין פאָלשטענדיג זיכער.

— זעהר וואויל — האָט פּענקראָפט געענטפערט — אויסערדעם איז אין דיעזע געגענד ניטאָ וואָס צו זעהן, בלויז זאמד און זאמד און זאמד, און מיר וועלען גאָר ניט פערלירען, אויב מיר וועלען פערפעהלען צו בעאָבאכטען דיעזען ברעג. לאָמיר טאַקי פאָהרען וואָס שנעלער, ווייל דער מיאוס'ער וועטער קען באלד אָנקומען.

— פאָרלויפיג — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — האָבען מיר א גוטען ווינד, גינסטיג צו אונזער רייזע.

— יא, א פיינער ווינד — האָט דער מאטראָז געענטפערט — אָבער מיר מוזען זיך צואיילען צו קומען שנעלער אין גאָלף (מעער־בוזים) איידער עס וועט ווערען פינסטער, ווייל אין אן אונבעקאנטע געגענד און אין א שמאָלען וועג מוז מען זעהן וויא צו פאָהרען און אכטונג געבען, אז דיא שיף זאָל זיך ניט אָנשטויסען אָן א פעלז.

— פּענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — מיר פערלאָזען זיך אויף אייך. טהוט וויא איהר פערשטעהט.

— האָט נור קיין פורכט —האָט פּענקראָפט געענטפערט — איך וועל שוין זעהן אז אונזער שיף זאָל קיין בייזעס געשעהן. איך וועל גיכער ערלויבען מען זאָל דורכשטעכען א מעסער דורך מיינע ריפּען איידער א שארפער פעלז זאָל לעבערען מיין "באָנעדוועגטשור"! וויא שפּעט איז, קאפּיטאן?

— צעהן אוהר — האָט הארדינג געענטפערט.

— און וויא וויים האָבען מיר צום גאָלף?

— אומגעפעהר פופצעהן מייל.

— דאָס איז אומגעפעהר צוויי און א האלב שטונדע רייזע—האָט דער מאט־ראָז אויסגערעכענט — וועלען מיר אהין אָנקומען צווישען צוועלף און איינס, פּונקט אין דער צייט פון עבבע (וואסער־אָבפאל). מיר וועלען אלזאָ ניט קענען אריינפאָהרען אין גאָלף און מיר וועלען דארפען װארטען ביז עס וועט אָנקומען דער פלוטה (וואסער־שטייגונג) ארום זיעבען אוהר אין אבענד. איז אויב עס וועט נאָך זיין ליכטיג וועלען מיר קענען אריינפאָהרען; טאָמער אָבער וועט שוין זיין פינסטער, וועלען מיר מוזען בלייבען שטעהן אין מעער ביז מאָרגען פריה.

— און טאָמער קומט אָן דער שטורם? — האָט נעב געפרעגט.

— וועט טאַקי זיין שלעכט — האָט פּענקראָפט געענטפערט.

— לאָמיר פיללייכט צופאָהרען אזוי צו א ברעג — האָט דער אינזשיניר גע־פרעגט — און דאָרט װארטען ביז דער שטורם וועט פאָראיבער?

— זאָל גאָט היטען! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — איך וועל ניט

לאָזען מיין "באָנעדרוועטשור" אין געפאהר. ווייסט איהר ניט, אז א שיף איז ביי אן אָפענעם ברעג אין צייט פון א שטורם אין גרויס געפאהר?

— דאן טהוט וויא איהר דענקט אז עס איז אם בעסטען — האָט דער אינ־זשיניר געענטפערט.

— אך! — האָט פענקראָפט געזאָגט — ווען מיר האָבען א לייכט־טהורם אירגענד וואו ביים ברעג, וואָלט עס געמאכט אונזער רייזע מעהר זיכער. מיר וואָלטען זאָגאר אין דיא גרעסטע פינסטערניס פון דער נאכט געוואוסט וואו מיר זיינען און וואוהין מיר דארפען זיך קעהרען.

— יא — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — מיר דארפען דאנקען אונזער קאפיטאן וואָס ער האָט אָנגעצונדען א פייער דאמאָלס, ווען מיר זיינען גע־ווען אויף'ן וועג פון אינזעל טייבאָר; ווען הערר הארדינג וואָלט דאָס ניט גע־טהאָן, וואָלט אונזער שיף מיט אונז, דריי קאמעראדען פיליייכט פערלאָרען געגאנגען.

— אך, הערר סיירוס — האָט זיך ספילעט אָבגערופען — מיר האָבען אייך נאָך טאקי ניט בעדאנקט פאר דעם פייער וואָס איהר האָט יענע נאכט פון 19טען אָקטאָבער אויפגעלעגט אויף פראָספעקט האיטס; ווען ניט דער פייער וואָס האָט אונז געצייגט דעם וועג, וואָלטען מיר פיליייכט דערטרונקען געוואָרען אָדער דער ים וואָלט אונז פערטראָגען ערגיץ וואו אויף אן אנדער אינזעל.

— א פייער? — האָט הארדינג פערוואונדערט געפרעגט.

— יא, קאפיטאן — האָט פענקראָפט געענטפערט — איהר האָט זיך פערגעסען וויא איהר האָט אונז געגעבען א פייערדיגען סיגנאל דאמאָלס ווען מיר זיינען געפאָהרען צוריק פון אינזעל טייבאָר?

— אָה, יא, איך האָב זיך דערמאָהנט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דאָס איז טאקי געווען א גוטע אידעע.

— היינט אָבער — האָט פענקראָפט געזאָגט — ווייס איך ניט וואָס עס וועט זיין, סיידען איירטאָן וועט פאלען אויף אזא שכל און ער וועט סיגנאלירען מיט פייער. ווען ניט ער, איז דאָך קיין אנדערער ניטאָ וואָס זאָל דאָס טהאָן.

אין איינינע מינוטען ארום ווען דער אינזשיניר איז פערבליבען אליין בלויז מיט'ן רעפאָרטער, האָט ער זיך איינגעבויגען און געזאָגט אין דער שטיל:

— ספילעט, אויב עס איז פאראן זיכערהייט אויף דער וועלט, איז דאָס זיכערסטע, אז איך האָב קיין פייער ניט אָנגעצונדען אין דער נאכט פון 19טען אָקטאָבער, ניט אויף פראָספעקט האיטס און ניט אויף קיין אנדער טהייל פון אינזעל!

20טעם קאפיטעל.

א נאכט אויף'ן ים. — שארק גאָלף. — א צעטעל פון געהיימניספאָלע געשעהע־ניסען. — אַ וויכטיגער בעשלוס. — דער ווינטער סעזאָן. — דאָס פאָטאָגראַ־פישעס בילד. — אַ שיף אויף'ן ים.

און דאָס וואָס פענקראָפט האָט פאָראויס געזאָגט איז געשעהן. א שטאַר־קער ווינד האָט זיך אויפגעהויבען און דער שטילער ווינד וואָס האָט פריהער געבלאָזען איז פערוואנדעלט געוואָרען אין א שטורם. ווען דיא "באָנעדווענטשור" האָט דערגרייכט דעם גאָלף, האָט זיא אהין ניט געקענט אריינפאָהרען צוליעב דעם וואסער־אָבפאל און זיא האָט געמוזט פערבלייבען אין אָפענעם מעער. פאָהרען ווייטער האָט פענקראָפט מורא געהאט איינשטעלען און דיא שיף מיט דיא פאסאזשירען איז פערבליבען ווארטען ביז עס וועט אָנקומען דער פלוטה און דאן וועלען זיי קענען אריינפאָהרען אין גאָלף, וואו דיא שיף וועט זיין גע־שיצט און זיכער.

אָבוואָהל דער שטורם איז געווען גרויס, דאָך האָט גליקליכערווייזע ניט געהאלטען דערביי, אז דיא "באָנעדוועטשור" זאָל זינקען. דאָס נעהענטסטע לאַנד האָט דעם ווינד פערשטעלט דעם וועג און זיין קראפט איז שוואכער געוואָרען. דיא כוואליעס האָבען פון דעסטוועגען געוואָרפען הויך און געשווענקט דעם דעק פון שיף. פענקראָפט האָט וויא אן ערפאהרענער מאטראָז זיך פאָרבערייטעט צו אלעס, זאָגאר צו דאָס ערגסטע. דערווייל איז נאכט געוואָרען. עס איז גע־ווען שטאָק פינסטער און מען האָט שוין אין גאָלף ניט געקענט אריינפאָהרען, זאָגאר ווען דער פלוטה איז אָנגעקומען, אוים מורא, אז דיא שיף זאָל זיך ניט אָנשטויסען אָן א פעלז. דיא רייזענדע האָבען אנדערש ניט געקענט מאכען און האָבען געמוזט פערבלייבען נעכטיגען ביים מויל פון גאָלף.

דורך דער נאכט האָט גידעאָן ספּילעט קיין געלעגענהייט געהאט צו רעדען מיט קאפּיטאן הארדינג. דער רעפּאָרטער האָט זיך געוואָלט דורכרעדען מיט'ן קאפּיטאן וועגען דיא געהיימניסע אין וועלכע זייער אינזעל איז איינגעוויקעלט. ער האָט ניט אויפגעהערט צו טראכטען וועגען דעם סוד וואָס הארדינג האָט איהם ענטדעקט, אז ער וויים ניט פון קיין פייער־סיגנאל וואָס איז געגעבען געוואָרען פון זייער אינזעל אין דער נאכט ווען פענקראָפט, ספּילעט און הערבערט זיינען צוריק געפאָהרען פון אינזעל טייבאָר; ער האָט וועגען דעם פיעל געדענקט, אָבער עס איז פערבליבען א זאָנדערבארע רעטעניס! וויא אזוי האָט דיא זאך געקענט ערקלערט ווערען? קיין אירטהום איז אין דעם ניט געווען. עס איז געווען קלאָהר וויא דער טאָג, אז ניט נור ער אליין, זאָנדערן אויך פענקראָפט און הערבערט

האָבען דעם פייער דייטליך געזעהן! נאָך דעם בליאסק פון דעם פייער האָבען זיי דיא שיף געטריבען און זיי האָבען דערגרייכט דעם לינקאָלן אינזעל, היינט ווער האָט דאָך דעם פייער אָנגעצונדען, אויב ניט סיירוס הארדינג?

ספּילעט האָט ביי זיך בעשלאָסען, אז באלד וויא זיי וועלען ענדיגען זייער פאָרשונגס רייזע ארום אינזעל, וועט ער דיעזע פראגע אויפהויבען און ער וועט בעוועגען סיירוס הארדינג, אז ער זאָל מאכען דיא שטרענגסטע אונטערזוכונגען און דיעזע געהיימניס מוז ענטדעקט ווערען. פּילייכט אז מען וועט דערגעהן פון וואנען יענער פייער איז געקומען, וועט מען שוין דערגעהן אלע זאָנדערבארקייטען און געהיימניסע פון לינקאָלן אינזעל.

פאָרלויפיג אָבער האָט ספּילעט געוואונשען, אז א פייער זאָל דיעזע נאכט אָנגעצונדען ווערען ארום שארק גאָלף, אום זיי זאָלען זעהן וויא אזוי ארייננצופאָהרען אין איהם, אָבער קיין פייער, קיין פונק איז ניט געזעהן געוואָרען.

דיא נאכט איז פאָראיבער אין א היבשע ביסעל שרעק. ווען עס האָט אָנגעהויבען טאָגען איז דער ווינד געוואָרען אביסעל שוואכער. ווען עס איז ליכטיגער געוואָרען האָט פענקראָפט ארייננגעפיהרט דיא שיף אין שמאָלען וואסער מיט גרויס פאָרזיכטיגקייט.

גאָלף, איז שוין אמאָל ערקלערט געוואָרען, איז א מעער־בוזים, אָדער וויא מען וואָלט עס געקענט רופען ”א מעער־צונג“ (לשון הים, אין העברעאיש), דאָס הייסט, א לאנגע שטיקעל ים וואָס ציהט זיך אריין אין לאנד. דיעזען גאָלף, וואו דיא ”באָנעדוועגטשור“ איז ארייננגעפאָהרען, האָבען דיא קאָלאָניסטען גערופען ”שארק גאָלף“, ווייל ער איז בעשטאנען פון צוויי שטראָמען אָדער קאַנאלען און האָט אויסגעזעהן אזוי וויא דער אָפּענער מויל פון א שארק (האי־פיש). דיא זייטען אָדער דיא ווענד פון שארק גאָלף זיינען געווען פון שטיינער און אונגעהייער גרויסע און הויכע פעלזען.

— איהר ווייסט, פריינדע — האָט פענקראָפט געזאָגט — איך דענק אז דאָ וואָלט געווען א גוטער פּאָרט (האפען) פאר א פלאָטע. איך מיין, אז קריעגסשיפען וואָלטען דאָ געהאט זעהר א גוטען און זיכערען בעשטאנד.

— איך דענק אויך אזוי — האָט הארדינג בעשטעטיגט — איך גלויב, אז אין גרעסטען און שטארקסטען שטורם איז דאָס וואסער דאָ גאנץ רוהיג אזוי וויא אין א לייק (אָזיערא).

— קיין צווייפעל — האָט דער מאטראָז זיך אָבגערופען — דאָ איז דאָך ארום און ארום פערשטעלט. איך מיין, אז אונזער ”באָנעדוועגטשור“ וואָלט דאָ געקענט שטעהן א גאנץ יאָהר און מען וואָלט איהר אפילו ניט געדארפט אנקערן.

— עס איז אָבער א צו גרויסער האפען פאר אונזער קליין שיפעל — האָט דער רעפּאָרטער בעמערקט.

— איך גיב דאָס צו — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — איך ווייס אליין אויך אז פאר דער "באָנעדווענטשור" איז אזא האפען צו גרויס, אָבער ווען דיא רעגיערונג פון דיא פעראייניגטע שטאאטען זאָל וועלען האָבען א האפען פאר איהר פלאָטע אין פאסיפיק (שטילען ים), וואלט מען ניט געדארפט קיין בע־סערען פלאץ וויא דאָ אין שארק גאָלף.

— מיר זיינען דאָך אין שארק'ס מויל — האָט נעב בעמערקט בעטראַכטענ־דיג דיא פאָרמע פון גאָלף.

— פונקט אין זיין מויל — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — האָט איהר מורא, אז ער וועט זיין מויל צושליסען און מיר וועלען דאָרט פערבלייבען?

— ניין, טהייערער הערבערט — האָט דער ניגער געענטפערט — פאר אזעלכע טויטע האַי־פישען איז ניטאָ וואָס מורא צו האָבען, אָבער איך האָב איהם ניט ליעב, דיעזען גאָלף, טאקי צוליעב דעם וואָס ער זעהט אויס אזוי וויא א ווילדעס און בייזעס מעער־טהיער.

— העי, נעב! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — רעדט נור קיין שלעכ־טעס אויף מיין גאָלף, וועלכען איך האָב ערשט געוואָלט אוועקשענקען צו דיא פעראייניגטע שטאאטען!

— אָבער איז דאָס וואסער דאָ גענוג טיעף? — האָט הארדינג אויך אנטהייל גענומען אין שפּאסהאפטען געשפּרעך — דענקט איהר, פריינד פענק־ראָפט, אז דאָרט וואו אייער "באָנעדוועטשור" שטעהט וועלען אויך קענען שטעהן אמעריקאנישע אייזערנע אָדער שטאָהלענע קריעגס־שיפען?

— מיר וועלען עס באלד וויסען — האָט דער מאַטראָז געענטפערט.

ער האָט באלד גענומען א לאנגע שטריקעל צו וועלכע עס איז געווען צו־געבונדען א שטיקעל אייזען און ער האָט עס אראָבגעלאָזט אין וואסער. דיא שטריקעל איז געווען דריי הונדערט פוס לאנג. זיא האָט זיך אין גאנצען ארונ־טערגעלאָזט און נאָך אלץ ניט דערגרייכט דעם גרונד.

— זעהט איהר, הערר קאפיטאן? — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — אונזערע קריעגס־שיפען מעגען אהער קומען. זיי וועלען דאָ ניט בלייבען שטע־קען אויף'ן גרונד.

— ווירקליך — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט — דיעזער גאָלף איז דאָך אונגעהייער טיעף! אָבער עס איז קיין וואונדער. וויבאלד אז דער גאנצער אינזעל איז א וואולקאנישער, איז זעהר מעגליך אז אונטער'ן וואסער זיינען אויך פאראן טיעפע גריבער, וועלכע זיינען אמאָל אויסגעריסען געוואָרען פון א וואול־קאנישען אויסברוך. איך גלויב אז דאָ זיינען פאראן פלעצער וואָס א שנירעל צעהן מאָל אזוי לאנג וויא דיעזער וועט אויך ניט דערלאנגען דעם גרונד.

— יא, פענקראָפט ווייס וואָס ער רעדט — האָט הערבערט געזאָגט — זעהר א פאסענדער פלאץ פאר דער אמעריקאנישער פלאָטע.

— אָבער איין נויטיגע זאַך פעהלט דאָ — האָט דער רעפּאָרטער בעמערקט.
— וואָס אזעלכעס, הערר ספּילעט? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.
— אָט דאָס — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — וואָס מען קען פון דאַנען ניט ארויפקומען אויף'ן לאַנד צוליעב דיא הויכע פעלזען.

פאַקטיש איז טאַקי דער שמאָלער וואסער געווען פערשטעלט מיט הויכע, אומגעלומפּערטע פעלזען און עס איז אונמעגליך געווען ארויפצוקומען אויף'ן לאַנד. דיא "באָנעדווענטשור" איז דאָרט געשטאַנען אזוי וויא אין א פעסטונג ארומגערינגעלט פון דריי זייטען מיט הויכע, פעסטע, פון נאַטור געשאַפענע ווענד.

פּענקראָפט האָט א ווײַלע געטראַכט, דאַן האָט ער דעם רעפּאָרטער געגעבען צו פערשטעהן, אז מען קען דיעזע ווענד אויפרייסען דורך א מינע און דער גאָלף קען בילדען אַן אויסגעצייכענטען האפען פאַר דער פלאָטע פון זייער פאָטערלאַנד.

דער מאַטראָז האָט גערעדט מיט אזא ערנסט פונקט וויא ער זאָל זיין געשיקט פון זיין לאַנד צו זוכען א פּאַסענדען האפען פאַר איהרע קריעגס־שיפען און ער זאָל האָבען אזעלכען געפונען.

נאָך מיטאָג האָבען דיא פאָרשער פערלאָזען דעם גאָלף. דער וועטער איז געווען גינסטיג צו זייער רייזע און דיא שיף איז געשוואומען גאַנץ שנעל. ארום פינף אוהר פאַר נאַכט איז דיא "באָנעדווענטשור" אָנגעקומען אין מויל פון טייך "מערסי" און דיא קאָלאָניסטען האָבען געלאַנדעט. איירטאָן און דזשופּ האָבען זיי אָבגעוואַרט ביים ברעג. דער אָראַנג־אוטאַנג האָט ארויסגעצייגט גרויס צופריעדענהייט. עס האָט אויסגעזעהן אז ער האָט נאָך דיא קאָלאָניסטען שטאַרק געבענקט.

דיא פאָרשער זיינען דריי טעג ניט געווען אין דער היים. זיי האָבען אין גראַניט הויז געפונען אַלעס אין בעסטען אָרדנונג. איירטאָן האָט געוואוסט וויא אָנצוגעהן מיט ווירטהשאַפט און ער האָט אויף אַלעס אויפגעפּאַסט אויף'ן בעסטען אַרט.

עס הייסט אַלזאָ, אז מיט דער לעצטער עקספּעדיציאָן האָבען שוין דיא קאָלאָניסטען אויסגעפאָרשט דיא ברעגען פון לינקאָלן אינזעל ארום און ארום, אָבער זיי האָבען ניט געפונען קיין זאַך וואָס זאָל וואַרפען אירגענד וועלכע ליכט אויף דיא געהיימניסע פון דעם אינזעל. דיא רייזע האָט זיי קיין זאַך ניט אויפגעקלערט און דאָס וואָס עס איז פריהער געווען א רעטעניס, איז פערבליבען א רעטעניס.

דעם אינזעל אַליין האָבען זיי שוין אויך אין גאַנצען געהאַט אויסגעפאָרשט, מיט דער אויסנאַהמע פון א שטיק וואַלד אויף סוירפּענטאין פּענינסולאַ (א בעצייבענטע געגענד אויף לינקאָלן אינזעל). דאָרט, אין יענעם וואַלד, האָבען קאַפּיטאַן

האַרדינג און גידעאָן ספּילעט געקענט האָפן, ליגט דער שליסעל צו דיא אַלע אונערקלערליכע געהיימניסע.

גידעאָן ספּילעט האָט זיך וועגען דעם דורכגערעדט מיט'ן אינזשיניר, און זיי האָבען בעשלאָסען, אַז זיי זאָלען זיך דורכרעדען מיט זייערע קאָמפּאַניאָנען און מאַכען זיי אויפמערקזאַם אויף דיא זאָנדערבאַרע געהיימניסע מיט וועלכע זיי זיינען ארומגערינגעלט.

דעם אינזשיניר האָט מעהר וויא אַלעם געעגבערט אין מח דער געהיימניס־פּאָלער פייער וואָס זיינע דריי קאָמפּאַניאָנען האָבען געזעהן אויף'ן לינקאָלן אינזעל ווען זיי זיינען צוריק געפאָהרען פון אינזעל טייבאָר. דאָס איז איהם געווען מעהר אונפערשטענדליך וויא אַלעס און ער האָט דעם רעפּאָרטער צעהנד־ליגע מאָל איבערגעפרעגט וועגען דעם.

— זיינט איהר זיכער אַז איהר האָט געזעהן אַ פייער? — האָט ער איהם צום לעצטען מאָל געפרעגט — פיליייכט האָט זיך אייך געדאַכט? פיליייכט איז עס געווען אַ וואולקאַנישער אויסברוך, אָדער פיליייכט איז עס געווען אַ מעטעאָר (אַ פאַלענדער פון הימעל שטיין)?

— ניין, סיירוס — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — דאָס איז זיכער געווען אַ פייער וואָס מענשליכע הענד האָבען אָנגעצונדען. פרעגט פּענק־ראָפט'ן און הערבערט'ן און זיי וועלען עס בעשטעטיגען. זיי האָבען עס געזעהן אַזוי גוט וויא איך און מיר זיינען אַלע פעסט איבערצייגט, אַז דאָס איז געווען אַ פייער וואָס אַ מענש האָט אָנגעצונדען דאָ אויף דיעזען אינזעל.

דער רעזולטאַט פון דעם לעצטען געשפּרעך איז געווען, אַז מיט אייניגע טעג שפּעטער, דעם 25טען אַפּריל, אין אבענד, וועהרענד דיא בעזיצער פון אינזעל זיינען געווען צוזאַמען אויף פּראָספּעקט האַיטס, האָט סיירוס האַרדינג אָנגע־פאַנגען רעדען:

— מיינע פריינדע, איך דענק אַז עס איז מיין פּפליכט צו מאַכען אייך אויפמערקזאַם אויף אייניגע זאָנדערבאַרע פּאָרפּעלע וואָס האָבען פּאַסירט אויף דיעזען אינזעל, און איך וועל העכסט צופריעדען זיין אויסצוהערען אייערע מיי־נונגען איבער דעם. דיא פּאָרפּעלע וואָס איך זאָג זיינען, זאָ צו זאָגען, אויסער־נאַטירליכע —

— אויסערנאַטירליכע! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — קען דען זיין אַז אונזער אינזעל איז איבערנאַטירליך?

— ניין, פּענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — עס רעדט זיך בלויז אַזוי. קיין אויסערנאַטירליכעס איז גאָר ניטאָ; אָבער אונזער אינזעל איז געהיימניספּאָל. עס זיינען אויף איהם דאָ אַזעלכע זאָנדערבאַרע געהיימניסע, וואָס איך און הערר ספּילעט האָבען זיך שוין צובראָכען דיא מחות טראַכטענדיג

ווענגען דעם און מיר הויבען ניט אָן צו וויסען וואָס דאָ געהט פאָר. פיליכט וועט איהר אונז מעהר אָדער ווענינער ערקלערען?

— רעדט, קאַפּיטאַן — האָט פענקראָפט זיך אָבגערופען — זאָגט אונז אַלעס דייטליך.

— האָט איהר פערשטאַנען — האָט הארדינג געפרעגט — וויא אַזוי איך בין געקומען אויף דעם פּלאַץ וואו איהר האָט מיך געפונען נאָך דער קאַטאַסטראָפע מיט אונזער באַלון? וויא אַזוי איז דאָס מעגליך געוועזען אַז איך זאָל קומען א פיערטעל מייל ווייט פון ים און איך זאָל גאָר ניט וויסען און געדענקען?

— וואהרשיינליך זיינט איהר געוועזען בעוואוסטלאָז — האָט דער מאַטראָז געענטפערט.

— דערמיט — האָט הארדינג געזאָגט — איז נאָך דיא פראַגע ניט פערענטפערט — אָבער ווער האָט מיך אהין געבראַכט? און פון וואנען האָבען זיך גענומען דיא טריט פון מיינע שיך אין זאַמד? און פערשטעהט איהר וויא אַזוי טאָפּ האָט אייך דאַמאָלס אויפגעזוכט, ווערענד איהר זיינט געוועזען פינף מייל ווייט פון דעם פּלאַץ וואו איך בין געלעגען?

— דאָס איז דעם הונד'ס אינסטינקט — האָט הערבערט געענטפערט — א הונד האָט אַזא נאַטירליכע אייגענשאַפט אויפצוזוכען א מענשען אָדער וואָס עס איז וואָס געפינט זיך זאָגאר גאַנץ ווייט.

— זאָל שוין זיין, אַז דאָס איז דעם הונד'ס נאַטור — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — אָבער קענט איהר ערקלערען, וויא אַזוי טאָפּ איז דאַמאָלס געקומען צו אונז אין דיא "טשימנים" כמעט א טרוקענער און אָהן א ברעקעל בלאָטע אויף זיין קערפּער, טראָצדעם וואָס עס איז דאַמאָלס געוועזען א שרעקליכער רעגען־שטורם?

— לאָזט מיר פאַרטזעצען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — און האָט איהר פערשטאַנען וויא אַזוי אונזער הונד איז ארויסגעשליידערט געוואָרען פון וואַסער דאַמאָלס, ווען ער האָט געקעמפּפט מיט'ן דיוגאָנג? ווער האָט עס איהם אויפגעהויבען אַזוי הויך און ארויסגעשליידערט צום ברעג?

— ניין! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — איך גיב צו, אַז איך האָב עס ניט פערשטאַנען און פערשטעהע עס יעצט אויך ניט! און דיא וואונד וואָס דער דיוגאָנג האָט געהאַט אין זייט — א וואונד וואָס מען האָט געזעהן אַז זיא איז געמאַכט געוואָרען מיט א שאַרפען אינסטרומענט, איז אויך א פערבאָרגענע זאַך און איך קען ניט פערשטעהן וואו דער דיוגאָנג האָט עס בעקומען.

— דאָס איז נאָך ניט אַלעס — האָט דער אינזשיניר זיך אָבגערופען — עס זיינען פאַראַן נאָך געהיימניספּאָלע זאַכען אויף אונזער אינזעל. האָט איהר, מיינע פריינדע, פערשטאַנען וויא אַזוי דיא קויל איז געקומען אין קערפּער פון זויג־שוויין? האָט ווער פון אייך פערשטאַנען אָדער פערשטעהט ערשט פון וואַ־

נען דער קאסטען מיט דיא פערשיעדענע ארטיקלען איז געקומען? קענט איהר ערקלערען דיא געהיימניס פון דער פלאש מיט'ן דאָקומענט, וועלכע מיר האָבען געפונען פונקט דאמאָלס ווען מיר האָבען געמאכט אונזער ערשטע רייזע אויף'ן וואסער? ווייסט איהר וויא אזוי איז דאָס געשעהן, וואָס דאמאָלס ווען אונזער שיפעל האָט זיך אָבגעריסען פון דעם פלאץ וואו מיר האָבען זיא צוגעבונדען, איז זיא צוגעשוואומען אין דער "מערסי" פונקט אין מאָמענט ווען מיר זיינען אהין אָנגעקומען? האָט ווער פון אייך א בעגריעף ווער עס האָט אונז ארונטערגעוואָרפען דעם שטריק-לייטער פון גראניט הויז נאָך דער מלחמה וואָס מיר האָבען געהאט מיט דיא אפען? קען מען גלויבען אז דזשופ האָט דאָס געטהאָן? און לעצטענס, ווער האָט געשריבען דעם דאָקומענט וואָס מיר האָבען געפונען? ווער האָט איהם ארייגעוואָרפען אין מעער, זאָבאלד איירטאָן פערזיכערט, אז ער ווייסט ניט פון אזא שריפט?

נאָכדעם וויא דער אינזשיניר האָט אויסגערעכענט דיא אלע זאכען זיינען פענקראָפט, נעב און הערבערט געבליבען זיצען העכסט ערשטוינט ניט וויסענדיג וואָס צו ענטפערען.

— אויף מיין וואָרט — האָט פענקראָפט ענדליך געזאָגט — אז איהר זיינט גערעכט, קאפיטאן! — עס איז טאקי זעהר שווער צו ערקלערען אזעלכע זאכען.

— נו, מיינע פריינדע — האָט דער אינזשיניר וויטער געזאָגט — האָבען מיר שוין גענוג געהיימניסע! אָבער דאָס איז נאָך אלץ ניט אין גאנצען. דיא לעצטע רעטעניס איז דיא שווערסטע פון אלע.

— וואָס איז דאָס, קאפיטאן? — האָט הערבערט געפרעגט.

— ווען איהר זיינט געפאָהרען צוריק פון אינזעל טייבאָר — האָט דער אינזשיניר פאָרטגעזעצט — זאָגט איהר, פענקראָפט, אז איהר האָט געזעהן א פייער סיגנאל אויף לינקאָלן אינזעל?

— געוויס — האָט דער מאטראָז געענטפערט.

— און איהר זיינט זיכער, אז דאָס איז געווען א פייער אָנגעצונדען פון מענשען'ס הענד?

— געוויס בין איך זיכער.

— און דוא, הערבערט, וואָס זאָגסט דוא?

— וואָס זאָל איך זאָגען? — האָט הערבערט געענטפערט — מיר האָבען דייטליך געזעהן א פייער.

— איז עס פיליכט געווען א שטערען? — האָט הארדינג געפרעגט.

— וויא קומט א שטערען? — האָט דער מאטראָז געענטפערט — דער גאנצער הימעל איז דאמאָלס געווען בעדעקט מיט געדיכטע, דיקע וואָלקענס און קיין שטערען איז ניט געזעהן געוואָרען אין גאנצען האָריזאָנט. הערר ספילעט

האָט דעם פייער געזעהן אזוי גוט וויא מיר, פרעגט איהם, וועט ער אייך אויך דאָסזעלבע זאָגען.

— יא, אזוי איז עס — האָט דער רעפּאָרטער זיך אָבגערופען — און איך וועל נאָך צוגעבען אז דער פייער איז געווען א העלער און האָט געלויכטען אזוי וויא א גרויסער בליץ.

— ריכטיג, ריכטיג! — האָט הערבערט בעשטעטיגט — און עס האָט אויסגעזעהן, אז דער פייער איז אויפגעלעגט געוואָרען אויף׳ן העכסטען פונקט איבער׳ן גראניט הויז.

— אצינד, מיינע פריינדע — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — זיינט איהר דאָך געווים אונטער דעם איינדרוק, אז איך האָב עס דאמאָלס אויפגעלעגט דעם פייער, אום צו בעלייכטען אייך דעם וועג; זאָג איך אייך, אז ניט איך און ניט נעב, וועלכער איז דאָ מיט מיר געווען, האָבען אָנגעצונדען א פייער אין דער נאכט פון 19טען אָקטאָבער.

— וואָס? — איז פענקראָפט אויפגעשפרונגען — איהר האָט דאמאָלס ניט אויפגעלעגט קיין פייער, זאָגט איהר?

— ניין! — האָט הארדינג געענטפערט — איך און נעב האָבען יענע נאכט ניט פערלאָזען דיא גראניט הויז, און אויב איהר האָט געזעהן א פייער, ווייס איך ניט ווער עס האָט איהם אָנגעצונדען. איך און נעב זיכער ניט!

פענקראָפט, הערבערט און נעב זיינען אויסער זיך געוואָרען און זיי האָבען ניט געפונען קיין ווערטער אויסצודריקען זייער פערוואונדערונג.

זיי האָבען אלע צוגעגעבען, אז אן אונערקלערליכע און אונבעגרייפליכע געהיימניס עקזיסטירט אויף׳ן לינקאָלן אינזעל; אז עפּעס א געהיימניספאָלע האנד טהוט פאר זיי גוטעס, אָבער ווער דאָס טהוט, וואו יענע פערזאָן אָדער יענער מלאך ליגט בעהאַלטען, דאָס איז געווען א געהיימניס איבער אלע געהיימניסע.

הארדינג האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען אויף דערמאָהנט וועגען דיא אָפּטע זאָנדערבארע אויפפיהרונג פון טאָפּ און דזשופּ, וואָס טאָפּ דרעהט זיך ארום ברונים אין גראניט הויז און בילט און דזשופּ ברומט. ער האָט זיי דערצעהלט, וויא ער האָט זיך אמאָל ביי זייער אָבוועזענהייט ארונטערגעלאָזט אין ברונים, אום אויסצוגעפינען דיא אורזאכע פון דעם הונד׳ס און דער אפע׳ס זאָנדערבארע האלטונג, אָבער ער האָט דאָרט קיין ניט ענטדעקט. ער האָט דאָס אויך צוגערעכענט צו דער רייהע געהיימניסע אין וועלכע זיי זיינען פערוויקעלט.

דער רעזולטאט פון דעם געשפּרעך איז געווען, אז דיא אלע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען בעשלאָסען, דאָס ווען דער שעהנער סעזאָן וועט אָנ־קומען זאָלען זיי אויף דאָס ניי גרינדליך אויספאָרשען דעם גאנצען אינזעל.

אָבער פענקראָפט איז פון יענעם טאָג אָן געוואָרען זעהר נייגעריג און אונ־געדולדיג. ער האָט שוין געוואָלט וויסען אלעס און קענען פערענטפערען אלע

רעטעניסע. דער מאַטראָז האָט אָנגעהויבען פיהלען, אז דער לינקאָלן אינזעל, וואָס ער האָט געהאַלטען פאר זיין אייגענטהום, בעלאנגט גאָר צו אן אנדערען, צו וועמען ער וועט ווילענדיג אָדער ניט ווילענדיג מוזען ווערען אן אונטער־טהאן. ער פלעגט אָפט רעדען דאריבער מיט נעב און זיי זיינען ביידע געווען גענייגט צו גלויבען, אז דער לינקאָלן אינזעל ליגט אונטער די הערשאַפט פון אן אונזיכטבארע, איבערנאַטירליכע קראַפט.

אונטערדעסען איז אָנגעקומען דער מאָנאט מאי און מיט איהם צוזאמען זיינען געקומען דיא שלעכטע וועטערען. עס האָט אויסגעזעהן אז עס וועט זיין א שווערער און לאנגער ווינטער. דיא קאָלאָניסטען האָבען דארום געמאכט אלע נויטיגע פאָרבערייטונגען פאר'ן ווינטער און האָבען צוגעגרייט אלעס וואָס זיי האָבען געדארפט פאר דיא ווינטער מאָנאטען.

עס איז ווערטה צו דערמאָהנען, אז דער נייער מיטגליעד אין דער קאָ־לאָניע — איירטאָן איז פערזאָרגט געוואָרען מיט ווארימע פעלטענע קליידער אויף ווינטער און סיירוס הארדינג האָט איהם איינגעלאדען אז ער זאָל אויף'ן קאַלטען סעזאָן קומען אין גראניט הויז און וואָהנען מיט זיי צוזאמען. איירטאָן האָט דיא איינלאדונג אָנגענומען און ער האָט פערשפּראָכען צו איבערקלייבען זיך אין גראניט הויז אזוי שנעל וויא ער וועט פערטיג ווערען מיט זיין ארבייט ביי דיא שטאַהלען.

אין אלגעמיין האָט זיך איירטאָן אלץ צוריקגעצויגען פון מענשען. ער האָט שטענדיג געוואָלט זיין אליין און איז אימער געווען פערטראכט און אונמוטהיג. ער האָט ניט געוואָלט אנטהייל נעהמען אין קיינע פערגעניגענס און ער האָט זיך קיינמאָל ניט געמישט אין דיא געשפּרעכען פון דיא קאָלאָניסטען.

א גרויסען טהייל פון דיעזען ווינטער, וואָס איז געווען דער דריטער וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען פערבראכט אויף לינקאָלן אינזעל, זיינען זיי געזעסען אין גראניט הויז. עס זיינען געווען פיעלע בייזע שטורמס און שרעקליכע פרעסט. דיא שטורמס זיינען געווען אזוי שטארק, אז אייניגע מאָל האָט זיך אויסגעוויזען דאָס דיא גאנצע פראָספּעקט האיטס פאלט איין אויף זייערע קעפּ. מאנכע מאָל האָט זיך זיי אויסגעוויזען, אז דער גאנצער אינזעל ווערט אויסגעריסען. צוויי מאָל, אין אזעלכע שטורמס, איז דיא "מערסי" אזוי פול געוואָרען מיט וואסער, דאָס דיא קאָלאָניסטען האָבען מורא געהאט, אז זייערע בריקען זאָלען ניט אָב־געשווויינקט ווערען. דאָס וואסער האָט געפליצט און איז געלאָפען מיט אזא שנעלקייט, אז עס וואָלט געקענט פערטראָגען דיא גרעסטע געביידען.

דיא שטורמס האָבען פיעל בעשעדיגט דעם ווינד־מיהל און דעם געפליגעל־הויף אויף פּראָספּעקט האיטס. דיא קאָלאָניסטען האָבען אין דיא גרעסטע קעל־טען געמוזט געהן פערריכטען דאָס וואָס דיא ווינטען האָבען קאַליע געמאכט.

דורך דער צייט פון דיא שלעכטע וועטערן האָבען זיך הונגעריגע יאַגואַרען און אנדערע געפעהרליכע טהיערע אריבערגעכאפּט איבער דיא פערפראָרענע טייכלעך אין דער טעריטאָריע פון דיא קאָלאָניסטען, וועלכע האָבען געמוזט גע־ברויכען זייערע ביקסען אום צו פעריאָגען זיי. ניט איינמאָל זיינען דיא עופות פון געפליגעל־הויף געווען אין געפאהר אויפגעפרעסען צו ווערען פון דיא הונגעריגע טהיערע; אָבער דיא קאָלאָניסטען האָבען עס פערהיט.

אין דיא טעג ווען דער וועטער איז געווען מילדער פלעגען גידעאָן ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט געהן אויף יאגד און זיי פלעגען טויטען ווילדע ענטען און אנדערע פויגלען. אָבער זיי זיינען געווען פאָרזיכטיג ניט אוועקצוגעהן ווייט פון דער היים, אום זיי זאָלען ניט פערכאפּט ווערען פון א שטורם.

אזוי זיינען פאָראיבער דיא פיער ווינטער מאָנאטען: יוני, יולי, אגוסט און סעפּטעמבער. אין אלגעמיין האָט דיא גראניט הויז ווייניג געליטען פון דיא שלעכטע וועטערן. דיא פיה־שטאהלען זיינען אויך כמעט פערבליבען גאנץ, ווייל דער בארג פרענקלין האָט זיי פערשטעלט. אם מעהרסטען האָבען דיא שטורמס איבערגעלאָזט צייכענס אין דיא וועלדער, וואו פיעלע בוימער זיינען אויסגעריסען געוואָרען מיט זייערע וואָרצלען.

אין פערלויף פון ווינטער האָבען קיינע נייע זאָנדערבארע פאָרפעלע ניט פּאסירט. עס איז אלעס געווען אויף'ן געוועהנליכען ארט און מען האָט קיין אויסערגעוועהנליכעס ניט בעמערקט. זאָגאר טאָפּ און דזשופּ האָבען אויפגעהערט ארומדרעהען זיך ארום ברונים און בילען און ברומען אזוי וויא אמאָל.

עס האָט אלזאָ אויסגעוויזען, אז דיא אלע וואונדער זאכען, דיא אלע געהיימניספאָלע געשעהעניסען האָבען זיך געענדיגט. דיא קאָלאָניסטען האָבען געקענט דענקען, אז דיא געהיימניספאָלע האנד, וואָס האָט זיי בעוויזען וואונ־דער, איז פערשוואונדען געוואָרען פון לינקאָלן אינזעל; דאָך האָבען זיי ניט אויפגעגעבען דיא אידעע אויסצופאָרשען דעם אינזעל גרינדליך, פיליייכט וועלען זיי דאָך געפינען דעם שליסעל צו דיא געהיימניספאָלע און אונערקלערליכע פּאַ־סירונגען וואָס האָבען פריהער פּאסירט.

אָבער אביסעל שפּעטער האָט פּאסירט א זאך וואָס האָט דיא קאָלאָניסטען געמאכט פערגעסען אָן זייערע פּלענער צו מאכען א פאָרשונגס־שפּאציר אי־בער'ן אינזעל.

אין מאָנאט אָקטאָבער האָט זיך אָנגעפאנגען דער שעהנער סעזאָן פון יאָהר — דער פריהלינג. דיא נאטור האָט אויפגעלעבט; דיא פעלדער און בוי־מער האָבען אָנגעפאנגען גרין צו ווערען, דיא זונן האָט אָנגעהויבען וואַרימען און דיא קאָלאָניסטען האָבען געוואָלט אָבוואַרטען נאָך א שטיקעל צייט און דאָן אָנפאנגען פאָרשען דעם אינזעל ארום און ארום, הויפּטזעכליך אין וואלד פון סוירפּענטאין פּענינסולא, וואו זיי זיינען נאָך קיינמאָל ניט געווען.

דיא לעזער געדענקען געוויס, אז נידעאַן ספּילעט און הערבערט האָבען זיך דעם פאָריגען זומער אָבגעגעבען מיט פאָטאָגראַפירען לאַנדשאַפטען פון לינקאָלן אינזעל. ווען עס איז ערשט געוואָרען שעהנעס וועטער האָבען זיי זיך ווידער גענומען צום פאָטאָגראַפישען אפּאַראַט.

דאָס איז געווען דעם 17טען אָקטאָבער, ארום דריי אוהר נאָכמיטאָג, ווען הערבערט האָט געוואָלט אראָבנעהמען א בילד פון יוניאָן בעי, וואָס איז געווען געגענאיבער פּראָספּעקט האַיטס. דער הימעל איז דאַמאָלס געווען לויטער און דער גאַנצער האָריזאָנט ריין און קלאָהר — א גינסטיגע צייט צו פאָטאָגראַפירען. הערבערט האָט אָנגעשטעלט דעם אפּאַראַט אין א פענסטער פון עס־שטוב, וואָס איז אויסגעקומען אנטקעגען יוניאָן בעי און ער האָט בעקומען דעם נעגאַטיוו (דאָס בילד אויף'ן גלאָז).

ער איז נאָכהער אריין אין א פינסטערען צימער און ער האָט דיא גלאָז פערפערטיגט מיט כעמישע מאַטעריאַלען צו קענען ארונטערנעהמען דיא בילדער אויף פּאַפּיער, ווען ער האָט דערזעהן אויף'ן גלאָז א פלעק. דער פלעק איז געווען אויף'ן מעער האָריזאָנט. הערבערט האָט געדענקט, אז דער פלעק איז פון פריהער געווען אָדער איז צופעליג געוואָרען אויף'ן נעגאַטיוו. ער האָט עס פּראָבירט אָבוואַשען, אָבער ער האָט ניט געקענט.

ער האָט פערשטאַנען, אז דער פלעק ציינט עפּעס א געוויסען געגענשטאַנד אויף'ן וואַסער, וועלכען ער קען ניט זעהן מיט דיא נאַקעטע אויגען און ער איז געווען נייגעריג צו וויסען וואָס דאָס איז. ער האָט אריינגענומען א פערגרעסערונגס גלאָז פון א טעלעסקאָפּ און ער האָט דורך איהר א קוק געטהאָן אויף'ן פלעק. ער האָט פון פּלוצלונגע איבערראַשונג א ווילדען געשריי געטהאָן און דיא פאָטאָגראַפישע גלאָז איז ארויסגעפאַלען פון זיין האַנד.

הערבערט האָט באַלד דיא גלאָז אויפגעהויבען. ער איז אריינגעלאָפען צו סיירוס הארדינג, וועלכער איז געווען אין אן אנדער צימער און איהם געציינט דעם נעגאַטיוו און וואָס מען זעהט אויף איהם דורך דער פערגרעסערונג גלאָז. הארדינג האָט א בליק געטהאָן אויף'ן נעגאַטיוו, דאן האָט ער געכאַפּט א טעלעסקאָפּ און איז צוגעלאָפען צום פענסטער. ער האָט אין איהם אריינגעקוקט א היבשע ווייל און דאן האָט ער מיט העכסטע איבערראַשונג אויסגעשריען:

— א שיף! א שיף!

גידעאָן ספּילעט, פּענקראָפט און נעב זיינען באַלד אויך געקומען צולויפען. זאַגאַר דזשופּ איז אויך ניט צוריקגעבליבען און ער איז אין איין אויגענבליק געווען אויף'ן פּלאַץ. א היבשע ווייל זיינען זיי געשטאַנען אזוי וויא צומישט און זיי האָבען פון גרויס איבערראַשונג ניט געקענט פרעגען וואָס עס האָט פּאַסירט. הערבערט איז געווען בלאַס און זיינע הענד האָבען זיך פיעבערהאַפט געטריי־

סעלט, וועהרענד סיירום הארדינג איז אלץ געשטאנען מיט'ן טעלעסקאָפּ גע־ריכטעט צום פענסטער און האָט אין איהם געקוקט.

הערבערט האָט ענדליך זיינע קאָמפּאניאָנען ערקלערט פון דיא וויכטיגע ענטדעקונג וואָס ער האָט געמאכט אויף דער פאָטאָגראפישער גלאָז און ספּילעט, פּענקראָפט און נעב האָבען זיך א וואָרף געטהאָן צום פענסטער, אָבער זיי האָבען קיין זאך ניט געזעהן. דער אינזשיניר האָט זיי דאָן געהייסען ארייגקוקען אין טעלעסקאָפּ און יעדער איינער פון זיי האָט אויך העכסט ענטציקט און איבער־ראשט אויסגעשריען:

— א שיף! א שיף!

און פאקטיש איז טאקי א שיף געזעהן געוואָרען ווייט פון לינקאָלן אינזעל!

ענדע פון צווייטען טהייל.

דריטער טהייל

דיא געהיימניס פון אינזעל

1טעם קאַפּיטעל.

דיסקוסיאָנען וועגען דער קומענדער שיף. — איירטאָן גערופען דורך׳ן טעלעגראַף. — הארדינג׳ס פערדאכט. — דיא שווארצע פלאג. — דיא פערצווייפלונג. — דיא שיף פערשוואונדען. — דער קאַנאָנען שאָס.

עס זיינען שוין פאַראיבער צוויי און א האלב יאָהר זייט דיא פינף אנטלאָפענע פון ריטשמאָנד זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף לינקאָלן אינזעל, און דורך דער גאנצער צייט האָבען זיי ניט געהאט קיין פערבינדונג מיט דיא בעוואָהנער פון דער וועלט. דער רעפּאָרטער האָט אמאָל פּרובירט קומען אין פערבינדונג מיט מענשען דורך דעם בריעף וואָס ער האָט צוגעבונדען צו א פויגעל און איהם געלאָזט פליהען אין דער ברייטער וועלט, אָבער מען האָט וועניג וואָס געקענט האָפען, אז דאָס זאָל ברייגען דיא געווינשטע רעזולטאטען. דער רעפּאָרטער אליין האָט אויך וועניג האָפנונג געלעגט אויף זיין בריעף. ער האָט עס געטהאָן ניט מעהר, ווייל ווען מען טרינקט זיך כאפּט מען זיך אָן א שטרוי. אצינד האָבען דיא פערוואָרפענע גאָר אונערוואַרטעט דערזעהן א שיף אויף דיא וויסטע וואסערען, וואו זיי האָבען צוויי און א האלב יאָהר קיין שפור פון קיין שיף ניט געזעהן! אצינד קומען מענשען פלוצלונג צו פעראייניגען זיך מיט זיי אויף׳ן לינקאָלן אינזעל!

קיין אירטהום איז דערביי ניט געווען! א שיף איז דאָרט זיכער געפאָהרען! אָבער וועט זיא זיך אָבשטעלען ביי זייער אינזעל? טאָמער וועט זיא גאָר צום אינזעל ניט צוקומען? דאָס איז געווען א פראגע וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאָפט צו ענטשיידען מיט איינינע שטונדען שפּעטער.

דערוויל זיינען אַלעמענס אויגען געווען געריכטעט צום האָריזאָנט. דער טעלעסקאָפּ איז ניט ארויס פון זייערע הענד. זיי האָבען זיך געביטען און אַלע ווײלע אין איהם אריינגעקוקט, אמאָל דער און אמאָל יענער. וועהרענד דער מאָט־ראָז האָט אריינגעקוקט אין דיא גלעזער, האָט גידעאָן ספּילעט ביי איהם געפרעגט:

— קומט זיא אהער, פּענקראָפט?

— אונמעגליך צו בעשטימען — האָט פּענקראָפט געענטפערט — זיא איז צו ווייט פון אונז, אז מען זאָל קענען בעמערקען אין וועלכע ריכטונג זיא פאָהרט.

— וואָס זשע איז ערשט צו טהאָן? — האָט הערבערט געפרעגט.

— ווארטען! — האָט הארדינג געענטפערט.

פון צייט צו צייט האָט פּענקראָפט גענומען דיא גלעזער און ער האָט ארויסגעקוקט דורך׳ן פענסטער. ער האָט גענוי בעאָבאכטעט דיא שיף, וועלכע איז געווען ביי א צוואנציג מייל ווייט פון גראניט הויז, אָבער ער האָט ניט געקענט בעמערקען וואָס פאר א שיף דאָס איז און אויב זיא שווימט אָדער זיא שטעהט אויף אן אָרט. דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געדענקט וועגען געבען סיגנאלען, אום מען זאָל אויף יענער שיף ערפאהרען פון זייער עקזיסטענץ, ווייל פון אזא ווייטקייט, האָבען זיי געוואוסט, וועט מען קיין פלאַג ניט זעהן, קיין שאָס פון א ביקס ניט הערען און א פייער וועט אויך ביי טאָג ניט בעמערקבאר זיין. דיא קאָלאָניסטען האָבען אָבער געגלויבט, אז דיא לייטע וואָס פאָהרען אויף יענער שיף זעהן דעם לינקאָלן אינזעל, ווייל דער בארג פרענקלין האָט זיך זיכער געזעהן גאַנץ ווייט.

אָבער פאָהרט יענע שיף צו זיי? און וויא קומט גאָר א שיף אין אזא פערוואָרפענע געגענד אין פּאסיפיק? איז זיא צופעליג פערבלאָנדזשעט געוואָרען אין יענע וואסערען? וועגען דיעזער פראגע האָבען דיא קאָלאָניסטען אָנגעהויבען רעדען און הערבערט האָט זיא פּרובירט פערענטפערען.

— קען דאָס ניט זיין דיא ״דאָנקאן״? — האָט ער געפרעגט.

דיא ״דאָנקאן״ איז, וויא עס איז שוין דערצעהלט געוואָרען, געווען לאָרד גלענארוואן׳ס יאכט־שיף, וועלכע האָט איבערגעלאָזט איירטאָן׳ען אויף׳ן אינזעל טייבאָר. דער לאָרד האָט דאמאָלס פערשפּראָכען אז ער וועט אמאָל קומען איהם צוריקנעהמען, און אזוי וויא דער אינזעל טייבאָר און דער לינקאָלן אינזעל זיינען געווען ניט ווייט איינע פון דיא אנדערע, איז געווען לייכט צו גלויבען אז דאָס פאָהרט טאקי דיא ״דאָנקאן״, אָבער דורך א פערזעהן נעהמט זיא אָן דעם לינקאָלן אינזעל פאר׳ן אינזעל טייבאָר.

— מיר מוזען אהער רופען איירטאָן׳ען — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט

— מיר מוזען שוין שיקען נאָך איהם. ער אליין וועט אונז זאָגען אויב דאָס איז דיא "דאָנקאָן" אָדער ניט.

דיא איבריגע קאָלאָניסטען זיינען אויך געווען מיט דער זעלבער מיינונג, אז איירטאָן, וועלכער איז אויף דער "דאָנקאן" געפאָהרען וועט זיא דערקענען פון דער וויטענס. דער רעפּאָרטער איז צוגעגאנגען צום טעלעגראפישען אפּאראט און האָט טעלעגראפירט צו איירטאָן אין דיא פיה־שטאהלען:

"קומט אזוי שנעל וויא מעגליך".

אין א פּאָר מינוטען ארום איז דורך'ן דראָט אָנגעקומען אן אנטוואָרט:

"איך קום באלד".

דיא קאָלאָניסטען האָבען דערווייל אלץ געקוקט דורך'ן טעלעסקאָפּ אויף דער שיף.

— דאָס איז דיא "דאָנקאן" — האָט הערבערט פערזיכערט — איהר וועט זעהן אז איירטאָן וועט זיא באלד דערקענען.

— איך שטעל מיר פאָר וואָס פאר אן איינדרוק עס וועט אויף איהם מאַכען, אויב ער וועט דיא שיף ווירקליך דערקענען — האָט פּענקראָפט בעמערקט.

— יא — האָט סיירוס הארדינג זיך אָבגערופען — דאָס וועט פאר איהם זיין א זאָנדערבארע איבערראשונג. איך ווינש אז איירטאָן זאָל דיא שיף טאקי דערקענען אלס דיא "דאָנקאן", ווייל איך פערדעכטיג, אז דאָס קען זיין א פּיראטען (ים־רויבער) שיף פון דיא מאלאי אינזלען, פאר וועלכע איך האָב זיך שטענדיג געשראָקען, אז זיי זאָלען ניט מאכען אן איבערפאל אויף אונז.

— מיר וועלען זיך קענען פערטהיידיגען! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— קיין צווייפעל, מיין יונגע — האָט דער אינזשיניר געענטפערט מיט א שמייכעל— אָבער איך בעט ביי גאָט, אז עס זאָל בעסער דערצו ניט קומען.

— לאָמיר זיך פאָרשטעלען — האָט פּענקראָפט געזאָגט — אז דיא שיף פאָהרט צו און אנקערט ניט וויט פון אונזער אינזעל, וואָס וועלען מיר דאן טהאָן?

א היבשע ווייל איז דיעזע פראגע פערבליבען אונפערענטפערט, אָבער נאָך אביסעל נאָכדענקען האָט זיך סיירוס הארדינג אָבגערופען מיט א געלאסענעם טאָן:

— וואָס מיר וועלען טהאָן, מיינע פריינדע? וואָס מיר דארפען אין אזא פאל טהאָן איז דיעזעס: מיר וועלען זיך צוזאמענרעדען מיט דיא לייטע פון יענער שיף, וועלכע וועלען אונז זיכער אויפנעהמען און מיר וועלען פערלאָזען אונזער אינזעל נאכהער וויא מיר וועלען איהם ערקלערען אלס דאָס אייגענטהום פון דיא פעראייניגטע שטאאטען פון אמעריקא. נאכהער וועלען מיר זיך אומ־קעהרען צוריק אהער מיט פיעלע אנדערע וואָס וועלען וויליג זיין צו קאָלאָניזי־

רען דיזען אינזעל, און מיר וועלען רייכער מאכען אונזער רעפובליק מיט א וויכטיגען טהייל פון פאסיפיק אָקעאן (שטילער מעער).

— בראוואָ! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — און דאָס וועט זיין ניט קיין קליינער געשאנק וואָס מיר וועלען שענקען אונזער לאנד! מיר האָבען דאָ שוין אלעם פערטיג צו קאָלאָניזאציאָן. אלע טהיילען פון אינזעל האָבען שוין נעמען, מיר האבען דאָ א נאטירליכען האפען, פרישעס וואסער צום טעגליכען געברויך, אויסגעטראָטענע וועגען, א טעלעגראף, א פּאָר פאבריקען, און מען וועט שוין דאָ ווייניג וואָס האָבען צו טהאָן. מען וועט בלויז דארפען דעם ניי־געפונענעם אינזעל בעצייכענען אויף דער מאפּ.

— אָבער וואָס וועט זיין, אז יעמאנד וועט דעם אינזעל פערכאפּען ביי אונזער אבוועזענהייט? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— ניט דערלעבען זאָל אימיצער צו טהאָן אזא זאך! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — איך בין וויליג צו פערבלייבען דאָ אלס היטער, און איהר מעגט זיך אויף פענקראָפט'ן פערלאָזען, אז אוועקכאפּען עפּעס פון זיינע הענד וועט ניט אזוי לייכט אָנקומען.

עס איז אוועק נאָך א שטונדע צייט און דיא קאָלאָניסטען האָבען אלץ ניט געקענט זעהן אויב דיא שיף פאָהרט אין דיא ריכטונג פון לינקאָלן אינזעל אָדער ניט. מען האָט בעמערקט אז זיא איז צוגעקומען נעהענטער, אָבער מען האָט ניט געקענט וויסען, אויב זיא ציעלט צו לינקאָלן־אינזעל אָדער זיא פאָהרט אָן א זייט. לויט וויא דער ווינד האָט געבלאָזען, האָט עס אויסגעזעהן, אז דיא שיף דארף געטריבען ווערען פונקט צום אינזעל, אָבער קיין זיכערהייט איז דאָס ניט געווען.

ארום פיער אוהר, א שטונדע נאָכדעם וויא איירטאָן איז דורך'ן טעלעגראף גערופען געוואָרען, איז ער אָנגעקומען אין גראניט הויז. ער איז אריינגעקומען אין עס־שטוב און האָט געזאָגט:

—צו אייערע דיענסטע, מיינע הערען.

סיירוס הארדינג האָט איהם געדריקט זיין האנד און פריינדליך בעגריסט. ער האָט איהם צוגעפיהרט צום פענסטער און געזאָגט:

— איירטאָן, מיר האָבען אייך אויפגעפאָדערט איהר זאָלט אהער קומען צוליעב א זעהר וויכטיגע זאך. מיר זעהן דאָ א שיף פון ווייטענס.

איירטאָן איז געוואָרען בלאס און א קליינע ווייל האָט ער אויסגעזעהן צו זיין צומישט. דאן איז ער מוטהיגער געוואָרען און האָט זיך אביסעל ארויסגעבויגען פון פענסטער. ער האָט ארומגעקוקט דעם האָריזאָנט, אָבער ער האָט קיין זאך ניט געזעהן.

— נעהמט דיזען טעלעסקאָפּ — האָט דער רעפּאָרטער איהם געזאָגט —

קוקט זיך גוט צו, איירטאָן, ווייל עס איז זעהר מעגליך, אז דאָס פאָהרט דאָרט די "דאָנקאן" מיט דעם צוועק צו נעהמען אייך אהיים.

— די "דאָנקאן"? — האָט איירטאָן געמורמעלט — שוין אזוי גיך?

רעדענדיג דיזע ווערטער האָט דער אמאָליגער פערברעכער פערדעקט זיין געזיכט מיטביידע הענד און איז פערבליבען שטעהן אָנגעשפּאַרט אָן פענסטער. האָט דער אונגליקליכער געדענקט, אז ער איז נאָך ניט אָבגעקומען פאר זיינע זינד? האָט ער זיך געשעהמט ווייזען זיינע אויגען, ווייל ער האָט געדענקט אז אויף זיין פּנים ליגט נאָך דער פלעק פון די אונרעכטען וואָס ער איז אמאָל בעגאנגען? איז נאָך זיין מיינונג די צוועלף יאָהר איינזאמקייט אויף'ן אינזעל טייבאָר נאָך ניט גענוג שטראָף פאר איהם? דאָס וואָלט פּיליכט א פּסיכאָלאָג געקענט לעזען אין זיין געזיכט, ווען ער זאָל איהם ניט האָבען פערשטעלט.

— ניין — האָט איירטאָן געזאָגט נאָך א היבשען שטיל־שווייגען — ניין, דאָס קען ניט זיין די "דאָנקאן"!

— קוקט זיך צו, איירטאָן — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — קוקט זיך צו גוט, ווייל מיר דארפען עס וויסען, ווייל מיר מוזען עס וויסען.

איירטאָן האָט גענומען דעם טעלעסקאָפּ, האָט אויף איהם געקוקט א היבשע צייט, דאן האָט ער זיך אָבגערופען:

— עס איז זיכער א שיף, אָבער איך דענק ניט אז דאָס זאָל זיין די "דאָנקאן".

— ווארום דענקט איהר אזוי? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— ווייל די "דאָנקאן" איז א דאמפּף־יאכט — האָט איירטאָן געענטפערט — און איך בעמערק ניט קיין שפּור פון רויך אָדער דאמפּף ארום יענער שיף.

— פּיליכט ווערט זיא ערשט געטריבען פון די זעגלען, ניט פון דאמפּף?

— האָט פּענקראָפט געפרעגט — דער ווינד איז ערשט זעהר גינסטיג, קען זיין, אז לאָרד גלענארוואן, אָדער דער קאפּיטאן פון דער שיף ווילען איינשפּאָרען קויהלען און זיי האָבען די פייערען אונטער די קעסלען אויסגעלאָשען.

— מעגליך אז איהר האָט רעכט — האָט איירטאָן געענטפערט — מעגליך, אז די שיף ווערט געטריבען פון ווינד, אָבער מיר מוזען ווארטען ביז זיא וועט צוקומען נעהענטער און דאן וועלען מיר דאָס קענען וויסען.

ביי דיזע ווערטער האָט זיך איירטאָן אוועקגעזעצט אין א ווינקעל פון צימער און איז פערבליבען שטיל. ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט האָבען ווייטער אָנגעפיהרט א געשפּרעך וועגען דער אונבעקאנטער שיף; אָבער איירטאָן האָט זיך ניט אריינגעמישט אין זייערע געשפּרעכען. די דריי קאָלאָניסטען האָבען ניט גערוהט. זיי האָבען אלע ווייל'ע געקוקט אין טעלעסקאָפּ, האָבען געפרעגט, געענטפערט און דיסקוטירט; בלויז נעב איז געווען געלאסען און קאלט־בלוטיג, אזוי וויא די גאנצע זאך זאָל איהם גאָר ניט אָנגעהן. אין די ריכ־

טינקייט האָט דער ניגער זיך ניט געמאכט קיין גרויסע זאָרג, אויב זיי וועלען ביי א גלעגענהייט קענען אָבפאָהרען אהיים אָדער זיי וועלען מוזען פערבלייבען אויף'ן איינזאמען אינזעל. זיין לאנד און זיין היים איז געווען דאָרט וואו זיין ווירטה, קאפיטאן הארדינג, איז געווען, און מיט איהם צוזאמען איז איהם ניט געווען קיין אונטערשיעד וואו ער זאָל ניט זיין.

קאפיטאן הארדינג ווידער איז געזעסען פערטראכט. ער איז געווען מעהר ערשראָקען וויא נייגעריג צו זעהן דיא שיף קומענדיג נעהענטער. ער האָט שטארק מורא געהאָט, אז דאָס איז א פיראטען־שיף, און ווער ווייסט וואָס פאר א קאמפף עס וועט דארפען פאָרקומען צווישען זיי און דיא פיראטען? ער האָט זיינע קאָלעגען ניט געוואָלט ענטמוטהיגען און ער האָט זיי פריהער געזאָגט, אז זיי וועלען מיט דער שיף אָבפאָהרען אהיים און דאן צוריק קומען מיט פיעלע אנ־דערע וואָס וועלען לוסט האָבען צו קאָלאָניזירען דעם לינקאָלן אינזעל; אָבער אין הארצען האָט ער אנדערש געטראכט און ער איז געווען ניט ווייניג פער־צווייפעלט.

דיא שיף איז דערווייל צוגעקומען אביסעל נעהענטער צום אינזעל. מען האָט דורך'ן טעלעסקאָפ געקענט זעהן אז זיא איז א צווייmאסטיגע שיף און ניט אזעלכע וואָס פיראטען געברויכען. דעם אינזשיניר איז אביסעל לייכטער געוואָרען אויף'ן הארצען און ער האָט אָנגעהויבען גלויבען, אז קיין געפאהר איז אין דער שיף ניטאָ. פענקראָפט האָט מיט זיינע שארפע אויגען גוט בעקוקט דיא שיף דורך'ן טעלעסקאָפ און ער האָט זיינע קאָלעגען פערזיכערט, אז זיא שווימט צום לינקאָלן אינזעל. איירטאָן האָט עס בעשטעטיגט. דיא שיף האָט זיך דאן פערדרעהט אביסעל אָן א זייט און עס איז שווער געווען צו בעאָבאכטען איהר דורך דיא פענסטער פון גראניט הויז. דערווייל איז געוואָרען פינף אוהר פארנאכט און אין דרויסען האָט אָנגעהויבען דונקעל ווערען.

— וואָס וועלען מיר טהאָן ווען עס וועט אָנקומען נאכט? — האָט גידעאָן ספילעט געפרעגט — וועלען מיר אויפלעגען א פייער צו ציינגען אונזער אנוועזענהייט דאָ אויף'ן אינזעל?

דאָס איז געווען אן ערנסטע פראגע. דיא שיף קען דאָך דורך דער נאכט אוועקפאָהרען ווייט און זיא וועט זיך שוין פיליכט ניט אומקעהרען צוריק אין יענע וואסערען, היינט ווער ווייס וואָס פאר א גליקליכע געלעגענהייט דיא קאָלאָניסטען קענען ארויסלאָזען פון זייערע הענד? דאָך האָט זיך סיירוס הארדינג ניט געאיילט צו געבען אנטוואָרט אויף דיעזער וויכטיגער פראגע, אָבער דער רע־פּאָרטער האָט זיין אייגענע פראגע אליין פערענטפערט:

— יא — האָט ער געזאָגט — מיר דארפען יענע שיף צוּוויסען געבען פון אונזער עקזיסטענץ אויף דיעזען אינזעל. וואָס פאר א שיף זיא זאָל ניט

זיין, דאַרף זיא וויסען פון אונז. ווען מיר וועלען עס פערנאַכלעסיגען וועלען מיר עס נאַכהער פיעל בעדויערען.

דער אינזשיניר האָט דורך א פּאָר ווערטער איינגעשטימט צו דיעזען פּראָיעקט.

עס איז דארום בעשלאָסען געוואָרען, אז נעב און פּענקראָפט זאָלען אווק־געהן צו פּאָרט באלון און ווען עס וועט נאכט ווערען זאָלען זיי דאָרט אויפלעגען א גרויסען פייער, אום צו ציהען דיא אויפמערקזאמקייט פון דער אונבעקאַנטער שיף.

אָבער אין דעם מאָמענט ווען נעב און דער מאטראָז זיינען פערטיג געווען צו פערלאָזען דיא גראַניט הויז האָט זיך דיא שיף צוריק בעוויזען און מען האָט גע־זעהן אז זיא שווימט זעהר שנעל. נעב און פּענקראָפט האָבען שוין דארום אָב־געוואַרט צו הערען א ריכטיגען אנטוואָרט פון איירטאָן, אויב דאָס איז דיא "דאָנקאן" אָדער ניט. דיא אונבעקאַנטע שיף איז דאן געווען בלויז פינף מייל ווייט פון לינקאָלן אינזעל. איירטאָן האָט זיך גוט איינגעקוקט אין טעלעסקאָפּ און האָט געזאָגט:

— ניין, דאָס איז ניט דיא "דאָנקאן", דאָס קען ניט זיין דיא "דאָנקאן". דיא שאָטלענדישע יאכט־שיף איז געווען א דאַמפּפער און אויף דיעזער שיף זעה איך קיין קוימען צווישען דיא מאַסטען.

פּענקראָפט האָט דאן געקוקט דורך'ן טעלעסקאָפּ און ער האָט מיט זיין בליק דיא שיף אָבגעמאָסטען. ער האָט דייטליך געזעהן אז זיא איז שמאָל און לאַנג, גוט געבויט און איהר געוויכט האָט ער געשאַצט צווישען דריי און פיער הונדערט טאָן (א טאָן איז 2,000 פונט). צו וואָס פאַר א לאַנד אָדער נאַציאָן זיא בעלאַנגט, האָט פּענקראָפט ניט געקענט זאָגען.

— איך זעה דאָרט אויף איהר א פלאַג — האָט דער מאטראָז געזאָגט — אָבער איך קען ניט זעהן וואָס פאַר א קאָליר דער פלאַג האָט און איך קען דארום ניט בעשטימען פון וואָס פאַר א לאַנד זיא קומט.

— אין א האלבע שטונדע ארום וועלען מיר דאָס וויסען — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — אויסערדעם זעהט דאָך אויס אז דער קאַפּיטאַן פון יענער שיף דענקט צו לאַנדען אויף אונזער אינזעל, וועלען מיר מיט איהם נאָך היינט אָדער שפּעטסטענס מאָרגען בעקאַנט ווערען און מיר וועלען אלעס וויסען.

— ניין — האָט פּענקראָפט געזאָגט — מיר דאַרפען פאָראויס וויסען מיט וועמען מיר האָבען צו טהאָן און איך וואָלט זעהר וועלען דערקענען דיא לייטע איידער זיי קומען צו אונז.

דער מאטראָז איז שוין ניט אָבגעטראָטען פון טעלעסקאָפּ און ער האָט ניט אראָבגענומען דיא אויגען פון דער שיף, וואָס איז צוגעקומען אלץ נעהענטער און נעהענטער.

דיא ליכט פון טאָג האָט אָנגעהויבען פערשווינדען און אין דרויסען איז געוואָרען דונקעל אזוי, אז מען האָט שוין גערארפט האָבען א שארפען בליק צו קענען פון ווייטענס אונטערשיידען פון איין קאָליר צו אן אנדערען. ווען דיא פלאַג פון יענער שיף וואָלט געפלאַטערט, וואָלט פענקראָפט מיט זיינע שארפע אויגען דערקענט פון וואָס פאר א קאָליר אָדער קאָלירען זיא איז; אָבער אזוי וויא דער ווינד איז שטיל געוואָרען און דיא פלאַג איז געהאנגען אויף'ן מאסט, האָט פענקראָפט אויך ניט געקענט גענוי בעשטימען וואָס פאר א פארבען זיא האָט.

— דאָס איז ניט קיין אמעריקאנער פלאַג — האָט דער מאטראָז געזאָגט — דאָס איז אויך ניט קיין ענגלישע, פון וועלכע איך וואָלט בעמערקט דעם רויטען קאָליר. איך זעה דאָרט אויך ניט דיא קאָלירען פון א פראנצויזישע אָדער דייטשע פלאַג, איך בעמערק אויך ניט דעם ווייסען טהייל פון א רוסישער פלאַג, אויך ניט דעם געלען קאָליר פון א שפאנישער. עס ווייזט אוים, אז דיא פלאַג איז פון איין קאָליר, אָבער וואָס פאר א קאָליר — דאָס קען איך ניט וויסען. לאָמיר נור זעהן, וואָס פאר א שיפען קענען פערבלאָנדזשעט ווערען אין דיע־זע וואסערען? פון טשילי, פון בראזיליען, אָדער פון יאפאן? אָבער דיא פלאַגס פון יענע לענדער זיינען פון איין קאָליר —

פענקראָפט האָט נאָך קיין צייט געהאט צו ענדיגען וואָס ער האָט געוואָלט זאָגען, ווען איירטאָן האָט א בליק געטהאָן אין טעלעסקאָפ און ער האָט אויס־געשריען:

— דיא שווארצע פלאַג!

אין יענעם מאָמענט האָט זיך ווירקליך אויפגעהויבען א ווינד, דיא פלאַג פון דער שיף האָט זיך פונאנדערגעשפרייט און מען האָט געקענט זעהן וואָס פאר א קאָליר זיא האָט.

א שווארצע פלאַג איז דער צייכען פון א פיראטען שיף און וויא עס האָט אויסגעזעהן איז סיירום הארדינג גערעכט געוועזן מיט זיין פערדאכט. אָבער צו וואָס פאר א צוועק זאָלען פיראטען פאָהרען אין אזא איינזאמע, פערוואָרפענע געגענד? ציעלען זיי טאקי צו לינקאָלן אינזעל, וועלכער איז גענצליך אונבע־וואוסט? ווילען זיי אויף דיעזען אינזעל מאכען זייער לאגער פאר'ן ווינטער? אנטלויפען זיי פון פערפאָלגער און זיי ווילען דעם אינזעל מאכען פאר זייער שוטץ־אָרט, אָדער זיי האָבען צופעליג פערבלאָנדזשעט אהין — דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט ענטשיידען.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען ניט געצווייפעלט, אז לויט דעם קאָליר פון דער פלאַג בעלאנגט דיא שיף צו פיראטען, אָבער זיי האָבען ניט געקענט ווי־סען, אויב זיא איז טאקי א פיראטען שיף אָדער א פריוואט שיף וואָס דיא ים־רויבער האָבען פון ערגיץ אוועקגענומען, אקוראט אזוי וויא איירטאָן און זיין באנ־

דע האָבען אמאָל געוואָלט אוועקנעהמען דיא "דאָנקאן". דיסקוטירען וועגען דעם איז קיין צייט געוועז.

— מיינע פריינדע — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — פיליייכט ווילען דיא לייטע פון יענער שיף בלויז בעקוקען אונזער אינזעל? פיליייכט דענקען זיי בלויז פערבייפאָהרען נעבען איהם, אָבער לאַנדען וועלען זיי דאָ ניט? עס קען דאָך זעהר זיין, אז זיי וועלען אהער צופאָהרען און זיי וועלען דאן אוועקפאָהרען ווייטער. אויב דאָס איז אזוי, האָבען מיר נאָך א געלעגענהייט צו בעהאַלטען זיך און זיי וועלען גאָר ניט וויסען פון אונזער עקזיסטענץ. אונזער ווינד־מיהל אויף פּראָספּעקט האיטס קען מען ערשט ווייניג וואָס זעהן. זאָלען נאָך איירטאָן און נעב געהן און ארונטערנעהמען דיא פליעגעל פון מיהל, לאָמיר אויך פערשטעלען דיא פענסטער פון אונזער הויז מיט צווייגען, דיא פייערען וואָס מיר האָבען דאָ לאָמיר אויסלעשען און דיא פיראַטען וועלען קיין פערדאַכט האָבען, אז דאָ געפינען זיך מענשען.

— און אונזער שיף? — האָט הערבערט געפרעגט.

— אָה — האָט פענקראָפט געענטפערט — דיא "באָנעדרוועטשור" איז פערשטעלט פון אלע זייטען אין פּאָרט באלון און איך בין אזוי גוט וויא זיכער, אז דיא באנדיטען וועלען זיא ניט זעהן.

דעם אינזשיניר'ס אָרדערס זיינען באלד דורכגעפיהרט געוואָרען. נעב און איירטאָן זיינען אוועק צום מיהל און האָבען ארונטערגענומען דיא פליעגעל, וועהרענד דיא אנדערע קאָלאָניסטען זיינען אוועק אין וואלד און האָבען געבראַכט פערשיעדענע צווייגען און גראָזען און פערשטעלט דיא פענסטער פון גראניט הויז פון אויסווייניג אזוי, אז עס איז קיין צייכען פערבליבען, אז דאָרט געפינט זיך א וואָהנונג פאר מענשען. זיי האָבען נאכהער צוגעגרייט זייערע ביקסען און קוילען, אום זיי זאָלען זיך קענען פערטהיידיגען אין פאל אויב דיא ים־רויבער וועלען פון זייער אנוועזענהייט ערפאהרען און וועלען זיי אָנגרייפען.

ווען זיי זיינען מיט אלעם פערטיג געוואָרען, האָט קאפּיטאַן הארדינג געזאָגט:

— מיינע פריינדע, אויב יענע ניעדערטרעכטיגע לומפּען וועלען פּרובירען פערכאַפּען אונזער אינזעל זאָלען מיר איהם פערטהיידיגען אָדער ניט?

— געוויס יא — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — איך מיין, אז מיר דארפען זאָגאר אָפּפערען אונזערע לעבענס פאר אונזער אינזעל.

דער אינזשיניר האָט אָנגענומען דעם רעפּאָרטער'ס האנד און ער האָט זיא ליעבליך געדריקט. ער האָט דאָס זעלבע געטהאָן מיט זיינע אנדערע קאָמפּאַניאָנען.

בלויז איירטאָן האָט זיך פערשטעקט אין א ווינקעל און ער האָט אויסגעמידען דיא הענד־דריקע פון זיינע ניי־געוואָרענע קאָלעגען. פיליייכט האָט ער,

דער געוועזענער פערברעכער, זיך נאָך אַלץ געפיהלט ווערטהלאָז, אז זיין חאַנד זאָל פון יעמאַנדען גערדריקט ווערען.

סיירוס הארדינג האָט פערשטאַנען וואָס איירטאָן דענקט. ער איז צו איהם צוגענאַנגען און געפרעגט:

— און איהר, איירטאָן, וואָס וועט איהר טהאָן?

— מיין פפליכט — האָט איירטאָן קורץ געענטפערט.

ער האָט זיך דאַן אַוועקגעשטעלט ביים פענסטער און געקוקט דורך דיא שפּאַלטען צווישען דיא צווייגען.

עס איז שוין געווען האַלב אַכט דער זייגער. דיא זונן איז שוין געהאַט פערגאַנגען מיט צוואַנציג מינוטען פריהער און עס איז שוין געווען כמעט געגוט פינסטער. דאָך איז דיא קומענדע שיף געזעהן געוואָרען. זיא איז געשוואומען פונקט אַנטקעגען גראַניט הויז און איז שוין געווען בלויז צוויי מייל ווייט פון דאָרט. אויב זיא וועט בלויז פערבייפאָהרען דעם לינקאָלן אינזעל און דאַן פאָרטזעצען איהר רייזע אין ברייטען מעער, אָדער זיא וועט זיך אָבשטעלען און איהר מאַנשאַפט וועט לאַנדען — דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען אַלץ ניט געקענט וויסען און זיי האָבען געהאַט צו וואַרטען ביז דיא צייט וועט זיי דיעזע פראַגע פערענטפערען.

סיירוס הארדינג האָט אונטערדעסען זיך אַליין געשטעלט אַנדערע פראַגען: פיליכט זיינען דיא פּיראַטען שוין אַמאָל געווען אויף דיעזען אינזעל? פיליכט האָבען זיי זייער שוואַרצען סיגנאַל ארויסגעשטעלט פאַר זייערע מיטברידער וואָס געפינען זיך ערגיץ אויף'ן אינזעל אין אַ פּלאַץ וואָס זיי, דיא קאָלאָניסטען, האָבען נאָך ניט אויסגעפאָרשט? פיליכט קומען זיי ערשט מיט דעם אבזיכט אַוועקצונעהמען דעם אינזעל פון איהם און זיינע קאַמפּאַניאָנען, וועלכע האָבען דאָרט אַזוי פיעל מיה אַוועקגעלעגט?

דיעזע פראַגען האָבען געעגבערט זיין מח, אָבער ער האָט אויף זיי קיין אַנטוואָרט ניט געקענט געפינען. יעדענפאַלס האָט ער מיט זיינע קאַמפּאַניאָנען בעשלאָסען, אַז אויב עס וועט קומען צו אַ צוזאַמענשטויס צווישען זיי און דיא ים־רויבער, זאָלען זיי קעמפּפען ביז'ן לעצטען טראָפּען בלוט, אום צו פערטהיידיגען דיא קליינע קאָלאָניע, וועלכע זיי האָבען ערוואָרבען דורך בלוט און שווייס. דיא קאָלאָניסטען זיינען זעהר נייגעריג געווען צו וויסען וויפיעל דיא פּיראַטען צעהלען זיך און אויב זיי האָבען פיעל געוועהר און קוילען, אָבער וויא אַזוי האָבען זיי אַזאַ זאַך געקענט וויסען?

עס איז געוואָרען נאַכט. אַ געדיכטע פינסטערניס האָט ארומגעוויקעלט דעם לינקאָלן אינזעל און דעם ים ארום און ארום. קיין ליכט, קיין שיין איז ערגיץ געזעהן געוואָרען. דיא לייכטונג אויף דער קומענדער שיף איז געווען אויסגעלאָשען און מען האָט ניט געקענט בעמערקען, אויב אַ שיף קומט פון

ערגיץ אָדער ניט. דיא שיף איז אזוי וויא פערשוואונדען געוואָרען און מען האָט ניט געוואוסט וואו זיא איז היגגעקומען.

— ווער ווייסט — האָט פענקראָפט געזאָגט — פילייכט האָט דיא פערפלוכ־טע שיף געאַנקערט אויף איבער נאכט און מיר וועלען זיא ניט קענען זעהן ביז מאָרגען פריה?

אָבער אזוי וויא אלס אן ענטפער צום מאטראָז'ס פראגע האָט זיך בעוויזען א העלע שיין און א שאָס פון א קאנאָנע האָט זיך געהערט.

דיא קאָלאָניסטען זיינען דאן געווען זיכער, אז דיא שיף איז דאָ און אז זיא פיהרט מיט געוועהר.

פון דער צייט וואָס דער בליאסק איז געזעהן געוואָרען ביז דער קראך איז געקומען האָט געדויערט זעקס סעקונדען. הארדינג האָט דערפון אויסגערעכענט, אז דיא שיף געפינט זיך א מייל ווייט פון גראניט הויז.

אין דער זעלבער צייט האָבען דיא קאָלאָניסטען געהערט דאָס בראזגען פון קייטען. דיא שיף האָט עס דאמאָלסט ארונטערגעלאָזט דעם אנקער.

2טעם קאפיטעל.

איירטאָן'ס ריזיקאלישע אונטערנעהמונג. — פערברעכער פון אינזעל נאָרפאָלק. — איירטאָן אויף דער "ספידי". — דערקענט זיין געוועזענעם חבר. — דער בלוטיגער קאמפף. — צוריק אויף לינקאָלן אינזעל.

עס איז שוין מעהר קיין צווייפעל געווען ביי קיינעם, אז דיא פיראטען מיינען צו בעזוכען דעם לינקאָלן אינזעל. זיי האָבען זייער שיף געאַנקערט ניט ווייט פון ברעג, וואהרשיינליך מיט דעם אבזיכט, אז אויף מאָרגען זאָלען זיי צו־פאָהרען צום אינזעל מיט קליינע שיפלעך.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפאַניאָנען זיינען געווען גרייט צו אלעס, זאָגאר צו דאָס ערגסטע. אָבער וויא ענטשלאָסען זיי זיינען געווען האָבען זיי אויך אין זינען געהאט צו זיין פאָרזיכטיג און זיך היטען וויא ווייט מעגליך אויסצומיידען א צוזאמענשטויס צווישען זיי און דיא ים־באנדיטען. פילייכט וועט זיי מעגליך זיין צו בעהאלטען זייער אנוועזענהייט פון דיא פיראטען? פילייכט וועט דיא רויבער־באנדע בלויז קומען אויף'ן אינזעל אויף א קליינע ווייל און זיי וועלען איהם ניט אויספאָרשען? פילייכט וועלען זיי בלויז אָננעה־מען פרישעס וואסער פון דער "מערסי" און וועלען באלד אָבפאָהרען? פילייכט וועלען זיי ניט בעמערקען דעם בריק איבער'ן טייך וואָס איז א מייל און א האלב

ווייט? פיליכט וועלען זיי צום גליק פערזעהן זייערע פאבריקען ביי דיא "טשימ־ניס" און זיי וועלען גאָר קיין פערדאכט בעקומען, אז יעמאנד געפינט זיך אויף'ן אינזעל? אָט דיא אלע זאכען האָבען דיא קאָלאָניסטען איבערגעטראכט און זיי האָבען אָנפאנגס עטוואָס געהאָפט, אז עס וועט פיליכט צו קיין געפאהר ניט קומען. אָבער ווען זיי האָבען זיך וועגען דעם דורכגערעדט, האָבען זיי איינ־געזעהן, אז זיי האָבען א טעות.

צו וואָס האָבען דיא פיראטען אויפגעצויגען זייער פלאג איידער זיי זיינען געקומען צום אינזעל? און צו וואָס האָבען זיי אויסגעשאָסען פון דער קאנאָנע? דיזע פראגען האָבען דיא קאָלאָניסטען געשטעלט איינע דיא אנדערע. זיי האָבען געוואוסט, אז ווען דיא לייטע פון דער שיף וואָלטען בלויז געוועזן צו־פעליגע דורכפאָהרער וואָלטען זיי דיא ביידע זאכען ניט געטהאָן. זיי האָבען דארום אָנגענומען, אז מיט דער פלאג און דאָס אָבפייערען פון דער קאנאָנע האָבען דיא ים־באנדיטען ערקלערט דעם לינקאָלן אינזעל אלס זייער אייגענטהום און זיי וועלען געווים אָנפיהרען א מלחמה מיט דיא ביז יעצטיגע בעזיצער פון אינזעל, און מיט וואָס וועלען זיי, דיא קאָלאָניסטען, ענטפערען אויף דיא קאַ־נאָנען שיסע פון פיינד, אז מעהר וויא קליינע ביקסען האָבען זיי ניט? דיע־זע פראגע האָט זיי שטארק בעאונרוהיגט און דיא מוטהיגע בראווע מענשען זיי־נען אן עכט ביסעל פערצווייפעלט געוואָרען. אָבער סיירוס הארדינג האָט זיינע קאָמפאניאָנען געטרייסט און געזאָגט:

— מיר דארפען זיך, פריינדע, ניט פיעל שרעקען, ווייל מיר זיינען אין אן אונבעזיעגבארען צושטאנד. דער פיינד וועט ניט געפינען דיא עפענונג פון דער הייהל וואָס פיהרט צום גראניט הויז; פון דער זייט צום ים וועלען זיי אויך ניט דערקענען, אז דאָ איז א וואָהנונג פון מענשען, זאָבאלד מיר האָבען דיא פענסטער פערשטעלט, און איך גלויב אז זיי וועלען אוועקפאָהרען זייער וועג און זיי וועלען גאָר ניט וויסען, אז יעמאנד איז דאָ פאראן.

— אָבער אונזער פעלד, אונזער גרינס גאָרטען, אונזער געפליגעל־הויף און אונזערע שטאהלען! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען, טופענדיג מיט'ן פוס.

— פערפאַלען! — האָט הארדינג געענטפערט — קענען מיר דען עפּעס העלפען?

— דיא פראגע איז — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופען — וויפיעל זיינען זיי אין צאָהל? — אויב דיא ים־רויבער זיינען ניט מעהר וויא צעהן אָדער צוועלף פערזאָן קענען מיר זיך אונטערנעהמען צו קעמפפען אנטקעגען זיי; קוים אָבער זיינען זיי מעהר, וועלען מיר זיי מוזען לאָזען טהאָן וואָס זייערע הערצער וועלען גלוסטען.

— קאַפּיטאַן האַרדינג — האָט זיך איירטאָן אָבגערופען — וועט איהר מיר געבען דיא ערלויבניס?

— ערלויבניס צו וואָס, מיין פריינד?

— צו געהן צו יענער שיף און אויסגעפינען דיא מאַכט פון איהר מאַנשאַפט.

— אָבער, איירטאָן — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — איהר וועט דאָך ריזיקירען מיט אייער לעבען?

— און וואָרום טאַקי ניט, מיין הערר?

— דאָס איז צופיעל. איהר זיינט אויף אַזוי פיעל ניט פערפּפליכטעט.

— איך דאַרף טהאָן מעהר וויא מיין פּפליכט — האָט איירטאָן געענט־פערט.

— וועט איהר געהן צו דער שיף אין א קליין שיפעל? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— ניין, מיין הערר, איך וועל שווימען. א שיפעל וועלען דיא לייטע פון שיף דערזעהן; מיך אַליין אָבער וועלען זיי ניט בעמערקען.

— ווייסט איהר, אַז דיא שיף איז א מייל און א פיערטעל ווייט פון ברעג? — האָט הערבערט געפרעגט.

— איך זאָג אייך, איירטאָן, אַז דאָס איז א העכסט ריזיקאַלישע אונטער־נעהמונג — האָט דער אינזשיניר געזאָגט.

— דאָס מאַכט מיר קיין אונטערשיעד — האָט איירטאָן פעסט ענטשלאָ־סען־געענטפערט — אויב עס איז ריזיקאַליש אָדער ניט. קאַפּיטאַן האַרדינג, איך בעט אייך אַז איהר זאָלט מיר טהאָן דיא געפעליגקייט און מיך לאָזען שווי־מען צו דער שיף, פיליכט דורך דיעזען טהאַט וועל איך אין מיינע אייגענע אויגען אביסעל ערהויבען ווערען.

— געהט, איירטאָן — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — געהט, און זאָל אייך גאָט בעגליקען.

סיירוס האַרדינג האָט איהם דיעזע ערלויבניס געגעבען געגען זיין ווילען. אָבער ער האָט איינגעזעהן, אַז דער ניעדערגעפאַלענער געוועזענער פערברעכער וועט זיך זעהר פיעל ערגערען ווען ער וועט איהם דיא ערלויבניס ניט געבען און ער האָט איהם געהייסען געהן.

— איך וועל מיט איהם מיטגעהן — האָט פּענקראָפט געזאָגט.

— האָט איהר קיין צוטרויען צו מיר? — האָט איירטאָן אויסגעשריען — אַך, מיין גאָט, ביז וויא לאַנג?

— ניין, ניין! — האָט האַרדינג אויסגערופען — ניין, איירטאָן, פּענק־ראָפט מיינט עס ניט, איהר האָט איהם ניט גוט פערשטאַנען.

— ריכטיג אַזוי, פריינד איירטאָן — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — איך מיין גאָר ניט צו געהן מיט אייך צו דער שיף. איך וויל אייך בלויז בעגליי־

טען ביז דעם קליינעם אינזעל, פיליכט האָט דאָרט איינער פון דיא באנדיטען גע־לאנדעט און ער וועט וועלען געבען א סיגנאל צו זיינע מיטברידער, וועלען מיר איהם אין צווייען קענען אָבהאַלטען. איך וועל דאָרט ווארטען פאר אייך און איהר וועט אליין צושווימען צום שיף.

דערמיט איז איירטאָן צופריעדען געווען און ער איז אוועק אין דיא בעגלייטונג פון פענקראָפט.

איירטאָן האָט אראָבגעצויגען זיינע קליידער און ער האָט זיך גוט אויסגע־ריבען מיט גראָז, אום ער זאָל ניט אזוי שטארק פיהלען דיא קעלט פון דעם וואסער, וואו ער איז געווען ענטשלאָסען צו פערבלייבען איינינע שטונדען, אויב עס וועט נויטיג זיין. זיין פּלאַן איז געווען, ער זאָל צושווימען צום שיף, זיך אָנהאַלטען אָן איינע פון דיא קייטען און זיך צוהערען וואָס אין שיף געהט פאָר. אין דיא פינסטערניס פון דער נאכט, האָט ער געהאָפט, וועט איהם קיינער פון שיף ניט בעמערקען.

וועהרענד איירטאָן האָט זיך פערטיג געמאכט צום שווימען, האָט פענקראָפט געבראכט זייער קליינע שיפעל, מיט וועלכע זיי זיינען אריבערגעפאָהרען דעם קאנאל, וואָס האָט אָבגעשיידעט דעם לינקאָלן אינזעל פון דעם קליינעם אינזעל אויף וועלכען דיא קאָלאָניסטען זיינען ארויסגעוואָרפען געוואָרען פון ים, ווען דיא קאטאסטראָפע מיט זייער באלון האָט פּאסירט. זיי זיינען געפאָהרען לאנג־זאם און פאָרזיכטיג אוים מורא, אז דיא פּיראטען זאָלען ניט דערהערען דעם גערויש פון זייערע רודערס. ווען זיי זיינען אריבערגעפאָהרען דעם קאנאל, זיינען זיי אריבער דעם שמאָלען אינזעל און איירטאָן איז אריינגעשפרונגען אין מעער און זיך געלאָזט שווימען. פענקראָפט האָט זיך פערשטעקט הינטער א פעלז און געווארט ביז איירטאָן וועט צוריק קומען. דיא איבעריגע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען זיך בעהאַלטען אין דיא "טשימנים", אום זיי זאָלען גיכער קענען בעקומען א נאכריכט פון איירטאָן.

עס איז געווען האלב עלף דער זייגער, ווען איירטאָן האָט אָנגעהויבען שווי־מען צו דער פּיראטען שיף. עס איז געווען עכט פינסטער, אָבער ער האָט דיא שיף דייטליך געקענט זעהן. איירטאָן איז געווען בראוו און מוטהיג. ער האָט זיך ניט אָבגעשראָקען פאר דיא געפאהרען אונטער וועלכע ער איז געווען אונ־טערוואָרפען. ער האָט גאָר ניט גערענקט, אז ער קען דערשאָסען ווערען פון דיא פּיראטען, ער האָט ניט איבערגעקלערט אז ער קען דערטרונקען ווערען, אָדער האיפישען קענען איהם אויפפרעסען לעבעדיגערהייד; איהם האָט קיין זאך ניט געקימערט. ער האָט זיין אונטערנעהמונג געהאלטען פאר זיין פפליכט, פאר זיין הייליגע שליחות און ער האָט עס געוואָלט דורכפיהרען.

מיט א האלבע שטונדע שפּעטער איז איירטאָן צוגעקומען צום שיף. קיי־נער פון דיא מאנשאפט אָדער פּאסאזשירען פון שיף האָט איהם געזעהן אָדער עט־

וואָס געהערט פון איהם. ער האָט זיך אָנגעכאַפּט אָן א קייט פון אנקער און ער האָט זיך פעסטגעהאַלטען. ווען ער האָט זיך אָבגערוהט איז איהם געלונגען ארויפצוקלעטערן אויפ'ן פאָדערשטען טהייל פון שיף וואָס שניידט דורך דעם וואַסער. דאָרט האָבען זיך געטריקענט אייניגע פּאָר מאַטראַזען הויזען. ער האָט ארונטערגענומען א פּאָר און זיי אָנגעטהאָן. ער האָט זיך דאָרט אוועקגעזעצט און זיך אויפמערקזאַם צוגעהערט וואָס אין שיף געהט פאָר. ער האָט געהערט וויא מען רעדט דאָרט, מען זינגט און מען לאַכט. צווישען אנדערעס האָט ער דייטליך געהערט פאָלגענדע פראַזען:

„אונזער שיף איז אן אויסגעצייכענטע זיעגערין".

„זיא שווימט גוט און פערדינט דעם נאָמען „ספידי" (שנעל, געשווינד).

„הורא פאר איהר קאַפּיטאַן!"

„הורא פאר באָב הארווי!"

איירטאָן איז אן אויפגעציטערטער געוואָרען, ווען ער האָט דערהערט דיא דערמאָהנטע פראַזען. באָב הארווי איז געווען איינער פון זיינע אַלטע קאָלעגען אין אויסטראַליען. זיי האָבען צוזאַמען געטריבען אן פערשיעדענע פערברעכענס בעגאַנגען. דיעזער הארווי איז אמאָל אויך געווען א מאַטראָז, אָבער ער האָט אויפגעגעבען זיין שטעלע און ער איז געוואָרען א געפעהרליכער פערברעכער. דיא שיף, האָט איירטאָן געוואוסט, האָט דער הארווי מיט זיין באנדע אוועקגענומען פון דיא ברעגען פון אינזעל נאָרפאָלק. דיא „ספידי" איז געווען אָנגעלאָדען מיט וואפען, קוילען, שיס־פּולווער און אנדערע קריעגס־מאַטעריאַלען און פערשיעדענע כלים, אינסטרומענטען און ווערק־צייג. זיא האָט געזאָלט אָבפאָהרען צו דיא סענדוויטש אינזלען, ווען באָב און זיינע מיטהעלפער, אַנטלאָפענע ארעסטאַנטען, האָבען זיא אוועקגעטריבען. באָב און זיין באנדע, האָט איירטאָן געוואוסט, זיינען פיעל ערגער און געפעהרליכער פון דיא מאַלאיער פּיראַטען, וויל זיי אליין, דיא פּיראַטען פון דיא מאַלאַי אינזעל, ווערען בערויבט און אויסגעשלאַכטעט פון באָב און זיין חברה.

וויא איירטאָן האָט פערשטאַנען, האָט דיא רויבער באנדע גע'שכור'ט אויפ'ן שיף, און לויט זייערע קולות, האָט אויסגעזעהן אז זיי זיינען ניט ווייניג אין צאָהל.

אצינד איז צייט צו ערקלערען וואָס דער נאָרפאָלק אינזעל איז. ער ליגט 29 גראד, צוויי מינוטען סאוטה לאַטיטיוד (ברייט פון דער וועלט), און 165 גראד, 42 מינוטען איסט לאָנגיטיוד (לענג פון דער וועלט), צו מזרח זייט פון אויסטראַליען. דער אינזעל איז זעהר א קליינער און האָלט בלויז זעקס מייל אין אומקרייז, עס הייסט, אז מיט א שטריק וואָס איז זעקס מייל לאַנג, קען מען דעם גאַנצען אינזעל ארומרינגלען. דיא ענגלישע רעגיערונג פלעגט אמאָל אהין פערשיקען קרימינאַלע פערברעכער. דאָרט זיינען אויפגעהאַלטען געוואָרען

פינף הונדערט פון ענגלאנד'ס ערגסטע און געפעהרליכסטע באנדיטען. דער אינזעל איז געווען בעוואכט פון 150 סאָלדאטען און פופציג רעגיערונגס אָנגעשטעלטע. דיא געפאנגענע זיינען דאָרט געהאלטען געוואָרען אונטער א שטרענגע דיסציפלין; אָבער דיא דאָרטיגע פערשיקטע באנדיטען פלעגט אמאָל געלינגען צו אנטלויפען. זיי פלעגען ערגיץ פערכאפען א שיף און ווערען ים־רויבער.

איינער פון דיזע איז געווען באָב הארווי און אזוי זיינען אויך געווען זיינע קאָמפּאניאָנען. איירטאָן האט אמאָל אויך געוואָלט טהאָן דאָס זעלבע, אָבער עס איז איהם ניט געלונגען. באָב הארווי האט פערכאפט דיא שיף "ספידי", האָט אויסגעשלאכטעט איהר מאנשאפט, און דאָס איז שוין דאָמאָלס געווען א יאָהר און א האלב זייט ער האט זיך ארומגעטריבען איבער'ן פאסיפיק (שטילען מעער) מיט א קאָמפּאניע רויבער און מערדער וואָס ער האָט געהאט אונטער זיין קאָמאנדע.

דיא געשפּרעכען און געלעכטערס צווישען דער רויבער באנדע זיינען נאָך אלץ אָנגעגאנגען. איירטאָן האָט א סך ווערטער און פראזען דייטליך געהערט און ער האָט זיך איבערצייגט, אז דיא לייטע זיינען געקומען צום לינקאָלן אינזעל דורך א צופאל, אָבער זיי זיינען דאָרט פריהער ניט געווען און זיי האָבען זאָגאר ניט געוואוסט, אז אזא אינזעל עקזיסטירט. איירטאָן האָט אָבער איבערגעטראכט, פיליכט וועט באָב הארווי'ן דער ניי־ענטדעקטער אינזעל געפעלען ווערען און זיי וועלען זיך אויף איהם בעזעצען.

איירטאָן איז געווען פעסט איבערצייגט, אז דיא פיראטען האָבען קיינעם ניט אויף'ן אינזעל, און דאָס וואָס זיי האָבען ארויפגעצויגען זייער שווארצע פלאג אויף'ן שיף און זיי האָבען אויסגעשאָסען, איז ניט געווען קיין סיגנאל צו יעמאנדען, אזוי וויא הארדינג האָט געהאט גערענקט, זאָנדערן אן איינפאכע שטיפעריי פון דיא רויבער.

עס האָט אלזאָ גערראָהעט א שרעקליכע געפאהר אויף דעם פערמעגען פון דיא קאָלאָניסטען, און עס איז געווען זעהר וואהרשיינליך אז זייערע לעבענס זיינען אויך געהאנגען אויף א האָר. באָב הארווי, האָט איירטאָן געוואוסט, איז אזוי וויא א בלוט־דורשטיגע חיה, און אויב נור ער וועט בעשליסען צו מאכען דעם אינזעל פאר זיין הויפט קוואַרטיר, וועלען ער און זיינע מענשען זיכער אויסשלאכטען אלע זייטיגע פערזאָנען וואָס זיי וועלען דאָרט געפינען. יעדענפאלס, האָט איירטאָן ביי זיך געטראכט, וועט מוזען קומען צו א צוזאמענשטויס צווישען דיא בעזיצער פון אינזעל און דיא פיראטען און אָהן א בלוטיגע מלחמה וועט עס ניט אָבגעהן.

אָבער קענען זיי האָפען צו בעזיעגען דיא באנדע? איז מעגליך אז זיי זאָלען דיא באנדיטען קענען פערטרייבען? דאָס אָנבעלאנגט אָן דעם, וויא גרויס דיא באנדע אויף דער "ספּידי" איז און וועלכע און וויפיעל וואפען זיי האָבען.

דאָס אלעס האָט איירטאָן בעשלאָסען אויסצוגעפינען, מעג עס איהם זאָגאר קאָסטען זיין לעבען.

ער האָט אָבגעווארט ביי א שטונדע צייט. דיא געשרייען, זינגעריי און געלעכטער זיינען אין שיף אלע מאָל שטילער געוואָרען, ביז עס איז געוואָרען אין גאנצען שטיל. איירטאָן האָט פערשטאנען, אז זיי זיינען אלע פון שכרות איינגעשלאָפען און ער האָט בעשלאָסען ארויפצוקלעטערען אויף׳ן דעק.

אויף׳ן שיף איז דורכאויס געווען פינסטער. דיא לאנטערנעס זיינען געווען אויסגעלאָשען און עס איז ערגיץ קיין שיין גזעהן געוואָרען. איירטאָן האָט גענומען קלעטערען אין דער פינסטער און עס איז איהם געלונגען צו קומען אויף׳ן דעק. דיא פיראטען זיינען אלע געווען פערזונקען אין א טיעפען שלאָף און זיי האָבען ניט געהערט וויא דער פרעמדער איז ארויפגעקומען. ער האָט פּאָרזיכטיג געמאכט א שפּאציר איבער פערשיעדענע טהיילען פון דעק און ער האָט אויסגעפונען, אז דיא ״ספּידי״ האָט פיער מאָדערנע קאנאָנען, וועלכע קענען ווארפען קוילען וואָס וועגען פון אכט ביז צעהן פונט. איין קויל אזעלכע קען טויטען צעהנדליגע מענשען מיט אמאָל.

וואָס אָנבעלאנגט צום צאָהל פון דיא פּיראטען, האָט איירטאָן ניט געקענט וויסען. אויף׳ן דעק זיינען געשלאָפען צעהן פּערזאָן, אָבער ער האָט ניט געקענט וויסען וויפיעל עס געפינען זיך נאָך אין דיא קאיוטען. לויט דיא קולות וואָס ער האָט פריהער געהערט, האָט ער אָבגעשאצט אז דאָרט געפינען זיך ביי א פופציג פּערזאָן, און וואָס וועט ער מיט דיא אנדערע פינף קאָלאָניסטען קענען טהאָן אנטקעגען אזא גרויסע מחנה וואָס זיינען נאָך בעוואפענט מיט מעכטיגע קאנאָנען? אָבער ער האָט געדענקט, אז ער האָט פיעל אויפגעטהאָן דערמיט וואָס ער האָט דאָס אלעס אויסגעפונען און ער וועט עס קענען בעריכטען צו קאפּיטאן הארדינג, וועלכער וועט פיליכט מאכען אירגענד וועלכע פּאָרבערייטונגען צו פערטהיידיגען זייערע לעבענס און זייער קאָלאָניע. מעגליך אז אזא מאן וויא הארדינג וועט געפינען מיטעל וויא אזוי צו קעמפּפען געגען דעם אונערווארטעטען פיינד.

איירטאָן האָט אלזאָ מעהר ניט געהאט וואָס צו טהאָן אויף דער פיראטען שיף און ער האָט געדענקט אומקעהרען זיך צוריק צו זיינע קאָמפּאניאָנען און אָבגעבען זיי א בעריכט וועגען דיא שליחות וואָס ער האָט אליין אויף זיך גענומען און ערפילט. ער האָט זיך אָנגעהויבען צוגרייטען ארונטערצולאָזען זיך צוריק אין וואסער.

אָבער דיעזער מאן, וועלכער האָט פערשפּראָכען זיינע וואָהלטהעטער צו טהאָן פאר זיי נאָך מעהר וויא ער איז פערפפליכטעט צו טהאָן, האָט באלד בערייהעט אויף זיין בעשלוס, ווייל א העלדישער געדאנק איז איהם אריינגעפאלען אין מח. ער האָט, נעמליך, בעשלאָסען צו אָפּפערען זיין לעבען, אום צו רעטען דעם אינ־

זעל און דיא קאָלאָניסטען פון דיא זיעדע אין דיא טהייל פון דיא ים-רויבער. ער האָט זיך בע-דענקט, אז סיירוס הארדינג וועט וואהרשיינליך ניט געפינען קיין מיטעל וויא אזוי צו בעזיעגען פופציג פערזאָן, וועלכע זיינען גוט בעוואפענט; ער האָט אויסגערעכענט, אז דיא באנדיטען וועלען באָמבארדירען דיא גראניט הויז און וועלען זיא פילייכט מיט זייערע קאַנאָנען חרוב מאכען, און ווען אפילו דאָס וועט זיי ניט געלינגען, וועלען זיי אזוי לאנג בעלאגערען דעם אינזעל ביז דיא קאָלאָניסטען וועלען פון הונגער אויסשטארבען. דיעזער געדאנק האָט דעם אָרענטליכען און בראווען איירטאָן געבראכט דערצו, אז ער זאָל מיט פערגעניגען זיין אייגענעם לעבען אוועקגעבען צוזאמען מיט דיא לעבענס פון דער רויבער און מערדער באנדע, אום צו רעטען דיא גוטע און גאסטפריינדליכע קאָלאָנסיטען פון לינקאָלן אינזעל.

דער געוועזענער רויבער און מערדער האָט ביי זיך געטראכט, אז ער וועט טהאָן א גוטע זאך ווען ער וועט דיא באנדע אומברייגנגען. ער אליין האָט אזעלכע באנדעס געשאפען; ער אליין איז געוועזען דער אָנפיהרער פון פיראטען; ער אליין האָט פילייכט פון באָב הארווי געמאכט דאָס וואָס ער איז און ער האָט אָנגענומען פאר א הייליגע פפליכט אָבצוראמען דיא באנדיטען צוזאמען מיט זיין אייגענעם זינדיגען קערפער פון דער וועלט, זאָבאלד אז ער האָט א גע-לעגענהייט דערצו. זיין בעשלוס איז געוועזען אויפצורייסען דעם פולווער מאגאזין פון דער שיף און לאָזען איהר זינקען צוזאמען מיט דיא מענשען.

צוקומען צום פולווער מאגאזין איז ניט געוועזען קיין שווערע זאך. איירטאָן האָט אלס געוועזענער מאטראָז געוואוסט אין וואָס פאר א טהייל פון שיף דער פולווער מאגאזין געפינט זיך געוועהנליך. ער איז אויך געוועזען זיכער אז קיין פולווער פעהלט דאָרט ניט. א שיף, וואָס האָט אויף איהר דעק פיער קאנאָנען, האָט געוויס א היבשען זאפאס פולווער, צו וועלכע מען דארף בלויז צושטעקען איין פונק פייער און דיא גאנצע שיף וועט מאָמענטאלנע צוקלאפט ווערען אויף שטיקער.

איירטאָן האָט זיך פאָרזיכטיג געלאָזט געהן. ער איז דורכגעגאנגען אייניגע צימערן און ער האָט דאָ און דאָרט געטראָפען לייטע פון דער רויבער באנדע, וועל-כע זיינען געלעגען בעזויפענע. ניט איינמאָל האָט ער זיך אָנגעשטויסען אָן זייערע קערפערס, אָבער זיי זיינען געוועזען אזוי שכור, אז זיי האָבען ניט געוואוסט פון דעם פרעמדען בעזוכער אויף דער "ספידי", זאָגאר ווען איירטאָן האָט אויף זיי אָנגעטראָטען. אין איין אָרט האָט געברענט א לאנטערנע און ביי איהר שיין האָט איירטאָן דערזעהן א רעוואָלווער הענגענדיג אויף א וואנד. ער האָט דיא וואפע צוגענומען.

ער האָט זיך איבערצייגט, אז דער רעוואָלווער איז געוועזען א געלאָדענער און מעהר האָט ער ניט געדארפט. אָבפייערען איין מאָל אין פולווער מאגאזין

און דער קראַך, וואָס וועט פערוויסטען און פערניכטען דיא גאנצע שיף, וועט קומען.

איירטאָן איז ענדליך געקומען צום פולווער מאגאזין, וועלכער איז געווען פערשלאָסען. ער האָט מיט זיינע פעסטע הענד אויפגעבראָכען דעם שלאָס, אָבּ־וואָהל עס איז איהם אַנגעקומען גאנץ שווער, ווייל ער האָט נאָך געמוזט פאַר־זיכטיג זיין ניט צו מאכען קיין גערויש.

אָבער אין יענעם מאָמענט ווען דיא טהיר האָט זיך געעפענט, האָט איר־טאָן דערפיהלט א האנד אויף זיין שולטער.

— וואָס טהוסט דוא דאָ? — האָט איהם א הויכער מאן געפרעגט מיט א בייזע שטימע און האָט אויפגעהויבען א ברענענדע לאַנטערנע אנטקעגען איירטאָן׳ס געזיכט.

איירטאָן איז אָפּגעשפּרונגען הינטער זיך. ער האָט דעם מאן דערקענט אלס זיין אמאָליגען חבר באָב הארווי. יענער אָבער האָט איירטאָן׳ען ניט דער־קענט, ווייל ער האָט איהם גערעכענט פאר טויט זייט א לאנגע צייט.

— וואָס טהוסט דוא דאָ? — האָט הארווי נאָך אמאָל געפרעגט אָננעה־מענדיג דעם פרעמדען פאַר׳ן האלדז.

אָבער איירטאָן האָט ניט געענטפערט. ער האָט זיך ארויסגעריסען פון הארווי׳ס הענד און איז צוגעלאָפען צום פולווער מאגאזין מיט דעם אבזיכט אריינצושיסען אהין א קויל.

— רעטעט! רעטעט! — האָט באָב הארווי אויסגעשריען.

אויף זיין געשריי זיינען געקומען צולויפען נאָך אייניגע פיראטען און איידער איירטאָן האָט צייט געהאט אָבצופייערען איז ער אומגעשליידערט געוואָרען און דיא באנדיטען האָבען איהם פעסטגעהאלטען. דאָך איז איהם געלונגען אויסצושיסען און צוויי פון דיא פערברעכער זיינען אומגעפאלען. אָבער אין דעם זעלבען מאָמענט האָט איירטאָן בעקומען א קלאַפּ מיט א מעסער וואָס האָט געמאכט א שניט אין זיין שולטער.

דער בראווער מאן האָט דאן איינגעזעהן, אז ער וועט שוין זיין פּלאן ניט קענען דורכפיהרען. באָב הארווי האָט צוריק פערשלאָסען דיא טהיר פון פולווער מאגאזין און באלד האָבען זיך געהערט פיעלע טריט אויף׳ן דעק; א צייכען, אז דיא פיראטען האָבען זיך אויפגעכאפּט און זיי קומען אלע צו הילף זייער אָנפיהרער. איירטאָן האָט נור געהאט צו טהאָן איין זאך: ארויסצורייסען זיך פון זייערע הענד און אנטלויפען.

אָבער וועט עס איהם געלינגען? דאָס איז געווען זעהר צווייפעלהאפט. דאָך האָט איירטאָן ביי זיך בעשלאָסען צו טהאָן אלעס מעגליכע און בעפרייען זיך פון דער פיראטען שיף.

פיער קוילען האָט נאָך איירטאָן געהאט אין רעוואָלווער, וועלכען דיא באנ־

דיטען האָבען אין טומעל ביי איהם ניט אוועקגענומען. ער האָט זיך שנעל אויפגעהויבען און אָבגעפייערט א קויל אויף באָב הארווי. דיא קויל האָט איהם ענטוועדער גאָר ניט געטראָפען אָדער זיא האָט איהם לייכט פערוואונדעט, וועיל ער האָט געזעהן, אז באָב איז ניט אומגעפאַלען און איז פערבליבען שטעהן אויף זיין אָרט. איירטאָן האָט זיך געלאָזט לויפען אויף'ן דעק. ער האָט מיט א קלאַפּ מיט'ן רעוואָלווער צושמעטערט דיא לאַנטערנע און עס איז געוואָרען שטאָק פינסטער. דאָס האָט איהם פיעל געהאָלפען דורכצופיהרען זיין פּלאַן. א פּאָר פּיראַטען, וועלכע זיינען נאָך געשלאָפען, האָבען זיך אויפגעכאַפּט און זיי האָבען זיך געלאָזט לויפען אנטקעגען איהם. איירטאָן האָט ווידער אמאָל אויס־געשאָסען און זיי האָבען זיך צוריקגעצויגען, ניט וויסענדיג וואָס אויף'ן שיף קומט פאָר. אין אייניגע סעקונדען ארום איז איירטאָן געווען אויף'ן דעק און איז ארונטערגעשפּרונגען אין מעער. ווען ער האָט אָנגעהויבען שווימען האָט מען פון דער "ספּידי" אָנגעהויבען האָגלען מיט קוילען, אָבער צום גליק האָט איהם קיינע פון דיא קוילען געטראָפען.

מען קען זיך לייכט פאָרשטעלען וויא פּענקראָפט, וועלכער איז געלעגען בעהאַלטען אויף'ן קליינעם אינזעל אָדער "סייפטי איילענד", וויא דיא קאָלאָ־ניסטען האָבען איהם גערופען, האָט געפיהלט ווען ער האָט געהערט דיא שי־סעריי! מען קען אויך לייכט פערשטעהן וויא דיא איבעריגע קאָלאָניסטען וועלכע זיינען געווען בעהאַלטען אין דיא "טשימנים" האָבען דאַמאָלס געפיהלט! זיי זיינען אַלע ארויסגעלאָפען צום ברעג ים. זיי זיינען געשטאַנען גרייט צו א קאַמפּף, אָבער זיי האָבען אין דער פינסטער קיין זאַך ניט געזעהן.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געדענקט, אז דיא פּיראַטען האָבען פּילייכט איירטאָן'ען געכאַפּט אויף זייער שיף אָדער נעבען שיף און זיי האָבען איהם דערשאָסען, און פּילייכט פאָהרען זיי ערשט אויסראָטען דיא איבעריגע מיט־גליעדער פון דער קאָלאָניע! זיי זיינען דארום געווען גרייט צו פערטהיידיגען זיך ביז'ן לעצטען טראָפּען בלוט, אָבוואָהל זיי האָבען שטארק געצווייפעלט אויב זייער פערטהיידיגונג וועט עפּעס העלפען.

א האַלבע שטונדע איז פּאַראיבער און דיא שיסעריי האָט אויפגעהערט, אָבער ניט איירטאָן און ניט פּענקראָפט זיינען געקומען. דיא איבעריגע פיער מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען געדענקט אז דיא פּיראַטען האָבען בעלאַ־גערט דעם קליינעם אינזעל און אי איירטאָן, אי פּענקראָפט זיינען שוין אין זייערע הענד. זאָלען זיי לויפען אהין, פּילייכט וועלען זיי נאָך זייערע קאַמ־ראַניאָנען קענען רעטען? זיי וואָלטען דאָס געטהאָן, ווען דאָס וואָלט מעגליך געווען, אָבער וויא אזוי? דאָס וואסער אין ים איז געשטיגען און דער קאַנאַל צווישען לינקאָלן און סייפטי אינזלען איז פול; קיין שיפעל האָבען זיי ניט, היינט וויא אזוי קענען זיי אהין אריבערקומען? הארדינג, ספּילעט, נעב און הער־

בערט זיינען זעהר פערצווייפעלט געווען און זיי האָבען ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן.

ענדליך, אום האלב איינס דעם זייגער נאָך האלבע נאכט, האָבען זיי אויף'ן וואסער דערזעהן א שיפעל מיט צוויי פערזאָן. דאָס זיינען געווען איירטאָן א ביסעל פערוואונדעט און פענקראָפט, וועלכער איז געווען געזונד און שטארק אויף אלע גליעדער. אין א פאָר מינוטען ארום זיינען זיי צוגעפאָהרען צום ברעג און זייערע קאָמפאניאָנען האָבען זיי עמפפאנגען מיט גרויס פרייד.

איירטאָן האָט זיי ענטדעקט דעם טרויעריגען סוד, אז זייער אלע־מענס לאגע איז זעהר אן ערנסטע און אז זיי זיינען אין גרויס געפאהר, ווייל דיא פיראטען האָבען ערפאהרען, אז דער לינקאָלן אינזעל איז בעוואָהנט פון מענ־שען און זיי וועלען שוין ערשט זיכער לאנדען אויף'ן אינזעל און קיין רחמנות קען מען פון זיי ניט ערווארטען. קוים נור וועלען דיא קאָלאָניסטען אריינפאלען אין זייערע הענד, וועט שוין קיינער לעבעדיג ניט ארויס.

— מיר מוזען קעמפפען, מיר מוזען שטארבען אזוי וויא העלדען — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.

— לאָמיר האלטען וואך — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען.

— האָבען מיר א וועג צו רעטען זיך? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— געוויס — האָט הארדינג געענטפערט.

— הם! — האָט דער מאטראָז פערצווייפעלט אויסגעשריען — זעקס אנטקעגען פופציג!

— יא, נו, זעקס! — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — און איהר רעכענט גאָר ניט —

— וועמען? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

סיירוס הארדינג האָט ניט געענטפערט, אָבער ער האָט אָנגעצייגט מיט'ן האנד צום הימעל.

3טעס קאפיטעל.

דיא פאָרבערייטונג צו אַ שלאכט. — א שיפעל מיט פיראטען. — צוויי אנדערע שיפלעך. — פענקראָפט'ס און איירטאָן'ס זיעג. — פיראטען אויף'ן אינזעל. — שיסען אין גראניט הויז. — פיראטען שיף זינקט.

דיא נאכט איז פאָראיבער און קיין בעזאָנדערעס האָט ניט פאסירט. דיא קאָלאָניסטען זיינען געשטאנען אויף'ן וואך און זיי האָבען ניט פערלאָזען זייערע פּלעצער אין דיא "טשימנים". דיא פיראטען האָבען, וויא עס האָט אויסגעזעהן, ניט געמאכט קיין פערזוך צו לאנדען. זייט דער לעצטער שאָס איז

אָבגעפייערט געוואָרען אויף איירטאָן איז אויף דער פּיראַטען שיף געווען שטיל און קיין שאַרף איז פון איהר געהערט געוואָרען, אקוראט דיא שיף זאָל גאָר ניט זיין אין דיא נאכבארשאַפט פון לינקאָלן אינזעל. מען האָט געקענט דענקען, אז דיא פּיראַטען האָבען זיך צושראָקען און זיי זיינען מיט זייער שיף אנטלאָפען.

אָבער פאקטיש איז עס ניט אזוי געווען. באלד וויא עס האָט אָנגעהויבען טאָגען און עס איז געוואָרען עטוואס ליכטיגער, האָבען דיא קאָלאָניסטען געזעהן א לאַנגען געגענשטאנד פון וויטענס אויף'ן ים. דאָס איז געווען דיא "ספּידי".

— איך מיין, מיינע פריינדע — האָט דער אינזשיניר געזאָגט צו זיינע קאָמפּאַניאָנען — אז דיא בעסטע זאַך וואָס מיר קענען און דאַרפען ערשט טהאָן איז דיעזע: איידער דער נעבעל וועט פערשווינדען און איידער דיא רויבער באַנדע וועט האָבען א געלעגענהייט צו בעמערקען אונז דאַרפען מיר מאַכען אזוי, דאָס זיי זאָלען זיין אונטער'ן איינדרוק אז מיר זיינען דאָ אין א גרויסער צאָהל. מיר מוזען זיי אָבנארען, דיא באַנדיטען, און מאַכען זיי דענקען, אז דיעזער אינזעל איז בעזעצט פון פיעלע מענשען. אנטקעגען זעקס וועלען זיי זיכער קעמפּפען, אָבער זיי וועלען פיליייכט מורא האָבען צו שטעלען זיך אנטקעגען א גרויסער מחנה. מיין ראטה איז, אז מיר זעקס פּערזאָן זאָלען זיך צוטהיילען אויף דריי טהיילען. זאָל עס הייסען, אז מיר האָבען דאָ דריי בעפעסטיגטע לאַגערען. צוויי פון אונז זאָלען פערבלייבען דאָ אין דיא "טשימניס"; אנדערע צוויי זאָלען זיך געפינען ביים טייך "מערסי" און דיא דריטע פּאָר זאָל זיך בעהאַלטען אויף'ן רעטונגס אינזעל. מיר זאָלען אלע זיין בעוואָפענט מיט ביקסען און גענוג קוילען און ווען דיא באַנדיטען וועלען אונזער אינזעל אטאקירען זאָלען מיר שיסען פון אלע זייטען און ניט שפּאָרען קיין קוילען און פּולווער. מיר וועלען זיין בע־האַלטען הינטער דיא פעלזען און זייערע קוילען וועלען אונז ניט טרעפען, וועה־רענד מיר, אויב מיר וועלען נור גוט ציעלען, וועלען מיר דיא גאַנצע רויבער געזינדעל קענען אויסראָטען. אָבער איך גלויב ניט אז זיי וועלען אזוי לאַנג וואַרטען. איך דענק אז זיי וועלען ניט ריזיקירען און וועלען אנטלויפען. פאַר איין זאַך האָב איך נור מורא, פיליייכט דערוויסען זיי זיך פון אונזער שפּיצעל, דאַן וועט זיין שלעכט. מיר מוזען זיך דארום צואיילען און איידער עס ווערט ליכטיג מוזען מיר אלע זיין פערשטעקט אויף דיא פּלעצער.

סיירוס הארדינג האָט זיין לאַנגע רעדע געזאָגט געלאַסען און קאַלטבלו־טיג, אזוי וויא עס זאָל זיך האַנדלען וועגען טהאָן א געוועהנליכע ארבייט, ניט אָנצופיהרען א שלאַכט, וועלכע קען נאָך אַלעמען זיין גיכער א פערלאָרענע איידער א געוואונענע.

זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען צו דיעזען פּראָיעקט איינגעשטימט. נעב און פּענקראָפט זיינען ארויף אין גראַניט הויז, האָבען פון דאָרט ארונטערגע־

בראכט ביקסען, פוילען און פולווער און זיי זיינען אלע אוועק אויף זייערע פאָסטענס.

סיירוס הארדינג און הערבערט זיינען פערבליבען אין דיא "טשימניס", גידעאָן ספּילעט און נעב האָבען זיך פערשטעקט הינטער פעלזען ביים טייך מערסי, און פענקראָפט און איירטאָן האָבען זיך ארייגגעזעצט אין שיפעל און זיינען אריבערגעפאָהרען דעם קאנאל צום קליינעם אינזעל.

איידער דיא זעקס חברים האָבען זיך צושיידעט, האָבען זיי זיך צוזעגענט איינע מיט דיא אנדערע און ריהרענדע סצענעס האָבען זיך דערביי אָבגעשפּיעלט. בלויז סיירוס הארדינג איז וויא זיין שטייגער געוועזען קאלט; דיא אנדערע פינף אָבער זיינען געוועזען שטארק גערירט. פענקראָפט האָט געוויינט ווען ער האָט אבשיעד גענומען פון זיין געליעבטען הערבערט און נעב האָט פערגאָסען טרעה־רען, ווען ער האָט געדרוקט דיא האנד פון זיין ווירטה.

ווען אלע זיינען געקומען אויף זייערע בעשטימטע פּלעצער און זיך פער־שטעקט אזוי, אז מען זאָל זיי ניט קענען זעהן, איז געוועזען האלב זיעבען אוהר אין דער פריה.

באלד נאָכדעם האָט דער פריהמאָרגענדיגער נעבעל אָנגעהויבען פערשווינ־דען און מען האָט שוין דייטליך געקענט זעהן דעם הויכען זעגעל־בוים פון דער "ספּידי". פון מינוט צו מינוט איז אלץ ליכטיגער געוואָרען און דיא שיף האָט זיך געזעהן אלץ מעהר און מעהר.

עס האָט ניט פיעל געדויערט און דיא שיף איז דייטליך געזעהן געוואָרען וויא זיא שווימט צום לינקאָלן אינזעל. זיא איז געוועזען אומגעפעהר א מייל ווייט פון אינזעל.

דיא שרעקליכע שווארצע פאָהן האָט אויף איהר געפלאַטערט.

דער אינזשיניר האָט דורך'ן טעלעסקאָפּ געזעהן, אז דיא פיער קאנאָנען אויף'ן דעק פון דער "ספּידי" זיינען אויסגעדרעהט מיט דיא מיילער צום לינ־קאָלן אינזעל. זיי זיינען וויא עס האָט אויסגעזעהן, געוועזען גרייט צום שיסען אין דעם מאָמענט ווען דער קאָמאנדיר פון שיף וועט הייסען.

אומגעפעהר דרייסיג פיראטען האָט הארדינג אָבגעצעהלט אויף'ן דעק פון דער "ספּידי". א פּאָר פון זיי האָבען געקוקט דורך גלעזער אין אלע זייטען, הויפּטזעכליך צום אינזעל.

עס איז געוועזען זיכער, אז באָב הארווי און זיין מאנשאפט האָבען זיך ניט געקענט אָבגעבען א ריכטיגען רעכענונג וועגען דיא פּאסירונגען פון דער נאכט אויף זייער שיף. זיי האָבען ניט געקענט וויסען וואָס עס איז געוואָרען מיט דעם האלב נאקעטען מאן (איירטאָן), וועלכער האָט אויפגעבראָכען דיא טהיר פון זייער פולווער מאגאזין און וועלכער האָט מיט זייערען א רעוואָלווער דער־שאָסען איינעם אויף טויט און צוויי פערוואונדעט. זיי האָבען ניט געקענט וויסען,

אויב יענער תּעלר איז דערשאָסען געוואָרען פֿון דיא קוילען וואָס זיי האָבען נאָך איהם געשאָסען אין מעער, אָדער איהם איז געלונגען אוועקצושווימען צום ברעג אונבעשעדיגט. ווער איז ער יענער מאַן? וואָס האָט ער געוואָלט? מיט וואָס פֿאַר אַן אבזיכט איז ער גאָר געקומען אויף זייער שיף? האָט ער געוואָלט אויפֿרייסען דעם פּולווער מאגאזין? אָט דיעזע אַלע פֿראגעס האָבען באָב הארווי און זיינע קאָמפּאניאָנען ניט געקענט פֿערענטפֿערען. אָבער אין איין זאך האָבען דיא פּיראטען ניט געצווייפֿעלט. זיי האָבען געוואוסט אויף זיכער, אז אויף דעם קליינעם אינזעל וואָס זיי זעהן געפֿינען זיך מענשען, ווארום אויב ניט, פֿון וואנען איז יענער אונבעקאנטער געקומען צו זיי אויף'ן שיף? אויב עס געפֿינען זיך דאָרט אזוי פֿיעל מענשען וואָס וועלען מעכטיג זיין צו פֿערטהיידיגען דעם אינזעל, אָדער ניט — דאָס האָבען זיי נאטירליך ניט געקענט וויסען.

אָבער געוואונדערט האָט זיי, וואָס זיי האָבען אויף'ן אינזעל קיינעם ניט געזעהן. זיי האָבען געקוקט דורך גלעזער צום ברעג און אויף דיא בערג און זיי האָבען קיין מענשען געשטאלט ניט בעמערקט. זיי האָבען דאָרט אויך ניט געפֿונען קיין שפּור צו א וואָהנונג פֿון מענשען און דער גאנצער אינזעל האָט אויסגעזעהן אזוי וויא וויסט און פֿערלאָזען. זיינען דיא איינוואָהנער פֿון אינזעל אנטלאָפֿען? האָבען זיי זיך ערגיץ בעהאלטען? וועגען דעם האָט וואהרשיינליך דער אָנפֿיהרער פֿון דער באנדע געטראכט און ער האָט עס געוואָלט וויסען. ער האָט, וויא עס האָט אויסגעזעהן, דארום בעפֿוילען זיינע מענשען, אז זיי זאָלען דעם אינזעל גוט בעאָבאכטען פֿון אויסווענינג איידער זיי וועלען פּרובירען צו לאנדען אויף איהם, און דארום זיינען זיי אלע געשטאנען אויף דער וואך אויף'ן דעק פֿון דער "ספּידי" און זייערע אויגען זיינען געווען געריכטעט צום לינקאָלן אינזעל.

אָבער אין פֿערלויף פֿון א שטונדע און א האלב האָט מען אויף דער שיף ניט געזעהן קיין צייכען, אז דיא פּיראטען ווילען אטאקירען דעם אינזעל אָדער לאנדען אויף איהם. קיינע פּאָרבערייטונגען זיינען דערצו געמאכט געוואָרען. באָב הארווי איז נאָך וואהרשיינליך געווען אין צווייפֿעל אויב ער זאָל דאָס טהאָן אָדער ניט און ער האָט זיך ניט געקענט בעשליסען וויא אזוי צו האנדלען.

אום אכט אוהר אָבער האָבען דיא קאָלאָניסטען געזעהן, אז עטוואָס פֿאנגט אָן געטהאָן צו ווערען אויף דיא "ספּידי". א קליין שיפֿעל איז ארונטערגעלאָזט געוואָרען און זיעבען מאטראָזען זיינען אין איהר אריינגעשפּרונגען. זיי זיינען געווען בעוואפֿענט מיט ביקסען. פֿיער האָבען אָנגעהויבען רודערען דיא שיפֿעל, וועהרענד דיא אנדערע דריי האָבען געהאלטען זייערע ביקסען אָנגעשטעלט אנטקעגען אינזעל גרייט צו פֿייערען. וויא עס האָט אויסגעזעהן, איז זייער אבזיכט געווען צו מאכען א שטיקעל אונטערזוכונג, אום צו ערפֿאהרען אויב מענשען בעוואָהנען דעם אינזעל אָדער ניט. דיא פּיראטען האָבען וואהרשיינליך

אויסגערעכענט, אז מיט אָבפייערען איי ניגע קוילען אויף'ן אינזעל וועלען זיי זיך אין דעם איבערצייגען, ווייל אויב מענשען זיינען דאָרט פאראן וועלען זיי דאָך זיכער מיט דאָס זעלבע ענטפערען און דאן וועלען די פיראַטען זעהן וואָס זיי האָבען צו טהאָן.

דיא שיפעל מיט דיא זיעבען ים־באנדיטען איז געשוואומען גלייך צום קליינעם אינזעל, וואו פענקראָפט און איירטאָן זיינען געווען בעהאַלטען. דיא צוויי האָבען געזעהן דיא שיפעל מיט דיא פיראַטען קומענדיג, אָבער דיא פיראַטען האָבען זיי ניט געקענט זעהן.

דיא שיפעל איז צוגעקומען אַלץ נעהענטער און נעהענטער. דיא קאָלאָניסטען האָבען דאן געזעהן, אז איינער פון דיא פיראַטען האַלט א שטריק אין זיינע הענד און ער לאָזט זיא ארונטער און הויבט זיא אויף פון וואַסער. זיי האָבען דאן פערשטאַנען, אז באָב הארווי וויל צופאָהרען מיט זיין שיף צום אינזעל און ער האָט עס פאָראויס ארויסגעשיקט זיינע מענשען אויסצומעסטען דיא טיעפענים פון וואַסער, אום ער זאָל זיכער זיין אויב דיא ״ספידי״ וועט קענען צופאָהרען צום ברעג. דיא גרויסע שיף איז דיא גאַנצע צייט נאָכגעפאָהרען דער קליינער שיפעל נאָך דיא סיגנאַלען וואָס דער ים־מעסטער האָט געגעבען. דיא ״ספידי״ האָט זיך נאכהער אָבגעשטעלט און דיא שיפעל איז צוגעפאָהרען גאַנץ נאָהענט צום רעטונגס אינזעל און זיא איז אויך געבליבען שטעהן. דיא פיראַטען האָבען זיך אויפגעהויבען און בעקוקט דעם ברעג, וואהרשיינליך אום אויסצוגעפינען דעם פאַסענדסטען פּלאַץ צו לאַנדען.

אין יענעם מאָמענט האָט מען פון אינזעל צוויי מאָל אויסגעשאָסען און א רויך האָט זיך געקייקעלט איבער דיא פעלזען פון ברעג. דער מאַן וואָס איז געשטאַנען ביים רודער און דער וואָס האָט געהאַלטען דיא מעסט־שטריק זיינען אומגעפאַלען אהינטער אין שיפעל. פענקראָפט'ס און איירטאָן'ס קוילען האָבען זיי ביידען געטראָפען.

א ווײַלע נאָכדעם האָט זיך געהערט א שטאַרקער קראַך פון דער גרויסער שיף און א קאַנאָנען קויל האָט געטראָפען דעם שפּיץ פעלז הינטער וועלכען פענקראָפט און איירטאָן האָבען זיך בעהאַלטען. א שטיק שטיין איז ארונטערגעריסען געוואָרען און איז צושמעטערט געוואָרען אויף שטיקלעך, אָבער פענקראָפט און איירטאָן זיינען פערבליבען אונבעשעדיגט.

קללות און שימפף ווערטער האָבען זיך געהערט פון דער קליינער שיפעל, וועלכע איז געשוואומען שנעלער צום ברעג און האָט געהאַנדעלט מיט קוילען. אָבער דיא פיראַטען זיינען אין דער זעלבער צייט נעווען פאָרזיכטיג און זיי האָבען דיא שיפעל אָבגעדרעהט אין א זייט אויסצומיידען דיא קוילען וואָס זיינען געפלויגען פון ביידע זייטען.

זיי זיינען געפאָהרען מיט א האלב רונדען וועג און זיי האָבען כמעט דער־גרייכט דעם אָנפאנג פון דעם טייך מערסי.

וויא עס האָט אויסגעזעהן, האָבען זיי זיך געוואָלט אריינכאפּען אין קאנאל וואָס שיידעט אָב דעם לינקאָלן אינזעל פון קליינעם אינזעל, אום צו פערשטעלען דעם וועג פאר דיא קאָלאָניסטען וואָס האָבען זיך דאָרט געפונען. דיא פּיראטען האָבען ניט געוואוסט, אז בלויז צוויי פּערזאָן זיינען דאָרט פאראן; זיי האָבען וואהרשיינליך גערעכענט אויף פיעל מעהר.

א פיערטעל שטונדע איז פאָראיבער גאנץ שטיל. ניט דיא קאָלאָניסטען און ניט דיא פּיראטען האָבען געשאָסען, און דיא שיפעל האָט זיך אלץ דערנע־הענטערט צום ברעג.

פענקראָפט און איירטאָן, אָבוואָהל זיי האָבען איינגעזעהן דיא געפאהר וואָס עס שטעהט זיי פאָר, האָבען זיי דאָך מורא געהאט צו ציינען זיך און זיי זיינען געלעגען פערשטעקט אין דעם זעלבען פערבאָרגענעם פּלאַץ. זיי האָבען געהאָפט, אז זייערע קאָמפּאניאָנען וועלען זיי אויף אירגענד וועלכען ארט קומען צו הילף.

דיא פּיראטען זיינען אונטערדעסען אריינגעפאָהרען אין טייך מערסי און האָבען געטריבען זייער שיפעל צום קאנאל, ווען צוויי קוילען, וואָס ספּילעט און נעב האָבען אָבגעפייערט פון זייער בעהעלטעניס האָבען געטראָפען אין ציעל און נאָך צוויי פון דיא זיעבען באנדיטען זיינען געפאלען.

פון דער "ספּידי" איז אָבגעפייערט געוואָרען א צווייטע קאנאָנען קויל, אָבער אויך דיעזען מאָל האָט זיא בלויז צוקלאפּט א שטיין און דיא קאָלאָניסטען האָט ניט געשאַדט.

אויף'ן קליין שיפעל זיינען שוין ערשט געווען בלויז דריי פּערזאָן. דיא אנדערע פיער זיינען געלעגען ענטוועדער טויט אָדער פערוואונדעט. דיא פער־בליבענע דריי פּיראטען האָבען דיא שיפעל געטריבען מיט אלע זייערע קרעפטען, אָבער שוין ניט צום קאנאל, זאָנדערן צוריק צו דער גרויסער שיף.

באלד נאָכדעם האָבען הארדינג און הערבערט אויך אָבגעפייערט א פּאָר מאָל. דיא דריי פּיראטען האָבען זיך נאָך מעהר דערשראָקען און זיי האָבען גערודערט נאָך שנעלער.

קאפּיטאן הארדינג'ס פּלאן איז אלזאָ געווען אן אויסגעצייכענטער. דיא פּי־ראטען האָבען ווירקליך געדענקט אז זיי האָבען צו טהאָן פיליכט מיט הונ־דערטע פּערזאָן, ווייל נאָך דיא שיסערייען פון אייניגע פּלעצער און דיא מפּלה וואָס זיי האָבען געהאט, האָבען זיי אנדערש ניט געקענט דענקען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען ווירקליך געהאט א געוואלדיגען זיעג. פיער פון זייערע פיינד זיינען געפאלען טויט אָדער פערוואונדעט און זיי זיינען אלע ארויס מיט גאנצע ביינער.

עס האט געדויערט אומגעפעהר א האלבע שטונדע ביז דיא שיפעל האט דערגרייכט דיא "ספידי", ווייל דיא פיראטען האבען זיא נעדארפט טרייבען אנטקעגען שטראם און זיא איז געשוואומען לאנגזאם. ווען דיא שיפעל איז גע־קומען צו דער גרויסער שיף האבען דיא פיראטען ארויפגענומען דיא פיער גע־שאסענע אויף'ן דעק און זיי האבען ווידער אויסגעשאסען פון דריי קאנאנען, אבער אויך דיעזען מאל האבען דיא קוילען בלויז בעשעדיגט דיא פעלזען.

באלד נאכדעם האבען זיך צוועלף פיראטען ארונטערגעלאזט אין שיפעל. נאך א שיפעל איז ארונטערגעלאזט געווארען, אין וועלכע עס האבען זיך אריינ־געזעצט אכט פערזאן. דיא ערשטע האט זיך געלאזט שווימען צום קליינעם אינ־זעל און דיא צווייטע איז געטריבען געווארען צום טייך מערסי.

פענקראפט און איירטאן האבען איינגעזעהן אז זיי געפינען זיך אין א גע־פעהרליכע לאגע און זיי האבען געדענקט אז דאס בעסטע וואס זיי קענען טהאן איז צו רעטען זיך אויף'ן הויפט אינזעל.

אבער דיא צוויי העלדען האבען געווארט ביז דיא ערשטע שיפעל איז צור־געקומען נעהענטער. זיי האבען דאן אויף איהר געציעלט און אבגעפייערט צוויי קוילען. דיא צוועלף באנדיטען זיינען צוטומעלט געווארען און זיי האבען אנ־געהויבען שיסען ניט קוקענדיג וואוהין און אין וועלכע ריכטונג. פענקראפט און איירטאן זיינען דאן אריבערגעלאפען דיא ברייט פון קליינעם אינזעל, זיי הא־בען זיך אריינגעכאפט אין זייער שיפעל און זיינען אריבערגעפאהרען אויף'ן לינקאלן אינזעל. זיי זיינען געלאפען צו בעהאלטען זיך אין דיא "טשימניס".

איידער דיא צוויי זיינען געקומען צו זייערע קאמפאניאנען אין דיא "טשימ־ניס" האבען ספילעט און נעב געשאסען פון זייער לאגער אויף דער צווייטער שי־פעל, וועלכע איז שוין געווען ניט ווייט פון טייך מערסי. צוויי פון דיא אכט פיראטען וואס זיינען דארט געווען זיינען געפאלען טויטליך פערוואונדעט. אבער דיא זעקס פערבליבענע האבען זיך ניט פערלארען און זיי האבען אי גע־שאסען, אי געטריבען דיא שיפעל אלץ נעהענטער צום ברעג. גידעאן ספילעט און נעב זיינען קוים מיט'ן לעבען אנטלאפען.

אין דעם זעלבען מאמענט זיינען פענקראפט און איירטאן אנגעקומען אין דיא "טשימניס". פענקראפט האט דעם אינזשיניר ווארים בעגריסט.

דיא בעזיצער פון לינקאלן אינזעל האבען זיך ערשט געפונען אין א שרעקלי־כע לאגע. אויף'ן קליינעם אינזעל, אדער רעטונגס אינזעל, האבען וואהרשיינליך געלאנדעט צוועלף פיראטען, איינער אדער מעהרערע פון זיי פילייכט פער־וואונדעט, און אויף'ן הויפט אינזעל האבען געלאנדעט זעקס. דיא איינציגע גליקליכע האפנונג וואס דיא קאלאניסטען האבען געקענט האבען איז געווען, אז דיא באנדיטען וועלען ניט קענען קומען צום גראניט הויז, ווייל דיא בריקען איבער דיא וואסערען ארום זיינען געווען אויפגעהויבען.

— וואָס מאכט איהר, קאפּיטאַן ? — האָט פּענקראָפט געפרעגט דעם אינ־זשיניר — וואָס דענקט איהר ערשט ?

— איך דענק — האָט הארדינג געענטפערט — אז דיא מלחמה צווישען אונז און דיא פּיראטען וועט זיך ערשט אָנפאנגען אויף דאָס ניי, ווייל מיר גלויבט זיך ניט אז דיא פערברעכער זאָלען שווייגען נאָך אזא ניעדערלאגע וויא זיי האָבען געהאט.

— מיר וועלען דיא פערדאמטע באנדע ניט לאָזען קומען אהער ! — האָט פּענקראָפט העכסט אויפגערעגט אויסגעשריען.

— און וואָס וועלען מיר טהאָן ווען דיא שיף מיט דער גאנצער באנדע וועט צופאָהרען און זיי וועלען אלע לאנדען אויף אונזער אינזעל ? — האָט הערבערט געפרעגט — וועלען מיר זיך קענען פערטהיידיגען אנטקעגען זיי ?

— אך, דיא שווארצע באנדע ! אך, דיא פערדאמטע שופטען ! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.

— לאָמיר זיך פּילייכט בעפעסטיגען אין גראניט הויז ? — האָט הערבערט געפרעגט.

— מיר מוזען נאָך ווארטען — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט.

— אָבער אונזערע קאמעראדען ספּילעט און נעב ? — האָט פּענקראָפט געפרעגט — זיי זיינען דאָך ניטאָ מיט אונז.

— זיי וועלען שוין וויסען דיא צייט ווען צו קומען צו אונז — האָט האר־דינג געענטפערט — פאַרלויפיג זייט פערטיג, פילייכט וועלען אונזערע ביקסען זיך דארפען דורכרעדען מיט'ן פיינד.

דיא פיער קאָלאָניסטען האָבען באלד דערזעהן וויא דער אנקער פון דער "ספּידי" ווערט אויפגעהויבען, וואהרשיינליך מיט דעם אבזיכט צו קומען צום רעטונגס אינזעל. עס איז דאמאָלס געוועזען דיא צייט פון פלוטה. דאָס וואסער אין ים איז געשטיגען און פאר דער שיף וועט ניט שווער זיין צו קומען צום ברעג. איירטאָן איז געוועזען מיט דער מיינונג, אז דיא "ספּידי" וועט אויך קענען אריינפאָהרען אין קאנאל און דיא פּיראטען וועלען לאנדען גלייך אויף לינקאָלן אינזעל ; פּענקראָפט אָבער האָט ערקלערט, אז דאָס וואסער אין קאנאל איז ווייניג טיעף פאר אזא שיף און דער קאָמאנדיר פון דער פּיראטען באנדע וועט אזא ריזיקאלישע זאך ניט אונטערנעהמען.

אונטערדעסען זיינען דיא פּיראטען, וואָס זיינען געוועזען אויף'ן קלייגעם אינזעל, אריבערגעגאנגען צום צווייטען ברעג און בלויז דער שמאָלער קאנאל איז געוועזען צווישען זיי און דעם לינקאָלן אינזעל. זיי האָבען געמאכט א שפּאציר איבער'ן קליינעם אינזעל און אויסגעפאָרשט זיינע ברעגען. זיי האָבען וואהר־שיינליך ניט ערווארטעט קיין איבערפאל און זיי זיינען דאָרט אומגעגאנגען אזוי וויא היימישע מענשען.

אָבער פענקראָפט און איירטאָן האָבען גענומען דיא בעסטע ביקסען וואָס זיי האָבען געהאט, זיי זיינען דורך א בעהאַלטענעם וועג אוועק צום קאנאל און האָבען פון הינטער שטיינער און פעלזען אָנגעהויבען פייערען. צוויי פון דיא באנדיטען זיינען אומגעפאלען. דיא איבעריגע האָבען זאָגאר ניט אויפגעהויבען זייערע טויטע אָדער פערוואונדעטע און זיי זיינען אזוי וויא משוגעים אוועקגע־לאָפען צום אנדערען ברעג און זיינען אנטלאָפען מיט דער שיפעל וואָס האָט זיי אהין געבראכט.

— נאָך א פאָר באנדיטען ווענינער! — האָט פענקראָפט העכסט ענטציקט אויסגעשריען — וואָס ווענינער, אלץ בעסער!

דיא "ספידי" איז דערוויילע צוגעקומען נעהענטער צום אינזעל. דיא קאָלאָ־ניסטען האָבען פון זייערע בעהעלטעניסע אכטונג געגעבען אויף דער שיף און זיי זיינען העכסט פּאָרזיכטיג געווען אז יעמאנד פון דיא פּיראטען זאָל זיי ניט בעמערקען. זיי זיינען אלע געווען אין טויט שרעק. זיי האָבען ניט געקענט האָפען, אז זיי וועט געלינגען צו שטערען דיא רויבער באנדע פון לאנדען אויף זייער אינזעל און דיא הויט האָט אויף זיי געציטערט.

סיירוס הארדינג האָט שטארק געפיהלט דיא געפאהר וואָס דראָהעט איהם און זיינע מיטברידער און ער האָט זיך אליין געפרעגט, וואָס קען ער טהאָן און וואָס פאר א ראטה ער קען געפינען דיעזע געפאהר צו פערהינדערען? איינשפּארען זיך אין גראניט הויז און פערבלייבען דאָרט איינגעשלאָסען? זיי האָבען אפילו געהאט גענוג שפּייז פאר וואָכען, פאר מאָנאטען און פיליכט אויף א יאָהר; אָבער וואָס וועט נאכהער זיין? וואָס וועט זיין אז דיא פּיראטען וועלען זיי בעלאגערען אָדער זיי וועלען זיך אזוי בעזעצען אויף'ן אינזעל און זיי וועלען דאָרט פערבלייבען ביז דער זאפּאס פון גראניט הויז וועט אויסגעהען?

זיי האָבען בלויז געהאט צו האָפען אויף איין זאך, אז באָב הארווי וועט זיין שיף ניט קענען ארייננפיהרען אין קאנאל. דיא פּיראטען וועלען אלזאָ פער־בלייבען ביי א האלב מייל ווייט פון ברעג און דאן וועלען דיא קאָלאָניסטען ווידער שיסען, פיליכט וועט זיי דאָס גליק שפּיעלען נאָך אמאָל און זיי וועלען דיא געפעהרליכע פיינד פערטרייבען.

אָבער זייער האָפנונג איז צו נישט געוואָרען. באָב הארווי האָט דיא שיף געטריבען צום קאנאל און זיא איז שוין ניט ווייט געווען פון ארייננפאָהרען אין שמאָלען וואסער.

אין יענעם מאָמענט האָבען זיך אלע זעקס מיטגליעדער פון דער קאָלאָ־ניע צוזאמענגעקומען. ספּילעט און נעב האָבען אויך פערלאָזען זייער פּאָסטען און זיי זיינען געקומען צולויפען אין דיא "טשימנים". דיא צוויי וועכטער ביים טייך מערסי האָבען איינגעזעהן, אז דיא געפאהר איז גרויס און זיי זיינען געקומען צו זייערע קאָמפּאניאָנען אויף לעבען אָדער שטארבען צוזאמען.

— ספּילעט! נעב! — האָט דער אינזשיניר אויסגעשריען — איהר זייט ניט פערוואונדעט?

— ניין — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — אָבער דיא פערפלוכטע שיף פאָהרט דאָך אריין אין קאנאל.

— יא — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — אין צעהן מינוטען ארום וועלען מיר דאָ האָבען דיא פערדאמטע געסט.

— האָט איהר אויסגעארבייט א פּלאַן וויא אזוי צו רעטען זיך? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט דעם אינזשיניר.

— מיר מוזען אנטלויפען אין גראניט הויז — האָט הארדינג געענטפערט — און מיר מוזען דאָס טהאָן שנעל איידער דיא פּיראטען קומען.

— איך מיין אויך אזוי — האָט ספּילעט געזאָגט — מיר מוזען טהאָן וויא דיא אומשטענדען ערלויבען.

— וואָלט איהר, קאפּיטאן, ניט געוואָלט, אז איך און איירטאָן זאָלען דאָ פערבלייבען? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— וואָס פאר א נוצען וועט עס ברייגנען? — האָט דער אינזשיניר גע־ענטפערט — ניין, פּענקראָפט, מיר וועלען זיך ניט צושיידען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען א מינוט ניט געטאָרט פערלירען. זיי האָבען זיך נעמוזט בעהאלטען אין א זיכערען אָרט איידער דיא פּיראטען וועלען זיי זעהן. זיי זיינען דארום קריכענדיג אויף דיא הענד און קניע צוגעקומען הינטער׳ן גראניט הויז, זיי האָבען זיך ארייגגעזעצט אין הויב־מאשין און אין איין מינוט צייט זיינען זיי שוין אלע געווען אין זייער היים.

דיא קאָלאָניסטען האָבען דורך דיא צווייגען מיט וועלכע זיי האָבען פער־שטעלט זייערע פענסטער געזעהן דיא פּיראטען שיף, וועהרענד זיא האָט זיך אָנגעהויבען אריינגליטשען אין קאנאל. אין יענעם מאָמענט האָבען אלע פיער קאנאָנען אויסגעשאָסען אין פערשיעדענע ריכטונגען און מען האָט געהערט וויא שטיינער ווערען צוקלאפּט. דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געדענקט, אז דיא באנדיטען זאָלען אטאקירען דיא גראניט הויז, ווייל זיי האָבען געגלויבט אז זיי, דיא פּיראטען, האָבען קיין פערדאכט אז דאָרט געפינען זיך מענשען. אָבער פּלוצלונג האָט א קאנאָנען קויל געטראָפען אין וואנד פון גראניט הויז און שטיקער שטיינער זיינען אינוועניג אָבגעשפּרונגען.

— זיי האָבען אונז ענטדעקט! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.

מעגליך אז פאקטיש איז עס ניט אזוי געווען. מעגליך, אז הארווי און זיין באנדע האָבען ניט געוואוסט, אז יעמאנד געפינט זיך אין דער הויך אין פעל־זען בארג, אָבער עס זיינען זיי פערדעכטיג געוואָרען דיא צווייגען מיט דיא גראָזען וועלכע האָבען פערשטעלט דיא פענסטער און זיי האָבען אָבגעפייערט דיא קויל בלויז אויס פערדאכט; אָבער דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך זעהר

דערשראָקען און זיי זיינען שטארק פערצווייפעלט געוואָרען. זיי האָבען מורא געהאט אז דיא פיראטען וועלען אזוי לאנג פייערען פון זייערע קאנאָנען ביז זיי וועלען צושמעטערען זייער וואָהנונג און דאן זייגען זיי זיכער פערלאָרען.

זיי האָבען בעשלאָסען צו איבערקלייבען זיך אין היגטערשטען טהייל פון גראניט הויז און בעשיצען זיך אין א זיכערען ווינקעל, ווען זיי האָבען דערהערט א פירכטליכען געשריי און א שרעקליכען גערויש.

הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען צוגעלאָפען צו איינעם פון דיא פענסטער.

זיי האָבען געזעהן וויא דיא "ספידי" איז אויפגעהויבען געוואָרען אין דער הויך מיט א זאָנדערבארע מאכט. אזוי וויא א דיקער שטאנג אָדער א וואסער קישקע האָט איהר אויפגעהויבען און זיא צושפּאָלטען אויף צווייען און אין וועניגער וויא צעהן סעקונדען צייט איז זיא געזונקען צוזאמען מיט איהר מאנשאפט.

4טעם קאפיטעל.

דיא קאָלאָניסטען אויף דער פיראטען שיף. — געפונענע אוצרות. — פענקראָפט'ס ארגומענטען. — דער פולווער מאגאזין גאנץ. — זאָנדערבארע געהיימניס. — דיא "ספידי" אָבגעווישט פון דער וועלט. — א טאָרפּעדאָ.

— זיא איז אויפגעריסען געוואָרען! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— יא, אויפגעריסען געוואָרען, אזוי וויא איירטאָן זאָל דאָרט האָבען אונטערגעלעגט פייער אין פולווער מאגאזין — האָט פענקראָפט בעשטעטיגט אריינלויפענדיג אין הויב־מאשין צוזאמען מיט נעב און הערבערט.

— אָבער וואָס האָט דאָרט פאסירט? — האָט גידעאָן ספּילעט געפרעגט העכסט פערוואונדערט.

— אָה! דיעזען מאָל מוזען מיר שוין וויסען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— וואָס וועלען מיר וויסען?

— שפּעטער! שפּעטער! קומט, ספּילעט! דיא הויפּט זאך איז, וואָס דיא פיראטען זיינען אויסגעראָטען געוואָרען.

און הארדינג, ספּילעט, פענקראָפט, איירטאָן, נעב און הערבערט האָבען זיך ארונטערגעלאָזט און זיינען צוגעלאָפען צום ברעג מעער.

פון דער פיראטען שיף האָט מען קיין זאך ניט געזעהן. עס איז פון איהר קיין געדעכניס ניט געבליבען. דיא צובראָכענע שיף איז אומגעפאלען אויף

א זייט און מען האָט זאָגאר איהרע זעגלען ניט געקענט זעהן. אָבער אזוי וויא אין דעם פּלאַץ וואו די "ספּידי" איז געזונקען איז דאָס וואסער געווען מעהר ניט צוואנציג פוס טיעף, איז געווען זיכער, אז אין דער צייט פון עבבע (וואסער־אָבפאל) וועט מען א טהייל פון איהר קענען זעהן אויבען איבער'ן וואסער.

אייניגע זאכען וואָס די "ספּידי" האָט געפיהרט זיינען אומגעשוואומען אויף'ן וואסער. עס זיינען דאָרט געשוואומען ברעטער, קאסטענס, פעסלאך און א שטייג מיט עופות, וועלכע האָבען נאָך געלעבט; פון דער צובראָכענער שיף זעלבסט אָבער האָט מען קיין זאך ניט געזעהן.

א ווייל ע שפּעטער זיינען ארויסגעשוואומען די צוויי צובראָכענע מאסטען מיט זייערע זעגלען. איירטאָן און פּענקראָפט זיינען אריינגעשפּרונגען אין זייער שיפעל מיט דעם אבזיכט ארויסצושלעפּען די שווימענדע זאכען אויף דער טרי־קענים. אָבער גידעאָן ספּילעט האָט זיי פּלוצלינג אָבגעהאַלטען.

— וואָס איז וועגען די זעקס פערברעכער, וועלכע האָבען געלאַנדעט ביי דער מערסי? — האָט ער געפרעגט.

דאָס איז ווירקליך געווען א פראגע, וועלכע די קאָלאָניסטען האָבען גע־דארפט וויסען און שטארק אין זינען האָבען. פון די אכט באנדיטען, וואָס זיי־נען אריינגעפאָהרען אין טייך מערסי, זיינען צוויי פון ספּילעט און נעב ניע־דערגעשאָסען געוואָרען און זעקס האָבען געלאַנדעט און עס איז נויטיג געווען צו וויסען וואו זיי זיינען.

די קאָלאָניסטען האָבען זיך ארומגעקוקט אין אלע זייטען, אָבער זיי האָ־בען קיינעם ניט געזעהן. מען האָט געקענט גלויבען, אז ווען די פּיראטען האָבען געזעהן דעם אונטערגאנג פון זייער שיף זיינען זיי אנטלאָפען און זיך בעהאַלטען אירגענד וואו אויף'ן אינזעל.

— מיר וועלען זיך מיט זיי שפּעטער רעכענען — האָט הארדינג געזאָגט — עס איז וואהר, דאָס אויב זיי זיינען בעוואפענט זיינען זיי נאָך געפעהרליך; אָבער אזוי וויא מיר זיינען ערשט זעקס געגען זעקס ברויכען מיר ניט צו שרעקען זיך. מיר וועלען זיי אלזאָ לאָזען אויף אן אנדער צייט און מיר וועלען צוערשט טהאָן וויכטיגערע ארבייט.

איירטאָן און פּענקראָפט האָבען אָבגעשטופּט זייער שיפעל פון ברעג און זיי זיינען געפאָהרען צו דעם פּלאַץ וואו די צובראָכענע שיף איז געלעגען.

דער ים איז געווען רוהיג און דאָס וואסער האָט געשטיעגען זעהר הויך. עס האָט געדויערט א שטונדע צייט ביז די געביידע פון דער שיף האָט זיך בעוויזען אויף'ן וואסער.

די צוויי געוועזענע מאטראָזען האָבען די שווימענדע זאכען פערבאפּט מיט שטריק און זיי ארויסגעצויגען צום ברעג. די אנדערע בעזיצער פון אינ־זעל האָבען זיי געהאָלפען אוועקצושלעפּען די אלע זאכען ווייטער אויף דער

טריקענים, פון וואנען זיי האָבען נאכהער אלעס אוועקגעטראָגען אין דיא "טשימ־נים".

איינגע טויטע קערפּער זיינען דאָרט אויף אומגעשוואומען. איירטאָן האָט צווישען זיי דערקענט זיין אמאָליגען קאמעראד באָב הארווי. ער האָט איהם אָנגעצייגט צו זיינע קאָמפּאַניאָנען און האָט געזאָגט מיט א קרעכץ:

— אזעלכער בין איך אמאָל אויך געווען.

— אָבער איהר זיינט עס ניט היינט, בראווער איירטאָן — האָט פּענקראָפט געענטפערט.

בלויז פינף אָדער זעקס קערפּערס זיינען אומגעשוואומען און געטראָגען געוואָרען פון שטראָם, און וואו זיינען געווען דיא איבעריגע? וואהרשיינליך זיינען זיי אין דער צייט פון דער קאטאסטראָפע געווען אונטען אין דיא קאַ־יוטעס און זיי זיינען דאָרט פערבליבען.

דיא קערפּערס זיינען אוועקגעשוואומען ווייט אין ים. דיא קאָלאָניסטען זיינען צופריעדען געווען וואָס זיי זיינען ניט ארויסגעשווענקט געוואָרען אויף'ן ברעג און זיי געשפּאָרט דיא טרויעריגע ארבייט צו בעערדיגען זיי.

ביי א צוויי שטונדען צייט האָט געדויערט ביז דיא זעקס קאָלאָניסטען האָבען אלעס ארויסגעצויגען פון וואסער. דיא לייוועגדען פון דיא זעגלען האָבען זיי אויסגעשפּרייט צו טריקענען. זיי האָבען נאכהער אביסעל געשמועסט און גע־רוהט. אָבער וואָס האָבען זיי דאמאָלס געדענקט? וואָס האָבען זיי געטראכט?

ווען זיי קענען ארויסבעקומען אלעס וואָס געפינט זיך אין דער צובראָ־כענער שיף — האָבען דיא קאָלאָניסטען געטראכט — וואָלט עס פאר זיי געווען א גאָלד־מינע, אן אונשעצבארער אוצר וואָס איז ווערטה אלעס אין דער וועלט. א שיף איז אין דיא ווירקליכקייט א קליין וועלטעל פאר זיך. וואָס פיהרט א שיף ניט מיט? וואָס פאר א זאפאסען האָט זיא ניט, ווען זיא פאָהרט אויף א ווייטע רייזע? דיא געדאנקען פון דיא קאָלאָניסטען זיינען דערמיט נעווען פערנומען און זיי האָבען זעהר פיעל געדענקט און פאנטאזירט וועגען דיא רייכטהימער וואָס ליגען אונטער'ן וואסער, וועלכע וואָלטען זיי זעהר צוניץ געקומען.

פענקראָפט איז נאָך געגאנגען ווייטער און ער האָט געטראכט וועגען דער שיף זעלבסט. זיין פאנטאזיע האָט איהם פאָרגעשטעלט, אז מען קען דיא שיף אויפהויבען און מאכען אז זיא זאָל ווידער קענען שווימען אויף'ן וואסער. מיט אזא שיף קען מען דאָך שוין פאָהרען אין עק וועלט! דיא "באָנעדווענטשור" איז אנטקעגען איהר אזוי וויא א קלייןביידעל אנטקעגען א גרויסען פּאלאסט! עס לוינט זיך — האָט ער געטראכט — ארונטערצולאָזען זיך אונטער'ן וואסער און בעקוקען איהר אזוי ווייט וויא מעגליך, פיללייכט קען מען נאָך פון איהר צוריק מאכען א גאנצע שיף.

ווען דיא "ספּידי" וואָלט נאָך טאקי געקענט געברויכט ווערען, וואָלטען דיא קאָלאָניסטען אויף איהר געקענט פאָהרען נאָך זייער פאָטערלאַנד גאַנץ זיכער. דיא שיף איז געווען גוט געבויט און ווען זיא איז געווען גאַנץ האָט זיא געקענט איבערטראָגען דיא גרעסטע שטורמס אויפ'ן ים; אָבער אויב עס זיינען נאָך פאראַן מיטעל צו מאכען איהר גינסטיג צו א ווייטע רייזע האָט מען געדאַרפט וואַרטען אויף דער עבבע, ווען דאָס וואסער ארום איהר וועט זיין ניעדעריג, דאַן וועט מען פיליייכט זיא קענען אונטערזוכען און וויסען דיא זאַך.

ווען דיא קאָלאָניסטען האָבען אַלעס געהאַט אריבערגעטראָגען אין דיא "טשימנים", זיינען זיי זעהר אויסגעהונגערט געוואָרען און זיי האָבען געגעסען פריהשטיק, דיעזען מאָל ניט אין עס־שטוב פון גראַניט־הויז, זאָנדערן אונטער'ן פרייען הימעל ביי דיא "טשימנים". ביים עסען האָבען זיי גערעדט וועגען דעם זאָנדערבארען און געהיימניספאָלען פּאַרפאַל מיט דער פּיראַטען שיף, דורך וועלכען זייער קאָלאָניע איז גערעטעט געוואָרען.

— וואונדערבאר איז דיא וועלט — האָט פּענקראָפט איינינע מאָל וויעדער־האָלט — א זאָנדערבארער, אונפערשטענדליכער נס איז דאָ געשעהן. דיא שיף האָט עקספּלאָדירט און דיא באנדיטען זיינען אומגעקומען פּונקט אין ריכטיגען מאָמענט! פּונקט ווען זיי האָבען אָנגעהויבען צושטערען אונזער וואָהנונג, איז דער פיינד געפאַלען!

— און קענט איהר, פריינד פּענקראָפט, טרעפען וויא אזוי דאָס איז גע־שעהן? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט — האָט איהר אַן אידעע צו ערקלע־רען וויא אזוי דיא "ספּידי" איז אויפגעריסען געוואָרען?

— אָה, הערר ספּילעט — האָט פּענקראָפט געענטפערט — דאָס איז גאָר אַן איינפאכע זאַך. א פּיראַטען שיף שטעהט ניט אונטער אזא דיסציפּלין אזוי וויא א קריעגס שיף. פּיראַטען זיינען ניט קיין מאַטראָזען און זיי וויסען ניט וויא צו היטען זיך און וויא צו זיין פאָרזיכטיג. זייער פּולווער מאגאזין איז וואהר־שיינליך געווען אָפען און יעמאַנד פון זיי האָט שיסענדיג אריינגעשאָסען אין דיא פּולווער און דיא סיבה האָט פּאסירט.

— קאַפּיטאַן הארדינג — האָט הערבערט געזאָגט — וואָס מיר וואונדערט איז, וואָס דער קראַך פון דער עקספּלאָזיאָן איז געווען ניט שטארק. ווען דער פּולווער מאגאזין זאָל עקספּלאָדירען וואָלט דער קראַך געווען פיעל שטארקער און דיא שיף וואָלט צוריסען געוואָרען אויף שטיקלעך. איך דענק דעריבער אז מיט דער שיף האָט אַן אנדער סיבה פּאסירט.

— וואונדערט עס דיך, מיין יונגע? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— יא, קאַפּיטאַן.

— און מיך וואונדערט עס אויך, מיין ליעבער הערבערט — האָט דער קאַפּיטאַן געזאָגט — אָבער ווען דאָס וואסער וועט אָבפאַלען און מיר וועלען דיא

שיף קענען אונטערזוכען, וועלען מיר אָהן צווייפעל געפינען אן אנטוואָרט אויף דיעזער פראגע.

— דענקט איהר ניט, קאפיטאן, אז דיא "ספידי" האָט זיך אָן עפּעס אנגעשטויסען און איז צוקלאפּט געוואָרען? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— ווארום זאָל מען עס ניט גלויבען? — האָט זיך נעב אָבגערופען — אויב נור עס זיינען פאראן פעלזען אין קאנאל, קען זעהר זיין, אז זיא איז צו־קלאפּט געוואָרען אָן א פעלז.

— אונזין, נעב! — האָט פּענקראָפט געענטפערט — אָן א פעלז האָט זיא זיך געוויס ניט אָנגעשטויסען. איך האָב אליין געזעהן, אז א מאָמענט פריהער האָט זיך אויפגעהויבען א כוואַליע, דאָס וואסער האָט אָנגעהויבען רוי־שען, דיא "ספידי" האָט זיך אויפגעהויבען אין דער הויך און איז ארונטערגע־פאלען מיט א קראך. ווען זיא זאָל זיך געווען אָנשטויסען אָן א פעלז, וואָלט זיא געזונקען שטיל אזוי וויא אן ארענטליכע שיף.

— מיר וועלען עס באלד וויסען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט.

— אָבער איך וועל לאָזען מיין קאָפּ אָבהאקען, אויב אין קאנאל זיינען דאָ פעלזען — האָט דער מאטראָז געזאָגט — איך בין זיכער אז קיין פעלזען זיינען דאָרט ניטאָ. דענקט איהר ניט, קאפיטאן, אז עס ליגט אין דעם עטוואָס פער־באָרגענעס?

סיירוס הארדינג האָט ניט געענטפערט.

— יעדענפאלס — האָט גידעאָן ספילעט געזאָגט — וואָס דאָרט זאָל ניט האָבען פּאסירט, אָבער פּאסירט האָט עס אין דער ריכטיגער צייט.

— יא, יא! — האָט פּענקראָפט צוגעגעבען — אָבער דאָס איז ניט דיא פראגע. איך פרעג דעם קאפּיטאן, אויב אין דעם ליגט עטוואָס איבערנאטיר־ליכעס.

— איך קען אייך ניט זאָגען, פּענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געענט־פערט.

דער מאטראָז איז מיט דיעזען אנטוואָרט ניט צופריעדען געווען. ער איז ביי זיך געווען זיכער אז קיין פעלזען זיינען ניטאָ אין דעם אָרט וואו דיא שיף איז געזונקען, און פיליייכט געפינט זיך יא א פעלז אויף'ן גרונד, איז אָבער אין יענער צייט, ווען דיא שיף איז דורכגעגאנגען, דאָס וואסער געווען גאנץ הויך און איהר אונטערשטער דעק האָט ניט געקענט דערגרייכען דעם גרונד. פּענקראָפט איז דארום געווען מיט דער מיינונג, אז דיא שיף איז אויפגעריסען געוואָרען פון אן עקספּלאָזיאָן.

מען מוז צוגעבען אז פּענקראָפט'ס מיינונג איז געווען א לאָגישע.

ארום האלב צוויי דעם זייגער נאָכמיטאָג האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען אריינגעזעצט אין זייער שיפעל און זיינען געפאָהרען אונטערזוכען דיא שיפס־

געביידע, וועלכע האָט שוין ארויסגעשטעקט גאנץ הויך, ווייל דאָס וואסער איז מעער איז אָבגעפאלען. דיא קאָלאָניסטען האָבען שטארק בעדויערט וואָס דיא קליינע שיפלעך פון דער "ספידי" זיינען פערניכטעט געוואָרען אָדער אוועקגע־שוואומען ווייט אין מעער. דיא שיפלעך, וועלכע זיינען געווען געבויט בעסער וויא זייער שיפעל, וואָלטען זיי זעהר פיעל צוניץ געקומען.

דיא געזונקענע שיף איז געלעגען אָנגעבויגען אויף א זייט. לויט איהר צושטאנד האָט אויסגעזעהן, אז זיא איז צובראָכען און אומגעשליידערט גע־וואָרען פון א שרעקליכער קראפט פון אונטער'ן וואסער. אָבער וואָס פאר א פערבאָרגענע קראפט עס איז זיי צו הילף געקומען, דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט פערשטעהן.

זיי זיינען ארומגעפאָהרען דיא חורבה ארום און ארום. זיא איז געווען צובראָכען און צושפאָלטען אין פיעלע פלעצער, אָבער מען האָט געזעהן, אז דיא לעכער זיינען ניט געוואָרען פון אויפגעריסענעם שיס־פולווער אין מאגאזין, ווייל גראדע איבער'ן פולווער מאגאזין איז דער דעק געווען גאנץ.

— מיר זעהט אויס — האָט פענקראָפט געזאָגט — דאָס מען וועט שוין דיא שיף ניט קענען פעררינכטען.

— אונמעגליך — האָט איירטאָן בעשטעטיגט — מען וועט שוין פון דיעזער רואינע קיין שיף ניט מאכען.

— מיר ווייזט דאָך אויס — האָט גידעאָן ספילעט געזאָגט — אז דיא שיף האָט געקראָגען א שטארקען קלאפ אין אונטערשטען דעק, ווייל זיא איז האסטיג ארויפגעפאָהרען אויף א פעלז.

— אָבער עס זיינען דאָרט ניטאָ קיין פעלזען! — האָט זיך דער מאטראָז געבייזערט — איך וועל אייך צוגעבען וואָס איהר ווילט; אָבער איך וועל קיינ־מאָל ניט דענקען, אז זיא האָט זיך אָנגעשטויסען אָן א פעלז.

— לאָמיר פרובירען אריינגעהן אינווענינג אין שיף—האָט דער אינזשיניר גע־זאָגט — פיליכט וועלען מיר דאן וויסען וואָס צו דענקען וועגען איהר פלוצ־לינגע צושטערונג.

דאָס איז געווען דאָס בעסטע וואָס זיי האָבען געקענט טהאָן, און אלע זיינען געווען איינשטימיג דערצו, ווייל אויסער וואָס זיי וועלען דאָרט פיליכט ער־פאהרען א זאָנדערבארע געהיימניס, וועלען זיי דאָרט נאָכזוכען דיא אוצרות וואָס געפינען זיך אין איהר און זיי וועלען מאכען פאָרבערייטונגען וויא אוועק־צונעהמען זיי.

אריינקומען אין דער צובראָכענער שיף איז דאמאָלס געווען לייכט. דאָס וואסער איז נאָך פיעל מעהר אָבגעפאלען און דער גרעסטער טהייל פון דער שיף איז געווען אין גאנצען פריי. אין אייניגע ערטער איז דער דעק געווען צובראָכען

און מען האָט געקענט אריינקומען אינוועניג דורך דיא לעכער. גאָר אונטען האָט דאָס וואסער, וואָס איז געלאָפען אין שיף, גערוישט אזוי וויא א וואסער־פאל.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען מיט קליינע העק אין דיא הענד ארויף אויף'ן דעק, וואו עס זיינען געלעגען אייניגע פעסלעך און קאסטענס, וועלכע זיינען בלויז א קליינע צייט געווען אין וואסער און דאָס וואָס איז געלעגען אין זיי איז פּילייכט ניט געווען בעשעדיגט. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך פלייסיג גענומען צו דער ארבייט אוועקצונעהמען אלעס פון דאָרט אין א זיכערען פּלאַץ איידער דער פלוטה וועט אָנקומען. איירטאָן און פענקראָפט האָבען זיך ארונטערגעלאָזט אין דער שיפס־געביידע און זיי האָבען דאָרט געפונען שטאנגען מיט שטריק, מיט וועלכע מען שלעפּט ארויף און מען נעהמט ארונטער משא. זיי האָבען עס בענוצט ארונטערצושלעפּען פעסער און קאסטענס אויף זייער שיפעל און זיי אוועקפיהרען צום ברעג.

דיא בעזיצער פון אינזעל האָבען פון זייער בעזוך אויף'ן שיף ערפאהרען, אז דאָרט געפינען זיך פיעלע זאכען און ארטיקלען פון גרויסען ווערטה פאר זיי. דאָרט זיינען געווען פערשיעדענע געשיר, געצייג, קליידער און פיעלע אנדערע זאכען וואָס קענען מאכען זייער קאָלאָניע בעסער און רייכער.

סיירוס הארדינג האָט אלעס אין שיף בעקוקט מיט פערוואונדערונג און ער האָט קיין אנטוואָרט געקענט געבען צו דער פראגע, וויא אזוי דיא קאטאסטראָפע אויף איהר האָט פּאסירט?

דער אינזשיניר און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען געקומען צום פולווער מאַגאזין. איירטאָן האָט זיי אהין געבראכט און ער האָט זיי אָנגעצייגט דעם אָרט, וואו ער האָט פאַריגע נאכט געוואָלט אונטערצינדען און אומקומען צוזאמען מיט דיא פּיראטען. סיירוס הארדינג האָט ניט געגלויבט, אז דיא פולווער זאָל האָבען אויפגעריסען געוואָרען. ער האָט דארום געדענקט, אז א טהייל פון דיא פולווער וואָס ווערט געוועהנליך געהאלטען אין מעטאלענע פעסלעך איז פּילייכט ניט דורכגענעצט געוואָרען און מען וועט עס נאָך קענען צונעהמען און געברויכען.

און פאקטיש האָט זיך טאקי אזוי ארויסגעוויזען. זיי האָבען ארויסגעצויגען ביי א צוואנציג פעסלעך פון דעם עקספּלאָדירענדען שטאָף, וועלכער איז געווען טרוקען. פענקראָפט האָט ערשט מיט זיינע אייגענע אויגען געזעהן, אז דער אונטערגאנג פון דער "ספּידי" איז ניט געקומען פון פולווער מאגאזין.

— איך גיב שוין צו — האָט דער מאטראָז געזאָגט — אז דיא קאטאסטראָפע איז ניט געקומען פון דאנען; אָבער איך וועל קיינמאָל ניט צוגעבען אז דאָס איז געקומען פון א צוזאמענשטויס מיט א פעלז, ווייל קיין פעלזען זיינען דאָ ניטאָ.

— וויא אזוי זשע האָט עס דאָך פּאסירט? — האָט הערבערט געפרעגט.

— איך ווייס ניט — האָט פּענקראָפט געענטפערט — קאַפּיטאַן האַרדינג ווייס דאָס אויך ניט, און קיינער אין דער וועלט וועט דאָס וויסען!

איינינע שטונדען צייט זיינען די קאָלאָניסטען געווען פערנומען מיט די אונטערזוכונגען אין שיף און מיט אוועקנעהמען פון דאָרט אַלעס וואָס זיי האָבען געפונען פאַר נויטיג אוועקצונעהמען. דער פלוטה איז אָנגעקומען און די ארבייט האָט געמוזט אָבגעלעגט ווערען. די קאָלאָניסטען האָבען ניט געהאט וואָס מורא צו האָבען, אַז די שיף וועט פערטראָגען ווערען מיט'ן שטראָם, ווייל זי איז געווען צוגעפעסטיגט צום גרונד, אַזוי ווי זי זאָל זיין געאַנקערט און זי האָט זיך ניט געקענט אויפהויבען און אוועקשווימען.

זיי האָבען אַלזאָ געקענט וואַרטען ביז מאָרגען, ווען דאָס וואַסער וועט ווידער אָבפאַלען און וועלען זיי קענען פאָרטזעצען זייערע פאָרשונגען.

עס איז געווען פינף אוהר פאַרנאַכט ווען די קאָלאָניסטען האָבען פערלאָזען די צובראָכענע שיף. זיי האָבען געהאט א שווערען טאָג ארבייט און זיי האָבען געגעסען זייער מאָהלצייט מיט גרויס אַפּעטיט. זיי האָבען נאָך'ן עסען געוואָלט רוהען; אָבער זייער נייגעריגקייט צו וויסען וואָס עס געפינט זיך אין די קאַסטענס, פעסלעך און פּעקלעך, וואָס זיי האָבען געבראַכט פון דער "ספּידי", האָט זיי געמאַכט ארבייטען און זיי האָבען זיך גענומען נאָכקוקען וואָס פאַר אַן אוצרות זיי האָבען געפונען.

די מעהרסטע קאַסטענס און פּעקלעך האָבען ענטהאַלטען פערשיעדענע קליידער, וועלכע זיינען זעלבסטפערשטענדליך געווען זעהר ווערטהפאָל פאַר די קאָלאָניסטען. דאָרט זיינען געווען גענוג קליידער פאַר א גאַנצע קאָלאָניע אָדער פאַר די איינוואָהנער פון א היבשען דאָרף. דאָרט זיינען אויך געווען גענוג שיך פאַר א גאַנצען דאָרף מענשען.

— מיר זיינען שוין צופיעל רייך! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — וואָס וועלען מיר טהאָן מיט אַזוי פיעל?

און יעדע מינוט, ווען די קאָלאָניסטען האָבען ענטדעקט ניצליכע ארטיקלען איז די לופט פול געוואָרען מיט זייערע "הורא"-געשרייען. זיי האָבען געפונען פערשיעדענע סאָרטען וואַפען און ווערקצייג פאַר אַלערליי האַנד־ווערקער. אך, וויא שעצבאַר און טהייער דיעזע זאַכען וואָלטען פאַר זיי געווען מיט צוויי יאָהר צוריק! און אויך אַצינד, אָבוואָהל זיי האָבען שוין געהאט פער־שיעדענע געצייג, איז עס פאַר זיי אויך געווען א טהייערער אוצר.

אין גראַניט הויז האָבען די קאָלאָניסטען געהאט גענוג פּלאַץ פאַר אַלעס וואָס זיי האָבען געבראַכט פון דער געזונקענער שיף; אָבער זיי האָבען קיין צייט געהאט צו איבערטראָגען אַלעס אהין און עס איז פערבליבען אין די "טשימנים". די לייטע האָבען איינגעזעהן, אַז זייערע אוצרות מוזען געהיט ווערען, ווייל זעקס גערעטעטע פיראַטען פון דער "ספּידי" האָבען זיך זיכער

געפונען אירגענד וואו אויף לינקאָלן אינזעל און פאר אזא באנדע פערברעכער דארף מען פאַרזיכטיג זיין. ווען דיא קאָלאָניסטען וועלען זייער נייער־ערוואָרבענע האָב און גוטס ניט בעשיצען, קענען נאָך דיא באנדיטען קומען און עס פער־ניכטען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען דארום בעשלאָסען צו שטעלען א וואך ביי דיא "טשימנים" אויף איבער נאכט און שפּעטער וועלען זיי אויסארבייטען א פּלאַן וואָס פאר א שריטע צו נעהמען געגען דיא זעקס פּיראטען וואָס זיינען ערגיץ בעהאלטען. אלס וועכטער ביי דיא טשימנים זיינען אוועקגעשטעלט געוואָרען טאפּ און דזשופּ.

דיא נאכט איז פאַראיבער און קיין בעזאָנדערעס האָט ניט פּאסירט. דיא זעקס פּיראטען האָבען קיין פערזוך געמאכט צו אטאקירען דיא "טשימנים". ווען זיי וואָלטען זיך דאָרט בעוויזען וואָלטען דער הונד און דיא אפּע וועגען דעם בעריכטעט. דיא קומענדע דריי טעג — דעם 19, 20 און 21טען אָקטאָבער, זיינען דיא קאָלאָניסטען געווען פערנומען מיט צונעהמען פון דער צובראָכענער שיף אלעס וואָס האָט פאר זיי א ווערטה געהאט. ביי וואסער אָבפּאָל פלעגען זיי ארויסנעהמען פון שיף וואָס זיי האָבען געוואָלט און וואָס עס האָט זיך פאר זיי געלוינט, און ווען דאָס וואסער פלעגט שטייגען האָבען זיי דיא ארויסגענומענע זאכען טראנספּאָרטירט אין גראניט הויז. זיי האָבען ארונטערגעריסען א גרויסען טהייל פון דיא קופּער מיט וועלכע דיא שיף איז געווען געפּאנצערט, און פּענקראָפט האָט זיך ארונטערגעלאָזט אויף'ן גרונד און האָט ארויסבעקומען דיא קייטען און אנקערס, וועלכע דיא קאָלאָניסטען האָבען אויך צוגענומען. זיי האָבען אויך פערנומען דיא פיער קאנאָנען וועלכע זיינען פערבליבען אויף'ן דעק.

דאָס איז פאר דיא קאָלאָניסטען געווען א גרויסע געווינס. דיא קאנאָנען האָבען פאר זיי געהאט זעהר א בעדייטענדען ווערטה, זיכער אזוי פיעל און פי־לייכט נאָך מעהר וויא דיא אנדערע זאכען פון שיף. פּענקראָפט האָט זיך אייניגע מאָל ענטהוזיאסטיש אויסגעדריקט, אז זיי קענען ערשט האָבען א מעכטיגע פעסטונג ביים טייך מערסי און קיין שיף אָדער פלאָטע וועט ניט קענען צוקומען צו דיא וואסערען פון לינקאָלן אינזעל.

ווען אויף דער שיף איז שוין קיין זאך ניט איבערגעבליבען, וואָס זאָל ווערטה זיין דיא מיה ארונטערצונעהמען, איז געוואָרען א שטארקער שטורם־ווינד און דיא געביידע פון דער שיף איז צובראָכען געוואָרען אויף שטיקער. סייררום הארדינג האָט אין זינען געהאט אויפצורייסען דיא צובראָכענע געביידע מיט פּולווער, אום דיא האָלץ און אייזען פון איהר זאָל ארויסגעשליידערט ווערען אויף'ן ברעג און זיי זאָלען עס קענען צונעהמען, אָבער דיא נאטור זעלבסט האָט דיזע ארבייט געטהאָן און געשפּאָרט דיא קאָלאָניסטען שיס־פּולווער.

דאָס האָט פּאסירט אין דער נאכט פון 23טען אָקטאָבער. דיא שיפס־

געביידע איז צוקלאפּט געוואָרען און פיעלע שטיקער פון איהר זיינען ארויסגע־וואָרפען געוואָרען אויף׳ן ברעג.

קיינע פאפּירען זיינען אויף דער אונטערגעגאנגענער שיף ניט געפונען געוואָרען. סיירוס הארדינג האָט געזוכט איבעראל וואו עס איז נור מעגליך געווען, אָבער ער האָט ניט ענטדעקט קיין שפור צו אירגענד וועלכע פאפּירען. דיא פּיראטען האָבען וואהרשיינליך פערניכטעט אלע פאפּירען וואָס זיי האָבען אויף דער "ספּידי" געפונען נאכהער וויא זיי האָבען זיא געראויבט, און דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געקענט אויסגעפינען דעם נאָמען פון איהר אייגענ־טהימער אָדער פון וואָס פאר א לאנד זיא קומט. אָבער לויט איהר געבוי האָבען איירטאָן און פּענקראָפט פערזיכערט, אז זיא איז געבויט געוואָרען אין ענגלאנד.

אין אכט טאָג ארום נאָך דער קאטאסטראָפע, אָדער בעסער געזאָגט: נאָך דעם שרעקליכען און צו זעלבער צייט גליקליכען פּאָרפאל מיט דער פּיראטען שיף, האָט מען שוין פון איהר קיין זאך ניט געזעהן, זאָגאר ווען דאָס וואסער אין קאנאל און ביים ברעג ים איז געווען זעהר ניעדריג. דיא גרעסטע טהייל פון איהר און וואָס אינוועניג האָט זיך געפונען האָבען דיא קאָלאָניסטען צוגע־נומען און דיא איבעריגע איז פערבליבען ליגען ביים ברעג אָדער איז פער־שוואומען מיט׳ן שטראָם.

אָבער דיא טיעפע געהיימניס וואָס האָט ארומגערינגעלט דיא פערניכטונג פון דער פּיראטען שיף איז ניט ענטדעקט געוואָרען און עס האָט אויסגעזעהן אז מען וועט דאָס קיינמאָל ניט דערגעהן. אָבער דעם 30טען נאָוועמבער האָט פאסירט א פאל, וועלכער האָט געוואָרפען א ליכט אויף דער זאָנדערבאר׳ער גע־היימניס.

אין יענעם טאָג איז נעב געגאנגען ביים ברעג פון מעער און ער האָט געפונען א שטיקעל דיקע קייל־עבדיגע אייזערנע רעהר, אויף וועלכע עס האָבען זיך געפונען שפּורען פון אן עקספּלאָזיאָן. דיא ברעגען פון אייזען זיינען געווען צו־דרעהט און צובראָכען און עס איז קענטיג געווען, אז דאָס איז געקומען פון א שוועדען, האסטיגען קלאפּ פון אן עקספּלאָזיאָן. נעב האָט דיא שטיקעל מעטאל געבראכט צו זיין ווירטה, צו סיירוס הארדינג, וועלכער איז מיט דיא איבעריגע קאָלאָניסטען געווען אין דיא "טשימנים".

סיירוס הארדינג האָט דיא שטיקעל אייזען גענוי בעטראכט, דאן האָט ער זיך געווענדעט צו פּענקראָפט און געזאָגט:

— איהר האלט זיך נאָך אלץ פעסט ביי אייער מיינונג, אז דיא "ספּידי" איז ניט צושמעטערט געוואָרען פון א צוזאמענשטויס?

— יא, קאפּיטאן — האָט פּענקראָפט געענטפערט — איהר ווייסט אויך אזוי גוט וויא איך, אז קיין פעלזען זיינען אין קאנאל ניטאָ.

— אָבער אז זיא איז אָנגעלאָפען אויף דיעזער שטיקעל אייזען? — האָט דער אינזשיניר געזאָגט צייגענדיג איהם דאָס וואָס נעב האָט געבראכט.

— אָט דיא שטיקעל אייזען? — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — אָט דיא שטיקעל אייזען האָט צובראָכען א גרויסע שיף?

— מיינע פריינדע — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — געדענקט איהר, אז איידער דיא שיף איז געזונקען האָט זיא זיך אויפגעהויבען אויף א דינעם געגענשטאנד, אויף א שפיץ פון עטוואָס, וואָס האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א וואסער־קישקע?

— יא, קאפיטאן — האָט הערבערט געענטפערט — איך געדענק עס.

— אויב אזוי — האָט הארדינג פאָרטגעזעצט — ווייסט איהר וואָס עס האָט דאמאָלס אויפגעהויבען דיא פיראטען שיף? אָט דיעזער אייזערנער רעהר וואָס איהר זעהט פאר אייערע אויגען.

— וואָס רעדט איהר, קאפיטאן? — האָט דער מאטראָז ווידער געפרעגט.

— אָט דאָס וואָס איהר הערט און אַלע הערען — האָט הארדינג געענט־פערט — ווייסט איהר וואָס פאר א שטיקעל אייזען דאָס איז? דאָס קומט, פריינדע, פון א טאָרפעדאָ (א מאשין צו צוברעכען שיפען)?

— א טאָרפעדאָ! — האָבען אַלע פערוואונדערט אויסגעשריען.

— און ווער האָט דיא טאָרפעדאָ אהין געבראכט? — האָט פענקראָפט געפאָדערט צו וויסען.

— אַלעס וואָס איך קען אייך זאָגען איז — האָט הארדינג געענטפערט — אז ניט איך. אָבער א טאָרפעדאָ איז דאָרט געווען און איהר קענט, מיינע פריינדע, פערשטעהן וואָס פאר א קראפט דיא טאָרפעדאָ האָט געהאט, אז זיא האָט מיט איין קלאַפּ פערניכטעט דיא פיראטען שיף מיט איהר מאנשאפט!

5טעם קאפיטעל.

דעם אינזשיניר׳ס ערקלערונג. — פענקראָפט׳ס שנאה צו דיא געדעטעטע פיראַ־טען. — פרובירט דיא קאנאָנען. — זוכען דעם פערבאָרגענעם וואָהלטהעטער. — פענקראָפט גיט זיך אונטער.

סיירוס הארדינג האָט שוין אַלזאָ געפונען דעם שליסעל צו דער זאָנדער־בארער רעטענים. ער האָט שוין זיכער געוואוסט, אז דיא "ספידי" איז צו־קלאפט געוואָרען פון א טאָרפעדאָ. זייענדיג אליין אין דער בירגער קריעג, האָט הארדינג געזעהן טאָרפעדאָס און ער האָט זאָגאר ריכטיג געוואוסט וויא אזוי דיעזע שרעקליכע צושטערונג מאשינען ארבייטען און ער האָט ניט געקענט

האָבען קיין טעות. ער האָט געוואוסט אז דיא שטיק אייזען וואָס נעב האָט געפונען איז פון צילינדער, וועלכער ווערט אָנגעפילט מיט ניטראָ־גליצערין אָדער אן אנדער עקספּלאָדירענדען שטאָף און עס קען זאָגאר שטאָהלענע שיפען צושמעטערען — דאָס איז איהם געווען קלאָר וויא דער טאָג; אָבער וויא איז געקומען דיא טאָרפּעדאָ אין קאנאל? דאָס איז פערבליבען אונפערענטפערט.

— מיינע פריינדע — האָט הארדינג געאָגט צו זיינע קאָמפּאניאָנען — מיר קענען שוין מעהר ניט צווייפלען אין דיא אנוועזענהייט פון א געהיימניס־פאָלע פערזאָן אויף אונזער אינזעל. דאָ געפינט זיך זיכער א רואה ואינו נראה — א מאן וואָס זעהט און ווערט ניט געזעהן. פיליייכט איז ער א פערוואָרפענער אזוי וויא מיר, אָדער א פערשטויסענער אזוי וויא איירטאָן; אָבער ווער יע־נער פערבאָרגענער מאן איז און וואָרום ער טהוט אונז אזוי פיעל טובות פער־באָרגענערהייד, קען איך ניט פערשטעהן. וואָרום בעהאַלט זיך יענע פערזאָן? וואָרום ווייזט ער זיך ניט צו אונז צו געהמען אונזער הערצליכען דאנק? אָט דיעזע געהיימניס איז מיר נאָך שווערער צו ערקלערען וויא אלע זאכען וואָס האָבען מיט אונז פּאסירט אין פערלויף פון דיא צוויי יאָהר וואָס מיר זיינען דאָ אויף דיעזען אינזעל. עס איז קיין צווייפעל, אז דער פערבאָרגענער, וועלכען מיר האָבען ניט דיא זכיה צו זעהן, איז א מאן וואָס בעזיצט אן אונגעהייער גרויסע קראפט. איך גלויב, אז יענע פערזאָן האָט מיך גערעטעט, ווען מיר זיינען ארונטערגעפאַלען אין מעער מיט אונזער באלון. יענער האָט עס וואהר־שיינליך געשריבען דעם דאָקומענט וואָס מיר האָבען געפונען אין פלאש. יענער האָט עס געבראכט דעם קאסטען מיט דיא ארטיקלען, וועלכע זיינען אונז אזוי צוניץ געקומען. יענער האָט עס אָנגעצונדען דעם פייער, ווען פענקראָפט, ספּי־לעט און הערבערט זיינען געפאָהרען צוריק פון אינזעל טייבאָר. יענער האָט עס ארייננעשאָסען דיא קויל אין זויג־שוויין. יענער האָט עס ארונטערגעלאָזט דיא טאָרפּעדאָ, וועלכע האָט צושמעטערט דיא פּיראטען שיף. מיט איין וואָרט: אלע אונפערשטענדליכע פּאסירונגען וואָס האָבען מיט אונז פּאסירט זיינען געקומען פון איינער און דערזעלבער האנד. איירטאָן איז יענעם געהיימניספאָלען שולדיג א דאנק אזוי גוט וויא מיר, וואָרום ווען יענער זאָל ניט געווען אריינ־וואָרפען דיא פלאש מיט׳ן דאָקומענט אין וואסער, וואָלטען מיר דעם אינזעל טייבאָר ניט בעזוכט און איירטאָן וואָלט פערבליבען אין זיין ווילדען צושטאנד. דארום, מיינע פריינדע, עס מאכט קיין אונטערשיעד אויב אונזער פערבאָר־גענער וואָהלטהעטער איז דורך שיפס־ברוך אָדער דורך אן אנדער אונגליק אהער פערוואָרפען געוואָרן אָדער מען האָט איהם אהער געבראכט און איבערגעלאָזט אלס פערברעכער, איז אונזער הייליגע פפליכט אויפצוזוכען איהם און אָבדאנקען איהם פאר דיא גוטעס וואָס ער האָט מיט אונז געטהאָן. איך האָף און ערווארטע, אז אונז וועט געלינגען אָבצוגעבען איהם דעם חוב וואָס מיר זיינען איהם שולדיג.

— איהר האָט רעכט, הערר סיירוס — האָט זיך גידעאָן ספּילעט אָבגערו־פען — יא, עפּעס כמעט אַן אַלמעכטיגער געפינט זיך בעהאַלטען אויף אונזער אינזעל. ווען מיר וואָלטען געגלויבט אין איבערנאַטירליכע זאַכען, וואָלט איך געזאָגט, אַז יענער מאַן בעזיצט אַן איבערנאַטירליכע קראַפט, אַן איבערנאַטירליכע איינגענשאַפט, וועלכע קיין מענש אונטער'ן הימעל בעזיצט ניט. ווער האָט אונזער הונד טאָפּ ארויסגעשליידערט פון מעער? ווער האָט געטויטעט דעם דיוגאָנג? ווער האָט עס געצווינגען דיא אויפמערקזאַמקייט פון טאָפּ און דזשופּ, וועלכע פלעגען אַלע מאָל בילען און ברומען ביים ברונים אין גראַניט הויז? איך גלויב, אַז דאָס איז אַלעס געטהאָן געוואָרען פון דעם געהיימניספאָלען מאַן, וואָס זעהט אונז און מיר קענען איהם ניט זעהן, און קען דען אַן איינפאַכער מענש בעווייזען אַזעלכע וואונדער?

— יא — האָט סיירוס האַרדינג געענטפערט — מען מוז צוגעבען, אַז יענע פּערזאָן האָט אַן אויסערנאַטירליכע קראַפט. אָבער זיינט איהר איינשטימיג מיט מיין מיינונג, אַז מיר דאַרפען יענעם געהיימניספאָלען אויפזוכען?

— גאַנץ געוויס, מיין הערר! — האָט זיך נעב ארויסגעכאַפּט — איך מיין אַז מיר מוזען איהם זוכען, אַז מיר זיינען פערפּפליכטעט דאָס צו טהאָן. אָבער איך דענק, אַז אַ מאַן וואָס קען צייגען אַזעלכע וואונדער וועט ניט לייכט זיין צו געפינען, סיידען ער וועט עס אליין וועלען אַז מיר זאָלען איהם געפינען.

— זעהר ריכטיג, פריינד נעב — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען.

— איך מיין אויך אַזוי — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איך גלויב אויך, אַז מיר וועלען איהם ניט געפינען זאָלאַנג ער וועט עס ניט וועלען. אָבער דאָס דאַרף אונז ניט אָבהאַלטען פון פּרובירען צו זוכען איהם. אויב מיר ווע־לען איהם געפינען אָדער ניט, וועלען מיר אַמוועניגסטען וויסען, אַז מיר האָבען ערפילט אונזער פּפליכט צו איהם.

— און וויא איז דיין מיינונג, הערבערט? — האָט דער אינזשיניר גע־פרעגט.

— אָה! — האָט דער יונגע אויסגעשריען — וויא איך וואָלט יענעם מאַן וועלען אָבדאַנקען! אָה, וויא איך האָב לוסט צו דריקען און קושען זיינע הענד דערפאַר וואָס ער האָט פריהער אייך און נאָכהער אונז אַלעמען גערעטעט!

— גאַנץ געוויס! — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — איך ווינש אויך דאָס זעלבע. איך וואָלט וועלען כאָטש אָנקוקען זיין געזיכט. איך שטעל מיר פאָר אַז ער איז אַ ריעזע. ער איז מוז זיין הויך, שטאַרק, מיט אַ שעהנעם באָרד, שטראַהלענדע האָר און ער רייט אויף וואָלקענס!

— אייער פאַנטאַזיע טראָגט אייך צו ווייט — האָט גידעאָן ספּילעט בעמערקט.

— און איהר, איירטאָן, וואָס זאָגט איהר? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— קאפיטאן הארדינג — האָט איירטאָן געענטפערט — איך קען אייך קיין בעסערען ראטה ניט געבען. וויא איהר וועט טהאָן וועט זיין גוט. אויב איהר ווילט איך זאָל זיך בעטהייליגען אין זוכען יענע פערזאָן, וועל איך עס טהאָן מיט פערגניגען.

— איך דאנק אייך, איירטאָן — האָט הארדינג געענטפערט — אָבער איך פערלאנג פון אייך אן אנטוואָרט אויף מיין פראגע. איהר זיינט אונזער קאָמפאניאָן. איהר האָט שוין ניט איין מאָל געאָפפערט אייער לעבען פאר אונזער קאָלאָניע, פערלאנג איך צו וויסען אייער מיינונג איבער דער פראגע וואָס מיר בעהאנדלען יעצט. דענקט איהר, אז מיר דארפען יענעם געהיימניספאָלען מאן זוכען?

— קאפיטאן הארדינג — האָט איירטאָן געענטפערט — נאָך מיין מיינונג דארפען מיר אָנווענדען אלעס מעגליכע און אָבזוכען אונזער פערבאָרגענעם וואָהלטהעטער. פיללייכט איז ער עלענד, פיללייכט ליידעט ער, פיללייכט דארף מען מאכען ענדערונגען אין זיין ארט לעבען. איך, אזוי וויא איהר האָט פריהער געזאָגט, בין איהם שולדיג א דאנק פאר מיין יעצטיגע לאגע. ער און ניט קיין אנדערער האָט אייך געגעבען צו וויסען וועגען מיין עקזיסטענץ אויף'ן אינזעל טייבאָר דורך דעם דאָקומענט וואָס ער האָט אריינגעוואָרפען אין וואסער, און נור איהם האָב איך צו פערדאנקען וואָס איך בין פון א ווילדעס טהיער צוריק א מענש געוואָרען. איך וועל איהם דיעזע טובה קיינמאָל ניט פערגעסען!

— דערמיט איז געענדיגט — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — ווייבאלד אז איהר שטימט אלע איין וועלען מיר אזוי שנעל וויא מעגליך אָנפאנגען זוכען יענע פערזאָן. מיר וועלען אויספאָרשען דעם גאנצען אינזעל, זאָגאר קיין ווינקעלע וועלען מיר ניט פערפעהלען. מיר וועלען אויספאָרשען דיא פערבאָרגענע פלעצער פון לינקאָלן אינזעל און קיין זאך וועט אונז ניט אָבהאלטען פון אונזער וויכטיגע ארבייט. איך האָף אז אונזער אונבעוואוסטער פריינד וועט אונז פערצייהען, אויב זאָגאר דאָס איז געגען זיין ווילען.

דיא פאָלגענדע עטליכע טעג האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען בעשעפטיגט מיט מאכען היי פאר זייערע פיה אויף ווינטער און מיט אנדערע וויכטיגע ארבייט אין זייער פעלד און גאָרטען. זיי האָבען שוין געהאט פיעל צייטיגע גרינסען, וועלכע זיי האָבען ארויסגענומען פון גאָרטען און איבערגעטראָגען אין גראניט הויז, וואו זיי האָבען געהאט א זיכערען פלאץ פאר אלעס.

מען האָט ניט געדארפט מורא האָבען, אז עטוואָס וועט דאָרט פערדאָרבען ווערען פון פייכטקייט אָדער פון מאנגעל אין לופט. דיא קאָלאָניסטען האָבען

דיא פאגאזינען אין גראניט הויז אזוי איינגעריכטעט, אז איבעראל איז געוועזען טרוקען און לופטיג און קיין שימעל, קיין ראָסט איז אויף קיין זאך ניט געפאלען.

דיא פיער קאנאָנען פון דער פיראטען שיף, וועלכע דיא קאָלאָניסטען האָבען פערנומען, האָבען זיי ארויסגעשטעלט ביי דיא פענסטער פון גראניט הויז. זיי זיינען פון נאסקייט פערראָסטעט געוואָרען און פענקראָפט האָט פיעל מיה אוועקגעלעגט ביז ער האָט זיי ארומגעשייערט און אָבגערייניגט אזוי, אז זיי האָבען געבלאנקט און געבלישצעט פון ווייטענס. דיא גראניט הויז מיט דיא מיילער פון דיא קאנאָנען אין דיא פענסטער האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א פעסטונג. פענקראָפט פלעגט זאָגען, אז מיט זייערע קאנאָנען האָט זיך דיא גרעסטע קריעגס שיף פון דיא פעראייניגטע שטאאטען ניט געדארפט שעהמען.

איין טאָג האָט דער מאטראָז פאָרגעשלאָגען, אז זיי זאָלען פרובירען דיא קאנאָנען, אויב זיי שיסען גוט און וויא ווייט זיי שיסען. ער האָט דעם אינזשיניר ערקלערט, אז דיעזע ארבייט איז פאר זיי א נויטוועגדיגקייט, ווייל ווער קען וויסען? פיליכט וועט מען אין א שעהנעם פריהמאָרגען זיי דארפען געברויכען, און מען מוז זיין איבערצייגט וויא אזוי זיי ארבייטען און וואָס פאר א נוצען מען קען פון זיי ציהען.

דער אינזשיניר האָט דערויף געגעבען זיין צושטימונג.

אויף הארדינג'ס ראטה האָט מען דיא קאנאָנען פרובירט ניט מיט ריכטיגען שיס־פולווער, זאָנדערן מיט פיראקסיל — דער עקספלאָדירענדער שטאָף, וועלכען הארדינג האָט אמאָל געמאכט, און עס האָט זיך ארויסגעצייגט זעהר גוט. אלס קוילען האָבען זיי געברויכט שטיקלעך שטאָהל, און אויך מיט גוטע רעזולטאטען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך איבערצייגט, אז זייערע קאנאָנען זיינען גוט געמאכט און ווירקען אויף'ן בעסטען ארט אין אלע הינזיכטען. קוילען וואָס זיינען אָבגעפייערט געוואָרען אין גראניט הויז האָבען צוקלאפט פעלזען פון מאנדיבל קייפ, כמעט פינף מייל ווייט.

פענקראָפט האָט פון גרויס בעגייסטערונג אזוי געשריען און געליארמט, אז זיינע קולות האָבען פערהילכט דיא קראכען פון דיא קאנאָנען שיסע.

— נו, קאפיטאן — האָט ער געזאָגט — וואָס דענקט איהר וועגען אונזער פעסטונג? אצינד מעגען שוין אהער קומען אלע פיראטען פון פאסיפיק און זיי וועלען אונז קיין בייזעס קענען טהאָן. קיינער אין דער וועלט וועט ערשט ניט קענען לאנדען אויף אונזער אינזעל אָהן אונזער ערלויבניס!

— גלויבט מיר, פענקראָפט — האָט קאפיטאן הארדינג געענטפערט — אז איך ווינש מיר פון דעסטוועגען ניט, אז פיראטען זאָלען אהער קומען.

— איהר ווינשט ניט! — האָט דער מאטראָז געזאָגט — און וואָס איז מיט דיא זעקס פיראטען וואָס מיר האָבען דאָ אויף אונזער אינזעל? וועלען

מיר זיי ערלויבען אז זיי זאָלען רואינירען אונזערע שטאַחלען, צושטערען אונזערע פעלדער און פערניכטען אונזערע פלאַנצונגען? דיא פּיראַטען זיינען ניט בעסער פון יאַגוארען (א מין טיגער) און מיר דאַרפען זיי ניט בעהאַנדלען אַנדערש וויא מען בעהאַנדעלט יענע בייזע און געפעהרליכע חיות. וואָס דענקט איהר, איירטאָן, זאָג איך ניט ריכטיג?

איירטאָן האָט ניט געענטפערט און אויף זיין געזיכט האָט זיך פערצויגען א וואָלקען פון טרויער און שאַנדע.

סיירוס הארדינג האָט שטאַרק בעדויערט, וואָס פון פּענקראָפט'ס מויל האָבען זיך ארויסגעכאַפּט ווערטער, וועלכע האָבען דעם אָרימען איירטאָן ער־גערנים פערשאַפט.

א ווײַלע שפּעטער האָט זיך איירטאָן אָבגערופען:

— איך בין אויך געוועזען איינער פון דיעזע יאַגוארען און איך האָב קיין רעכט צו רעדען.

רעדענדיג דיעזע ווערטער איז ער אָבגעטראָטען אַן א זייט.

פּענקראָפט האָט פערשטאַנען וואָס פאַר א סטרונע ער האָט ניט ווילענדיג בעריהרט און דאָס האָט איהם שטאַרק לייד געטהאָן.

— אַך, וויא ברוטאַל איך בין! — האָט פּענקראָפט צו זיך אַליין געזאָגט — אָרימער איירטאָן, איך האָב אין איהם אויפגעוועקט זיינע אַלטע ליידען. איך האָב ארויסגעשאָסען זאַלץ אויף זיין פערוואונדעטע האַרץ!

— יאַ, איהר זיינט זעהר אונפאָרזיכטיג, פריינד פּענקראָפט — האָט גידעאָן ספּילעט בעמערקט — עס איז זעהר אונרעכט צו טרעטען אויף זיינע געפיהלען און דערמאָהנען איהם זיין פערגאַנגענהייט. מיר דאַרפען איהם ערשט רעספּעקטירען און פערגעסען וואָס ער איז אַמאָל געוועזען.

— איהר האָט רעכט, הערר ספּילעט — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — זייט זיכער, אז מעהר וועט זיך שוין ביי מיר פון מויל אַזאַ נאַרישקייט ניט ארויסכאַפּען. זאָל איך בעסער אָבבייסען מיין צונג איידער איך זאָל אויס־רעדען א וואָרט וואָס זאָל איירטאָן'ען וועה טהאָן! אָבער לאָמיר זיך אומקעהרען צו אונזער פראַגע. איך דענק אז יענע זעקס באַנדיטען, וואָס געפינען זיך ערגיץ אויף אונזער אינזעל, זיינען ניט ווערטה אז מען זאָל מיט זיי מיטלייד האָבען און מיר דאַרפען פון זיי לויז ווערען אַזוי שנעל וויא מעגליך.

— איז דאָס אייער מיינונג, פּענקראָפט? — האָט דער אינזשיניר גע־פרעגט.

— יאַ, דאָס איז מיין מיינונג.

— דענקט איהר ניט, אז מיר דאַרפען וואַרטען ביז זיי וועלען בעגעהן א פערברעכען געגען אונז און דאַן וועלען מיר זיך מיט זיי רעכענען?

— און דאָס וואָס זיי האָבען שוין געטהאָן געגען אונז איז ווענינ? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— אָבער עס קען דאָך זיין — האָט הארדינג געענטפערט — אז זיי האָבען שוין ערשט געגומען אן אנדער וועג. עס קען דאָך זיין אז זיי האָבען חרטה אויף זייערע פאָריגע טהאטען.

—חרטה האָבען זיי! — האָט דער מאטראָז אויסגעשריען — פיינע מענשען זיינען זיי געוואָרען!

— פענקראָפט — האָט הארדינג געזאָגט — נעהמט אייך א ביישפיעל פון איירטאָן. איז ער ניט געוואָרען א העכסט אָרענטליכער מאן?

פענקראָפט האָט געקוקט אויף זיינע קאָמפאניאָנען, אזוי וויא ער זאָל ווע־לען לעזען אויף זייערע געזיכטער וואָס זיי דענקען וועגען דיא גערעטעטע באנ־דיטען פון דער "ספידי". ער אליין האָט אויף זיי געקוקט אזוי וויא אויף ווילדע טהיערע און ער האָט גאָר ניט געדענקט, אז עס זאָל זיך געפינען אזעל־כער וואָס זאָל ניט זיין מיט זיין מיינונג אז מען דארף זיי וואָס שנעלער אויס־ראָטען. ער האָט אָבער אָן אלעמען'ס געזיכטער דערקענט, אז זיי האלטען מעהר מיט סיירוס הארדינג וויא מיט איהם.

— נו, זאָל זיין אזוי! — האָט ער געזאָגט — אלע זיינען מיינע געגנער אין דיעזער הינזיכט. איהר ווילט זיין מילד מיט דיא באנדיטען, מיט דיא שופטען? זעהר פיין! אָבער זעהט אז מיר זאָלען קיין חרטה ניט האָבען.

— ווייסט איהר וואָס, מיינע העררען? — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — יעדענפאלס קען דאָך ניט שאדען ווען מיר וועלען זיין פאָרזיכטיג און האל־טען א וואך!

— הם — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איהר פערגעסט זיך אז זיי זיינען זעקס פערזאָן און גוט בעוואפענט, ווען יעדער איינער פון זיי וועט שיסען אויף יעדען איינעם פון אונז קענען זיי ווערען דיא אייגענטהימער פון אונזער קאָלאָניע.

— ווארום האָבען זיי דאָס ביז ערשט ניט געטהאָן? — האָט הערבערט געפרעגט — וואהרשיינליך דענקען זיי גאָר קיין בייזעס. אויסערדעם זיינען מיר דאָך אויך זעקס פערזאָן און אויף'ן ערגסטען פאל וועלען מיר זיך קענען פער־טהיידיגען.

— צו וואָס דיא דיסקוסיאָנען? — האָט פענקראָפט סארקאסטיש גע־זאָגט — לאָמיר לאָזען דיא גוטע און פרומע מענשען טהאָן וואָס זיי ווילען און לאָמיר וועגען דעם מעהר ניט רעדען.

— מאכט זיך ניט פאר אזא שלעכטען, פריינד פענקראָפט — האָט זיך נעב אָבגערופען — איך דענק, אז ווען איינער פון דיא מאנשאפט פון דער

"ספידי" זאָל דאָ ערשט שטעהן פאר אייערע אויגען וואָלט איהר איהם אויך ניט געשאָסען.

— איך וואָלט איהם דערשאָסען אזוי וויא א משוגענעם הונד! — האָט פענקראָפט גערענטפערט.

— פענקראָפט — האָט דער אינזשיניר וויך געזאָגט — איהר זיינט זעהר אָפט מיינער א שטיקעל געגנער, ווילט איהר מיר טהאָן דיא געפעליגקייט און איינשטימען מיט מיר אין דיעזער אנגעלעגענהייט?

— צופריעדען! מיר וועלען זיי ניט אטאקירען, סיידען זיי וועלען פריהער מאכען אן אטאקע אויף אונז — האָט דער מאטראָז נאָכגעגעבען.

עס איז אלזאָ בעשטימט געוואָרען, אז זיי זאָלען דיא פּיראטען ניט אטאַקירען, אָבער זיי זאָלען פאָרזיכטיג זיין ניט אטאקירט צו ווערען פון דיא פּיראטען. סיירוס הארדינג האָט זיינע קאָמפּאניאָנען נאָך אמאָל געגעבען צו ערקלערען, אז עס קען זעהר זיין דאָס דיא פּיראטען זיינען שוין ערשט ניט דאָס וואָס זיי זיינען געוועזן. עס איז זעהר מעגליך, אז דיא מענשליכע געפיהלען האָבען זיך ערוועקט אין זייערע הערצער און זיי דענקען ערשט צו פיהרען אן אָרענטליכען און אנשטענדיגען לעבען. יעדענפאלס, איז דאָך ניט מענשליך צו בעפאלען מענשען און אויסשלאכטען זיי און דער ריכטיגער וועג איז צו וואַרטען. עס איז וואהר, אז דער לעבען פון דיא קאָלאָניסטען איז ערשט געוואָרען אונזיכער. זיי האָבען זיך אויף יעדער שריט און טריט געדאַרפט היטען פאר דיא זעקס גערעטעטע פון באָב הארווי'ס באַנדע, אָבער זיי האָבען אלעס געמוזט איינשטעלען אין קאָן און וואַרטען ביז א צייט. אויב דיעזער וועג וואָס זיי האָבען זיך גענומען איז א ריכטיגער, אָדער פענקראָפט האָט רעכט, דאָס וועט דיא צייט בעווייזען.

6טעם קאפיטעל.

דיא געפּלאַנטע עקספּעדיציאָן. — א וויזיט אין פאָרט באלון. — שפּורען פון דיא פּיראטען אויף דער "באָנעדווענטשור". — אונבעאַנטוואָרטעטע טעלעגראמען. — צוריסענע טעלעגראַף דראָטען. — הערבערט געשאָסען.

יעדענפאלס איז ערשט דיא הויפּט אויפגאבע פון דיא קאָלאָניסטען געוועזן דורכצופיהרען זייער בעשלוס און אויספּאָרשען דעם אינזעל אזוי געגוי וויא מעגליך. דערמיט האָבען זיי בעצוועקט צוויי זאכען: אויסצוגעפינען דיא געהיימניספאָלע פערזאָן, וועלכע געפינט זיך אָהן צווייפעל אירגענד וואו אויף'ן אינזעל, און אין דער זעלבער צייט ערפאהרען וואָס איז געוואָרען מיט דיא זעקס

יראטען, וועלכע זיינען פערבליבען אויף'ן אינזעל, וואָס פאר א וועג זיי אָבען זיך גענומען, וואָס פאר אן ארט לעבען זיי לעבען און אויב מען דארף אר זיי מורא האָבען.

סיירוס הארדינג האָט דעם פאָרשונגס גאנג ניט געוואָלט אָבלעגען; אָבער זוי וויא דיעזע עקספעדיציאָן האָט געדארפט דויערן מינדעסטענס אייניגע זעג, האָבען דיא קאָלאָניסטען אויסגערעכענט, אז דאָס בעסטע וועט פאר זיי זיין, ועז זיי וועלען מיטנעהמען זייער וואָגען מיט שפייז, ווערק־צייג און אנדערע ורטיקלען און מאטעריאלען, וואָס זיי קענען דארפען אין וועג. אָבער איינער ון דיא אָנאגאס האָט צוקלאפט א פוס און מען האָט איהם ניט געקענט שפאנען ין וואָגען; דיא קאָלאָניסטען האָבען דארום געמוזט ווארטען אייניגע טעג ביז ייער פערד'ס פוס וועט זיך פערהיילען. דיא רייזע איז אָבגעלעגט געוואָרען ויף צעהן טעג שפעטער, ביז דעם 20טען נאָוועמבער. אין דיעזען מאָנאט איז ארט עכט ווארים און דיא טעג זיינען דיא לענגסטע פון יאָהר. דיא קאָלאָ־ יסטען האָבען אלזאָ ניט געקענט ווינשען קיין בעסערע צייט פאר זייער פאָר־ שונגס רייזע און ווען ניט דער קראנקער אָנאגא, וואָלטען זיי ארוים אין וועג זיט אייניגע טעג פריהער.

דיא עטליכע טעג וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאט צו ווארטען ביז דעם נאגא'ס פוס וועט זיך פערהיילען זיינען זיי ניט געזעסען ליידיג. זיי האָבען עהאט ארבייט אויף פראָספעקט האייטס און אין זייערע פיה־שטאהלען, וועל־ ע זיי האָבען דורך דער צייט פערפערטיגט.

דיא ארבייט אין דיא שטאהלען האָט איירטאָן געמאכט. ער איז דאָרט גע־ ועזן איינער אליין. סיירוס הארדינג האָט געוואָלט שיקען נאָך איינעם פון ייערע קאָמפאניאָנען מיט איהם, אוים מורא פיליכט ווערט ער דאָרט בעפאלען ון דיא גערעטעטע פיראטען; אָבער איירטאָן האָט ערקלערט, אז עס איז ניטאָ אָס מורא צו האָבען, ווייל אויב עטוואָס וועט פאסירען וועט ער זיי קענען צו ויסען געבען דורך'ן טעלעגראף און זיי וועלען איהם צו הילף קומען, און ביז יי וועלען קומען וועט ער זיך אליין קענען פערטהיידיגען.

ווען איירטאָן איז אָנגעקומען אין דיא שטאהלען האָט ער דורך'ן דראָט עלאָזט ויסען זיינע קאָמפאניאָנען, אז ער האָט אלעס געפונען אין בעסטען אָרד־ נונג. דיא ארבייט, וואָס איירטאָן האָט דאָרט געהאט צו טהאָן, האָט געדארפט דויערן צוויי טעג.

אין פערלויף פון דיא צוויי טעג האָט הארדינג אויסגעארבייט א פלאָן וויא אזוי צו פערהיטען, אז דיא פיראטען זאָלען ניט קענען קומען אין זייער וואָה־ נונג ביי זייער אָבוועזענהייט. ער האָט בעשלאָסען צו פערשטעלען דעם אלטען אריינגאנג צום אונטערערדישען קאנאל אָדער הייהל וואָס פיהרט צום גראניט הויז אזוי, אז עס זאָל זיכער ניט קענטיג זיין און עס זאָל קיין פערדאכט פאלען,

אז דאָרט ציהט זיך א וועג וואָס פיהרט ערגיץ. זיין פּלאַן איז געווען צו פער־שטעלען דעם ארייננאַנג מיט וואסער. הארדינג און זיינע קאַמפּאַניאַנען האָבען דעם פּלאַן דורכגעפיהרט דורכגראָבענדיג א וואסער וועג פון לייק גרענט און גליצערין קריק צו דער עפענונג פון הייהל וואָס איז געווען פערשטאָפּט מיט שטיינער און פערשטעלט מיט צווייגען. זיי האָבען נאכהער דאָס וואסער פער־שטעלט עס זאָל ניט אַבלויפען און דער געהיימער ארייננאַנג איז פערבליבען אונטער'ן וואסער. הינטען, האָבען זיי גערעכענט, וועלען זיי ארויפלאָזען דיא הויב מאַשין און מען וועט אין גראניט הויז דורך'ן נייעם וועג אויך ניט קענען ארויפקומען.

ווען זיי זיינען מיט דיעזער ארבייט פערטיג געוואָרען, האָבען פּענקראָפט, גידעאָן ספּילעט און הערבערט געמאכט א שפּאציר צו פּאָרט באַלון, אום צו זעהן וואָס עס טהוט זיך מיט דער "באָנעדווענטשור", וועלכע איז דאָרט געשטא־נען, אויב דיא זעקס פּיראטען האָבען דיא שיף בעזוכט אָדער פּיליכט אין גאנ־צען אוועקגענומען און מיט איהר אנטלאָפען. פּענקראָפט, ביי וועמען דיא שיף איז געווען זעהר טהייער, האָט ניט געקענט רוהען. דער געדאנק, טאָמער האָבען דיא פּיראטען דערזעהן דיא שיף און זיא אוועקגערויבט, האָט איהם ניט גע־לאָזט שלאָפען. דיא דריי קאמעראדען האָבען זיך גוט בעוואפענט און זיי זיינען אוועק צו זייער האפען אין פּאָרט באַלון. נעב האָט זיי בעגלייט איבער דעם טייך מערסי. ער האָט זיך דאן אומגעקעהרט צוריק און האָט אויפגעהויבען דעם בריק.

זיי האָבען אָבגערעדט, אז ווען דיא דריי וועלען צוריק קומען זאָלען זיי אָבפייפען פון א ביקס אלס סיגנאל אז זיי זיינען דאָ און נעב וועט געהן ארונטערלאָזען דעם בריק און זיי לאָזען אריבערגעהן.

זיי זיינען געגאנגען מיט א גלייכען וועג. זיי האָבען איבעראל גוט אכטונג געגעבען און זיי האָבען ניט געפונען קיין שפּור, אז דיא געראטעטע פּיראטען זאָלען דאָרט האָבען געגאנגען. דיא קאָלאָניסטען האָבען פּרובירט אָבגעהן אָן א זייט, אָבער אויך דאָרט האָבען זיי ניט בעמערקט קיין טריט פון מענשען אָדער אירגענד וועלכען צייכען, אז יעמאנד האָט דאָרט דעם באָדען בעטראָטען. ספּילעט איז געווען מיט דער מיינונג, אז דיא פּיראטען בעהאלטען זיך ערגיץ אין אן איינזאמען, פערבאָרגענעם ווינקעל פון לינקאָלן אינזעל, ווייל זיי דענקען דאָס דער אינזעל איז בעוואָהנט פון א סך מענשען און זיי האָבען מורא פאר זייע־רע לעבענס, אָדער פּיליכט ווייסען זיי דעם צאָהל פון דיא בעזיצער פון אינזעל, אָבער זיי זיינען ניט בעוואפענט גענוג צו שטעלען זיך זאָגאר געגען זעקס פער־זאָן.

זיי זיינען אָנגעקומען אין פּאָרט באַלון און פּענקראָפט איז העכסט צופריע־דען געווען צו זעהן, אז זיין שיף שטעהט אויף איהר אָרט אין דעם שמאָלען

קאַנאַל. דער פּלאַץ, וואו דיא "באַנעדרווענטשור" איז געשטאַנען, איז ווירקליך געווען א פערבאָרגענער, פערשטעלט מיט פעלזען שטיינער און הויכע גראָזען. מען האָט דיא שיף קוים געקענט בעמערקען אי פון מעער, אי פון לאַנד.

— קומט — האָט פענקראָפט געזאָגט צו זיינע קאַמעראַדען — קומט, דיא שוואַרצע באַנדע איז נאָך אויף אונזער שיף ניט געווען. זיי ליגען וואַהר־שיינליך פערשטעקט אירגענד וואו אין וואַלד און מיר וועלען זיי נאָך געפינען.

— א גליק וואָס זיי האָבען אונזער שיף ניט ענטדעקט — האָט הערבערט געזאָגט—ווען זיי געפינען דיא "באַנעדרווענטשור", וואָלטען זיי אין איהר אנטלאָפען און מיר וואָלטען פערבליבען אָהן א שיף און מיר וואָלטען ניט געקענט מאַכען אונזער צווייטע רייזע צום אינזעל טייבאָר.

— ווירקליך — האָט דער רעפּאָרטער בעשטעטיגט — מיר וועלען דאָך מוזען פאָהרען אויף יענעם אינזעל און איבערלאָזען דאָרט א דאָקומענט וועגען איירטאָן'ס נייע היים און וואו אונזער אינזעל ליגט. אין פאַל אז דער שאָטלענדער וועט קומען אָבנעהמען זיין געפאַנגענעם איירטאָן מוז ער דאָך וויסען וואו ער געפינט זיך און מיר וועלען דורך איהם אויך געהאָלפען ווערען.

— אבי מיר האָבען אונזער שיף — האָט פענקראָפט געזאָגט — וועט קיין אָבהאַלט ניט זיין. דיא "באַנעדרווענטשור" און איהר מאַנשאַפט זיינען גרייט צו דער רייזע נאָך'ן ערשטען סיגנאַל.

— איך דענק — האָט ספּילעט געזאָגט — אז מיר האָבען ערשט ניט צו רעדען וועגען דעם. דאָס איז א זאַך וואָס מיר וועלען ערשט קענען אָנהויבען רעדען דעריבער נאָכדעם וויא מיר וועלען פערטיג זיין מיט אונזער פאָרשונגס רייזע אויף'ן לינקאָלן אינזעל. מעגליך אז מיר וועלען געפינען דעם פערבאָרגענעם, וועלכער האָט אונז אזוי פיעל וואונדער בעוויזען און וועלכער וויים פון אינזעל טייבאָר אזוי וויא ער וויים פון אונזער אינזעל. פערגעסט ניט, פריינד פענקראָפט, אז יענער מאַן איז דער פערפאַסער פון דעם דאָקומענט וואָס מיר האָבען געפונען, און ער וויים פיליייכט ווען דער לאָרד וועט קומען מיט זיין יאַכט שיף.

— אָבער ווער קען יענער געהיימניספאָלער מאַן זיין? — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — ער קען אונז און מיר קענען איהם ניט! ער זעהט אונז און מיר זעהען איהם ניט! אויב ער איז איינפאַך א פערוואָרפענער אזוי וויא מיר, ווארום זאָל ער זיך בעהאַלטען? איך דענק, אז מיר זיינען אָרענטליכע מענשען און דיא געזעלשאַפט פון אָרענטליכע לייט איז אנגענעהם צו יעדען איינעם. איז דער מאַן אליין אהער געקומען מיט זיין אייגענעם ווילען? קען ער פערלאָזען דיעזען אינזעל ווען ער וויל? איז ער ערשט אויף דאָ? וועט ער דאָ פערבלייבען?

אזוי רעדענדיג זייגען פענקראַפט, ספילעט און נעב ארויף אויף'ן דעק פון שיף. פענקראַפט האָט דיא שיף בעקוקט פון אַלע זייטען.

— וואָס איז דאָס? — האָט ער פּלוצלונג אויסגעשריען — דאָס איז זאָנ־דערבאר!

— וואָס איז געשעהן? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— זעהט איהר אָט דיעזען קנופּ אין שטריק? — האָט פענקראַפט געענטפערט

— דאָס האָב איך ניט געמאכט. דאָס איז ניט מיין ארבייט.

דער מאטראָז האָט איהם דערביי אָנגעצייגט אויף א קנופּ אין דער שטריק מיט וועלכע דער אנקער איז צוגעבונדען צום שיף.

— איז דאָס ניט אייער ארבייט? — האָט ספילעט געפרעגט.

— ניין, איך קען שווערען אז ניין! איך מאך קיינמאָל ניט אזא קנופּ!

— פיליכט האָט איהר א טעות, פענקראַפט?

— ניין, איך האָב קיין טעות ניט. עס איז קלאָהר וויא דער טאָג, אז ניט מיינע הענד האָבען דיעזען קנופּ געמאכט.

— האָבען דיא פעררעמטע פערברעכער אָבגעשטאטעט א וויזיט אונזער שיף? — האָט הערבערט געפרעגט.

— איך קען וועגען דעם גאָר ניט זאָגען — האָט פענקראַפט געענטפערט — אָבער זיכער איז, אז יעמאנד האָט אויפגעהויבען דעם אנקער פון דער "באָנער־ווענטשור" און איהם צוריק ארונטערגעלאָזט! און קוקט אהער, אָט האָט איהר דאָ אַן אנדער בעוויז! דיא שטריק וואָס האלט אויף דעם אנקער איז ארויס פון לאָך! איך בין אַלזאָ זיכער איבערצייגט, אז יעמאנד האָט אונזער שיף בענוצט.

— אָבער אויב דיא פיראטען וואָלטען זיא בענוצט — האָט הערבערט גע־זאָגט — וואָלטען זיי זיא פון דאנען צוגענומען אָדער זיי וואָלטען מיט איהר אנטלאָפען.

— אנטלאָפען? — האָט פענקראַפט געענטפערט — וואוהין? צום אינזעל טייבאָר? דענקט איהר אז זיי וואָלטען ריזיקירען אונטערנעהמען אזא לאַנגע רייזע אין אזא קליין שיפעל?

— אויסערדעם — האָט דער רעפּאָרטער בעמערקט — ווייסען זיי פיי־לייכט גאָר ניט, אז אַן אינזעל טייבאָר עקזיסטירט.

— אָבער וויא דיא זאך איז — האָט דער מאטראָז געזאָגט — איז אזוי זיכער וויא מיין נאָמען איז פענקראַפט, אז דיא "באָנעדווענטשור" איז בענוצט געוואָרען פון אנדערע פּערזאָנען אויסער אונז.

דער מאטראָז האָט קיין מינדעסטען צווייפעל געהאט, אז יעמאנד האָט דיא שיף בענוצט. אויב מען איז מיט איהר געפאָהרען א וויימע שטרעקע אָדער ניט, דאָס האָט ער געוועהנליך ניט געקענט בעשטימען.

— אָבער מיר גלויבט זיך דיא זאך ניט — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — ווען יעמאנד זאָל מיט אונזער שיף פאָהרען אויף'ן ים וואָלטען מיר זיא געזעהן.

— ווארום, הערר ספּילעט? — האָט פּענקראָפט געענטפערט — ווארום גלויבט איהר עס ניט? עס קען דאָך זיין אז זיי זיינען געפאָהרען ביי נאכט.

— נו, זאָל שוין זיין אזוי — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — אָבער וואָס האָבען דיא פערברעכער געקענט בעצוועקען מיט זייער פאָהרען מיט אונזער שיף און ברייננגען זיא צוריק אויף'ן ארט?

— דאָס, הערר ספּילעט, דארף מען ביי זיי פרעגען — האָט פּענקראָפט גע־ענטפערט — אָבער וויבאלד עס איז זיכער, אז זיי האָבען איינמאָל דיא שיף בענוצט, דארפען מיר ערשט מורא האָבען אז צום צווייטען מאָל וועלען זיי איהר אין גאנצען צונעהמען. א געוויסער צופאל האָט זיי געפיהרט דערצו, אז זיי זאָלען דיא "באָנעדווענטשור" צוריק בריינגען אין איהר האפען, אָבער אזעלכע צופעלע פּאסירען ניט יעדען טאָג.

— אויב אזוי — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — וואָלט ניט געווען ראטהזאם מיר זאָלען אונזער שיף בריינגען צום גראניט הויז?

— יא און ניין — האָט פּענקראָפט געענטפערט — אָדער טאקי גלייכער אז ניט. מיר האָבען דאָרט קיין פּאסענדען פּלאַץ פאר א שיף.

— פיליכט ארויפשלעפּען זיא אויף'ן זאמד נעבען דיא "טשימניס"?

— פיליכט א פּלאַן — האָט דער מאטראָז געענטפערט — אָבער אזוי וויא מיר געהען דאָך ערשט פערלאָזען אונזער היים פאר א לאנגע עקספּעדיציאָן און מיר וועלען אויף דער שיף ניט קענען אכטונג געבען, דענק איך, אז עס איז גלייכער זיא זאָל דאָ פערבלייבען. פיליכט וועלען מיר געפינען דיא שווארצע באנדע און אונז וועט געלינגען פריי צו ווערען פון זיי, דאן וועלען מיר שוין זיין זיכער איבעראל.

— פּונקט מיין מיינונג! — האָט דער רעפּאָרטער אויסגעשריען — איך דענק אויך, אז דאָס איז דיא בעסטע זאך וואָס מיר קענען טהאָן.

— און טאָמער קומען דיא פּיראטען ווידער אויף דער "באָנעדווענטשור" היינט אָדער מאָרגען? — האָט הערבערט געפרעגט.

— נו — האָט פּענקראָפט געענטפערט — קענען מיר דערצו עפּעס העל־פען? אויב מיר וועלען זיא פון דאנען צונעהמען, וועלען איהר דיא פּיראטען לייכט געפינען, אויב ניט באלד, איז שפּעטער ווען מיר וועלען זיין אָבוועזענד פון דער היים. איך גלויב דארום, אז מיר מוזען דיא שיף איבערלאָזען דאָ אין פּאָרט באלון און ווען מיר וועלען צוריק קומען פון אונזער רייזע און דיא פּיראטען וועלען נאָך דאָ זיין, וועלען מיר דאמאָלס זעהן וואָס מיר האָבען צו טהאָן.

— אזוי פערבלייבט עס! — האָבען דיא אנדערע צוויי צוגעשטימט און זיי האָבען זיך אומגעקעהרט צוריק אהיים.

ווען זיי זיינען געקומען אין גראניט הויז האָבען זיי דערצעהלט דעם אינזשעניר פון זייער נייע ערפאהרונג און וועגען זייער בעשלוס. הארדינג האָט מיט זיי איינגעשטימט. ער האָט אויך פערשפּראָכען דעם מאטראָז, אז ער וועט מיט דער צייט אָבזוכען א מעהר זיכערען פּלאַץ פאר דער "באָנעדווענטשור" — א פּלאַץ וואו זיי זאָלען דיא שיף שטענדיג קענען זעהן און האלטען אויף איהר אן אויג; און אויסערדעם וועט זיא זיין איינגעשלאָסען אונטער שלאָס און ריגעל און קיינער וועט צו איהר ניט קענען צוקומען.

יענעם אבענד האָבען דיא קאָלאָניסטען געשיקט א טעלעגראַמע צו איירטאָן אין דיא פיה־שטאַהלען. זיי האָבען איהם געבעטען אז ער זאָל פון דאָרט בריינגען א פּאָר יונגע ציעגען, וועלכע נעב האָט געוואָלט האָדעווען אויף פּראָספּעקט האיטס, אָבער איירטאָן האָט קיין אנטוואָרט געגעבען. דיא קאָלאָניסטען האָט דיעזער פאַל זעהר געוואונדערט. זיי האָבען געוואוסט, אז איירטאָן איז שטענדיג פּינקטליך מיט דיא טעלעגראַמען און ווען מען פרעגט איהם עטוואָס ענטפערט ער באַלד, היינט ווארום איז דיעזען מאָל אנדערש? אָבער זיי האָבען זיך געטרייסט. זיי האָבען געדענקט פּיליי‌כט איז איירטאָן ניט דאָרט אויף'ן פּלאַץ? פּיליי‌כט איז ער אויף'ן וועג אהיים? דיא לייטע האָבען געוואַרט. זיי זיינען געשטאַנען און אויסגעקוקט פּיליי‌כט קומט ער אָן, אָבער עס איז שוין געוואָרען שפּעט אין אבענד און איירטאָן איז ניט געזעהן און ניט געהערט געוואָרען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען בעשלאָסען צו שיקען נאָך א טעלעגראַמע און פּאָדערען א שנעלען אנטוואָרט.

זיי האָבען אזוי געטהאָן, אָבער דער טעלעגראַף אפּאַראַט איז פערבליבען שטום און קיין אנטוואָרט איז אלץ ניט געקומען. דיא קאָלאָניסטען זיינען שטארק אונרוהיג געוואָרען. וואָס האָט דאָרט געקענט פּאַסירען? איז איירטאָן ערגיץ אוועק? איז ער טויט? איז ער פערוואונדעט? איז ער אזוי קראנק געוואָרען, אז ער קען קיין טעלעגראַמע ניט געבען?

זיי האָבען זיך אָנגעהויבען בעראַטהען וואָס צו טהאָן. מאנכע האָבען געזאָגט, אז מען דאַרף געהן זעהן וואָס מיט איירטאָן האָט פּאַסירט און מאנכע זיינען געווען דאגעגען, ווייל עס איז צו ריזיקאַליש צו געהן ביינאַכט אין דער צייט ווען א מערדער באנדע געפינט זיך ערגיץ אויף'ן אינזעל.

— פּיליי‌כט — האָט הערבערט געזאָגט — איז דער טעלעגראַף אפּאַראַט קאַליע געוואָרען? פּיליי‌כט זיינען דיא דראָטען צוריסען און דעריבער קומט אונז קיין אנטוואָרט פון איירטאָן?

— עס קען זיין — האָט דער רעפּאָרטער צוגעגעבען.

— לאָמיר וואַרטען ביז מאָרגען — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — עס

פען זעהר זיין, אז אונזער טעלעגראף איז ערגיץ צובראָכען אָדער אזוי פאליע געוואָרען און איירטאָן האָט אונזערע טעלעגראמען אויך ניט ערהאלטען.

זיי האָבען געווארט מיט גרויס אונגעדולד. בעגינען פון דעם צוועלפטען נאָוועמבער האָט סיירוס הארדינג ווידער געשיקט אן עלעקטרישע שליחות צו איירטאָן. קיין אנטוואָרט איז אלץ ניט געקומען.

ער האָט פרובירט נאָך אמאָל און אלץ מיט דיא זעלבע רעזולטאטען.

— קומט צו דיא שטאהלען! — האָט ער געזאָגט צו זיינע קאָמפאניאָנען.

— און גוט בעוואפענט! — האָט פענקראָפט צוגעגעבען.

עס איז באלד בעשלאָסען געוואָרען, אז זיי זאָלען דיא גראניט הויז ניט אי־בערלאָזען אליין, און אז נעב זאָל דאָרט פערבלייבען. דער ניגער האָט זיינע קאמעראדען בעגלייטעט איבער'ן בריק פון גליצערין קריק, ער האָט זיך דאן אומגעקעהרט, האָט אויפגעהויבען דעם בריק און איז אוועק אין גראניט הויז, וואו ער האָט אונגעדולדיג ערווארטעט זייער צוריקקומען.

סיירוס הארדינג, גידעאָן ספילעט, הערבערט און פענקראָפט זיינען גע־גאנגען מיט דעם אבזיכט, אז אויב זיי וועלען איירטאָן'ען ניט געפינען אין זיין הייזעל ביי דיא שטאהלען, וועלען זיי איהם זוכען אין דיא ארומיגע וועלדער.

עס איז געווען זעקס אוהר אין דער פריה, ווען הארדינג און זיינע דריי קאָמפאניאָנען האָבען אבשיעד גענומען פון נעב און זיי זיינען אוועק זייער וועג. זיי זיינען געווען בעוואפענט מיט ביקסען און זיינען געווען גרייט צו שיסען ביי דער קלענסטער אטאקע וואָס וועט אויף זיי געמאכט ווערען.

זיי זיינען געגאנגען מיט דער וועג וואו דיא טעלעגראף סלופעס זיינען געשטאנען. בייביידע זייטען איז געווען א געדיכטער וואלד און מען האָט גע־קענט מורא האָבען, אז דיא באנדיטען פון דער "ספידי" בעהאלטען זיך דאָרט.

זיי זיינען געגאנגען שנעל און שטיל־שוויינענד. טאפ איז געלאָפען פאָראויס, מאנכעס מאָל מיט'ן גלייכען וועג און מאנכעס מאָל אָן דער זייט אין וואלד, אָבער ער איז געווען שטיל און ער האָט ניט געבילט. דיא קאָלאָניסטען האָבען דערפון פערשטאנען, אז דער קלוגער הונד שפירט קיין געפאהר.

זיי האָבען געהענדיג אכטונג געגעבען אויב דיא טעלעגראף דראָטען זיינען גאנץ און אויב דיא סלופעס שטעהן אויף זייערע פלעצער. זיי זיינען אָבגעגאנגען אומגעפעהר צוויי מייל און זיי האָבען קיין זאך ניט ענטדעקט וואָס זאָל האָבען זייערע טעלעגראמען אָבגעהאלטען. אלעס איז געווען אין אָרדנונג און קיין זאך האָט ניט געפעהלט. אָבער אָנקומענדיג צום טעלעגראף סלופ נומער 74, האָט זיך הערבערט אָבגעשטעלט און אויסגעשריען:

— דער דראָט איז צוריסען!

זיינע קאָמפאניאָנען זיינען צוגעלאָפען און זיי האָבען זיך איבערציינגט אז הערבערט האָט קיין טעות ניט. זיי האָבען דאן פערשטאנען, אז ניט נור האָבען

זיי ניט געקענט בעקומען קיין טעלעגראַמע פון איירטאָן, זאָגדערן ער, איירטאָן, האָט זייערע טעלעגראַמען אויך ניט ערהאַלטען. דיא קאָלאָניסטען האָבען נאָכ־הער דערזעהן, אז דער סלופּ נומער 74 איז אויסגעריסען פון זיין אָרט.

— האָט עס דער ווינד אויסגעריסען דעם סלופּ? — האָט פּענקראָפט געפּרעגט.

— ניין — האָט גידעאָן ספּילעט געענטפערט — איך זעה, אז דיא ערד איז ארומגעגראָבען ארום דעם סלופּ און עס איז לייכט צו דערקענען אז מענ־שען'ס הענד האָבען דאָס געטהאָן.

— אויסערדעם — האָט הערבערט בעשטעטיגט — זעהט מען דאָך פון דעם צובראָכענעם דראָט, אז דאָס איז אליין ניט געוואָרען.

— איז דער בראָך אין דראָט פריש? — האָט האַרדינג געפּרעגט.

— יא — האָט הערבערט געענטפערט — עס זעהט אויס, אז ער איז ניט לאַנג צובראָכען געוואָרען.

— צו דיא שטאַהלען! צו דיא שטאַהלען! — האָט דער מאַטראָז אויס־געשריען.

דיא קאָלאָניסטען זיינען געוועזען אומגעפעהר האַלב וועג צווישען גראַניט הויז און דיא פיה־שטאַהלען. זיי האָבען נאָך געהאַט אומגעפעהר צוויי און א האַלב מייל צו געהן. זיי האָבען אָנגעהויבען שטעלען פעסטע טריט און זיי זיינען געגאַנגען זעהר שנעל.

אין דיא ריכטיגקייט האָבען דיא קאָלאָניסטען געהאַט אורזאַכען מורא צו האָבען אז עטוואָס ערנסטעס האָט פּאַסירט אין דיא שטאַהלען. עס איז קיין צווייפעל, אז איירטאָן האָט זיי טעלעגראַפירט וועגען דעם אונגליק וואָס דאָרט האָט פּאַסירט, אָבער זיי האָבען דיא טעלעגראַמע ניט געקענט ערהאַלטען. אָבער דאָס איז נאָך ניט אַלעס וואָס האָט דיא קאָלאָניסטען בעאונרוהיגט. איירטאָן האָט זיי געהאַט פערשפּראָכען, אז ער וועט דעם אבענד פריהער קומען אהיים און וואָס האָט איהם געקענט אָבהאַלטען? וואהרשיינליך איז ער בעפאַלען גע־וואָרען פון דיא פּיראַטען, וועלכע האָבען איהם פּילייכט געטויטעט, און איידער זיי האָבען דאָס געטהאָן האָבען זיי אָבגעשניטען דעם טעלעגראַף, אום ער זאָל ניט קענען רופען זיינע קאַמעראַדען צו הילף!

דיא קאָלאָניסטען זיינען געוועזען זעהר בעזאָרגט. זייערע הערצער האָבען זיי וועה געטהאָן אויף זייער נייעם און געטרייען חבר, וועלכען זיי האָבען וואהר־שיינליך פערלאָרען און זיי האָבען שטאַרק בעדויערט דעם אונגליקליכען בעל תשובה, וועלכער איז געפאַלען א קרבן פון דיא הענד פון באַנדיטען פון וועלכע ער איז אמאָל אליין געוועזען דער אָנפיהרער. אויסערדעם האָבען זיי דיא הער־צער געשראָקען, ווער ווייס וואָס פאַר א סוף זיי וועלען אַלע האָבען? ווער ווייס

אויב זיי וועלען קענען בייטשעהן נעגען דיא מערדער באנדע, וועלכע איז שוין ערשט מעהר אין צאָהל פאר זיי?

אָבער דאָס האָט זיי ניט אָבגעשראָקען און זיי האָבען בעשלאָסען צו קעמפּ־פען ביז׳ן לעצטען טראָפּען בלוט, אויב עס וועט קומען דערצו. פול מיט האס און כעס אויף דיא פּיראַטען זיינען דיא קאָלאָניסטען געלאָפען אָהן אָן אָטהעם ביז זיי זיינען געקומען נאָהענט צו דיא שטאַהלען. זייערע ביקסען האָבען זיי געהאַלטען גרייט צו פייערען אין דעם אויגענבליק, ווען זיי וועלען נור דיא פּיראַ־טען דערזעהן. טאָפּ וועלכער איז געלאָפען פאָראויס, האָט אָנגעהויבען בילען, א צייכען אז א געפאהר איז נאָהענט.

אָבער דיא קאָלאָניסטען זיינען ווייטער געגאַנגען און זיי האָבען קיין פער־דעכטיגע זאַך בעמערקט. דיא צאָמען ארום דיא שטאהלען זיינען געווען גאַנץ. דער אריינגאַנג איז געווען פערמאכט וויא געוועהנליך; אָבער עס איז געווען שטיל. מען האָט ניט געהערט קיין קול, קיין שאָרך, ניט פון איירטאָן און ניט פון דיא שעפּסען, וועלכע זיינען געוואָהנט צו מעקען.

— לאָמיר אריינגעהן! — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט.

דער אינזשיניר איז געגאַנגען פאָראויס און זיינע קאָמפּאַניאָנען זיינען פערבליבען שטעהן אומגעפעהר צוואַנציג טריט הינטער איהם גרייט צו שיסען אין דעם מאָמענט ווען מען וועט דארפען.

הארדינג האָט געעפענט דעם ריגעל פון טהויער און האָט געוואָלט אריינ־געהן, ווען טאָפּ האָט פּלוצלונג אָנגעהויבען שטארק בילען. באלד האָט זיך גע־הערט א שאָס נאָכגעפאָלגט מיט א שמערצליכען געשריי.

הערבערט איז געטראָפען געוואָרען פון א קויל און ער איז אומגעפאלען א פערוואונדעטער.

7טעם קאַפּיטעל.

הערבערט׳ס וואונד. — ספּילעט אלס דאָקטאָר. — גוטע האָפנונגען פאר הערבערט. — דיא בעראַטהונג. — טאָפּ אלס בריעף־טרעגער. — דיא ווארנונג. — נעב׳ס אנטוואָרט פון גראַניט הויז.

פון הערבערט׳ס געשריי האָט זיך פּענקראָפט זעהר דערשראָקען. זיין ביקס איז ארויסגעפאלען פון זיינע הענד און ער איז צוגעלאָפען צום פערוואונ־דעטען.

— זיי האָבען איהם געטויטעט! — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — מיין יונגע! זיי האָבען איהם געטויטעט!

סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט זיינען אויך צוגעלאָפּען צו הערבערט'ן.

דער רעפּאָרטער האָט זיך צוגעבויגען און זיך צוגעהערט אויב הערבערט אָטהעמט.

— ער לעבט! — האָט ער געזאָגט — אָבער מען מוז איהם פון דאנען צונעהמען.

— טראָגען איהם אין גראניט הויז? דאָס איז אונמעגליך! — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

— לאָמיר איהם אריינטראָגען דאָ אין איירטאָן'ס שטיבעל — האָט פּענקראָפט געזאָגט.

— איין מינוט, מיינע פריינדע — האָט הארדינג בעמערקט.

און ער איז אריינגעלאָפען פון יענער זייט פּארקאַן און ער האָט דאָרט דערזעהן איינעם פון דיא פּיראטען ציעלענדיג אויף איהם. דער באנדיט האָט באלד אָבגעפייערט און דיא קויל האָט דורכגעלעכערט דעם אינזשיניר'ס הוט. הארדינג איז צו איהם צוגעלאָפען און איידער יענער האָט צייט געהאט צו שיסען נאָך אמאָל האָט איהם הארדינג דערשטאָכען מיט זיין דעגער.

אין פערלויף פון דיעזער צייט האָבען ספּילעט און פּענקראָפּט אריינגעטראָגען דעם געשאָסענעם הערבערט אין איירטאָן'ס שטיבעל און זיי האָבען איהם דאָרט אװעקגעלעגט אויף איירטאָן'ס בעטעל. אין א פּאָר מינוטען ארום איז סיירוס הארדינג אויך געװען ביי הערבערט'ס זייט.

דער יונגע איז געװען בעװאוסטלאָז. פּענקראָפּט איז געװען זעהר פערצווייפעלט. ער האָט געוויינט, זיך געריסען דיא האָר פון קאָפּ, זיך געקלאפּט קאָפּ אָן װאנד און ניט דער אינזשיניר, ניט דער רעפּאָרטער האָבען איהם געקענט איינשטילען. זיי אליין זיינען אויך געװען גענוג פערצווייפעלט און ניעדערגעשלאָגען און זיי האָבען קוים געקענט רעדען.

זיי האָבען זיך אָבער אין גאנצען ניט פערלאָרען. זיי האָבען געװאוסט אז הערבערט'ס רעטונג העננט אָב אָן זיי. אויב זיי װעלען זיין ענערגיש גענוג און זיי װעלען פאר איהם שוין שאפען מעגליכע הילף װעט ער נאָך פיליכט בלייבען לעבען. ספּילעט, װעלכער האָט שוין אליין אויף זיין לעבען פיעל מיטגעמאכט, האָט געהאט א שטיקעל ידיעה אין מעדיצין. ער האָט צו ביסלעך געװאוסט און געהאט א בעגריעף אין אלע צווייגען פון דער מעדיצינישער װיסענשאפט, און איינינע מאָל איז איהם שוין אין זיין לעבען פאָרגעקומען צו בעהאנדלען פערװאונדעטע. ער האָט זיך דארום באלד גענומען צו שאפען פאר'ן אונגליקליכען דיא נויטיגע און מעגליכע הילף. סיירוס הארדינג האָט איהם מיטגעהאָלפען.

דער פערװאונדעטער איז געװען בלאס װיא דער טויט. ער איז געװען אין גאנצען בעװאוסטלאָז און זיין פּולס האָט געקלאפט אזוי שװאך, אז ספּילעט

האָט האַלטענדיג זיין האַנד קוים געפּיהלט אַז עטוואָס בעוועגט זיך אין זיינע אָדערען. ספּילעט האָט שטאַרק מורא געהאַט, אַז דאָס זיינען דעם יונגען הער־בערט׳ס לעצטע מינוטען.

אַן אונטערזוכונג האָט בעוויזען, אַז ער איז געטראָפען געוואָרען פון אַ קויל אונטער׳ן ברוסט צווישען דריטען און פיערטען ריפּ.

האַרדינג און ספּילעט האָבען דעם אונגליקליכען איבערגעקעהרט. וועהרענד זיי האָבען דאָס געטהאָן האָט דער געשאָסענער אַ שוואַכען קרעכץ געטהאָן. עס האָט אויסגעוויזען אַז דאָס איז שוין זיין לעצטער קרעכץ, אַז זיין נשמה שיידעט זיך מיט׳ן גוף.

הערבערט׳ס רוקען איז געווען בעגאָסען מיט בלוט און אַ וואונד האָט זיך דאָרט געזעהן.

— גאָט זיי דאַנק! — האָט דער רעפּאָרטער אויסגעשריען — דיא קויל איז ניט אין זיין קערפּער. זיא איז דורכגעלאָפען דורך׳ן רוקען!

— און דאָס האַרץ? — האָט האַרדינג געפרעגט.

— דאָס האַרץ איז ניט בעריהרט; ווען עס וואָלט, בעהיט גאָט, ניט אַזוי געווען, וואָלט הערבערט שוין געווען טויט.

— טויט! — האָט דער מאַטראָז העכסט פערצווייפעלט אויסגעשריען.

פּענקראָפט האָט בלויז געהערט דעם רעפּאָרטער׳ס לעצטעס וואָרט און ער האָט געמיינט, אַז זיין ליעבער הערבערט איז שוין טויט.

— ניין, פּענקראָפט — האָט איהם האַרדינג געטרייסט — ניין! ער איז ניט טויט! זיין פּולס קלאַפּט נאָך און ער האָט זאָגאַר אַ קרעכץ געטהאָן. בע־רוהיגט זיך, פּענקראָפט, מיר דאַרפען זעהן איהם רעטען און איהר טאָרט אונז ניט שטערען.

פּענקראָפט איז שטיל געוואָרען, אָבער ער האָט זיך ניט געקענט צוריק־האַלטען פון וויינען און גרויסע טרעהרען האָבען זיך געקייקעלט פון זיינע אויגען.

אונטערדעסען האָט גידעאָן ספּילעט זיך אָנגעהויבען בעדענקען און דער־מאָהנען געוויסע רעגעלען און מיטעל וואָס מען טהוט אין אַזאַ פאַל. ער איז ניט געווען אַזוי קלאָהר אין דעם מענשען׳ס אָרגאַניזם און ער האָט ניט געקענט ווי־סען גענוי, וועלכע אָרגאַנען און אָדערען דיא קויל האָט בעשעדיגט אינוועניג אין הערבערט׳ס קערפּער; אָבער דאָס איז ער געווען זיכער, אַז אויב אין דער וואונד וועט זיך ענטוויקלען אַן ענטצינדונג, דאַן וועלען אַלע האָפנונגען זיין פערלאָרען. מען מוז אַלזאָ פריהער פאַר אַלעם פערהינדערען אַן ענטצינדונג. מען מוז פערהיטען, אַז צו קיין זיכערע געפאַהר זאָל ניט קומען; אָבער וויא אַזוי? מיט וואָס? וועלכע מיטעל קען מען אָנווענדען צו פערמיידען אַן ענט־צינדונג?

יעדענפאַלס, דאָס האָט ספּילעט זיכער געוואוסט, אַז צו ערשט מוז מען

דיא וואונדען אויסוואשען און פערבינדען פעסט אז עס זאָל מעהר ניט בלוטען. הערבערט'ס שוואכקייט, האָט דער רעפּאָרטער פערשטאנען, איז געקומען מעהר־סטענטהייל פון בלוט פערלוסט און מען האָט דיא בלוט געמוזט אָבהאלטען אזוי שנעל וויא מעגליך.

ספּילעט האָט אָבער מורא געהאט צו וואשען דיא וואונדען מיט ווארימעס וואסער, ווייל דאָס וואָלט פּילייכט געבראכט צו א שטארקערען בלוט שטורץ. ער האָט דארום געהייסען זיין העלפער סיירוס הארדינג, אז ער זאָל זעהן שאַ־פען קאלטעס וואסער, וואָס איז געווען ניט שווער צו בעקומען פון א נאָהענטען קוואַל.

הערבערט איז אוועקגעלעגט געוואָרען אויף'ן לינקען זייט און איז אזוי פערבליבען ליגען.

— מען טאָר איהם ניט ריהרען — האָט ספּילעט געזאָגט — ער מוז רוהען ליגענדיג אזוי אויף א זייט. דאָס איז פּאָרלויפיג פאר איהם דיא בעסטע הילף.

— קענען מיר איהם אוועקטראָגען אין גראניט הויז ? — האָט פּענקראָפט געפרעגט.

— ניין, פּענקראָפט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט.

— איך וועל זיך מיט דיא באנדיטען אָברעכענען ! — האָט דער מאטראָז געשריען בעוועגענדיג זיינע פויסטען— איך וועל זיי צייגען וואָס פּענקראָפט קען !

— סיירוס — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איך בין קיין כירורג, איך בין אויך קיין פּראָפעסיאָנעלער דאָקטאָר. איך וויים עטוואָס פון דער מעדיציני־שער וויסענשאפט, אָבער ניט פיעל. איהר מוזט מיר העלפען מיט אייער ראטה אזוי וויט וויא איהר וויסט פון אייער ערפאהרונג.

— פערלירט זיך ניט, מיין פריינד — האָט הארדינג געענטפערט — אורטהיילט קאלטבלוטיג. דענקט נור איין זאך, אז הערבערט מוז גערעטעט ווע־רען.

גידעאָן ספּילעט איז געוואָרען מוטהיגער. ער האָט געפיהלט זיין גרויסע פעראנטוואָרטליכקייט און ער האָט זיך אויף'ן שטעל גענומען טהאָן וויא זיין שכל און ערפאהרונג האָבען איהם דיקטירט.

פּענקראָפט האָט געבראכט קאלטעס וואסער, דאן האָט ער צוריסען זיין העמד אין לאנגע פאסען און דערפון געמאכט באנדאזשען צו פערבינדען הער־בערט'ס וואונדען.

דער רעפּאָרטער האָט מיט דיא הילף פון הארדינג אויסגעשווייכט הער־בערט'ס וואונדען און זיי האָבען זיי ארומגעבונדען. קיין מעדיצינישע מאַ־טעריאלען האָבען זיי דאָרט ניט געהאט און דאָס איינציגע וואָס זיי האָבען ווייטער געקענט טהאָן צו פערהינדערען אן ענטצינדונג איז געווען צו קיהלען דיא

וואונדען מיט קאלטעם וואסער. מיט דיעזען היילמיטעל האָט זיי דיא נאטור פערזאָרגט און זיי האָבען איהם בענוצט.

גידעאָן ספּילעט און סיירוס הארדינג האָבען זייער פּאציענט בעהאנדעלט אזוי וויא ערפאהרענע כירורגען. זיי האָבען געוויקעלט טיכער אין קאלטעם וואסער און צוגעלעגט קאָמפּרעסען צו הערבערט'ס וואונדען פוןביידע זייטען. זיי האָבען דאָס געטהאָן אָהן אויפהער. איז א קאָמפּרעס עטוואָס ווארים געוואָרען האָבען זיי באלד צוגעלעגט אן אנדערען.

אין דיא ריכטיגקייט איז קאלטעם וואסער דער ערשטער און בעסטער מיטעל אין אזעלכע פעלע. אלע דאָקטוירים האָבען דיעזע מעטהאָדע אָנגענומען און זיא ברייגנט גוטע רעזולטאטען.

ספּילעט פלעגט אויך פון צייט צו צייט בענעצען דעם אונגליקליכען'ס ליפּען מיט קאלטעם וואסער און ער האָט איהם אריינגעגאָסען אין האלדז אייניגע טראָפּען וואסער פערזיסט מיט צוקער.

אָבער יענעם טאָג און דיא פאָלגענדע נאכט איז הערבערט אלץ געלעגען בעוואוסטלאָז אין א שרעקליכער פיבער און זיין לעבען איז געהאנגען אויף א האָר, וועלכע האָט זיך יעדע ווייִלע געקענט איבעררייסען.

אויף מאָרגען, דעם 13טען נאָוועמבער האָבען הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען בעקומען מעהר האָפנונג, אז הערבערט וועט נאָך פילייכט בלייבען לעבען. דער געפעהרליכער קראנקער איז עטוואָס צו זיך געקומען און האָט געעפענט זיינע אויגען. עס האָט אויסגעזעהן אז ער האָט זיינע דריי פריינד דערקענט און ער האָט אויסגערעדט צוויי אָדער דריי ווערטער, וועלכע מען האָט דייטליך ניט געקענט הערען. דער פערוואונדעטער האָט געוואָרפען בליקען אויף זיינע קאָמפּאניאָנען אזוי וויא ער זאָל זיי פרעגען: "וואָס איז דאָ געוועזן? וואָס האָט מיט מיר פּאסירט? זיי האָבען איהם געזאָגט, אז ער איז בעשעדיגט, אָבער ער איז אויסער געפאהר. אויב ער האָט געהערט און פערשטאנען וואָס מען האָט צו איהם גערעדט, האָט מען ניט געקענט וויסען.

א ווייִלע שפּעטער איז הערבערט איינגעשלאָפען. נאָך זיין אָטהעמען האָט מען געזעהן, אז דיא געפאהר איז עטוואָס קלענער וויא זיא איז פריהער געוועזן.

— זאָגט מיר, הערר ספּילעט — האָט פּענקראָפט געזאָגט — וועלען מיר אונזער טהייערען הערבערט רעטען?

— יא, מיר וועלען איהם רעטען! — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — דיא וואונד איז זעהר אן ערנסטע און עס קען אויך זיין אז דיא קויל האָט געלעכערט זיינע לונגען; אָבער קיין גרויסע געפאהר ליעגט אין דעם ניט, וויל מען קען בלייבען לעבען און געזונד זיין נאָכדעם וויא דיעזער אָרגאן ווערט געלעכערט.

— זאָל אייך גאָט בענשען פאר דיא גוטע האָפנונג! — האָט פּענקראָפט געריהרט אויסגעשריען.

דיא ערשטע פיער און צוואנציג שטונדען נאָכדעם וויא הערבערט איז גע־טראָפען געוואָרען פון דער קויל האָבען הארדינג, ספילעט און פענקראָפט קיין זאך אין זינען ניט געהאט. זיי זיינען נור געווען פערנומען מיט שאפען הילף פאר דעם אונגליקליכען און זיי האָבען אזוי וויא פערגעסען אָן איירטאָן, אָן זייער האָב און גוטס אויף'ן אינזעל און אָן זייער אייגענע צוקונפט. נאכהער אָבער, ווען הערבערט'ס צושטאנד האָט זיך עטוואָס פערבעסערט אָדער וועניגסטענס ניט ערגער געוואָרען, האָבען זיי אָנגעהויבען טראכטען וואָס זיי האָבען צו טהאָן, און וועהרענד פענקראָפט איז געזעסען נעבען קראנקען האָבען הארדינג און ספי־לעט בעשפּראָכען דיעזע פראגע.

צוערשט האָבען זיי געמאכט אָן אונטערזוכונג אין דיא שטאַהלען. פון איירטאָן'ען איז דאָרט קיין שפור ניט געווען. איז דער אונגליקליכער אוועקגעשלעפט געוואָרען פון זיינע אמאָליגע חברים? האָט ער זיך געוועהרט און איז פון דיא באנדיטען בעזיעגט געוואָרען? האָבען זיי איהם געפאנגען א לעבעדיגען? האָבען זיי איהם ערמאָרדעט, אָדער ער איז אנטלאָפען און בעהאלט זיך אירגענד וואו? דאָס האָבען זיי נאטירליך ניט געקענט וויסען. גידעאָן ספילעט האָט געזעהן איי־נעם פון דיא פיראטען לויפענדיג אין זידליכען זייט פון בארג פרענקלין. דער קערפּער פון דעם פיראט וואָס הארדינג האָט דערשטאָכען איז געלעגען אויף'ן זעלבען פּלאץ, מעהר האָבען זיי קיינעם ניט געזעהן און פון קיינעם ניט געהערט.

דיא פיה־שטאַהלען זיינען אַלע געווען גאנץ, דער צאם ארום ניט בעריהרט און אַלעס איז דאָרט געווען אין גוטען אָרדנונג. קיינע שפּורען פון א קאמפף זיינען דאָרט ניט געווען צו בעמערקען און קיין זאך האָט ניט געפעהלט; בלויז דיא וואפען וואָס איירטאָן האָט ביי זיך געהאט זיינען פערשוואונדען גע־וואָרען צוזאמען מיט איהם.

— דער אונגליקליכער מאן — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — איז וואהר־שיינליך פלוצלונג בעפאַלען געוואָרען פון דער פיראטען באנדע. ער האָט זיך געווויס פערטהיידיגט, אָבער זיי האָבען איהם בייגעקומען.

— יא, אזוי זעהט עס אויס — האָט דער רעפּאָרטער צוגעגעבען — דיא געפעהרליכע פערברעכער, דענק איך, האָבען זיך דאָ געוואָלט בעזעצען, אָבער זיי זיינען אנטלאָפען ווען זיי האָבען אונז דערזעהן. יעדענפאלס, איירטאָן איז דאָ זיכער ניטאָ, ניט א לעבעדיגער און ניט א טויטער.

— מיר וועלען דארפען אָנפיהרען א קאמפף געגען דיא פערפלוכטע פּיראַ־טען — האָט הארדינג געזאָגט — מיר וועלען מוזען אָנווענדען אַלעס מעגליכע צו בעפרייען דעם אינזעל פון זיי. פענקראָפט האָט רעכט געהאט וואָס ער האָט געזאָגט אז מען דארף זיי יאָגען און פערניכטען אזוי וויא ווילדע טהיערע. ווען מיר וואָלטען געווען אָנגעפאנגען א יאגד אויף זיי, וואָלטען מיר פּילייכט צו יעצטיגער לאגע ניט געקומען.

— יאָ — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — מיר האָבען נעבלאַנדזשעט דערמיט וואָס מיר האָבען דעם מאַטראָז ניט געפאָלגט. אָבער אצינד מוזען מיר וואַרטען א געוויסע צייט און פערבלייבען דאָ ביז הערבערט וועט ארויס פון גע־פאַהר און מיר וועלען איהם קענען נעהמען אין גראַניט הויז. אָבער וואָס וועט זיין מיט נעב?

— נעב איז דאָרט זיכער. אין גראַניט הויז וועלען דיא באַנדיטען ניט קענען קומען.

— אָבער פיליכט וועט ער דאָרט ווערען אונרוהיג וואָס מיר זיינען ניטאָ און ער וועט זיך אונטערנעהמען צו קומען אהער?

— ער טאָר דאָס ניט טהאָן! דיא באַנדיטען וועלען איהם אויף'ן וועג ער־מאָרדען!

— דאָס פערשטעה איך גאַנץ גוט, אָבער אז ער וועט זיך דאָך איינשטעלען און געהן?

— אך! — האָט האַרדינג געזאָגט מיט בעדויערען — ווען אונזער טעלעג־ראַף איז אין אָרדנונג וואָלטען מיר איהם געקענט ווארנען, אָבער ערשט איז עס אונמעגליך! איבערלאָזען דאָ דעם קראַנקען הערבערט מיט פּענקראָפט'ן און מיר זאָלען געהן אהיים, טאָר מען אויך ניט! ווייסט איהר וואָס, פריינד ספּי־לעט? איך וועל אליין געהן צום גראַניט הויז.

— ניין, ניין, הערר סיירוס! — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — איהר זאָלט עס ניט טהאָן. איהר דאַרפט ניט זיין צופיעל ריזיקאַליש. דיא פּיראַטען זיינען געוויס פערשטעקט ערגיץ אין וואַלד און געהן אליין הייסט איינפאַך איינשטעלען דעם לעבען.

— אָבער נעב? וואָס וועט זיין מיט מיין טרייען און איבערגעבענעם נעב?

— האָט האַרדינג געפרעגט — עס איז שוין פיער און צוואַנציג שטונדען זייט מיר זיינען דאָ. נעב איז שוין געוויס העכסט אונרוהיג און אונגעדולדיג און ער וועט זיכער פערלאָזען דיא גראַניט הויז און געהן אהער.

— וואָס קענען מיר העלפען? — האָט ספּילעט געענטפערט — אויב ער וועט ניט פערהיטען זיין אייגענעם לעבען, קענען מיר איהם ניט איינהיטען.

— איז ניטאָ עפּעס א מיטעל וויא אזוי צו געבען איהם א ווארנונג? — האָט האַרדינג געפרעגט.

ווערענד דער אינזשיניר האָט דיזע פראַגע געשטעלט איז זיין בליק גע־פאַלען אויף טאָפּ, וועלכער איז געקומען צולויפען פון וואַלד אזוי וויא ער זאָל זאָגען: „בין איך דאָ ניטאָ?"

— טאָפּ! — האָט האַרדינג אויסגעשריען.

דער הונד איז באַלד צו איהם צוגעלאָפען. דער רעפּאָרטער האָט פערשטאַ־נען וואָס דער אינזשיניר דענקט און ער האָט זיך אָבגערופען:

— יא, טאָפּ וועט געהן! אן אויסגעצייכענטע אידעע!

— טאָפּ קען געהן דאָרט וואו מיר קענען ניט! — האָט הארדינג געזאָגט — ער וועט אוועקטראָגען אין גראַניט הויז דיא טרויעריגע נייעס וואָס דאָ האָט פּאסירט און ער וועט אונז ברייננגען א בעריכט פון נעב. שנעל, ספּילעט, שנעל!

דער רעפּאָרטער האָט באלד אויסגעריסען א בלעטעל פון זיין נאָטיץ־ביכעל און ער האָט אָנגעשריבען פאָלגענדע ווערטער:

"הערבערט איז פערוואונדעט. מיר זיינען אין דיא פּיה־שטאַהלען. זייט איהר אויף אייער וואך. פערלאָזט ניט דיא גראַניט הויז. האָבען זיך דיא פּיראַטען בע־וויזען אין יענע נאכבארשאַפט? שיקט אנטוואָרט דורך טאָפּ".

דיעזער קורצער בריעף, וועלכער האָט ענטהאַלטען אַלעס וואָס נעב האָט געדאַרפט וויסען און דיא וויכטיגסטע אָנפראַגע וועגען דעם וואָס דיא איבריגע קאָלאָניסטען האָבען געוואָלט וויסען, איז צוזאַמענגעלעגט געוואָרען און צוגעבונ־דען געוואָרען צום הונד'ס האַלדז.

— טאָפּ, מיין הונד — האָט דער אינזשיניר געזאָגט גלעטענדיג דיא חיה — נעב, טאָפּ! נעב! געה, געה!

דער קלוגער הונד האָט פערשטאַנען וואָס זיין ווירטה האָט געמיינט. דער וועג צום גראַניט הויז איז איהם געווען בעקאַנט און ער האָט דיא אייניגע מייל געקענט איינלויפען אין ווייניגער וויא א שטונדע צייט. הארדינג און ספּילעט האָבען געהאָפט, אז דער הונד וועט דיעזע וועג דורכמאַכען אָהן אירגענד וועלכע געפאַהר און ער וועט זיי ברייננגען אנטוואָרט פון נעב.

דער אינזשיניר האָט אויפגעעפענט דעם טהויער און ער האָט דעם פיער־פיסיגען שליח אוועקגעשיקט אָנצייגענדיג איהם מיט'ן האַנד צו דיא ריכטונג פון גראַניט הויז.

טאָפּ האָט זיך געלאָזט לויפען און ער איז כמעט מאָמענטאַלע פערשוואונ־דען געוואָרען.

— ער וועט אהין קומען — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.

— איך האָף אזוי — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — און ער וועט אונז אויך ברייננגען א בעריכט פון נעב.

— וויא שפּעט איז? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— צעהן אוהר.

— אין א שטונדע ארום וועט ער פיילייכט זיין דאָרט.

— איך האָף אזוי.

דער טהויער איז פערמאַכט געוואָרען און דער אינזשיניר און דער רע־פּאָרטער זיינען אריין אין הויז.

הערבערט איז נאָך אַלץ געשלאָפען. פּענקראָפט האָט איהם צוגעלעגט דיא קאָמפּרעסען און האָט שטרענג אָבגעהיט, אז זיי זאָלען זיין קאַלט. ספּילעט

האָט ניט געהאַט וואָס צו טהאָן נעבען קראַנקען און ער האָט דערווייל פאַר איהם צוגעגרייט עטוואָס נאַהרונג.

דיא קאָלאָניסטען האָבען ערוואַרטעט דעם הונד'ס קומען מיט דאָס גרעס־טע אונגעדולד. נאָך עלף אוהר זיינען סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט אַרוים מיט זייערע ביקסען אויף דיא אַקסלען און געשטאַנען גרייט צו עפענען דעם טהויער ווען טאָפּ וועט אַנקומען. זיי האָבען ניט געצווייפעלט אז אויב טאָפּ איז נור אַנגעקומען אין גראַניט הויז, האָט איהם נעב זיכער באַלד צוריק געשיקט.

זיי האָבען געוואַרט אומגעפעהר צעהן מינוט און זיי האָבען דערהערט א שאָס, דאַן דאָס בילען פון זייער הונד.

דער אינזשיניר האָט געעפענט דעם טהויער און ער האָט דערזעהן א רויך אין וואַלד אומגעפעהר פאַר הונדערט פוס ווייט. ער האָט אויסגעשאָסען אין יענע ריכטונג.

אין יענעם מאָמענט איז טאָפּ אַריינגעלאָפען. הארדינג האָט פערמאַכט דעם טהויער און ער האָט זיין טרייען הונד געגלעט און געצערטעלט. אויף טאָפּ'ס האַלדז איז געווען צוגעבונדען א צעטעלע, וועלכער האָט געלויטעט:

„קיינע פּיראַטען אין דער נאַכבאַרשאַפט פון גראַניט הויז. איך וועל פון דאַנען ניט אוועק. אַרימער, אונגליקליכער הערבערט!"

8טעם קאַפּיטעל.

הערבערט בעסערט זיך. — אַן איבערבליק אויף דיא פערגאַנגענהייט. — פּראָ־פּעצייהונג פאַר דיא צוקונפט. — דיא פערצווייפלונג. — וואו איז זייער געהיימניספּאָלער בעשיטצער?

וויא עס האָט לעצטענס אויסגעזעהן, זיינען נאָך דיא פינף פערבליבענע פּיראַטען געווען דאָרט אין דיא נאַכבאַרשאַפט פון דיא שטאַהלען, וואַהרשיינליך מיט דער אַבזיכט אויסצושלאַכטען דיא קאָלאָניסטען איינעם נאָך'ן אַנדערען. דיא לאַגע פון דיא קאָלאָניסטען איז געווען א שרעקליכע. ערשטענס, זיינען זיי בלויז דריי פערזאָן וואָס קענען זיך פערטהיידיגען און דיא באַנדיטען זיינען פינף און גוט בעוואַפענט; און צווייטענס, זיינען דיא פּיראַטען בעהאַלטען אין געדיכטען וואַלד און מען האָט זיי ניט געקענט זעהן, וועהרענד זיי, דיא פּיראַטען, האָבען דיא קאָלאָניסטען יא געזעהן און זיי האָבען אויף זיי געקענט מאַכען א פּלוצלונגען איבערפאַל. און וואָס האָבען דיא קאָלאָניסטען געקענט טהאָן?

זיי האָבען געמוזט פערבלייבען דאָרט אויף'ן אָרט און זיין העכסט פּאָרזיכטיג. שפּייז האָבען זיי דאָרט געהאט אויף א היבשע צייט. דיא פּיראטען האָבען קיין לעבענסמיטעל ניט אוועקגענומען. ווען דיא קאָלאָניסטען זיינען אָנגעקומען זיינען זיי אין איילעניס אנטלאָפען און זיי האָבען קיין צייט געהאט מיטצונעהמען עסענוואַרג. וויא דיא קאָלאָניסטען האָבען פערשטאנען, האָבען דיא פּיראטען זיך דאָרט בעזעצט פון פריהער, אָבער ווען איירטאָן איז אהין אָנגעקומען, האָבען זיי איהם וואהרשיינליך אָבגעראַמט פון וועג און זיי זיינען דאָרט פערבליבען ביז הארדינג, ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט זיינען געקומען און דאן זיינען זיי אנטלאָפען איבערלאָזענדיג נאָך זיך נאָך א קרבן. ווען דיא קאָלאָניסטען האָבען בעשפּראָכען זייער לאגע, האָט הארדינג געזאָגט:

— ווארט! מיר קענען ערשט קיין זאך ניט טהאָן! ווען הערבערט וועט געהיילט ווערען, דאן וועלען מיר אָנפאנגען א מלחמה געגען דיא באנדיטען און איך האָף אז מיר וועלען פון זיי ראכע נעהמען. דערמיט וועלען מיר האָבען דערגרייכט דעם ציעל פון א טהייל פון אונזער גרויסע עקספּעדיציאָן, וואָס מיר האָבען בעשטימט, און דאן —

— וועלען מיר אָנפאנגען זוכען אונזער געהיימניספּאָלען בעשיצער! — האָט ספּילעט געענדיגט דאָס וואָס הארדינג האָט געוואָלט זאָגען — אך, טהייערער סיירוס! וויא נויטיג עס איז אונז ערשט יענער בעשיצער! ווארום קומט ער אונז דיעזען מאָל ניט צו הילף?

— ווארט, מיר זיינען נאָך ניט פערטיג — האָט קאפּיטאן הארדינג געענטפערט — ווער ווייס וואָס עס וועט נאָך פּאָרקומען ביי אונז? אונזער רעטער וועט נאָך צייט האָבען צו בעווייזען אונז זיינע וואונדער. אָבער מיר האָבען ערשט ניט צו רעדען וועגען דעם. הערבערט'ס לעבען איז פריהער פאר אלעס.

דאָס איז ווירקליך געווען דיא וויכטיגסטע זאך וועגען וועלכע דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאט צ זאָרגען. עס זיינען אוועק נאָך אייניגע טעג און הערבערט'ס צושטאנד איז ניט פערבעסערט געוואָרען. ערגער אויך ניט. דיא קאַלטע קאָמפּרעסען וואָס מען האָט איהם אָהן אויפהער צוגעלעגט האָבען ניט צוגעלאָזט קיין ענטצינדונג אין דיא וואונדען. דער רעפּאָרטער האָט ערקלערט, אז דאָס וואסער וועלכעס האָט אין זיך שוועבעל פון דיא וואולקאנען, וואָס געפינען זיך אין דיא נאכבארשאפט, מאכט א בעסערע ווירקונג אויף דיא וואונדען וויא עבט ריינעס וואסער און מעגליך, אז דאָס האָט גערעטעט זיין לעבען. אויסער דעם האָבען דיא קאָלאָניסטען זייער קראנקען שטרענג און פּינקטליך אָבגעהיט מיט נאהרונג און ערפרישונג וואָס זיי האָבען איהם געגעבען, און אלעס וואָס זיי האָבען געטהאָן פאר איהם איז געטהאָן געוואָרען מיט איבערלעגונג און גרויס פּאָרזיכטיגקייט. עס האָט אויסגעזעהן, אז ער איז שוין זיכער ארויס פון גע־

פאהר, אָבער מען האָט אויף איהם שטרענג געדארפט אכטונג געבען און אָבהיטען אַלעס אויף'ן האָר, זאָנסט האָט ער געקענט בעקומען נאָך א קראנקהייט און ער וואָלט געווען פערלאָרען. באנדאזשירען פלעגט איהם שטענדיג דער רעפּאָרטער אַליין, ווייל ער האָט געוואוסט וויא אזוי צו טהאָן דיזעז ארבייט. צו שטארק אָדער צו שוואך באנדאזשירען אזעלכע געפעהרליכע וואונדען טויג ניט. דאָס מוז געמאכט ווערען מיטעלמעסיג, אום עס זאָל ניט שטערען דיא וואונדען פון היילען זיך. כירורגען גיבען צו, אז באנדאזשירען א וואונד איז א זאך וואָס מען דארף לערנען אזוי גוט וויא מאכען א שווערע אָפּעראציאָן.

אין צעהן טעג ארום, דעם 22טען נאָוועמבער, איז הערבערט'ס צושטאנד געוואָרען פיעל בעסער. מען האָט איהם שוין געקענט געבען עפּעס עסען, זיינע באקען האָבען בעקומען זייער געוועהנליכען קאָליר און זיינע אויגען האָבען אויס־געדריקט דאנקבארקייט צו זיינע רעטער. ער האָט שוין עטוואָס אָנגעהויבען צו רעדען און ער האָט אויסגעהערט געשיכטעס וואָס פּענקראָפט האָט איהם דערצעהלט. הערבערט האָט איהם געפרעגט וואו איירטאָן איז, אָבער דער מאַטראָז האָט ניט געוואָלט פערשאפען איהם ערגערנים און ער האָט איהם גע־זאָגט, אז איירטאָן איז מיט נעב אין גראַניט הויז.

— אך, דיא פּיראטען! דיא שופטען! — האָט פּענקראָפט געזאָגט — זיי זיינען ניט ווערטה קיין רחמנות! קאפּיטאַן הארדינג האָט זיך מיט זיי גע־וואָלט בעגעהן אזוי וויא מיט איידעלע מענשען. ער האָט געוואָלט זיין העפליך מיט זיי, אָבער איך וועל זיי צייגען העפליכקייט מיט קוילען פון מיין ביקס!

— האָט מען זיי דאָ נאָך אמאָל ניט געזעהן? — האָט הערבערט געפרעגט.

— ניין, מיין יונגע — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — אָבער מיר וועלען זיי געפינען, און ווען דוא וועסט געזונד ווערען וועלען מיר זיך מיט זיי זעהן!

— איך בין נאָך זעהר שוואך, גוטער פּענקראָפט.

— דוא וועסט נאָך צוריק בעקומען דיינע קרעפטען, ליעבער הערבערט. וואָס איז א קויל דורך'ן ברוסט? א שפּיעלכעל! איך האָב שוין געזעהן א סך אזעלכע פעלע און עס איז גאָר ניט מיט גאָר ניט!

וואָס ווייטער איז הערבערט'ס צושטאנד אַלץ בעסער געוואָרען און מען האָט געקענט האָפען, אז ער וועט קירצליך געזונד ווערען, אויב נור קיין זייטיגע קראנקהייט וועט צו איהם ניט קומען.

דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען העכסט צופריעדען וואָס זיי איז געלונגען צו רעטען זייער יונגען חבר און זיי האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליק־ליך. עס וואָלט זיכער פיעל ערגער געווען, ווען דיא קויל זאָל געווען פערבלייבען אין זיין קערפּער, אָדער ווען מען זאָל איהם געווען דארפען אָבשניידען א האנד

אָדער א פוס, אין אזא פאַל וואָלט שוין ספּילעט מיט זיין ביסעל מעדיצינישע וויסענשאַפט גאָר ניט געקענט טהאָן און הערבערט וואָלט זיכער געשטאָרבען.

אָבער דיא ביסעל וויסענשאַפט אין מעדיצין און כירורגיע וואָס ספּילעט האָט געהאט און זיינער און הארדינג'ס גלייכער פערשטאַנד האָבען געפיהרט צו הערבערט'ס רעטונג. אָבער האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געדאַרפט מורא האָבען פאַר א צייט, ווען זייער וויסענשאַפט און לאָגישער פערשטאַנד וועלען זיי אויך גאָר ניט קענען העלפען? יא! זיי האָבען פאַר אזא צייט געדאַרפט מורא האָבען. זיי זיינען אויף'ן אינזעל געוועזען עלענד. בלויז פינף פּערזאָן זיינען זיי געוועזען, און וואָס קענען נאָך אלעמען אזא קליינע צאָהל מענשען אויפטהאָן? ווער קען וויסען אונטער וואָס פאַר אן אומשטענדען זיי וועלען אמאָל אונטער־וואָרפען ווערען? ווער ווייס אויב זייער עקזיסטענץ אויף'ן לינקאָלן אינזעל איז געזיכערט?

סיירוס הארדינג האָט פון צייט צו צייט געטראַכט וועגען דעם און ער האָט זיך ניט ווייניג געשראָקען פאַר דער צוקונפט. עס האָט אויסגעוויזען אז ביז דער לעצטער צייט האָט דאָס גליק געשפּיעלט מיט איהם און זיינע קאָמפּאַ־ניאָנען, אָבער לעצטענס האָט עס זיך פון זיי אָבגעקעהרט און עס האָט זיי אָנ־געהויבען געהן מיט דיא פּוטער אראָפּ. אין דעם פערלויף פון דער צייט, ווען זיי זיינען אנטלאָפען פון ריטשמאָנד ביז דיא לעצטע פּאַסירונג מיט'ן יונגען הערבערט איז זיי געגאַנגען זעהר גוט. דיא הצלחה איז שטענדיג געוועזען ביי זייער רעכטע האנד און עס האָט זיי אַלעס בעגליקט. זיי האָבען אויף'ן איינ־זאַמען אינזעל ערוואָרבען א גוטע היים. זיי האָבען געהאט טהיערע, פּלאַנצונגען און וואַקסונגען פאַר זייער געברויך. זיי האָבען אויך געהאט אלערליי מאַטעריאַ־לען, ווערק־צייג און אינסטרומענטען און עס האָט זיי, מיט איין וואָרט, גאָר ניט געפעהלט. דיא נאַטור און פערשיעדענע זאַנדערבאַרע צופעלע האָבען זיי בע־זאָרגט מיט אלעס. דערצו האָבען זיי נאָך געברויכט זייער אייגענעם שכל, זייער קענטניס און וויסענשאַפט און זיי האָבען איינפאַך געפיהרט א קליינע פּיר־סטענטהום אָדער א מלוכה. ענדליך אָבער האָט זיך דאָס גליק פון זיי אָבגעע־טהאָן און זייער פריעדען און זאָרגלאָזער לעבען האָבען געמיטען! היינט ווער קען וויסען אויב עס וועלען נאָך ניט קומען ערגערע צייטען?

פאַקטיש האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען טאַקי געפונען אין א שלעכטער לאַגע. זיי האָבען דורכגעלעבט א שרעקליכע צייט. זייער נייעם קאָלעגע און פריינד, איירטאָן, האָבען זיי וואהרשיינליך פערלאָרען, דיא פּיראַטען האָבען איהם וואהרשיינליך ערמאָרדעט. הערבערט, איינער פון דיא טיכטיגסטע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע איז געפאַלען פערוואונדעט פון דיא הענד פון דיא פערבליבענע פּיראַטען, און וואָס קענען זיי וויסען וואָס פאַר א שיקזאַל עס ערוואַרטעט זיי אַלעמען? דיא פינף פּיראַטען געפינען זיך דאָך נאָך אויף'ן אינזעל, היינט וויא

אזוי קענען זיי, דיא קאָלאָניסטען, זיכער זיין, אז זיי וועלען אויך ניט געשאָסען ווערען?

פענקראָפט האָט אויך פיעלע מאָל געשטעלט דיעזע פראגען זיך אליין. ער איז אויך געווען מיט דער מיינונג, אז דיא הצלחה האָט זיך פון זיי אָבגעטהאָן, אז דער פערבאָרגענער וואָס האָט זיי אזוי פיעל וואונדער בעוויזען, אויב דאָס איז א מענש אָדער וואָס עס איז, האָט פערלאָזען דעם לינקאָלן אינזעל, נאָכדעם וויא ער האָט בעוויזען דעם לעצטען וואונדער און געזונקען דיא פיראטען שיף. אָבער ווארום האָט זיי יענער פערבאָרגענער פערלאָזען? ווארום איז זייער געהיימער וואָהלטהעטער פלוצלונג אויף זיי בייז געוואָרען? ווארום האָט ער זיי אויפגעהערט בעשיצען? דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט פערענטפערען, פונקט אזוי וויא זיי האָבען ניט געקענט פערענטפערען דיא פראגע: ווארום האָט זיך יענער מילדער און גוטהערציגער זאָנדערבארער רעטער פון זיי בעהאלטען דיא גאנצע צייט.

אָבוואָהל דיא קאָלאָניסטען האָבען געטראכט און גערעדט און פראָפעצייהעט שלעכטעס אויף זיך אליין אין דיא צוקונפט, דאָך האָבען זיי זיך אין גאנצען ניט פערלאָרען. אזעלכע בראווע און מוטהיגע מענשען פערלירען זיך ניט. זיי האָבען געזעהן פאר זיך א פינסטערע צוקונפט, דאָך זיינען זיי געווען גרייט צו קעמפפען פאר זייער עקזיסטענץ און פאר זייער וואָהלזיין, זאָלאנג זיי וועלען זיין אימשטאנד צו קעמפפען און צו זיין טהעטיג.

9טעם קאפיטעל.

אָ פאָרשלאָג פון ספילעט און פענקראָפט צוריקגעוויזען. — א שמאטע אין וואלד. — א שפור צו איירטאָן. — דזשופ בריינגט א נאכריכט. — דיא רייזע צום גראניט הויז. — פראָספעקט האיטס אונטערגעצונדען.

דער געזונדהייטס צושטאנד פון יונגען הערבערט האָט זיך רעגעלמעסיג פערבעסערט. זיינע קאָמפאניאָנען האָבען בלויז געהאָפט און געווארט, אז ער זאָל זיך אויף אזוי פיעל פערבעסערען אז מען זאָל איהם קענען צונעהמען אין גראניט הויז.

דיא וואָהנונג אין גראניט הויז איז געווען מעהר בעקוועם וויא אין איירטאָן'ס שטיבעל ביי דיא שטאהלען. אויסערדעם איז אין יענער שטיבעל געווען זעהר אן אונזיכערער פלאץ און מען האָט יעדע ווייle געדארפט ציטערען, אז דיא פערבליבענע פיראטען זאָלען אהין ניט אריינוואָרפען עטליכע קוילען,

וועהרענד אין גראַניט הויז האָט מען פאַר אַן אַטאַקע ניט געדאַרפט מורא האָבען. האַרדינג, ספּילעט און פּענקראָפֿט האָבען דאַרום אונגעדולדיג געוואַרט אויף דעם גליקליכען טאָג, ווען זיי וועלען זייער קראַנקען קענען נעהמען אהיים. הערבערט אַליין איז אויך זעהר גערן געוועזען צו קומען אין גראַניט הויז; אָבער זיי האָבען געמוזט וואַרטען. וויא לאַנג זיי האָבען נאָך צו וואַרטען, האָט קיינער פון זיי געקענט בעשטימען.

פון נעב האָבען זיי קיין זאַך ניט געהערט, אָבער דאָס האָט זיי ניט בעאונרוהיגט. זיי זיינען געוועזען זיכער אַז דער בראַווער ניגער וועט זייענדיג בעפעסטיגט אין גראַניט הויז ניט צולאָזען אַז דיא פּיראַטען זאָלען אויף איהם מאַכען אַן אַטאַקע. זיי האָבען דעם הונד ניט געשיקט נאָך אַמאָל צו ברייגנען אַ בעריכט פון נעב. זיי האָבען מורא געהאַט, אַז ער קען נאָך אויף'ן וועג דערשאָסען ווערען פון דיא באַנדיטען און דאָס וועט פאַר זיי זיין אַ גרויסער פערלוסט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געוואַרט, אָבוואָהל זיי זיינען זעהר גערן געוועזען צו קומען צוריק אין גראַניט הויז צו זייער חבר נעב. דעם אינזשיניר האָט זעהר געקרענקט וואָס זייער קליינע מחנה איז צוטהיילט. זייער קאָמפּאַניאָן איירטאָן האָבען זיי אין גאַנצען פערלאָרען, הערבערט איז קראַנק און נעב איז ווייט פון זיי; זיי זיינען אַלזאָ אין גאַנצען געוועזען דריי געגען דיא פינף פּיראַטען און אין אַזאַ פאַל קענען דיא באַנדיטען שטענדיג האָבען דיא אויבערמאַכט.

האַרדינג, ספּילעט און פּענקראָפט האָבען דעם קראַנקען הערבערט ניט געוואָלט ענטדעקען דעם טרויעריגען סוד אין וואָס פאַר אַ לאַגע זיי געפינען זיך, אום ניט צו פערשאַפען איהם ערגערניס. זיי האָבען דאַרום דיא פראַגע בעשפּראָכען שטילערהייד, אָהן הערבערט'ס וויסען. דאָס איז געוועזען דעם 29טען נאָוועמבער, וועהרענד ער איז געשמאַק געשלאָפען און ער האָט ניט געקענט הערען וואָס זיינע קאַמעראַדען רעדען.

— מיינע פריינדע — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — דענקט איהר ניט אַז עס איז אַ פּלאַן מיר זאָלען אָפען ערקלערען קריעג דיא פּיראַטען? דענקט איהר ניט, דאָס עס איז אַ גלייכע זאַך אַז מיר זאָלען אָנפיהרען אַ יאַגד אויף זיי און ניט וואַרטען ביז זיי וועלען קומען אונז אַטאַקירען?

— דאָס איז פּונקט דאָס זעלבע וואָס איך דענק — האָט זיך פּענקראָפט אָבגערופען — איך גלויב, אַז מיר זיינען ניט אַזעלבע פייגלינגע וואָס דאַרפען זיך אָבשרעקען פאַר אַ קויל, און אויב נור קאַפּיטאַן האַרדינג וועט איינשטימען בין איך שוין פערטיג אַרויסצוגעהן אין וואַלד און אָנפאַנגען זוכען דיא פּיראַטען באַנדע.

— איך וועל מיט אייך מיטגעהן — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — מיר בײדע גוט בעוואָפענטע און בעגלייטעט פון טאָפּ —

— מיין טהייערער ספּילעט און איהר פּענקראָפט — איז איהם דער אינ־זשיניר ארייננעפאַלען אין דיא רייד — לאָמיר זיך אויסרעכענען קאַלטבלוטיג. לאָמיר ניט זיין היציג און לאָמיר זיך גוט איבערלעגען. ווען דיא פערברעכער זאָלען זיין בעהאַלטען אין א בעשטימטען אָרט און מיר זאָלען זיכער וויסען וואו זיי זיינען, וואָלט איך ניט געהאַט דאגעגען אז מיר זאָלען זיי אטאַקירען; קוים אָבער ווייסען מיר ניט וואו זיי געפינען זיך איז נאָך מיין מיינונג א גרויסע ריזיקע אז זיי זאָלען אויף אונז פריהער שיסען איידער מיר אויף זיי. זיי קענען אונז בעפאַלען פון הינטען גאָר אונערוואַרטעט און פייערען אויף אונז פון זייערע ביקסען.

— ניט שטענדיג, הערר קאַפּיטאַן — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — טרעפט א קויל אין ציעל.

— דיא קויל וואָס האָט פערוואונדעט אונזער הערבערט — האָט דער אינ־זשיניר זיך אָבגערופען — האָט יא געטראָפען אין ציעל. אויסערדעם דארפט איהר, פּענקראָפט, ניט פערגעסען, אז בלויז צוויי פון אונז קענען געהן, ווייל איי־נער מוז פערבלייבען נעבען קראַנקען, און וויא אזוי וועט זיך דער איינער קענען פערטהיידיגען, אויב דיא פּיראַטען וועלען איהם בעפאַלען? דענקט איהר אז דיא באַנדיטען וועלען ניט זעהן ווען איהר וועט פון דאַנען אוועקגעהן? דענקט איהר אז זיי וועלען אייך ניט לאָזען אוועקגעהן אין וואַלד און ביי אייער אַבוועזענהייט טויטען מיך און דעם פערוואונדעטען הערבערט?

— איהר האָט רעכט, הערר קאַפּיטאַן — האָט פּענקראָפט געענטפערט — איהר האָט רעכט. זיי וועלען טהאָן וואָס זיי וועלען קענען, אום צו בעזיצען דיעזען פּלאַץ וואו זיי קענען האָבען א היים און לעבענסמיטעל אויף א לענ־גערע צייט, און איהר איינער אליין וועט זיך ניט קענען שטעלען אנטקעגען זיי. אך, ווען מיר וואָלטען ערשט געווען אין גראַניט הויז!

— ווען מיר וואָלטען געווען אין גראַניט הויז — האָט דער אינזשיניר גע־ענטפערט — וואָלט גאָר אנדערש געווען. דאָרט וואָלט מען שוין ניט געדאַרפט מורא האָבען איבערצולאָזען הערבערט'ן מיט איינעם פון אונז און דיא אנדערע דריי וואָלטען געקענט ארויסגעהן אין דיא וועלדער זוכען דיא פּיראַטען. מיר זיינען דאָך אָבער דאָ און מיר מוזען וואַרטען ביז מיר אלע צוזאַמען מיט הער־בערט וועלען קענען פון דאַנען אוועקגעהן.

הארדינג'ס לאָגישע ארגומענטען האָבען ניט געקענט פערענטפערט ווע־רען. ספּילעט און פּענקראָפט האָבען גוט פערשטאַנען, אז ער זאָגט א גלייכע זאַך און זיי האָבען מיט איהם איינגעשטימט.

— אך — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט מיט בעדויערען — ווען איירטאָן וואָלט דאָ מיט אונז געווען! אָרימער איירטאָן! זיין אומקעהרען זיך צו א מענש־ליכען, געזעלשאַפטליכען לעבען האָט ניט לאַנג געדויערט!

— אויב ער איז טויט! — האָט פענקראָפט צוגעגעבען — אָבער ווער ווייס?

— האָט איהר נאָך האָפנונגען, אז דיא פּיראַטען האָבען איהם געשווינט? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— יא, עס קען מעגליך זיין, אויב עס האָט זיך זיי געלוינט.

— וואָס? מיינט איהר צו זאָגען, אז ווען איירטאָן האָט זיך געטראָפען מיט זיינע אמאָליגע קאמעראַדען האָט ער פערגעסען זיינע פּפליכטען צו אונז?

— ווער ווייס? — האָט דער מאטראָז געענטפערט.

— פענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט אננעהמענדיג דעם מאטראָז ביים ארם — אייער אידעע איז זעהר אן אונגערעכטע און איהר וועט מיר פּיעל ערגערניס פערשאפען ווען איהר וועט דאָס זאָגען נאָך אמאָל. איך בין פעראנטוואָרטליך פאר איירטאָן'ס ערנעסטליכקייט און טרייהייט.

— און איך אויך! — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.

— יא, יא, קאפּיטאָן — איך בין אומגערעכט — האָט זיך פענקראָפט ענטשולדיגט — עס איז געווען א זינדיגע אידעע און קיין זאך קען דאָס ניט רעכט־פערטיגען. אָבער וואָס זאָל איך טהאָן? איך בין ניט ביי מיין זינען. דאָס זיין דאָ איינגעשפּאַרט ווירקט אויף מיר זעהר שלעכט און איך בין נאָך קיינמאָל ניט געווען אזוי אויפגערעגט וויא היינט.

— זייט רוהיג, פענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — וויא לאנג, טהייערער ספּילעט, דענקט איהר, וועט נאָך דויערען ביז מיר וועלען אונזער הערבערט קענען נעהמען אין גראַניט הויז?

— דאָס איז שווער צו זאָגען — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — ווייל יעדע אונפאָרזיכטיגקייט קען ברייננגען צו שלעכטע פאָלגען. אָבער פאָרלויפיג בעסערט ער זיך און אויב עס וועט ווייטער אזוי געהן אין אָרדנונג וועט ער אין אכט טעג ארום פון היינט זיין קרעפטיג גענוג און מיר וועלען איהם קענען נעה־מען אהיים.

אכט טעג! דאָס הייסט אלזאָ אז זיי וועלען זיך ערשט קענען אומקעהרען אין גראַניט הויז אין דיא ערשטע טעג פון מאָנאט דעצעמבער. אין דיעזער צייט זיינען שוין פאָראיבער צוויי מאָנאטען פון פריהלינג. דער וועטער איז געווען שעהן און דיא היטץ האָט אנגעהויבען ווערען גרעסער. דיא וועלדער פון לינ־קאָלן אינזעל זיינען געווען בעדעקט מיט בלעטער און עס איז שוין דאָרט באלד געווען שניט צייט. ווען דיא קאָלאָניסטען וועלען זיך אומקעהרען צוריק אין גראַניט הויז וועלען זיי זיך אלזאָ באלד דארפען נעהמען צו אגריקולטור ארבייט, ארונטערצונעהמען דיא תבואה פון זייער פעלד און אין דער זעלבער צייט האָבען זיי נאָך געדאַרפט דורכפיהרען דיא בעשלאָסענע עקספּעדיציאָן דורך'ן אינזעל. מען קען זיך אלזאָ לייכט פאָרשטעלען וויא דיא קאָלאָניסטען האָט גע־

ערגערט וואָס זיי מוזען נאָך פערבלייבען אין דיא שטאַהלען און געשטערט זיין פון אזעלכע וויכטיגע ארבייט. אָבער זיי האָבען בעסער ניט געקענט מאכען און זיי האָבען געמוזט דולדען.

א פּאָר מאָל האָט דער רעפּאָרטער ריזיקירט און איז ארויס אויף'ן וועג צוזאמען מיט טאפּ. ער איז געווען העכסט פאָרזיכטיג און ער האָט זיין ביקס שטענדיג געהאלטען גרייט צו שיסען אין דעם מאָמענט ווען דאָס וועט נויטיג זיין.

אָבער ער האָט קיינעם ניט געזעהן, קיינעם ניט בעגעגענט און קיינע שפּורען פון דיא פּיראטען ניט געפונען. דער קלוגער הונד וואָלט איהם געווארנט פון דיא מינדעסטע געפאהר, אָבער טאפּ האָט ניט געבילט און דאָס האָט דעם רעפּאָרטער געמאכט זיכער אז ער האָט ניט פאר וואָס אָדער פאר וועמען צו שרעקען זיך, ווייל דיא פּיראטען געפינען זיך וואהרשיינליך אין אן אנדער טהייל פון אינזעל. אָבער איינמאָל, דאָס איז געווען דעם 27טען נאָוועמבער, איז ספּילעט אוועקגעגאנגען ביי א פּיערטעל מייל ווייט אין וואלד, אנטקעגען דעם זידליכען זייט פון בארג, און ער האָט דאָרט בעמערקט אז דער הונד שפּירט עטוואָס בעזאָנדערס. טאפּ האָט אָנגעהויבען לויפען הין און צוריק זוכענדיג אין דיא גראָז און צווישען דיא בוימלעך אזוי וויא ער זאָל האָבען דערשמעקט עפּעס אן אויסערגעוועהנליכע זאַך.

גידעאָן ספּילעט האָט דעם הונד נאָכגעפאָלגט און ער האָט געהאלטען א שארפען בליק ארום און ארום. ער האָט זיך נאכהער פערשטעקט צווישען געדיכטע בוימער און ער האָט זיין ביקס געהאלטען גרייט. עס האָט ניט אויסגעזעהן אז דער הונד זאָל האָבען דערשפּירט א מענשען, ווייל אין אזא פאל וואָלט ער דאָס דעם רעפּאָרטער געגעבען צו וויסען דורך זיין בילען; אָבער דאָס וואָס דער הונד איז שטיל געווען איז געווען א בעוויז, אז קיין געפאהר איז דאָרט ניטאָ.

אונגעפעהר פינף מינוט זיינען אזוי פאָראיבער. טאפּ האָט זיך אומגעדרעהט אין אלע זייטען און האָט מיט זיין נאָז געשמעקט אין דיא גראָז און צווישען דיא בוימלעך און ספּילעט האָט פון איהם דיא אויגען ניט אראָבגענומען. ענדליך איז דער הונד אריינגעלאָפען צווישען א מאסע געדיכטע בוימלעך און האָט פון דאָרט ארויסגעשלעפּט א שמאטע. דאָס איז געווען א שטיקעל צוריסענע און פערפלעקטע קליידער־צייג. ספּילעט האָט עס געבראכט צו זיינע קאָמפּאניאָנען, וואו ער, הארדינג און פּענקראָפט האָבען עס גוט בעקוקט און זיי האָבען אויסגעפונען, אז דאָס איז פון איירטאָן'ס קליידער וואָס ער האָט געטראָגען.

— זעהט איהר שוין, פריינד פּענקראָפט — האָט הארדינג געזאָגט — דיא פּיראטען האָבען דעם אונגליקליכען איירטאָן מיט געוואלד אוועקגעשלעפּט פון

דאנען. גלויבט איהר שוין יעצט אין זיין אָרענטליכקייט? צווייפעלט איהר נאָך ערשט אויך אויב ער איז אונז טריי געווען?

— ניין, קאפיטאן — האָט דער מאטראָז געענטפערט — און איך בעריייהע וואָס איך האָב איהם אומזיסט פערדעכטיגט. אָבער איך דענק אז פון דיעזען פאָרפאל קענען מיר עפּעס לערנען.

— וואָס אזעלכעס? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— איך מיין, אז מיר קענען ערשט איבערצייגט זיין, אז דיא באנדיטען האָבען איירטאָן'ען ניט ערמאָרדעט דאָ, זאָנדערן זיי האָבען איהם פון דאנען אוועקגעשלעפּט א לעבעדיגען, און וויבאלד אז אזוי, קען זעהר מעגליך זיין אז ער לעבט נאָך ערשט אויך.

— מעגליך — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — עס קען זעהר זיין אז ער לעבט.

און ווירקליך האָבען דיא קאָלאָניסטען געקענט האָפען אז זייער פריינד איירטאָן לעבט. זיי האָבען פריהער גערעכענט, אז איירטאָן איז דערשאָסען געוואָרען דאָרט ביי דיא פיה־שטאַהלען, אָבער וויבאלד אז מען האָט איהם פון דאָרט אוועקגענומען א לעבעדיגען, קען מען דאָך גלויבען, אז זיי האָבען איהם געלאָזט לעבען און ער לעבט ערשט אויך אירגענד וואו אויף'ן אינזעל. אָבער אָננעהמענדיג זאָגאר, אז דער פאל איז אזוי געווען, האָבען דיא קאָלאָ־ניסטען געמוזט גלויבען, אז איירטאָן ווערט געהאלטען געפאנגען. זייער טהעאָריע איז געווען, אז איינער אָדער מעהרערע פון דיא פיראטען האָבען איירטאָן'ען דערקענט אלס דעם אמאָליגען אָנפיהרער פון רויבער באנדעס אין אויסטראליען בען דזשאָיס און זיי האָבען איהם געוואָלט איבעררעדען אָדער צווינגען אז ער זאָל זיין מיט זיי, אָבער אזוי וויא ער האָט זיך ניט געוואָלט אונטערגעבען, האָ־בען זיי איהם גענומען געפאנגען מיט דער האָפנונג פיללייכט וועט זיי דאָך אמאָל געלינגען צו בעקעהרען איהם אויף זייער זייט און מאכען איהם צו פערראטהען זיינע פריינד.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אלזאָ געקענט האָפען, אז זיי וועלען נאָך זיי־ער פריינד איירטאָן צוריק האָבען אין זייער קאָלאָניע, וואָרום אויב ער לעבט, מעג ער זאָגאר זיין געפאנגען, וועט ער געפינען א מיטעל וויא אזוי צו בעפרייען זיך און קומען צו זיינע פריינד און וואָהלטהעטער און זיי העלפען און שטיצען פיעל ער וועט נור קענען.

— יעדענפאלס — האָט גידעאָן ספּילעט בעמערקט — אויב אפילו איירטאָן איז געפאנגען און איהם וועט געלינגען צו אנטלויפען, וועט ער וואהרשיינ־ליך קומען אין גראניט הויז, ווייל ער ווייס דאָך ניט פון דעם מערדערליכען אנגריעף אויף אונזער הערבערט, און אז מיר זיינען דאָ געפאנגענע.

— אָה, איך ווינש אז ער זאָל שוין זיין אין גראניט הויז און מיר זאָלען

דאָרט אויך זיין! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — ווייל אָבוואָהל דיא פערדאמטע פיראטען קענען גאָר ניט טהאָן אונזער גראניט הויז, קענען זיי ביי אונזער אָבוועזענהייט רואינירען אונזערע פעלדער און דעם געפליגעל־הויף.

אָבער מעהר וויא אַלעמען איז הערבערט׳ן געווען איבערדריסיג דאָס זיין דאָרט ביי דיא פיהר־שטאַהלען. דער יונגע האָט גוט געוואוסט וויא זיינע קאַמ־פּאַניאָנען נויטיגען זיך צו קומען צוריק אין גראניט הויז און ער איז דיא אור־זאכע וואָס האלט זיי אָב. עס האָט איהם דארום זעהר געקרענקט און עס איז איהם איינגעפאַלען אן אידעע צו זאָגען זיינע פריינד אז זיי זאָלען איהם נעהמען אהיים אין גראניט הויז. הערבערט האָט געגלויבט, אז מען וועט שוין דיא זאך קענען דורכפיהרען. ער איז ביי זיך געווען זיכער, אז אין זיין צימער אין זייער היים וועט ער זיך שנעלער ערהאָלען און ער וועט גיכער קומען צו זיינע קרעפ־טען.

ער האָט זיין וואונש אויסגעדריקט פאר גידעאָן ספּילעט. אָבער דער רע־פּאָרטער האָט איהם ערקלערט, אז זיינע וואונדען זיינען בלויז האלב פער־היילט און דאָס טראָגען איהם אזא וויטע שטרעקע וועט פאר איהם זיין זעהר שעדליך, ווייל דיא וואונדען קענען זיך נאָך צוריק עפענען. אָבער עס האָט פּאַ־סירט אזעלכעס וואָס האָט געצוואונגען סיירוס הארדינג און דיא אנדערע צוויי קאָלאָניסטען צו ערפילען הערבערט׳ס פערלאנג געגען זייער ווילען.

דאָס איז געווען דעם 29טען נאָוועמבער, אום 7 אוהר אין דער פריה. דיא קאָלאָניסטען האָבען דאמאָלס אָנגעפיהרט א געשפּרעך נעבען הערבערט׳ס בעט, ווען טאָפּ האָט שטארק אָנגעפאנגען בילען.

הארדינג, פענקראָפט און ספּילעט האָבען געכאַפּט זייערע ביקסען און זיינען ארויסגעלאָפען. דער הונד איז געשטאנען ביים פּארקאַן, איז געשפרונ־גען און געבילט, אָבער ניט בייז, זאָנדערן פערגעניגענד. דיא פאָלגענדע פראזען זיינען באלד געהערט געוואָרען פון דיא דריי קאָלאָניסטען:

— יעמאנד קומט!

— יא, מען קומט!

— דאָס איז ניט קיין פיינד!

— זיכער ניט!

— פּילייכט נעב?

— אָדער גאָר איירטאָן.

וועהרענד דיא לעצטע פּאָר ווערטער זיינען אויסגעשפּראָכען געוואָרען איז יעמאנד אריבערגעשפּרונגען איבער׳ן פּארקאַן און איז געפאַלען אויף דער ערד.

דאָס איז געווען הערר דזשופּ, דיא אַפּע וואָס האָט זיך אויפגעהאלטען אין גראניט הויז. טאָפּ האָט דאָס זיין גוטען ברודער אזוי ווארים אויפגענומען.

— דזשופּ! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען.
— נעב האָט איהם צו אונז געשיקט — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט.
— אויב אזוי — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — האָט ער דאָך וואהר־שיינליך מיטגעבראכט עפּעס א צעטעלע אָדער א בריעף.

פּענקראָפט איז צוגעלאָפען צום אראנג־אוטאנג. סיירוס הארדינג האָט ווירקליך קיין טעות געהאט. צו דזשופּ'ס האלדז איז געווען צוגעבונדען א קליין בייטעלע פון וועלכע פּענקראָפט האָט ארויסגענומען א שטיקעל פּאפּיר מיט פאָלגענדען אויפשריפט:

"פרייטאָג, אום זעקס אוהר אין דער פריה. פּראָספּעקט האיטס איז פער־כאפּט געוואָרען פון דיא פּיראטען. נעב".

דיא קאָלאָניסטען זיינען זעהר צומישט געוואָרען, ווען זיי האָבען דיעזע נאכריכט ערפאהרען. דיא מערדער באנדע אויף פּראָספּעקט האיטס! דאָס שמעקט מיט פערוויסטונג און רואינע פאר זייער האָב און גוטס אויף וועלכע זיי האָבען געהאָרעוועט מיט שוויים און בלוט! אָבער וואָס קענען זיי העל־פען? וואָס פאר א מיטעל קענען זיי אָנווענדען צו פערטרייבען דעם געפעהרלי־כען שונא?

ווען הערבערט האָט געזעהן זיינע קאָמפּאניאָנען אריינקומענדיג צוריק צו־טומעלטע אין דיא בעגלייטונג פון דזשופּ, האָט ער באלד פערשטאנען אז עפּעס אן אונגליק דראָהעט דיא גראניט הויז.

— קאפּיטאן הארדינג — האָט ער געזאָגט — איך מוז דיעזען פּלאץ פערלאָזען. איך מוז געהן. איך וועל קענען דורכמאכען דיא רייזע.

גידעאָן ספּילעט האָט בעטראכט דעם קראנקען און האָט געזאָגט:

— אויב אזוי, לאָמיר געהן!

דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך דאן בעראטהען, אויב זיי זאָלען הערבערט'ן טראָגען אויף א טראָג־בעטעל אָדער זיי זאָלען איהם פיהרען אין וואָגען, וואָס איז דאמאָלס געווען אין דיא שטאהלען. טראָגען דעם קראנקען אויף א טראָג־בעטעל וועט זיין פאר איהם פיעל אנגענעהמער און בעסער; אָבער דערצו האָט מען געמוזט האָבען צוויי מענשען, וועלכע זאָלען זיין פערנומען מיט זייערע אלע הענד. עס וועט אלזאָ בלויז פערבלייבען איין פרייער מענש, וועלכער וועט זיך קענען פערטהיידיגען אין פאל ווען דיא פּיראטען וועלען זיי אטאקירען, און וואָס איז איינער געגען פינף? מען זאָל ווידער דעם קראנקען פיהרען אין וואָגען, וועלען הארדינג, ספּילעט און פּענקראָפט זיין פריי און זיי וועלען קענען שיסען אין פאל עס וועט נויטיג זיין; דערפאר אָבער וועט עס פאר'ן פערוואונדעטען זיין ערגער, ווייל דער וואָגען וועט זיך טרייסלען און דאָס וועט קענען שעדליך זיין פאר זיינע וואונדען. דיעזע פראגע האָבען דיא קאָלאָניסטען בעשפּראָכען און זיי האָבען בעשטימט, אז הערבערט זאָל געפיהרט ווערען מיט'ן וואָגען,

אָבער זיי זאָלען אין דער זעלבער צייט העכסט פּאָרזיכטיג זיין און זעהן אז דיא רייזע זאָל איהם ניט שאַדען.

דער וואָגען איז געבראכט געוואָרען. פּענקראָפט האָט איינגעשפּאנט דיא אָנאגא און האָט אין וואָגען אויסגעבעטט מיט ווייכע גראָז און אוועקגעלעגט דעם מאטראַץ אויף וועלכען הערבערט איז געלעגען. סיירוס הארדינג און דער רע־פּאָרטער האָבען דעם קראנקען ארויסגעטראָגען און אוועקגעלעגט אין וואָגען. עס איז געווען שעהנעס וועטער. דיא זוהן האָט געשטראַהלט און געוואָרעמט פון צווישען דיא ביימער און אן אנגענעהמער שטילער ווינטעל האָט געבלאָזען.

הארדינג, ספּילעט און פּענקראָפט האָבען גענומען זייערע ביקסען און זיי זיינען גרייט געווען אָבצופאָהרען.

— איז דיר בעקוועם צו ליגען, הערבערט? — האָט דער אינזשיניר גע־פרעגט.

— אָה, קאפּיטאן! — האָט הערבערט געענטפערט — זייט ניט אונרו־היג. איך וועל, גאָט בעהיט, ניט שטארבען אויף'ן וועג.

ווערהענד ער האָט דאָס גערעדט האָט מען געקענט זעהן, אז דער יונגע האָט זיך אָנגעשטרענגט און געוואָלט מאכען אן איינדרוק אויף זיינע פריינד, אז ער איז קרעפטיג גענוג; אין דיא ווירקליכקייט אָבער איז דער אָרימער הערבערט געווען זעהר שוואך.

דער אינזשיניר האָט בעמערקט הערבערט'ס לאגע און ער האָט ניט געקענט בעשליסען אויב ער זאָל געבען א סיגנאל צו פאָהרען אָדער ניט. ער האָט זיך אָבער בעדענקט, אז אויב ער וועט דיא רייזע אָבהאַלטען וועט עס דעם קראַנ־קען צופיעל ערגערען און עס וועט איהם פיללייכט ברייננגען צו א געפאהר, און ער האָט אויסגעשריען:

— פאָרווערטס!

דער טהויער איז געעפענט געוואָרען. טאפּ און דזשופּ זיינען ארויסגעלאָפען פאָראויס און דער וואָגען איז ארויסגעפאָהרען. פּענקראָפט האָט געדיענט אלס טרייבער. ער האָט דעם וואָגען געפיהרט לאנגזאם און שטרענג געהיט אז ער זאָל זיך ניט טרייסלען און דער חולה זאָל דערפון ניט ליידען.

עס וואָלט פאר דיא קאָלאָניסטען פיללייכט זיכערער געווען, ווען זיי וואָלטען געפאָהרען מיט א הינטער וועג, ניט מיט'ן גלייכען וועג וואָס האָט געפיהרט פון דיא שטאַהלען צום גראניט הויז, אָבער עס וואָלט זיי שווער געווען צו פאָהרען דורך'ן געדיכטען וואלד, וואו ביימער שטעהען אין וועג און מען דאַרף זעהר אָפט אויסמיידען שטיינער און גריבער. אזא רייזע וואָלט דעם קראנקען געוויס געשאַדעט, און זיי זיינען דאָרום געפאָהרען מיט'ן אויסגעטראָטענעם וועג, אָבער וואָהל עס איז געווען אביסעל ריזיקאַליש, וויל יענער וועג איז געווען בעקאנט צו דיא פּיראַטען.

סיירוס הארדינג און גידעאָן ספילעט זיינען געגאנגען פוןביידע זייטען פון וואָגען מיט דיא ביקסען אויף זייערע אקסלען, פערטיג צו פייערען יעדען מאָמענט. אָבער זיי האָבען ניט גערענקט אז עס וועט דערצו קומען, ווייל זיי האָבען ניט געגלויבט אז דיא פיראטען זאָלען שוין האָבען אזוי גיך פערלאָזען פראָספעקט האיטס.

זיי האָבען אויסגערעכענט, אז נעב האָט וואהרשיינליך ארויסגעשיקט דעם אָראנג־אוטאנג באלד וויא דיא פיראטען זיינען אָנגעקומען. זיין בעריכט איז דאטירט זעקס אוהר אין דער פריה און ערשט איז נאָך קיין אכט אוהר ניטאָ, קען ניט זיין, אז דיא געפעהרליכע באנדע זאָל שוין האָבען פערלאָזען דעם נייעם פלאַץ וואָס זיי האָבען ענטדעקט. אויב עס וועט קומען צו א צוזאמענשטויס צווישען זיי און דיא פיראטען, וועט עס קומען אין דיא נאכבארשאפט פון גראניט הויז. אזוי האָבען דיא קאָלאָניסטען געגלויבט; דאָך, אום צו זיין זיכער האָבען זיי געהאלטען א שטרענגע וואך און האָבען גוט אכטונג געגעבען אז זיי זאָלען זיך ניט בעגעגענען מיט'ן פיינד. טאפ און דזשופ האָבען זיי אויך געדיענט אזוי וויא טרייע וועכטער און זיי זיינען געלאָפען אמאָל פאָראויס, אמאָל ביי דיא זייטען אין וואלד און ווען עס זאָל עטוואָס געשעהן, וואָלטען זיי געגעבען צו ווי־סען.

דער וואָגען האָט זיך געשלעפט לאנגזאם, אומגעפעהר א מייל. קיין בעזאָנדערעס האָט אויף'ן וועג פאסירט. דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך בלויז געשראָקען פאר א צוזאמענשטויס צווישען זיי און דיא גערעטעטע פיראטען ארום זייער היים. זיי האָבען גערעכענט אז זיי וועלען טרעפען איינעם פון דיא בריקען אויף'ן פלאַץ, ווארום וויבאלד דיא פיראטען זיינען אריבערגעגאנגען דעם וואַסער שטראָם האָבען זיי וואהרשיינליך ארונטערגעלאָזט דעם בריק, אום צו האָבען א וועג אין פאל זיי וועלען דארפען אנטלויפען. דיא קאָלאָניסטען האָבען אלזאָ געהאָפט אז זיי וועלען לייכט קומען צום גראניט הויז, אויב נור דיא פיראטען וועלען זיי ניט שטערען.

ווען זיי זיינען געקומען נעהענטער צו פראָספעקט האיטס און דער בארג האָט זיך געזעהן פון צווישען דיא בוימער, האָט פענקראָפט פלוצלונג אָבגעשטעלט דיא אָנאגא און האָט אויסגעשריען:

— אָה, דיא באנדיטען! דיא פיראטען!

רעדענדיג דיעזע ווערטער האָט ער זיינע קאָמפאניאָנען אָנגעציינגט אויף א געדיכטען רויך פון זייער מיהל און פון געפליעגעל־הויף. א מאן איז אומגעלאָפען אין מיטען פון דעם רויך. דאָס איז געוועזן נעב.

דיא קאָלאָניסטען האָבען א געשריי געטהאָן. נעב האָט זייער געשריי געהערט און ער איז זיי געלאָפען אנטקעגען.

דיא געפעהרליכע באנדע האָט געהאט פערלאָזען פּראָספּעקט האיטס מיט א האלבע שטונדע פריהער.

— וואו איז הערבערט? — האָט נעב דיא ערשטע זאך געפרעגט.

גידעאָן ספּילעט איז צוגעלאָפען צום וואָגען און געפונען דעם קראנקען ליגענדיג בעוואוסטלאָז!

10טעם קאַפּיטעל.

הערבערט אין גראַניט הויז. — נעב'ס ערצעהלונג. — האַרדינג'ס בעזוך אויף פּראָספּעקט האיטס. — חורבן און פערוויסטונג. — הערבערט אין געפאהר. — טויטליכער פיבער. — אן אונטערגעוואָרפענע רפואה.

דיא קאָלאָניסטען האָבען ערשט קיין צייט געהאט ארומצוקוקען זיך אויף דיא רואינען, וואָס דיא פערברעכער האָבען געמאכט אויף פּראָספּעקט האיטס. זיי האָבען אויך קיין צייט געהאט צו דענקען וועגען דיא געפאהר וואָס דראָהעט דיא גראַניט הויז. הערבערט'ס קריטישער צושטאנד האָט איבערגעוואויגען אלעס און זיי האָבען בלויז איהם אין זינען געהאט. האָט איהם דיא רייזע אין וואָגען געשאדעט? איז ער אינערליך בעשעדיגט געוואָרען פון א שטארקען טריי־סעל? דאָס האָבען ניט דער רעפּאָרטער און ניט זיינע קאָלעגען געקענט וויסען.

זיי האָבען דעם וואָגען מיט'ן קראנקען אריבערגעפיהרט דעם בריק. דאָרט האָבען זיי פון צווייגען געמאכט א טראָג־בעטעל, אויף וועלכע זיי האָבען ארויפ־געלעגט מאטראצען און זיי האָבען דעם בעוואוסטלאָזען צוגעטראָגען צום הויב־מאשין און איהם ארויפגענומען אין גראַניט הויז, וואו עס איז דעם רעפּאָרטער געלונגען איהם אָבצומינטערען.

הערבערט האָט געעפענט זיינע אויגען און דערזעהענדיג אז ער געפינט זיך אין זיין צימער, האָט זיך א שמייכעל בעוויזען אויף זיינע ליפּען, אָבער ער האָט א וואָרט ניט געקענט רעדען, אזוי שוואך איז ער געוועזן. גידעאָן ספּילעט האָט בעטראַכט זיינע וואונדען. ער האָט מורא געהאט אז זיי האָבען זיך צוריק געעפענט, ווייל זיי זיינען נאָך ניט געוועזן אין גאנצען פערהיילט, אָבער ער האָט אויסגעפונען, אז אויסערליך זיינען דיא וואונדען ניט ערגער וויא זיי זיינען געוועזן איידער מען האָט דעם קראנקען צוגענומען פון דיא פיה־שטאהלען. וואָס דען האָט דעם יונגען געבראַכט צו אזא צושטאנד? ווארום איז ער פּלוצלונג אזוי שוואך געוואָרען? ניט אנדערש, אז ער איז אינערליך בעשעדיגט, אָדער דיא שרעק פאר דיא פּיראטען האָט אויף איהם אזוי געווירקט צו שלעכטען.

הערבערט איז אריינגעפאלען אין א שטארקען פיבער און ער איז איינגע־

שלאָפען. דורך דער צייט האָט הארדינג דערצעהלט זיין טרייען דיענער נעב פון אלעס וואָס מיט זיי האָט פאסירט. נעב וויעדער האָט פאר זיין ווירטה דער־צעהלט פון דיא געשעהעניסען אויף פּראָספּעקט האיטס און אין גראניט הויז דורך דער צייט פון הארדינג׳ס אָבוועזענהייט.

דיא פּיראטען האָבען זיך פאריגע נאכט צום ערשטען מאָל בעוויזען אין דיא נאכבארשאפט פון פּראָספּעקט האיטס. נעב איז דאמאָלס געווען ביים געפּליגעל־הויף. ער האָט זיי דערזעהן און ער האָט געשאָסען אויף איינעם פון זיי, אָבער ער האָט אין דער פינסטער ניט געקענט בעמערקען אויב ער האָט געטראָפען אין ציעל אָדער ניט. אָבער יעדענפאלס איז נעב׳ס קויל ניט גענוג געווען אָבצושרעקען דיא מערדער באנדע און ווען נעב האָט קוים צייט געהאט ארויפצוכאפּען זיך אין גראניט הויז זיינען שוין דיא באנדיטען געווען אויף פּראָספּעקט האיטס.

דער ניגער האָט זיך געמוזט בענוגענען דערמיט וואָס ער האָט זיך גע־רעטעט. שטערען דיא פּיראטען פון רואינירען און פערוויסטען האָט ער ניט געקענט. דיא איינציגע זאך וועגען וואָס ער האָט געטראכט איז געווען, צו גע־פינען א מיטעל וויא אזוי אָנצוזאָגען וועגען דעם אָנפאל פון דיא פּיראטען צו זיין ווירטה, קאפּיטאן הארדינג.

אָבער וויא אזוי? וואָס האָט ער געקענט טהאָן און וואָס פאר א ראטה האָט ער זיך געקענט געבען צו קומען אין פערבינדונג מיט סיירוס הארדינג און זיינע אנדערע קאָמפּאניאָנען? נעב איז אויסער דיא טרויעריגע נאכריכט וואָס ער האָט זיינע קאמעראדען געוואָלט אָנזאָגען געווען העכסט נייגעריג צו וויסען וואָס עס טהוט זיך מיט זיי. עס איז שוין געווען ניינצעהן טעג זייט זיי האָבען פערלאָזט דעם גראניט הויז און מעהר וויא דיא שרעקליכע נייעס, אז איירטאָן איז פערשוואונדען און נעב פערוואונדעט האָט ער פון זיי ניט געהערט!

נעב אליין איז געווען פערזיכערט. ער האָט ניט געהאט וואָס מורא צו האָבען פאר דיא פּיראטען. ער איז זיכער געווען אז אין גראניט הויז וועלען זיי ניט קענען קומען און זיי וועלען איהם קיינע בייזעס טהאָן; אָבער זייער האָב און גוטס אויף פּראָספּעקט האיטס האָט ער ניט געקענט בעשיצען. דערויף האָט געפעהלט דער קלוגער, פעהיגער און בראווער סיירוס הארדינג, אָבער וואו נעהמט מען איהם?

דער אָרימער נעב איז געפאלען אויף א גליקליכע אידעע צו שיקען זייער הויזליכען אָראנג־אוטאנג דזשופּ אין שליחות צו דיא שטאָהלען. דזשופּ איז געווען איינציגער מאסען געלערענט און ער האָט פערשטאנען פיעלע זאכען וואָס מען האָט צו איהם גערעדט. נעב האָט אָנגעשריבען דעם בריעף, האָט איהם צו־געבונדען צו דזשופּ׳ס האלדז און ער האָט דער חיה איינינע מאָל געזאָגט:

— דזשופּ, פּיה־שטאָהלען! פּיה־שטאָהלען!

דיא אפּע איז געווען בעקאַנט מיט דיזע ווערטער און זיא האָט געוואוסט וואָס זיי בעדייטען. זיא איז אין דיא שטאהלען איינינע מאָל געווען און האָט געוואוסט דעם וועג אהין. זיא האָט דעריבער דיא שליחות פּינקטליך ערפילט.

— איהר האָט זעהר גוט געטהאָן, ליעבער נעב — האָט דער אינזשיניר צו איהם געזאָגט נאָכדעם וויא ער האָט אויסגעהערט זיין געשיכטע — אָבער מעג־ליך, אז עס וואָלט בעסער געווען ווען איהר וואָלט אונז ניט אָנגעזאָגט וועגען דעם איבערפאל פון דיא פּיראַטען.

הארדינג האָט דערמיט געמיינט צו זאָגען, אז דיא נאַכריכט וואָס נעב האָט זיי אָנגעזאָגט איז פעראַנטוואָרטליך פאר הערבערט׳ס געפעהרליכען צו־שטאנד, ווייל ווען ניט דאָס וואָלטען זיי זיך ניט געריהרט פון אָרט ביז דער פערוואונדעטער וואָלט זיך אין גאַנצען ערהאָלט.

נעב האָט געענדיגט זיין ערצעהלונג, אז באלד וויא דיא פּיראַטען זיינען אוועק איז ער ארוים אויף פּראָספּעקט האיטס און ער האָט געזעהן דעם שרעק־ליכען חורבן וואָס דיא באנדיטען האָבען געמאכט. נעב האָט געגעבען זיין מיינונג, אז דיא פּיראַטען ווייסען נאָך אַלץ ניט דעם צאָהל פון דיא קאָלאָניסטען און זיי זיינען אונטער דעם איינדרוק אז דער אינזעל איז בעוואָהנט פון פיעלע מענשען, אָבער אזוי וויא צו פּראָספּעקט האיטס האָבען זיי געהאַט אָן אָפּענעם, אונבעוואַכטען וועג, האָבען זיי זיך אהין ארויפגעכאַפּט און האָבען אונטערגע־צונדען די געביידען און רואינירט און צושטערט פיעלע זאכען, וועלכע האָבען דיא קאָלאָניסטען געקאָסט שווייס און בלוט. נעב האָט פּרובירט אויסלעשען דיא פלאַמען, אָבער אביסעל שפּעטער האָט ער דערזעהן זיינע קאמעראַדען אָנקו־מענדיג און ער איז זיי אנטקעגען געלאָפען.

דיא לאַנגע פון דיא קאָלאָניסטען, וואָס איז ביז ניט לאַנג צוריק געווען א גליקליכע, איז פערוואַנדעלט געוואָרען אין א טרויעריגע און העכסט פּירכט־ליכע. דער פריעדען און רוהיגעם לעבען פון דיא פערוואָרפענע אויף׳ן לינקאָלן אינזעל איז צושטערט געוואָרען און זיי זיינען געווען פערצווייפעלט אויף דער העכסטער שטופע.

ספּילעט און פּענקראָפט זיינען פערבליבען אין גראַניט הויז מיט׳ן קראַנ־קען הערבערט, וועהרענד דער אינזשיניר און נעב זיינען געגאַנגען בעקוקען דעם חורבן וואָס דיא פּיראַטען האָבען געמאכט אויף פּראָספּעקט האיטס.

אַלעס וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאַט אין דיא „טשימניס״ איז פערבליבען גאַנץ. דיא באנדיטען זיינען וואהרשיינליך דאָרט ניט געווען. אָבער דער פערלוסט וואָס זיי האָבען געהאַט אויף פּראָספּעקט האיטס איז געווען זעהר גרויס. פון דיא פּיראַטען האָבען הארדינג און נעב קיין שפּור בעמערקט, ניט אויבען אויף פּראָספּעקט האיטס און ניט אונטען ביים טייך מערסי אָדער אין דיא וועלדער. דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געקענט וויסען אויב דיא פּיראַ־

טען האָבען זיי געזעהן קומענדיג פון דיא שטאהלען אָדער זיי ווייסען ניט וועגען זייער קומען.

אין ערשטען פאל, האָט דער שכל בעוויזען, אז דיא פיראטען זיינען אוועק צוריק צו דיא פיה־שטאהלען פון וואנען זיי זיינען מיט נײנצעהן טעג פריהער פערטריבען געוואָרען, ווייל זיי האָבען געוואוסט אז דער פלאץ איז שוין דאָרט פאר זיי פריי; אויב אָבער זיי זיינען אונטער דעם איינדרוק, אז יעמאנד געפינט זיך נאָך אין דיא שטאהלען, זיינען זיי וואהרשיינליך אוועק אין זייער לאגער אנדערשוואו.

דיא קאָלאָניסטען וואָלטען געגאנגען זוכען דעם געפעהרליכען פיינד און זיי וואָלטען איהם ערקלערט אָפענע קריעג; אָבער זיי האָבען ניט געקענט פערלאָזען דיא גראניט הויז צוליעב דעם קראנקען הערבערט.

דער חורבן אויף פּראָספּעקט האיטס איז געווען א שרעקליכער. דיא פעלדער זיינען געווען צוטראָטען. דיא זאנגען, וועלכע זיינען שוין געווען פול און כמעט צייטיג זיינען געלעגען צובראָכענע אויף דער ערד. אנדערע פלאנצונגען וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָרט געהאט זיינען אויך געווען צוטראָמפּעלט און פערוויסטעט.

צום גליק האָבען דיא קאָלאָניסטען געהאט זאמען פון אלע וואקסונגען און זיי האָבען געקענט האָפען אלעס ווידער צו זעען און בעקומען אלעס וואָס זיי האָבען געדארפט צו זייער לעבענסמיטעל. פאָרלויפיג האָט זיי קיין זאך געפעהלט אין גראניט הויז און זיי האָבען געקענט לעבען א לאנגע צייט אויף דיא עסענווארגען וואָס זיי האָבען געהאט צוגעגרייט פון פריהער.

דיא ווענד פון געפליגעל־הויף, דער שטאהל וואו דיא אָנאגאס זיינען געשטאנען און אנדערע געביידען זיינען פערניכטעט געוואָרען פון פייער און זיינען פערוואנדעלט געוואָרען אין בערגלאך אש. איינינע פון דיא טהיערע וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָרט געהאט זיינען אנטלאָפען און דיא איבעריגע זיינען פערברענט געוואָרען. דיא פויגלען זיינען אוועקגעפלויגען פון פייער און זיי האָבען זיך ערשט צוריקגעקעהרט צו דיא רואינען פון זייער היים צו וועלכע זיי זיינען געווען געוואָהנט. זיי זיינען אומגעפלויגען הין און צוריק און געפּישטשעט און געשריען אזוי וויא זיי זאָלען בעדויערען זייער פערלוסט. סיירוס הארדינג האָט עס אלעס בעטראכט מיט בעדויערען. זיין געזיכט איז געווען בלאס און זיינע אויגען האָבען אויסגעדריקט זאָרג און פערצווייפלונג מעהר וויא אימער.

ווען זיי האָבען געהאט אלעס בעקוקט האָבען זיך הארדינג און נעב אומגעקעהרט צוריק אין גראניט הויז.

דיא פאָלגענדע טעג זיינען פאר דיא קאָלאָניסטען געווען דיא טרויעריגסטע וואָס זיי האָבען ווען געהאט זייט זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף'ן אינזעל. הערבערט איז אלץ שוואכער און שוואכער געוואָרען און גידעאָן ספּילעט,

וועלכער האָט איהם בעהאנדעלט אלס דאָקטאָר, האָט שטארק מורא געהאט, אז דער חולה וועט דיא קראנקהייט ניט איבערטראָגען.

א זאָנדערבארער שלאָף איז אויף'ן קראנקען אָנגעפאלען און ספּילעט האָט אין איהם דערקענט צייכענס פון משוגעת. קיין מעדיצין האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געהאט און דיא איינציגע זאך וואָס זיי האָבען געקענט טהאָן פאר'ן געפעהר־ליכען קראנקען איז געווען צו ערפרישען איהם אָפט מיט געטרענקע וואָס זיי האָבען פון זיינעטוועגען געמאכט.

דעם זעקסטען דעצעמבער איז הערבערט'ס צושטאנד פיעל פערערגערט געוואָרען. דיא היץ איז פון איהם אָבגעטראָטען, אָבער זיינע שפּיץ פינגער, זיינע אויערען און זיין נאָז זיינען געוואָרען זעהר בלאס און זיין גאנצער קערפּער האָט געציטערט. זיין פולס איז געוואָרען זעהר שוואך און אונרעגעלמעסיג. זיין הויט איז געוואָרען טרוקען און ער האָט זעהר פיעל געליטען פון דורשט. נאכהער איז ער צוריק אריינגעפאלען אין א היץ און זיין געזיכט איז געוואָרען צונטער רויט. אין אזא צושטאנד איז ער אָבגעלעגען פינף שטונדען.

הערבערט האָט בעקומען א מין טויטליכען פיבער אָדער קדחת און ספּילעט האָט געוואוסט, אז דאָס מוז בעזייטיגט ווערען, זאָנסט איז דער יונגע פערלאָרען.

צו שטילען דיעזע קראנקהייט ווערט געוועהנליך געברויכט כינין. אָבער וואו האָבען דיא קאָלאָניסטען געקענט נעהמען דיעזען מעדיצינישען מאטעריאל? ספּילעט האָט אָבער געוואוסט אז דיא רינדע (קאָרע) פון א ווײדע (ווערבא) האָט בײנאהע דיא זעלבע אייגענשאפט וואָס כינין, און ווײדען בוימער זיינען געוואקסען ביים ברעג פון לייק און ער האָט בעשלאָסען צו פּרובירען דיעזען מיטעל.

ביי מעגליכע אומשטענדען האָט מען פון דיא קאָרע געדארפט ארויסציהען דעם עסענץ און דאָס געברויכען אלס הייל־מיטעל; אָבער אזוי וויא זיי האָבען ניט געהאט דיא נויטיגע אינסטרומענטען און מאטעריאלען דערצו, האָבען ספּי־לעט און הארדינג בעשלאָסען צו געברויכען עס אין דער נאטירליכער פאָרמע.

סיירוס הארדינג אליין איז ארונטערגעגאנגען און האָט אָבגעשניטען איי־ניגע שטיקלעך רינדע פון א ווײדען בוים און ער האָט עס געבראכט אין גראַ־ניט הויז. ספּילעט האָט עס צוריבען גאנץ דין און ער האָט אביסעל דערפון איינגעגעבען דעם קראנקען.

דיא נאכט איז פאָראיבער און קיין וויכטיגע ענדערונג איז אויף'ן קראנקען ניט געזעהן געוואָרען, אָבוואָהל דער פיבער איז פון איהם אוועק און האָט זיך צוריק ניט אומגעקעהרט מאָרגען דעם גאנצען טאָג.

ספּילעט האָט גאָר ניט געזאָגט וועגען הערבערט'ס צושטאנד. מעגליך אז דער פיבער אָדער דיא קדחת איז ביי איהם ניט קיין מעגליכע, זאָנדערן א טאָג איבער א טאָג און עס קען זיך אומקעהרען מאָרגען. ד'ער רעפּאָרטער האָט דארום

אונגעדולדיג געווארט אויף א טאָג שפּעטער, אום צו וויסען, אויב דיעזע קראנק־הייט איז פון יונגען הערבערט אוועק.

אָבער שפּעטער האָט ספּילעט אויף דעם קראנקען בעמערקט צייכענס, אז זיין לעבער איז אָנגעגריפען. ער האָט אויך דייטליכער בעמערקט אַן אנגריף אויף זיינע געהירן, וואָס פּעראורזאכט געוועהנליך וואהנזין (משוגעת), און ער האָט זיך שטארק דערשראָקען. ער האָט אָבגערופען דעם אינזשיניר אַן א זייט און ער האָט צו איהם געזאָגט:

— אונזער הערבערט איז אין א געפעהרליכען צושטאנד. אויב דער פיבער וועט זיך צו איהם אומקעהרען נאָך א פּאָר מאָל איז ער פערלאָרען.

— און דיא מעדיצין וואָס מיר האָבען פאר איהם געמאכט? — האָט הארדינג געפרעגט.

— דיא ווייִדען רינדע איז וועניג צו שטילען אזא פיבער — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דערצו מוז מען האָבען כינין.

צום גליק האָט פּענקראָפט דיעזען געשפּרעך ניט געהערט, זאָנסט וואָלט ער פיללייכט משוגע געוואָרען פון ערגערניס.

און ספּילעט׳ס מורא איז ניט געווען אומזיסט. אויף מאָרגען ארום מיטאָג־צייט האָט הערבערט ווידער בעקומען אַן אטאקע פון פיבער און זיין צושטאנד איז געוואָרען זעהר קריטיש. דער קראנקער אליין האָט געפיהלט, אז דיא טעג פון זיין לעבען ענדיגען זיך. ער האָט אויסגעצויגען זיין ארם נעגען סיירוס הארדינג, נאכהער נעגען ספּילעט און געגען פּענקראָפט, אזוי וויא ער זאָל זיך זעגנען מיט זיי. דער אונגליקליכער האָט זיך ניט געוואָלט שיידען פון זיינע קאָמפּאניאָנען, פון זיינע פריינד און זיינע שרעקליכע בליקען האָבען אויסגע־דריקט דיא ווערטער: „איך בין נאָך צו יונג צו שטארבען! איך וויל נאָך זיין מיט אייך!״

דיא סצענע איז געווען א שווערהאפטע. פּענקראָפט האָט זיך פונאנדער־געוויינט אויף׳ן קול און הארדינג און ספּילעט זיינען געצוואונגען געווען ארויס־צושיקען איהם פון צימער.

דיעזע אטאקע האָט אויך אָנגעהאלטען פינף שטונדען. דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער האָבען וועניג געהאָפט אז דער אונגליקליכער וועט נאָך קענען איבערטראָגען א דריטען אָנפאל פון אזא שווערען פיבער.

ביי נאכט איז הערבערט׳ס צושטאנד נאָך שרעקליכער געוואָרען. ער האָט גערעדט פון היטץ געמישטע ווערטער און פראזען און זיינע קאָמפּאניאָנען, וואָס זיינען ניט אָבגעטראָטען פון זיין בעט, האָבען געשווידערט הערענדיג. נאכהער איז דער אונגליקליכער שטיל און רוהיג געוואָרען. ער איז פערזונקען אזוי וויא אין א לעטארגישען שלאָף און אייניגע מאָל האָט גידעאָן ספּילעט געמיינט אז ער איז שוין טויט.

אויף מאָרגען, דעם אכטען דעצעמבער האָט מען דעם קראנקען ווידער איינגעגעבען א ביסעל פון דיא צוריבענע קאָרע, אָבער ספּילעט האָט דערויף וועניג האָפנונגען געלעגט און ער האָט געזאָגט, אז אויב מען וועט ביז מאָרגען ניט שאַפען א שטארקערען געגענמיטעל געגען דעם פיבער, וועט הערבערט זיין טויט.

דיא נאכט איז אָנגעקומען — דיא לעצטע נאכט פון הערבערט׳ס לעבען, וויא זיינע פריינד האָבען געדענקט. זיי האָבען קיינע אויסזיכטען געהאט צו קענען איהם רעטען, סיידען זיי וועלען קריגען דיא נויטיגע מעדיצינישע הילף פאר איהם, אָבער אויף א נאטירליכען אופן האָט עס ניט געקענט געשעהן, סיידען דורך אן אויסערגעוועהנליכען צופאל, דורך א נס, און אויף נסים קען מען זיך ניט פערלאָזען. דורך דער נאכט האָט דער קראנקער ווידער איינינע מאָל גערעדט פון היץ און ער איז געוועזען אין אזא צושטאנד, אז ער האָט קיינעם פון דיא קאָלאָניסטען ניט דערקענט.

מען קען זיך לייכט פאָרשטעלען וויא דיא קאָלאָניסטען איז געוועזען אויף דיא הערצער. זיי האָבען געבראָכען דיא הענד, געוויינט אין דער שטיל און זיי זיינען געוועזען אזוי פערביטערט און פערטרויערט, אז זיי האָבען ניט געוואוסט וואו זיי זיינען אין דער וועלט.

ארום דריי אוהר בעגינען האָט הערבערט פלוצלונג א שרעקליכען געשריי געטהאָן. עס האָט אויסגעזעהן אז ער פאלט אריין אין קאָנוואולסיען. נעב, וועלכער איז געזעסען נעבען איהם, האָט זיך זעהר דערשראָקען און ער איז אריינ־געלאָפען אין צווייטען צימער, וואו הארדינג, ספּילעט און פענקראָפט האָבען פון ווייטענס אכטונג געגעבען אויף׳ן קראנקען, וועמעס טויט זיי האָבען ערוואר־טעט יעדע וויילע.

אין יענעם מאָמענט האָט טאָפּ אָנגעהויבען בילען אויף א זאָנדערבארען ארט.

זיי זיינען אלע באלד אריינגעלאָפען צו הערבערט, וועלכער האָט זיך שיער ארונטערגעוואָרפען פון זיין בעט. ספּילעט האָט איהם אָבגעהאלטען. ער האָט אָנגענומען זיין פּולס, וועלכער האָט געקלאפּט זעהר שנעל און ער האָט געשאָקעלט דעם קאָפּ מיט פערצווייפלונג.

עס איז געוואָרען פינף אוהר אין דער פריה. דיא זונן האָט זיך שוין אביסעל אויפגעהויבען און געוואָרפען איהרע שטראהלען דורך דיא פענסטער פון גראניט הויז. עס האָט אויסגעזעהן, אז עס וועט זיין א פיינער טאָג, און דיעזער טאָג וועט פאר׳ן יונגען הערבערט זיין דער לעצטער.

א זוננען שטראהל איז געפאלען אויף א טישעל וואָס איז געשטאנען נעבען הערבערט׳ס בעט.

פלוצלונג האָט פענקראָפט אויסגעשריען מיט א זאָנדערבארע שטימע און האָט אָנגעצייגט אויף'ן טישעל.

דאָרט איז געלעגען א קעסטעלע אויף וועלכע עס איז געווען אן אויפשריפט: "Sulphate of quinine" (כינין זוויער־זאלץ).

11טעם קאפיטעל.

אן אונערקלערליכע געהיימניס. — הערבערט ווערט געזונד. — פאַרבערייטונגען צו דער עקספעדיציאָן. — צוויי טעג אין וועג. — שפורען צו דיא פיראטען. — טריט פון פינף פערזאָן.

גידעאָן ספילעט האָט גענומען דאָס קעסטעלע און זיא געעפענט. זיא האָט ענטהאלטען נאָהענט פון צוויי הונדערט גראַן ווייסע פולווער. ער האָט עטוואָס דערפון גענומען צו זיינע ליפען. ער האָט באלד דערפיהלט דיא שטארקע ביטער־קייט און ער האָט זיך איבערצייגט אז דאָס איז כינין עקסטראקט, דיא ריכטיגע מעדיצין וואָס קען רעטען הערבערט'ס לעבען.

דיעזע מעדיצין האָט מען זאָפאָרט געדארפט איינגעבען דעם קראנקען. דיא פראגע וויא אזוי דאָס איז געקומען אהין, ווער עס האָט דאָס געבראכט, וועט מען דיסקוטירען שפעטער.

ספילעט האָט געהייסען מען זאָל ברייננגען אביסעל קאפע.

אין אייניגע מאָמענטען ארום האָט נעב געבראכט ווארימע קאפע. ספילעט האָט אין דעם אריינגעשאָטען אומגעפעהר אכצעהן גראַן כינין און ער מיט דיא הילף פון הארדינג און פענקראָפט האָבען עס איינגעגעבען דעם קראנקען.

דאָס איז נאָך געטהאָן געוואָרען אין א גינסטיגע צייט, ווייל דיא דריטע אטאקע פון טויטליכען פיבער איז נאָך ניט געקומען. ווען דיא קראנקהייט זאָל איהם בעפאַלען צום דריטען מאָל וואָלט שוין פיליכט געווען צו שפעט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אלזאָ געקענט האָפען, אז זייער ליעבער הערבערט איז גערעטעט. זיי האָבען אויך געקענט האָפען אז זיי ועלען שוין זיין געזיכערט פון דיא פערבליבענע פיראטען, זאָבאלד זייער געהיימניספאָלער וואָהלטהעטער און בעשיצער איז מיט זיי און ער איז זיי ערשט געקומען צו הילף אין אזא קריטישען מאָמענט.

אין אייניגע שטונדען ארום איז הערבערט געוואָרען פיעל רוהיגער. דיא קאָלאָניסטען האָבען דאן צייט געהאט צו דענקען וועגען דעם זאָנדערבארען פאָרפאַל מיט דיא מעדיצין, וואָס איז זיי אזוי וויא פון הימעל אראָבגעפאַלען.

זיי זיינען ערשט מעהר איבערצייגט געווען אז א געהיימע פערזענליכקייט שטעהט אויף דער וואך צו שיצען און צו העלפען זיי. אבער וויא אזוי און דורך וואנען איז יענער אונבעמערקבארער אריינגעקומען און אוועקגעלעגט דאָס קעסטעלע? און ווידער דיא זעלבע פראגע: ווארום זאָל זיך יענער בעהאלטען? וואָס האלט איהם אָב פון ציינען זיך פאר דיא וואָס ווילען איהם זעהן און אויסדריקען זייער הערצליכען דאנק צו איהם? דיזע פראגען האבען ווידער אמאָל געענטפערט דיא מחות פון דיא קאָלאָניסטען און זיי האָבען דערויף קיין אנטוואָרט געפונען.

אין יענעם טאָג האט מען הערבערט'ן אייגגעגעבען דיא מעדיצין יעדע דריי שטונדען.

אויף מאָרגען האָט מען אויף'ן קראנקען געזעהן א היבשע ענדערונג. זיין צושטאנד האט זיך אייניגער מאסען פערבעסערט, אָבער פון געפאהר איז ער נאָך אלץ ניט ארויס, ווייל אונטערבראָכענע פיבער קען זיך צוריק אָברופען פריהער אָדער שפעטער. דאָך האבען דיא קאָלאָניסטען געהאָפט, אז ווען זיי וועלען דעם קראנקען פּאָרזיכטיג און פינקטליך בעהאנדלען וועט ער פערבלייבען זייערער.

זייער האָפנונג איז ניט געווען קיין פאלשע. מיט צעהן טעג שפעטער, דעם 20טען דעצעמבער האָט מען דייטליך געזעהן, אז הערבערט ערהאָלט זיך זעהר גוט און אז זיין קראנקהייט איז פון איהם אוועק.

ער איז נאָך געווען שוואך און מען האָט געראַרפט זיין פאָרזיכטיג מיט דיא נאהרונג און שפייזען וואָס מען האט איהם געגעבען. אָבער פאר דער קראנקהייט איז שוין ניט געווען וואָס צו שרעקען זיך.

הערבערט אליין האט שטרענג אָבגעהיט אלעס וואָס ספילעט און הארדינג האָבען איהם געהייסען, ווייל ער האָט זעהר, זעהר געוואָלט געזונד ווערען וואָס שנעלער.

פענקראָפט האט זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך. ער איז געווען אזוי וויא א מאן וואָס איז ארויסגעצויגען געוואָרען פון טיעפען אָבגרונד פון ים. ער האָט געשפרונגען, געטאנצט און ער האָט געקושט דיא הענד פון "דאָקטאָר" ספילעט דערפאר וואָס ער האט זיין ליעבען הערבערט גערעטעט.

דער וואהרער דאָקטאָר אָבער, דער ריכטיגער רעטער פון הערבערט, דיא געהיימע פערזאָן וואָס האָט געבראכט דיא מעדיצין, איז ניט געזעהן און ניט גע־הערט געוואָרען. פענקראָפט האָט פיעלע מאָל ווידערהאָלט דיא ווערטער: "מיר וועלען איהם געפינען! מיר וועלען איהם געפינען!"

עס איז זיכער, אז ווען יענע פערזאָן זאָל זיך געווען בעווייזען, וואָלט איהם דער מאטראָז אלע גליעדער אויסגעקושט.

דער מאָנאט דעצעמבער האָט זיך געענדיגט און מיט איהם אויך דער יאָהר 1867. הערבערט'ס צושטאנד איז פון טאָג צו טאָג פערבעסערט געוואָרען. זיינע

קאָמפּאַניאָנען האָבען איהם צוגעטראָגען מיט זיין בעטעל צו א פענסטער פון וואנען ער האָט געשעפּט פרישע לופט און ער האָט געקענט קוקען אויף גאָטעס וועלט. ער האָט קירצליך בעקומען אפעטיט, אָבער אויף דעם רעפּאָרטער'ס א בעפעהל האָט איהם פענקראָפט סערווירט קליינע מאָהלצייטען. הערבערט האָט מאנכעס מאָל געהונגערט, אָבער ער האָט ניט איבערטראָטען דעם פּערזאָג פון זיין דאָקטאָר.

אין פערלויף פון דער גאנצער צייט האָבען זיך דיא פּיראטען ניט בעוויזען אין דיא נאכבארשאפט פון גראניט הויז. פון פערשוואונדענעם איירטאָן האָבען דיא קאָלאָניסטען גאָר ניט געהערט. דער אינזשיניר און הערבערט האָבען גע־האָפט, אז איירטאָן וועט מיט דער צייט געפונען ווערען. אָבער זייערע קאָמפּאַניאָ־נען האָבען געגלויבט, אז זייער אונגליקליכער קאמעראד איז טויט. פעסט־שטעלען דיא זאך האָט קיינער ניט געקענט און דיא קאָלאָניסטען האָבען אָבגע־רעדט, אז זיי וועלען דעם פערשוואונדענעם זוכען, ווען זיי וועלען אונטערנעהמען דיא פון לאנג בעשטימטע עקספּעדיציאָן.

אָבער דערויף האָט מען נאָך געדארפט ווארטען וועניגסטענס א מאָנאט צייט, ביז הערבערט וועט פאָלשטענדיג געזונד ווערען און ער וועט זיך אויך קענען בעטהייליגען אין דער עקספּעדיציאָן און אָנפיהרען א קאמפּף געגען דיא פּיראטען.

דורך דעם מאָנאט יאנואר האָבען דיא קאָלאָניסטען געהאט צו טהאָן וויכטיגע ארבייט אויף פּראָספּעקט האיטס. זיי האָבען הויפּטזעכליך געוואָלט רעטען פיעל מעגליך דיא תבואה, גרינס און אנדערע וואקסונגען וואָס דיא פּיראטען האָבען צוטראָטען און צוטראמפּעלט און מאכען גרייט דיא פעלדער צום זעען פאר'ן קומענדען האלב יאָהר. מיט דער ארבייט פון איבערבויען דיא וואנט פון געפליגעל־הויף און דיא שטאהלען, וואָס דיא באנדיטען האָבען פערברענט און רואינירט, האָט סירוס הארדינג געראטהען, מען זאָל ווארטען. זאָלאנג דיא פּיראטען געפינען זיך נאָך אויף'ן אינזעל, האָט דער אינזשיניר ערקלערט, איז דאָס איבערבויען דיא רואינען אן איבעריגע ארבייט, ווייל ווער ווייסט, אויב זיי מאכען ניט מאָרגען־איבערמאָרגען ווידער אן איבערפאל אויף פּראָספּעקט האיטס און צושטערען און פערניכטען אלעס נאָך אמאָל? זיין ראטה איז דארום געווען, אז צום בויען וועלען זיי זיך נעהמען דאמאָלס, ווען זיי וועלען האָבען דיא פּיראטען אויסגעראָטען.

דער יונגער קראנקער האָט אין דער צווייטער וואָך פון יאנואר ביסלעכווייז אָנגעהויבען ארונטערגעהן פון בעט, פריהער אויף א שטונדע, דאן אויף צוויי און נאכהער אויף דריי שטונדען. ער האָט בעקומען פרישע קרעפטען, פרישע ענערגיע און פרישען מוטה. ער איז דאמאָלס אלט געוואָרען אכטצעהן יאָהר. ער איז געווען הויך און מען האָט געקענט זעהן, אז ער וועט אויסוואקסען א

פעסטגעבויטער מאַן. ווען הערבערט האָט שוין בּיסלעכווייז אומגעשפּאַצירט אין גראַניט הויז, האָט ער אויך אויסגעפאָלגט דיא אָרדערס וואָס דאָקטאָר ספּילעט האָט איהם געגעבּען און ער האָט דאָס מינדעסטע ניט געשטעלט אויף זיך אליין. צו ענדע מאָנאט האָט שוין דער געוועזענער געפעהרליכער קראַנקער אומגעשפּאַצירט אויף פּראָספּעקט האיטס און ביים בּרעג פון מעער.

הערבערט האָט זיך אייניגע מאָל געבּאָדען אין מעער צוזאַמען מיט פּענקראָפט און נעב און דאָס האָט איהם פיעל גוטעס געטהאָן. סיירוס הארדינג האָט דאַן בּעשטימט, אז דעם פּופצעהנטען פעברואר זאָלען זיי אָנפאַנגען זייער פאַרשונגס עקספּעדיציאָן אויף'ן אינזעל. דיא נעכט זיינען אין יענעם טהייל פון יאָהר שעהנע און לויטערע און דיא צייט איז זעהר גינסטיג צו פאָרשען און זוכען דיא פיראַטען, זייער קאַמעראַד איירטאָן און דיא געהיימניסע פון אינזעל.

דיא נויטיגע פאָרבּערייטונגען פאַר דער עקספּעדיציאָן האָבּען אָנגעהויבען געמאַכט ווערען. זיי האָבּען זיך געדאַרפט צוגרייטען צו זיין אין וועג א לענגערע צייט, ווייל זיי האָבּען געשוואָרען, אז זיי ווענלען זיך ניט צוריקקעהרען בּיז זיי וועלען האָבּען דערגרייכט זייער דרייפאַכען צוועק: אויפזוכען איירטאָן'ען, אויב ער לעבט, אויסראָטען דיא פערבּליבּענע פיראַטען און געפינען זייער געהיימניספאָלען וואָהלטהעטער און רעטער.

דיא קאָלאָניסטען האָבּען שוין אייניגע געגענדען פון אינזעל געהאַט גענוי אויסגעפאָרשט פון פריהער. זיי האָבּען יעצט בּעשלאָסען אָנצופאַנגען זייער עקספּעדיציאָן אין א געגענד אין פאַר וועסט, וואָס זיי האָבּען נאָך קיינמאָל ניט בּעזוכט.

זיי האָבּען פריהער געהאַט געדענקט צו געהן צו ערשט צו דיא פיה־שטאַהלען, וואו מען האָט געקענט גלויבּען, אז דיא בּאַנדיטען געפינען זיך; אָבּער דיא קאָלאָניסטען האָבּען זיך איבּערגעלעגט און זיי האָבּען אויסגעפונען, אז דאָס איז ניט אזא נויטווענדיגקייט, ווייל אויב דיא פיראַטען האָבּען דאָרט צושטערט און רואינירט אלעס וויא זיי האָבּען געטהאָן אויף פּראָספּעקט האיטס, איז דאָך שוין פערפאַלען; אויב וויעדער זיי האָבּען זיך דאָרט בּעזעצט און געמאַכט זייער היים, וועט מען זיי דאָרט געפינען צו יעדער צייט און מען וועט קענען אָנפיהרען מיט זיי א קאַמפּף.

זיי האָבּען געפונען פאַר נויטיג דורכצושניידען א נייעם וועג פון גראַניט הויז בּיז דיא ענדע פון אינזעל, א שטרעקע פון זעכצעהן בּיז זיעבּצעהן מייל. זיי האָבּען דארום געדאַרפט מיטנעהמען העק, אום ריין צו מאַכען דעם וועג פון בּוימלעך און דערנער.

דער וואָגען וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבּען געהאַט איז געוועזען אין גוטען צושטאַנד. דיא אָנאַגאַס זיינען געוועזען גוט אויסגערוהט. עסענוואַרג האָבּען דיא

קאָלאָניסטען געהאט געגוג. א קליין אוויוועלע צו קאָכען אויף'ן וועג האָבען זיי אויך געהאט און זיי האָבען געקענט אונטערנעהמען א רייזע אויף א לאנגע צייט.

אלעס וואָס זיי האָבען געדארפט אין וועג האָבען דיא קאָלאָניסטען אריינ־געפּאקט אין וואָגען. זיי האָבען אויך מיטגענומען וואפען פון דיא בעסטע וואָס זיי האָבען געהאט און זיי זיינען געווען גרייט צו דער רייזע.

זיי האָבען אויך בעשלאָסען מיטצונעהמען דזשופּ, וועלכער קען זיי אָפּט־מאָל זעהר פיעל צוניץ קומען. אין גראניט הויז האָבען זיי ניט געדארפט קיין וועכטער, ווייל הארדינג האָט אויסגעארבייט א פּלאן, אז קיין זייטיגער מענש זאָל אהין ניט קענען צוקומען. דיא קאָלאָניסטען האָבען אויך אָבגערעדט, אז זיי זאָלען זיין אלע צוזאמען און זיי זאָלען זיך ניט שיידען איינע פון דיא אנדערע, ווייל טאָמער ווערען זיי אין וואלד בעפאלען פון דיא פּיראטען, וועלען זיי זיך אלע צוזאמען קענען פערטהיידיגען.

דעם פיערצעהנטען פעברואר, וואָס איז אויסגעפאלען אין א זאָנטאג, זיינען דיא קאָלאָניסטען געווען פערטיג אָבצופאָהרען מאָרגען. יענעם פריהמאָרגען האָבען זיי פערבראכט אין גאָטעס דיענסט און זיי האָבען תפלה געטהאָן צום אלמעכטיגען, אז ער זאָל בעגליקען זייער וועג און זיי זאָלען ערגרייכען דעם צוועק פון זייער אונטערנעהמונג. פּאר'ן יונגען הערבערט האָבען זיי געמאכט א פּלאץ אין וואָגען, ווייל ער איז נאָך אביסעל שוואך געווען נאָך זיין לאנגע, געפעהרליכע קראנקהייט און זיי האָבען איהם ניט געוואָלט לאָזען געהן צופוס און אָנשטרענגען זיך.

אויף מאָרגען, באלד וויא עס איז טאָג געוואָרען, האָט סיירוס הארדינג צו ערשט בעוואָרענט, אז ביי זייער אָבוועזענהייט זאָל קיינער ניט קענען קומען אין גראניט הויז. דיא שטריק־לייטער, וועלכע דיא קאָלאָניסטען פלעגען אמאָל בענוצען ארויפצוקומען און ארונטערצוגעהן אין און פון גראניט הויז, האָט ער בעגראָבען טיעף אין זאמד אין דיא "טשימנים", אום ער און זיינע קאָמפּאניאָנען זאָלען האָבען דיא מעגליכקייט צו קומען אין זיין וואָהנונג ווען זיי וועלען צוריק קומען פון וועג. דיא הויב־מאשין האָבען דיא קאָלאָניסטען פונאנדערגענומען אויף שטיקער און זיי האָבען זיי איבערגעלאָזט אין גראניט הויז. פּענקראָפט איז געווען דער לעצטער ארונטערצוקומען פון הויז. ער האָט זיך ארונטערגע־לאָזט אויף א שטריק נאָכדעם וויא דיא הויב־מאשין איז שוין געווען פונאנ־דערגענומען.

עס איז געווען שעהנעס וועטער און עס האָט געצייגט אויף א ווארימען טאָג.

ווען אלע קאָלאָניסטען און דזשופּ און טאָפּ זיינען שוין געווען אונטען, האָט דער אינזשיניר א קאָמאנדעווע געטהאָן: "פּארווערטס!"

זיי זיינען אלע צוגעגאנגען צום געשפּאנטען וואָגען וואָס איז געשטאנען

ביי דיא "משימנים". דער רעפּאָרטער האָט געהייסען הערבערט'ן אריינזעצען זיך אין וואָגען, וועניגסטענס פאר דיא ערשטע שטונדען פון דער רייזע. הערבערט האָט געטהאָן אזוי וויא זיין דאָקטאָר האָט איהם געהייסען.

דער ניגער האָט אָנגענומען דיא שטעלע אלס אָנטרייבער און הארדינג, ספּילעט און פּענקראָפט האָבען זיך אויסגעשטעלט פאָראויס פאר'ן וואָגען. דזשופ האָט זיך אריינגעכאפּט אין וואָגען אויף הערבערט'ס פערלאנג און טאָפּ איז אוועקגעלאָפען פאָראויס.

אויף הארדינג'ס בעפעהל האָט נעב א טרייב געטהאָן דיא אָנאגאס און דיא עקספּעדיציאָן איז אוועק איהר וועג צו דיא וועלדער פון פאר וועסט.

דיא ערשטע צוויי מייל פון זייער רייזע איז דער וועג געוועזן ניט זעהר פיעל שלעכט. דער וואָגען האָט זיך געשלעפּט לאנגזאם צווישען דיא בוימער און בלויז וואו ניט וואו האָבען דיא רייזענדע געדארפט אויסהאקען בוימלעך און דערנער וואָס האָבען דעם וואָגען אָבגעהאלטען; ווייטער אָבער איז דער וועג געוואָרען פיעל ערגער און עס איז געוועזן כמעט אונמעגליך צו פאָהרען.

דיא בוימער זיינען געשטאנען געדיכט איינע נעבען דיא אנדערע דורכאויס אזוי ווייט וויא מען האָט געקענט בליקען מיט דיא אויגען. פערשיעדענע פויגלען זיינען דאָרט אומגעפליגען און פערשיעדענע טהיערע זיינען דאָרט אומגעלאָפען. דיא רייזענדע האָבען בעמערקט, אז אי דיא געפליגעלטע בעשעפעניסע, אי דיא פיער־פיסיגע טהיערע זיינען פיעל היימישער און פיעל מעהר צוגעוואָהנט צו מנשען וויא דיא ערשטע צייטען ווען דיא קאָלאָניסטען זיינען נור וואָס אָנגעקומען אויף'ן אינזעל.

— איך זעה — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — אז דיא פויגעל און דיא טהיערע דאָ זיינען צוגעוואָהנט צו מענשען. איך שליס דערפון, אז דיעזער וואלד איז בעזוכט געוואָרען פון דיא פּיראטען און איך גלויב אז מיר וועלען דאָ געפינען שפורען צו זיי.

און פאקטיש איז טאקי אזוי געוועזן. זיי האָבען נאכהער אין איינינע פלעצער בעמערקט שפורען פון מענשען. מאנכע צווייגען פון בוימער זיינען געוועזן אָבגעבראָכען. דיא פּיראטען האָבען עס פיליייכט געטהאָן אום צו בעצייכענען דעם וועג. אין אנדערע ערטער האָבען דיא קאָלאָניסטען געפונען אש און שטיקלעך צוברענטע האָלץ און אויך טריט פון מענשען. זיי האָבען אָבער קיין שפור ענטדעקט צו אירגענד וועלכער לאגער.

דער אינזשיניר האָט געראטהען זיינע קאָמפּאניאָנען אז זיי זאָלען זיך צוריקהאלטען פון יאגד, אז זיי זאָלען ניט שיסען, ווייל דאָס וועט ציהען דיא אויפמערקזאמקייט פון דיא באנדיטען וואָס געפינען זיך פיליייכט ערגיץ אין וואלד און זיי וועלען נאָך מאכען א פּלוצלונגען איבערפאל אויף דער קאָמפּאניע פאָרשער.

שפעטער, ווען די קאָלאָניסטען זיינען שוין געהאט אָבגעגאַנגען אומגע־פעהר זעקס מייל פון גראַניט הויז זיינען זיי געקומען אין אזא געדיכטען טהייל פון וואלד, אז עס איז אונמעגליך געווען דורכצופיהרען דעם וואַגען און זיי האָבען געמוזט אויסהאַקען בוימער אום צו מאכען א וועג. טאָפּ און דזשופּ זיינען געלאָפען פאָראויס, אָבער זיי האָבען צום גליק ניט געגעבען קיינע צייכענס פון געפאהר און די קאָלאָניסטען האָבען ניט געהאט וואָס צו שרעקען זיך, ניט פאר די פּיראַטען און ניט פאר געפעהרליכע טהיערע. ביז נאכט האָבען זיי דורכגעמאכט נאָך דריי מייל און זיי זיינען פערבליבען נעכטיגען ביים ברעג פון א שמאָלען וואסער שטראָם, פון וועלכען זיי האָבען ביז דאן ניט געוואוסט. דאָרט האָבען די בעזיצער פון אינזעל געגעסען אבענד ברויט. זיי זיינען געווען שטארק אויסגעהונגערט און האָבען געהאט א גוטען אַפּעטיט.

די קאָלאָניסטען האָבען פריהער געדענקט אויפצולעגען א פייער נעבען זייער לאַגער, אום צו זיין בעשיצט פון יאַגוארען און אנדערע טהיערע, וועלכע האָבען מורא פאר פייער; אָבער סיירוס הארדינג האָט ערקלערט, אז א פייער קען ציהען די אויפמערקזאַמקייט פון דער מערדער באַנדע און עס איז גלייכער און זיכערער צו נעכטיגען אין דער פינסטער.

הארדינג און זיינע קאַמפּאַניאָנען האָבען ניט געמיינט צו בעהאַלטען זיך שטענדיג פון די פּיראַטען; אין געגענטהייל, זיי האָבען געוואָלט אָנפיהרען א קאַמפּף געגען זיי; אָבער ניט אויף אזא אָרט, אז די פּיראַטען זאָלען אויף זיי אָנפאלען אין א געדיכטען וואלד, ווייל אין אזא פאל איז שווער צו פערטהיידיגען זיך. זיי האָבען זייער מלחמה דארום אָבגעלעגט ביז א געלעגענהייט ווען זיי, די קאָלאָניסטען, וועלען קענען מאכען אן איבערפאל אויף די באַנדיטען.

די קאָלאָניסטען האָבען אָבגעמאכט צווישען זיך, אז צוויי פון זיי זאָלען זיין אויף דער וואך און די אנדערע זאָלען שלאָפען. די וואך זאָל זיך בייטען אַלע צוויי שטונדען, אום יעדער פון זיי זאָל האָבען א געלעגענהייט זיך אויסצו־רוהען. הערבערט, וועלכער איז נאָך געווען אביסעל שוואך, איז געווען אויסגע־שלאָסען פון בעוואכען דעם לאַגער און עס איז בעשטימט געוואָרען, אז פּענקראָפט און ספּילעט זאָלען זיך בייטען מיט דער וואך מיט הארדינג און נעב.

די נאכט איז דאָרט אין יענע צייט פון יאָהר זעהר א קורצע, בלויז איי־ניגע שטונדען; אָבער די פינסטערניס האָט אָנגעהאַלטען פיעל מעהר צוליעב די געדיכטקייט פון וואלד וואָס האָט פערשטעלט די ליכט פון דער זונן. די שטילקייט פון דער נאכט איז געשטערט געוואָרען דורך די געשרייען און קוויטשערייען פון יאַגוארען און אפען. הערר דזשופּ איז שטארק אויפגערייצט געוואָרען הערענדיג די שטימען פון זיינע ברידער און שוועסטער. די נאכט איז פאָראיבער אָהן קיינע בעזאָנדערען פּאָרפעלע.

אויף מאָרגען האָבען די קאָלאָניסטען פאָרטגעזעצט זייער רייזע. אין

פערלויף פון גאנצען טאָג האָבען זיי מעהר וויא זעקס מייל ניט געקענט דורכ־מאכען, ווייל דער וועג איז געווען אונגעהייער שווער און שלעכט. יעדע מינוט האָבען זיי זיך געדאַרפט נעהמען צו זייערע העק און אויסהאקען בוימער, וועלכע האָבען זיי פערשטעלט דעם וועג.

אין יענעם טאָג האָט הערבערט ענטדעקט בוימער און פלאנצונגען, וועלכע דיא קאָלאָניסטען האָבען פריהער ניט בעגעגענט אויף'ן לינקאָלן אינזעל. ער האָט דאָרט געפונען א סאָרט בוים, וואָס זיינע בלעטער זיינען אויפגעהויבען ארויף און זיי זעהען אויס אזוי וויא א פאָנטאַן וואָס שפריצט וואסער גאנץ הויך. ער האָט דאָרט אויך געפונען א סאָרט גרינס וואָס איז הונדערט פוס הויך.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אין יענע געגענד געזעהן זאָנדערבארע פויגלען. דיא זאָנדערבארסטע פון אלע איז געווען א פויגעל וואָס ווערט גערופען "עמו". ער איז פינף פוס הויך, מיט ברוינע פעדערען און בעלאנגט צו דער שטראנד־לויפער פאמיליע. טאפ האָט אזא פויגעל נאָכגעיאָגט, אָבער וויא שנעל ער איז געלאָפען מיט זיינע פיער פיס האָט ער דיא צוויי־פיסיגע בריאה ניט געקענט איבעריאָגען.

זיי האָבען אויך ענטדעקט אייניגע נייע שפורען פון דיא פיראטען. זיי האָ־בען געפונען מענשליכע טריט און אויף איין פלאץ האָבען זיי געפונען צייכענס פון א פייער וואָס איז ניט לאנג אויסגעלאָשען געוואָרען. וויא עס האָט אויס־געזעהן האָבען דיא באנדיטען אין יענעם פלאץ געהאט זייער לאגער. דיא קאָ־לאָניסטען האָבען דאָרט געמאכט א שטרענגע אונטערזוכונג. זיי האָבען, נעמליך, געוואָלט אויסגעפינען וויפיעל פערזאָן האָבען יענע געגענד בעזוכט, אום צו איבערצייגען זיך אויב איירטאָן איז אויך מיט דיא פיראטען; אָבער זיי האָבען בלויז געפונען טריט פון פינף פערזאָן, וואהרשיינליך פון דיא פינף פערבליבענע פיראטען, אָבער איירטאָן איז ניט אין זייער קאָמפּאניע.

— איירטאָן איז מיט זיי ניט געווען! — האָט הערבערט אויסגעשריען.

— עס זעהט אויס אז ניט! — האָט פענקראָפט געענטפערט — און דאָס וואָס ער איז ניט געווען מיט זיי, נעהם איך אָן פאר א שלעכטען סימן, אז דיא באנדיטען האָבען איהם שוין ערמאָרדעט. אָבער האָט דיא מערדער באנדע דאָ ניט א הייהל אָדער א נאָרע וואו זיי ליגען בעהאלטען אזוי וויא טי־גערס?

— ניין — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — איך בין מעהר געניינט צו גלויבען, אז זיי זיינען אהער געקומען צופעליג, ווייל זיי דענקען צו ווערען דיא בעזיצער פון אונזער אינזעל און געהענדיג בעקוקען זייער צוקינפטיגע אייגענטהום, זיינען זיי גראדע געקומען אין דיעזע געגענד, אָבער זיי וואָהנען ניט דאָ.

— זייער אייגענטהום! — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — זיי וועלען

זיין דיא בעזיצער פון אונזער אינזעל? ניט דערלעבען וועלען זיי דאָס, דיא באנדיטען, דיא שופטען! ווייסט איהר מיט וואָס פאר א קויל איך האָב אָנ־געלאָדען מיין ביקס? מיט דער זעלבער קויל וואָס איז דורכגעלאָפען הער־בערט'ס קערפער. אָט מיט דער זעלבער קויל מוז איך איינעם פון זיי דערשיסען!

אָבער פון אזעלכע בעריהמערייען האָט מען ניט געקענט האָפען אז איירטאָן וועט לעבעדיג ווערען. דער פאקט וואָס עס זיינען ענטדעקט געוואָרען טריט פון פינף פערזאָן און ניט פון זעקס איז געווען גענוג איבערצייגונג, אז איירטאָן איז טויט און עס איז ניטאָ וואָס צו האָפען צו זעהן איהם נאָך א לעבעדיגען.

אויף מאָרגען זיינען דיא רייזענדע געקומען צום ברעג פון לינקאָלן אינזעל. עס הייסט, אז זיי האָבען געהאט דורכגעשפאצירט דיא גאנצע לענג פון אינזעל דורך א געדיכטען וואלד. אָבער זיי האָבען קיין צוועק דערגרייכט. ניט זיי האָבען געפונען דעם לאגער פון דיא פיראטען, ניט זייער קאמעראד איירטאָן און ניט דיא געהיימניספאָלע פערזאָן, וואָס האָט זיי אזוי פיעל גוטעס געטהאָן.

12טעם קאפיטעל.

אויסגעפאָרשט דעם ברעג פון וואַלד. — ספּילעט און פּענקראָפט ביי דיא שטאַהלען. — א פערשפּאַרטער טהויער. — אלע פינף צו דיא שטאַהלען. — איירטאָן געפונען. — דיא טויטע קערפּער פון דיא פּיראַטען.

אויף מאָרגען, דעם 18טען פעברואר, האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען אָבגעגע־בען מיט אויספאָרשען דעם גאנצען ברעג פון יענעם געדיכטען וואלד, וואָס האָט פערנומען פון רעפטיל ענד ביז פאָלס ריווער (בעצייכענטע פלעצער אויף'ן לינ־קאָלן אינזעל). דאָס לאנד איז אין יענעם פונקט געווען שמאָל, בלויז פיער מייל האָט ער פערנומען פון איין זייט וואסער צום צווייטען און עס האָט ניט גע־דארפט פערנעהמען פיעל צייט אויסצופאָרשען דעם ברעג גרינדליך. דיא ערד איז דאָרט געווען זעהר פרוכטבאר. דיא בוימער און פלאנצונגען, וואָס דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָרט געזעהן, זיינען געווען שטומע עדות, אז דער באָדען איז דאָרט זעהר פעט און גוט. זיי האָבען נאָך ביז דאן אזא גוטע שטיקעל לאנד ניט בעגעגענט. עס איז זיי כמעט אונגלויבליך געווען אז זיי געפינען זיך אויף דעם זעלבען אינזעל, אויף וועלכען זיי האָבען שוין פערבראכט באלד דריי יאָהר.

אונטער אנדערע אומשטענדען וואָלטען זיך דיא קאָלאָניסטען געפרעהט מיט דער נאטור'ס געשאנק וואָס זיי האָבען ענטדעקט. זיי האָבען אָבער געוואוסט, אז דער גאנצער אינזעל איז ערשט האלב ניט אין זייערע הענד. דיא פיראטען

האָבען איהם פערכאַפּט; באַנדיטען, מערדער האָבען זיך אויף איהם בעזעצט, און דיא קאָלאָניסטען האָבען דאַרום קיין גרויסע אינטערעסע ניט גענומען אין דאָס שטיקעל לאַנד, ווייל זייערע געדאַנקען זיינען געווען פערנומען מיט זוכען מיטעל וויא אַזוי אויסצוראָטען דיא מערדער באַנדע ביז איינעם.

ביי יענעם ברעג איז קיין שפּור געפונען געוואָרען צו דיא פּיראַטען. קיינע טריט, קיינע אָבגעבראָכענע צווייגען און קיין אַש אָדער אַנדערע ציי־כענס פון פייער.

— עס איז קיין וואונדער — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — דיא פּיראַטען זיינען געגאַנגען דורך׳ן וואַלד און זיי האָבען געזוכט אַ שוין אָרט צו בעזעצען זיך. עס איז זיי פיליכט אויסגעקומען אַ פּאָר אָדער מעהרערע מאָל צו נעכטיגען אין וואַלד און זיי האָבען דאָרט אויפגעלעגט פייער; אָבער וויא זיי זיינען גע־קומען אַהער צום ברעג און זיי האָבען געזעהן, אַז זיי קענען שוין ווייטער ניט געהן, האָבען זיי זיך אָבגעקעהרט צו זידען (דרום זייט) און זיי זיינען געגאַנגען אַזוי לאַנג ביז זיי זיינען געקומען צו דיא פיה־שטאַהלען.

— וואו זיי זיינען פיליכט ערשט אויך! — האָט פּענקראָפּט אונטער־געכאַפּט.

— איך דענק ניט אַזוי — האָט סיירוס האַרדינג געענטפערט — ווייל דיא פּיראַטען זיינען געווים מיט דער מיינונג אַז מיר וועלען אַהין קומען זוכען זיי און זיי בעהאַלטען זיך אַנדערשוואו. זיי קומען פיליכט אַהין, אָבער זייער לאַגער איז ניט דאָרט.

— איך מיין אויך אַזוי — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — איך דענק אַז זיי האָבען געמאַכט זייער הוים ביים באַרג פרענקלין.

— אויב אַזוי — האָט דער מאַטראָז אויסגעשריען — לאָמיר געהן גלייך אַהין! מיר מוזען דיא באַנדע אויסראָטען! מיר האָבען ביז איצט פערלאָרען צייט, אָבער מעהר דאַרפען מיר שוין קיין צייט פערלירען!

— ניין, מיין פריינד — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — איהר פער־געסט, פּענקראָפּט, אַז מיר בעצוועקען מיט אונזער יעצטיגע פאָרשונגס רייזע צוויי זאַכען: אויסצוראָטען דיא לומפּיגע פערברעכער און אָבגעבען אַ דאַנק דעם יעניגען וואָס האָט אַ הערצליכען דאַנק פערדיענט. איך דענק אַז דיא צווייטע קומט פריי־הער פון דיא ערשטע.

— איהר זיינט גאַנץ גערעכט — האָט זיך דער מאַטראָז אָבגערופען — אָבער איך דענק אַז מיר וועלען אונזער וואָהלטהעטער זאָ וויא זאָ ניט געפינען, אויב זיין וואונש וועט ניט זיין דערביי.

אין דיא ריכטיגקייט האָט פּענקראָפּט אויסגעדריקט דיא מיינונג פון אַלע קאָלאָניסטען. האַרדינג אַליין האָט אויך געגלויבט, אַז זיי וועלען דעם געהיימניס־פאָלען ניט געפינען זאָלאַנג ער אַליין וועט ניט וועלען געפונען ווערען.

יענעם אבענד זיינען דיא רייזענדע מיט זייער וואָגען צוגעפאָהרען צום פּאָלם ריווער און זיי האָבען דאָרט גענעכטיגט. הערבערט איז שוין געווען געזונד און שטארק אויף אלע גליעדער אזוי וויא ער איז געווען פריהער איידער דיא ים־רויבער האָבען איהם געשאָסען. זייענדיג אונטער'ן פרייען הימעל אויף פרישע לופט האָט ער צוריק בעקומען זיינע קרעפטען און זיין פּלאַץ איז שוין ניט מעהר געווען אויף'ן וואָגען, זאָנדערן ער איז געגאנגען צופוס גלייך מיט זיינע קאָמפּאניאָנען.

אויף מאָרגען, דעם 18טען פעברואר, זיינען דיא קאָלאָניסטען געגאנגען ביים ברעג פון פּאָלם ריווער. דאָרט האָבען זיי שוין געהאט אן אויסגעטראָטענעם וועג, ווייל זיי זיינען שוין דאָרט אמאָל געגאנגען. זיי זיינען געווען זעקס מייל ווייט פון בארג פרענקלין.

הארדינג האָט, וויא עס האָט אויסגעזעהן, חרטה געהאט אויף זיין פאָריגען בעשלוס ניט צו האָבען אין זינען דיא פּיראטען און צוערשט אויפזוכען דיא געהיימניספאָלע פערזאָן. זיין אבזיכט איז ערשט געווען צו ציהען זיך צו דיא פּיה־שטאהלען און אויב דיא באנדיטען זיינען דאָרט, זאָל ער און זיינע קאָמפּאניאָנען זיי פערטרייבען; אויב ניט, זאָלען זיי גרינדליך אויספאָרשען דעם בארג פרענקלין.

ארום פינף אוהר פאר נאכט האָט זיך דער וואָגען אָבגעשטעלט אומגעפעהר זעקס הונדערט פוס ווייט פון דעם פּארקאן פון דיא פּיה־שטאהלען. אָבער ער איז געווען פערשטעלט פון בוימער און מען האָט איהם פון דיא שטאהלען ניט געקענט זעהן. אויף דער גאנצער וועג ביים ברעג טייך האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געפונען קיין שפור, אז יעמאנד זאָל דאָרט האָבען געגאנגען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען דאן געהאט דיא אויפגאבע אויסצוגעפינען, אויב דיא פּיראטען האָבען זיך בעזעצט ביי דיא שטאהלען אָדער ניט. אָבער עס איז געווען צו ריזיקאליש צו געהן אהין בייטאָג, פיללייכט קען מיט אן אנדערען פון זיי פּאסירען דאָס וואָס עס האָט מיט הערבערט'ן פּאסירט מיט איינינגע וואָכען צוריק. הארדינג האָט דארום בעשלאָסען אָבצוואוארטען ביז עס וועט ווערען גוט פינסטער און דאן וועלען זיי אָדער א טהייל פון זיי אהין געהן און ערפאָהרען דיא זאך אויף ריכטיג.

גידעאָן ספּילעט האָט שטארק לוסט געהאט צו בעזוכען דיא פּיה־שטאהלען און ערפאָהרען וואָס דאָרט געהט פאָר. פּענקראָפט, וועלכער איז אויך געווען העכסט אונגעדולדיג האָט איהם געוואָלט בעגלייטען. אָבער זיי האָבען געמוזט פאָלגען דעם אינזשעניר און וואַרטען ביז נאכט.

דריי שטונדען זיינען פאָראיבער. אין דרויסען איז געווען שטיל. קיין ווינד און קיין שאָרך איז ניט געהערט געוואָרען. ווען יעמאנד זאָל געווען דורכגעהן אין יענע נאכבארשאפט, זאָגאר לאנגזאם און פאָרזיכטיג, וואָלט מען זיינ

טריט געהערט. דיא קאָלאָניסטען זיינען אלזאָ געווען זיכער, אז קיין געפאהר שטעהט זיי ניט נאָהענט. אויסערדעם וואָלט זיי זייער טרייער הונד טאָפּ גע־לאָזט וויסען, ווען ער וואָלט עטוואָס דערשפּירט אין יענע נאכבארשאפט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען דאן געפונען א גינסטיגע צייט צו בעזוכען דיא שטאהלען און דער רעפּאָרטער און דער מאטראָז האָבען צוואויסען געגעבען אז זיי זיינען פערטיג צו געהן. סיירוס הארדינג האָט זיי געגעבען דיא ערלויבניס און ער האָט זיי אָנגעזאָגט, אז זיי זאָלען זיין העכסט פּאָרזיכטיג. זיי זאָלען בלויז ערפאהרען אויב דיא פּיראטען האָבען דאָרט זייער היים אָדער ניט.

ספּילעט און פּענקראָפט זיינען אוועקגעגאנגען.

עס איז געווען אזוי פינסטער, אז פאר איינינע טריט וויט האָט מען קיין זאך ניט געקענט זעהן און בעמערקען. דיא צוויי קאָלאָניסטען זיינען געגאנגען לאנגזאם און פּאָרזיכטיג א היבשע ביסעל וויט איינע פון דיא אנדערע, אום דער גערויש פון זייערע טריט זאָל זיך ניט אזוי פיעל הערען. און וויא בראוו און מוטהיג זיי זיינען געווען האָבען זיי שטארק מורא געהאט, אז דיא פּיראטען זאָלען זיי ניט דערשפּירען און ניט שיסען אויף זיי. אין פינף מינוטען ארום זיינען זיי געקומען צום ברעג וואלד. דאָרט האָבען זיי נאָך געדארפט דורכגעהן א שטיק פעלד ביז דעם צאם פון דיא שטאהלען.

זיי האָבען זיך אָבגעשטעלט. אויף׳ן פרייען פעלד איז ניט געווען אזוי פינסטער וויא אין וואלד און לויט וויא זיי האָבען בעמערקט פון דער וויטענס איז דער טהויער פון פּארקאן געווען פערמאכט. דיא שטיקעל וועג, וואָס זיי האָבען נאָך געדארפט דורכמאכען, איז געווען דיא געפעהרליכסטע און עס האָט געפאָדערט מעהר פּאָרזיכטיגקייט. אָבער ספּילעט און פּענקראָפט זיינען ניט געווען אזעלכע וואָס זאָלען זיך צוריקציהען און זיי האָבען געוואוסט וויא אזוי צו היטען זיך, וויא אזוי צו זיין פּאָרזיכטיג.

אָבער דער אונגעדולדיגער פּענקראָפט האָט זיך דאָך ניט געקענט בעהער־שען און ער האָט אָנגעהויבען שטעלען טריט. ספּילעט האָט איהם אָבגעהאלטען און איהם אריינגעשושקעט אין אויער:

— אין איינינע מינוטען ארום וועט ווערען עכט פינסטער, דאן וועלען מיר אונזער שליחות גיכער קענען אויספיהרען.

דער מאטראָז האָט געוואָרט און ער האָט שטילערהייד געשאָלטען דיא פּיראטען.

אביסעל שפּעטער איז ווירקליך געוואָרען שטאָק פינסטער. דיא נאכט האָט פערשפּרייט איהרע שווארצע פליגעל איבער׳ן גאנצען האָריזאָנט און מען האָט כמעט ניט געזעהן וואָס פאר דיא אויגען טהוט זיך. אצינד איז געווען דיא גינס־טיגע צייט צו געהן ווייטער.

ווען ספּילעט און פּענקראָפט האָבען ביי דער פּאָריגער דונקעלער שיין

בעקוקט דעם צאם און דיא שטאהלען פון ווייטענס, האָט זיי אויסגעזעהן אז דאָרט איז קיינער ניטאָ. דאָך האָבען זיי העכסט פאָרזיכטיג פערפערטיגט זייערע ביקסען צום שיסען און זיי זיינען אויף דיא הענד און אויף דיא קניע שטילערהייד געקראָכען ווייטער ביז זיי זיינען צוגעקומען צום פארקאן. קיין שאָרך איז דאָרט געהערט געוואָרען.

פענקראָפט האָט פרובירט עפענען דעם טהויער, וועלכען זיי האָבען געדע־כענט פאר פערשלאָסען, אָבער ער האָט זיך באלד ארומגעזעהן, אז דער אויסער־ליכער ריגעל איז ארונטערגענומען און עפענען דעם טהויער קען מען דאָך ניט. דיא צוויי קאָלאָניסטען האָבען דערפון געשלאָסען, אָז דיא באנדיטען זיינען דאָרט אינוועניג און זיי האָבען דאָרט דעם טהויער פערשפארט אז מען זאָל איהם ניט קענען עפענען פון דער אויסערער זייט.

אלעס איז דאָרט געווען שטיל און רוהיג. דיא שעפסען און דיא ציעגען זיינען וואהרשיינליך געשלאָפען און מען האָט פון זיי גאָר ניט געהערט. דיא פיראטען זיינען אויך וואהרשיינליך געווען פערזונקען אין א טיעפען שלאָף.

דיא צוויי קאמעראדען זיינען געווען אין א גרויסע פערלעגענהייט און האָ־בען ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן. זיי האָבען פריהער געהאט געדענקט אריבער־קלעטערען דעם צאם און מאכען א שטילע אונטערזוכונג אינוועניג; אָבער נאכהער האָבען זיי זיך בעדענקט, אז אזא אונטערנעהמונג קען זיי אָפטמאָל ניט בעגליקען. דיא פיראטען קענען דערהערען זייער גאנג און דאן זיינען זיי פערלאָרען! און ווען זייביידע וועלען געטויטעט ווערען, וואָס וועט ווערען פון הארדינג, נעב און הערבערט? זיי זיינען דארום געקומען צום בעשלוס, אז אויב יא פרובירען אריבערגעהן דעם צאם, דארפען זיי דאָס טהאָן אלע צוזאמען, ווייל פאר צוויי פערזאָן איז דאָס צופיעל ריזיקאליש. ווען זיי וועלען זיין אלע צו־זאמען און גוט בעוואפענט וועלען זיי קענען האָפען בייצוקומען דיא מערדער־באנדע; אָבער וואָס קענען צוויי אויפטהאָן אנטקעגען פינף? אויף אזא ארט האָבען זיי זיך געדארפט אומקעהרען צוריק צו זייערע קאָמפאניאָנען און זיך בע־ראטהען וואָס צו טהאָן.

און אזוי האָבען זיי בעשלאָסען און זיי זיינען אוועק צוריק צום וואָגען.

אין איינעגע מינוטען ארום זיינען זיי געווען אין קאָמפאניע פון הארדינג, נעב און הערבערט און זיי האָבען פאר זייערע חברים דערצעהלט וואָס זיי האָבען ערפאהרען ביי דיא פיה־שטאהלען.

— נו — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — אצינד האָב איך אורזאכען צו גלויבען, אז דיא פיראטען זיינען ניט דאָרט, ווייל ווען זיי וואָלטען דאָרט גע־ווען וואָלט איינער פון זיי געשטאנען אויף דער וואך.

— מיר קענען עם באלד וויסען — האָט פענקראָפט געזאָגט — מיר דאר־פען נור אריבערקלעטערען דעם פארקאן און דיא זאך וועט אונז קלאָהר זיין.

— צו דיא שטאהלען, מיינע פריינדע! צו דיא שטאהלען! — האָט האַר־דינג קאָמאַנדירט.

— ווע‏לען מיר אונזער וואַגען איבערלאָזען דאָ אין וואלד? — האָט נעב געפרעגט.

— ניין! — האָט הארדינג געענטפערט — מיר טאָרען אונזער וואָגען ניט איבערלאָזען. פערגעסט ניט, פריינדע, אז מיר האָבען דאָ אונזערע געוועהר, אונזערע קוילען און פולווער און אונזערע לעבענסמיטעל. מיר טאָרען דאָס ניט איבערלאָזען אויף גאָט'ס בעראָט, מיר מוזען דאָס היטען, ווייל ווען אונזער וואָגען פאלט אריין אין דיא הענד פון דיא באנדיטען, זיינען מיר אונגליקליך.

— פאָרוועֶרטס! — האָט גידעאָן ספּילעט אויסגעשריען.

דער וואָגען איז ארויסגעפאָהרען פון וואלד און איז שטיל, גערוישלאָז געפאָהרען איבער דיא ווייכע גראָז. דיא קאָלאָניסטען זיינען פאָרזיכטיג גע־קראָכען אויף דיא הענד און קניע בייביידע זייטען פון וואָגען מיט זייערע ביקסען גרייט צו שיסען אין דעם מאָמענט ווען מען וועט עס דארפען טהאָן.

עס האָט גאָר ניט פיעל געדויערט ביז דיא קאָלאָניסטען זיינען צוגעקומען צום צאַם פון דיא שטאהלען, וואו דער וואָגען האָט זיך אָבגעשטעלט. נעב איז פערבליבען שטעהען נעבען דיא אָנאגאס, ווערענד הארדינג, ספּילעט, פּענק־ראָפט און הערבערט זיינען צוגעגאנגען צום טהויער זעהן אויב ער איז פער־שפּארט פון אינוועניג.

ער איז געווען אָפען!

— וואָס זאָגט איהר יעצט? — האָט דער אינזשיניר זיך געווענדעט צו ספּילעט און פּענקראָפט.

ביידע זיינען פערבליבען שטעהן העכסט צוטומעלט.

— איך קען שווערען — האָט פּענקראָפט געזאָגט — אז דער טהויער איז דאָ ניט לאנג געווען פערשפּאַרט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען ערשט ניט געוואוסט וואָס צו דענקען און וואָס צו טראַכטען. זיינען דיא פּיראַטען דאָרט פריהער געווען און זיי זיינען אין דער קליינער ווילע אוועק פון דאָרט? זיינען זיי ערשט אויך אינוועניג און זיי האָבען פיליינט געעפענט דעם טהויער צוליעב אירגענד וועלכע אורזאכע? אָדער פיי־לייכט האָבען זיי דעם טהויער אבזיכטליך געעפענט, אום אריינצונארען זיי, דיא קאָלאָניסטען, אינוועניג און אויסשלאכטען זיי?

אזעלכע פראגען האָבען געעגבערט דיא מחות פון דיא קאָלאָניסטען און פערענטפערען דיא זאך האָבען זיי ניט געקענט.

אין יענעם מאָמענט האָט הערבערט אריינגעטראָטען אייניגע טריט אינוועניג פון פאַרקאַן. ער איז פּלוצלונג אָבגעשפּרונגען צוריק און אָנגעכאפּט דעם אינ־זשיניר'ס האנד.

— וואָס איז? — האָט הארדינג געפרעגט.

— א ליכט, א שיין! — האָט הערבערט געענטפערט.

— אין הויז?

— יא, אין הויז!

אלע צעהן אויגען פון דיא פינף קאָלאָניסטען האָבען זיך געווענדעט צו דער קליין שטיבעל, וואס זיי האָבען אמאָל אויסגעבויט פאר אײרטאָן און זיי האָבען דאָרט ווירקליך געזעהן א שוואכע שיין אין פענסטער. סיירוס הארדינג האָט א ווײלע א טראכט געטהאָן און ער האָט געזאָגט:

— עס איז אונזער גליק וואס דיא פיראטען האָבען זיך פערקליבען אין שטיבעל און זיי פערדעכטיגען קיין זאך. פאָרוועדטס, מיינע פריינדע!

זיי זיינען אלע דורכגעגאנגען דורך'ן טהויער האלטענדיג זייערע ביקסען גרייט צום שיסען. דעם וואָגען האָבען זיי איבערגעלאָזט אויף יענער זייט טהויער. טאפ און דזשופ זיינען דאָרט פערבליבען אלס וועכטער.

זיי האָבען זיך אלע געלאָזט געהן נעהענטער צום שטיבעל און אין אייניגע סעקונדען ארום זיינען זיי געווען ביים טהיר, וועלכע איז געווען פערמאכט.

הארדינג האָט א וואונק געטהאָן צו זיינע קאָמפּאניאָנען, אז זיי זאָלען זיך פערהאלטען גאנץ רוהיג און ער איז לאנגזאם צוגעגאנגען צום פענסטער.

ער האָט אריינגעקוקט אינוועניג אין הויז.

אויף'ן טיש איז געשטאנען א קליינע לאנטערנע. נעבען טיש איז געשטאַנען אײרטאָן'ס בעטעל און אויף איהר איז געלעגען א מאַן.

פּלוצלונג איז קאפיטאן הארדינג אָבגעשפּרונגען צוריק און ער האָט מיט א הייזעריגע שטימע אויסגעשריען:

— אײרטאָן!

אין דיעזען אויגענבליק איז דיא טהיר אויפגעעפנעט געוואָרען און דיא קאָלאָניסטען זיינען אריינגעלאָפען אין הייזעל.

אײרטאָן איז, וויא עס האָט אויסגעזעהן, געשלאָפען. אויף זיין געזיכט האָט מען געקענט דערקענען, אז ער איז אויסגעמאטערט און ער האָט פיעל געליטען. אויף זיין ברוסט און אויף זיינע קנעכעל זיינען געווען וואונדען.

הארדינג האָט זיך איבערגעבויגען איבער איהם. ער האָט אָנגענומען זיין האנד און האָט אויסגעשריען:

— אײרטאָן, פריינד אײרטאָן!

אײרטאָן האָט געעפענט זיינע אויגען, האָט א בליק געטהאָן אויף'ן אינזשיניר און אויף דיא אנדערע קאָלאָניסטען און ער האָט אומגעלומפערט אויס־געשריען:

— איהר! איהר זיינט דאָס?

— אײרטאָן! אײרטאָן! — האָט הארדינג געענטפערט.

— וואו בין איך? — האָט איירטאָן געפרעגט.
— אין אייער שטיבעל! — האָט הארדינג געענטפערט.
— אליין?
— יא, אליין.
— אָבער זיי וועלען צוריק קומען! — האָט איירטאָן אויסגעשריען — בעשיצט זיך! פערטהיידיגט זיך!

רעדענדיג דיזע ווערטער איז ער אומגעפאלען און איז פערבליבען ליגען אזוי וויא א גע'חלש'טער.

— ספילעט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — מיר קענען ערווארטען אן אטאקע יעדען מאָמענט. פיהרט אריין דעם וואָגען און פערשפארט דעם טהויער פעסט. דאן קומט אלע צוריק אהער.

פענקראָפט, נעב און דער רעפּאָרטער האָבען שנעל אויסגעפאָלגט וואָס דער אינזשיניר האָט געהייסען. זיי האָבען איין מאָמענט ניט געטאָרטווארטען, ווייל ווער האָט געקענט וויסען, אויב דיא געפעהרליכע פערברעכער באנדע איז שוין ניט ביי זייער וואָגען?

אין א ווײלע ארום זיינען שוין דיא דריי געוועזען אויף יענער זייט טהויער. טאפּ האָט אין יענעם מאָמענט אָנגעהויבען בילען.

דער אינזשיניר איז ארויסגעלאָפען מיט זיין ביקס פערטיג צו שיסען. הערבערט איז פערבליבען נעבען איירטאָן.

צו דער זעלבער צייט האָט זיך דיא לבנה בעוויזען אין מזרח זייט און האָט בעלויכטען דיא שטאהלען און אומגעגענד; דער זייט פון טהויער אָבער איז נאָך פערבליבען פינסטער. דיא שיין פון דער לבנה איז נאָך אהין ניט צוגעקומען.

דער וואָגען, וועלכער האָט אין דער פינסטער אויסגעזעהן אזוי וויא א שווארצע מאסע, איז אריינגעפאָהרען אין מיטען פון דעם הויף אונטער דער ליכט פון דער לבנה. דער טהויער איז אין דער זעלבער צייט פעסט פערשפארט געוואָרען.

אָבער טאפּ האָט באלד אָנגעהויבען שטארקער בילען און ער האָט זיך געלאָזט לויפען צום הינטערשטען זייט פון דיא שטאהלען.

— זייט גרייט צו פייערען, מיינע פריינדע! — האָט הארדינג אויסגעשריען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויפגעהויבען זייערע ביקסען און האָבען געווארט ביז זייער פיהרער, קאפּיטאן הארדינג, וועט געבען א סיגנאל צו שיסען.

דער הונד האָט ניט אויפגעהערט צו בילען און דשופּ איז איהם נאָכגעלאָפען און געברומט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען דיא צוויי טהיערע נאָכגעפאָלגט ביז זיי זיינען געקומען צום הינטערשטען זייט פון דיא שטאהלען ביי א קליין וואסער-שטראָם,

צווישען הויכע בוימער. און וואָס האָבען זיי דאָרט ביי דער שיין פון דער לבנה געזעהן? פינף טויטע קערפער פון מענשען ליגענדיג אויף דער ערד!

דאָס זיינען געווען די קערפערס פון די פינף פערבליבענע פיראטען, וועלכע זיינען מיט אומגעפעהר פיער מאָנאטען צוריק גערעטעט געוואָרען אויף'ן לינקאָלן אינזעל!

13טעס קאַפיטעל.

אײרטאָן דערצעהלט זיין געשיכטע. — געהיימניס נאָך טיעפער. — די "באַנעדוועגטשור" פערניכטעט. — זוכען דעם פערבאָרגענעם. — הארדינג און ספּילעט אין א הייהל. — אנפאנג פון א וואולקאנישען אויסברוך.

ווי אזוי איז דאָס געשעהן? ווער האָט אויסגעשלאכטעט די פיראטען? האָט דאָס אײרטאָן געטהאָן? ניין, דאָס קען ניט זיין! מיט א מינוט פריהער האָט ער דאָך זיי אליין געווארענט אז די באנדיטען קומען צוריק.

אָבער אײרטאָן איז געווען אין אזא צושטאנד, אז מען האָט פון איהם גאָר ניט געקענט ארויסקריגען. ער איז געווען בעוואוסטלאָז און ער איז געלעגען אויף זיין בעטעל אזוי ווי א שטיק האָלץ.

די קאָלאָניסטען זיינען פערבליבען נעבען אײרטאָן'ס בעט א גאנצע נאכט און קיינער פון זיי איז זאָגאר געגאנגען א קוק טהאָן צו די טויטע קערפער, וועלכע זיינען געלעגען אונטער'ן פרייען הימעל. זיי האָבען דעם אונגליקליכען געמינטערט, זיי האָבען איהם געוואָלט צו זיך ברייננגען, אום צו ערפאהרען פון איהם וועגען די זאָנדערבארע און געהיימע פאסירונג. די קאָלאָניסטען האָבען געהאט אורזאכען צו גלויבען, אז אײרטאָן וועט אין בעסטען פאל ניט אימשטאנד זיין צו ווארפען א ליכט אויף די געהיימניספאָלע היגריכטונג פון די פיראטען, ווייל ער האָט דאָך זאָגאר ניט געוואוסט וואו ער איז אין דער וועלט; דאָך האָבען זיי געהאָפט אז זיי וועלען פון איהם עטוואָס וויכטיגעס ערפאהרען.

אויף מאָרגען האָט זיך אײרטאָן אויפגעכאפּט פון זיין בעטויבונגס שלאָף און די קאָלאָניסטען האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך וואָס זיי זעהען זייער פריינד א לעבעדיגען נאָכדעם ווי ער איז פון זיי פערשוואונדען געווען הונדערט מיט פיער טעג. אײרטאָן האָט זיי אין קורצען דערצעהלט וואָס עס האָט פאסירט, אָדער דאָס וואָס ער האָט געוואוסט.

אויף מאָרגען נאָכדעם ווי ער איז אָנגעקומען אין די פיה־שטאהלען, דאָס איז געווען דער צעהנטער נאָוועמבער פאָרנאכט, זיינען איהם פּלוצלונג די פיראטען בעפאלען. זיי האָבען איהם געבונדען, פערשטאָפּט דעם מויל און אוועק־

געשלעפּט אין א פינסטערע הייהל ביים בארג פרענקלין, וואו זיי האָבען געהאט זייער שוין־פּלאַץ.

דאָרט האָבען זיי דעם אונגליקליכען פעראורטהיילט צום טויט. אָבער מיט א טאָג שפּעטער ווען דיא פּיראטען זיינען געקומען אויספיהרען זייער טויט אורטהייל, האָט איינער פון דער באנדע דערקענט דעם קרבן אלס דעם אמאָליגען אָנפיהרער פון פּיראטען און רויבער באנדעס אין אויסטראליען און זיי האָבען ניט געוואגט צו לייגען אויף איהם א האנד. זיי האָבען געוואָלט ערמאָרדען איירטאָן'ען, אָבער זיי האָבען געשוויגט בען דושאָיס!

פון דאן אָן איז איירטאָן געווען געפאנגען ביי דיא פּיראטען. זיי האָבען זיך שטרענג גענומען צו איהם אז ער זאָל צוריק ווערען זייערער, אז ער זאָל געהן אין זייערע וועגען און זיי העלפען פערכאפּען דיא געהיימניספאָלע גראָניט הויז, איבער וועלכע זיי האָבען שוין צובראָכען זייערע מחות קלערענדיג וויא אזוי מען קען אהין קומען. זיי האָבען איהם פערלאנגט אז ער זאָל זיי העלפען אויסשלאכטען דיא בעזיצער פון אינזעל און דאן וועלען זיי פערבלייבען זיינע אנהייגער און ער, איירטאָן, וועט זיין זייער פיהרער און רעגיערער!

איירטאָן האָט זיך אָבער געהאלטען פעסט, אז ער וועט קיין פערברעכען בעגעהן און ער וועט זיינע פריינד און וואָהלטהעטער ניט פעררהאטהען. דער געוועזענער פערברעכער און איצטיגער בעל תשובה איז געווען גרייט אויסצושטעהן דיא גרעסטע מאטערניס, דיא שרעקליכסטע יסורים און פערבלייבען אן ערענטליכער מענש.

דיא באנדיטען האָבען דעם אונגליקליכען געהאלטען א געבונדענעם מיט א פערשטאָפּטען מויל אין דער הייהל און זיי האָבען איהם געסטראשעט אז זיי וועלען איהם מאטערען ביז'ן טויט, אויב ער וועט זיך ניט אונטערגעבען.

געלעבט האָבען דיא פּיראטען אויף דיא שפּייזען וואָס זיי האָבען געפונען אין איירטאָן'ס וואָהנונג. זיי האָבען אלעס איבערגעטראָגען אין דער הייהל, וואו זיי האָבען געוואָהנט צוזאמען מיט זייער אונגליקליכען געפאנגענעם.

דעם עלפטען נאָוועמבער זיינען צוויי פון דיא פּיראטען געקומען צו דיא שטאהלען, גראדע דאמאָלס ווען הארדינג, ספּילעט, פּענקראָפט און הערבערט זיינען אהין געקומען. הערבערט איז דאמאָלס געשאָסען געוואָרען. הארדינג האָט איינעם פון דיא מערדער דערשטאָכען מיט זיין שפּיעז און דער צווייטער איז אנטלאָפען. דיעזער האָט ביי איירטאָן'ס אנוועזענהייט דערצעהלט זיינע חברים, אז זיי האָבען געטויטעט איינעם, א גאנץ יונגען מאן, פון דיא בעזיצער פון אינזעל, און מען קען זיך לייכט פאָרשטעלען וויא איירטאָן האָט דאמאָלס געפיהלט און וויא ביטער עס איז איהם געווען אויפ'ן הארצען הערענדיג דיעזע שרעקליכע נאכריכט.

איירטאָן האָט געוואוסט דעם רעכענונג, אז וויבאלד איינער פון זיינע פריינד איז טויט זיינען זיי שוין אין גאנצען פיער פערזאָן. דיא פיראטען האָבען דאָס פיליייכט ניט געוואוסט, אָבער דער אונגליקליכער געפאנגענער האָט דאָך געוואוסט דעם סוד, אז זיינע פיינינער האָבען דאָ ניט צו טהאָן מיט א גרויסע מחנה מענשען און ער האָט זיך שטארק געשראָקען, אז זיינע אָרענטליכע און גוטע קאָמפּאניאָנען זאָלען ניט ארייגפאלען אין דיא הענד פון דיא פיראטען, און עס האָט איהם געערגערט צום טויט, וואָס ער קען זיי ניט קומען צו הילף, וואָס ער קען ניט אָפּפערען זיין לעבען אום צו רעטען זיינע וואָהלטהעטער.

דורך דער גאנצער צייט, וואָס הערבערט און זיינע דריי קאמעראדען זיינען געווען אין איירטאָן'ס שטיבעל, האָבען דיא פיראטען ניט פערלאָזט זייער הייהל. אויך נאָכדעם וויא זיי האָבען געמאכט דעם חורבן אויף פראָספּעקט האיטס זיי־נען זיי אויך צוריק געקומען אין זייער אונטערערדישע בעהעלטנים און זיי זיינען דאָרט פערבליבען.

איירטאָן'ס לאגע איז פון טאָג צו טאָג ערגער געוואָרען. דיא אונערבארמ־הערציגע פיראטען האָבען איהם געפייניגט און געמאטערט. זיי האָבען איהם גע־האלטען אזוי פעסט געבונדען, אז דיא שטריק האָבען זיך איינגעגעסען אין זיין לייב. דער אונגליקליכער האָט יעדע וויילע ערווארטעט געטויטעט צו ווערען מיט א שרעקליכען טויט און ער האָט קיין אויסזיכט און קיין האָפנונג געהאט צו רעטען זיך.

איירטאָן האָט זיך געפונען אין דער זעלבער טרויעריגער לאגע ביז דיא דריטע וואָך פון פעברואר. דיא פיראטען האָבען אויף איהם אכטונג געגעבען מיט זיעבען אויגען און זיי האָבען איהם פערשאפט אונערטרעגליכע שמערצען. אָבער ער איז פערבליבען טריי צו זיינע וואָהלטהעטער און ער האָט זיי ניט געוואָלט פערראטהען.

פון זיינע פריינד האָט דער אונגליקליכער גאָר ניט געהערט. זיינע פיי־ניגער פלעגען אָפטמאָל געהן אויף יאגד, אָבער זיי האָבען פון דיא קאָלאָניסטען גאָר ניט דערצעהלט. איירטאָן האָט פערלאָרען דיא מינדעסטע האָפנונג צו זעהן אמאָל דיא יעניגע, וועלכע האָבען איהם פון א ווילדעס טהיער געמאכט צוריק פאר א מענשען.

פון דיא שוידערליכע לײדען, וואָס ער האָט דורך דער צייט איבערגעליטען, האָט ער ענדליך זיינע גאנצע קרעפטען פערלאָרען. ער האָט געפיהלט, אז דיא זעהונגס־קראפט און דיא הערונגס־קראפט זיינען ביי איהם אָבגעשטאָרבען און באלד האָט ער זיינע אַלע געפיהלען פערלאָרען.

אין אזא צושטאנד האָבען דיא קאָלאָניסטען געפונען זייער פערשוואונ־דענעם קאמעראד. איירטאָן האָט דערמיט געענדיגט זיין ערצעהלונג. וואָס עס האָט מיט איהם ווייטער פאסירט, האָט ער ניט געוואוסט.

— אָבער, קאַפּיטאַן הארדינג — האָט איירטאָן פּערוואונדערט געפרעגט — וויא קום איך אהער? ווער האָט מיך געראַטעוועט פון דיא פּיראַטען? ווער האָט מיך אהער געבראַכט? און וויא אַזוי איז דיא זאַך געשעהן?

— און וויא אזוי קומט עס, וואָס דיא גאַנצע פערברעכער באַנדע ליגען דאָרט טויט? — האָט דער אינזשיניר צוריק געפרעגט.

— טויט? — האָט איירטאָן אויסגעשריען אויפהויבענדיג זיך פון בעט.

דער געראַטעוועטער איז זעהר שוואַך געוועזען און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען איהם אונטערגעהאַלטען און געהאָלפען אויפשטעהן. זיי זיינען אַלע באַלד אוועק צום קליינעם שטראָם וואו דיא טויטע קערפּער זיינען געלעגען.

עס איז שוין דאַמאָלס געוועזען ליכטיגער טאָג און זיי האָבען נאָך פון וויטענס געזעהן דיא פינף קערפּער פון דיא פּיראַטען ליגענדיג ביים ברעג וואַסער.

איירטאָן איז פערבליבען שטעהן אזוי וויא פערשטיינערט.

הארדינג האָט א וואונק געטהאָן און נעב און פּענקראָפט זיינען צוגעגאַנגען און האָבען בעקוקט דיא טויטע קערפּער. זיי זיינען געוועזען קאַלט און קיין וואונד איז אויף קיין איינעם פון זיי געזעהן געוואָרען.

אָבער ווען א שטרענגע אונטערזוכונג איז געמאַכט געוואָרען, האָט פּענקראָפט אויף יעדען איינעם געפונען א גאַנץ קליינעם רויטען פלעק. ביי איינעם איז דער פלעק געוועזען אויף'ן שטערען, ביים צווייטען אויף'ן ברוסט, ביים דריטען אויף'ן רוקען און ביי דיא אַנדערע צוויי אויף אַנדערע טהיילען פון זייערע קערפּערס. עס האָט ניט אויסגעזעהן, אז אַזעלכע אונבעדייטענדע צייכענס זאָלען האָבען פעראורזאַכט דעם טויט פון דיא פינף באַנדיטען.

— אָט דאָס זיינען דיא צייכענס פון דיא טויט־שלעגע וואָס זיי האָבען גע־קראָגען! — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט.

— אָבער מיט וואָס פאַר א וואַפע? — האָט דער מאַטראָז פּערוואונדערט געפרעגט.

— א וואַפע וואָס איז עהנליך צו א בליץ, וואָס האָט דיא ווירקונג פון א בליץ — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — אָבער מיר ווייסען ניט דיא געהיימניס פון יענעם סאָרט געוועהר.

— און ווער האָט עס זיי געטויטעט? ווער האָט עס זיי געשאָסען מיט דער זאַנדערבאַרער, געהיימניספאָלער וואַפע?

— דער בעהאַלטענער ראַכע נעהמער, דער פערבאָרגענער וואָהלטהעטער פון אינזעל — האָט הארדינג געענטפערט — דאָס האָט געטהאָן דער זעלבער, וועלכער האָט דיך, איירטאָן, געבראַכט אהער; דאָס איז דיא ארבייט פון יענעם וואָס טהוט פאַר אונז דאָס וואָס מיר קענען אַליין פאַר זיך ניט טהאָן. דער זעלבער וואָס איז אונז ביז איצט געקומען צו הילף, האָט ערשט אויך געלייסטעט זיינע דיענסטע פון אונזערטוועגען.

— לאָמיר איהם זוכען! לאָמיר איהם זוכען! — האָט פּענקראָפט אויסגע־שריען.

— יא, מיר וועלען איהם זוכען — האָט הארדינג געענטפערט — אָבער מיר וועלען זיכער יענע מעכטיגע פּערזענליכקייט, וואָס טהוט אויף אזוי פיעל וואונדער, ניט געפינען ביז זיין גוטער ווילען וועט זיין צו בעווייזען זיך צו אונז.

דעם אינזשיניר'ס נייגעריגקייט צו געפינען זייער געהיימען וואָהלטהעטער איז געוואָרען אונגעהייער גרויס. ער איז געוועזען נייגעריג צו קענען יענע מערק־ווירדיגע פּערזענליכקייט און ער איז זעהר גערן געוועזען צו וויסען, ווארום בע־האַלט זיך יענער? איז ער אזוי ניעדערגעפאלען ביי זיך, דאָס ער דענקט אז נעה־מען א דאנק פון דיא וואָס ער האָט אזוי פיעל גוטעס געטהאָן איז פאר איהם א צו גרויסער כבוד? אָדער אין גענענטהייל, ער האַלט זיך פאר א צו גרויסע פּערזענליכקייט צו בעגעגענען זיך מיט דיא פּערוואָרפענע אויף'ן אינזעל?

— לאָמיר איהם אָנפאנגען זוכען — האָט דער אינזשיניר פאָרטגעזעצט — און גאָט זאָל העלפען אז מיר זאָלען איהם ווען עס איז געפינען און איהם איבערצייגען, אז ער האָט ניט געהאט צו טהאָן מיט אונדאנקבארע מענשען. וואָס וואָלט איך ניט אוועקגעגעבען פאר דעם איינציגען פערגעניגען צו זעהן און צו רעדען עטליכע ווערטער צו אונזער מעכטיגען רעטער און בעשיצער? מיין לעבען איז אויך ניט צו טהייער פאר אזא זאך!

פון יענעם טאָג אָן האָבען דיא קאָלאָניסטען וועגען קיין זאך ניט גערענקט, נור וועגען זוכען דעם געהיימניספּאָלען מאן, אָדער וואָס ער זאָל ניט זיין.

נעב און פּענקראָפט האָבען אויף א בעפעהל פון אינזשיניר אוועקגעטראָגען דיא טויטע קערפּער אין וואלד, ווייט פון דיא פיה־שטאהלען, און זיי האָבען זיי דאָרט בעגראָבען טיעף אין דער ערד.

דאן האָבען דיא קאָלאָניסטען דערצעהלט איירטאָן'ען פון אלעם וואָס מיט זיי האָט פּאסירט אין דער צייט פון זיין אָבוועזענהייט. דערביי האָבען זיי אַלע ארויסגעצייגט זייער העכסטע צופריעדענהייט דערפון וואָס ער, איירטאָן, לעבט נאָכדעם וויא זיי האָבען גערענקט אז דיא פּיראטען האָבען איהם ער־מאָרדעט.

ווען דער געשפּרעך מיט איירטאָן איז געוועזען צו ענדע, האָט סיירוס הארדינג געזאָגט:

— אצינד, מיינע פריינדע, דארפען מיר זיך שוין נעהמען דורכפיהרען א וויכטיגע זאך, דיא וויכטיגסטע וואָס מיר האָבען ווען געטהאָן. אָבוואָהל מיר זיינען שוין פריי פון דיא פּיראטען און מיר זיינען צוריק זיכערע אייגענטהימער פון לינקאָלן אינזעל, דארפען מיר אָבער ניט פערגעסען, אז ניט מיר האָבען צוריק ערוואָרבען אונזער אייגענטהום.

— גאנץ געוויס — איז איהם גירעאָן טפילעט אריינגעפאלען אין דיא רייד — מיר אליין וואָלטען מיט אונזער כח, חכמה און קענטעניס גאָר ניט אויפגעטהאָן, ווען ניט אונזער פערבאָרגענער רעטער. אונזער פפליכט איז צו זוכען איהם, אָבוואָהל עס איז אזוי וויא איהר, העררר האַרדינג, זאָגט, אז מיר וועלען איהם ניט געפינען סיידען זיין אייגענער ווילען וועט דערביי זיין. לאָמיר זוכען איבעראל! לאָמיר זוכען אין אלע הייהלען און אין אלע לעכער! לאָמיר קיין ווינקעלע פון דיעזען אינזעל ניט דורכלאָזען ביז מיר וועלען אונזער ציעל ערנייכען.

— מיר וועלען זיך ניט אומקעהרען צוריק אין גראניט הויז ביז מיר וועלען אונזער וואָהלטהעטער געפינען! — האָט הערבערט געזאָגט.

— יא — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופען — מיר וועלען טהאָן אלעס וואָס מענשען קענען טהאָן, אָבער איך זאָג אייך נאָך אמאָל, אז אויב דער פערבאָרגענער וועט ניט וועלען אז מיר זאָלען איהם געפינען וועט אונז קיין מיה און קיין אנשטרענגונג ניט העלפען.

— וועלען מיר מאכען אונזער היים דאָ ביי דיא שטאהלען? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— יא, אונזער היים וועט פאָרלויפיג דאָ זיין — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט — לעבענסמיטעל האָבען מיר דאָ און דיעזער פלאץ איז דער מיטעלפונקט פון אונזער אינזעל און מיר קענען פון דאנען מאכען אונזערע פאָרשונגען אין אלע זייטען. פיליכט וועט אונז דאָ אויספעהלען א נויטווענדיגע זאך אָדער עפּעס וועט אונז דער וואָגען שנעל ברייננען אין גראניט הויז.

— גוט! — האָט דער מאטראָז געזאָגט — אָבער איך האָב עפּעס צו בעמערקען.

— וואָס אזעלכעס? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— איהר האָט פערגעסען, מיינע פריינדע — האָט פענקראָפט געענטפערט — אז דער שעהנער סעזאָן קומט און מיר האָבען צו מאכען א רייזע.

— א רייזע? — האָט דער רעפּאָרטער געפרעגט.

— יא, א רייזע צום אינזעל טייבאָר! — האָט פענקראָפט געענטפערט — מיר מוזען אהין אוועקפיהרען א שריפט, וואָס זאָל אָנצייגען וואו אייירטאָן געפינט זיך און וואו אונזער אינזעל ליגט, טאָמער וועט דער לאָרד קומען אהין אָבנעהמען אונזער פריינד אייירטאָן.

— אָבער, פענקראָפט — האָט אייירטאָן געפרעגט — וויא אזוי רעכנט איהר צו מאכען דיא רייזע?

— וואָס הייסט וויא אזוי? — האָט דער מאטראָז צוריק געפרעגט — מיט אונזער שיף, מיט אונזער "באָנעדוועגטשור"!

— דיא "באָנעדווענטשור" ! — האָט איירטאָן אויסגעשריען — זיא עקזיסטירט שוין ניט מעהר.

— מיין "באָנעדווענטשור" איז שוין ניטאָ ? — האָט דער מאטראָז אויס־געשריען מיט אן אומגעלומפּערטע שטימע אויפשפּרינגענדיג פון זיין אָרט.

— זיא איז ניטאָ — האָט איירטאָן געענטפערט — ערשט מיט אכט טאָג צוריק האָבען דיא פּיראטען זיא געפונען אין איהר האפען. זיי האָבען זיך מיט איהר געלאָזט שווימען אויף'ן ים, אָבער —

— אָבער וואָס ? — האָט פּענקראָפט געפרעגט און זיין הארץ האָט שטארק אָנגעהויבען קלאפּען.

— אָבער זיי האָבען ניט געהאט זייער באָב הארווי — האָט איירטאָן גע־ענטפערט — און זיי האָבען זיא ניט געקענט רעגולירען. זיא האָט זיך אָנגע־קלאפּט אָן א פעלז און איז צושמעטערט געוואָרען.

— אָה, דיא באנדיטען, דיא לומפּען, דיא שופטען ! — האָט פּענקראָפט בייז אויסגעשריען.

— פּענקראָפט — האָט זיך הערבערט אָבגערופען אָננעהמענדיג דעם מאט־ראָז'ס האנד — מיר וועלען בויען אן אנדער שיף, א גרעסערע און בעקוועמערע. דיא אייזען ארבייט האָבען מיר דאָך פון דער פּיראטען שיף און דאָס איבעריגע וועט אונז זיין לייכט צו מאכען.

— אָבער ווייסט איהר — האָט פּענקראָפט געענטפערט — אז עס וועט ביי אונז דויערען וועניגסטענס פינף אָדער זעקס מאָנאטען אויפצובויען א שיף פון אומגעפעהר דרייסיג אָדער פיערציג טאָן ?

— מיר האָבען נאָך צייט — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — מיר קענען אָבלעגען דיא רייזע צום אינזעל טייבאָר אויף'ן קומענדען יאָהר. ערשט איז פאר אונז פיעל וויכטיגער אויפצוזוכען אונזער רעטער. מעגליך אז ער ווייסט פון יענעם לאָרד וואָס האָט געבראכט אונזער פריינד איירטאָן אויף יענעם אינ־זעל און ער ווייס אויך אויב ער איז שוין געקומען אָדער ווען ער וועט קומען אָבנעהמען איהם.

— אָה, מיין "באָנעדווענטשור", מיין "באָנעדווענטשור" ! — האָט פּענק־ראָפט געשריען און ער האָט הערצליך בעדויערט זיין פערלאָרענע שיף, אויף וועלכע ער איז געוועזען אזוי שטאָלץ.

דיא "באָנעדווענטשור" איז ווירקליך געוועזען א גרויסער פערלוסט פאר דיא קאָלאָניסטען און זיי האָבען ערנסט אָבגערעדט צווישען זיך, אז זיי וועלען זעהן בויען אן אנדער שיף אזוי שנעל וויא דאָס וועט נור מעגליך זיין. פאָרלויפיג האָבען זיי געדארפט דורכפיהרען זייער פּלאן צו ענטדעקען דיא געהיימניס פון אינזעל.

זיי האָבען בעשלאָסען אָנצופאנגען זייערע פאָרשונגען דעם 19טען פעברואר בעגינענ און זיין אין וועג א גאנצע וואָך צייט.

צוערשט, האָבען זיי אָבגערעדט, אויסצופאָרשען גענוי דעם פונדאמענט פון בארג פרענקלין, וועלכער האָט געבילדעט א לאבירינט, מיט פערדרעהטע וועגען, בערג און טהאָלען, וואו עס זיינען וואהרשיינליך פאראן הייהלען און גריבער, וועלכע מען קען פון דרויסען ניט זעהן. דאָרט, גיכער וויא אנדערשוואו, האָבען דיא קאָלאָניסטען געגלויבט, בעהאלט זיך דער געהיימניספאָלער וואונדערמאכער. אָבער אום צו מאכען דאָרט גענוי אונטערזוכונגען, האָט מען עס געמוזט טהאָן סיסטעמאטיש, מיט א געוויסע מעטהאָדע, זאָנסט האָט מען דאָרט קיין טאָלק ניט געקענט דערגעהן. סיירוס הארדינג האָט וועגען דעם איבערגעדענקט און ער האָט אויסגעפלאנט וויא אזוי דיא פאָרשונגען זאָלען אָנגעהן.

ווען זיי זיינען געקומען צום בארג, האָט זיי איירטאָן אָנגעוויזען דיא הייהל אין וועלכע דיא פיראטען האָבען געוואָהנט און וואו זיי האָבען איהם געהאלטען געפאנגען. דיא הייהל איז פערבליבען אין זעלבען צושטאנד וויא זיא איז געוועז פריהער, ווען דיא פיראטען האָבען זיא בעוואָהנט. דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָרט געפונען דיא וואפען וואָס דיא באנדיטען האָבען בענוצט, א היבשע ביסעל פולווער און קוילען און עסענווארגען וואָס זיי האָבען געהאט פערנומען פון איירטאָן'ס מאגאזין ביי דיא פיה־שטאהלען.

ביים ארייננאנג צום הייהל איז געוועז א טיעפער גראָבען, וועלכער איז ביים ברעג געוועז בעוואקסען מיט הויכע און שעהנע בוימער. ציעגען און מאַסמאָנען האָבען זיך דאָרט געפיטערט אָבער אָבגעהענדיג ווייטער צום זיד־וועסטליכען ווינקעל איז דער באָדען געוועז נאקעט. קיין בוימער און קיין גראָזען האָבען דאָרט ניט געוואקסען, בלויז שטיינער, גרויסע און קליינע, זיינען דאָרט געוועז אָנגעוואָרפען. ארום און ארום זיינען ביים בארג געוועז דריי בעוואסערטע און פרוכטבארע טהאָלען, דיא איבעריגע זיינען געוועז וויסט און מעהר וויא שטיינער און זאמד האָט מען דאָרט ניט געזעהן.

אין דיא וויסטענהייטען, האָבען דיא קאָלאָניסטען פערשטאנען, וועט א מענש ניט וואָהנען, און אויב דער פערבאָרגענער האָט אירגענד וואו דאָרט זיין היים, געפינט ער זיך וואהרשיינליך אירגענד וואו אין א הייהל אָדער אין א גרוב ביי דיא פרוכטבארע און בעוואקסענע גראָבענס, וואו עס לויפען שטראָמען פון פרישעם וואסער און וואו מען קען זיין גוט בעשיצט פון היץ און פון קעלט. אָבער זיי האָבען דורכאויס געזוכט און זיי האָבען קיין שפור צו קיין מענשען געפונען.

זאָל דער פערבאָרגענער וואָהנען אירגענד וואו צווישען דיא שטיינער? זאָל ער זיך האָבען אויסגעקליבען א וואָהנונג אין אזעלכע וויסטענהייטען וואו עס איז געפעהרליך צו וואָהנען? דאָס האָט זיך ניט געלאָזט גלויבען.

ביים נאָרדליבען טהייל פון בארג פרענקלין זיינען אונטען געווען צוויי ברייטע, אָבער ניט זעהר טיעפע גראָבענס, אין וועלכע קיין איינציגע גרעזעלע איז געווען צו בעמערקען. דאָרט זיינען געלעגען שטיינער, לאווא (צוזאַמענגעשמאָלצענע שטיינער וואָס קומען פון א פייער־שפּייענדען בארג) און גרויסע שטיקער פערשיעדענע מינעראַלען. אין יענער זייט פון בארג האָבען זיך געפונען ביי א טויזענד הייהלען, זעלבסטפערשטענדליך גאַנץ שמאָלע, אין וועלכע א מענש האָט זיכער ניט געקענט האָבען קיין בעקוועמע וואָהנונג אָדער זאָגאר נאַכטלעגער; אָבער אויף בעהאַלטען זיך פון מענשען איז דאָרט געווען א גוטער פּלאַץ, ווייל עס וואָלט דאָרט שווער געווען צו געפינען אזעלכען וואָס וויל ניט געפונען ווערען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך גענומען צייט און זיי האָבען געמאַכט גענויע אונטערזוכונגען און פאָרשונגען אין דיא הייהלען און לעבער וואָס דאָרט האָבען זיך געפונען. אין מאַנכע הייהלען זיינען זיי קוים אריינגעקראָכען און זיי האָבען געמוזט בעלייכטען דעם וועג מיט פייער, ווייל עס איז דאָרט געווען שטאָק פינסטער און קיין שטראַהל ליכט איז פון ערגיץ ניט אריינגעקומען. איבעראל איז געווען שטיל. קיין שאָרך איז ניט געהערט געוואָרען און עס האָט ניט אויסגעזעהן, אז א מענשען'ס פוס זאָל ווען האָבען בעטראָטען יענע וויסטע גריבער און פון נאַטור געשאַפענע טונעלען. מען האָט אין קיין פּלאַץ דערקענט, אז א שטיין זאָל האָבען אָבגעוואָרפען געוואָרען אָדער אָבגערוקט פון זיין פּלאַץ און קיין מינדעסטער צייכען פון אירגענד וועלכע מענשליכע טהעטיגקייט איז דאָרט געווען צו בעמערקען.

אָבער ווען דער אינזשיניר און דער רעפּאָרטער זיינען געקומען צום ברעג פון איינע פון דיא הייהלען, וואָס האָט זיך אריינגעצויגען אייניגע הונדערט פוס אין בארג, האָט הארדינג געהערט א גערויש. ער האָט וועגען דעם אויפמערקזאַם געמאַכט זיין בעגלייטער און יענער האָט אויך צוגעגעבען אז ער הערט א גערויש אזוי וויא דאָס זידען פון בעמישע שטאָפען אין בויך פון דער ערד.

— וויא עס זעהט אויס — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט — האָט זיך נאָך דאָ דער וואולקאַן אין גאַנצען ניט אויסגעלאָשען.

— עס קען זיין — האָט הארדינג געענטפערט — אז זייט דאַמאָלס ווען מיר האָבען אויסגעפאָרשט דעם קראַטער (מויל פון א וואולקאַן, פון א פייער־שפּייענדען בארג) איז אין איהם געוואָרען אן ענדערונג. דאַמאָלס איז ער געווען אין גאַנצען טויט און ער האָט שפּעטער אָבגעלעבט און צוריק אָנגעפאַנגען זיין טהעטיגקייט. יעדער וואולקאַן קען אָפטמאָל אָבלעבען נאָכהער וויא ער איז א געוויסע צייט טויט.

— אָבער אויב א וואולקאַנישער אויסברוך זאָל פּאַסירען אויף'ן בארג פרענקלין — האָט ספּילעט געפרעגט — וואָלט עס געווען א געפאַהר פאַר'ן לינקאָלן אינזעל?

— איך דענק אַז ניט — האָט הארדינג געענטפערט — זאָלאַנג דער קראַ־טער איז אָפּען וועלען דיא שטיינער און דיא לאַווא אהין פאַלען און פערשוואונדען ווערען אין זיין טיעפען אָבגרונד.

— סיידען דיא לאַווא זאָל אויפרייסען א נייע עפענונג — האָט זיך ספּילעט אָבגערופען — דאַן וואָלט פיליכט געווען א געפאהר.

— און וואָרום זאָל דאָס א נייע עפענונג אויפגעריסען ווערען? — האָט הארדינג געפרעגט — קען דער וואולקאַן ניט געהן אין דעם וועג וואָס דיא נאַטור האָט פאַר איהם אַנגעגרייט?

— איך מיין, אַז וואולקאַנען זיינען אָפּט קאַפּריזנע — האָט ספּילעט גע־ענטפערט — און זיי קענען אמאָל אראָבגעהן פון דעם וועג וואָס דיא נאַטור האָט פאַר זיי בעשאַפען.

— דאָס קען אויך פּאַסירען — האָט הארדינג בעשטעטיגט.

— אָבער קען דאָ פּאַסירען אַן ערד־ציטערניס? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— אימער! — האָט הארדינג געענטפערט — בעזאָנדערס, ווען דיא אונטערערדישע וואולקאַנישע קרעפטען הויבען אָן אויפצוואוואַכען נאָך א צייט פון רוה און זיי האָבען הינדערניסע אין וועג. ווען א וואולקאַן האָט קיין אָרט פון וואַנען ארויסצופּלאַצען, איז ער געפעהרליך און איך ווינש ניט אַז אַזעלכעס זאָל פּאַסירען. אָבער יעדענפאַלס, דענק איך, איז פּראָספּעקט האַוס אויסער געפאהר, ווייל דער בּאָדען פון דאַנען ביז פּראָספּעקט האַוס איז דורכאויס פיעל ניעדעריגער און דער וואולקאַן וועט געפינען פלעצער וואו אויסצוברעכען פאַר פּראָספּעקט האַוס.

— מיר האָבען נאָך ניט בעמערקט קיין רויך אין דער הויך אויף'ן בארג — האָט דער רעפּאָרטער בעמערקט — און דער אויסברוך קומט נאָך ניט.

— יאָ, פריינד ספּילעט, מיר האָבען נאָך קיין רויך אָדער דאַמפּף ניט גע־זעהן. מעגליך אַז דער קראַטער איז פערשטאָפּט און דער וואולקאַן זוכט ערשט אַן אַנדער וועג ארויסצופּלאַצען און איך וויעדערהאָל מיינע ווערטער, אַז איך ווינש ניט אַז דאָס זאָל געשעהן. בעסער זאָל אַזעלכעס ניט פּאַסירען.

— אָבער מיר האָבען קיין טעות ניט — האָט דער רעפּאָרטער געזאָגט — מיר הערען דאָ מורמלענדיג און מיר וויסען ניט וואָס?

— יאָ, אָהן צווייפעל — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — עפּעס געהט דאָרט אָן אין בויך פון דער ערד, אָבער מיר קענען דיא וואולקאַנישע שפּראַך ניט פערשטעהן און מיר קענען פאָראויס ניט וויסען דיא רעזולטאַטען. דאָס פער־בלייבט צו וואַרטען און זעהן.

הארדינג און ספּילעט זיינען ארויס פון הייהל און איבערגעגעבען זייערע

קאָמפּאַניאָנען א בעריכט פון דעם וואולקאַנישען פייער וואָס וועט וואהרשיינליך קירצליך אויסברעכען.

— זאָל ער פּרובירען! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — אויב דער וואולקאַן וויל שפּיעלען זיינע שטיק, זאָל ער שפּיעלען! ער וועט שוין געפינען זיין ווירטה!

— וועמען מיינט איהר? — האָט נעב געפרעגט.

— איך מיין — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — אונזער גוטען גייסט, אונזער גוטען פערבאָרגענעם מלאך. ער וועט דעם וואולקאַן אויך פערמאַכען דעם מויל פון אונזערטוועגען. ער האָט אונז געהאָלפען און בעשיצט ביז היינט און ער וועט אונז ווייטער אויך ניט פערלאָזען.

פּענקראָפט האָט, וויא עס האָט אויסגעזעהן, געגלויבט, אז א הייליגער גייסט, א מלאך האָט עס זיי ביז דאַמאָלס בעוויזען דיא פיעלע וואונדער, און ווירקליך האָט מען אנדערש ניט געקענט דענקען, ווייל ווען דאָס וואָלט געטהאָן געוואָרען פון א מענש, פון פלייש און בלוט, וואָלט מען דאָך איהם געזעהן, וואָלט מען דאָך ווענינגסטענס אירגענד וועלכען שפּור צו איהם געפונען.

פון דעם 19טען ביז דעם 25טען פעברואר האָבען דיא קאָלאָניסטען גרינדליך דורכגעזוכט דעם גאַנצען נאָרדליכען זייט פון לינקאָלן אינזעל. זיי האָבען יעדען פעלז איבערגעטאַפּט. זיי האָבען קיין הייהל, קיין גרוב, קיין לאָך אין א שטיין ניט פערפעהלט צו אונטערזוכען און צו אויספאָרשען, אָבער זיי האָבען קיין מינדעסטען שפּור געפונען צו דעם פערבאָרגענעם רעטונגס־ענגעל. זיי האָבען אויך געזוכט אין אייניגע אנדערע געגענדען פון אינזעל און זיי האָבען אלץ קיין זאַך ניט ענטדעקט וואָס זאָל ציינען אירגענד וועלכען צייכען, אז דער פערבאָרגענער איז דאָרט געווען, און זיי האָבען אלע אָנגעהויבען צווייפלען, אויב זייער וואָהלטהעטער איז א מענש אָדער פילייכט טאַקי א הימעלשער גייסט.

דעם 25טען פעברואר האָבען דיא קאָלאָניסטען אויפגעגעבען זייער פאָרשונגס רייזע און זיי האָבען זיך אומגעקעהרט אין גראַניט הויז.

מיט א מאָנאַט שפּעטער, דעם 25טען מערץ, האָבען זיי געפייערט דעם דריטען יאָהרעס־פעסט פון זייער אָנקומען אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

14טעם קאַפּיטעל.

דריי יאָהר אויף'ן אינזעל. — בויען א נייע שיף. — קיין שפור צום פערבאָר־גענעם. — אויפגעבויט וואָס דיא פּיראַטען האָבען פערניכטעט. — דיא שטאַרקע קעלט. — וואולקאַנישער אויסברוך נאָהענט.

דריי יאָהר האָבען שוין דיא אנטלאָפענע געפאַנגענע פון ריטשמאָנד פער־בראַכט אויף'ן אינזעל לינקאָלן און זיי האָבען וועגען זייער היים פיעל געדענקט און זעהר אָפט גערעדט וועגען זייער בעליעבטעם לאַנד, דיא פעראייניגטע שטאַא־טען פון אמעריקא.

דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געצווייפעלט אז דיא בירגער קריעג האָט זיך געענדיגט און אז דיא גערעכטע האָבען געוואונען. אָבער וויפיעל בלוט האָט עס געקאָסט? וויפיעל פון זייערע פריינד זיינען דאָרט געפאַלען אויף'ן שלאַכט־פעלד? וועגען דעם פלעגען זיי זעהר אָפט רעדען. זיי זיינען זעהר גערן געוועזען צו קו־מען צוריק אין זייער אלטע היים, צו זעהן זיך מיט זייערע אייגענע און צו ער־פאַהרען וועגען דיא עקאָנאָמישע און פּאָליטישע לאַגע פון זייער לאַנד. אָבער ווען אזא געלעגענהייט זאָל זיך זיי מאַכען האָבען זיי לעצטענס ניט געדענקט צו פערבלייבען אין זייער געבורטס־לאַנד, זאָנדערן צו פערברייגען דאָרט א קורצע צייט און צוריקקעהרען זיך נאָך זייער קאָלאָניע, וועלכע זיי האָבען צו־פעליג ענטדעקט און געגרינדעט, וואו זיי וואָלטען נאכהער געוועזען אונטער דיא שוץ פון דיא רעגיערונג פון דיא פעראייניגטע שטאַאטען.

זיי האָבען וועגען דעם פאַנטאַזירט, געטרוימט; אָבער עס איז געוועזען זעהר ווייטלויפיג אז זייערע חלומות זאָלען פערווירקליכט ווערען.

עס זיינען בלויז געוועזען צוויי וועגען דורך וועלכע זייער וואונש וואָלט גע־קענט ערפילט ווערען — ענטוועדער א שיף זאָל קומען צום לינקאָלן אינזעל און זיי נעהמען אהיים, אָדער זיי זאָלען אליין בויען אזא שיף, וואָס זאָל זיי אמוויי־ניגסטען ברייגען צו בעזעצטעם לאַנד.

— סיידען — האָט פּענקראָפט געזאָגט — דער גוטער מלאך, וואָס האָט אונז אזוי פיעל גוטעס געטהאָן, וועט אונז געבען דיא מיטעל צו קומען אין אונזער לאַנד; ווען ניט ער, וועלען מיר שוין דאָ שטאַרבען און מיר וועלען אונ־זער אלטע היים ניט זעהן.

ווען יעמאַנד זאָל געוועזען קומען און זאָגען, אז א גרויסע שיף איז פון זייערט־וועגען אויסגעוואַקסען איבער נאַכט, וואָלטען פּענקראָפט און נעב דאָס געגלויבט און זיי וואָלטען עס צוגערעכענט צו דיא אנדערע וואונדער פון זייער געהיימניס־פאָלען רעטער און בעשיצער.

אָבער סיירוס הארדינג האָט אַלץ ניט נעגלויבט אין איבערנאַטירליכע! און ער האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען געראַטהען, אַז זיי זאָלען זיך אַליין העלפע וויא ווייט זיי קענען און ניט פערלאָזען זיך אין גאַנצען אויף דיא הילף פון דעם מאַן אָדער מלאך וואָס האָט שוין פאַר זיי זעהר פיעל געטהאָן. זיין פּלאַן איז געוועזען אַז זיי זאָלען דערווייל בויען אַ שיף, ווייל זיי מוזען אַזוי שנעל וויא מעגליך אוועקפיהרען אויף׳ן אינזעל טייבאָר אַ דאָקומענט, אין וועלכען עס זאָל בעריכטעט ווערען, וואו איירטאָן געפינט זיך.

אויפבויען אַזאַ שיף האָט געדאַרפט דויערען וועניגסטענס זעקס מאָנאַטען. דעם אינזשיניר איז איינגעפאַלען אַן אידעע, אַז יאָ בויען אַ נייע שיף זאָלען זיי שוין בויען אַ גרעסערע און אַ מעהר זיכערע, אין וועלכע מען זאָל קענען אונטערנעהמען אַ ווייטערע רייזע וויא צום אינזעל טייבאָר.

— מיינע פריינדע — האָט ער געזאָגט צו זיינע קאָמפּאַניאָנען — איך דענק, אַז איצט ווען אונזער „באָנעדווענטשור" איז שוין ניטאָ און מיר נעהמען זיך בויען אַ נייע שיף, איז ראַטהזאַם אַז מיר זאָלען בויען אַ גרעסערע און פעסטערע שיף. זאָל דיא ארבייט דויערען אביסעל לענגער און מיר זאָלען האָבען אַ ריכטיגע שיף. מיר זיינען ניט זיכער אויב דיא שאָטלענדישע שיף וועט קומען אויף׳ן אינזעל טייבאָר אָבצונעהמען איירטאָן, און פיללייכט איז זיא שוין דאָרט געוועזען און אַז איירטאָן איז ניט געפונען געוואָרען איז זיא צוריק אוועק. מיר האָבען זיך אַלזאָ ניט צו איילען מיט דער רייזע צו יענעם אינזעל און מיר דאַרפען זיך בעסער נעהמען צייט און אויסבויען אַזאַ שיף, וואָס זאָל אונז קענען ברייננען קיין ניי־זעעלאַנד אָדער אויף דיא פּאָלינעזישע אינזלען. וויא דענקט איהר, מיינע פריינדע?

— איך דענק — האָט דער מאַטראָז געענטפערט — אַז מיר קענען בויען אַ גרויסע שיף אַזוי גוט וויא אַ קליינע. האָלץ פעהלט אונז ניט, ווערק־צייג האָבען מיר אויך, עס איז בלויז אַן אונטערשיעד אין צייט.

— וויא לאַנג וועט דויערען צו בויען אַ שיף פון צוויי הונדערט פופציג ביז דריי הונדערט טאָן? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— אַמווייניגסטען זיעבען אָדער אַכט מאָנאַטען — האָט פּענקראָפט געענטפערט — אָבער מען דאַרף ניט פערגעסען, אַז דער ווינטער איז נאָהענט און אין דיא גרויסע קעלטען וועלען מיר גאָר ניט קענען טהאָן. מיר דאַרפען דאַרום רעכענען מעהר וויא אַכט מאָנאַטען פון היינט.

— קיין אונגליק ניט — האָט הארדינג געזאָגט — וועט דויערען נאָך אַ מאָנאַט, אָבער מיר וועלען אַלץ ארויסקומען אויף אַ גינסטיגע צייט ארויסצופאָהרען צום אינזעל טייבאָר אָדער אירגענד וואו ווייטער.

— זאָל זיין אַזוי — האָט דער מאַטראָז איינגעשטימט — מאַכט אויס,

הערר קאַפּיטאַן, אייערע פּלענער, דיא ארבייטער זיינען פערטיג. איך דענק אז איירטאָן וועט אונז אויך פיעל בעהילפיג זיין.

דיא איבעריגע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען איינגעשטימט צו הארדינג׳ס פּלאַן און זיי זיינען וויליג געווען צו נעהמען זיך שוין צו דער ארבייט.

סיירוס הארדינג האָט זיך באלד גענומען מאכען צייכנונגען און פּלענער. אין דער זעלבער צייט האָבען דיא אנדערע קאָלאָניסטען אויסגעהאקט בוימער און פון זיי געמאכט בוי מאטעריאל צו בויען דיא שיף. זיי האָבען צו דיעזען צוועק אויסגעקליבען דיא בעסטע האָלץ וואָס זיי האָבען געפונען. זיי האָבען דעם מאַטעריאל געבראכט אין דיא "טשימניס", וואו זיי האָבען עס צוזאמענגעלעגט, אום עס זאָל זיך טריקענען.

עס איז ווערטה צו דערמאָהנען, אז הערר דזשופּ האָט דיא קאָלאָניסטען פיעל געהאָלפען אין אויסהאקען דיא בוימער און אין ברייננגען דיא האָלץ אין דיא "טשימניס". דער אָראַנג־אוטאנג האָט געארבייט פלייסיג און ער האָט דיא לייטע פיעל נוצען געבראכט.

אין מאָנאט אפּריל זיינען מעהרסטענטהייל געווען שעהנע וועטערען. דיא קאָלאָניסטען האָבען אין יענעם מאָנאט געהאט צו טהאָן נאָך ארבייט; זיי האָבען, נעמליך, פּעררירכט און אויפגעבויט אלעס וואָס דיא פּיראַטען האָבען פערניכטעט אויף פּראָספּעקט האיטס. זיי האָבען צוריק אויפגעבויט דיא מיהל און דעם געפליעגעל־הויף, וועלכען זיי האָבען געמאכט גרעסער, אום צו קענען אריינעהמען מעהר פויגלען. דיא קאָלאָניע איז אין יענעם מאָנאט רייכער געוואָרען מיט א וויכטיגען אינסטרומענט, נעמליך, אן אקער־אייזען מיט אלע איינ־ריכטונגען איינצושפּאַנען אין איהם אָקסען. דיא אָנאַגאַס האָבען דיא קאָלאָני־סטען בענוצט אלס אָקסען און זיי האָבען מיט זיי זייער פעלד געאקערט. אין אבענד פלעגען דיא קאָלאָניסטען קומען פון זייער ארבייט און זיי פלעגען אין גראַניט הויז שמועסען און מאכען פּלענער פאַר דיא צוקונפט און זיי האָבען זיך געפיהלט גליקליך איבער גליקליך.

איירטאָן איז פערבליבען מיט זיינע פריינד אין גראַניט הויז און ער האָט שוין מעהר קיין לוסט געהאט צו לעבען אין איינזאַמקייט ביי דיא פּיה־שטאַהלען. אָבער ער איז מעהרסטענטהייל געווען אומעטיג, פערזאָרגט און ער האָט זיך ניט בעטהייליגט אין לוסטיגע אונטערהאלטונגען. דערפאַר אָבער האָט ער זיך פון דיא שווערסטע ארבייט ניט אָבגעזאָגט און ער האָט מיט אלע קרעפטען געארבייט פאַר׳ן וואָהלזיין פון דער קאָלאָניע.

אונטערדעסען האָבען דיא בעזיצער פון אינזעל אויך ניט פערגעסען אָן זייערע שעפּסען און ציעגען וואָס זיי האָבען געהאט אין דיא שטאַהלען און א טאָג איבער א טאָג פלעגט איינער פון זיי אהין פאָהרען מיט׳ן וואָגען און זעהן,

אז דיא טהיערע זאָלען דאָרט האָבען אַלעס וואָס זיי פאָדערען. צוריק פלעגט ער ברייננען מילך פון דיא ציעגען און אַפטמאָל אויך פויגלען און טהיערע וואָס ער פלעגט אויף'ן וועג שיסען.

הערבערט און ספילעט פלעגען מעהר פאָהרען צו דיא שטאַהלען וויא דיא אַנדערע קאָלאָניסטען. זייער קאָך־מאַסטער איז אַלץ געווען נעב און פענקראָפט פלעגט איהם ארויסהעלפען.

עס איז איבעריג צו זאָגען, אז דיא טעלעגראַף דראָטען צווישען גראַניט הויז און דיא פיה־שטאַהלען, וואָס דיא פּיראַטען האָבען צוריסען, האָבען דיא קאָלאָניסטען צוריק געבראַכט אין גוטע אָרדנונג און ווען איינער פון זיי איז געווען אין דיא פיה־שטאַהלען, האָט ער זיך מיט זיינע קאַמעראַדען אין גראַניט הויז דורכגערעדט דורך דיא דראָטען.

אָבוואָהל דער אינזעל איז שוין ערשט געווען זיכער, ווייל פון דיא פּיראַ־טען איז קיין איינער פערבליבען, דאָך האָבען דיא קאָלאָניסטען געפונען פאר נוי־טהיג צו זיין פאָרזיכטיג און היטען זיך פאר אן אונערוואַרטעטען איבערפאַל. אזוי וויא יענע באַנדע פּיראַטען זיינען צו זיי געקומען צופעליג, קען דאָך פּאַסירען אז אן אַנדער באַנדע זאָל אויך פערבלאָנדזען אויף זייער אינזעל, און ווער קען וויסען? פיליכט ווייסען ערגיץ באַב הארווי'ס פריינד וואָס איהם און זיינע מענשען האָט געטראָפען אויף'ן לינקאָלן אינזעל און זיי וועלען קומען ראַכע נעהמען פון דיא קאָלאָניסטען? זיי פלעגען דארום אַלע טאָג קוקען דורך א טעלעסקאָפּ אויף'ן ים, אום צו זעהן אויב א שיף קומט ניט אָן.

זיי האָבען קיינע פערדעכטיגעס ניט בעמערקט, דאָך איז דער טעלעסקאָפּ אימער געווען ביים האַנד און זיי האָבען ניט פערפעהלט צו מאַכען זייערע בע־אָבאַכטונגען.

דער אינזשיניר האָט איין אבענד אויפגעגעבען א פּראָיעקט, אז זיי זאָלען בעפעסטיגען זייערע שטאַהלען. דיא גראַניט הויז איז געווען זיכער פון אן אי־בערפאַל. אהין האָט קיינער ניט געקענט צוקומען און הארדינג האָט געוואָלט דאָס דיא שטאַהלען זאָלען אויך זיין פעסט און זיכער פון אירגענד וועלכען פיינד. זיין פּלאַן איז געווען צו מאַכען א הויכען און פעסטען פּאַרקאַן ארום און ארום, וואו זיי זאָלען זיך קענען איינשליסען און זיכער זיין, אין פאַל עס פּאַסירט נאָך אמאָל אזא צופאַל וויא לעצטענס מיט דיא פּיראַטען. וועגען דיעזען פּראָיעקט האָבען דיא קאָלאָניסטען זיך גערעדט איבערלעגען. יעדענפאַלס האָט עס באַלד ניט געקענט געטהאָן ווערען און מען האָט געדאַרפט וואַרטען אויף א גינסטיגער צייט.

דעם פופצעהנטען מאַי איז דער אונטערשטער טהייל פון דער נייער שיף געווען פערטיג. דיא שיף איז געווען הונדערט און צעהן פוס לאַנג און פינף און צוואַנציג פוס ברייט אין מיטען. ביי דיא ברעגען איז זיא געווען שמעלער. מעהר

וויא דעם אונטערשטען טהייל האָבען דיא שיפס־בויער ניט געקענט מאכען ביז דיא שלעכטע ווינטער וועטערען האָבען זיך אָנגעפאנגען און דיא ארבייט האָט ניט געקענט פאָרטגעזעצט ווערען.

אָבער פענקראָפט און איירטאָן, דיא פליסיגסטע ארבייטער צווישען דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט אזוי גיך אויפגעגעבען דיא ארבייט. זיי האָבען דיא רעגענס, ווינטען און קעלט ניט געשטערט פון בויען דיא שיף. א קלאַפּ פון א האמער אָדער פון א האק, פלעגט פענקראָפט זאָגען, ברענגט דיא זעלבע נוצען אין וואָס פאר א וועטער עס זאָל ניט זיין, ווייל דיא ארבייט וואָס ווערט איין מאָל אָבגעטהאָן דארף מען א צווייטען מאָל ניט טהאָן. ער און איירטאָן זיינען ניט איינמאָל אויסגעוויקט געוואָרען פון רעגען און פיעל געליטען פון קעלט, אָבער דאָס האָט זיי ניט אָבגעהאלטען פון טהאָן מעהר אָדער וועניגער פאר דער נייער געביידע.

אָבער נאכהער זיינען געוואָרען אזעלכע פרעסט, אז עס איז געוואָרען אונ־מעגליך זאָגאר פאר פענקראָפט און איירטאָן אָנצוגעהן ווייטער מיט דער ארבייט. דיא האָלץ איז געווען געפראָרען און הארט אזוי וויא שטיין און צו אן אייזערנעם אינסטרומענט האָט מען זיך ניט געקענט צוריהרען, און דיא גאנצע ארבייט פון בויען דיא שיף איז דעם צעהנטען יוני אויפגעגעבען געוואָרען. איינמאָל ווען דיא קאָלאָניסטען האָבען אָנגעפיהרט א געשפרעך וועגען דיא אונערטרעגליכע קעלטען, האָט סיירוס הארדינג געזאָגט צו זיינע קאָמפּאַניאָנען:

— עס איז אָנגענומען דאָס אויף אינזלען און ביים ברעג פון ים איז ניט אזוי קאלט וויא אין לענדער וואָס ליגען אונטער דער זעלבער ליניע. דאָס ווערט ערקלערט דערמיט, וואָס דאָס וואסער פון מעער נעהמט זומער אין זיך אריין ווארימקייט און ווינטער געהט דיזע ווארימקייט ארויס. אינזלען וואָס זיינען ארומגערינגעלט פון ים אין אלע זייטען ווערען, זאָ צו זאָגען, בעהייצט מיט דיא ווארימקייט וואָס איז אָנגעזאמעלט אין גרויסען רעזערוואואר.

— אָבער ווארום — האָט הערבערט געפרעגט — האלט דיזער רעגעל ניט אויס אויף אונזער לינקאָלן אינזעל?

— דאָס איז שווער צו ערקלערען — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — איך וויים ניט אויף זיכער ווארום דאָ איז אזוי קאלט, אָבער איך דענק אז דאָס קומט דערפון וואָס אונזער אינזעל ליגט מעהר צו זידען (דרום זייט), און דאָס ווייסט דוא דאָך, מיין יונגע, אז אויף'ן זידליכען האלב־קוגעל איז קעלטער וויא אויף'ן נאָרדליכען.

— יא — האָט הערבערט געזאָגט — אייזבערג בעגעגענט מען גיכער אין זידליכען זייט פון שטילען ים וויא אין נאָרדליכען.

— דאָס איז אמת — האָט פענקראָפט בעמערקט — ווען איך בין אמאָל

אומגעפֿאָהרען מיט וואַלפֿיש פֿאַנגער האָב איך זיך איבערציינט אַז אייזבערג שווימען דאָס רוב אין זידען.

— עס קען זיין — האָט גידעאָן ספּילעט זיך אָבגערופֿען — אַז דיא יעצטיגע קעלט אויף לינקאָלן אינזעל קומט פֿון אייזבערג וואָס שווימען אירגענד וואו ניט ווייט פֿון דאַנען.

— אייער מיינונג איז אַזעלכע וואָס קען אָנגענומען ווערען — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט — עס איז זעהר מעגליך אַז אייזבערג זיינען פֿעראַנטוואָרטליך פֿאַר דיא שווערע ווינטערען וואָס מיר האָבען דאָ. אָבער איך וועל אייך זאָגען נאָך אַ זאַך, וואַרום אויף'ן זידליכען האַלב־קוגעל איז קעלטער. דאָס איז גאָר איינפֿאַך: דיא זונן איז זומער נעהענטער צו זידען, דערפֿאַר איז זיא ווינטער ווייטער, און וואָס ווייטער דיא זונן איז, אַלץ קעלטער איז. דעריבער מאַקי האָבען מיר דאָ דיא זומערען אויך שווערע מיט גרויסע היצען.

— אָבער וואַרום, הערר קאַפּיטאַן — האָט דער מאַטראָז געפֿרעגט — איז דיא וועלט איינגעטהיילט געוואָרען אַזוי שלעכט? וואַרום זאָל ניט זיין איבעראַל גליך? איז דאָס ניט אַן אונרעכט?

— פֿריינד פּענקראָפֿט — האָט דער אינזשיניר געענטפֿערט לאַכענדיג — אויב עס איז רעכט אָדער ניט מוזען מיר זיין אונטערוואָרפֿען דיא נאַטור געזעצע. אָבער איך וויל אַז איהר זאָלט דיא זאַך פֿערשטעהן און איך וועל עס אייך ערקלערען. דיא ערד דרעהט זיך ניט ארום דער זונן אין אַ קיילעכדיגען צירקעל, זאָנדערן אין אַן איי־פֿאָרמיגען קרייז, דעריבער מוז אויסקומען, אַז אַמאָל איז אַ טהייל פֿון דער ערד ווייט פֿון דער זונן און אַמאָל נעהענטער. ווינטער קומען אוים דיא זידליכע לענדער גאַנץ ווייט פֿון דער זונן. דיא היץ פֿון דעם גרויסען געטליכען לאַמפּ קומט ווייניג צו יענעם טהייל ערד און דאַרום איז דאָרט קאַלט. דיא וועלט איז אַזוי בעשאַפֿען געוואָרען און מענשען, וויא געלערענט זיי זיינען, קענען קיין ענדערונג מאַכען אין דער מעכאַניזם פֿון דער וועלט, וועלכע גאָט אַליין האָט איינגעריכטעט.

— און דאָך — האָט זיך פּענקראָפֿט אָבגערופֿען — איז דיא וועלט זעהר געלערענט און געבילדעט. וואָס פֿאַר אַ גרויסען בוך מען וואָלט, הערר קאַפּיטאַן, געקענט מאַכען פֿון אַלעם וואָס מענשען ווייסען!

— און וואָס נאָך פֿאַר אַ גרעסערען בוך וואָלט מען געקענט מאַכען פֿון דאָס וואָס מען ווייס נאָך ניט! — האָט הארדינג געענטפֿערט מיט אַ שמייכעל.

דיא קעלט איז אין דיא ווייטערע טעג פֿון מאָנאַט יוני געוואָרען אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער און דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען געצוואונגען צו זיין איינגעשפּאַרט אין גראַניט הויז. דאָס איז פֿאַר זיי געווען אונערטרעגליך, בעזאָנדערס פֿאַר גידעאָן ספּילעט, וועלכער האָט ניט געקענט לעבען אָהן בעשעפֿטיגונג.

ביים רעפּאָרטער איז אירגענד וועלכע ארבייט געווען א צייט פערטרייב צו פערגעסען זיין בענקעניש נאָך צייטונגען און נאכריכטען פון דער אויסערער וועלט, וועלכע ער איז זעהר גערן געווען צו וויסען.

דיא קאָלאָניע פון לינקאָלן אינזעל איז דאמאָלס געווען אויף'ן העכסטען שטאפּעל פון פּראָגרעס. דורך דיא דריי יאָהר שווערע ארבייט האָבען דיא קאָ־לאָניסטען דאָרט ערוואָרבען אלעס וואָס מענשען דארפען האָבען. עס האָט זיי קיין זאך ניט געפעהלט און זיי האָבען זיך בייגאהע געקענט פערגלייכען מיט איינוואָהנער פון ציוויליזירטע לענדער. זיי האָבען געהאט א גוטע וואָהנונג, קליידער, תבואה, פיה, פערשיעדענע כעמישע מאטעריאלען, ווערק־צייג, אינ־סטרומענטען, וואפען און אלע אנדערע מענשליכע בעדירפניסע. דיא לייטע האָבען אויף'ן איינזאמען אינזעל געלעבט גאנץ ברייטלעך, אויף'ן בעסטען ארט, און מען קען זאָגען, אז מעהר וויא א צייטונג האָט זיי דאָרט ניט געפעהלט.

אזוי זיינען פאָראיבער דיא ווינטער מאָנאטען, יוני, יולי און אוגוסט. דורך דער צייט זיינען דאָרט געווען אונגעהייער גרויסע פרעסט און שטורם־ווינדען. אָבער דיא קאָלאָניסטען האָבען אין גראניט הויז קיין קעלט ניט גע־ליטען. זיי האָבען געהאט גענוג האָלץ און קויהלען און זיי האָבען זייערע אויוועגס שטענדיג געהייצט. זיי האָבען דיא הייץ־מאטעריאלען ניט געשפּאָרט און זיי האָבען געוואָרימט זייערע צימערען מיט א ברייטער האנד.

אי דיא קאָלאָניסטען, אי דיא טהיערע וואָס זיי האָבען געהאָדעוועט זיינען געווען אין בעסטען געזונדהייטס צושטאנד. הערר דזשופּ איז געוואָרען א גאנצער מאָן. ער האָט דיא קאָלאָניסטען בעדיענט אויף'ן בעסטען ארט. ער האָט פערשטאנען אלעס וואָס מען האָט צו איהם גערעדט און האָט יעדע זאך געטהאָן פּינקטליך. ער איז פיליינכט געווען דער געבילדעטסטער אָראנג־אוטאנג אין דער גאנצער וועלט.

פּענקראָפט פלעגט איהם רופען "דער דיענער מיט פיער הענד" און ער פלעגט זיך אָפט וויצלען, אז עס איז קיין וואונדער וואָס דזשופּ טהוט אלעס אזוי שנעל און גוט, ווייל ער האָט צוויי מאָל אזוי פיעל הענד וויא א מענש און ער קען דארום טהאָן צוויי מאָל אזוי פיעל ארבייט.

אין פערלויף פון דער גאנצער צייט פון דיא זיעבען מאָנאטען זייט דיא קאָ־לאָניסטען האָבען געמאכט דיא פּאָרשונגען ארום דעם בארג פרענקלין, האָבען זיי פון זייער געהיימניספאָלען בעשיצער גאָר ניט געהערט. עס איז אוועק דער מאָנאט סעפּטעמבער, אין וועלכען עס איז שוין געווען שעהנעס וועטער, און דער פערבאָרגענער האָט זיך אליין ניט געלאָזט הערען. דיא קאָלאָניסטען האָבען, אמת, דורך דער צייט ניט געדארפט האָבען זיין הילף, ווייל קיינע בעזאָנדערעס האָט מיט זיי ניט פאסירט; אָבער זיי זיינען אלץ גערן געווען צו געפינען איהם,

אָנקוקען איהם און ווארים דריקען זיינע הענד, וועלכע האָבען אזוי פיעל גע־טהאָן פאר זיי, דיא עלענדע בעזיצער פון אינזעל.

און מערקווירדיג! אלע צייכענס פון דיא געהיימניספאָלע פערזענליכקייט זיינען פערשוואונדען געוואָרען. טאָפּ, וועלכער פלעגט אמאָל בילען ביים ברונים, האָט דורך דער גאנצער צייט קיין איין מאָל געבילט. דזשופּ האָט אויך קיין צייכען בעוויזען, אז ער שפּירט עפּעס אויף'ן גרונד פון ברונים. דיא קאָלאָניסטען זיינען געוועזען זיכער, אז דאָס בילען פון הונד און דאָס ברומען פון דער אפּע האָבען געהאט א צוזאמענהאנג מיט דעם פערבאָרגענעם; דיא טהיערע האָבען איהם אמאָל געשפּירט, זיי האָבען געפיהלט ווען ער האָט זיך געפונען ארום גראָניט הויז אָדער אונטערן גראניט הויז, און אין פערלויף פון דיא לעצטע אכט מאָנאטען האָבען זיי איהם ניט געשפּירט! וועט זיך שוין ניט מאכען אזא צופאל וואָס וועט דעם געהיימען רעטער בריינגען צו צייגען זיינע וואונדער? איז ער שוין אין גאנצען פערשוואונדען אָדער ער וועט נאָך ווידער אמאָל ערשיינען אויף דער סצענע? דאָס האָבען דיא קאָלאָניסטען געמוזט ווארטען, אז דיא צוקונפט זאָל ענטשיידען.

ענדליך איז דער ווינטער אין גאנצען פאָראיבער און אין דיא ערשטע טעג פון פריהלינג האָט פאסירט א זאך וואָס האָט דיא קאָלאָניסטען געמאכט צו זאָרגען.

דעם זיבעטען דעצעמבער האָט סיירוס הארדינג בעאָבאכטעט דעם בארג פרענקלין און ער האָט דערזעהן א רויך אויף'ן שפּיץ בארג און א געדיכטער דאמפּף האָט זיך אויפגעהויבען אין דער לופט.

דער וואולקאן האָט אָנגעהויבען זיין טהעטיגקייט און מען האָט געדאַרפט מורא האָבען פאר א שרעקליכען אויסברוך.

15טעם קאפּיטעל.

דער שעהנער סעזאָן. — דער אָבענד פון פופצעהנטען אָקטאָבער. — אַ געהיימ־ניספאָלע נאָכריכט. — אַ שפּאַציער צו דיא שטאהלען. — א טעלעגראַף דראָט. — אונטערערדישער קאַנאַל. — דער געהיימניספאָלער מאן.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אוועקגעלעגט זייער ארבייט און זיי האָבען גע־בליקט אויף'ן שפּיץ פון בארג פרענקלין, וואו דער אינזשיניר האָט זיי אָנגע־צייגט.

דער וואולקאן האָט אויפגעוואכט און האָט אָנגעפאנגען זיין העלישע טהעטיגקייט. אָבער וועלען דיא אונטערערדישע פייערען בריינגען שאדען צום

לינקאָלן אינזעל? וועט דער אויסברוך זיין א געפעהרליכער? דאָס האָט מען פאָראויס ניט געקענט וויסען. יעדענפאלס האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט גערענקט אז דער גאנצער אינזעל זאָל ליידען, ווען זאָגאר עס זאָל זיין א גרויסער און שרעק־ליכער אויסברוך. דער אינזעל האָט שוין איינמאָל אָדער מעהרערע מאָל געליטען פון וואולקאן, דאָס האָבען בעוויזען דיא שוועבעל קוואלען און דיא לאווא וואָס איז געוועזען אָנגעוואָרפען ארום פרענקלין, און דאָך איז דער אינזעל פערבליבען גאנץ, און מען האָט געקענט האָפען אז דיעזען מאָל וועט אויך ניט זיין ערגער.

אָבער דיא פערגאנגענהייט קען ניט פערענטפערען דיא צוקונפט. עס פאסירט אמאָל, אז דער אלטער קראטער ווערט פערשטאָפּט און דיא אונטער־ערדישע פייערען מוזען דורכברעכען אן אנדער וועג ארויסצוקומען און דאן שמעקט עס שוין מיט געפאהר. אזעלכע פעלע האָבען שוין פאסירט און ווער וויים אויב אויף'ן לינקאָלן אינזעל וועט אזעלכעס ניט פאסירען?

סיירוס הארדינג האָט עס ערקלערט צו זיינען קאָמפּאניאָנען, אָבער ער האָט זיי ניט שווער געמאכט דיא הערצער און ער האָט ניט פּראָפעצייהעט קיין גע־פאהר. יעדענפאלס, וואָס האָבען זיי געקענט העלפען? האָבען זיי דיא וואולקא־נישע פייערען געקענט אָבהאלטען אז זיי זאָלען ניט ארויספּלאצען? אויסער־דעם, איז סיירוס הארדינג אליין געווען כמעט זיכער, אז פאר דער גראניט הויז שטעהט קיין געפאהר, סיידען עס זאָל קומען אן ערדציטערנים; אָבער דיא פיה־שטאהלען זיינען געווען אין גרויס געפאהר צו פערניכטעט ווערען אויב א נייער קראטער זאָל זיך עפענען ביים זידליכען זייט פון בארג פרענקלין.

פון יענעם טאָג אָן האָט שוין ניט אויפגעהערט צו רויכערען אויף'ן שפּיץ פון בארג פרענקלין און דער רויך איז אלע מאָל געוואָרען גרעסער און גע־דיכטער; אָבער קיין פייער האָט מען ניט געזעהן.

דיא קאָלאָניסטען האָבען פון דעסטוועגען פאָרטגעזעצט זייער ארבייט ביים בויען דיא שיף. סיירוס הארדינג האָט געמאכט א מאשין צו זעגען האָלץ. דיא מאשין איז געטריבען געוואָרען פון וואסער אזוי וויא א וואסער מיהל. עס איז געווען אזוי איינגעריכטעט, אז דער בוים אָדער דיא קלאָץ וואָס מען האָט גערארפט צוזעגען האָט זיך דורך דעם מעכאניזם געשטופּט לאנגזאם, וועהרענד זעגען האָבען זיך געהויבען ארויף און אראָפּ און געשניטען דיא קלאָץ אויף ברע־טער. ארום ענדע פון מאָנאט סעפּטעמבער איז דיא אויסערליכע געביידע פון דער שיף געווען פערטיג. אָבער עס האָט נאָך גערארפט נעהמען א היבשע צייט צו ענדיגען דיא גאנצע ארבייט און מאכען דיא שיף גינסטיג פאר א רייזע. צום גליק האָבען דיא קאָלאָניסטען געהאט פערטיגע אייזען ארבייט פון דער צושמע־טערטער פיראטען שיף און אויך נאָך זאכען וואָס זיי האָבען געקענט געברויכען צו זייער נייע געביידע און דאָס האָט זיי געשפּאָרט פיעל ארבייט.

דיא ארבייט פון בויען דיא שיף איז אונטערבראָכען געוואָרען אויף א

וואָך צייט, ווייל דיא קאָלאָניסטען האָבען געדראָפט ארונטערנעהמען דיא תבואה פון זייער פעלד און שניידען היי. ווען זיי זיינען מיט דיא פעלד ארבייט פערטיג געוואָרען האָבען זיי זיך ווידער גענומען צו פערפערטיגען זייער שיף. זיי האָבען זעהר שווער געארבייט און ניט איינמאָל האָבען זיי א מאָהלצייט דורכגעלאָזט און ניט געגעסען, ווייל זיי האָבען געזשאַלעוועט דיא צייט. זיי האָבען אויך זעהר ווייניג געשלאָפען און זאָלאנג זייערע קרעפטען און אומשטענדען האָבען זיי ערלויבט, זיינען זיי אלץ געווען בעשעפטיגט ביים פערפערטיגען דיא שיף.

אָפטמאָל פלעגען זיי אין דער קורצער צייט וואָס זיי האָבען געהאַט צו שלאָפען אָנפיהרען געשפּרעכען איינע מיט דיא אנדערע. זיי פלעגען געוועהנליך רעדען פון זייער צוקונפט און פאַנטאַזירען וועגען זייער גליקליכע רייזע אויף דער נייער שיף, וויא אזוי זיי וועלען קומען צו בעוואָהנטעס לאַנד, וויא זיי וועלען אויפגענומען ווערען אין זייער אייגענעם פאָטערלאַנד און וויא זיי וועלען נאָכהער צוזאַמען מיט אנדערע צוריקקומען אויף'ן אינזעל לינקאָלן, וועלכער וועט ווערען א טעריטאָריע פון דיא פעראייניגטע שטאַאַטען, און זיי וועלען זיך אויף איהם בעזעצען און לעבען גליקליך אונטער דעם שוץ פון דער גרויסער און פרייער רעפּובליק. צו קומען אהיים און פערבלייבען דאָרט, האָבען זיי קיינמאָל ניט געדענקט, בעזאָנדערס פענקראָפט און נעב, וועלכע האָבען שוין לאַנג אָבגעמערדט, אז זיי וועלען זייערע יאָהרען דערציהען אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

— הערבערט — האָט זיך איינמאָל דער מאַטראָז אָבגערופען — וועסט דוא פערלאָזען דיעזען אינזעל?

— קיינמאָל ניט, פענקראָפט — האָט הערבערט געענטפערט — בעזאָנדערס אז איהר ווילט דאָ פערבלייבען, וועל איך אויך זיין מיט אייך.

— דאָס איז שוין לאַנג אָבגעמאַכט — האָט פענקראָפט געענטפערט — איך וועל שוין זיכער פערבלייבען א היעגער און דוא, הערבערט, וועסט הייראַטהען, וועסט אהער ברייגנען דיין פרוי און קינדער און מיר וועלען לעבען גליקליך. איך וועל דאָ פון דיינע יונגוואַרג מאַכען לייט!

— אָבגעמאַכט! — האָט הערבערט געענטפערט מיט א געלעכטער און ער האָט זיך אין דער זעלבער צייט אביסעל פערשעהמט.

— און איהר, קאַפּיטאַן האַרדינג — האָט פענקראָפט פאָרטגעזעצט — וועט זיין דער גאָווערנאָר, דער רעגיערער פון אינזעל! וויפיעל איינוואָהנער וועלען מיר דאָ קענען האָבען? צעהן טויזענד, אַמוועניגסטען!

אין אזעלכע געשפּרעכען פלעגט פענקראָפט זעהר אָפט פערברייגען זיינע און זיינע קאַמפּאַניאָנען'ס רוהע צייט. גידעאָן ספּילעט האָט אויך פיעל געטרוימט וועגען דיא גלענצענדע צוקונפט פון לינקאָלן אינזעל און ער האָט שוין

זאָגאר פאנטאזירט וועגען ארויסגעבען אן אייגענע צייטונג מיט'ן נאָמען "ניו לינקאָלן העראָלד".

דעם מענשען'ס פאנטאזיע איז ברייט און ווייט. ער ווינשט פיעל, אָבער ניט אַלעם קען ער צום טהאָט ברייינגען.

און ווער האָט געקענט וויסען דיא געפיהלען פון דזשופ און טאפ? פיליכט האָבען זיי אויך געטרוימט פון א גלענצענדע צוקונפט!

איירטאָן פלעגט קיין אנטהייל נעהמען אין דיזע געשפרעכען. ער איז שטענדיג געוועזן שטיל. ער האָט נור געוואונשען אז לאָרד גלענארוואן זאָל קו־מען און ערקלערען פאר אַלעמען אז זיינע זינד זיינען שוין אָבגעמעקט און אז זיין נשמה איז שוין ריין פון זיינע אמאָליגע פערברעכענס.

איין אבענד, דאָס איז געווען דער 15טער אָקטאָבער, האָבען דיא קאָלאָ־ניסטען אָנגעפיהרט א געשפרעך לענגער וויא אימער. עס איז שוין געווען שפעט אין אבענד, ווען פלוצלינג האָט זיך געהערט דער קלונג פון עלעקטרישען גלעקעל ביים טעלעגראף אפאראט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זייערע אייגענע אויערען ניט געגלויבט. זיי זיינען אַלע געווען אין גראניט הויז, היינט ווער קען דאָס קלינגען פון דיא פיה־שטאהלען?

— וואָס איז דאָס? — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — וואָס פאר א טייפעל קלינגט עס דאָרט?

קיין אנטוואָרט איז געקומען.

— עס איז א שטורמדיגער וועטער — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — האָט ניט א שטורם עפּעס א ווירקונג אויף עלעקטריציטעט?

הארדינג, אויף וועמען אַלעמענס אויגען זיינען געווען געריכטעט, האָט א שאָקעל געטהאָן מיט'ן קאָפּ "ניין".

— מיר מוזען ווארטען — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט — דאָס איז עפּעס א סיגנאַל און דער וואָס האָט איינמאָל געגעבען א סיגנאַל וועט געבען נאָך אמאָל.

— אָבער ווער, דענקט איהר, זאָל דאָס זיין? — האָט נעב פערוואונדערט געפרעגט.

— ווער? — האָט פענקראָפט געענטפערט — וואהרשיינליך דער זעלבער, וואָס —

דער מאטראָז האָט קיין צייט געהאט צו ענדיגען דיא פראזע, ווען דער גלעקעל האָט ווידער אָנגעהויבען קלינגען.

הארדינג איז צוגעגאנגען צום אפאראט און ער האָט דורך'ן טעלעגראף גע־פרעגט:

— וואָס ווינשט איהר? וואָס פערלאַנגט איהר?

מיט איינינע מאָמענטען שפעטער איז אָנגעקומען דורך'ן טעלעגראף פאָל־גענדע נאכריכט:

„קומט זאָפאָרט אין דיא פיה־שטאהלען!"

— ענדליך! — האָט הארדינג אויסגעשריען — ענדליך האָט ער זיך אָב־גערופען!

יא, ענדליך האָט עס געהאַלטען דערביי, אז דיא זאָנדערבארע געהיימניסע זאָלען ענטדעקט ווערען!

ניט אכטענדיג דערויף וואָס דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען מיעד און שלעפעריג, האָבען זיי זיך געאיילט וואָס שנעלער צו קומען צו דיא שטאהלען, אום וואָס גיכער צו זעהן דיא פערזענליכקייט, וועלכע זיי זיינען אזוי גערן גע־ווען צו זעהן. נייע און פרישע קרעפטען זיינען צו זיי אין יענעם מאָמענט גע־קומען און דער לוסט צו רוהען און שלאָפען איז פון זיי פערשוואונדען. אין איינינע מאָמענטען ארום האָבען זיי אלע פערלאָזען דיא גראניט הויז און זיי זיינען אלע געווען אונטען ביים ים. בלויז דזשופ און טאָפ זיינען פערבליבען אין הויז.

עס איז געווען א פינסטערע נאכט. דיא לבנה האָט דאמאָלס ניט געשיינט און דיא שטערען זיינען געווען בעהאַלטען איבער געדיכטע, פינסטערע וואָלקענס, בלויז בליטצען האָבען פון צייט צו צייט בעלויכטען דעם האָריזאָנט.

עס האָט אויסגעזעהן, אז קירצליך וועט אָנהויבען דונערען און מען האָט גע־קענט ערוואַרטען א גרויסען שטורם.

אָבער קיין זאך האָט ניט געקענט שטערען דיא קאָלאָניסטען זייער גאנג צו דיא שטאהלען און קיין שטורם וואָלט זיי דערפון אָבגעהאַלטען. זיי האָבען ניט געצווייפעלט, אז דיא געהיימניספאָלע פערזאָן, וואָס האָט זיי אזוי פיעל בע־שיצט און געשטיצט, האָט עס זיי גערופען און פאר זיי וואָלט ניט שווער געווען זיך אונטערצוואווארפען דיא גרעסטע געפאהרען, אום צו האָבען דיא מעגליכקייט צו זעהן איהם און רעדען מיט איהם.

זיי זיינען געגאנגען מיט פעסטע טריט און יעדע מינוט האָט זיך זיי גע־צויגען אזוי וויא א שטונדע, ווייל זיי האָבען שנעלער געוואָלט קומען צום געווינשטען אָרט און אָנקוקען דאָס געזוכט פון דעם רואה ואינו נראה — פון דער פערזאָן וואָס האָט זיי שטענדיג געזעהן און זיי האָבען איהם ניט געקענט זעהן.

זיי זיינען דורכאויס געגאנגען דורך'ן געדיכטען וואלד. קיין וועג האָבען זיי פאר זיך ניט געזעהן, אָבער זיי זיינען זיכער געווען אז זיי בלאָנדזשען ניט. אין וואלד איז געווען שטיל, קיין שאָרך פון טהיערע און פויגלען האָט מען ניט געהערט. זיי האָבען זיך וואהרשיינליך בעהאַלטען אין דיא נאָרעס און נעסטען, ווייל זיי האָבען געשפירט דיא אנקונפט פון שלעכטעם וועטער.

דורך דער ערשטער פיערטעל שטונדע גאנג האָבען דיא קאָלאָניסטען גאָר ניט גערעדט. דיא שטילקייט איז בלויז געשטערט געוואָרען דורך פענקראָפט'ס א פראגע און הארדינג'ס אן אנטוואָרט.

— האָבען מיר ניט שלעכט געטהאָן וואס מיר האָבען ניט מיטגענומען א פאקעל? — האָט דער מאטראָז געפרעגט:

— קיין אונגליק — האָט הארדינג געענטפערט — אין דיא שטאהלען וועלען מיר שוין געפינען א מיטעל וויא אזוי צו מאכען ליכטיג.

אין פינף און דרייסיג מינוט צייט זיינען דיא קאָלאָניסטען אָבגעגאנגען דריי מייל און עס איז זיי נאָך פערבליבען צוויי מייל צו געהן. עס איז דאמאָלס גע־ווען אומגעפעהר א פיערטעל צו צעהן דער זייגער.

אין יענעם מאָמענט האָט אָנגעהויבען שטארק בליצען און דער וואלד איז אלע ווייל אילומינירט געוואָרען מיט א העלע ליכט. דיא קאָלאָניסטען זיי־נען שיער פערבלענדעט געוואָרען פון דיא ליכטיגע שיין פון דיא בליצען. אלע צייכענס האָבען בעוויזען, אז א שרעקליכער שטורם קומט אָן.

זיי האָבען זיך געלאָזט געהן נאָך שנעלער און עס האָט אויסגעוויזען, אז זיי ווערען געטריבען אָדער געשלעפט צו דיא פיה שטאהלען פון א געהיימע קראפט.

אום צעהן אוהר האָבען זיי דורך דעם בליאסק פון א בליץ געזעהן דעם צאם פון דיא שטאהלען און ווען זיי זיינען צוגעקומען צום טהויער האָט א שטורם אויסגעבראָכען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך געלאָזט לויפען צו דער שטיבעל, פון וועלכע דער אונבעקאנטער האָט זיי וואהרשיינליך דיא טעלעגראמע געשיקט. דאָרט איז אָבער געווען שטאָק פינסטער.

הארדינג האָט אָנגעקלאפט אין טהיר, אָבער קיין אנטוואָרט איז ניט געקומען.

דער אינזשיניר האָט דיא טהיר געעפענט און ער און זיינע קאָמפאניאָנען זיינען אריין אינוועניג. נעב האָט אָנגעצונדען פייער. ביי דער שיין האָבען זיי דאָרט דערזעהן א לאנטערנע און זיי האָבען זיא אָנגעצונדען.

קיינער איז אין שטיבעל ניט געווען און אלעס איז געלעגען און געשטאנען אויף'ן אָרט אזוי וויא דיא קאָלאָניסטען האָבען עס איבערגעלאָזט.

— זיינען מיר אָבגענארט געוואָרען דורך אן איינבילדונג? — האָט סיי־רוס הארדינג צו זיך אליין געמורמעלט.

אָבער ניין! דאָס האָט ניט געקענט זיין. דער טעלעגראף האָט דייטליך אויסגעקלאפט דיא ווערטער: "קומט זאָפאָרט צו דיא שטאהלען!"

דיא קאָלאָניסטען זיינען צוגעגאנגען צום טישעל אויף וועלכען דער טעלעגרא־פישער אפאראט איז געשטאנען און זיי האָבען דאָרט אלעס געפונען אין אָרדנונג.

— ווער איז דאָ לעצטענס געווען? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— איך, הערר קאפיטאן — האָט איירטאָן געענטפערט.

— ווען?

— מיט פיער טעג צוריק.

— א צעטעל! א בריעף! — האָט הערבערט אויסגעשריען אָנצייגענדיג אויף א שטיקעל פאפיר וואָס איז געלעגען אויף'ן טיש.

אויף'ן פאפיער זיינען געווען אויפגעשריעבען אין ענגליש דיא ווערטער: Follow the new wire (פאָלגט נאָך דעם נייעם דראָט).

הארדינג האָט באלד פערשטאַנען, אז ניט פון דאָרט האָט דיא געהיימע פערזאָן געשיקט דיא טעלעגראמע, זאָנדערן פון אן אנדער פּלאַץ, פון וועלכען דער פערבאָרגענער האָט צוגעצויגען א דראָט צו זייער טעלעגראף. ער האָט זיך באלד געלאָזט געהן צום טהיר און אויסגעשריען:

— פאָרוועָרטס, פריינדע, פאָרווערטס! נעב האָט גענומען דיא לאַנטערנע, ער האָט זיינע קאָמפּאניאָנען בעלויכטען דעם וועג און זיי האָבען פערלאָזען דאָס הויז.

דער רעגען שטורם האָט דאַן אויסגעפּלאַצט מיט שרעקליכע מאכט. דונערען און בליצען האָבען געפאָלגט איינע נאָך דיא אנדערע און מען האָט ביים שיין פון דיא בליצען געזעהן דעם רויך פון וואולקאן אויף'ן שפּיץ פון בארג פרענקלין.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געזוכט ארום און ארום און זיי האָבען ניט געפונען קיינע טעלעגראפישע דראָטען אויסער זייערע אייגענע. אָבער א ווייל שפּעטער איז דער אינזשיניר צוגעלאָפען צו א טעלעגראף סלופּ און ער האָט דערזעהן, אז פון דאָרט הענגט אראָב א נייער דראָט.

— אָט דאָרט איז דאָס! — האָט ער אויסגעשריען.

דער דראָט האָט זיך געצויגען איבער דער ערד. הארדינג האָט געגעבען א בעפעהל, אז זיי זאָלען נאָכפאָלגען דעם דראָט. זיי זיינען אלע געגאנגען אין דיא ריכטונג וויא דער דראָט האָט זיך געצויגען.

דיא דונערען האָבען אזוי געקלאפּט און געדווישט, אז מען האָט ניט געקענט הערען א וואָרט וואָס איינער צום אנדערען האָט גערעדט. דיא קאָלאָניסטען זיינען געגאנגען מיט שנעלע טריט ביים זייט פון דראָט, וועלכער איז אין אנדערע פּלעצער געלעגען אויף'ן הויכען ערד און אין מאנכע פּלעצער אויף דיא ניעדעריגע צווייגען פון בוימער. דער אינזשיניר האָט געדענקט, אז דער דראָט וועט זיך ענדיגען אירגענד וואו אין געדיכטען וואלד, וואו דער פערבאָרגענער האָט זיין שוץ־אָרט, אָבער פאקטיש איז אזוי ניט געווען.

דער דראָט האָט זיך געצויגען איבער בערג און טהאָלען צו דער זייט פון

מעער. עס האָט אלזאָ אויסגעזעהן, אז דער געהיימניספאָלער האָט זיין היים אירגענד וואו צווישען דיא פעלזען ביים ברעג וואסער.

דיא דונערען און בליצען זיינען אלע ווייל געוואָרען מעהר און שטארקער. עס האָט אויסגעזעהן אז דער גאנצער הימעל איז בעצויגען מיט פייער, און דער רויך אויף'ן שפיץ פון בארג פרענקלין איז געוואָרען גרעסער און געדיכטער. אייניגע מינוטען פאר עלף אוהר זיינען דיא קאָלאָניסטען געקומען אויף א הויכען פעלזען־בארג ביים ים. דער אינזשיניר האָט געשאצט אז זיי זיינען אָבגעגאנגען אומגעפעהר א מייל און א האלב פון דיא שטאהלען.

דער דראָט איז דאָרט אריין צווישען פעלזען און האָט זיך געצויגען ביי דער זייט פון א טיעפען און שמאָלען טהאָל, צווישען צוויי פעלזען־בערג. געהן פער־ביי דעם דראָט איז געוועזען זעהר ריזיקאליש, ווייל מיט איין פאלשען טראָט האָבען זיי געקענט ארונטערפאלען צו א זיכערען טויט.

אָבער דיא קאָלאָניסטען האָבען ניט געאכטעט אויף דיא געפאהר און זיי זיינען געגאנגען. זיי האָבען דאן קיין דעה געהאט איבער זיך אליין. אזוי וויא א געהיימע קראפט האָט זיי געצויגען צום וואָהנונג פון פערבאָרגענעם, אזוי וויא מאגנעט ציהט צו זיך אייזען.

זיי זיינען געגאנגען לאנגזאם, טריט ביי טריט. הארדינג פאָראויס און אייר־טאָן צו לעצט. דער וועג האָט זיך געצויגען בארג אראָב און דאָס האָט נאָך גע־מאכט דעם גאנג מעהר געפעהרליך, ווייל אויף דיא גליטשיגע שטיינער איז אויך זעהר לייכט געוועזען ארונטערצוגליטשען זיך אין מעער.

זיי זיינען ענדליך ארונטער אונטען צום ברעג ים. דאָרט האָט זיך דער דראָט אריינגעצויגען אין א שמאָלען גראָבען. דורך דיעזען גראָבען זיינען דיא קאָ־לאָניסטען געגאנגען ביים דראָט ביז ער האָט זיך געענדיגט. הארדינג האָט מיט דער האנד אָנגעטאפט און זיך איבערצייגט אז דער דראָט ציהט זיך אוועק אין מעער. ער האָט וועגען דעם צו־וויסען געגעבען זיינע קאָמפאניאָנען.

זיי האָבען אלע ארויסגעלאָזט א געשריי פון פערצווייפלונג. וואָס זאָלען זיי ערשט טהאָן? זאָלען זיי געהן זוכען דעם געהיימניספאָלען אונטער דיא כוואליעס פון ים?

— מיר מוזען ווארטען — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — דאָס וואסער פון ים איז ערשט הויך. שפעטער, ווען דאָס וואסער וועט אָבפאלען וועלען מיר האָבען א פרייען וועג און מיר וועלען זעהן וואוהין דער דראָט ציהט זיך.

— אָבער וואָס דענקט איהר, הערר קאפיטאן, וועגען דער גאנצער אנגע־לעגענהייט? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— איך גלויב — האָט הארדינג געענטפערט — אז ער וואָלט אונז ניט גערופען, ווען ער זאָל וויסען אז מיר וועלען צו איהם ניט קענען צוקומען.

הארדינג'ס אנטוואָרט איז געווען א לאָגישער. מען האָט דאָך טאקי גע־

קענט גלויבען אז דער פערבּאָרגענער געפינט זיך ערגיץ אין א הייהל, וואָס דער אריינגאנג איז פערשטעלט אין דער צייט פון פלוטה (וואסער שטייגונג אין ים), אָבער ווען דאָס וואסער וועט אָבּפאלען וועלען זיי דעם אריינגאנג געפינען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געהאט א היבשע שטיקעל צייט צו ווארטען. זיי האָבען זיך פערשטעקט צווישען פעלזען און זיי זיינען געזעסען שטיל. אין יענעם מאָמענט האָט אָנגעהויבען רעגענען און דיא דונערען און בליצען האָבען ניט אויפגעהערט.

דיא לייטע זיינען געזעסען און זיך געבראָכען דיא מחות. טויזענדע גע־דאנקען זיינען דורכגעפלויגען אין זייערע קעפּ. זיי האָבען געטראכט וועגען א גייסט וואָס וועט זיך צו זיי פּלוצלונג בעווייזען; זיי האָבען גערענקט וועגען מלאכים און וועגען שדים און רוחות, ווייל עס האָט זיך זיי ניט געלאָזט גלויבען אז זיי האָבען דאָ צו טהאָן מיט פלייש און בלוט — מיט א מענשען. זאָגאר סיירוס הארדינג האָט אָנגעהויבען גלויבען אין אויסערנאטירליכעס און ער האָט דיא טיעפע געהיימניס ניט געקענט אָננעהמען פאר א נאטירליכע ערשיינונג.

ארום האלבע נאכט האָט סיירוס הארדינג גענומען דיא לאנטערנע און ער איז געגאנגען צום ברעג ים מאכען אן אונטערזוכונג.

עס איז ווירקליך געווען אזוי וויא ער האָט פריהער געזאָגט. ער האָט אויסגעפונען, אז דער דראָט ציהט זיך אריין אין מעער און פון דאָרט אין דער עפענונג פון א הייהל אונטער'ן וואסער. ער איז געקומען און האָט עס איבערגע־געגעבען צו זיינע קאָמפּאניאָנען.

— אין א שטונדע ארום — האָט ער געזאָגט — ווען דאָס וואסער וועט מעהר אָבּפאלען וועט דיא עפענונג פון דער הייהל זיין פריי.

— איז דאָס ווירקליך דאָרט? — האָט פענקראָפט געפרעגט.

— איהר צווייפעלט נאָך? — האָט הארדינג געענטפערט.

— אָבער דיא הייהל איז דאָך געווים פול מיט וואסער! — האָט הערבערט זיך אָבגערופען.

— פיליכט וועט דאָרט קיין וואסער ניט זיין — האָט הארדינג געענט־פערט — און אויב יא, איז וואהרשיינליך אויף פאראן א מיטעל וויא אזוי אריינצוקומען אהין, פיליכט מיט א שיפעל וואָס שווימט אונטער'ן וואסער.

עס איז פאָראיבער נאָך א שטונדע צייט. אלע מיטגליעדער פון דער קאָ־לאָניע זיינען אוועק צום ברעג מעער. דיא עפענונג פון דער הייהל האָט זיך שוין ארויסגעזעהן אייניגע פוס איבער'ן וואסער. דאָס איז געווען אזוי וויא א האלב רונדער געוועלב פון א בריק. דיא הייהל האָט זיך געצויגען אונטער'ן אינזעל. דאָס וואסער איז אהין געלאָפען זעהר שטראָמיג.

דער אינזשיניר האָט נאכהער דערזעהן א שווארצען געגענשטאנד שווימענדיג ביים ברעג. ער האָט עס צוגעשלעפּט צו זיך און זיך איבערצייגט, אז דאָס איז א

שיפעל, וועלכע איז געווען צוגעבונדען צו עפּעס אינווענינ אין הייהל. דיא שיפעל איז געווען בעדעקט מיט אייזען. צוויי וואסער־לאָפּאטעס זיינען אינווענינ גע־לעגען.

— שפּרינגט אריין! — האָט הארדינג אויסגעשריען צו זיינע קאָמפּאניאָנען.

אין איין מאָמענט זיינען דיא קאָלאָניסטען שוין געווען אין שיפעל. נעב און איירטאָן האָבען גענומען רודערען און סיירוס הארדינג האָט בעלויכטען דעם וועג מיט'ן לאנטערנע.

דער געוועלב, אונטער וועלכען דיא שיפעל מיט דיא פּאסאזשירען איז דורכגעפאָהרען, האָט זיך פּלוצלונג אויפגעהויבען, אָבער ביי דער שוואכער ליכט פון דער לאנטערנע האָבען דיא קאָלאָניסטען ניט געקענט זעהן וויא לאנג, ברייט און הויך ער איז געווען. אין הייהל איז געווען שטיל אזוי וויא אין א קבר, זאָגאר דיא דונערען האָבען זיך דאָרט ניט געהערט.

אזעלכע הייהלען זיינען פאראן פיעלע אין אלע טהיילען פון דער וועלט. זיי זיינען אזוי אלט וויא דיא ערד. אין קענטאָקי געפינט זיך אויך אזא הייהל, וועלכע איז פינף הונדערט פוס הויך און מעהר וויא צוואנציג מייל לאנג. אין מאנכע פּלעצער האָט דיא נאטור אויסגעגראָבען אזעלכע הייהלען און זיי זיינען ניט בעשאפען געוואָרען צוזאמען מיט דער ערד.

ציהט זיך דיעזע הייהל ביז'ן צענטער פון אינזעל? לויפט זיא דורך דיא גאנצע ברייט פון אינזעל, אָדער זיא ענדיגט זיך באלד? דאָס האָבען דיא קאָ־לאָניסטען ניט געקענט וויסען. זיי זיינען שוין דאָרט אָבגעפאָהרען ביי א פיערטעל שטונדע צייט און ביי קיין ענדע האָט עס נאָך ניט געהאלטען.

דיא שיפעל איז געשוואומען נאָהענט ביי דער רעכטער וואנד. סיירוס הארדינג האָט געוואָלט וויסען אויב דער דראָט ציהט זיך נאָך דאָרט. ער האָט זיך אביסעל ארויסגעבויגען און האָט דעם דראָט אָנגעטאפּט מיט'ן האנד.

זיי זיינען געפאָהרען נאָך א פיערטעל שטונדע צייט, ווען סיירוס הארדינג האָט געהייסען זיך אָבשטעלען. דיא שיפעל איז געבליבען שטעהן און דיא קאָ־לאָניסטען האָבען דערזעהן, אז דיא הייהל איז בעלויכטען געוואָרן.

דער געוועלב איז געווען הונדערט פוס הויך. ער איז געווען מאָלדירט מיט פערשיעדענע פיגורען. פון ביידע זייטען זיינען געשטאנען שטיינערנע זיילען. דאָס איז געווען א זעלטענע שטיק ארכיטעקטור, א זאָנדערבארע שטיק קונסט־ארבייט וואָס דיא נאטור האָט אליין געשאפען מיט טויזענדע יאָהרען צוריק.

פון דער שיין פון דיא בעלייכטונג האָט דאָס וואסער געבלישצעט און עס האָט אויסגעזעהן אז דיא שיפעל שווימט אין א ים פון בריליאנטען.

דיא גאנצע ליכט אין הייהל איז געקומען פון איין גרויסע עלעקטרישע לייכ־טונג. דאָס איז געווען דיא זונן פון דער הייהל, וואָס האָט מיט איהרע שטראהלען בעלויכטען דיא גאנצע לענג פון דעם אונטערערדישען זאָנדערבארען קאנאל.

אויף דעם אינזשיניר'ס א וואונק איז דיא שיפעל געפאָהרען ווייטער, גע־הענטער צו דער עלעקטרישער ליכט אָדער קינסטליכע זונן וואָס איז געווען אין דער הויך אין געוועלב.

אין יענעם פּלאַץ איז דיא ברייט פון דער בעוואסערטער הייהל געווען נאָ־הענט צו דריי הונדערט און פופציג פוס. אביסעל ווייטער איז דער אונטער־ערדישער קאנאל אָדער טייך געווען נאָך ברייטער. אנטקעגען האָט זיך פון ווייַ־טענס געזעהן א פעלזען־וואנד. דאָרט האָט זיך וואהרשיינליך דיא הייהל גע־ענדיגט.

אין מיטען וואסער איז געשטאנען א לאנגער געגענשטאנד אין דער פאָרמע פון א סיגאר; ביידע ברעגען שמאָל און אין מיטען ברייטער. דיא עלעקטרישע לייכטונג איז געווען איבער יענעם לאנגען געגענשטאנד, וועלכער איז געווען ארומגענומען מיט א ים ליכט און האָט געפינקעלט און געבלישצעט אונטער דיא גלענצענדע שטראהלען. דער אונבעוואוסטער געגענשטאנד האָט אויסגע־זעהן אזוי וויא אן אונגעהייער גרויסער וואלפיש. ער איז געווען אומגעפעהר צוויי הונדערט און פופציג פוס לאנג און האָט ארויסגעשטעקט פון וואסער אומגעפעהר צעהן אָדער צוועלף פוס.

דיא שיפעל איז לאנגזאם געשוואומען נעהענטער צו יענעם געגענשטאנד. סיירוס הארדינג האָט זיך אויפגעשטעלט, האָט געוואָרפען א שארפען בליק אויף דער זאָנדערבארער געביידע און ער האָט העכסט אויפגערעגט אויסגעשריען:

— דאָס איז ער! דאָס קען ניט זיין קיין אנדערער! ער —

און פאלענדיג צוריק אויף זיין זיץ האָט ער שטילערהייד אויסגעמורמעלט א נאָמען, וואָס נור גידעאָן ספּילעט האָט געקענט הערען.

דער רעפּאָרטער האָט וואהרשיינליך געוואוסט יענעם נאָמען, ווייל דאָס האָט אויף איהם געמאכט א זאָנדערבארען איינדרוק און ער האָט געענטפערט מיט א הייזעריגע שטימע:

— ער! א פערטריבענער, א פערשטויסענער מאן!

— יא, ער! — האָט דער אינזשיניר ווידער אויסגעשריען.

דער אינזשיניר האָט געהייסען צופאָהרען צום שווימענדען גרויסען אפּאַ־ראַט. אין א ווייַלע ארום איז דיא שיפעל געשטאנען ביים זייט פון דעם געגענ־שטאנד, פון וועלכען א שטראהל פון ליכט האָט ארויסגעשיינט דורך א דיקע גלאָז.

הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען ארויף אויף'ן פּלאטפאָרם פון דער געביידע. דאָרט האָבען זיי געפונען אן עפענונג, דורך וועלכע זיי זיינען ארונ־טערגעגאנגען איינוועניג מיט א לייטער.

זיי האָבען דערגרייכט דעם באָדען. דאָרט איז געווען א גרויסער צימער,

וועלכער איז געווען העל בעלויכטען פון עלעקטריציטעט. ביים ענדע פון ציר־מער איז געווען א טהיר, וועלכע האָרדינג האָט געעפענט.

דיא קאָלאָניסטען זיינען פון דאָרט אריין אין א רייך פערפוצטען זאאַל, וועלכער האָט געפיהרט צו א גרויסער ביבליאָטהעק. דאָרט איז ווידער געווען א פערמאכטע טהיר, וועלכע דער אינזשיניר האָט געעפענט.

זיי זיינען דאן אריינגעקומען אין זאאַל, אין וועלכען עס זיינען געווען אויס־געשטעלט פערשיעדענע קונסט־ווערק און זעלטענע נאטור־שאפונגען. דיא קאָ־לאָניסטען האָבען זיך ניט געקענט אָבוואונדערען פון דיא זעלטענהייטען וואָס זיי האָבען דאָרט געזעהן. דאָס איז געווען א מין מוזעאום, אָבער מיט אזוי פיעל רייכטהימער וואָס מען קען ניט זעהן אין דיא גרעסטע מוזעאומס פון דער וועלט.

אויף א רייך געבעטער סאָפא, האָבען זיי געזעהן, איז געלעגען א מאַן, וועלכער האָט וואהרשיינליך ניט בעמערקט זייער אנוועזענהייט. האָרדינג האָט דאן איבערראשט זיינע קאָמפּאניאָנען אויסשרייענדיג פאָלגענדע ווערטער:

— קאפּיטאַן נעמאָ, איהר דארפט אונז? אָט זיינער מיר דאָ!

16טעם קאפּיטעל.

קאפּיטאן נעמאָ׳ס ערשטע ווערטער. — דיא געשיכטע פון דעם זאָנדערבארען מאן. — זיינע טהאטען. — זיין לעבען אונטער׳ן וואסער. — זיין לעבען אונטער׳ן אינזעל. — אלע געהיימניסע אויפגעדעקט.

ביי דיעזע ווערטער האָט זיך דער מאַן אויפגעהויבען פון דער סאָפא. דיא עלעקטרישע ליכט איז געפאלען אויף איהם און דיא קאָלאָניסטען האָבען בעאָבאכטעט זיין פיזיאָנאָמיע. דער מאן האָט געהאט א הויכען שטערען, א שנעע ווייסע באָרד און דיא האָר פון קאָפּ זיינען געהאנגען אויף זיינע שולטערען. ער האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א פּאטריארך און זיינע בליקען האָבען אויסגע־דריקט קלוגהייט און טיעפזינניגקייט.

ער איז פערבליבען ליגען אָנגעשפּארט מיט׳ן האנד אויף׳ן קישען און מען האָט געקענט זעהן אז דער מאַן איז זעהר שוואך. אָבער זיין שטימע איז געווען קלאָר און קלינגענד, ווען ער האָט צו זיינע בעזוכער געזאָגט אין ענגליש:

— מיינע הערען, איך האָב ניט קיין נאָמען.

— דאָך קען איך אייך — האָט סיירוס האָרדינג געענטפערט.

קאפּיטאן נעמאָ האָט אויף׳ן אינזשיניר א שטרענגען בליק געטהאָן, אזוי וויא ער זאָל איהם וועלען בעשטראָפען פאר זיינע ווערטער וואָס ער האָט געזאָגט.

ער איז דאַן צוריק געפאַלען אויף'ן קישען.

— נאָך אַלעמען — האָט ער געמורמעלט אין דער שטיל — וואָס מאַכט עס אויס? איך שטאַרב!

סיירוס האַרדינג איז צוגעגאַנגען נאָהענט צום קראַנקען מאַן, און גידעאָן ספּילעט איז באַלד אויך צוגעקומען און האָט דעם קראַנקען אָנגענומען ביי דער האַנד, וועלכע איז געווען זעהר הייס. דער מאַן האָט געליטען פון אַ שטאַרקען, געפעהרליכען פיבער.

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט אַרויסגעצויגען זיין האַנד פון רעפּאָרטער'ס האַנד און ער האָט אַ וואונק געטהאָן צו איהם און צום אינזשיניר אַז זיי זאָלען זיך זעצען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אויף דעם מאַן געקוקט מיט עהרע־פורכט. זיי האָבען געוואוסט, אַז ער, דיעזער קראַנקער מאַן איז געווען זייער שטיצער און רעטער דיא גאַנצע צייט וואָס זיי זיינען געווען אויף'ן אינזעל; זיי זיינען זיכער געווען אַז איהם האָבען זיי צו פערדאַנקען זייער לעבען, זייער עקזיסטענץ און זייער ערפאָלג און זייערע הערצער זיינען געווען פול מיט דאַנקבאַרקייט צו איהם. פענקראָפט און נעב זיינען זעהר איבעראַשט געווען. זיי האָבען געדענקט, אַז זיי וועלען אין יענעם אונטערערדישען קאַנאַל געפינען אַ מלאך אָדער אַן אויסער־נאַטירליכעם וועזען, ענדליך זעהן זיי פאַר זייערע אויגען אַ מענשען, אַ שטער־בענדען מענשען וואָס שטעהט אויף'ן שוועל פון טויט.

סיירוס האַרדינג און גידעאָן ספּילעט האָבען זיך אוועקגעזעצט. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיך ווידער אַביסעל אויפגעהויבען און האָט זיך אָנגעשפּאַרט אויף זיין אַרם.

— ווייסט איהר, מיין הערר, דעם נאָמען וואָס איך האָב לעצטענס גע־טראָגען? — האָט ער געפרעגט.

— יאָ, מיין הערר — האָט האַרדינג געענטפערט — איך וויים זאָגאַר אויך דעם נאָמען פון דיעזער אונטערוואַסערדיגער שיף.

— דיא "נאַטילוס"? — האָט דער קאַפּיטאַן געפרעגט מיט אַ שוואַכען שמייכעל.

— יאָ, דיא "נאַטילוס".

— אָבער ווייסט איהר ווער איך בין?

— יאָ, איך וויים.

— עס זיינען שוין פיעלע יאָהרען אַוועק וואָס איך האָב קיין פערבינדונג ־יט געהאַט מיט דיא בעוואָהנער פון דער וועלט. דריי יאָהר האָב איך אומ־עוואַנדערט אין טיעפענים פון ימים, דער איינציגער פּלאַץ וואו איך האָב גע־ונען פרייהייט! היינט ווער האָט געקענט אַרויסגעבען מיין געהיימניס?

— אַ מאַן, וועלכער איז מיט אייך, קאַפּיטאַן נעמאָ, געווען צוזאַמען, אָבער

ער האָט צו איך קיינע פפליכטען געהאט און איהר קענט איהם ניט בעשולדיגען אלס פעררעטהער.

— דער פראנצויז, וועלכער איז פערוואָרפען געוואָרען אויף מיין שיף מיט זעכצעהן יאהר צוריק?

— יא, דער זעלבער.

— זיינען ער און זיינע צוויי קאָמפאניאָנען דאמאָלס ניט אומגעקומען אין מעלסטראָם (געפעהרליכע קעסעל־גרוב נעבען נאָרוועגיען), וואו דיא "נאָטילוס" האָט געקעמפפט מיט דיא שרעקליך שטראָמיגע וואסערען?

— ניין, זיי האָבען זיך גערעטעט, און א בוך איז פערעפענטליכט געוואָרען אונטער דעם נאָמען "צוואנציג טויזענד ליגס אונטערן ים", וועלכער ענטהאלט אייער געשיכטע.

— דיא געשיכטע פון בלויז אייניגע מאָנאטען פון מיין לעבען! — האָט דער קאפיטאן בעמערקט.

— דאָס איז ריכטיג — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט — אָבער אייניגע מאָנאטען פון אייער זאָנדערבארען לעבען איז גענוג צו מאכען איך בעוואוסט —

— אלס א געפעהרליכען פערברעכער! — איז איהם נעמאָ ארייגגעפאַלען אין דיא רייד און א שטאָלצער שמייכעל האָט זיך בעוויזען אויף זיינע ליפען — יא, א רעבעל, א בונטאָווטשיק, א געזעץ ברעכער!

דער אינזשיניר האָט געשוויגען.

— נו, מיין הערר? — האָט נעמאָ געפרעגט.

— עס איז ניט פאר מיר צו אורטהיילען איך, קאפיטאן נעמאָ — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — יעדענפאלס, וואָס אָנבעלאַנגט אייער פערגאנגענהייט ווייס איך עס ניט און דיא גאנצע וועלט ווייס דאָס אויך ניט. דיא אורזאכע וואָס האָט אייך געבראכט צו זיין אָבגעזונדערט פון דער וועלט און אומוואנדערען אין דיא טיפע וואסערען און אויף'ן גרונד פון ימים איז פערבליבען א געהיימניס, און איך קען דעריבער ניט אורטהיילען אייערע טהאטען ניט וויסענדיג דיא אורזאכען וואָס האָבען דערצו געפיהרט. אָבער דאָס ווייס איך יא, אז יעמאנד האָט אונז שטענדיג געשיצט און געשטיצט דיא גאנצע צייט וואָס מיר זיינען אויף'ן לינקאָלן אינזעל, איך ווייס אז מיר האָבען יעמאנדען צו פערדאנקען אונזער לעבען, איך ווייס אז א גוטע הארץ און א מעכטיגע האנד האָט אונז אויסגעהאָלפען אין נויטה און גערעטעט פון אלערליי אונגליקען, איך ווייס אז יעמאנד איז געווען אונזער רעטונגס־ענגעל זייט דיא לעצטע דריי יאהר און דיעזער יעמאנד זיינט איהר, קאפיטאן נעמאָ!

— יא, דאָס בין איך — האָט נעמאָ געענטפערט.

דער אינזשיניר און דער רעפאָרטער האָבען זיך אויפגעהויבען. פענקראָפט,

נעב, הערבערט און איירטאָן זיינען צוגענאַנגען נעהענטער און זיי האָבען אלע געוואָלט אויסדריקען זייערע געפיהלען פון דאַנקבאַרקייט צום קראַנקען מאַן, אָבער ער האָט זיי אָבגעהאַלטען מיט א מאַך מיט דער האַנד און ער האָט געזאָגט:

— וואַרט ביז איהר וועט אַלעס אויסהערען.

און מיט א שוואַכע שטימע האָט ער דערצעהלט דיא פּאַסירונגען פון זיין לעבען.

דורך דער גאַנצער צייט פון זיין ערצעהלונג האָט זיך קאַפּיטאַן נעמאָ ניט אָבגערוהט אויף א ווייל, אָבוואָהל עס איז איהם שווער געווען צו רעדען. האַרדינג און ספּילעט האָבען איהם איינינע מאָל אויפמערקזאַם געמאַכט אַז ער זאָל זיך ניט אָנשטרענגען, אָבער ער האָט געענטפערט:" איך שטאַרב זאָ וויא זאָ".

היער איז זיין ביאָגראַפּיע:

קאַפּיטאַן נעמאָ איז געווען א הינדוס. זיין געבורטס נאָמען איז געווען פּרינץ דעקער. ער איז געווען דער זוהן פון א ראַדזשאַה (אינדישער פירסט פון דער דאַמאָלסדיגער אונאַבהענגיגער טעריטאָריע באָנדעלקאַנד אָדער באָנדעלקהענד, אין נאָרד־וועסט אינדיען (הינדאָסטאַן, אין אזיען). ווען ער איז 10 יאָהר אַלט געווען האָט מען איהם אַוועקגעשיקט נאָך אייראָפּאַ מיט דעם צוועק אַז ער זאָל דאָרט שטודירען און ווערען א געבילדעטער מאַן. פירסט דעקער האָט געלעגט פיעלע האָפנונגען אויף דיא פעהיגקייטען פון זיין זוהן. ער האָט איהם געוואָלט מאַכען פאַר א העכסט ציוויליזירטען מענשען, אום ער זאָל שפּעטער ציוויליזירען זיין פאָלק און אויפהויבען דיא האַלב ווילדע הינדוסען צו א העכערע שטופע. דער פירסט האָט פון זיינע אונטערטהאַנען געוואָלט מאַכען ציוויליזירטע אייראָפּעער.

דער יונגער פּרינץ דעקער איז ווירקליך געווען א פעהיגער און טאַלאַנטפאָלער אינגעל. ער האָט זיך פלייסיג גענומען צו דיא אייראָפּעאישע בילדונג און ער איז געוואָרען א וויסענשאַפטס מאַן. צוואַנציג יאָהר איז ער געווען אין אייראָפּאַ און ער האָט דורך דער צייט אויסגעלערענט אַלע קענטעניסע און וויסענשאַפטען וואָס מען לערענט אין דיא גרעסטע אוניווערזיטעטען פון פערשידענע לענדער. ווען ער האָט געענדיגט זיינע שטודיען האָט ער געמאַכט א רייזע איבער פערשיעדענע לענדער. ער האָט געוואָלט קענען דיא וועלט. ער האָט געוואָלט האָבען א פולען בעגריעף אין דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער לאַגע פון אַלע ציוויליזירטע לענדער, אום ער זאָל קענען בילדען זיין פאָלק און מאַכען זיי פאַר מענשען מיט לייטען גלייך. זיין אבזיכט איז געווען צו קומען אהיים און מיט דער צייט ווערען דער הערשער און רעגירער פון א פרייעס ציוויליזירטעס לאַנד.

אָבער אין דער זעלבער צייט האָב ער אויך פיעל געלערענט פאר זיך. זיין לוסט צו וויסענשאפט האָט קיין גרונד געהאט און ער איז געוואָרען א קינסטלער אין אלע צווייגען פון קענטעניס און וויסענשאפט. ער האָט געקענט שפּראכען, איז געווען ארכיטעקט, פילאָזאָף, שטאאטסמאן און נאטור־פאָרשער.

פּרינץ דעקער איז אהיים געקומען אין יאָהר 1848. ער איז דאמאָלס געווען אריבער דרייסיג יאָהר אלט. ער האָט געהייראטה א מיידעל פון זיין שבט, וועלכע, אָבוואָהל אן הינדוסין, איז אויך ניט געווען פערגרעבט און זיא האָט געשטרעבט צום זעלבען ציעל וואָס איהר מאן אויפצוהויבען דעם צו־שטאנד פון איהרע שוועסטער און ברידער און מאכען זיי פאר ציוויליזירטע מענשען. צוויי קינדער האָט פּרינץ דעקער'ס פרוי געבאָרען און פאָטער און מוטער האָבען זיי זעהר ליעב געהאט. אָבער דאָס גליקליכע פאמיליען לעבען האָט דעם געלערענטען הינדוס ניט געשטערט פון זוכען מיטעל וויא אזוי צו ערגרייכען זיין ציעל און וויא אזוי דורכצופיהרען דיא זאך צו וועלכע ער האָט געשטרעבט זייט יאָהרען. ער האָט געווארט אויף א געלעגענהייט, און דיע־זע געלעגענהייט איז געקומען.

אין יאָהר 1857 האָבען דיא סעפּאָיען, אן אנדער אינדישער שבט, וועל־כער איז געווען אונטערוואָרפען אונטער דיא מאכט פון דער ענגלישער רעגיע־רונג, רעוואָלטירט און געוואָלט אראָבוואַרפען פון זיך דעם יאָך פון דיא ענג־לענדער. דיא פירסטען און פּרינצען פון יענעם שבט האָבען אויך געהאט דיא אמביציאָן צו ווערען פרייע מענשען, אָבער זיי האָבען ניט געהאט דיא פע־היגקייטען און דיא מאכט אזוי וויא פּרינץ דעקער. דער געבילדעטער פּרינץ האָט איינגעזעהן, אז דורכדעם וואָס ער וועט זיין אויף דעם זייט פון דיא רע־וואָלוציאָנערען און ער וועט זיי העלפען דורכפיהרען זייער וואונש וועט ער זיך קויפען א גוטען נאָמען און ער וועט דאן קענען אריינברייגגען דיא ציווי־ליזאציאָן אין דיא לאַנדערען פון זיינע פערגרעבטע און אונגעבילדעטע שוועסטער און ברידער. ער האָט דארום אנטהייל גענומען אין דער קריעג און ער האָט זיך אָבגעגעבען מיט לייב און לעבען צו פערפאָלגען דיא ענגלענדער און העלפען דיא הינדוסען. ער האָט פערלאָזט זיין ליעבע היים, ער האָט געאָפּפערט זיין פערמעגען און זיין לעבען; ער איז געוואָרען דער פעלדמארשאל פון דיא קריע־גער און פיעלע מאָל איז זיין לעבען געהאנגען אויף א האָר. צעהן מאָל איז ער פערוואונדעט געוואָרען אין פערשיעדענע שלאכטען. ער האָט געליטען אונער־טרעגליכע יסורים און ניט איין מאָל האָט ער אויף זיך געבעטען דעם טויט, אָבער ער איז ניט געקומען.

אָבער דיא רעבעלען זיינען ענדליך שטארק געשלאָגען געוואָרען און זיי האָבען געמוזט אויפגעבען דיא קריעג. דיא ענגלישע רעגיערונג האָט דאז איי־יענעם טהייל פון אינדיען אָנגעהויבען געוועלטיגען מיט מעהר מאכט.

דער נאָמען פון פרינץ דעקער איז דאן געוואָרען גוט בעוואוסט. ער האָט אָנגעפיהרט דיא קריעג אָפען. ער האָט זיך ניט פערשטעלט און ניט בעהאלטען, וויל ער האָט געהאלטען פאר זיין היילינע פפליכט צו בעפרייען אונטערדריקטע. דיא ענגלישע רעגיערונג, וועלכע האָט פיעל געליטען פון דער רעוואָלוציאָן און האָט געהאלטען דעם פרינץ דעקער פעראנטוואָרטליך פאר איהרע פערלוסטען, האָט ארויסגעגעבען א פרייז פאר זיין קאָפ. דער פרינץ האָט געמוזט אנטלויפען און זיך בעהאלטען אין דיא בערג פון באָנדעלקאָנד. אונטערדעסען האָבען דיא ענגלענדער אויסגעשלאכטעט זיין פרוי און קינדער און ער איז פערבליבען איינער אליין, עלענד, איינזאם, ניעדערגעשלאָגען און פערצווייפעלט.

פון זיין גאנצע מיה, פון זיינע גאנצע האָפנונגען און שטרעבונגען איז איהם קיין זאך ניט פערבליבען אויסער זיין פערוועהטאָגטע הארץ און איידעלע נשמה וואָס האָט געזוכט גערעכטיגקייט און ניט געקענט געפינען.

דער אונגליקליכער געלערנטער געוועזענער פרינץ האָט אָנגעהויבען האַ־סען דיא גאנצע ציוויליזירטע וועלט און דיא גאנצע מענשהייט. דיא גאנצע וועלט האָט איהם אויסגעזעהן אזוי וויא א גהינום און דיא מענשען אזוי וויא בייזע טייפלען. ער האָט געוואָלט אנטלויפען פון דער זינדיגער וועלט וואָס איז פול מיט אונרעכט און טיראנייַ; אָבער וואוהין? ער האָט געבעטען אויף זיך דעם טויט, אָבער ער איז ניט געקומען.

פרינץ דעקער האָט נאכהער בעשלאָסען צו בעהאלטען זיך אין דיא טיע־פענים פון ים, וואו דיא אונרעכט פון דיא מענשען וועט איהם ניט קענען פער־פאָלגען. ער האָט צוזאמענגעקליבען א פאָר צעהנדליג פון זיינע אנהענגער און פערעהרער און זיי זיינען אלע פערשוואונדען געוואָרען, ניט איבערלאָזענדיג קיין שפור הינטער זיי.

דער גרויסער קריעגס־העלד האָט זיך דאן גענומען אויסנוצען זיין וויסענ־שאפט. ער איז מיט זיינע מענשען אוועק אויף אן איינזאמען אינזעל אויף'ן שטילען מעער און דאָרט האָבען זיי אויסגעבויט א מעכטיגע און מערקווירדיגע ריעזען שיף, וואָס זאָל שווימען אונטער'ן וואסער. דיא שיף איז געווען איינ־געריכטעט מיט אלערליי בעקוועמליכקייטען, אזעלכע וואָס דיא גרעסטע ארכי־טעקטען וואָלטען ניט געקענט מאכען אויף דער טריקענים. דיא מאשינען פון דער שיף זיינען געווען אזעלכע וואָס קיין פאנטאזיע קען פאָרשטעלען. לעבענס־מיטעל האָבען דער פערוואָגעלטער פרינץ און זיינע מענשען גשאפט פון פער־שיעדענע פיש, מעער־טהיערע און וואקסונגען וואָס געפינען זיך אויף'ן גרונד פון ים, פון וועלכע פרינץ דעקער האָט מיט זיין חכמה פערפערטיגט אזעלכע מאכלים וואָס קיין מענש אויף דער ערד קען בעקומען. דיא שיף איז געטריבען געוואָרען דורך עלעקטריציטעט, דורך דיעזער קראפט האָט מען געקאָכט, גע־באקט, געוואשען און געטהאָן אלע נויטיגע ארבייט אויף דער שיף און דורך

דיעזער קראַפט האָבען זיך דיא לייטע דאָרט פערשאַפט אַלערליי תענוגים, וואָס דיא רייכסטע מענשען אויף דער וועלט קענען זיך ניט פערשאַפען. דאָס איז געווען א צויבער פּאַלאַסט וואָס איז געשוואומען אין דיא טיעפעניש פון ימים. פּרינץ דעקער האָט זיין אונטערוואַסערדיגע שיף גערופען "נאָטילוס" און זיך אַליין האָט ער געקרוינט מיט'ן נאָמען "קאַפּיטאַן נעמאָ".

אין פערלויף פון אייניגע יאָהר האָט דיעזע מערקווירדיגע שיף בעזוכט אַלע ימים פון דער וועלט פון פאַל צו פאַל — פון איין עק וועלט ביז'ן צווייטען. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט אין דיא טיעפע אָבגרונדען געפונען פיעלע פערלאָרענע אוצרות. ער און זיינע מענשען האָבען בעזוכט אונטערגעגאַנגענע שיפען און זיי האָבען פון דאָרט ארויסגענומען גאָלד, זילבער און טהייערע שטיינער. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיט דיא ענטדעקטע רייכטהימער געשטיצט פערפאָלגטע און אונ־טערדריקטע פעלקער אָדער שבטים.

אָבער קאַפּיטאַן נעמאָ, וועלכער האָט זיך ענטזאָגט פון דער וועלט און איהרע בעוואָהנער, האָט יאָהרען לאַנג קיין מענשען אויסער זיין מאַנשאַפט ניט אָנגעזעהן און ער איז מיט קיינעם אין פערבינדונג ניט געקומען, זאָגאַר מיט דיא וועלכע ער האָט פינאַנציעל געשטיצט, ביז דיא נאַכט פון זעקסטען נאָוועמבער 1866, ווען דריי מענער זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף זיין שיף. זיי זיינען געווען א פראַנצויזישער פּראָפעסאָר, זיין דיענער און א וואַלפיש פאַנגער פון קאַנאַדא. דיעזע דריי זיינען ארויפגעשלײדערט געוואָרען אויף'ן דעק פון דער "נאָטילוס" צוליעב א צוזאַמענשטויס צווישען דער "נאָטילוס" און א קריעגס שיף פון דיא פעראייניגטע שטאַאטען מיט'ן נאָמען "אייבערעהעם לינקאָלן", וועלכע האָט איהר, דער "נאָטילוס" נאָכגעיאָגט.

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט פון פּראָפעסאָר ערפאַהרען, אז דיא וועלט האָט זיין שיף אָנגענומען פאַר א נאַרוואַל — א ריעזיגע ים־חיה; מאַנכע וויעדער זיינען געווען מיט דער מיינונג, אז דאָס איז א פּיראַטען שיף און דיא דריי פערוואָר־פענע מיט א מאַנשאַפט פון נאָך אייניגע פּערזאָן זיינען דאָס געפאָהרען פער־פאָלגען דיא פּיראַטען אָדער טויטען דעם מעער־ריעז.

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיט דיא דריי פּערזאָן, וועלכע האָבען צופעליג ער־פאַהרען פון זיין עקזיסטענץ, געקענט טהאָן וואָס ער וואָלט וועלען. ער האָט זיי געקענט אריינשליידערען צוריק אין ים פון וואַנען זיי זיינען געקומען, אָבער ער האָט זיי קיינע בייזעס געטהאָן און זיי געהאַלטען געפאַנגען אויף זיין שיף זיעבען מאָנאַטען צייט. דיא פערוואָרפענע האָבען געהאַט דיא געלעגענהייט צו זעהן און צו בעקענען זיך מיט דיא וואונדער פון ים, וועהרענד דיא רייזע פון צוואַנציג טויזענד ליגס אונטער דיא וואַסערען.

איין טאָג, דעם 22סטען יוני, 1867, איז דיא דריי פּערזאָן, וועלכע האָבען ניט געוואוסט פון קאַפּיטאַן נעמאָ'ס פערגאַנגענהייט, געלונגען צו אנטלויפען

אויף א קליין שיפעל פון דער "נאַטילוס", אָבער אין יענער צייט איז דיא "נאַ־טילוס" אריינגעקומען אין דיא געפעהרליכע, רוישענדע וואסערען פון מעלסטראָם, ניט ווייט פון נאָרוועגיען. דער קאפּיטאן האָט נאַטירליך געגלויבט, אז זיינע אנטלאָפענע געפאנגענע זיינען אין יענער שרעקליכער קעסעל־גרוב אומגעקומען. ער האָט ניט געוואוסט אז דער פראנצויז און זיינע צוויי קאָמפּאניאָנען זיינען גליקליכערוויינע ארויסגעשליידערט געוואָרען אויף א ברעג און אז פישער האָבען זיי גערעטעט און אז דער פּראָפעסאָר איז געקומען אין זיין פאָטערלאנד און האָט פערעפענטליכט דיא בעשרייבונגען פון דער לאנגע רייזע אין דיא טיע־פענים פון דיא ימים.*)

קאפּיטאן נעמאָ האָט א לאנגע צייט נאָכדעם פאָרטגעזעצט זיינע רייזען אונטער דיא ימים. אָבער זיינע מענשען וואָס זיינען מיט איהם מיטגעפאָהרען זיינען איינציגווייז אויסגעשטאָרבען און זיי האָבען געפונען זייערע קברים צווי־שען קאָראלען־בערג אויף'ן גרונד פון שטילען מעער, וואָס קאפּיטאן נעמאָ האָט אויסגעקליבען אלס בעגרעבענים אָרט.

ער איז ערשט אלט געווען זעכציג יאָהר. אָבוואָהל ער איז געווען איינער אליין, דאָך איז איהם געלונגען צו ברייגען זיין שיף אין דער אונטערוואסערדי־גער הייהל וואו זיא האָט זיך ערשט געפונען. דאָרט האָט דער געוועזענער קעמפ־פער געהאט זיין היים און דאָרט האָט ער בעשלאָסען צו ענדיגען זיינע יאָהרען.

געקומען איז דער קאפּיטאן אהין מיט זעקס יאָהר צוריק. עס הייסט, מיט דריי יאָהר פריהער איידער דיא קאָלאָניסטען זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף'ן לינקאָלן אינזעל. ער האָט קיינע רייזעס ניט אונטערנומען דורך דער צייט און ער איז געווען עלענד און איינזאם אויף דער "נאַטילוס" וואָס איז געווען בע־האלטען אין אונטער־ערדישען וואסער אונטער'ן אינזעל. דאָרט האָט דער גע־וועזענער העלד ערווארטעט זיין טויט. פון דאָרט האָט ער געוואָלט אוועק צו זיי־נע פערשטאָרבענע קאָמפּאניאָנען און קיין לעבעדיגער מענש זאָל וויסען וואו זיין געביין איז היינגעקומען.

דורך א צופאל האָט ער געזעהן וויא דער באלון מיט דיא אנטלאָפענע פון ריטשמאָנד איז ארונטערגעפאלען. ער האָט זיך אָנגעטהאָן אין זיינע טויי־כער־קליידער און איז געגאנגען אונטער'ן וואסער צו שאפען הילף צו דיא אונ־גליקליכע אויב עס וועט נויטיג זיין. טראָצדעם וואָס ער האָט דיא וועלט און דיא מענשהייט פיינד געהאט, האָט זיך אין איהם ערוועקט א געפיהל פון רחמנות און ער האָט געוואָלט רעטען מענשען פון דערטרונקען ווערען. פיער פון דיא

*) דיעזער בוך אונטער'ן נאָמען "א רייזע אויף'ן גרונד פון ים, אדער 20 טויזענד מייל אונטער'ן וואסער", איז איינער פון דיא בעסטע און אינטערעסאנטעסטע ביכער וואָס זיינען ארויס פון זשול ווערן'ס פעדער.

פינף אנטלאָפענע זיינען פון דיא כוואליעס ארויסגעשליידערט געוואָרען אויף'ן ברעג פון אינזעל און דעם אינזשיניר, וועלכער איז פערשלעפּט געוואָרען ווייט אין מעער, האָט קאפּיטאַן נעמאָ גערעטעט.

אָנפאנגס האָט דער קאפּיטאַן געדענקט צו פערלאָזען זיין שוץ־אָרט, אום דיא פינף פערוואָרפענע זאָלען ניט ערפאהרען פון זיין עקזיסטענץ; אָבער דער אונטערערדישער אריינגאנג אין האפען צו דער "נאָטילוס" איז פערמאכט געוואָרען פון שטיינער וואָס האָבען זיך אויפגעהויבען אונטער'ן וואסער דורך א וואולקאנישע קראפט און ער האָט זיין ריעזען שיף ניט געקענט ארויספיהרען, אָבוואָהל דאָס וואסער איז נאָך געווען טיעף גענוג פאר א קליינע שיף.

קאפּיטאַן נעמאָ איז אלזאָ געצוואונגען געווען צו פערבלייבען אין יענער הייהל. ער האָט געהאלטען אן אויג אויף דיא פינף אמעריקאנער, וועלכע זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף אן איינזאמען, ווילדען אינזעל, אָבער ער האָט ניט געוואָלט, אז זיי זאָלען איהם זעהן אָדער וויסען פון איהם. ער האָט געזעהן, אז דיא לייטע זיינען אָרענטליכע מענשען, ענערגישע און פלייסיגע מענשען און שטארק צוגעבונדען איינע צו דיא אנדערע און ער האָט זיך שטארק פעראינטערעסירט אין זיי און אין זייער לאגע. אין זיינע טויכער־קליידער איז איהם גאנץ לייכט געווען צו קומען דורך'ן אונטערערדישען קאנאל צום ברונים פון גראניט הויז. דאָרט פלעגט ער ארויפקלעטערען אויף א פעלזען און פלעגט זיך צוהערען צו דיא געשפרעכען פון דיא קאָלאָניסטען. ער האָט ערפאהרען פון זייער פערגאנגענהייט, געגענווארט און פון זייערע פלענער פאר דיא צוקונפט. ער האָט פון זייערע געשפרעכען וועגען דער בירגער קריעג צווישען אמעריקאנער מיט אמעריקאנער פאר דיא אָבשאפונג פון שקלאפעריי זיך איבערציינגט, אז דיא פינף פערוואָרפענע זיינען גרויסע געגנער פון שקלאפען האנדעל און אז זיי האָבען ריזיקירט זייערע לעבענס צוליעב דער נאָבעלער אידעע פון אָבשאפען שקלאפעריי. ער האָט דיא פינף קאמעראדען ליעב בעקומען און ער האָט זיך פערפפליכטעט צו העלפען זיי און שטיצען זיי צו יעדער צייט.

קאפּיטאַן נעמאָ האָט גערעטעט סיירוס הארדינג. ער איז געווען דער יעניגער וואָס האָט געבראכט דעם הונד צו דיא "טשימנים" א טרוקענעם, אָבוואָהל עס האָט געגאָסען א שלאגס רעגען. ער איז עס געווען דער וואָס האָט גערעטעט דעם הונד פון וואסער און געטויטעט דעם דיוגאָנג. ער איז עס געווען דיא פערזאָן, וואָס האָט זיי געבראכט דיא שיפעל צום מויל פון טייך מערסי. ער האָט ארונטערגעוואָרפען דעם שטריק לייטער, ווען דיא אָראנג־אוטאנגס האָבען פערכאפט דיא גראניט הויז. ער איז געווען דער יעניגער וועלכער האָט דיא קאָלאָניסטען געלאָזט וויסען וועגען איירטאָן'ס אנוועזענהייט אויף'ן אינזעל טייבאָר, וועלכער האָט אָנגעצונדען פייער ווען דיא רייזענדע זיינען צוריק געפאָהרען פון יענעם אינזעל, וועלכער האָט זיי אונטערגעוואָרפען דעם קאסטען מיט דיא קליי־

דער, געוועהר און אינסטרומענטען, וועלכער האָט צושמעטערט דיא פּיראַטען שיף, וועלכער האָט געבראַכט דיא מעדיצין פאַר הערבערט און איהם גערעטעט פון א זיכערען טויט, און ענדליך, וועלכער האָט גערעטעט איירטאָן און געטויטעט דיא פינף באַנדיטען מיט עלעקטרישע קוילען, וואָס נור ער אליין האָט געקענט פאַבריצירען.

אין דיא אַלע זאַכען האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען איבערצייגט און זיי זיינען געוועזען זיכער אַז דיא אַלע וואונדער וואָס האָבען מיט זיי פּאַסירט זיינען ניט געווען קיין איבערנאַטירליכע.

דער געוועזענער מענשען־פיינד, וועלכער איז צו דיא קאָלאָניסטען געוועזען א פריינד, האָט שטעהענדיג אויף'ן שוועל פון טויט זיי איינגעלאַדען צו זיך דורך א טעלעגראַף וואָס ער האָט געבראַכט אין פערבינדונג מיט דעם טעלעגראַף פון דער קאָלאָניע. ער האָט דיא לייטע געוואָלט טהאָן נאָך א טובה פאַר זיין טויט. מעגליך, אַז ווען ער זאָל געוועזען וויסען דאָס סיירוס הארדינג ווייס פון איהם און ער וועט איהם דערקענען, וואָלט ער זיי צו זיך ניט גערופען.

ווען קאַפּיטאַן נעמאָ האָט געענדיגט זיין ערצעהלונג, האָט סיירוס הארדינג גענומען דאָס וואָרט. ער האָט אויסגערעכענט אַלע גוטע זאַכען וואָס דער קאַ־פּיטאַן האָט געטהאָן פאַר איהם, פאַר זיינע קאָמפּאַניאָנען און פאַר זייער קאָלאָ־ניע און אין נאָמען פון אַלע בעזיצער פון לינקאָלן אינזעל האָט ער געדאַנקט דעם קאַפּיטאַן פאַר זיינע וואָהלטהאַטען צו זיי.

אָבער דער קאַפּיטאַן איז איהם אריינגעפאַלען אין דיא רייד און געזאָגט:

— ניין, מיין הערר, קיין דאַנק. אצינד אַז איהר ווייסט מיין לעבענס־גע־שיכטע, וויל איך הערען אייער אורטהייל איבער מיר.

דערביי האָט דער קאַפּיטאַן דערמאָהנט פון נאָך א פּאַסירונג אין זיין לעבען, נעמליך, אַז איידער דיא דריי פערזאָן, וואָס זיינען פערוואָרפען געוואָרען אויף זיין שיף, האָבען זיך גערעטעט, האָט ער געזונקען א פריגאַטע (א מין קריעגס־שיף) מיט איהר מאַנשאַפט.

סיירוס הארדינג האָט געשוויגען. ער האָט קיין פּאַסענדען אנטוואָרט ניט געפונען.

— דאָס איז געווען מיין פיינד'ס שיף! — האָט דער קאַפּיטאַן אויסגעשריען — א פיינד'ס שיף! זיא האָט מיך פערפאָלגט, זיא האָט מיך אַטאַקירט. איך בין געווען אין א שמאָלען בעי און דיא פריגאַטע האָט מיר פערשטעלט דעם וועג און איך האָב איהר געזונקען!

אייניגע מאָמענטען זיינען פאַראיבער און סיירוס הארדינג האָט אַלץ קיין אנטוואָרט געגעבען אויף'ן קאַפּיטאַן'ס פראַגע.

— וואָס דענקט איהר וועגען מיין לעבען, מיינע העררען? — האָט קאַפּי־טאַן נעמאָ שטרענג געפרעגט.

סיירוס הארדינג האָט דעם קאַפּיטאַן געררייכט זיין האנד און האָט געזאָגט:

— מיין הערר, איהר האָט אין אייער לעבען געשטרייט געגען אַן אונפּער־מיידליכע זאַך. דריקער און אונטערדריקטע וועלען קיינמאָל ניט אונטערגעהן. מען קען דארום ניט אורטהיילען אויב איהר האָט געטהאָן גוט אָדער שלעכט. ווען אַ מענש טהוט זאַגאר אַן אונגערעכטע זאַך, אָבער ער דענקט אַז עס איז גערעכט, קען מען איהם ניט בעשולדיגען און מען קען צו איהם גאָר ניט האָבען. דער נאָמען פון אזא מאַן דאַרף פערבלייבען געשעצט און געאַכטעט ביי אונז מענשען. איהר דאַרפט דארום ניט מורא האָבען אַז אייער נאָמען וועט ליידען פון אייער לעבענסגעשיכטע, ווייל מיר קענען איבערהויפּט ניט אורטהיילען אויב אייערע טהאַטען זיינען געווען גוטע אָדער שלעכטע.

דער אַלטער האָט אויפגעהויבען זיינע הענד אין דער הויך און האָט אויס־געשריען:

— בין איך געווען גערעכט אָדער אונגערעכט?

קאַפּיטאַן נעמאָ איז פערבליבען ליגען שטיל אַזוי וויא פערטיעפט אין גע־דאַנקען. הערבערט, וועלכער איז געשטאַנען נעבען איהם, איז געפאַלען אויף זיינע קניע און געקושט דעם אַלטען׳ס האנד.

טרעהרען האָבען זיך בעוויזען אין דיא אויגען פון שטערבענדען און מיט אַ שטילע אָבער ריהרענדע שטימע האָט ער געזאָגט:

— גאָט זאָל דיך בענשען, מיין קינד!

17טעם קאַפּיטעל.

דיא לעצטע מאָמענטען פון נעמאָ׳ס לעבען. — זיין צוואה. — אַ קאַסטען מיט טהייערע שטיינער. — נעמאָ׳ס ראַטה צו דיא קאָלאָניסטען. — אונטער פיער אויגען מיט קאַפּיטאַן הארדינג. — נעמאָ׳ס קבר — געזונגען צום גרונד.

ס איז געוואָרען טאָג. קיין שטראַהל פון ליכט איז אריינגעקומען אין דער טיעפער הייהל. דאָס וואַסער אין ים איז דאַמאָלס געשטיעגען און דיא עפענונג פון הייהל איז געווען פערשטעלט מיט וואַסער. אָבער דיא קינסטליכע ליכט האָט בעלויכטען דיא "נאַטילוס" און דיא גאַנצע הייהל ארום און ארום.

קאַפּיטאַן נעמאָ איז זעהר שוואַך געוואָרען. מען האָט געזעהן אַז זיינע קרעפטען געהען אויס און דער שאָטען פון טויט פערציהט זיך אויף זיין געזיכט. דיא קאָלאָניסטען האָבען גאָר ניט געקענט טהאָן. דער אַלטער האָט אויסגע־שפּראָכען זיין וואונש, אַז ער וויל שטאַרבען אויף דער "נאַטילוס" און זיי האָבען געהאַט צו וואַרטען גלייך מיט איהם ביז דער טויט וועט קומען.

אין פערלויף פון א היבשע שטיקעל צייט, וואָס דער קאַפּיטאַן איז גע־לעגען כמעט בעוואוסטלאָז, האָבען סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט בע־אָבאַכטעט דעם קראנקען און זיי האָבען געזעהן אז טהיילען פון זיין קערפּער זיינען שוין אָבגעשטאָרבען. דאָס ביסעל לעבען וואָס אין איהם איז נאָך געווען האָבען זיך קאָנצענטרירט אין הארץ און אין קאָפּ. זיי האָבען דערקענט אז ער שטאַרבט ניט פון קיין קראנקהייט, זאָנדערן איינפאַך ווייל דיא לעבענס קראפט שעפּט זיך ביי איהם אויס.

— פיליכט — האָט פענקראָפט געזאָגט — וואָלטען מיר איהם גענומען אין גראניט הויז? פיליכט וואָלט דיא פרישע לופט אויף איהם געווירקט און ער וואָלט נאָך אָבגעלעבט?

— ניין, פענקראָפט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — דאָס וועט קיינע נוצען ברייגען און מיר דארפען דאָס גאָר ניט פּרובירען. אויסערדעם, וועט קאַפּיטאַן נעמאָ ניט וועלען פערלאָזען זיין שיף. ער האָט יאָהרען לאנג געלעבט אויף דער "נאָטילוס" און אויף דער "נאָטילוס" וויל ער שטאַרבען.

דער קאַפּיטאַן האָט אָהן צווייפעל געהערט הארדינג'ס ווערטער, ווייל ער האָט זיך א ביסעל אויפגעהויבען פון זיין געלעגער און האָט געזאָגט מיט א שוואכע שטימע:

— איהר זיינט גערעכט, מיין העדר. איך וועל דאָ שטאַרבען. דאָס איז מיין וואונש און אנדערש קען דאָס ניט זיין, אָבער איך וויל נאָך אייך עטוואָס בעטען פאר מיין טויט.

סיירוס האָרדינג און זיינע פריינד זיינען צוגעגאנגען נעהענטער צום שטער־בענדען. זיי האָבען דיא קישען אונטער זיין קאָפּ אונטערגעהויבען אום עס זאָל איהם זיין בעקוועמער צו ליגען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געזעהן וויא דעם קאַפּיטאַן'ס אויגען האָבען גע־וואנדערט איבער דיא רייכטהימער פון דעם וואונדערבארען זאאל, וועלכער איז נעווען בעלויכטעט מיט עלעקטריציטעט דורך און דורך. ער האָט אלעס בע־קוקט, אלעס בעטראכט, פון דיא פּאָרטרעטען וואָס זיינען געהאנגען אויף דיא וועגד, וועלכע זיינען געווען דיא קונסטווערקע פון דיא גרעסטע מאהלער פון דער וועלט, ביז דיא גאנץ קליינע אַנטיקען וואָס זיינען געווען אויסגעשטעלט אויף טישען און אויף'ן באָדען. דאָרט זיינען אויך געווען אלערליי פּראָדוקטען פון מעער, וויא פלאנצונגען, וואונדערבארע מינים פיש, פּערל און דאָס גלייכען. אין א ווינקעל איז געשטאנען א גרויסער און פּראכטפאָלער אָרגאַן, אויף וועלכען קאַפּיטאַן נעמאָ פלעגט וואהרשיינליך שפּיעלען אין זיינע גוטע צייטען. אלע ארטיקלען וואָס האָבען זיך דאָרט געפונען האָבען געטראָגען דעם אויפשריפט: "Mobilis in mobili" (בעוועגליכעס אין בעוועגליכעם).

דער שטערבענדער האָט געוואָרפען זיינע לעצטע בליקען אויף דיא קונסט

ארבייט און נאטור וואונדער, וועלכע ער האָט יאָהרען לאנג געזאמעלט. ער האָט זיך געזעגענט מיט זיי פאר זיין אוועקגעהן אין אזא וועג פון וואנען מען קומט שוין ניט צוריק.

סיירוס הארדינג האָט געשוויגען. ער האָט געווארט אז קאפיטאן נעמאָ זאָל עפעס זאָגען.

אין איינינע מינוטען ארום האָט זיך דער קאפיטאן געווענדעט צו דיא קאָלאָניסטען און געזאָגט:

— דענקט איהר, מיינע הערען, אז איהר זיינט מיר עטוואָס שולדיג? אז איהר זיינט עטוואָס פערפליכטעט צו מיר?

— קאפיטאן — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט — גלויבט אונז, אז מיר וואָלטען אוועקגעגעבען אונזערע לעבענס צו פערלענגערען אייער לעבען.

— זאָגט זשע מיר צו — האָט דער קאפיטאן געזאָגט — אז איהר וועט אויספיהרען מיין לעצטען וואונש און דערמיט וועט איהר מיר האָבען אָבגעצאָהלט פאר אלעס וואָס איך האָב פאר אייך געטהאָן.

— מיר פערשפרעכען אייך — האָט הארדינג געענטפערט.

— מיינע הערען — האָט דער קאפיטאן פאָרטגעזעצט — מאָרגען וועל איך שטארבען, און איך וויל ניט האָבען קיין אנדער קבר, נור דיא "נאָטילוס". דיעזע שיף איז מיין קבר! אלע מיינע פריינד רוהען אין דיא טיעפענים פון ים, און וואו זיי רוהען וויל איך אויך רוהען.

ווען קאפיטאן נעמאָ האָט דיעזע ווערטער גערעדט האָט אין צימער געהערשט א טויטע שטילקייט. קיינער פון דיא אנוועזענדע האָט זיך בעוועגט אָדער דעם אָטהעם אָבגעצויגען.

— שענקט אייער אויפקערמזאמקייט צו מיין וואונש — האָט דער שטערבענדער ווייטער געזאָגט — דיא "נאָטילוס" איז איינגעשפארט אין דיעזער הייהל. ארויספיהרען איהר פון דאנען איז אונמעגליך, אָבער מען קען דיא שיף זינקען צוזאמען מיט מיין טויטען קערפער. מאָרגען, נאָך מיין טויט, זאָלט איהר, הערר הארדינג, און אייערע קאָמפאניאָנען פערלאָזען דיא "נאָטילוס" און איהר זאָלט פון דאנען קיין זאך ניט נעהמען, ווייל אלעס וואָס דאָ געפינט זיך מוז זינקען מיט מיר צוזאמען. בלויז איין זאך וועל איך אייך שענקען אלס אנדענקונג פון פרינץ דעקער, מיט וועמענס לעבענס־געשיכטע איהר זיינט ערשט בעקאנט געוואָרען. דאָס איז א קאסטען מיט פערל, דימאנטען און אנדערע טהייערע שטיינער, דיא מעהרסטע פון זיי האָב איך אלס עראינערונג פון דיא גוטע צייטען, ווען איך בין געוועזען מאן און פאָטער. דיעזער אוצר וועט אייך אין דיא צוקונפט צוניץ קומען. אין אייערע הענד, הערר סיירוס, און אין דיא הענד פון אייערע קאָמפאניאָנען, וועלען געלד און רייכטהום קיין מאָל ניט פיהרען צו א געפאהר. דאָס וועט אייך שטענדיג נוצען בריינגען און איהר וועט מיין נאָמען דערמאָהנען.

דער קאַפּיטאַן האָט זיך אַ ווײַלע אָבגערוהט, דאַן האָט ער פֿאָרטגעזעצט:
— מאָרגען וועט איהר נעהמען דעם קאַסטען. ער שטעהט דאָרט ביי דער רעכטער זייט. איהר וועט ארויסגעהן פון דיעזען זאאל און פעסט פערשפּאַרען דיא טהיר. דאַן וועט איהר ארויפגעהן אויף דעק און ארונטערלאָזען דיא טהיר פון דער אויבערשטער עפענונג.
— אייער ווילען וועט געשעהן, קאַפּיטאַן — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט.
— גוט. ווען איהר וועט האָבען אַזוי געטהאָן וועט איהר אריינגעהן אין דער קליינער שיפעל וואָס האָט אייך אהער געבראַכט; אָבער איידער איהר וועט פערלאָזען דיא "נאָטילוס" זאָלט איהר געהן צום הינטערשטען טהייל פון שיף און דאָרט עפענען צוויי גרויסע שטאָפּקעס, וועלכע איהר וועט געפינען אין וואַסער. דיא רעזערוואַארען פון דער "נאָטילוס" וועלען אָנגעפילט ווערען מיט וואַסער און זיא וועט ביסלעכווייז זינקען, ביז זיא וועט בלייבען שטעהן אויף'ן גרונד פון דיעזען קאַנאַל.
און וואָרפענדיג אַ בליק אויף סיירוס הארדינג האָט ער פֿאָרטגעזעצט:
— איהר האָט ניט וואָס צו שרעקען זיך. איהר וועט בלויז בעגראָבען אַ טויטען קערפּער.
ניט סיירוס הארדינג, ניט זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען געהאַט עטוואָס אָנצוּוואָוענדען. דער קאַפּיטאַן האָט אויסגעדריקט זיין פערלאַנג און זיי האָבען עס געדאַרפט ערפילען.
— האָב איך אייער צוזאָג, מיינע הערען? — האָט נעמאָ ווידער אַמאָל געפרעגט.
— יאָ, קאַפּיטאַן, איהר האָט עס — האָט הארדינג געענטפערט.
דער קאַפּיטאַן האָט אויסגעדריקט זיין דאַנק צו דיא קאָלאָניסטען דורך אַ ליעבליכען בליק און ער האָט זיי געבעטען זיי זאָלען איהם לאָזען אליין אויף איינינע שטונדען. גידעאָן ספּילעט האָט געוואָלט פערבלייבען נעבען איהם, פיליכט שטאַרבט ער און ער זאָל זיין דערביי ווען דיא נשמה וועט זיך שיידען מיט'ן גוף, אָבער דער קאַפּיטאַן האָט איהם געהייסען געהן, זאָגענדיג: "איך וועל נאָך לעבען ביז מאָרגען".
אַלע זיינען ארויס פון זאאל. זיי זיינען דורכגעגאַנגען דורך'ן ביבליאָטהעק צימער, פון דאָרט אין עס־שטוב און ווייטער אין צימער וואו דיא מאַשינעריי און דיא אַפּאַראַטען פון דער שיף האָבען זיך געפונען.
דיא "נאָטילוס" איז געוועזען אַ זאָנדערבאַר מייסטערווערק און און פאַר זיך און דיא מעכאַנישע איינריכטונגען וואָס זיינען דאָרט געוועזען זיינען געוועזען וואונדערבאַר. דער אינזשיניר איז ערשטוינט געוואָרען קוקענדיג אויף אַלע זאַכען.
דיא קאָלאָניסטען זיינען ארויפגעגאַנגען אין דער הויך אויף'ן פּלאַטפאָרם,

וואָס איז געווען זיעבען אָדער אכט פוס איבער'ן וואסער. זיי האָבען דאָרט אַלעס בעאָבאַכטעט און זיי האָבען זיך ניט געקענט אָבוואונדערען וויא אזוי מענ־שען'ס הענד האָבען דאָס אַלעס געקענט שאפֿען.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען זיינען א היבשע צייט גע־ווען שטיל. זיי זיינען געווען צוטומעלט און העכסט איבערראַשט פון אַלעס וואָס זיי האָבען נור וואָס געזעהן און געהערט; זיי זיינען געווען זעהר געריהרט פון דעם קאַפּיטאַן'ס לעצטע ווערטער; עס האָט זיי וועה געטהאָן דיא הערצער וואָס זיי דאַרפֿען זיך שיידען מיט זייער רעטער, בעשיצער און וואָהלטהעטער און זיי האָבען ניט געפֿונען קיין ווערטער מיט וועלכע אָנצופאַנגען א געשפּרעך. ענדליך האָט זיך פּענקראָפֿט אָבגערופֿען:

— וואָס פאר א זאָנדערבארער מענש! איז עס מעגליך אז ער קען לעבען אויף'ן גרונד פון ים? איך דענק אז ער האָט דאָרט ניט געקענט האָבען מעהר רוהע וויא אנדערשוואו!

— איהר ווייסט? — האָט זיך איירטאָן אָבגערופֿען — מיט דער "נאָטי־לוס" וואָלטען מיר געקענט קומען צו בעוואָהנטעס לאַנד.

— גאָט אין הימעל! — האָט פּענקראָפֿט אויסגעשריען — איך וואָלט קיינמאָל ניט ריזיקירט צו פֿאָהרען אין אזא שיף. פֿאָהרען אויף'ן מעער איז גוט; אָבער אונטער'ן מעער, קיינמאָל אין לעבען ניט!

— איך גלויב, פריינד פּענקראָפֿט — האָט זיך דער רעפּאָרטער אָבגערופֿען — אז פֿאָהרען אונטער'ן וואסער אין אזא שיף וויא דיא "נאָטילוס" איז א גאַנץ לייכטע זאַך און מיר וואָלטען גאַנץ שנעל געוואָהנט געוואָרען דערצו. אונטער'ן וואסער זיינען ניטאָ קיין שטורמס, קיין מורא'דיגע כוואַליעס און דאָרט קען נאָך זיין זיכערער וויא צו פֿאָהרען אויף דער אָבערפֿלעכע פון ים. ווייסט איהר, אז אייניגע פוס טיעף אין וואסער איז דער ים רוהיג און שטיל אזוי וויא א לייק (אָזיערא)?

— דאָס קען זיין — האָט דער מאַטראָז געענטפֿערט — אָבער איך וואָלט בעסער איבערגעטראָגען דעם גרעסטען שטורם אויף'ן ים איידער דיא שטילקייט און דיא רוהיגקייט אין ים. א שיף איז געמאַכט געוואָרען צו פֿאָהרען אין דער הויך אויף'ן וואסער, ניט אונטער'ן וואסער.

— מיינע פריינדע — האָט זיך דער אינזשיניר אָבגערופֿען — עס איז דאָך פּוסטע רייד און אומזיסטע דיסקוסיאָנען. ערשטענס, איז דיא "נאָטילוס" ניט אונזערע און מיר האָבען קיין רעכט צו דענקען צו בענוצען איהר, זאָלאַנג דער ווילען פון איהר אייגענטהימער איז ניט דערביי; און צווייטענס, קען מען דיא "נאָטילוס" פון דיעזער הייהל ניט ארויסשלעפען. קאַפּיטאַן נעמאָ אַליין האָט דאָס אויך ניט געקענט בעווייזען, הייסט צו וואָס ארויסוואַרפֿען אומזיסטע רייד?

דיא קאָלאָניסטען האָבען נאכהער א היבשע צייט גערעדט וועגען פערשיעדע־

נע אננעלעגענהייטען, דאן זיינען זיי ארונטערגעגאנגען אין עס־שטוב, וואו זיי האָבען געפונען עפּעס צו עסען און א ביסעל שפּעטער זיינען זיי אוועק צוריק אין זאאל.

קאפּיטאן נעמאָ איז געלעגען אויף זיין געלעגער. זיינע אויגען האָבען גע־שיינט און אויף זיינע ליפּען איז געלעגען א שמייכעל. דיא שוואכקייט איז פון איהם אביסעל אָבגעטראָטען.

דיא קאָלאָניסטען זיינען צוגעגאנגען נאָהענט צו איהם.

— מיינע הערען — האָט דער קאפּיטאן געזאָגט — איהר זיינט אָרענט־ליכע און בראווע מענער. איך האָב בעאָבאכטעט אייערע אויפפיהרונגען און זיי זיינען מיר זעהר געפעלען געוועזן. איך האָב אייך שטענדיג געאכטעט און איך אכטע אייך היינט אויך. הערר הארדינג, גיט מיר אייער האנד.

סיירוס הארדינג האָט איהם געגרייכט זיין האנד און דער קאפּיטאן האָט זיא פריינדליך געדריקט.

— אָבער גענוג וועגען מיר — האָט נעמאָ ווייטער געזאָגט — איך האָב עטוואָס צו זאָגען וואָס אָנבעלאנגט אייך און דיעזען לינקאָלן אינזעל אויף וועל־כען איהר זיינט גערעטעט געוואָרען. דענקט איהר צו פערלאָזען דיעזען אינזעל?

— אָבער צוריק צו קומען, הערר קאפּיטאן — האָט פענקראָפט שנעל גע־ענטפערט.

— צוריק צו קומען? — האָט דער קאפּיטאן געפרעגט מיט א שמייכעל — איך ווייס און בעגרייף אז דער אינזעל איז אייך ליעב און טהייער; איהר האָט פון דיעזען אינזעל געמאכט דאָס וואָס ער איז; איהר האָט איהם פערוואנדעלט אין א פּאראדיז! אָבער —

— אונזער פּראָיעקט איז, הערר קאפּיטאן — האָט זיך סיירוס הארדינג אָב־גערופען — צו מאכען דיעזען אינזעל א טהייל פון אונזער געבורטס־לאנד — דיא פעראייניגטע שטאאטען פון אמעריקא.

— אייך ליגט שטארק אין זינען אייער לאנד, מיינע הערען — האָט נעמאָ געזאָגט — איהר ליעבט אייער לאנד און איהר ווילט זעהן איהר גליק! איהר האָט רעכט! יעדער איינער דארף לעבען אין זיין געבורטס־לאנד און דארף שטארבען אין זיין געבורטס־לאנד! אָבער איך? איך וועל שטארבען ווייט פון אלעמען און פון אלעם וואָס איך האָב געליעבט!

— פיליי‏כט, הערר קאפּיטאן, פערלאנגט איהר מיר זאָלען פאר אייך דורכפיהרען נאָך א זאך? — האָט דער אינזשיניר געפרעגט — פילייכט ווילט איהר צו יעמאנדען פון אייערע פריינד אין אינדיען שיקען אן אנדענקונגס גע־שאנק?

— ניין, קאפּיטאן הארדינג — האָט נעמאָ געענטפערט — קיינע פריינד זיינען מיר פערבליבען! איך בין דער לעצטער פון מיין ראסע און דיא וואָס האָבען

מיך אמאָל געקענט האָבען מיך שוין לאנג פערגעסען. איך האָב קיינעם אויף דער וועלט, צו וועמען איך זאָל שיקען א גרוס אָדער אן אנדענקונגס געשאנק! אָבער לאָמיר רעדען וועגען אייך. איינזאמקייט און עלענדקייט איז זעהר א שווערע זאך פאר א מענשען צו איבערטראָגען. איך שטארב ערשט, ווייל דיא איינזאמקייט טרייבט מיך צום טויט. איך האָב געמיינט אז איך וועל קענען לעבען אליין, אָבער ערשט בין איך איבערצייגט אז דאָס האָט פערקירצט מיינע יאָהרען. וויא גאָט איז אייך ליעב, מיינע פריינדע, ווענדעט אָן אלעס מעגליכע צו פערלאָזען דיעזען אינזעל און צו קומען אין אייער פאָטערלאנד. דיא איינזאמקייט דאָ קען אייך טרייבען צו אָ פריה־צייטיגען טויט. איך וויים אז איהר האָט געהאט א שיף און דיא פיראטען האָבען זיא פערניכטעט.

— מיר בויען אן אנדער שיף — האָט גידעאָן ספילעט געזאָגט — גרוים און שטארק גענוג צו קומען צו דאָס נעהענטסטע לאנד; אָבער אויב נור מיר וועלען עס קענען אויספיהרען וועלען מיר פריהער אָדער שפעטער צוריק קומען אהער, ווייל דיעזער אינזעל איז אונז בעליעבט און מיר וועלען קיינמאָל ניט קענען פערגעסען דיא אלע זאכען וואָס מיר האָבען דאָ ערוואָרבען.

— דאָס אליין — האָט זיך סיירוס הארדינג אָבגערופען — וואָס מיר האָבען זיך דאָ בעקאנט מיט קאפיטאן נעמאָ, וועט אונז ציהען צו דיעזען אינזעל.

— נור דאָ קענען מיר מאכען אונזער היים — האָט הערבערט צוגעגעבען.

קאפיטאן נעמאָ האָט א ווײלע געשוויגען, דאן האָט ער זיך אָבגערופען:

— הערר הארדינג, איך וויל רעדען מיט אייך אליין אונטער פיער אויגען.

הארדינג׳ס קאָמפּאניאָנען האָבען באלד ערפילט דעם שטערבענדען׳ס וואונש און זיי זיינען אָבגעטראָטען.

דער אינזשיניר איז פערבליבען איניגע מינוטען אליין מיט קאפיטאן נעמאָ און נאכהער האָט ער זיינע קאָמפּאניאָנען צוריקגערופען, אָבער ער האָט זיי גאָר ניט געזאָגט וועגען דעם געשפרעך וואָס ער האָט געהאט מיט׳ן קאפיטאן.

— דער טאָג איז פאָראיבער און אויף׳ן קראנקען קאפיטאן איז קיין ענדערונג געזעהן געוואָרען. דיא קאָלאָניסטען זיינען ניט ארויס פון זאאל זאָגאר אויף א סעקונדע. עס איז געוואָרען נאכט. אָבוואָהל אין הייהל איז קיין אונטערשיעד געוועזן פון טאָג צו נאכט, האָבען דיא קאָלאָניסטען געוואוסט פון זייגער, אז דיא פינסטערע נאכט הערשט אויף זייער אינזעל.

קאפיטאן נעמאָ האָט קיין שמערצען געליטען, אָבער ער איז אויסגעגאנגען אזוי וויא א ליכט. ער איז געוואָרען אלע מאָל אלץ בלאסער און בלאסער. ער איז געלעגען שטיל און רוהיג און בלויז פון צייט צו צייט האָבען זיך פון זיינע ליפען ארויסגעכאפט ווערטער וועגען זיין פערגאנגענהייט. מען האָט געזעהן, אז דאָס ליכט פון לעבען ווערט אין איהם אויסגעלאָשען. זיינע גליעדער זיינען ביסלעכווייז געוואָרען קאלט.

ער האָט נאָך גערעדט איניגע ווערטער צו די קאָלאָניסטען. ער האָט גע־שמייכעלט, אָבער דאָס איז שוין געווען זיין לעצטער שמייכעל.

ארום האלבע נאכט האָט דער שטערבענדער ארויפגעלעגט זיין האנד אויף'ן ברוסט און ער איז אזוי געלעגען ביי א שטונדע צייט. דאן האָט דער טויט פער־שפרייט זיינע פליגעל אויף'ן געזיכט פון דעם געוועזענעם העלד און קעמפ־פער פאר פרייהייט און מען האָט געזעהן, אז דער לעצטער מאָמענט איז גע־קומען. ער האָט שטיל אויסגערעדט די ווערטער: "גאָט און מיין לאנד" און ער האָט זיין לעצטען אָטהעם אויסגעהויכט.

סיירוס הארדינג האָט זיך צוגעבויגען און האָט געשלאָסען די אויגען פון דעם געוועזענעם פרינץ דעקער, וועלכער איז שוין ערשט זאָגאר קאפּיטאן נעמאָ אויך ניט געווען.

הערבערט און פּענקראָפט האָבען געזיפצט און טרעהרען זיינען געפאלען פון איירטאָן'ס אויגען. נעב איז געשטאנען אויף די קניע אונבעוועגליך אזוי וויא א שטיינערנע סטאטוע.

סיירוס הארדינג האָט צוגעלעגט זיין האנד צום טויטען'ס שטערען און ער האָט געזאָגט:

— זאָל די זעעלע פון דיעזען מאן זיין מיט גאָט. זאָל זיא שוועבען אין די הויכע הימלען וואו זיא בעלאנגט.

אין איניגע שטונדען ארום האָבען די קאָלאָניסטען אויסגעפיהרט דעם וואונש פון פערשטאָרבענעם.

סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען פערלאָזען די "נאָטילוס". זיי האָבען בלויז מיטגענומען דעם קאסטען מיט די טהייערע שטיינער, וואָס קאפּיטאן נעמאָ האָט זיי געהייסען נעהמען, מעהר האָבען זיי קיין זאך ניט בע־ריהרט. די אָנדענקונג, וואָס דער פערשטאָרבענער האָט זיי געשענקט, איז ווערטה געווען מיליאָנען.

דער פּרעכטיגער זאאל, וועלכער איז געווען העל בעלויכטען איז צוגעשלאָ־סען געוואָרען. די אייזערנע טהיר וואָס האָט געפיהרט צום דעק האָבען די קאָלאָניסטען אויך פעסט פערמאכט. זיי זיינען דאן ארויפגעגאנגען אין דער הויך, האָבען פערמאכט די אויבערשטע עפענונג און זיינען ארונטער אין דער קליין שיפעל.

זיי זיינען מיט דער שיפעל צוגעפאָהרען צום הינטערסטען טהייל פון דער "נאָטילוס", האָבען געעפענט די שטאָפּקעס און שטראָמען וואסער האָבען אָנגעהויבען לויפען אין די רעזערוואוארען פון שיף.

די הייהל איז נאָך געווען בעלויכטען פון די עלעקטרישע לייכטונג און

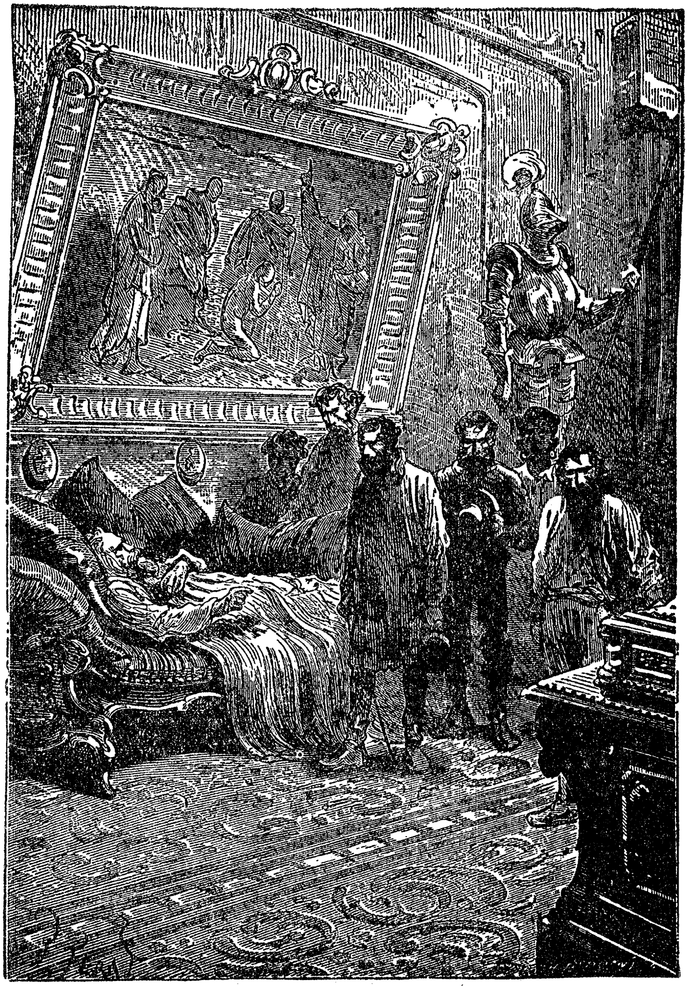

קאפיטאן נעמא'ם טויט.

זייטע 542

דיא קאָלאָניסטען האָבען געזעהן וויא דיא שיף האָט ביסלעכווייז געזונקען, ביז ענדליך זיינען דיא עלעקטרישע ליכט אויסגעלאָשען געוואָרען און דיא געוועזענע "נאָטילוס", וואָס איז פערוואנדעלט געוואָרען אין איהר קאפּיטאַן'ס קבר, איז געזונקען צום גרונד.

18טעם קאַפּיטעל.

דעקער גראַטאָ. — ניעדערגעשלאָגען און פערצווייפעלט. — דיא ארבייט פון בויען דיא שיף. — אַ וואָלקען איבער'ן בארג פרענקלין. — אַ פאָרשונגס רייזע אין היהל. — ענטדעקט דיא גרויסע געפאהר.

ווען עס האָט אָנגעהויבען טאָגען זיינען דיא קאָלאָניסטען געקומען צו דעם מויל פון דעם אונטערערדישען קאנאל, וועלכען זיי האָבען אַ נאָמען געגעבען "דעקער גראַטאָ" (דעקער'ס היהל), צום אנדענקען פון קאפּיטאַן נעמאָ, ווע־מעם ריכטיגער נאָמען איז געוועזען פרינץ דעקער. דאָס וואסער איז דאַן געוועזען אָבגעפאַלען. זיי זיינען לייכט דורכגעגאנגען אונטער'ן געוועלב און האָבען דער־גרייכט דעם ברעג.

דיא שיפעל האָבען דיא קאָלאָניסטען דאָרט איבערגעלאָזט. זיי האָבען איהר ארויסגעשלעפּט און בעפעסטיגט אין אַ זיכערען אָרט, אז זיא זאָל ניט פערטראָגען ווערען פון דיא כוואַליעס.

דער רעגען שטורם האָט שוין געהאט אויפגעהערט. עס האָבען זיך נאָך גע־הערט שוואכע דונערען, אָבער געדעגענט האָט שוין ניט. דער הימעל איז נאָך געוועזען בעדעקט מיט וואָלקענס און מען האָט ניט געקענט וויסען אויב עס וועט נאָך רעגנען אָדער ניט.

דעם גאנצען מאָנאט אָקטאָבער זיינען דיא וועטערען ניט געוועזען רעגעלמע־סיג און מען האָט קיינמאָל ניט געקענט וויסען וואָס אין אַ שטונדע שפּעטער וועט זיין. דאָ איז געוועזען שעהנעס וועטער און עס האָט גאָר ניט אויסגעזעהן אז עס זאָל רעגענען, אָבער פּלוצלונג האָט זיך אויפגעכאפּט אַ שטורם ווינד, וועלכער האָט געבראכט וואָלקענס, דונערען און בליצען און שלאָגס רעגען.

ווען דיא קאָלאָניסטען האָבען פערלאָזען דעקער גראַטאָ האָבען זיי זיך געלאָזט געהן צו דיא פיה שטאַהלען. אויף'ן וועג האָבען נעב און הערבערט בעאָבאכטעט דעם טעלעגראַף דראָט, וואָס קאפּיטאַן נעמאָ האָט געהאט פער־צויגען פון דיא שטאַהלען צו דער "נאָטילוס", פיללייכט וועט נאָך דיעזער דראָט אַמאָל נוצען בריינגען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען געהענדיג ווייניג וואָס גערעדט. דיא פּאַסירונג פון דער נאכט האָט אויף זיי אַ שטארקען איינדרוק געמאכט און זיי זיינען

אויסער זיך געווען. זיי האָבען ענדליך אויפגעזוכט זייער רעטער און בעשיצער, וועלכען זיי האָבען געדענקט אז ער איז אן אויסערנאטירליכעס וועזען און זיי האָבען איהם געפונען א מענש מיט אלע מענשען צוגלייך, און ערשט אין ער טויט! זיי האָבען זאָגאר קיין צייט געהאט צו ווערען בעקאַנט מיט זייער רעטונגס ענגעל וואָס האָט זיי אזוי פיעל וואונדער בעוויזען; זיי האָבען קיין צייט געהאט אויסצודריקען זייער דאנקבארקייט צו איהם און ער האָט געפונען זיין קבר אויף'ן גרונד פון דיא טיפע וואסערען! יעדער איינער פון דיא קאָלאָ־ניסטען האָט זיך ערשט געפיהלט מעהר עלענד וויא פריהער און זייערע הערצער זיינען זיי געווען אזוי פערביטערט, זייערע געדאנקען אזוי צומישט, אז זיי האָבען איינפאך ניט געקענט רעדען.

ביי דיא שטאהלען האָבען זיך דיא קאָלאָניסטען ניט געזאמט און זיי זיינען אוועק צום גראניט הויז. זיי זיינען אהין געקומען ארום ניין אוהר אין דער פריה.

זיי האָבען בעשלאָסען, אז זיי זאָלען פאָרטזעצען דיא ארבייט פון בויען דיא שיף, און סיירוס הארדינג אליין האָט זיך ערשט אָבגעגעבען מיט דער ארבייט מעהר וויא אימער. קיינער פון זיי האָט ניט געוואוסט וואָס עס וועט שפּעטער פּאסירען, אָבער דיא שיף האָבען זיי געוואָלט האָבען פערטיג וואָס פריהער, פיליכט וועט מען זיא שנעל דארפען אָדער מוזען געברויכען. אָבצו־פּאהרען אין א וויטער וועג באלד וויא דיא שיף וועט פערטיג ווערען, האָבען זיי ניט געדענקט. זיי האָבען נאָך פריהער געוואָלט מאכען א רייזע צום אינזעל טייבאָר און איבערלאָזען א שריפט וועגען איירטאָן, פיליכט וועט לאָרד גלע־נארוואן איהם קומען אָבנעהמען. אויב דיא שאָטלענדישע יאכט־שיף זאָל אהין קומען, דאן וועלען זיי ניט דארפען ריזיקירען צו פּאהרען אין זייער אייגענע שיף, וועלכע קען פאר קיין פאל ניט ארויסקומען אזוי שטארק און זיכער וויא א ריכטיגע דאמפף־שיף.

דיא ארבייט פון בויען דיא שיף איז צוגעגאנגען שנעל. אלע זעקס קאָ־לאָניסטען האָבען געארבייט פלייסיג, אָהן אויפהער, סיידען אן אנדער וויכטיגע און נויטיגע ארבייט האָט זיי געשטערט. זיי האָבען געוואָלט האָבען דיא שיף פערטיג אין פינף מאָנאטען ארום, דאָס הייסט, אין אָנפאנג פון מאָנאט מערץ, אום אויב זיי וועלען בעשליסען צו מאכען שוין דיא רייזע צום אינזעל טייבאָר, זאָלען זיי עס קענען טהאָן איידער דער סעזאָן פון שלעכטע וועטערען וועט אָנקומען.

ביים ענדע פון יאָהר 1868 האָבען דיא שיף־בויער שוין געקענט זעהן וואָס פאר אן אויסזעהן זייער שיף וועט האָבען און זיי זיינען געווען אזוי גוט וויא זיכער, אז מען וועט מיט איהר קענען אונטערנעהמען א ווייטע רייזע אויף'ן ים.

פּענקראָפט האָט אויף דער שיף געלעגט מעהר מיה וויא דיא אלע אנדערע,

וועלכע פלעגען אָפט אוועקלעגען זייערע העק און האַמערס און פלעגען געהן אויף יאַגד. דאָס איז אויך געווען נויטהווענדיג, ווייל מען האָט געמוזט אָנגרייטען פלייש און אַנדערע לעבענסמיטעל אויף'ן קומענדען ווינטער. דער מאַטראָז אָבער האָט זיין ארבייט קיינמאָל ניט פערלאָזען. ער איז זעהר שטאַרק בייז געווען אויף זיינע קאַמעראַדען, וואָס געהען אוועק טהאָן אַנדערע זאַכען, אָבער אַזוי וויא ער האָט געוואוסט, אַז זייער ארבייט מוז אויך אונבעדינגט געטהאָן ווערען, פלעגט ער גאָר ניט זאָגען און ער פלעגט אויס כעס אָבטהאָן ארבייט פאַר זעקס פערזאָן.

דעם גאַנצען זומער סעזאָן זיינען דיא וועטערען געווען ניט קיין גוטע. ענטוועדער עס זיינען געווען שרעקליכע, אונערטרעגליכע היצען, אָדער רעגען־שטורמס מיט דונערען און בליצען. זעלטען ווען עס איז געווען רעגעלמעסיגעס וועטער, און דיא קאָלאָניסטען האָבען דערפון געליטען.

דעם ערשטען יאַנואר, 1869, איז געווען א שטאַרקער שטורם מיט שרעקליך קראַכענדע דונערען. גרויסע בוימער זיינען אומגעפאַלען און צושמעטערט גע־וואָרען פון עלעקטרישע שטראָמען וואָס זיינען געפאַלען פון דיא וואָלקענס. האָט דיעזער בייזער שטורם געהאַט א פערבינדונג מיט דיא וואולקאַנישע פייערען אין דער ערד? האָט דער שטורם געהאַט צו טהאָן מיט דיא ערשיינונגען אויף'ן בארג פרענקלין, וואו רויך און דאַמפף האָבען ארויסגעשפארט פון דער ערד'ס געדערים? סיירוס האַרדינג האָט געדענקט אַז אַזוי איז עס געווען, ווייל נאָך דעם שטורם איז דיא ענטוויקלונג פון א וואולקאַנישען אויסברוך געוואָרען שטאַרקער און מען האָט געקענט ערוואַרטען ניט זעהר קיין פרעהליכע נייעס אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

עס איז געווען דער דריטער יאַנואר, ווען הערבערט איז בעגינען ארויף אויף פּראָספּעקט האַיטס איינצושפּאַנען איינעם פון דיא אָנאַגאַס, ווען ער האָט דערזעהן אַזוי וויא א גרויסע שטיק וואָלקען האָט זיך ארויסגעקייקעלט פון שפּיץ פון וואולקאַן.

הערבערט האָט עס באַלד צואוויסען געגעבען דיא איבעריגע קאָלאָניסטען און זיי זיינען אַלע ארויס און געקוקט אויף'ן בארג פרענקלין.

דיא גרויסע שטיק וואָלקען, וואָס איז אין פאַקט געווען רויך, האָט אויסגע־זעהן אַזוי וויא א גרויסע שוואָם, מעהר וויא דריי הונדערט פוס ברייט און האָט זיך אויפגעהויבען ביי זיעבען אָדער אַכט הונדערט פוס איבער'ן בארג.

— עס ברענט שוין אין קוימען — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט.

— און מיר קענען עס ניט אויסלעשען — האָט הערבערט געענטפערט.

— מען וואָלט דעם וואולקאַן געדאַרפט אָבראַמען — האָט זיך נעב אָבגערו־פען מיט אַן ערנסטען טאָן.

— זעהר פיין, נעב! — האָט פענקראָפט געזאָגט מיט א געלעכטער — אָך,

מיט'ן גרעסטען כבוד! געהט מאכט דיא שטיקעל ארבייט. נעהמט א בעזים און קעהרט אראָב דעם וואולקאנישען בארג אין ים אריין.

סיירוס הארדינג האָט אויך בעאָבאכטעט דעם גערעכטען רויך וואָס האָט ארויסגעשפּאָרט פון בארג פרענקלין און ער האָט זיך אויך צוגעהערט צום געשפּרעך פון זיינע קאָמפּאניאָנען. ער האָט זיך צו זיי געווענדעט און געזאָגט:

— דיא ווארהייט איז, מיינע פריינדע, אז עטוואָס נייעס וועט דאָ געשעהן. דער וואולקאנישער פייער ברענט שוין און מיר דארפען אָהן צווייפעל ערווארטען אן אויסברוך.

— נו, קאפּיטאן — האָט דער מאטראָז געזאָגט — וועלען מיר זעהן דעם אויסברוך, און אויב עס וועט זיין וואָס צו זעהן, וועלען מיר אפּלאָדירען און פּאטשען "בראַוואָ"! איך זעה ניט איין וואָס מיר האָבען דאָ צו זאָרגען וועגען דעם.

— מעגליך — האָט הארדינג געענטפערט — אז קיין געפאהר דראָהעט אונז ניט. דער אַלטער מויל, דיא אַלטע עפענונג פון וואולקאן איז ערשט אויך אָפען און דיא אונטערערדישע פייערען און דיא לאַווא וועלען זיך דורכשפּארען דורך יענעם וועג, דאָך —

— דאָך — האָט דער רעפּאָרטער אונטערגעכאפּט — זאָבאלד קיין פּראָפיט קענען מיר פון א וואולקאנישען אויסברוך געוויס ניט ציהען, איז גלייכער אז עס זאָל ניט געשעהן.

— ווער ווייס — האָט זיך דער מאטראָז אָבגערופען — פיליייכט ליגען דאָרט אין וואולקאן ווערטהפאָלע זאכען און ער וועט עס זיי אויסשפּייען פון אונזערטוועגען.

סיירוס הארדינג האָט געשאָקעלט דעם קאָפּ מיט א זאָרגהאַפטע מינע. ער האָט דיא זאך ניט אָנגענומען פאר לייכט אזוי וויא פּענקראָפט און ער האָט מורא געהאט אז דער אויסברוך קען ברענגען שאדען אָדער פיליייכט אונגליק. אויב דיא לאַווא וואָס וועט ארויסגעשליידערט ווערען פון קראטער (עפענונג פון א וואולקאן) וועט ניט שאדען דעם קולטיווירטען טהייל פון אינזעל, קען אָבער דער אויסברוך אָפטמאָל ברענגען אן ערד ציטערנים און אויפטרייסלען דעם גאנצען אינזעל.

איירטאָן האָט זיך צוגעבויגען ניעדעריג צו דער ערד און ער האָט זיך צוגעהערט.

— מיר ווייזט אוים — האָט ער געזאָגט — אז איך הער א שטילען גערויש אונטער דער ערד, א גערויש וואָס איז עהנליך צו דעם גערויש פון א וואָגען וואָס איז אָנגעלאָדען מיט לאַנגע אייזערנע שטאַנגען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך גוט צוגעהערט און זיי האָבען זיך איבערצייגט אז איירטאָן האָט קיין טעות געהאט. זיי האָבען ווירקליך געהערט אזא

נערויש וויא איירטאָן האָט געזאָגט; אָבער דער גערויש איז געוואָרען שטילער ביז ער איז אין גאַנצען אָבגעשטאָרבען און מען האָט גאָר ניט געהערט. דאָס האָט געקענט ערקלערט ווערען דערמיט, אז דער דאמפף און רויך האָט זיך אונטער דער ערד דורכגעקייקעלט דורך א הייהל צום צענטער פון וואולקאַן, און עס איז ניטאָ וואָס צו שרעקען זיך, אז עס זאָל אויספלאַצען אנדערש וואו.

— אויב אזוי — האָט פענקראָפט געזאָגט — ווארום זאָלען מיר ניט געהן צוריק צו דער ארבייט? זאָל זיך דער בארג פרענקלין רויבערען, זאָל אונטער דער ערד רוישען, זאָל דאָרט שפּריצען פייער און מיר קענען זיך טהאָן אונ־זערעס! איך זעה ניט איין ווארום מיר זאָלען צוליעב דעם שטעהן מיט פער־לעגטע הענד! קומט, איירטאָן, נעב, הערבערט, קאַפּיטאַן הארדינג, הערר ספּי־לעט, קומט אלע צו דער ארבייט! מיר האָבען היינט א שווערע שטיק ארבייט צו מאכען און א דוצענד הענד וועלען ניט זיין צופיעל. איך וויל אז אונזער נייע "באָנעדוועגטשור" זאָל אין ווענינער וויא צוויי מאָנאטען ארום זיין פערטיג. דענקט איהר ניט אז מיר זאָלען אונזער נייע שיף רופען מיט'ן זעלבען נאָמען וויא מיר האָבען אונזער ערשטע שיף גערופען?

דיא קאָלאָניסטען האָבען ערפילט פענקראָפט'ס וואונש און זיי זיינען אלע אוועק צו דער ארבייט ביי דער נייער שיף.

זיי האָבען געארבייט דעם גאַנצען טאָג פון דריטען יאנואר און זיי האָבען זיך אזוי וויא פערגעסען אָן דעם וואולקאַן, וועלכען מען האָט ניט געקענט זעהן פון זייער ארבייטס־פּלאַץ. אָבער א פּאָר מאָל האָבען זיי געזעהן וויא גרויסע שאָטענס האָבען פערשטעלט דיא זונן. דאָס זיינען געווען וואָלקענס פון רויך, וועלכע האָבען זיך אויפגעהויבען פון בארג פרענקלין און דער ווינד האָט זיי פונאנדער־געטריבען ווייט אין דער הויך. סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט האָבען גע־רעדט וועגען דיא שנעלע ענטוויקלונג פון דעם וואולקאַנישען אויסברוך, אָבער זיי האָבען געארבייט פלייסיג און ניט גערוהט א מינוט. זייער וואונש איז געווען אז זייער שיף זאָל וואָס שנעלער פערטיג ווערען, ווייל ווער קען פאָראויס זעהן וואָס אויף'ן אינזעל קען פאסירען? פיליכט וועט קומען אָן ערדציטערנים, פיליכט וועט זיך דער גאנצער אינזעל איבערקעהרען און זיי וועלען קיין אנדער רעטונגס־מיטעל אויסער צו אנטלויפען מיט דער שיף אויף'ן ים ניט האָבען?

אין אבענד נאָכדעם וויא דיא קאָלאָניסטען האָבען אָבגעגעסען זייער מאָהל־צייט, זיינען הארדינג, ספּילעט און הערבערט ווידער ארויף אויף פראָספּעקט האַיטס. עס איז שוין געווען גוט פינסטער. הערבערט האָט דער ערשטער דער־גרייכט פּראָספּעקט האַיטס און ער האָט דערזעהן אז פייער האָט ארויסגעשפּארט פון קראַטער. ער האָט דאָס אָנגעזאָגט זיינע צוויי קאָמפּאַניאָנען, וועלכע זיינען נאָך געווען ניעדעריג און זיי האָבען דעם פלאַם ניט געקענט זעהן.

דער בארג פרענקלין, וועלכער איז געווען אומגעפעהר זעקס מייל פון

פּראָספּעקט האיטס, האָט ערשט אויסגעזעהן אזוי וויא א ריעזיגער פאקעל. דער שפּיץ פון בארג איז געווען איינגעוויקעלט אין א העלען פלאם פייער. דער שיין פון דעם וואולקאנישען פייער האָט בעלויכטען א גרויסען טהייל פון לינקאָלן אינזעל. דיא סצענע איז געווען זעהר א שעהנע, אָבער א טרויעריגע.

— דיא ענדערונג קומט שנעל — האָט דער אינזשיניר געזאָגט.

— דאָס איז ביי מיר גאָר ניט קיין איבערראשונג — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — עס איז שוין גאנץ לאנג אז דער וואולקאן האָט אָנגעהויבען אויפ־וואכען. איהר דאַרפט געדענקען, פריינד סיירוס, אז ווען מיר זיינען געגאנגען זוכען דעם קאפּיטאן נעמאָ ביים בארג פרענקלין האָבען מיר שוין דאמאָלס בע־מערקט צייכענס פון דיא אויפלעבונג פון דעם וואולקאן. דאָס איז געווען, אויב איך האָב קיין טעות ניט, דעם 15טען אָקטאָבער.

— יא — האָט זיך הערבערט אָבגערופען — דאָס איז געווען מיט צוויי און א האלב מאָנאט צוריק.

— דיא אונטערערדישע פייערען ברענען שוין אלזאָ צעהן וואָכען — האָט ספּילעט פאָרטגעזעצט — און עס איז גאָר קיין וואונדער וואָס זיי האָבען ערשט אויסגעפּלאצט מיט אזא קראפט.

— פיהלט איהר ניט, אז דיא ערד אונטער אונז טרייסעלט זיך עטוואָס?

— האָט דער אינזשיניר געפרעגט.

— יא — האָט דער רעפּאָרטער געענטפערט — אָבער עס איז א גרויסער אונטערשייד פון דיעזען טרייסעל צו אן ערדציטערנים.

— איך זאָג ניט — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט — אז אן ערדצי־טערנים דראָהעט אונז ערשט. זאָל אונז גאָט היטען דערפון! ניין, דאָס וואָס דיא ערד ציטערט קומט עס פון דעם האסט פון דיא פלאַמען וואָס שפּארען ארויס פון דיא טיעפע שיכטען פון דער ערד. דיא ערד איבער דיא וואולקאנישע פייערען איז אזוי וויא א צודעק אויף א קעסעל קאָכעדיגעס וואסער וואָס בע־וועגט זיך פון דעם דאמפּף וואָס שפּארט ארויף.

אין יענעם מאָמענט האָבען זיך פון קראטער בעוויזען פּראכטפאָל שעהנע צונגען פייער, וועלכע האָבען זיך צושפּרייט אין אלע זייטען און דער גאנצער אינזעל איז געווען אילומינירט אזוי וויא פון טויזענדע עלעקטרישע ליכט פון פערשיעדענע קאָלירען. דער אויסברוך פון דיא פייערען איז געקומען אין דיא בעגלייטונג פון עקספּלאָזיאָנען, וואָס זיינען געווען עהנליך צו א שיסעריי פון פיעל־רעהרעדיגע ביקסען.

ביי א שטונדע צייט האָבען הארדינג, ספּילעט און הערבערט פערזאמט אויף פּראָספּעקט האיטס, דאן זיינען זיי ארונטערגעגאנגען פון בארג און זיינען ארויף אין גראניט הויז.

דער אינזשיניר איז געווען זעהר פערטראכט און בעזאָרגט און דער רע־

פּאָרטער האָט איהם געפרעגט, אויב מען דאַרף מורא האָבען אז דער וואולקאַ־ נישער אויסברוך קען דירעקט אָדער אינדירעקט ברייננען א געפאהר.

— יא און ניין — האָט הארדינג געענטפערט.

— נאָך אלעמען — האָט ספּילעט געזאָגט — קען דער גרעסטער אומגליק זיין פאר דיעזען אינזעל, ווען עס זאָל, גאָט בעהיט, געשעהן אן ערדציטערניס, אָבער זאָבאלד אז דיא פייערען, דער דאַמפּף און דיא לאַווא האָבען געפונען א פרייען אָרט דורך וועלכען ארויסצוקומען, דענק איך, אז מיר דאַרפען זיך ניט שרעקען פאר אן ערדציטערניס.

— דאָס איז וואהר — האָט סיירוס הארדינג געענטפערט — און עס איז ווירקליך ניטאָ צו מורא האָבען פאר אן ערד־ציטערניס אין דעם געוועהנליכען זינען, וואָס קומט פון דיא גאזען וואָס זאמלען זיך אָן אין דער ערד; אָבער איך האָב מורא פאר אנדערע אורזאכען וואָס קענען פיהרען צו א שרעקליכע קאַ־ טאַסטראָפע.

— וואָס איז אזעלכעס, טהייערער סיירוס? — האָט ספּילעט געפרעגט.

— איך בין אין דעם ניט זיכער. איך דאַרף דיא זאַך גענוי בעטראַכטען. איך דאַרף זיך איבערלעגען. איך מוז בעזוכען דעם בארג פרענקלין און אין איי־ ניגע טעג ארום וועל איך דיא זאַך גרינדליך וויסען.

גידעאָן ספּילעט האָט מעהר קיינע פראגען געשטעלט. דיא מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען זיך געלעגט אויף זייערע געלעגערס און זיי זיינען יענע נאכט געשמאַק געשלאָפען.

עס זיינען פאַראיבער דער פיערטער, פינפטער און זעקסטער יאנואר. דיא ארבייט פון בויען דיא שיף איז אָנגעגאנגען. דער אינזשיניר האָט ניט געגעבען קיין ערקלערונג וועגען דיא געפאהר וואָס ער האָט געדענקט אז עס קען קומען אויף'ן לינקאָלן אינזעל און ער האָט געאיילט זיינע קאָמפּאַניאָנען אז מען זאָל וואָס שנעלער פערטיג מאכען דיא שיף. דער בארג פרענקלין האָט אלץ געדוי־ כערט און געשליידערט צונגען פייער און אויך שטיקער צוקלאַפּטע שטיינער, וועלכע זיינען מעהרסטענטהייל געפאלען צוריק אין קראטער. פּענקראָפט האָט דיא גאנצע זאַך ניט גענומען ערנסט. ביי איהם איז דאָס געוועזען א געלעכטער, א שטיק און איהם האָט זיך געוואָלט וויצלען איבער דער טייפעלשער שפּיעל.

— דער גרויסער בארג פרענקלין — האָט ער אמאָל אויסגעשריען — שפּיעלט זיך אזוי וויא א קינד מיט א פּילקע (באָל); ער ווארפט שטיינער און כאַפּט זיי צוריק!

דיא וואָס האָבען דיא זאַך גענומען ערנסט און מורא געהאַט, אז דאָס וועט ברייננען צו א קאַטאַסטראָפע, האָבען דעם מאַטראָז ניט שווער געמאכט דאָס הארץ און מען האָט איהם געלאָזט זיך וויצלען.

אָבער וויא דיא ארבייט צו פערטיג מאכען דיא שיף איז געווען דרינגענד,

האָבען דיא קאָלאָניסטען אויך געמוזט טהאָן אנדערע נויטיגע ארבייט. איינער פון זיי האָט געמוזט געהן אין דיא פיה שטאַהלען און דאָרט בעזאָרגען דיא מאַס־מאָגען און ציעגען מיט העי. פאר דיעזער ארבייט איז בעשטימט געוואָרען איירטאָן, וועלכער האָט עס שטענדיג געטהאָן און ער האָט בעסער פון אנדערע געוואוסט ווי אָנצוגעהן מיט דיא פיה. עס איז אָבגערעדט געוואָרען אז דעם זיע־בענטען יאנואר אין דער פריה זאָל ער אהין אוועקגעהן, און וויא איבערראשט איז פענקראָפט געוואָרען, ווען ער האָט דעם אבענד פריהער געהערט וויא הארדינג האָט געזאָגט צו איירטאָן:

— ווען איהר וועט מאָרגען געהן אין דיא שטאַהלען וועל איך מיטגעהן מיט אייך.

— אָבער, קאפיטאן הארדינג — האָט פענקראָפט אויסגעשריען — צו וואָס זאָלט איהר מיטגעהן? דיא ארבייט דאָ איז דרינגענד און ווען איהר וועט אויך אוועקגעהן וועלען אונז פעהלען פיער הענד!

— מיר וועלען מאָרגען צוריק קומען — האָט הארדינג געענטפערט — אָבער איך מוז דאָרט נויטיג זיין. איך מוז ערפאהרען וויא אזוי דער וואולקאנישער אויסברוך געהט אָן.

— דער אויסברוך! שטענדיג דער אויסברוך! — האָט פענקראָפט אויס־געשריען — א וויכטיגע זאך דער אויסברוך! מיך קימערט דיא גאנצע זאך זעהר וועניג.

דער אינזשיניר האָט ניט געאכטעט אויף פענקראָפט'ס מיינונג און ער האָט בעשלאָסען צו געהן. הערבערט האָט אויך לוסט געהאט מיטצוגעהן, אָבער ער האָט זיין ווילען ניט אויסגעדריקט, אום ניט צו ערגערען דעם מאטראָז.

אויף מאָרגען וויא נור עס האָט אָנגעהויבען טאָגען, האָבען הארדינג און איירטאָן איינגעשפאנט דיא אָנאגאס אין וואָגען און זיי זיינען אוועקגעפאָה־רען.

איבער'ן וואלד האָט זיך געקייקעלט א געדיכטער רויך וואָס איז געקומען פון וואולקאן פון בארג פרענקלין, אָבער דאָס איז ניט געווען רויך אליין, זאָנדערן געמישט מיט וואולקאנישען שטויב אָדער אש. דיעזע אש איז אזוי דין, אז א מאסע אזעלכע אש זעהט אוים פונקט וויא א רויך און עס פאסירט אָפט אז עס פערבלייבט אין דער לופט מאָנאטען לאנג. נאָך דעם וואולקאנישען אויסברוך אין אייזלאנד (אן אינזעל אין נאָרד פון אטלאנטישען אָקעאן), אין יאָהר 1783, איז דיעזער וואולקאנישער פולווער פערבליבען אין דער לופט מעהר וויא א יאָהר צייט און האָט אייניגער מאסען פערשטעלט דיא שטראַהלען פון דער זונן.

מעהרסטענס אָבער פאלט דיעזער שטויב ארונטער, און אזוי איז אויך גע־שעהן אויף'ן אינזעל לינקאָלן. איידער סיירוס הארדינג און איירטאָן זיינען געקו־מען צו דיא שטאַהלען, האָט פון דער הויך אָנגעהויבען פאלען אזוי וויא א מין

דונקעלער שנעע און דער באָדען האָט בעקומען אן אנדער אויסזעהן. בוימער און לאָנקעס זיינען בעשאָטען געוואָרען מיט דעם וואולקאנישען שטויב, אָבער א ווינד האָט איהם אויפגעהויבען און פערטראָגען אין מעער.

— עס איז זעהר זאָנדערבאר! — האָט איירטאָן געזאָגט.

— עס איז זעהר אן ערנסטע פאסירונג — האָט קאפיטאן הארדינג געע־נטפערט — דיעזער שטויב וואָס עס פאלט בעווייזט וויא ערנסט דיא לאגע איז, וויא שרעקליך דיא אונטערערדישע פייערען ארבייטען.

— קען מען עטוואָס טהאָן דערצו?

— ניין, גאָר ניט! מיר קענען געגען דער נאטור ניט שטרייטען. דאָס אלעס וואָס איך האָב צו טהאָן איז צו בעאָבאכטען דעם צושטאנד פון וואולקאן און וויסען וואו עס האלט. איהר, איירטאָן, געהט צו אייער ארבייט אין דיא שטאה־לען און איך וועל צוגעהן צום רעד קריק (רויטער טייכעל) און זעהן וואָס דאָרט טהוט זיך.

— נו, קאפיטאן הארדינג, און נאכהער?

— נאכהער וועלען מיר בעזוכען דיא דעקער גראָטאָ. איך וויל וויסען וואָס דאָרט געהט פאָר. יעדענפאלס, ווארט פאר מיר. איך וועל צו אייך קומען אין צוויי שטונדען ארום.

איירטאָן איז אוועק זיין וועג און ער האָט אין דיא שטאהלען געטהאָן וואָס ער האָט גענדארפט. ער האָט בעמערקט, אז דיא שעפסען און ציעגען זיינען אונ־רוהיג, וואהרשיינליך שרעקען זיי זיך פאר דעם וואולקאנישען אויסברוך.

אונטערדעסען איז הארדינג אוועק מאכען זיינע פאָרשונגען. ער איז גע־קומען צום שוועבעל קוואל, וועלכען ער און זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען ענטדעקט ביי זייער ערשטען פאָרשונגס שפּאציר.

אָבער וואָס פאר אן ענדערונג דאָרט איז געוואָרען! אָנשטאָט וואָס זיי האָבען דאָרט אמאָל געזעהן איין זייל רויך, האָט הארדינג ערשט איבערגעצעהלט ניט וועניגער וויא דרייצעהן זיילען! דיא לופט איז געווען אָנגעפילט מיט גאזען און קארבאָניק עסיד (קויהלען־זויערע), געמישט מיט דאמפף. דער אינזשי־ניר האָט געפיהלט, אז דיא שטיינער אויף וועלבע ער טרעט טרייסלען זיך, אָבער קיין פרישע לאווא (צושמאָלצענע שטיינער) האָט ער ניט בעמערקט. ער האָט ארומגעקוקט דיא גאנצע געגענד און איבעראל האָט געדרויבערט און געפלאמט, אָבער קיין לאווא האָט נאָך אין קיין אָרט ניט ארויסגעפלאצט.

— איך וואָלט מעהר געווען צופריעדען — האָט הארדינג געזאָגט צו זיך אליין — ווען לאווא זאָל יא ארויסגעוואָרפען ווערען, ווייל דאן וואָלט איך זיכער געווען, אז דער וואולקאן האָט שוין געפונען זיין וועג און ער וועט ניט ברייגגען קיין געפאהר אנדערשוואו. אצינד אָבער קען מען ניט וויסען וואו דיא לאווא וועט ארויספּשפארען און דאָס איז פיעל ערגער. אָבער ניט אין דעם

בעשטעהט דיא געפאהר! קאפּיטאן נעמאָ האָט עס פּאראוים איינגעזעהן! ניין, ניט דאָס איז דיא געפאהר!

ער האָט זיך אומגעקעהרט מיט דערזעלבער וועג וואָס ער איז אהין געגאנגען. אונטער דער ערד האָט געדרוישט אזוי וויא א לאנגער דונער און עס האָט אויסגע־וויזען אז דיא ערד אונטער איהם ווערט אויפגעריסען.

אום ניין אוהר איז הארדינג געקומען צו דיא שטאהלען. איירטאָן האָט דאָרט געווארט פאר איהם.

— דיא שעפּסען און דיא ציעגען — האָט איירטאָן געזאָגט — זעהען אויס צו זיין אונרוהיג.

— יא, איירטאָן — האָט הארדינג געענטפערט — זיי פיהלען, זיי שפּירען דעם וואולקאנישען אויסברוך. זייער אינסטינקט, זייער נאטירליכער געפיהל זאָגט עס זיי אָן.

— זיינט איהר פערטיג, קאפּיטאן?

— יא, איך בין פערטיג. נעהמט, איירטאָן, א לאנטערנע און מיר געהען.

איירטאָן האָט גענומען א לאנטערנע, האָט אויסגעשפּאנט דיא אָנאגאס און ער האָט נאָכגעפאָלגט דעם אינזשיניר.

דער וועג איבער וועלכען זיי זיינען געגאנגען צום ברעג ים איז געוועזען בעשאָטען מיט דעם דינעם וואולקאנישען שטויב. קיינע טהיערע זיינען ניט געזעהען אָדער געהערט געוואָרען אין וואלד, זאָגאר דיא פויגלען זיינען פון יענע געגענד צופלויגען. פון צייט צו צייט האָט זיך אויפגעהויבען א ווינד און פונאנ־דערגעבלאָזען דעם שטויב. הארדינג און איירטאָן האָבען צוליעב דעם שטויב איינעם דעם אנדערען ניט געזעהען. זיי האָבען געדאַרפט העכסט פאָרזיכטיג זיין אז דער שטויב זאָל ניט פערשיטען זייערע אויגען און זיי בלינד מאכען.

די לופט איז געווען שטיקענד און זיי האָבען ניט געקענט געהן שנעל. עס איז זיי שווער געוועזן צו אטהעמען און זיי האָבען זיך אלע מאָל געמוזט אָבשטעלען. אין מעהר וויא א שטונדע ארום זיינען זיי געקומען צו דיא שטיינער און פעלזען ביים ברעג מעער. דאָרט האָבען זיי געהאט אריבערצוקלעטערען דיא שטיי־נערנע בערג, וועלכעס איז זיי ניט אזוי לייכט אָנגעקומען און זיי האָבען ענדליך דערגרייכט דעם אריינגאנג אין דעקער גראָטאָ.

דיא שיפעל וואָס האָט דיא קאָלאָניסטען אמאָל געבראכט צו קאפּיטאן נעמאָ און צוריק, איז געשטאנען אויף דעם זעלבען פלאַץ וואו זיי האָבען זיא איבער־געלאָזט. הארדינג און זיין קאמפּאניאָן האָבען זיך אין איהר אריינגעזעצט.

זיי זיינען ארונטערגעפאָהרען אונטער׳ן געוועלב. דאָרט האָט איירטאָן מיט א שטיקעל שטאָהל און א קראמען אויסגעקלאפּט פייער און ער האָט אָנגע־צונדען דיא לאנטערנע, מיט וועלכע הארדינג האָט בעלויכטען דעם וועג און איי־רטאָן האָט געקודערט.

דיא לופט אין אונטערערדישען קאנאל איז געווען שטיקענד. דיא צוויי קאָלאָניסטען האָבען דעם אָטהעם ניט געקענט אָבציהען, אָבער זיי זיינען גע־פאָהרען וויטער. אין הייהל איז געווען פינסטער און שטיל אזוי וויא אויף א בית עלמין. בלויז פון צייט צו צייט האָט זיך געהערט א גערויש פון אונטער'ן בארג פרענקלין, דאָס איז געווען א גערויש פון דיא אונטערערדישע פייערען, מעהר האָט מען דאָרט קיין שאָרך ניט געהערט. זיי זיינען צוגעפאָהרען צום ברעג הייהל, דאָרט וואו דיא "נאָטילוס" איז געזונקען און אויך דאָרט איז געווען פינסטער. מעגליך אז דיא "נאָטילוס" איז אונטער'ן וואסער געווען בעלויכטען, אָבער אויסוויינינג איז קיין שטראהל ניט געזעהן געוואָרען.

סיירוס הארדינג האָט ביי דער שיין פון דער לאנטערנע בעקוקט דיא װענד ארום און ארום, אזוי וויט וויא זיינע בליקען האָבען געקענט ערגרייכען. דאן האָט ער דיא לאנטערנע אָנגעטשעפעט אָן א וואסער־לאָפּעטע, וועלכע ער האָט אויפגעהויבען און בעקוקט דיא װענד אין דער הויך. דאָרט האָט ער געזעהן אייניגע גרויסע שפאַלטען אין וואנד, פון וועלכע א געדיכטער דאמפף פון שעדליכע גאזען האָט ארויסגעשפארט. וויא דיק דיא וואנד איז געווען, האָט הארדינג ניט געקענט וויסען.

— אָט דאָס איז וואָס קאפיטאן נעמאָ האָט מורא געהאט — האָט דער אינזשיניר געמורמעלט — אָט דאָס פערדערבט דיא לופט אין הייהל. יא, דער קאפיטאן האָט רעכט געהאט! דיא געפאהר ליגט דאָרט, און א שרעקליכע גע־פאהר!

איירטאָן האָט גאָר ניט געפרעגט און גאָר ניט געזאָגט; אָבער אויף קאפיטאן הארדינג'ס א צייכען האָט ער אויסגעדרעהט דיא שיפעל און זיא געטריבען צוריק. אין א האלבע שטונדע ארום זיינען זיי געקומען צום אריינ־גאנג פון דעקער גראָטאָ.

19טעם קאפיטעל.

הארדינג'ס שרעקליכע בשורה. — פענקראָפט'ס נארישע ארגומענטען. — טויכען פון לאווא. — שרעקליכער חורבן אויף'ן אינזעל. — ווילען ארונטערלאָזען דיא שיף אין וואסער. — דיא שוידערליכע קאטאסטראָפע.

אויף מאָרגען, דעם אכטען יאנואר, זיינען סיירוס הארדינג און איירטאָן אָנגעקומען צוריק אין גראניט הויז. דעם זיעבענטען יאנואר און דיא פאָלגענדע נאכט האָבען זיי פערבראכט אין דיא שטאַהלען.

דער אינזשיניר האָט באלד צוזאמענגערופען זיינע קאמפאניאָנען און ער האָט

זיי ערקלערט פון א שרעקליכע געפאהר וואָס דראָהעט זייער אינזעל — א גע־פאהר וואָס קיין מענש קען ניט פערהיטען.

— מיינע פריינדע — האָט ער צו זיי געזאָגט מיט א בעזאָרגטע שטימע — אונזער אינזעל איז ניט צווישען דיא וואָס וועלען עקזיסטירען אזוי לאַנג וויא דיא ערד וועט עקזיסטירען. אונזער אינזעל איז פעראורטהיילט צו א שנעלערע אָדער שפעטערע פערניכטונג. ער אליין איז דיא אורזאכע דערפון און קיינער קען איהם ניט רעטען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען איינע דיא אנדערע אָנגעקוקט. זיי האָבען דעם אינזשיניר ניט פערשטאַנען.

— ערקלערט אונז דייטליכער — האָט גידעאָן ספּילעט געזאָגט.

— איך וועל עס אייך ערקלערען — האָט הארדינג געענטפערט — אָדער בעסער, איך וועל אייך זאָגען דאָס וואָס קאפּיטאַן נעמאָ האָט מיר אליין פער־טרויט אונטער פיער אויגען.

— קאפּיטאַן נעמאָ! — האָבען דיא קאָלאָניסטען אויסגעשריען.

— יא. און דאָס איז געוועזען דיא לעצטע דיענסטע וואָס ער האָט פאר אונז געלייסטעט פאר זיין טויט.

— דיא לעצטע, זאָגט איהר? — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — דיא לעצטע? איהר וועט זעהן, אז ער וועט אונז נאָך גוטעס טהאָן, אַבוואָהל ער איז שוין טויט!

— אָבער וואָס האָט אייך קאפּיטאַן נעמאָ געזאָגט? — האָט דער רע־פּאָרטער געפרעגט.

— איך וועל אייך זאָגען, מיינע פריינדע — האָט דער אינזשיניר גע־ענטפערט — ער האָט מיר געזאָגט, אז דער לינקאָלן אינזעל איז ניט גלייך צו אלע אנדערע אינזלען פון פּאַסיפיק, און פון א פאקט מיט וועלכען דער קאפּיטאַן האָט מיר בעקאַנט געמאכט, בין איך איבערצייגט, אז פריהער אָדער שפעטער וועט אונזער אינזעל פערניכטעט און אָבגעווישט ווערען פון דער וועלט.

— אונזין! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — אונזער אינזעל וועט ניט אונטערגעהן! נארישקייטען! אונזין!

דער מאַטראָז האָט ניט געוואָלט אויסדריקען זיך אזוי שארף געגען סיירוס הארדינג, אָבער ער האָט זיך ניט געקענט בעהערשען און ער האָט זיינס ארויס־געפּלאַפּעלט.

— הערט זיך צו, פּענקראָפּט — האָט דער אינזשיניר געזאָגט — איך וועל אייך זאָגען דאָס וואָס קאפּיטאַן נעמאָ האָט מיר געזאָגט און אין וועלכעס איך האָב זיך אליין אויך נעכטען איבערצייגט, ווערהענד מיין בעזוך אין דעקער גראָטאָ. יענע הייהל ציהט זיך אונטער'ן אינזעל אזוי וויט וויא דער וואולקאַן און זיא איז בלויז אָבגעטהיילט פון וואולקאַן מיט א וואנד. יענע וואנד איז שוין

אצינד צושפּאָלטען און דיא שוועבעל גאזען פון דיא אונטערערדישע פייערען קומען אריין אין הייהל.

— נו, איז וואָס? — האָט דער מאטראָז געפרעגט.

— לאָזט זשע רעדען! — האָט דער אינזשיניר געענטפערט — איך האָב געזעהן, אז דיא שפּאַלטען אין וואנד זיינען שוין גאנץ ברייט און לאנג, און איך גלויב, אז עס וועט שוין ניט פיעל דויערען ביז דיא וואנד וועט צושפּאָלטען ווע־רען ביז'ן וואסער פון קאנאל און דאָס וואסער וועט אריינדרינגען אין צענטער פון וואולקאן.

— איז דאָך גוט! — האָט פּענקראָפט אויסגעשריען — וועט דאָך דאָס וואסער פערלעשען דיא וואולקאנישע פייערען און עס וועט נעהמען אן ענדע צום אויסברוך, פאר וועלכען איהר ציטערט אזוי פיעל!

— ניט אזוי וויא איהר דענקט! — האָט הארדינג געזאָגט — זאָל עס בעסער ניט געשעהן; אָבער אויב עס וועט קומען א טאָג, ווען דער ים וואָס לויפט דורך'ן הייהל וועט אריינדרינגען דורך דיא שפּאַלטען פון וואנד אין וואולקאן אין דיא קאָכעדיגע לאַווא וואָס דאָרט געפינט זיך, דאן וועט דער לינקאָלן אינזעל אויפגעריסען ווערען. ער וועט זיך אויפהויבען אין דער הויך און וועט צוריסען ווערען אויף שטיקער!

דיא קאָלאָניסטען און זאָגאר פּענקראָפט האָבען דאן פערשטאנען וואָס פאר א געפאהר עס דראָהעט זיי און א געפיהל פון פערצווייפלונג און שרעק האָט אָנ־געהויבען קלאַפּען אין זייערע הערצער.

און סיירוס הארדינג האָט ניט איבערטריבען. מאנכע דענקען, אז מען קען אויסלעשען וואולקאנישע פייערען דורך אריינלאָזען וואסער אין צענטער פון וואולקאן, אין דיא ריכטיגקייט איז אָבער ניט אזוי. ווען אזא זאך זאָל געטהאָן ווערען, וואָלט א שטיק לאנד אויפגעריסען געוואָרען, אזוי וויא א קעסעל מיט קאָ־כעדיגעס וואסער ווען עס קלייבט זיך אין איהם אָן צופיעל דאמפף. דיא טעמ־פּעראטור אין א וואולקאן דערגרייכט פיליכט ביז טויזענד גראד היטץ און ווען עס לויפט אהין אָן וואסער ווערט דערפון אזא דאמפף וואָס איז בכוח אויפ־צורייסען א גאנצען וועלט־טהייל.

עס איז אלזאָ קיין צווייפעל געווען אז דעם לינקאָלן אינזעל ערוואַרטעט א שרעקליכע קאטאסטראָפע, אז ער האָט בלויז צו עקזיסטירען אזוי לאנג ביז דיא וואנד אין הייהל וועט מעהר געעפענט ווערען און דאָס וואסער פון קאנאל וועט אריינדרינגען אין וואולקאן. דאָס איז ניט געווען א פראגע פון מאָנאטען אָדער וואָכען, זאָנדערן א פראגע פון טעג און פיליכט שטונדען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען אָנפאנגס ניט אזוי פיעל געדענקט וועגען דיא גע־פאהר וואָס דראָהעט זיי זעלבסט, וויא וועגען דעם אינזעל, וועלכען זיי האָבען

קולטיווירט און אוועקגעלייגט אזוי פיעל ענערגיע און מיה צו מאכען פון איהם דאָס וואָס ער איז. פענקראָפט האָט פון גרויס ערגערניס אָנגעהויבען וויינען.

דיא מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע האָבען זיך אָנגעהויבען בעראטהען וואָס צו טהאָן, פיליכט איז פאראן אירגענד וועלכע וועג צו פערמיידען דיא ערוואַר־טעטע קאטאסטראָפע און זיי זיינען געקומען צום שלום, אז זיי טאָרען קיין שטונדע פערלירען און זעהן ענדיגען וואָס שנעלער דיא ארבייט פון דער שיף, פיליכט וועט דער שוידערליכער אונגליק ניט קומען ביז זייער שיף וועט פערטיג ווערען און זיי וועלען זיך קענען רעטען אויף איהר.

אַלע זעקס פערזאָן האָבען זיך גענומען צו דער ארבייט מיט מעהר ענערגיע, מיט מעהר פלייס וויא אימער. זיי האָבען שוין יעצט קיין זאך אין זינען ניט געהאט, נור דיא שיף. זיי האָבען שוין ערשט קיין זאך ניט געדארפט, נור א רעטונגס־מיטעל צו רעטען זייערע לעבענס.

זיי האָבען אזוי געארבייט בייגאהע אָהן אויפהער ביז דעם 23טען יאנואר. אויף'ן בארג פרענקלין איז דורך דער צייט קיין ענדערונג געוואָרען. געדיכטער רויך, געמישט מיט פלאמען האָט זיך געזעהן אויף'ן שפיץ בארג און שטיי־נער זיינען געפלויגען אין דער הויך און ארונטערגעפאלען אין קראטער.

אָבער אין יענעם דאטום ארום צוויי אוהר נאָך האלבע נאכט, האָט זיך גע־הערט א שרעקליכער קראך. דיא קאָלאָניסטען האָבען געדענקט אז זייער אינזעל איז צוריסען געוואָרען און זיי זיינען אַלע ארויסגעלאָפען פון גראניט הויז.

עס האָט אויסגעזעהן אז דער גאנצער הימעל ברענט. שטיינער וואָס האָבען געוואויגען פיעלע טויזענדע פונט זיינען געפלויגען אין דער הויך און זיינען ארונטערגעפאלען אויף'ן אינזעל מיט אזא קראך, אז דער גאנצער אינזעל האָט זיך געטרייסעלט. גליקליכערווייזע זיינען דיא שטיינער געפאלען אין נאָרדליכען זייט פון אינזעל אויף א שטיק זאמדיגען באָדען. דיא עפענונג פון קראטער איז פיעל גרעסער געוואָרען און דיא פלאמען וואָס האָבען פון איהם ארויסגעשפארט האָבען בעלויכטען דעם גאנצען האָריזאָנט און דיא לופט האָט אויסגעזעהן אזוי וויא איין שטיק גליהענדע אייזען. אין דער זעלבער צייט האָט זיך פון קראטער אָנגעהויבען גיסען צושמאָלצענע לאווא, אזוי וויא וואסער פון אן איבערגע־פילטען טאָפּ.

— אונזערע פיה־שטאהלען, אונזערע פיה־שטאהלען! — האָט אײרטאָן פערצווייפעלט אויסגעשריען.

דיא לאווא האָט זיך ווירקליך געגאָסען געגענאיבער דיא שטאהלען און דיא שעפסען און ציעגען וואָס האָבען זיך דאָרט געפונען זיינען געוועזען אין געפאהר אבגעבראָטען צו ווערען לעבעדיגערהייד אין א ים פון דיא צושמאָלצענע מאסע.

אויף אײרטאָן'ס געשריי זיינען דיא קאָלאָניסטען געלאָפען און איינגע־

שפּאַנט דיא אַנאַנאַס. זיי האָבען זיך אַלע אריינגעזעצט אין וואָגען און זיינען געפאָהרען צו דיא שטאַהלען צו רעטען דיא פיה.

פאַר דריי אוהר בעגינען זיינען דיא קאָלאָניסטען אהין געקומען. דיא געשרייען און דאָס ברומען פון דיא צושראָקענע מאַסמאַנען (ווילדע שעפּסען) און ציעגען זיינען געוועזען שרעקליך. א שטראָם פון ברענענדיגע לאַווא האָט זיך שוין געגאָסען ביים זייט פון פּארקאַן. איירטאָן האָט שנעל אויפגעעפענט דעם טהויער און דיא טהיערע זיינען זיך צולאָפען אין פערשיעדענע ריכטונגען. מיט א שטונדע שפּעטער איז דער גאַנצער פּלאַץ, וואו דיא שטאַהלען זיינען געשטאַנען, אָנגעפילט געוואָרען מיט דיא ברענענדע פליסיגקייט פון לאַווא, וועלכע איז אויך אריינגעפאַלען אין דיא קליינע וואַסער שטראָמען וואָס האָבען זיך דאָרט געפונען און עס איז געוואָרען א שרעקליכער דאַמפף. דיא לאַווא האָט אויך אָנגעצונדען טרוקענע גראָז און א גרויסער פייער האָט אויסגעבראָכען און פערניכטעט דיא שטאַהלען, איירטאָן'ס שטיבעל און אַלעס וואָס דאָרט האָט זיך געפונען. דאָס שטיק לאַנד איז געוואָרען וויסט און לעער אַזוי ווי קיין געבײדע וואָלט דאָרט קיינמאָל נעשטאַנען.

עס איז שוין דאַמאָלס געווען טאָג — דער 24טער יאַנואַר. איידער סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאַניאָנען האָבען זיך אומגעקעהרט צוריק צום גראַניט הויז, האָבען זיי געפונען פאַר נויטיג צו זעהן אין וועלכע ריכטונג דער לאַווא שטראָם פליסט. זיי האָבען געזעהן, אַז דער שטראָם פערלענגערט זיך אַלץ נעהענטער צו פּראָספּעקט האַיטס.

— דיעזער ברענענדער טייך וועט אונז פערפלייצען — האָט גידעאָן ספּי־לעט געזאָגט.

— איך האָב אויך אַזוי מורא — האָט הארדינג געענטפערט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען באַלד דערזעהן אַז נאָך א לאַווא שטראָם פליסט פון דער אַנדערער זייט פון דיא פערניכטעטע שטאַהלען און דער וועג צום גראַניט הויז איז זיי פערשטעלט געוואָרען. דיא לאַווא איז אריינגעפאַלען אין ליופענדע טייכלאַך און וואַסער שטראָמען און עס האָט געזאָדען און געברויזט אַזוי וויא וואַסער וואָס זאָל זיך קאָכען אין ריעזיגע קעסלען. פון דעם דאַמפף איז דיא אטמאָספערע פערפינסטערט געוואָרען.

דיא אונגליקליכע זיינען אריינגעכאַפּט געוואָרען אין א פאַסטקע פון קאָ־כעדיגע לאַווא. זיי האָבען זיך געוואָלט אומקעהרען צוריק, אָבער אויך דאָרט איז זיי דער וועג געווען פערשטעלט. אויסער דעם האָבען זיך בוימער אָנגעצונ־דען און דיא קאָלאָניסטען זיינען נעווען אין געפאַהר פערברענט צו ווערען אָדער דערשטיקט צו ווערען פון דעם רויך וואָס האָט זיך געקייקעלט אין וואַלד.

עס איז ערשט נעווען א פראַגע פון לעבען און טויט.

סיירוס הארדינג האָט זיינע קאָמפּאַניאָנען געזאָגט דיא ריינע וואהרהייט,

אז זיי זיינען אלע אין לעבענסגעפאהר און אויב זיי וועלען זיך זאָגאר ערשט אויסדרעהען פון טויט, אויב זאָגאר זיי וועלען ערשט געפינען א וועג צו רעטען זיך און אויב זאָגאר דער אינזעל וועט אין גאנצען ניט פערניכטעט ווערען, קענען זיי אויך ניט האָפען אויף א לאנגען עקזיסטענץ, ווייל דער אינזעל וועט אין בעסטען פאל פערבלייבען א שטיק ווילדע וויסטענהייט, אָהן פלאַנצען, אָהן וואקסונגען, אָהן בוימער און אָהן טהיערע און פויגעל.

— אויב אזוי — האָט פענקראָפט געזאָגט — צו וואָס דארפען מיר אומזיסט ארבייטען אויף בויען דיא שיף?

— מיר דארפען און מוזען טהאָן אונזער פפליכט — האָט דער אינזשיניר געענטפערט.

דיא קאָלאָניסטען איז ענדליך געלונגען ארויסצוכאפען זיך פון דעם שרעקליכען גהינום. זיי האָבען געפונען א וועג אויסצומיידען דיא לאווא שטראָמען און דיא וואלד פייערען און זיי האָבען זיך געלאָזט געהן צו זייער וואָהנונג.

א לאווא שטראָם האָט זיך אונטערדעסען דערנעהענטערט צום לייק גרענט. אָבער ביים ברעג פון לייק איז דיא ערד געווען א ביסעל העכער און דער זודיגער שטראָם האָט זיך דאָרט אָבגעשטעלט.

— צו דער ארבייט, מיינע פריינדע! — האָט סיירוס הארדינג אויסגעשריען.

זיינע קאָמפּאניאָנען האָבען פערשטאנען וואָס ער מיינט צו טהאָן. זיי זיינען געלאָפען און האָבען געבראכט העק, גראָב־אייזענס, ברעך־אייזענס און אנדערע אינסטרומענטען און זיי האָבען זיך פלייסיג גענומען אָנצושיטען א בארג ביי דעם לייק אום דער לאווא שטראָם זאָל ווייטער ניט לויפען. זיי האָבען אָנגעלעגט בוימער, שטיינער און פערשאָטען מיט ערד און אין אייניגע שטונדען צייט האָבען זיי געהאט א בארג אָדער א שוץ־וואנד דריי פוס הויך און אייניגע הונדערט טריט לאנג. דיא קאָלאָניסטען זיינען געווען אזוי פערטהאָן אין דער ארבייט, דאָס עס האָט זיי אויסגעוויזען, אז זיי האָבען בלויז געארבייט אייניגע מינוטען.

דער לאווא שטראָם האָט דורכגעריסען א וועג צום לייק, אָבער ווייטער צו פּראָספּעקט האַיטס איז ער ניט געלאָפען. דיא לאווא איז ארונטערגעפאלען אין לייק ביי א צוואנציג פוס טיעף און קיין פעדער קען ניט בעשרייבען דעם גערויש וואָס עס איז געוואָרען אין וואסער. עס האָט אזוי געקאָכט און גערוישט, אז מען האָט געקענט פערטויבט ווערען. עס האָט געשפריצט און געוואָרפען זייערען וואסער הונדערטע פוס הויך. עס איז געווען א סצענע וואָס קיין קינסטלער אין דער וועלט איז אימשטאנד אָבצומעלדען.

דיא לאווא האָט ניט אויפגעהערט צו פליסען אין לייק מיט א שרעקליכען האסט. זיא איז ענדליך אָבגעקיהלט געוואָרען אין וואסער, אָדער בעסער גע־

זאָגט: איז פערהאַרטעוועט געוואָרען. שיכטען אויף שיכטען פערהאַרטעוועטע לאַווא זיינען געבליבען ליגען אין לייק, ביז זיי זיינען ארויס איבער דער אָבער־פלעכע פון וואַסער און האָבען געבילדעט אונגעהייער גרויסע שטיינער, וועלכע האָבען זיך געדרייכערט אזוי וויא פערלאָשענע האַלאָוועשקעס. דיא ניי־אָנגע־קומענע לאַווא האָט זיך אריבערגעגאָסען איבער דיא פערהאַרטעוועטע שטיינער און האָט געבילדעט נייע שטיינער. דער לייק איז פון מינוט צו מינוט אלץ שמעלער געוואָרען. דער פייער האָט דיעזען מאָל בעזיעגט דעם וואַסער.

דאָס וואָס דער לאַווא שטראָם האָט איינגעבראָכען אין לייק גרענט איז פאַר דיא קאָלאָניסטען געוועזען דער גרעסטער גליק. ווען ער זאָל געוועזען דורכ־ברעכען א וועג צו פּראָספּעקט האַוּס, וואָלט ער פערפלייצט דיא "טשימניס" און פערברענט און פערניכטעט זייער נייע שיף, וועלכע איז שוין באַלד פערטיג געוועזען. אצינד זיינען זיי פּאַרלויפיג געוועזען זיכער און זיי האָבען נאָך געקענט האָפען צו פערפערטיגען זייער שיף און זיך רעטען אויף'ן מעער, נאַטירליך, אויב קיין ערגערער און מעהר געפעהרליכער אויסברוך וועט ניט קומען, אויב דאָס וואַסער פון דעקער גראָטאָ וועט ניט אריינדרינגען אין וואולקאַן אונטער דער ערד.

דיא קאָלאָניסטען האָבען זיך ווידער אמאָל גענומען פעסט צו דער ארבייט און אין דיא זעקס טעג פון דעם 25טען ביז דעם 30טען יאַנואַר האָבען זיי אָבגעטהאָן אזוי פיעל ארבייט וואָס צוואַנציג מענשען וואָלטען ביי אנדערע אומשטענדען ניט אָבגעטהאָן. זיי האָבען געאַרבייט אי ביי טאָג, אי ביי נאַכט; ביי טאָג ביי דער ליכט פון דער זונן און ביי נאַכט ביי דער שיין פון דיא וואול־קאַנישע פייערען אויף'ן בארג פרענקלין.

דיא לאַווא האָט נאָך אלץ געשטראָמט אין לייק גרענט, אָבער ניט אזוי שטאַרק וויא דעם ערשטען טאָג פון אויסברוך. דער לייק איז ביינאַהע אין גאַנצען פערשטאָפּט געוואָרען. ווען דער העלישער שטראָם וואָלט געלאָפען אזוי שטאַרק און האַסטיג וויא דעם ערשטען טאָג, וואָלט דער לייק געוועזען שוין אין גאַנצען פערשטאָפּט און דער שטראָם וואָלט פיליכט געלאָפען איבער דיא פערהאַרטעוועטע שטיינער צו פּראָספּעקט האַוּס. דיא קאָלאָניסטען האָבען דאָס אויך געדאַרפט צורעכענען צו דיא נסים וואָס האָבען מיט זיי פּאַסירט אויף'ן לינקאָלן אינזעל.

ערגער איז אָבער געוועזען דיא לאַגע אין מערב זייט פון אינזעל.

דער צווייטער שטראָם פון לאַווא, וואָס האָט זיך דאָרט געגאָסען, האָט זיך פערשפּרייט ווייטער און ווייטער אין א טהאָל פוןביידע זייטען פון פאַל ריווער. דיא ברענענדע פליסיגקייט האָט זיך דאָן פערשפּרייט אין וואַלד פון פאַר וועסט און דער גאַנצער וואַלד האָט זיך אָנגעצונדען. אין יענער צייט פון יאָהר זיינען

דיא בוימער טרוקען און זיי האָבען געברענט און געפלאַקערט אזוי וויא טרוקענע האָלץ אין אן אויווען.

דיא ווילדע טהיערע וואָס האָבען זיך געפונען אין וואלד זיינען זיך צולאָפען. יאגוארען און אנדערע געפעהרליכע און בייזע ברואים זיינען געלאָפען אין דיא צעהנדליגע צו זוכען שוץ פון דיא העלישע פלאמען. דיא קאָלאָניסטען, וועלכע האָבען זיך געפונען אין א פאלאטקע נעבען טייך מערסי, האָבען קיין צייט געהאט צו שענקען אויפמערקזאמקייט אויף דיא ווילדע טהיערע, ווייל זיי זיינען געווען פערטהאָן אין זייער ארבייט.

סיירוס הארדינג און גידעאָן ספּילעט פלעגען אלע טאָג ארויפגעהן אויף פּראָספּעקט האיטס צו זעהן וואָס עס געהט פאָר אויף׳ן אינזעל. הערבערט פלעגט אָפּטמאָל אויך מיטגעהן, אָבער פענקראָפט קיינמאָל ניט, ווייל ער האָט ניט געקענט צוזעהן דעם שרעקליכען חורבן וואָס עס איז געוואָרען אויף זיין בעליעבטען אינזעל.

עס איז ווירקליך געווען א הערצרייסענדע סצענע. דיא וועלדער פון אינזעל זיינען אויסגעברענט געוואָרען, בלויז וואו ניט וואו האָט זיך געזעהן א בוימעלע, וואָס דיא העלישע פלאמען האָבען אזוי וויא איבערגעלאָזט פאר אן אנדענקונג. קיין גרעזעלע, קיין פלאנצע איז פערבליבען דורכאוים וואו דיא ברענענדע פליסיגקייט איז דורכגעלאָפען. דער אינזעל איז, מיט איין וואָרט, געוואָרען א שטיק וויסטע, אז עס איז געווען א שרעק צו קוקען.

אלע טייכלאך פון פרישעם וואסער זיינען פערגאָסען געוואָרען מיט לאַווא און עס איז פון זיי קיין זכר ניט געבליבען, בלויז א ווינקעל פון לייק גרענט איז פערבליבען. דאָס איז געווען א גליק פאר דיא קאָלאָניסטען, ווייל ווען דיעזע אָזיערא וואָלט אין גאנצען פערשטאָפּט געוואָרען, וואָלטען זיי ניט געהאט קיין טרונק וואסער און זיי וואָלטען אויסגעהן פון דורשט.

וויא שרעקליך, וויא שוידערהאפט עס איז געווען צו קוקען אויף דעם געוועזענעם גן עדן וואָס איז פערוואנדעלט געוואָרען אין א גהינום!

— עס איז גענוג טרויעריג, גענוג הערצרייסענד צו קוקען אויף דיעזען חורבן — האָט איינמאָל דער רעפּאָרטער געזאָגט צום אינזשיניר.

— יא, ספּילעט — האָט הארדינג געענטפערט — העלף אונז גאָט אז מיר זאָלען פערטיג מאַכען אונזער שיף און מיר זאָלען קענען רעטען אונזערע לעבענס. זאָל נאטור׳ס צאָרן אונז געבען דיא געלעגענהייט צו אנטלויפען מיט אונזער לעבען.

— דענקט איהר ניט, הערר סיירוס — האָט ספּילעט געפרעגט — אז דער וואולקאנישער אויסברוך איז ערשט עטוואָס קלענער? אויב איך האָב קיין אירטהום איז ער ערשט שוואכער וויא פריהער.

— דאָס מאכט א קליינעם אונטערשייד — האָט הארדינג געענטפערט —

דער פייער ברענט נאָך אינוועניג אין באָרג און דאָס וואסער פון מעער קען נאָך אַלץ דורכברעכען דיא וואנד אין דעקער גראָטאָ. דאָס קען געשעהן יעדען מאָמענט, און אז דאָס וועט געשעהן, זיינען מיר פערלאָרען. מיר געפינען זיך ערשט אין אזא לאגע אזוי וויא מענשען אויף א ברענענדע שיף און מען ערווארטעט יעדע ווייליע, אז דיא פלאמען זאָלען דערגרייכען דעם פולווער מאגאזין. צו דער ארבייט, ספילעט! מיר טאָרען א ברעקעל צייט ניט פערלירען.

אין פערלויף פון דיא פאָלגענדע אכט טעג, דאָס הייסט, ביז דעם זיעבענטען פעברואר איז דיא לאווא אלץ געלאָפען אין שטראָמען איבער'ן אינזעל. סיירוס הארדינג האָט מורא געהאט, אז דיא לאווא זאָל ניט דערגרייכען דעם ברעג, וואו זיי האָבען זייער שיף געבויט. דיא שיף איז שוין דאמאָלס געווען צוזאַמענגעשטעלט און דיא ברענענדע פליסיגקייט קען פון איהר מאכען א תל. אָבער ער האָט דאָס ניט געקענט פערהינדערען און ער האָט זיך געמוזט פערלאָזען אויף גאָט'ס בעראָט.

עס איז געקומען דער 20טער פעברואר. נאָך א מאָנאט צייט האָט געדארפט דויערען ביז מען וועט דיא שיף קענען ארונטערלאָזען אין מעער. וועט דער אינזעל נאָך עקזיסטירען ביז יענער צייט? דאָס איז, נאטירליך, געווען א זאך וואָס קיינער האָט ניט געקענט וויסען.

סיירוס הארדינג און פענקראָפט האָבען ניט געדענקט פערטיג צו מאכען דיא שיף גאָר אין גאנצען. זייער אבזיכט איז געווען צו מאכען איהר בלויז גינסטיג צו שווימען אויף'ן וואסער און דיא איבעריגע ארבייט אינוועניג אין שיף וועלען זיי קענען פערפערטיגען שוין זייענדיג אויף'ן ים. זיי האָבען געדענקט אָבצופאָהרען מיט איהר אנווייניגסטען צו פאָרט באלון וואָס איז ווייט פון צענטער פון אינזעל און דאָרט וועלען זיי זיין זיכערער, ווען דיא ערווארטעטע קאטאסטראָפע וועט קומען.

עס איז אָנגעקומען דער דריטער מערץ. דיא קאָלאָניסטען האָבען אויסגערעכענט, אז אין צעהן טעג ארום וועלען זיי זייער שיף קענען ארונטערלאָזען אין וואסער.

דיא האָפענונג אין דיא הערצער פון דיא קאָלאָניסטען האָט פערשטארקט זייער מוטה און ענערגיע. זאָגאר פענקראָפט, וועלכער איז לעצטענס געווען אזוי פערצווייפעלט, אז ער האָט צו קיינעם א וואָרט ניט גערעדט, איז אויך מוטהיגער געוואָרען, ווען ער האָט אָנגעהויבען האָפען אז זייער רעטונג וועט קומען דורך זיין שיף.

— מיר וועלען זיא פערטיג מאכען — האָט ער געזאָגט צום אינזשיניר — מיר מוזען זיא פערטיג מאכען. אויב עס וועט נויטיג זיין וועלען מיר אוועקפאָהרען אויף'ן אינזעל טייבאָר און מיר וועלען דאָרט איבערווינטערען. אָבער דערמאָהנט זיך דעם אונטערשיעד צווישען דעם אינזעל טייבאָר און דעם לינקאָלן

אינזעל! אַך, וואָס פאר אַן אונגליק אונז האָט געטראָפען! ווער וואָלט עס גע־קענט גלויבען, אז פון אונזער אינזעל זאָל אַזוי ווערען?

דיא ארבייט איז אָנגעגאנגען שנעל. קיינער פון דיא קאָלאָניסטען האָט זאָגאר א ווײלע ניט גערוהט.

— מיין הערר — האָט נעב געפרעגט דעם אינזשיניר מיט אייניגע טעג שפּעטער — דענקט איהר, אז דאָס אַלעס וואָלט געקענט פּאסירען ווען קאַפּיטאַן נעמאָ וואָלט געלעבט?

— געוויס, נעב — האָט הארדינג געענטפערט — געגען דער נאַטור וואָלט קאַפּיטאַן נעמאָ אויך ניט געקענט שטרייטען.

— און איך גלויב דאָס ניט — האָט פּענקראָפט געזאָגט צו נעב.

— איך אויך ניט — האָט נעב געענטפערט.

אין דער ערשטער וואָך פון מאַנאַט מערץ איז דיא לאַגע אויף׳ן לינקאָלן אינזעל געוואָרען שרעקליכער. צושמאָלצענע לאַווא האָט אָנגעהויבען ארויס־שפּארען פון דער הויך פון בארג און איז געפאַלען אַזוי וויא א רעגען אויף׳ן אינזעל. דער קראַטער האָט ווידער אָנגעהויבען קאָכען און זידען און דיא לאַווא שטראָמען אויף דער ערד האָבען אָנגעהויבען פליסען שטארקער און זיי האָבען פערברענט און פערניכטעט יעדע בוימעלע און יעדע צווייגעלע וואָס איז נאָך פערבליבען. א געדיכטער דאַמפּף האָט בעדעקט דעם גאנצען אינזעל און איבעראַל האָט געהערשט פערניכטונג און פערוויסטונג. דיא לאַווא שטראָמען האָבען דער־גרייכט פּראָספּעקט האַיטס און דיא מיהל און אנדערע געביידען אויף פּראָס־פּעקט האַיטס זיינען צושטערט געוואָרען. דיא פויגלען פון געפליגעל־הויף זיינען זיך צופלויגען און דיא טהיערע וואָס זיינען נאָך פערבליבען לעבען זיינען געלאָפען זוכען שוטץ אין פערשיעדענע געגענדען פון אינזעל, אָבער זיי האָבען ניט געפונען. טאָפּ און דזשופּ האָבען געברומט און געציינט ציייכענס פון שרעק. דיא טהיערע האָבען וואהרשיינליך געשפּירט אז א שרעקליכע קאַטאַסטראָפע קומט.

דיא קאָלאָניסטען האָבען איינגעזעהן אז זיי האָבען קיין אנדער וועג, נור ארונטערצולאָזען דיא שיף, אין וועלכע דיא שפּאַלטען זיינען נאָך ניט געווען פער־שטאָפּט, און פּרובירען רעטען זיך אויף איהר.

פּענקראָפט און איירטאָן האָבען באַלד געמאַכט דיא נויטיגע פאָרבערייי־טונגען ארונטערצולאָזען דיא שיף מאָרגען פריה, דעם ניינטען מערץ.

אָבער יענע נאַכט האָט זיך א פּירכטליכער וואָלקען פון דאַמפּף אויפגע־הויבען פון קראַטער און באַלד איז געקומען א שרעקליכע עקספּלאָזיאָן. דאָס וואסער פון דעקער גראָטאָ האָט וואהרשיינליך דורכגעבראָכען א וועג דורך דער שטיינערנער וואַנד און אריינגעדרונגען אין צענטער פון וואולקאַן. אָבער דער גאַנצער דאַמפּף, וואָס איז געוואָרען אונטער דער ערד פון דער פערפלייצונג

אין וואולקאַן, האָט זיך ניט געקענט ארויסשפּארען דורך'ן קראַטער און דער אינזעל איז אויפגעריסען געוואָרען. דער קראַך האָט זיך פּילייכט געהערט פאַר הונדערט מייל און אונגעהייער גרויסע שטיקער ערד, פעלזען און שטיינער זיי־נען געשליידערט געוואָרען אין מעער.

אין איינִיגע מינוטען ארום איז דאָס וואסער פון מעער געלאָפען אויף דעם אָרט וואו פריהער איז געווען דער אינזעל לינקאָלן.

20טעם קאַפּיטעל.

אן איין און איינציגער פעלז. — דיא קאָלאָניסטען גערעטעט. — ערוואַרטען דעם טויט. — דיא אונערוואַרטעטע רעטונג. — דיא יאכט־שיף. — דיא קאָלאָניסטען אין זייער לאַנד. — דיא נייע לינקאָלן קאָלאָניע אין אמעריקא.

אן אָבגעזונדערטער פעלז, דרייסיג פוס לאַנג, צוואנציג ברייט, וועלכער האָט זיך ארויסגעשטעקט פון וואסער אומגעפעהר צעהן פוס, איז געווען דער איינציגער טרוקענער אָרט וואָס איז פערבליבען אין יענע געגענד פון שטילען מעער.

ארום און ארום האָט מען קיין זאך ניט געזעהן. אלעס איז פערניכטעט און פערטראָגען געוואָרען פון ים, בלויז דער איין און איינציגער פעלז וואָס איז פערבליבען פון דער געביידע פון גראַניט הויז, האָט ארויסגעשטעקט פון גרויסען און ברייטען מעער און האָט אויסגעזעהן אזוי וויא א לינז אין אן אונגעהייער גרויסען קעסעל וואסער. אויף דיעזען נאַקעטען פעלז האָבען זיך גערעטעט דיא זעקס קאָלאָניסטען און זייער הונד טאָפּ. דער אָרימער דזשופּ איז דער'הרג'עט אָדער דערטרונקען געוואָרען צוגלייך מיט אַנדערע הונדערטע טהיערע.

דיא זעקס קאָלאָניסטען וועלכע זיינען געווען אין זייער פּאַלאַטקע ווען דיא קאַטאַסטראָפע האָט פּאַסירט זיינען אריינגעשליידערט געוואָרען אין ים. זיי האָבען דערזעהן דעם פעלז צו וועלכען זיי זיינען צוגעשוואומען און זיך אויף איהם גערעטעט.

אויף דיעזען פעלז זיינען דיא אונגליקליכע געזעסען ניין טעג. אביסעל לע־בענסמיטעל האָבען זיי געהאַט. זיי האָבען גליקליכערווייזע געבראַכט אביסעל עסענוואַרג פון גראַניט הויז איידער דיא קאַטאַסטראָפע האָט פּאַסירט און זיי האָבען עס פערכאַפּט זאָבאַלד וויא דער קראַך האָט זיי פערשליידערט. אביסעל רעגען וואסער וואָס איז געווען אין א לאָך פון פעלז האָבען זיי געהאַט צו טרינקען

און אזוי האָבען זיי אָבגעלעבט ניין טעג. זייער לעצטע האָפנונג — דיא שיף איז פערניכטעט געוואָרען און דיא אונגליקליכע זיינען פערבליבען צווישען הימעל און וואסער אָהנע אויסזיכטען צו קענען לאנג עקזיסטירען.

יענעם טאָג, דעם 18טען מערץ, האָבען דיא קאָלאָניסטען נאָך געהאט שפייז ניט מעהר וויא אויף צוויי טעג. זיי האָבען דיא גאנצע צייט געקארגט און זיי האָבען געגעסען בלויז אויף צו דערהאלטען דיאַ נשמות, אָבער מעהר קאר־ גען האָבען זיי שוין ניט געקענט. זייער וויסענשאפט, קענטעניס און ענערגיע האָבען דאָ ניט געקענט העלפען. זיי זיינען איבערגעגעבען אין דיא הענד פון שיקזאל און וואס גאָט וועט מיט זיי מאכען, דאָס וועט זיין.

סיירוס הארדינג איז געווען רוהיג, גידעאָן ספילעט שטארק נערוועז און פענקראָפט איז אזוי וויא א צומישטער אומגעלאָפען פון איין ברעג פעלז צום צווייטען. הערבערט האָט אויך א ווייל ניט גערוהט, אזוי וויא ער זאָל זוכען רעטונג פאר איהם און זיינע קאָמפּאניאָנען. נעב און איירטאָן זיינען געזעסען שטיל, אונבעוועגט, איבערגעגעבען אין דעם שיקזאל'ס הענד.

— אך, וואָס פאר אן אונגליק! וואָס פאר אן אונגליק! — פלעגט פענק־ ראָפט אָפט אויסשרייען — אך, ווען מיר וואָלטען כאָטש אויף א ברעט קענען קומען צום אינזעל טייבאָר! אָבער מיר האָבען גאָר ניט, מיר האָבען קיין זאך ניט!

— קאפּיטאן נעמאָ האָט זעהר גליך געטהאָן וואָס ער איז געשטאָרבען — פלעגט נעב דערויף ענטפערען.

דיא פאָלגענדע טעג האָבען דיא קאָלאָניסטען נאָך מעהר געקארגט מיט'ן עסען און דיא שפייז וואָס זיי האָבען געהאט אויף צוויי טעג האָבען זיי צר־ טהיילט אויף פינף. זיי זיינען זעהר אָבגעשוואכט געוואָרען פון הונגער און הער־ בערט און נעב זיינען געבליבען ליגען אזוי וויא בעטויבט.

האָבען דיא קאָלאָניסטען אונטער אזעלכע אומשטענדען נאָך געקענט עטוואָס האָפען? ניין! זיי האָבען שוין אלע האָפנונגען פערלאָרען. זיי וואָלטען פּי־ לייכט געקענט האָפען, אז א שיף וועט דאָרט צופאָהרען און וועט זיי רעטען, אָבער זיי האָבען פון לאנגע ערפאהרונג געוואוסט, אז קיינע שיפען פאָהרען ניט אין יענע געגענד. זאָלען זיי ווידער האָפען אז דיא שאָטלענדישע יאכט שיף, דיא "דאָנקאן" וועט קומען נעהמען דעם פערשטויסענעם איירטאָן פון אינזעל טייבאָר און זיי וועלען דורך דעם גערעטעט ווערען? דאָס האָבען זיי געוויס ניט געקענט דענקען, ווייל דיא זאך איז געווען זעהר ווייטלויפיג, און האָפענדיג אפילו אז יענע שיף וועט יא קומען אויף'ן אינזעל טייבאָר, וויא אזוי וועלען יענע לייטע וויסען וואו איירטאָן איז הינגעקומען?

— ניין! קיין האָפנונג, קיין שטראהל, קיין פונק פון האָפנונג איז גע־

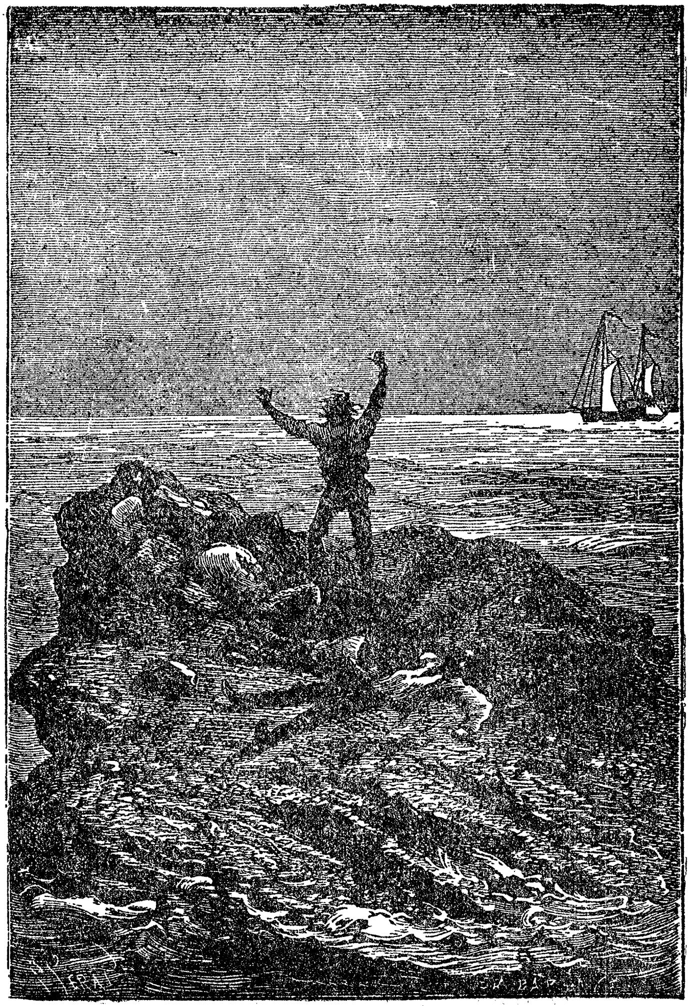

גערעטעט !

זייטע 565

ווען פֿאר דיא אונגליקליכע, וועלכע זיינען אלע ווײלע געווען אין געפֿאהר צו שטארבען א שרעקליכען הונגער טויט.

ענדליך זיינען דיא אלע מיטגליעדער פֿון דער פֿערניכטעטער קאָלאָניע נעבליבען ליגען פֿער'חלש'טע און זיי האָבען ניט געוואוסט וואָס ארום זיי טהוט זיך. בלויז איירטאָן, וועלכער איז געווען שטארקער פֿון דיא אלע אנדערע האָט נאָך פֿון צייט צו צייט אויפֿגעהויבען זיין קאָפּ און געוואָרפֿען א בליק אויף'ן ברייטען ים.

אָבער דעם 24טען מערץ אין דער פֿריה האָט איירטאָן מיט זיינע הענד אָנגעצייגט אויף א פּונקט אין האָריזאָנט. ער האָט אָנגעווענדעט זיינע לעצטע קרעפֿטען און ער האָט זיך פֿריהער אויפֿגעהויבען אויף דיא קניע, דאן האָט ער זיך געשטעלט אויף זיינע פֿיס און ער האָט בעוועגט זיינע הענד, אזוי וויא ער זאָל געבען א סיגנאל.

א שיף איז געזעהן געוואָרען פֿון דער ווייטענס. זיא איז געפֿאָהרען מיט א גלייכע ליניע צום פֿעלז אויף וועלכען דיא אונגליקליכע האָבען זיך געפֿונען. זיא איז געלאָפֿען שנעל און זיא איז שוין ניט זעהר וויט געווען פֿון דיא הילפֿלאָזע קאָלאָניסטען.

— דיא "דאָנקאן"! — האָט איירטאָן אויסגעשריען און ער איז געפֿאלען בעוואוסטלאָז אויף'ן פֿעלז.

ווען סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען זיינען צו זיך געקומען, צו פֿערדאנקען דיא הילף וואָס מען האָט זיי געגעבען, האָבען זיי זיך געפֿונען אין א קאיוטע פֿון א דאמפֿף־שיף, ניט וויסענדיג וויא אזוי זיי זיינען אהין געקומען און ווער עס זיינען זייערע רעטער. איין וואָרט פֿון איירטאָן'ס מויל האָט אלעס ערקלערט.

— דיא "דאָנקאן"! — האָט סיירוס הארדינג אויסגעשריען, און אויפֿהויבענדיג זיינע הענד צום הימעל, האָט ער געזאָגט:

— אָה, אלמעכטיגער גאָט! דוא מיט דיינע גנאדען האָסט אונז גע־רעטעט!

דאָס איז ווירקליך געווען לאָרד גלענארוואן'ס יאכט שיף דיא "דאָנקאן", קאָמאנדירט פֿון ראָבערט, דער זוהן פֿון קאפּיטאן גרענט, וועלכער איז גע־שיקט געוואָרען צום אינזעל טייבאָר אויפֿזוכען דעם פֿערשטויסענעם איירטאָן און בריינגען איהם אהיים, נאָך דרייצעהן יאָהר אָבקומענים פֿאר זיינע אמאָליגע זינד.

דיא קאָלאָניסטען זיינען ערשט געווען ניט נור גערעטעט, זאָנדערן אויף'ן וועג צו זייער פֿאָטערלאנד.

— קאפּיטאן גרענט — האָט סיירוס הארדינג געפֿרעגט — נאָכדעם וויא

איהר האָט איירטאָן'ען ניט געפונען אויף'ן אינזעל טייבאָר, ווער האָט אייך געגעבען דיא אידעע צו קומען זוכען איהם דאָ?

— קאַפּיטאַן האַרדינג — האָט ראָבערט גרענט געענטפערט — איך בין געקומען אהער ניט נור געפינען איירטאָן, זאָנדערן אייך אַלע.

— אונז אַלע?

— יאָ, אייך און אייערע קאָמפּאַניאָנען אויף'ן אינזעל לינקאָלן.

— אויף'ן אינזעל לינקאָלן? — האָבען דיא קאָלאָניסטען אויסגעשריען אַלע מיט אַמאָל.

— פון וואַנען האָט איהר גאָר געוואוסט אַז אַן אינזעל לינקאָלן עקזיסטירט? — האָט סיירוס האַרדינג געפרעגט — דיעזער געוועזענער אינזעל איז דאָך גאָר ניט געוועזען פערצייכענט אויף קיין מאַפּ?

— איך האָב דאָס געוואוסט פון אַ דאָקומענט וואָס איך האָב געפונען אויף'ן אינזעל טייבאָר — האָט דער יונגער גרענט געענטפערט.

— אַ דאָקומענט? — האָבען אַלע פערוואונדערט געפרעגט.

— יאָ, מיינע הערען, אַ דאָקומענט — האָט ראָבערט גרענט געענטפערט און ער האָט זיי געצייגט אַ שטיקעל פּאַפּיר אויף וועלכע עס איז געווען בעצייכענט וואו דער לינקאָלן אינזעל געפינט זיך און אַז איירטאָן און פינף פערוואָרפענע אמעריקאַנער געפינען זיך דאָרט.

— דאָס איז קאַפּיטאַן נעמאָ'ס ארבייט! — האָט סיירוס האַרדינג אויסגעשריען, ווייל ער האָט דערקענט דיא האַנד־שריפט וואָס איז געווען גלייך צו דער האַנד־שריפט פון דעם צעטעלע וואָס נעמאָ האָט פאַר זיי איבערגעלאָזט אין איירטאָן'ס שטיבעל ביי דיא שטאַהלען.

— אַה, ערשט פערשטעה איך שוין — האָט פּענקראָפט געזאָגט — דאָס האָט קאַפּיטאַן נעמאָ אַמאָל גענומען אונזער "באָנעדווענטשור" און איז מיט איהר געפאָהרען נאָך'ן אינזעל טייבאָר און דאָרט איבערגעלאָזט דיעזען דאָקומענט. זעהט איהר שוין, ברידער, איך האָב געזאָגט, אַז זאָגאַר נאָך זיין טויט וועט אונז דער קאַפּיטאַן אויך אַ טובה טהאָן.

— מיינע פריינדע — האָט האַרדינג געזאָגט — לאָמיר אַלע בעטען פאַר דער נשמה פון דעם פערשטאָרבענעם קאַפּיטאַן, וועלכער האָט אונז אזוי פיעל גוטעס.געטהאָן.

איירטאָן האָט זיך דאַן געווענדעט צום אינזשיניר און געפרעגט:

— וואו ווילען מיר דיעזען קאַסטען אוועקשטעלען?

דאָס איז געווען דער קאַסטען מיט דיא טהייערע שטיינער וואָס קאַפּיטאַן נעמאָ האָט דיא קאָלאָניסטען אוועקגעשענקט. איירטאָן האָט דעם קאַסטען געראַטעט, ווערענד דיא אַנדערע מיטגליעדער פון דער קאָלאָניע איז עס זאָגאַר

אין זינען ניט געלעגען אין דער צייט וואָס א שרעקליכער טויט איז זיי געשטאַנען פאר דיא אויגען.

— איירטאָן, איירטאָן! — האָט סיירוס הארדינג געזאָגט העכסט געריהרט, דאן האָט ער זיך געווענדעט צו ראָבערט גרענט און האָט געזאָגט:

— מיין הערר, איהר האָט אויף'ן אינזעל טייבאָר איבערגעלאָזט א קרימינעלען פערברעכער און איהר האָט אויף זיין פּלאַץ געפונען א העכסט אָרענטליכען מאן, וועמעס האנד איך בין שטאָלץ צו דריקען.

דיא קאָלאָניסטען האָבען דאן דעם יונגען גרענט דערצעהלט פון אלעם וואָס עס האָט מיט זיי פּאסירט אויף'ן אונטערגעגאנגענעם אינזעל.

אין איינינע וואָכען ארום זיינען דיא קאָלאָניסטען אָנגעקומען קיין אמעריקא און זיי האָבען געפונען זייער לאנד אין פריעדען נאָך דער שרעקליכער קריעג אין וועלכע זיי האָבען זיא פערלאָזען. דיא גערעכטיגקייט האָט געזיעגט.

פאר א גרויסען טהייל פון דעם אוצר וואָס קאפּיטאן נעמאָ האָט אוועקגעשענקט צו דיא קאָלאָניסטען פון לינקאָלן אינזעל, האָבען זיי געקויפט א גרויסעם שטיק לאנד אין שטאאט אייאָווא און זיי האָבען זיך דאָרט בעזעצט. איין פּערל, דער גרעסטער וואָס איז געווען אין קאסטען האָבען זיי אוועקגעשיקט צו מאדאם גלענארוואן אין נאָמען פון דיא פערוואָרפענע וואָס זיינען גערעטעט געוואָרען אויף דער שיף "דאָנקאן".

דאָרט אין זייער טעריטאָריע האָבען דיא זעקס חברים געלעבט גליקליך אין רייכטהום און אין כבוד. זיי האָבען געגרינדעט א גרויסע קאָלאָניע און זיי זיינען געווען גאסטפריינדליך צו אלע וואָס האָבען זיך דאָרט געוואָלט בעזעצען, אזוי וויא זיי האָבען גערענקט צו טהאָן אויף'ן אינזעל לינקאָלן.

זיי האָבען זייער קאָלאָניע א נאָמען געגעבען "לינקאָלן", צום אנדענקונג פון דעם פערזונקענעם אינזעל. א טייך וואָס האָט זיך געצויגען ביי דער קאָלאָניע, האָבען זיי א נאָמען געגעבען "מערסי", א בארג וואָס דאָרט איז געווען, האָבען זיי גערופען "מאונט פרענקלין", אן אָזיערא — "לייק גרענט" און א וואלד "פאר וועסט". זיי האָבען אלזאָ געהאט אלעם וואָס זיי האָבען געהאט אויף'ן אונטערגעגאנגענעם אינזעל. זייער שאדען האָט זיך אומגעקעהרט.

זיי זיינען געווען ערפאָלגרייך אין אלע זייערע אונטערנעהמונגען. זיי האָבען געלעבט צוזאמען און געשאפט צוזאמען, ווייל זיי האָבען געשוואָרען אז זיי זאָלען זיך קיינמאָל ניט שיידען.

נעב איז פערבליבען נעבען זיין ווירטה. איירטאָן איז צו אלע זיינע רעטער און וואָהלטהעטער געווען איבערגעגעבען מיט לייב און זעלע און פּענקראָפט האָט זיך אָבגעגעבען מיט ערד ארבייט און ער האָט דיא מאטראָזען-קונסט אין גאנצען פערגעסען. הערבערט האָט אונטער דיא אויפזיכט פון סיירוס הארדינג

שטודירט און ער איז געוואָרען א וויסענשאַפטסמאַן און גידעאָן ספּילעט האָט ערדייכט זיין וואונש און ער איז געוואָרען דער ארויסגעבער פון א זשורנאל מיט'ן נאָמען "ניו לינקאָלן העראָלד", וואָס איז געווען איינער פון דיא בעסטע זשור־נאלען אין דער וועלט.

לאָרד גלענארוואן און זיין פרוי, קאַפּיטאַן מאנגעלס און זיין פרוי, דיא שוועסטער פון ראָבערט גרענט, ראָבערט גרענט אליין, מאיאָר מעק'נאב און אלע אנדערע וואָס האָבען אנטהייל גענומען אין דער געשיכטע פון קאַפּיטאַן גרענט און קאַפּיטאַן נעמאָ, פּלעגען אָפט קומען צו א בעזוך צו סיירוס הארדינג און זיינע קאָמפּאניאָנען און זיי פלעגען פערברייינגען צוזאַמען אין גרויס פער־גניגען.

צום שלום דארף געזאָגט ווערען, אז דיא אלע פּערזאָנען וואָס האָבען גע־שפּיעלט א ראָלע אין דער געשיכטע פון געהיימניספּאָלען אינזעל, זיינען פער־בליבען גליקליך זייער גאנצען לעבען. אָבער זיי האָבען קיינמאָל ניט געקענט פערגעסען יענעם אינזעל, אויף וועלכען זיי זיינען פערוואָרפען געוואָרען אָרים און עלענד, יענעם אינזעל וואָס אין פערלויף פון פיער יאָהר האָבען זיי דאָרט ערוואָרבען אלעס וואָס זיי האָבען געדאַרפט, יענעם אינזעל וועלכער איז פערניכ־טעט און אָבגעשווינקט געוואָרען פון דיא וואסערען פון שטילען מעער און וואו עס געפינט זיך דער קבר פון א מאַן, וועלכער האָט געטראָגען דעם נאָמען "קאַ־פּיטאן נעמאָ".

ע נ ד ע.